

Giới thiệu Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em

Tổ Tầm vừa tốt nghiệp đại học cũng là lúc cô chính thức chia tay với chồng cô, nhưng điều đáng nói ở đây là cô đang mang thai giọt máu của anh.

Tại sao anh lại chia tay cô như vậy thật sự là có uẩn tình gì trong đó, sau nhiều năm chính con trai cô lại tìm đến anh để hỏi lý lẽ.

Truyện Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em của tác giả Mạch Ngôn Xuyên là câu chuyện cầu huyết bánh bao nhỏ tìm cha tính số.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Chương 1

Hội nghị buổi chiều hơn ba giờ mới bắt đầu, cuối cùng phương án quảng cáo của Tô Tầm cũng không được thông qua, tâm huyết trong hai tuần nay của cô như nước chảy về biển Đông nên trong lòng cô cảm thấy có chút uể oải.

Sau khi tan họp, mọi người kẻ trước người sau đi ra khỏi phòng, Tô Tầm sắp xếp lại tài liệu rồi đi ra.

Trở lại vị trí của mình cô mới thở ra một hơi nhưng mà nghĩ lại hôm nay có thể tan làm đúng giờ đi đến nhà trẻ đón Tô Tiểu Tông được rồi. Vì cái phương án quảng cáo này mà mỗi ngày cô đều làm thêm giờ đến rạng sáng. Cô không thể đem bé theo bên người được nên đành phải nhờ anh trai chăm sóc cho bé.

Đúng lúc ngày mai là cuối tuần nên tối nay có thể dẫn bé đi nhà hàng ăn cơm, sau đó hai mẹ con sẽ cùng nhau đi dạo.

Nhưng mà đời đúng là không như ý muốn. Lúc gần tan làm thì Giám đốc sáng tạo Lâm Đan chân đi giày cao gót đi vào phòng, vỗ tay một cái thì ánh mắt của mọi người lập tức nhìn qua, có người thậm chí còn gào nhỏ một tiếng: “Ngân vạn lần đừng nói là tới thông báo làm thêm giờ nhé!”

“Chẳng lẽ đêm nay lại phải ở công ty ăn cơm hộp sao ...?”

Tô Tầm mơ hồ có dự cảm xấu, tối nay có khả năng lại phải làm phiền anh trai đi đón Tô Tiểu Tông rồi.

Nhưng điều cô dự đoán hoàn toàn ngược lại, Lâm Đan nhìn một lượt mọi người trong phòng rồi mỉm cười nói: “Hôm nay có nhiều việc quá nên không thể báo với mọi người được, hạng mục kia đã được thông qua đề án rồi, đây cũng là hạng mục cuối cùng tôi làm ở công ty này. Ngày mai tôi chính thức rời khỏi chức vị nên tối nay tôi muốn mời mọi người ăn một bữa cơm, ở ngay quán ăn gia đình gần công ty thôi, mọi người đều đến đi.”

Lập tức mọi người đều bàn bạc sôi nổi, hiển nhiên là không đoán được lý do Giám đốc Lâm rời khỏi chức vị nên rồi rít hỏi: “Giám đốc Lâm, tại sao chị lại từ chức vậy?”

Lâm Đan chỉ cười, tránh nặng tìm nhẹ trả lời: “Là chuyện cá nhân thôi, mọi người đừng nghĩ lung tung, việc tôi rời chức vị cũng không có ảnh hưởng gì đến công tác của mọi người. Còn nửa giờ nữa là tan tầm, chút nữa mọi người cùng nhau đi qua.” Nói xong thì ý bảo mọi người cứ tiếp tục công việc còn cô thì đi ra ngoài.

Mọi người làm gì còn tâm tư làm việc nữa, liếc mắt nhìn nhau: “Tuy bình thường Giám đốc Lâm hết sức nghiêm túc, thỉnh thoảng còn hung dữ khiến cho mọi người nghĩ chị ấy đang ở thời tiền mãn kinh nhưng tôi cũng đã quen rồi ...”

“Đúng vậy, trước đó cũng không nghe thấy tin tức gì, tại sao đột nhiên lại từ chức chứ?”

“Không trách được tại sao chị ấy lại theo sát hạng mục này như vậy, thì ra là muốn làm xong trước khi từ chức.”

“Cũng không biết Giám đốc mới sẽ là ai, chắc không phải là tuyển thẳng người trong ngành đâu.”

Tiếng nghị luận không ngừng vang lên, hết nguyên nhân Giám đốc Lâm từ chức lại đến Giám đốc mới sẽ là ai.

Tô Tầm cũng không tham gia thảo luận, cô chỉ ngồi nghe trong chốc lát rồi đi vào phòng uống nước gọi điện thoại.

...

Tô Tiểu Tông đang đứng ở trước cửa nhà trẻ, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn, con ngươi đen tuyền có chút lo lắng nhìn xung quanh, rất nhanh đôi mắt của bé đã trở nên âm trầm.

Một người đàn ông trẻ tuổi có thân hình thon dài đang đi tới, anh vẫy tay với Tô Tiểu Tông. Mặc dù Tô Tiểu Tông hết sức thất vọng vì mẹ không đến đón nhưng bé chưa từng quên mẹ đã dạy là phải lễ phép nên xoay người nói với thầy giáo Trương đang đứng bên cạnh: “Cậu của con tới rồi, con chào thầy.” Sau đó đeo cặp sách nhỏ bắt đầu đi tới chỗ cậu.

Tô Thập véo cái cằm nhỏ của Tô Tiểu Tông, biết rõ tại sao đứa nhỏ lại không vui nhưng vẫn cố tình hỏi: “Sao vậy, không vui khi nhìn thấy cậu à?”

“Cậu, cậu đã liên tục mười bảy ngày đến đón cháu tan học rồi.” Bé nhỏ giọng lầm bầm, ngụ ý là đã rất lâu rồi mẹ không đến đón bé.

Tô Thập vươn tay dùng sức vuốt tóc bé cho đến khi mái tóc xoăn của Tô Tiểu Tông trở nên lộn xộn thì mới dừng tay lại, tên sói con mắt trắng này, được anh ngày ngày đưa đón mà còn tỏ ra ghét bỏ anh như thế.

Tô Tiểu Tông không giống như bình thường không để cho cậu vò tóc mình mà tinh thần sa sút, cúi cái đầu nhỏ đang bị giầy vò xuống, giọng nói ủy khuất giống như là muốn khóc: “Nhiều ngày rồi cháu không được gặp mẹ, cậu ơi, có phải là mẹ không cần cháu nữa phải không...” Giọng nói tràn đầy vẻ mất mát.

“...” Tô Thập sững sờ một chút, giống như không nghĩ tới điều mà tóc xoăn nhỏ đang lo lắng là cái này, không trách được hai tội nay cu cậu không chịu ngủ, não loạn đòi gọi điện thoại cho mẹ, vừa mới gác máy không bao lâu lại gọi qua nữa, não loạn đến lúc buồn ngủ không chịu nổi nữa mới thôi.

Anh khom người bế Tô Tiểu Tông lên, nhìn thấy con mắt đỏ au của bé nhưng lại không có nước mắt, tay nhỏ đang gãi mái tóc xoăn. Tô Tiểu Tông vốn định nén nước mắt lại nhưng khi được cậu bế như vậy thì nước mắt liền “lộp độp” rơi xuống.

“Cậu!” Tô Tiểu Tông lườm cậu mình một cái rồi không vui kêu lên, cậu mới là đứa bé hay khóc nhè ấy!

Tô Thập nhét bé vào chỗ ngồi sau của chiếc xe đang đỗ ở ven đường, vững vàng đặt bé vào chỗ ngồi cho trẻ em, sau đó nhét điện thoại vào trong ngực bé: “Tự cháu gọi điện hỏi mẹ đi.”

Tô Tiểu Tông ôm lấy cái điện thoại di động màn hình lớn của Tô Thập, những ngón tay mập mạp bấm trên màn hình số điện thoại của mẹ, bé có thể nhớ số điện thoại của nhiều người: mẹ, cậu, ông ngoại, dì Hiểu Tình, duy nhất chỉ không biết số của bố mà thôi.

Có một lần bé nhìn không được hỏi mẹ liệu có thể cho bé số điện thoại của bố được không, bé rất muốn gọi điện thoại cho bố.

Lúc Tô Tiểu Tông gọi điện thoại cho Tô Tầm là lúc cô vừa tan tầm, Lâm Đan đã đến cửa phòng chờ mọi người cùng đi. Tô Tầm đang cầm điện thoại ở trên tay, điện thoại vừa đổ chuông là cô đã bắt máy nhưng người ở bên kia không nói tiếng nào cả nên bước chân cô không khỏi dừng lại, mọi người đều vòng qua cô đi về phía Lâm Đan.

Rất nhanh, trong văn phòng rộng lớn chỉ còn lại một mình cô.

“Tiểu Tông, chín giờ tối nay mẹ sẽ đến chỗ cậu đón con, ngày mai sẽ dẫn con đi chơi được không?” Giọng nói Tô Tầm dịu dàng, rõ ràng là có ý dỗ người, đôi mắt cũng cười cong lên nhìn rất là đẹp.

Đúng lúc này, Triệu Cần Cần vốn đã ra khỏi phòng lại quay lại, vốn là muốn giúp Tô Tầm nhanh lên nhưng lại nghe thấy tiếng dỗ dành trẻ con dịu dàng của Tô Tầm nên dừng lại, đứng chờ tại chỗ.

“Thật sao?!”

Tô Tiểu Tông như bước qua làn sương mù, vui mừng kêu to lên.

“Thật, mẹ bảo đảm” Tô Tầm nghiêm túc nói.

Tô Tiểu Tông càng cảm thấy vui vẻ hơn, chỉ cần mẹ nói ra hai chữ “bảo đảm” thì chắc chắn là thật nên khoái trá nói: “Vậy con đợi mẹ.”

Tô Tầm dặn dò bé vài câu rồi mới cúp điện thoại.

“Đi nhanh đi, để lạc mọi người không tốt.” Triệu Cần Cần tiến lên cầm tay cô.

“Được.” Tô Tầm cười cười.

“Chắc em không gặp Tiểu Tông nhiều ngày rồi hả?” Hai người chơi thân trong công ty nên Triệu Cần Cần rất hiểu tình cảnh của Tô Tầm.

Tô Tầm gật đầu, cô đã làm ở công ty này được hơn một năm, có quan hệ thân thiết với Triệu Cần Cần, cô ấy cũng là người duy nhất trong công ty biết cô một mình nuôi con nhỏ.

Lúc ấy Tô Tầm mới vào công ty không lâu, hôm đó tan làm trở nên cô vội vàng đi đón Tô Tiểu Tông, đứng ở dưới lầu đón xe. Tan tầm là vào giờ cao điểm nên rất khó đón được xe, thật vất vả mới ngăn được một chiếc, lúc cô đang chuẩn bị lên xe thì Triệu Cần Cần thò đầu ra hỏi: “Tầm Tầm, cô đi đâu vậy? Nếu thuận đường có thể cho tôi đi nhờ một đoạn không?”

Tô Tầm nói: “Nhà trẻ Kim Bảo bối.”

Triệu Cần Cần vui mừng nói: “Tôi cũng đi đến đó.” Lời còn chưa nói xong nhưng người đã chui vào bên trong xe rồi, tính cách tự nhiên cứ thế thể hiện ra không bỏ sót chỗ nào cả.

Sau khi xe chạy thì Triệu Cần Cần mới nhớ hỏi tới Tô Tầm: “Cô đi đến nhà trẻ làm gì vậy?”

Tô Tầm nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói: “Đón con trai.”

Hai mắt Triệu Cần Cần mở to, cảm như muốn rớt xuống đất nhìn Tô Tầm, vẻ mặt đầy khiếp sợ, chỉ ngón tay về phía Tô Tầm “Con trai của cô ... đi nhà trẻ?”

“Đúng vậy.” Tô Tầm cũng không thấy ngạc nhiên trước phản ứng của Triệu Cần Cần.

“Thật không nhìn ra mà ... Tôi cho rằng cô chỉ là một cô gái mới tốt nghiệp, trong công việc tôi còn muốn chiều cô cô nhiều một chút.” Triệu Cần Cần cũng không có khoa trương, đáng vẻ của Tô Tầm không khác gì sinh viên đại học nhưng đã có con trai đi nhà trẻ rồi, nhìn vẻ mặt của Tô Tầm thì biết không phải là cô đang nói đùa, “Chồng cô không đón nên cô phải đón sao?”

Trong xe chợt rơi vào yên lặng, Triệu Cần Cần liền hiểu ra có khả năng cô đã nói sai rồi, đang muốn lấp liếm cho qua chuyện thì Tô Tầm nghiêng đầu với cô: “Tôi nuôi con một mình.”

Triệu Cần Cần: “...”

Tô Tầm nghĩ là ngày hôm sau trong phòng sẽ lan truyền chuyện của cô, dù sao ở công sở, con gái thích làm nhất lúc rảnh rồi chính là tám chuyện, còn cô cũng không định giấu giếm điều gì.

Ngược lại Triệu Cần Cần giống như là liều chết giúp cô che giấu chuyện này, mỗi lần có đồng nghiệp hỏi cô là có bạn trai hay chưa, lúc cô định trả lời là có con trai rồi thì Triệu Cần Cần liền cắt ngang, “Quan hệ của tôi với Tầm Tầm tốt nhất, cô ấy cần có bạn trai làm gì chứ!”

Tô Tầm cảm thấy quái lạ nhìn Triệu Cần Cần nên Triệu Cần Cần đành kéo cô qua một bên, nhủu mày quở trách cô: “Từ lúc tốt nghiệp chị liền làm ở công ty này, cũng đã hơn bốn năm rồi, nếu em không muốn người trong công ty nói những lời khó nghe sau lưng thì đừng có thành thành thật thật nói ra chuyện của mình như thế.”

Chuyện Triệu Cần Cần nói ... đại khái là chưa chồng mà sinh con, thậm chí là những lời còn khó nghe hơn. Dù sao cô còn rất trẻ, lại rất xinh đẹp nữa nên có thể khiến người ta suy nghĩ nhiều.

...

Liên hoan đến hơn tám giờ mới kết thúc, có người đề nghị đi hát K, tất cả mọi người đều đồng ý ngoại trừ Tô Tầm. Bình thường số lần Tô Tầm đi liên hoan cũng không nhiều nên mọi người cũng đã quen rồi, cũng không có ép cô.

Lúc Tô Tầm đến chỗ Tô Thâm thì còn năm phút nữa là đến chín giờ, cô đi có chút vội vàng nên thờ hỏn hển hỏi Tô Thâm: “Anh, Tiểu Tông đâu rồi?”

Tô Thâm hát cảm về phía phòng ngủ: “Hai tối nay đều ngủ muộn, hôm nay biết em sẽ tới đón nên cu cậu cảm thấy yên tâm, ngoan ngoãn đi ngủ rồi.”

Tô Tầm đi vào phòng ngủ, thấy Tô Tiểu Tông đang ôm ipad ngủ thiếp đi, lông mi vừa đen vừa dày, vẻ mặt bình an, tóc đã dài hơn rất nhiều so với mười ngày trước, biến thành một đầu tóc xoăn, cô nhìn không được nhủu mày lại.

Tóc Tô Tiểu Tông chỉ cần hơi dài một chút thì sẽ quăn lại, cái này là di truyền từ Lục Trình Dương.

Đầu tóc Lục Trình Dương lúc nào cũng được cắt bỏ hết sức gọn gang, ngũ quan rõ ràng nhìn rất anh khí phi phàm. Lúc trước Tô Tầm thích nhất là khí chất sạch sẽ lạnh đến thấu xương đó của anh, cô cũng là tình cờ nhìn thấy ảnh chụp trước đây của anh nên mới biết được tại sao lúc nào anh cũng để tóc ngắn; bởi vì chỉ cần tóc anh hơi dài một chút sẽ bị quăn, làm cho cô muốn dùng từ “xinh đẹp” để miêu tả người đàn ông này.

Cô đưa tay vuốt mái tóc quăn của Tô Tiểu Tông, không thể không cảm thấy ghen di truyền quá mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Chương 2

Tô Tiểu Tông giống như là cảm nhận được hơi thở của mẹ nên đột nhiên tỉnh lại, thân hình nhỏ bé nhanh chóng bỏ nhào vào trong lòng Tô Tầm: “Mẹ!”

“Ngoan.” Tô Tầm ôm lấy bé, “Nếu như con cảm thấy mệt thì đêm nay chúng ta sẽ ngủ lại ở nhà cậu nhé.”

Vừa nghe nói là sẽ ở đây thì Tô Tiểu Tông vội vàng ôm chặt lấy cái cổ của mẹ, cả người như muốn treo ở trên người Tô Tầm, “Mẹ, con muốn về nhà, lâu rồi chúng ta chưa có về nhà.”

Toàn bộ thân mình mập mạp của cậu nhóc bám trên người Tô Tầm nên cô phải cố hết sức mới giữ được bé.

Tô Thâm đi qua bế lấy tóc xoăn nhỏ đang treo ở trên người Tô Tầm xuống rồi nói với cô: “Em đi thu dọn đồ đạc cho cu cậu đi, anh đưa hai người về.”

Tô Tiểu Tông giẫy dụa trườn xuống từ trên người Tô Thâm, ân cần chạy đến trước mặt Tô Tầm, cố gắng thuyết phục: “Mẹ, con giúp mẹ!”

“Được.” Tô Tầm đang thu dọn bên cạnh trả lời.

Tô Tiểu Tông thu dọn sách vở và bút viết trên bàn bỏ vào trong cặp sách, sau đó như cái đuôi nhỏ chạy theo phía sau Tô Tầm. Lúc Tô Tầm gấp quần áo thì bé ngồi ở một bên ‘đăm đăm đưa tình’ nhìn.

Đây là lần đầu tiên Tô Tiểu Tông không được gặp mẹ trong thời gian hai tuần liền. Trước đây, lúc mẹ bận rộn cũng đưa bé đến nhà cậu hoặc nhà ông ngoại nhưng lâu nhất cũng chỉ có năm ngày, chưa từng lâu như thế này.

Trên đường về nhà Tô Tiểu Tông lại ngủ thiếp đi ở trên ghế trẻ em, Tô Thâm dừng xe chờ đèn đỏ, quay đầu nhìn thoáng qua chỗ ngồi phía sau, cười khẽ một tiếng: “Tóc xoăn nhỏ cho rằng em không cần cu cậu nữa, nhiều ngày như vậy rồi cũng không đến đón.”

Tô Tầm vốn có chút áy náy, lại nghe Tô Thâm nói thêm: “Nếu trong năm nay em không lấy chồng thì sau này đừng tìm anh giúp em trông con nữa.”

“...”

“Anh nói thật đấy, Mục Viễn là một người tốt, lại biết rõ mọi chuyện của em, thật sự là em không suy nghĩ một chút nào sao?”

Tô Tầm ngẩng đầu nhìn phía trước, không thêm để ý chăm chọc anh trai: “Anh, anh cứ lo chuyện của anh trước đi, cũng sắp ba mươi rồi mà ngay cả một người bạn gái cũng không có.”

Đèn đã chuyển sang xanh, Tô Thâm đạp chân ga, không muốn nói đến đề tài này.

Sau khi về đến nhà Tô Tiểu Tông lại không chịu đi ngủ, vất vả lắm Tô Tầm mới dỗ được bé, tắm rửa xong đi ra nhìn điện thoại thì thấy có một cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn chưa đọc, đều là của Mục Viễn.

“Tầm Tầm, ngày mai có muốn cùng nhau đưa Tiểu Tông đi chơi hay không?”

Cô để điện thoại xuống rồi đi sấy tóc, lúc quay lại thì thấy trên điện thoại lại có thêm một cái tin nhắn nữa, “Ngủ rồi sao? Sáng mai anh sẽ tới đón hai mẹ con.”

Suy nghĩ một chút, Tô Tầm nhắn lại: “Cuối tuần em còn phải làm thêm giờ.” Sau đó để điện thoại qua một bên không nhìn đến nữa.

Mục Viễn là đàn anh học cùng đại học với cô, đối với cô hay là đoạn tình cảm hoang đường kia giữa cô và Lục Trình Dương thì anh đều hiểu rất rõ cho nên cô muốn tránh anh.

...

Đại sảnh sân bay lúc nửa đêm đèn đuốc sáng trưng, cũng không có nhiều người đi lại, trong số đó có một người đàn ông với thân hình to cao đang kéo vali hành lý màu đen đi thật nhanh, khuôn mặt anh tuấn không một chút biểu cảm, người đi đường cảm thấy mỗi nơi anh đi qua đều nổi lên một trận gió lạnh.

Sau khi ra ngoài, người đàn ông dừng bước, nhìn thoáng qua ánh đèn đầy màu sắc của thành phố này, ánh mắt anh thoáng ngưng trệ một chút, lúc hoàn hồn lại đột nhiên nở một nụ cười.

“Lục tiên sinh, Tổng giám đốc Tần bảo tôi tới đón anh.” Một người đàn ông khoảng chừng ba mươi tuổi đi đến, thái độ khiêm nhường ôn hòa.

“Ừ.” Lục Trình Dương nhìn anh ta một cái, nhận ra đây là trợ lý của Tần Sâm, lập tức cất bước đến gần, “Đi thôi.”

Xe trực tiếp chạy đến khách sạn, sau khi xe dừng lại thì anh chàng trợ lý giao chìa khóa cho Lục Trình Dương: “Tổng giám đốc Tần nói, chiếc xe này giao cho anh sử dụng, tôi xin phép về trước.”

Lục Trình Dương nhận lấy: “Đi thông thả.”

Người trợ lý đi rồi nhưng Lục Trình Dương cũng không đi vào khách sạn mà mở cửa xe ngồi vào chỗ tay lái, một lần nữa lái xe chạy trên đường.

Anh chàng trợ lý đang đứng ở trên đường đón taxi thì thấy một cái xe chạy vụt qua, anh ta còn cho là mình nhìn lầm, lăm lăm một câu: “Khuya thế này rồi còn đi đâu không biết.”

...

Tối hôm qua Tô Tầm có chút mất ngủ nên buổi sáng sau khi thức dậy đã thấy Tô Tiểu Tông ngồi trong phòng khách chơi đồ chơi, ngay cả quần áo cũng đã tự mình mặc rồi, Tô Tầm nhìn đồng hồ, đã tám giờ rưỡi rồi.

Thấy Tô Tầm đi ra, Tô Tiểu Tông vội vàng ném đồ chơi trên tay xuống, chạy đến bên mẹ nói: “Mẹ, con đã đánh răng rửa mặt rồi, quần áo cũng mặc xong rồi.”

Tô Tầm biết bé nhớ rõ chuyện hôm nay được đi chơi, cô xoa đầu bé, nhìn thoáng qua mái tóc quăn nói: “Ăn sáng xong mẹ sẽ dẫn con đi cắt tóc trước đây.”

“Vâng ạ.” Từ nhỏ Tô Tiểu Tông đã không thích cắt tóc, hơn nữa mọi người đều nói bé có mái tóc xoăn nhìn rất đáng yêu nên mỗi lần phải cắt tóc thì bé có chút luyến tiếc.

Nhưng mà hình như mẹ không thích mái tóc xoăn của bé.

Ăn sáng xong đã là mười giờ, đúng lúc tiệm cắt tóc đối diện đã bắt đầu mở cửa.

Tô Tầm dắt Tô Tiểu Tông đi vào trong tiệm cắt tóc, rất nhanh đã có người ra chào, Tô Tầm liền chỉ vào mái tóc xoăn của con trai: “Cắt tóc cho bé.”

Tô Tiểu Tông bất đắc dĩ bị thợ cắt tóc mang đi, bé dùng một tay treo lên ghế rồi quan sát mình ở trong gương, rồi ngẩng đầu lên lên nói với thợ cắt tóc: “Chú ơi, đừng cắt tóc cháu quá ngắn nhé.”

Lúc này trong tiệm không có khách, giọng nói của đứa bé lại trong trẻo như vậy nên Tô Tầm đang ngồi trên sofa cũng nghe được, cô chỉ nói đúng hai chữ: “Cắt ngắn.”

Thợ cắt tóc nhìn mái tóc xoăn từ trong gương, chọc chọc khuôn mặt mềm mại của bé, hù dọa: “Ngồi yên, nếu không chú sẽ cắt xấu đấy.”

Tô Tiểu Tông lập tức ngoan ngoãn không cựa quậy nữa.

Trong tiệm đều là những người trẻ tuổi, trong đó có hai nữ, đột nhiên xuất hiện một cậu bé có mái tóc xoăn đáng yêu như vậy, giống như tiểu nhân vật trong phim Hàn, cực kỳ xinh đẹp nên hai cô gái kia không nhịn được lại gần chọc bé, ngay cả các cô cũng cảm thấy thật tiếc khi mái tóc xoăn kia bị cắt đi, nhìn rất là dễ thương mà.

Lúc Tô Tiểu Tông đang cắt tóc thì Tô Tầm có điện thoại, là Triệu Cần Cần, điện thoại vừa thông một cái thì Triệu Cần Cần đã nói oang oang: “Tầm Tầm, lần này em nhất định phải giúp chị. Mẹ chị lại gạt chị, sắp xếp cho chị xem mặt, trưa nay lúc mười hai giờ, nếu lần này chị không đi thì sẽ bị mẹ chị nói đến chết thôi, em không thể thấy chết mà không cứu được.”

“... Em giúp chị thế nào?”

Hai phút sau, nghe xong mưu kế của Triệu Cần Cần, Tô Tầm quần bách: “Có cần thiết phải làm như vậy không?”

“Đương nhiên là cần thiết rồi.” Triệu Cần Cần lại dai dẳng đeo bám một phen, cuối cùng nói ra địa chỉ cho Tô Tầm biết, dặn dò cô nhất định phải tới, sau đó liền cúp điện thoại.

Một cuộc điện thoại mất gần hai mươi phút, sau khi kết thúc thì Tô Tiểu Tông cũng đã cắt tóc xong rồi.

Lúc đi ra khỏi cửa hiệu, mái tóc của Tô Tiểu Tông cũng không cắt ngắn bao nhiêu, không biết là do thợ cắt tóc cố ý hay là vẫn do ảnh hưởng của hai nữ nhân viên kia nên Tô Tiểu Tông nhất định không cho cắt ngắn, vẫn là mái tóc xoăn nhỏ đáng yêu, còn nhỏ mà đã biết làm điệu rồi.

Tô Tầm nhú mày nhưng không có cách nào cũng không thể đưa bé đi cắt một lần nữa được. Lúc Tô Tiểu Tông cắt tóc thì bé đứng ngồi không yên nên đành phải tiếp tục cho bé để tóc xoăn vậy, hai mẹ con trực tiếp đi đến trung tâm thương mại, Triệu Cần Cần nói địa chỉ nhà hàng đó ở lầu bốn.

Ở lầu một có một sân trò chơi, Tô Tầm để cho Tô Tiểu Tông chơi ở đó một tiếng. Đến mười hai giờ, cô dắt Tô Tiểu Tông lên lầu bốn.

Vì là cuối tuần nên trong trung tâm thương mại rất đông người, lúc này lại là giờ ăn trưa nên trong thang máy đầy ắp người, Tô Tầm liên tục bế Tô Tiểu Tông, tránh cho bé bị người ta chen lấn.

Mới vừa ra khỏi thang máy thì cô nhìn thấy Triệu Cần Cần đang đứng trước cửa nhà hàng, lo lắng giậm chân nhìn xung quanh, vừa thấy Tô Tầm liền hô lên: “Tầm Tầm, bên này!”

Tô Tầm vội vàng đi tới.

Đang đi vào nhà hàng đối diện, Lục Trình Dương bỗng nhiên đứng lại.

“Sao thế?” Tần Sâm đang đi cùng quay đầu lại nhìn thoáng qua, có chút nghi hoặc hỏi.

Chương 3

Chương 3

Bốn phía đều là tiếng người huyên náo nên Lục Trình Dương cũng không xác định được tiếng gọi kia có phải là Tầm Tầm hay không. Tầm Sâm vỗ vai anh, anh ta thấy anh đột nhiên xoay người lại, con người híp lại quan sát bức tường người đối diện, giống như là đang tìm kiếm người nào đó.

Đột nhiên người đối diện bước nhanh về phía trước, Tầm Sâm nhanh tay lẹ mắt giữ chặt lấy anh, nhủ thầm nói: “Khách hàng đang đợi, có chuyện gì thì sau khi xong việc hãy nói.”

Lục Trình Dương đi lại chỗ đối diện nhìn một lát cho đến khi sóng người biến mất.

Anh cũng không nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia.

Chậm rãi thu hồi bước chân, khi xoay người lại thì vẻ mặt của anh đã khôi phục lại như trước, nhìn thoáng qua Tầm Sâm rồi thản nhiên nói: “Không sao, chúng ta đi thôi.”

Tầm Sâm tìm tòi nghiên cứu nhìn anh một cái nhưng cũng không nói gì cả. Tầm Sâm mơ hồ hiểu được mấy năm nay Lục Trình Dương đã trải qua như thế nào. Từ ngày anh và Lục Trình Dương đạt thành giao dịch đến thành phố B thì anh liền đoán được chuyện đến thành phố này lần này của Lục Trình Dương cũng không đơn giản như vậy.

Nhưng Lục Trình Dương không có thói quen thổ lộ tình cảm với người khác, những năm nay lại càng yên tĩnh trầm mặc hơn rất nhiều. Cho dù quan hệ giữa anh và Tầm Sâm cũng không phải là hời hợt nhưng anh chưa bao giờ chủ động đề cập đến những chuyện kia.

Hai người sánh vai đi vào nhà hàng, so với những nơi khác thì nhà hàng này khá yên tĩnh thanh nhã. Tô Tầm và Triệu Cần Cần ở nhà hàng đối diện thì náo nhiệt hơn rất nhiều, cơ hồ là chật kín người.

Triệu Cần Cần ấn Tô Tầm ngồi vào ghế, đẩy thực đơn đến trước mặt cô: “Em tự chọn món đi, bữa nay chị mời, còn Tô Tiểu Tông cho chị mượn một lát.” Nói xong liền bế lấy Tô Tiểu Tông đi vào trong gian ghế lớn.

Tô Tiểu Tông nằm trên bả vai Triệu Cần Cần phát phát tay với Tô Tầm, sau đó nghiêng cái đầu nhỏ nhớ tới những lời mà mẹ đã dặn dò.

Tay Tô Tầm chống lên bàn, từ từ lật thực đơn chọn món.

Lúc cô ăn được một nửa thì Triệu Cần Cần vui vẻ bế Tô Tiểu Tông đi ra, một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi đi ở phía trước hai người, Triệu Cần Cần ở phía sau chớp mắt với cô vài cái, Tô Tầm yên lặng xoay mặt đi chỗ khác.

Con trai cô trở thành bia đỡ đạn từ lúc nào vậy ...

Vài phút sau, Triệu Cần Cần đã bế Tô Tiểu Tông trở lại, ngồi đối diện với cô xoa mái tóc quăn của Tô Tiểu Tông khen vài câu: “Con trai em quá tuyệt, gọi chị là mẹ rất tự nhiên, người đàn ông kia ngay cả số điện thoại của chị cũng không hỏi, lần sau nếu còn phải đi xem mặt nữa thì cho chị mượn con trai em tiếp nha.”

Tô Tầm lườm cô một cái, trực tiếp cự tuyệt: “Sau này tự chị nghĩ ra cách đi, em cũng không muốn con trai em có nhiều hơn một người mẹ.”

“Mẹ nuôi cũng là mẹ mà, có đúng hay không Tiểu Tông?” Triệu Cần Cần vừa lật thực đơn vừa nói: “Con muốn ăn cái gì nào? Hôm nay mẹ nuôi mời khách.”

Tô Tiểu Tông chỉ vào thực đơn, vang dội nói: “Cái này.”

Suy nghĩ một chút lại nói: “Đi Cần Cần, con cũng chỉ có một mẹ mà thôi.” Nói xong còn cảm thấy chưa đủ nên từ trên đùi của Triệu Cần Cần trượt xuống, chạy lại ôm lấy Tô Tầm, dùng hành động để chứng minh lòng trung thành của mình.

Triệu Cần Cần: “...” Người mới vừa rồi mở miệng gọi cô một tiếng ‘mẹ’ đi đâu rồi? Quả nhiên phải là con trai ruột mới tốt.

Tô Tầm nhìn không được bật cười, Triệu Cần Cần lườm cô một cái: “Biết là em nuôi con giỏi rồi.”

“Đó là điều đương nhiên mà.” Tô Tầm hất cằm lên cười đắc ý, đích thực là Tô Tiểu Tông rất hiểu chuyện, cũng được dạy bảo rất tốt, có đôi khi cô nghĩ nguyên nhân không phải vì lớn lên trong gia đình đơn thân mà là di truyền của Lục Trình Dương. Tô Tầm cúi đầu nhìn Tô Tiểu Tông, khuôn mặt con trai trắng mịn non mềm, lông mi cong vút, đôi mắt vừa đen vừa sáng, mái tóc quăn khiến bé nhìn cực kỳ đáng yêu.

Nhưng mà cô có thể nhìn ra bóng dáng của Lục Trình Dương ở trên khuôn mặt của Tô Tiểu Tông, giống như thời thời khắc khắc nhắc nhở cô. Cho dù đời này cô và Lục Trình Dương không gặp lại nhau nữa nhưng giữa bọn họ còn có Tô Tiểu Tông, điều này không thể nào xoa bỏ được.

“Mẹ, mẹ sao vậy?” Tô Tiểu Tông lắc cánh tay mẹ dè dặt hỏi.

Tô Tầm lấy lại tinh thần, sờ đầu của con trai, nghiêm túc nói: “Mẹ đang nghĩ là sáng mai sẽ đưa con đi cắt tóc một lần nữa.”

“...” Tô Tiểu Tông cảm thấy tức ngực, mái tóc xoăn của cậu lại không giữ được nữa rồi.

Triệu Cần Cần chống cằm nhìn hai mẹ con đang ngồi đối diện, Tô Tiểu Tông lớn lên cũng chỉ giống Tô Tầm có ba phần. Mặc dù cậu bé có mái tóc xoăn nhưng nhìn không giống bé gái mà là một bé trai hết sức anh khí xinh đẹp, đôi khi cô rất muốn hỏi Tô Tầm về chuyện bố của Tô Tiểu Tông.

Cô cũng đã từng hỏi qua nhưng miệng Tô Tầm kín bưng, không nói một lời. Ngoài chuyện này ra thì bất kỳ cô hỏi cái gì thì Tô Tầm cũng đều nói.

Tô Tầm là người rất nghiêm túc, cô sẽ không nói dối, lúc không muốn nói dối thì đều là giả ngu, ngậm miệng không nói.

“Biết tại sao chị không muốn đi xem mắt không?” Triệu Cần Cần đột nhiên mở miệng hỏi.

Tô Tầm nhìn cô một cái: “Không có nhiều người thích đi xem mắt.” Nếu như có thể thì có ai lại thích hình thức kết giao bị động như thế này để quyết định đối tượng kết hôn chứ.

“Nói cũng phải.” Triệu Cần Cần uống một ngụm nước trái cây, giống như là đang nhớ lại chuyện trước kia nên vẻ mặt có chút mơ màng: “Lúc chị hai mười, có một nam sinh vì theo đuổi chị mà giả vờ là người chuyên phát nhanh, hầu như mỗi ngày đều đến dưới lầu ký túc xá để đưa thư cho chị nhưng khi đó căn bản là chị không có đặt mua hàng gì cả, cũng hỏi qua những người có khả năng gửi đồ cho chị nhưng mà chẳng có ai gửi cả. Anh ấy liên tục đưa ba tháng thì cũng ba tháng như vậy chị nhận được đồ không biết ở đâu ra, cho đến khi chị không nhận được nữa không muốn nhận thì anh ấy mới thổ lộ, em nói xem anh ấy có ngốc hay không chứ?”

“Rất ngốc.” Tô Tầm nói, cô cũng đã từng ngốc như vậy.

Triệu Cần Cần ngẩng đầu, vẻ mặt hung ác lườm cô: “Ý chị muốn nói là, những người đàn ông chị quen biết sau này, thậm chí là người đã từng hẹn hò thì không có ai nghiêm túc theo đuổi chị như anh ấy cả, vừa nghiêm túc lại vừa rất tốt với chị.”

Tô Tầm không trả lời, cô cũng đã từng vì theo đuổi Lục Trình Dương mà làm rất nhiều việc ngu ngốc nhưng lúc đó cô cảm thấy làm cái gì cũng đều rất vui vẻ.

Vừa vặn nhân viên phục vụ bê thức ăn lên, cô bắt đầu cho Tô Tiểu Tông ăn.

Buổi chiều hai người đưa Tô Tiểu Tông đi chơi, bởi vì biểu hiện xuất sắc của Tô Tiểu Tông hôm nay nên Triệu Cần Cần mua cho bé một bộ đồ lắp ráp Transformers khổng lồ, cao gần bằng Tô Tiểu Tông. Bé rất vui mừng, Triệu Cần Cần nhân cơ hội chọc bé: “Vẫn không muốn gọi đi là mẹ nuôi sao?”

Tô Tiểu Tông ôm lấy Transformers có chút khó xử nhìn cô, yên lặng không nói gì ...

Tô Tầm và Triệu Cần Cần nhìn vẻ mặt rối rắm của bé thì nhin không được bật cười. Tô Tầm xoa đầu bé: “Gọi đi, mẹ nuôi và mẹ cũng không giống nhau.”

“Đúng vậy, mẹ chỉ có một nhưng mà mẹ nuôi cũng có thể có nhiều người.” Triệu Cần Cần vội vàng nói tiếp, tràn đầy mong đợi Tô Tiểu Tông, cô thực sự rất thích cậu nhóc này.

Suy nghĩ rất lâu, Tô Tiểu Tông mới xoay người gọi một tiếng: “Mẹ nuôi.”

Triệu Cần Cần vui vẻ hôn ở trên mặt cậu vài cái: “Ngao lắm.”

...

Buổi tối lúc Tô Tầm dỗ con trai ngủ thì Tô Tiểu Tông nháy mắt, con người đen nhánh nhìn cô.

“Sao vậy con?” Tô Tầm không thể không hỏi con trai, nhớ tới dọc theo đường đi, đứa trẻ này vẫn không nhận được muốn hỏi cô một vấn đề, cô có thể mơ hồ đoán ra được, đứa bé này muốn hỏi chuyện về bố của mình đây mà.

Tô Tiểu Tông giương mắt nhìn cô, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ, con nghĩ tới bố, mẹ chỉ có một, bố cũng chỉ có một mà thôi, chính là bố ruột của con.”

“Mẹ, mẹ đã nói không phải là bố không cần chúng ta, vậy tại sao bố vẫn chưa trở về?” Có phải là bố không cần hai mẹ con nữa không?

“Bố con ... bận việc ...” Tô Tầm có chút không biết phải ứng phó như thế nào với vẻ mặt càng ngày càng nghiêm túc của Tô Tiểu Tông. Cô sẽ không nói dối, nhất là trước mặt Tô Tiểu Tông, cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Bố bận rất nhiều việc, không phải là bố không cần con, bố cũng yêu con như mẹ yêu con vậy.”

“Vâng, con hiểu rồi, mẹ sẽ không nói dối mà.” Tô Tiểu Tông hết sức tin tưởng lời nói của Tô Tầm, tự giác nhắm mắt lại: “Vây con đi ngủ đây. Chúc mẹ ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Từ căn phòng nhỏ của Tô Tiểu Tông đi ra, Tô Tầm thở phào nhẹ nhõm, có cảm giác như trút được gánh nặng. Cô chưa nghĩ ra làm thế nào để nói cho Tô Tiểu Tông biết được quả thật bố không cần bé nữa, cũng như không cần cô nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Chương 4

Tô Tầm vừa đi vào phòng làm việc thì nhìn thấy những người trong văn phòng đang tụ tập một chỗ, bên cạnh bàn làm việc của cô.

Giọng nói của những người đó không nhỏ nên cho dù chưa đến gần thì Tô Tầm đã nghe Hạ Uyển Ương thần bí nói: “Mọi người đoán xem lúc này tôi thấy ai ở bãi đỗ xe ngầm?”

“Ai vậy? Tổng giám đốc Tần và tình nhân của ngài ấy sao?” Tám chuyện về ông chủ vĩnh viễn là đề tài của các nữ nhân viên văn phòng, nhất là ông chủ vừa đẹp trai lại vừa nhiều tiền.

“Không phải!” Hạ Uyển Ương hờn dỗi nói, âm lượng giảm thấp một chút, dáng vẻ thần thần bí bí: “Tôi nhìn thấy tổng giám đốc Tần và giám đốc tân nhiệm, tôi chỉ nhìn thấy phía sau nhưng có vẻ như không hề thua kém tổng giám đốc Tần.”

“Thật hay giả vậy? Cô chỉ nhìn thấy phía sau thì sao biết được người ta là giám đốc tân nhiệm chứ?” Có người hoài nghi.

“Tôi đi phía sau bọn họ, nghe thấy bọn họ nói chuyện, không tin thì các cô cứ chờ xem, chút nữa họp là biết ngay mà.” Hạ Uyển Ương tự tin nói.

Tô Tầm cũng không nghi ngờ gì. Giám đốc Lâm đã từ chức, sớm muộn gì cũng sẽ có người tiếp nhận chức vị, việc này đối với Tô Tầm mà nói cũng không có ảnh hưởng gì.

Đến giờ làm việc nên mọi người cũng không dám tám chuyện nữa, có người nghe thấy tiếng mở máy tính của Tô Tầm thì vội vàng nói: “Mọi người làm việc đi, tránh cho bị giám đốc tân nhiệm nắm được thóp.”

Mọi người rất nhanh liền tản ra, cho dù mọi người đã ngồi vào vị trí của mình nhưng hiển nhiên không có nhiều người nghiêm túc làm việc, ai cũng đợi thông báo được ban ra.

Quả nhiên đúng như Hạ Uyển Ương nói, chín giờ rưỡi mọi người nhận được thông báo là mười giờ họp.

Mọi người đến phòng họp sớm mười phút, xì xào bàn tán chờ đợi, Triệu Cần Cần cũng đến gần Tô Tầm, nhỏ giọng nói bên tai cô: “Nếu như giám đốc mới vừa đẹp trai lại độc thân như lời đồn thì chị sẽ theo đuổi anh ta, đỡ phải cả ngày bị mẹ bắt đi xem mắt.”

Tô Tầm quay đầu liếc nhìn cô một cái, nhũn mảy: “Tốt, về mặt tinh thần em ủng hộ chị.”

Vừa dứt lời thì cửa phòng họp lặng lẽ được mở ra.

Bắt đầu rồi.

Dẫn đầu đi vào phòng làm việc là Tổng giám đốc Tần Sâm của Khải Sâm, mọi người đều vội vàng đứng lên.

Tần Sâm đứng trước vị trí chủ tịch bảo mọi người: “Đều ngồi xuống cả đi, cuộc họp hôm nay chỉ có một nội dung, tôi tin là mọi người đều đã đoán được rồi.”

Tất cả mọi người theo lời ngồi xuống. Lúc Tô Tầm ngồi xuống thì không cẩn thận đụng phải sỏ tay của đồng nghiệp phía tay trái, bút máy để trên quyển sổ bị rơi xuống, may là trong phòng họp có trải thảm nên không gây ra tiếng động, cô nhỏ giọng nói câu “xin lỗi” rồi khom lưng chui vào gầm bàn tìm cây bút.

Lúc này từ ngoài cửa lại có một người nữa bước vào phòng họp.

Màu sắc và hoa văn của tấm thảm phức tạp nên Tô Tầm phải quan sát một lúc mới nhận được bút máy lên, lúc đang muốn đứng lên thì nghe thấy giọng nói trầm thấp quen thuộc: “Tôi là Lục Trình Dương, từ hôm nay trở đi sẽ là đồng nghiệp của mọi người...”

Bút máy trong tay rơi xuống, một lần nữa rơi vào trên thảm, trong nháy mắt cô cảm thấy không thở nổi.

Cả người Tô Tầm cứng đờ dưới gầm bàn.

Đột nhiên trên vai cảm thấy nặng, Tô Tầm ngẩng đầu lên thì thiếu chút nữa đụng vào cạnh bàn, đồng nghiệp nhìn thấy sắc mặt tái nhợt, ánh mắt kinh hoàng có chút không hiểu của cô thì hạ giọng đến mức thấp nhất hỏi: “Không tìm được thì thôi, chút nữa họp xong thì tìm tiếp.”

Tô Tầm gật đầu, một lần nữa cúi người tìm chiếc bút kia.

Triệu Cần Cần cúi đầu nhìn mấy lần, lúc cô đang muốn nhìn xem Tô Tầm nhặt một cây bút sao lại lâu như vậy thì Tô Tầm đã ngồi lại trên ghế, sắc mặt có hơi trắng.

Tô Tầm cảm thấy may mắn là mình ngồi ở trong góc nhưng từ đầu đến cuối cô đều cúi đầu, đem cảm giác tồn tại của bản thân xuống thấp nhất.

Cũng không có người nào phát hiện ra sự khác thường của cô, ngay cả người ngồi ở vị trí chủ tịch kia.

Cuộc họp nhanh chóng kết thúc nhưng nửa giờ ngắn ngủi này đối với Tô Tầm là dày vò, cô không hiểu tại sao anh lại ở thành phố B? Vì sao hết lần này đến lần khác lại là hôm nay chứ? Tại sao lại ở Khải Sâm? Rõ ràng là anh học kiến trúc, tại sao lại trở thành giám đốc quảng cáo và truyền thông? Anh đến thành phố B có mục đích gì?

Trình Nhiễm đâu? Cũng tới rồi sao?

Hết câu hỏi này đến câu hỏi khác quẩn quanh trong lòng cô nhưng cô không có đáp án, ngay một cái cũng không có.

Vốn tưởng rằng người cả đời này sẽ không bao giờ gặp lại nữa nhưng không ngờ đột nhiên lại trở thành lãnh đạo trực tiếp của cô, đầu óc Tô Tầm hoàn toàn trống rỗng, còn mất liệt hơn so với lúc anh đề nghị ly hôn. Cô không nghĩ ra phải xử lý tình huống này như thế nào, theo bản năng chỉ muốn trốn tránh.

Bên tai là tiếng ghế bị chuyển dời, tiếng bước chân hỗn tạp, phòng họp trở nên dần dần vắng vẻ, Triệu Cần Cần vỗ vai Tô Tầm, lo lắng hỏi: “Tầm Tầm, em sao vậy? Có phải cảm thấy không khỏe hay không?”

Tô Tầm nhìn ra ngoài cửa, vài người cuối cùng cũng đã đi ra ngoài, phòng họp chỉ còn lại cô và Triệu Cần Cần, cô mệt mỏi dựa vào thành ghế, nhắm mắt lại: “Không sao.” Giọng nói khàn khàn.

Triệu Cần Cần vươn tay sờ vào trán Tô Tầm, thấy trán cô toàn mồ hôi nên sợ hãi kêu lên: “Bây giờ còn chưa tới tháng sáu, trong phòng họp lại mở điều hòa, em ra nhiều mồ hôi như vậy lại còn nói là không có việc gì.”

“Thực sự là em không sao mà, chỉ là có chút tụt huyết áp, chắc là do không ăn sáng.” Tô Tầm cầm lấy tay Triệu Cần Cần, đứng lên miễn cưỡng cười một cái: “Đi thôi, quay lại làm việc nào.”

Triệu Cần Cần thờ phào nhẹ nhõm: “Nhìn mặt em trắng bệch làm chị sợ hết hồn, sáng nay chị có mua bánh ngọt, em qua lấy ăn đi.”

“Vâng.” Tô Tầm tùy ý trả lời, thật ra sáng nay cô đã ăn sáng rồi.

Triệu Cần Cần thấy sắc mặt của Tô Tầm có chút khá hơn thì hưng trí bàn luận về giám đốc mới: “Giám đốc mới thật là ...” đẹp trai, vừa đẹp trai vừa lạnh lùng.

Triệu Cần Cần nói được một nửa thì bước chân liền dừng lại, Tô Tầm cứng người ngẩng đầu lên, bên tai là giọng nói của Triệu Cần Cần: “Giám đốc Lục ...” Trước mặt là thân hình cao lớn rắn rỏi của Lục Trình Dương, đầu tóc vẫn như cũ được cắt gọn gàng, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, con ngươi đen như mực nhìn cô chăm chú.

Tô Tầm rũ rứt, tâm tình của cô đột nhiên bình tĩnh hơn rất nhiều, thì ra anh đã phát hiện ra cô rồi, chỉ có mình cô trốn tránh như con ốc.

Lục Trình Dương đi đến trước mặt cô, cúi đầu nhìn gương mặt trắng nõn xinh đẹp kia, giống như không có thay đổi gì so với trước đây, chỉ là tóc đã dài hơn làm cô có vẻ dịu dàng hơn, vài sợi tóc đen rũ xuống trước ngực. Lúc họp chỉ có một mình cô cúi đầu, tóc đen dường như che kín toàn bộ gò má; từ vị trí của anh chỉ có thể nhìn thấy chóp mũi khéo léo cùng với đôi mắt như ẩn như hiện của cô. Cho đến khi cuộc họp kết thúc thì cô vẫn cúi đầu.

Anh không thấy rõ mặt của cô nên cũng không xác định người đó có đúng là cô hay không.

Cho tới bây giờ Lục Trình Dương chưa nhìn thấy dáng vẻ của cô khi để tóc dài. Từ lúc bắt đầu cho đến khi ra đi, thậm chí là hai năm trước xa xa nhìn thấy thì cô vẫn để tóc ngắn.

Không khí xung quanh như ngưng trệ, người ngồi cũng cảm nhận được giữa hai người này không bình thường. Triệu Cần Cần từ từ để cánh tay Tô Tầm xuống, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt không màng danh lợi của Tô Tầm, nhỏ giọng nói: “Chị đi ra ngoài trước, Tầm Tầm, em không sao chứ?”

Tô Tầm nhẹ giọng đáp: “Không sao.”

Lúc ra ngoài Triệu Cần Cần thuận tay đóng cửa lại, còn treo biển ‘Đang họp’ lên.

...

“Tầm Tầm.”

“Giám đốc Lục.”

Hai người cùng nhau mở miệng, lúc đầu là sững sờ, sau là rơi vào im lặng.

Tô Tầm chỉ đứng đến bả vai anh, mặc dù từ đầu đến cúi đầu cúi đầu nhưng cô vẫn cảm giác được ánh mắt như thiêu đốt ở trên đỉnh đầu, khuôn mặt cô nóng lên, khẽ quay mặt đi, vòng qua anh muốn đi ra ngoài: “Nếu như không phải chuyện công việc, vậy thì tôi xin phép đi trước.”

Lúc hai người lướt qua nhau thì đột nhiên có một sức mạnh bóp chặt cổ tay Tô Tầm, một bàn tay to lớn dùng sức nắm lấy tay cô, sức lực mạnh mẽ truyền đến tay cô khiến cô cảm thấy không thoải mái, Tô Tầm nhận không được nhũn mảy.

“Mấy năm nay em có khỏe không?” Giọng nói của Lục Trình Dương rất trầm, mang theo mấy phần đè nén.

“Rất khỏe, công việc cũng rất tốt, cuộc sống không có áp lực gì cả.” Tô Tầm nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt trong suốt bình tĩnh, “Còn có việc gì sao?”

Cô nóng lòng muốn thoát khỏi giam cầm của anh, chuyển động cổ tay nhưng không thoát được sức mạnh của anh, sự tức giận kìm nén này giờ có một chút bị kích thích: “Nếu chúng ta không thể nói chuyện trong hòa bình thì bây giờ tôi sẽ đưa đơn thôi việc cho anh.”

Tô Tầm thuận lợi rút tay ra, cô không chút do dự đi về phía trước nhưng đột nhiên lại đụng vào lồng ngực cứng rắn của anh, cô ngừng đầu lên lườm anh: “Lục Trình Dương, rốt cuộc anh muốn làm cái gì?”

Lục Trình Dương cũng như trước nhìn cô chăm chú, một lúc lâu sau mới mở miệng: “Tại sao em không ở chỗ cũ nữa?”

Chỗ cũ ư? Tô Tầm bị lời nói này làm cho sững người, lời anh nói hẳn là chỗ ở của bố cô? Khi bọn họ còn yêu nhau thì anh cũng đã đến thành phố B hai lần, có vài buổi tối đã đưa cô về nhà.

Làm sao anh biết bây giờ cô không còn ở chỗ đó nữa? Tô Tầm nhũn mảy, có chút nghi hoặc nhưng cô không muốn hỏi anh về vấn đề này, cũng không hiểu việc anh ngăn cô lại rốt cuộc là có ý gì.

“Đúng vậy, tôi đã chuyển ra ngoài rồi.” Cô nhàn nhạt nói, cúi đầu cười nhẹ nhàng, “Tôi nói rồi bây giờ tôi rất tốt, công việc tốt, cuộc sống cũng rất tốt, cả phương diện tình cảm cũng rất tốt, chuyển ra ngoài ở cùng bạn trai là chuyện hết sức bình thường.”

Tô Tầm không phát hiện ra sau khi Lục Trình Dương nghe thấy câu nói đó của cô thì toàn bộ thân hình cao lớn cứng ngắc.

“Tôi xin phép đi trước.” Tô Tầm không ở lại nữa, lúc đi tới cửa bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn bóng lưng cao lớn thẳng tắp của anh, suy nghĩ một chút rồi nhỏ giọng nói, “Tôi không biết tại sao anh lại xuất hiện ở đây nhưng tôi chắc chắn một điều là không phải vì tôi, vào năm năm trước quan hệ của chúng ta ... hôm nay cũng đã kết thúc rồi, chính tay anh kết thúc. Tôi nghĩ việc tôi xin thôi việc sẽ tránh ảnh hưởng đến cuộc sống của hai bên, đơn xin việc tôi sẽ đưa cho anh sớm thôi.”

Bóng lưng kia vẫn đứng sừng sững như vậy, không có một chút động đậy nào.

Tô Tầm mở cửa đi ra ngoài, đứng trên hành lang hít thở sâu vài cái, cười tự giễu rồi đi ra khỏi chỗ này.

Sau vài bước, Tô Tầm chợt nghe sau lưng truyền đến tiếng ‘ầm’ thật lớn, bước chân của cô dừng lại nhưng đầu cũng không quay lại.

...

Về đến chỗ ngồi Tô Tầm bắt đầu đánh đơn xin thôi việc, công việc này là công việc chính thức đầu tiên cô có được sau khi tốt nghiệp. Lúc trở lại thành phố B thì cô được nhận vào làm ở công ty này nhưng cô không thể đi làm vì lúc đó cô phát hiện ra mình mang thai.

Thời gian là hơn một tháng sau khi cô và Lục Trình Dương ly hôn.

Lúc ấy Tô Tầm tuổi còn nhỏ nên không dám đến công ty đi làm, sợ sẽ bị mọi người nói linh tinh nên cô và bạn tốt Chu Hiểu Tình cùng nhau mở một tiệm bán quần áo, sau khi Tô Tiểu Tông đi nhà trẻ thì cô mới nghĩ đến chuyện đi làm một lần nữa nên cô rất thích công việc này, may mắn là sau khi cô nộp đơn vào Khai Sâm thì lại một lần nữa được nhận vào.

Công việc này rất khó có được nhưng cũng không phải là không thể. Với kinh nghiệm của cô thì kiếm một công việc khác tương tự cũng không khó, chỉ là đãi ngộ không tốt bằng Khai Sâm thôi.

Nhưng không sao, nếu như Lục Trình Dương biết được sự tồn tại của Tô Tiểu Tông thì nhất định sẽ dẫn tới một loạt khúc mắc khác nên cô đành phải rút lui.

Đơn xin thôi việc đã được in ra, Tô Tầm vừa bỏ đơn vào trong phong thư thì Triệu Cần Cần đã đi đến bên cạnh, để một miếng bánh ngọt lên bàn cô, về

mặt muốn nói lại thôi.

Tô Tầm mấp máy môi, biết rõ là không thể gạt được Triệu Càn Càn nên đành phải nhỏ giọng nói: “Lần sau em sẽ nói với chị, nói hết.”

Triệu Càn Càn nhìn về mặt bình bình của Tô Tầm, không nhận ra điều khác thường bên đầy bánh ngọt đến trước mặt cô: “Được, chị không hỏi, trước hết em hãy ăn một chút đi.”

“Chút nữa em ăn.” Tô Tầm gật đầu.

...

Tối gần trưa Tô Tầm mang theo đơn xin thôi việc gõ phòng làm việc của giám đốc, một người đàn ông trẻ tuổi mở cửa.

Tô Tầm chưa từng gặp qua người này, chỉ nghe thấy anh ta nói: “Giám đốc đi ra ngoài rồi, chắc buổi chiều mới trở lại. Nếu như không có chuyện gì gấp thì buổi chiều hãy quay lại.”

Tô Tầm nắm chặt đơn xin thôi việc trong tay chần chờ một lát, cuối cùng vẫn đưa đơn cho anh ta: “Phiền anh để cái này lên bàn giám đốc Lục, chuyện này tôi đã nói với anh ấy rồi.”

“Được, tôi sẽ đưa cho giám đốc Lục.” Anh ta nhận lấy phong thư trong tay Tô Tầm.

Buổi chiều Tô Tầm có hẹn với đồng nghiệp bên kia đi làm đề án. Đơn xin thôi việc còn chưa có phê duyệt nên cô vẫn phải làm tốt phần việc của mình.

Lúc trở lại công ty đã hơn bốn giờ chiều, cô vội vàng sửa chữa lại đề án, chuyện thôi việc tạm thời vứt qua một bên. Sau khi Lục Trình Dương xem qua đơn xin thôi việc sẽ không có lý do không duyệt, nghĩ vậy nên cô định sáng mai sẽ đi xem kết quả.

Bận đến lúc sáu giờ tan tầm, Tô Tầm vội vã thu dọn đồ đạc xong liền đi đến thang máy, chiều nay cô phải đi đón Tô Tiểu Tông.

Không nghĩ tới khi ra khỏi công ty thì liền nhìn thấy Mục Viễn đang dựa vào xe đợi cô.

Tô Tầm do dự một lát nhưng vẫn đi về phía anh: “Đàn anh.”

Mục Viễn mỉm cười chỉ vào trong xe: “Lên xe đi, anh đưa em đi đón Tiểu Tông.”

Theo bản năng Tô Tầm muốn từ chối: “Không cần ...”

“Tầm Tầm, anh đã đứng ở đây chờ hơn một tiếng rồi, em đừng từ chối được không?” Mục Viễn buông tay cười khổ một tiếng, mở cửa xe nhìn chăm chăm Tô Tầm, ý bảo cô lên xe.

Tô Tầm nhìn đồng hồ, khom người ngồi vào tay lái phụ, nhỏ giọng nói: “Làm phiền anh rồi.”

Đột nhiên Mục Viễn khom người xuống, ánh mắt ngang bằng với cô, cười đến dịu dàng: “Anh ước gì mỗi ngày em đều làm phiền anh.”

Tô Tầm: “...”

...

Lục Trình Dương đứng cạnh cửa sổ sát đất, lẳng lặng nhìn một màn dưới lầu cho đến khi chiếc xe kia rời đi, bóng lưng cao lớn có vài phần cô đơn hiu quạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Chương 5

Công ty cách nhà trẻ cũng không xa, đang trong giờ cao điểm cũng chỉ mất có hai mươi phút là tới rồi.

Xe vừa đến cửa nhà trẻ Tô Tầm liền vội vàng muốn xuống, Mục Viễn chặn tay cô lại: “Đợi một chút, đậu xe xong anh sẽ đi cùng với em, cũng lâu rồi anh chưa gặp Tiểu Tông.”

Tay Tô Tầm để trên cửa xe từ từ thu lại, hai tay đặt ngay ngắn trên đùi, nhỏ giọng đáp: “Vâng.”

Đã hơn sáu giờ rưỡi rồi, trong nhà trẻ chỉ còn lại hai, ba bé chưa có người đón, từ xa Tô Tiểu Tông đã thấy mẹ và chú Mục đến đón bé thì bé lập tức vui mừng chạy tới ôm lấy đùi của Tô Tầm, ngược gương mặt xinh đẹp lên nhìn Mục Viễn: “Con chào chú Mục.”

Mục Viễn cúi người, vươn tay xoa cái đầu nhỏ của bé, mỉm cười hỏi bé: “Có nhớ chú Mục hay không?”

Tô Tiểu Tông không tìm không phải buông Tô Tầm ra, xoay người ôm lấy chân Mục Viễn, dùng sức gật đầu, đồng dạng nói: “Nhớ.”

Mục Viễn cười lớn, bế bé lên để trên vai mình, nghiêng đầu nhìn Tô Tầm, trong mắt lộ vẻ dịu dàng: “Đi nào, chúng ta đi ăn cơm.”

Tô Tầm sững người, nhìn Tô Tiểu Tông đang vui vẻ ngồi trên vai anh thì đột nhiên không nói ra lời, cô đã cố gắng hết sức để làm một người mẹ tốt nhưng công bằng mà nói, có nhiều thứ cô làm không được cho Tô Tiểu Tông. Cô nhớ tới việc sáng nay gặp lại Lục Trình Dương, bây giờ hai người đều ở thành phố B nên sớm hay muộn anh cũng sẽ biết được sự tồn tại của Tô Tiểu Tông, đến lúc đó làm sao cô gạt được anh đây? Cô làm vậy đối với Tô Tiểu Tông luôn muốn gặp bố của mình có ích kỷ quá không?

Tô Tiểu Tông kích động ngồi ở trên vai Mục Viễn, cảm giác mình đột nhiên thật là cao, bé đã thấy có rất nhiều người bạn nhỏ được bố của mình cõng trên vai, mặc dù chú Mục không phải là bố của bé nhưng bé cũng rất thích chú ấy.

Bé nhìn mẹ đầy mong chờ, sợ mẹ không đồng ý cho bé đi ăn với chú Mục nên vội vàng nói: “Mẹ, con đói, con muốn đi ăn cơm với chú Mục, nếu không về nhà mẹ lại phải nấu cơm nữa, rất vất vả.”

Mục Viễn im lặng nhìn Tô Tầm, chờ quyết định của cô.

Tô Tầm ngẩng đầu nhìn Tô Tiểu Tông một cái, cười bất đắc dĩ: “Đi thôi.”

...

Lục Trình Dương đứng ở đó rất lâu, màn đêm dần bao phủ, toàn thành phố ngập tràn ánh đèn rực rỡ đủ màu sắc; anh nhớ tới lời nói của Tô Tầm, giấy dựa vài năm trong bùn lầy làm anh mất đi ý chí chiến đấu nhưng mà cũng chỉ là suy nghĩ ở trong một phút yếu lòng mà thôi, từ trước đến nay anh chưa từng biết đến chịu thua là gì.

Cửa bị đẩy ra, giọng nói chế cười của Tần Sâm từ phía sau truyền đến: “Sao? Tính đứng ở chỗ này qua đêm ư?”

Lục Trình Dương xoay người cầm lấy chìa khóa trên bàn, đi về phía cửa: “Đi uống rượu.”

Vốn Tần Sâm đang muốn chọc anh vài câu nhưng thấy anh hoàn toàn không để ý đến lời nói của mình thì ‘chắc’ một tiếng rồi cùng đi ra ngoài.

Đến bãi đậu xe Lục Trình Dương mới nhớ ra tay mình bị thương nên đành lên xe của Tần Sâm.

Tần Sâm đang lái xe bên cạnh liếc mắt nhìn bàn tay bị quần băng của Lục Trình Dương, lại nhìn không được giấu cợt: “Không ngờ cậu còn có sở thích tự mình hại mình như thế này.”

Lục Trình Dương cúi chân tựa lưng vào ghế, thu ánh mắt đang nhìn ngoài cửa sổ lại, không để ý tới chàm chọc của Tần Sâm, trực tiếp hỏi: “Tô Tầm vào làm ở công ty cậu lúc nào?”

“Cô ấy chỉ là một nhân viên bình thường nên làm sao mình biết được cô ấy vào công ty lúc nào chứ.” Tần Sâm tức giận nói: “Ngay cả dáng vẻ của cô ấy thế nào mình cũng không biết, hơn nữa lúc trước ngay cả mình còn không biết cậu đã từng kết hôn rồi.”

Bộ phận truyền thông quảng cáo của Khai Sâm chỉ là một phần nhỏ mà Tô Tầm cũng chỉ là một nhân viên bình thường trong đó cộng thêm bình thường cô hết sức an phận nên Tần Sâm không biết rõ tình hình của Tô Tầm là chuyện hết sức bình thường.

Lục Trình Dương im lặng không nói, nhớ tới đơn xin thôi việc còn để ở trên bàn thì trong lòng lại cảm thấy buồn phiền. Mấy năm nay anh đã nghĩ tới tình huống hai người gặp lại nhau nhưng lại không nghĩ tới việc cô cứ như vậy bình tĩnh nói cho anh biết là cô đã có người khác, cuộc sống rất là tốt, cô sợ anh dây dưa quấy rầy.

Bây giờ cô giống như một con nhím, hung hăng đâm anh một cái rồi tìm cách chạy trốn, Lục Trình Dương không thể nói ra loại phiền muộn này là gì, chỉ biết nó dày vò, ép anh tới nỗi hít thở không được.

Gương mặt của Tô Tầm quá bình thản so với tưởng tượng của anh, anh cho rằng ít nhất cô còn hận anh.

Tần Sâm thấy anh không lên tiếng thì cũng không nói gì nữa, lấy điện thoại ra gọi vài cuộc.

Khi đến hội sở, hai người trực tiếp đi đến ghế lô, Tần Sâm gọi một đồng rượu, đẩy tới trước mặt Lục Trình Dương: “Uống đi, sợ mình cậu uống không nổi nên mình đã gọi hai người nữa, có một người cậu cũng biết.”

Lục Trình Dương nhìn Tần Sâm một cái, mở chai rượu rót vào ly, uống liền mấy ly nhưng cũng không xua tan được nỗi muộn phiền trong lòng kia.

Không đến nửa giờ cửa phòng bị người đẩy ra, Tần Sâm giương mắt nhìn một cái, cười nói: “Đến nhanh hơn mình nghĩ.”

Lục Trình Dương nghe thấy liền ngẩng đầu lên, lông mày lập tức nhíu lại, đôi mắt híp lại nhìn người trước mắt.

“Đúng lúc mình ở gần đây.” Mục Viễn cười nói, chợt thấy Lục Trình Dương ngồi ở góc ghế sofa uống rượu thì đáy mắt hiện lên vẻ kinh ngạc nhưng rất nhanh khoe miệng lại nở ra một nụ cười mỉa mai.

Nghĩ đến lời Tô Tầm nói lúc chiều: “Hôm nay em gặp lại Lục Trình Dương. Đàn anh, lúc trước em từ chối anh chọn anh ấy nên anh hiểu rõ chuyện của em và anh ấy, Tiểu Tông là con của anh ấy, chẳng lẽ ở cùng với em anh không cảm thấy không tự nhiên sao? Anh có thể coi Tiểu Tông như con ruột của mình sao? Em cảm thấy chúng ta không thích hợp.”

Không nghĩ tới còn chưa tới nửa giờ thì anh đã chạm mặt với Lục Trình Dương rồi.

Tần Sâm nhìn thấy sóng ngầm giữa hai người, nghi ngờ: “Hai người biết nhau sao?”

“A, đâu chỉ có biết.” Mục Viễn châm chọc nói.

Tần Sâm là người thông minh nên liền đoán ra được, khó nén được kinh ngạc nhìn bọn họ: “Mục Viễn, đừng nói với mình là cậu đang theo đuổi Tô Tầm đang làm trong công ty mình đấy nhé?”

Lục Trình Dương đột nhiên đứng lên, mặt lạnh đi về phía Mục Viễn, lạnh giọng hỏi: “Hôm nay có phải anh tới đón cô ấy hay không?” Lúc ấy anh đứng trên lầu mười hai nên cũng không nhìn rõ người đến đón Tô Tầm trông như thế nào.

Mục Viễn có chút khó hiểu đối với phản ứng của Lục Trình Dương nhưng anh cũng không trả lời, khinh thường nhếch môi, đột nhiên vung tay đánh một đấm vào mặt Lục Trình Dương.

Lục Trình Dương hung hăng dùng tay lau khoe miệng, trong mắt là sự tức giận, vuron cái tay không bị thương đánh về phía mặt Mục Viễn.

“Hai người làm sao vậy?” Tần Sâm sững sờ một lúc liền vội vàng tách hai người ra, đứng ở giữa hai người nói: “Hai người tới uống rượu hay là đánh nhau đây?”

Lục Trình Dương nhìn chằm chằm Mục Viễn, lập lại: “Hôm nay có phải anh tới đón cô ấy hay không?” Nếu đúng vậy thì chính là Tô Tầm lừa anh, nếu như không phải thì Tô Tầm cũng là lừa anh.

“Tôi đã muốn đánh anh lâu lắm rồi.” Mục Viễn cũng đưa tay lau khoe miệng, không trả lời câu hỏi của Lục Trình Dương.

Sắc mặt Lục Trình Dương trầm xuống, mặt lạnh ngồi trên ghế sofa, rót một ly rượu quơ quơ ở trước mặt, đôi mắt đen như mực nhìn chằm chằm vào chất lỏng đang lay động.

Tần Sâm vừa muốn nói chuyện thì đột nhiên Lục Trình Dương đặt ly rượu lại trên bàn, đứng dậy đi ra ngoài, nhàn nhạt nói một câu: “Mình đi trước.”

Tần Sâm nổi giận la lên: “Mẹ kiếp! Đến cùng là ai muốn tới đây uống rượu hả?” Cửa đã đóng kín, cũng không biết là Lục Trình Dương có nghe thấy hay không.

Sau khi Lục Trình Dương xuống lầu mới nhớ ra mình không có lái xe tới, đi đến đầu đường đón taxi, lên xe tài xế hỏi đi đâu thì nhớ ra anh không biết địa chỉ bây giờ của Tô Tầm, ngay cả số điện thoại cũng không biết nên đành phải nói địa chỉ khách sạn rồi gọi điện thoại cho trợ lý.

Trở lại khách sạn, Lục Trình Dương bấm số điện thoại của Tô Tầm, không do dự gọi qua.

“Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được ...”

Lục Trình Dương nhíu mày ngắt điện thoại, tiện tay ném di động lên giường, xoay người đi vào nhà tắm.

Tắm rửa xong đi ra gọi lại thì vẫn tắt máy như cũ.

Lục Trình Dương mệt mỏi ngã xuống giường, anh đã không ngủ liên tục hai đêm rồi, ở nhà cũ của cô đợi hai ngày đều không thấy, không ngờ hôm nay lại gặp cô ở công ty.

Anh nhắm mắt lại, ngày này năm năm trước, anh đã dùng một thủ đoạn gần như là tàn nhẫn để ép cô rời đi.

...

Buổi tối Tô Tiểu Tông ăn nhiều nên sau khi về đến nhà cảm thấy bụng không thoải mái, Tô Tầm bận chăm sóc bé nên không để ý đến điện thoại đã hết pin tắt nguồn. Chăm sóc, dỗ cho Tô Tiểu Tông ngủ đã là hơn mười một giờ đêm, Tô Tầm tắm rửa xong nằm ở trên giường, không biết tại sao không khống chế được lại nhớ đến Lục Trình Dương.

Nghĩ đến anh Tô Tầm liền mất ngủ, đến hơn nửa đêm vẫn còn mơ mơ màng màng, không phân biệt rõ hình ảnh trong đầu là mơ hay là cô đang nhớ lại nữa.

Ngày bọn họ ly hôn là ngày hai tám tháng năm, lúc đó Tô Tầm đang chuẩn bị tốt nghiệp, tin tức ly hôn đến rất nhanh, thủ tục cũng rất nhanh. Đêm hôm đó, Tô Tầm nằm ở trên giường một đêm không ngủ, Lục Trình Dương cũng một đêm không về, cô cũng không dám nghỉ lúc đó anh đang ở đâu, đang ở bên cạnh ai.

Cô sợ chính mình nghĩ linh tinh nên bắt đầu thu dọn hành lý, lúc kết hôn với anh thì cô chỉ là một sinh viên năm ba, cũng không thường xuyên ở nơi này nhưng đồ đạc của cô rất nhiều, chỗ nào cũng có đồ của cô, sau khi cô thu dọn xong thì trời cũng bắt đầu sáng nhưng sắc trời nhìn không trong, giống như là sắp mưa.

Thời tiết rất xấu, hoàn toàn khác khi họ đi lĩnh giấy chứng nhận kết hôn.

Sáng sớm Lục Trình Dương về nhà, thấy Tô Tầm cúi đầu an tĩnh ngồi ở bên giường, bên cạnh là một cái valy thật lớn, giống như là cô đang đợi anh trở lại.

Nghe thấy tiếng bước chân, Tô Tầm chỉ ngẩng đầu lên nhìn anh một cái rồi đi về phía cửa sổ, cời chiếc nhẫn trên tay ra rồi ném đi. Không có ánh mặt trời chiếu rọi nên chiếc nhẫn kia vòng trên không trung không lóe lên nổi một tia sáng nào, âm thầm rơi xuống, giống như tình yêu của bọn họ vậy.

Lông mày Lục Trình Dương nhíu lại, hầu kết bỗng nhúc nhích muốn nói nhưng lại không nói nên lời, lúc Tô Tầm kéo cái valy hành lý đi qua anh thì anh vươn tay giữ chặt lấy tay cô, giọng nói khàn khàn khô khốc: “Đợi một chút, anh đưa em...”

Tô Tầm cup mắt xuống không nhìn anh, cô không muốn làm cho mình trở nên đáng thương như đứa bé bị vứt bỏ cho nên cô không khóc. Thật ra cô rất muốn khóc nhưng nước mắt dường như trở nên khô cạn, ngay cả một giọt cũng không có.

Từ đó cô biết không phải càng nhiều nước mắt thì càng khổ sở mà là rõ ràng rất muốn khóc nhưng lại khóc không ra một giọt nào, toàn bộ đau đớn chôn sâu ở dưới đáy lòng, từ từ chúng sẽ trở nên khô khốc thối rữa.

Giọng nói của Tô Tầm nhàn nhạt, bình tĩnh: “Không cần.” Dùng sức rút cánh tay của mình ra.

“Tầm Tầm.”

Bước chân Tô Tầm dừng một chút, cúi đầu chờ anh nói tiếp.

“Em hãy sống cho tốt...”

“Anh yên tâm, tôi sẽ không vì rời khỏi anh mà tự sát đâu.” Lời nói bén nhọn của Tô Tầm cắt ngang lời nói của anh, đầu cũng không quay lại bước đi.

Thế giới hoàn toàn yên lặng, chỉ còn tiếng bánh xe của valy hành lý càng ngày càng nhỏ dần, cùng với hình ảnh của người con gái càng ngày càng xa.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Chương 6

Ngày hôm sau Tô Tầm tỉnh lại có chút hoảng hốt, theo thói quen đưa tay lên bàn sờ điện thoại di động lại không thấy, lúc này cô mới nhớ ra hình như điện thoại đang còn để trong túi.

Vội vàng đứng lên lấy điện thoại đi sạc pin, sau khi khởi động máy mới biết là đã tám giờ rưỡi rồi, cô ảo não vỗ trán một cái...

Nhà trẻ sẽ đóng cổng lúc chín giờ nên căn bản là không kịp rồi, hôm nay không thể đưa Tô Tiểu Tông đi nhà trẻ được mà cô đi làm cũng muộn.

Có vài tin nhắn tới, Tô Tầm mở ra xem, có sáu tin nhắn báo gọi nhớ đều là của một số xa lạ tối hôm qua gọi cho cô, cô không một chút nghi ngờ liền khẳng định số điện thoại này là của Lục Trình Dương, tay cầm điện thoại có một chút cứng, một lúc sau mới mở cái tin nhắn cuối cùng ra đọc.

“Tầm Tầm, từ đầu đến cuối chỉ có mình em để ý mà thôi, em đã đánh giá thấp tình cảm của anh cũng như lòng bao dung của anh với em” – Mục Viễn.

Cái tin nhắn này làm cho Tô Tầm có cảm giác nội tâm của mình bị phơi bày trước mặt người khác, cô nhíu mày để di động xuống rồi đi vào căn phòng cách vách xem Tô Tiểu Tông thế nào.

Đẩy cửa phòng ra mới phát hiện bé đã rời giường rồi, mỗi tối Tô Tầm sẽ để quần áo ngày hôm sau bé mặc lên đầu giường, lúc này bé đang cầm áo T-shirt chui qua đầu, nghe thấy tiếng mở cửa thì quay đầu nhìn lướt qua, ngoan ngoãn báo cáo: “Mẹ, bụng con không còn khó chịu nữa.”

Rất nhanh Tô Tiểu Tông đã tự mình mặc quần áo xong, Tô Tầm chỉnh sửa lại quần áo cho bé, nói xin lỗi với bé: “Tiểu Tông, tối qua mẹ quên sạc điện

thoại nên đồng hồ báo thức không kêu, hôm nay chúng ta không đi nhà trẻ được rồi.”

Tô Tiểu Tông rất thích đi nhà trẻ nên nghe mẹ nói như thế thì khuôn mặt có chút không vui. Tô Tầm suy nghĩ một chút rồi quyết định: “Bây giờ mẹ dẫn con đi mua đồng hồ báo thức, buổi chiều sẽ dẫn con đến chỗ đi Hiếu Tĩnh, tan tầm mẹ sẽ đến đón con được không?”

Căn nhà này là Tô Thập mua, cuối năm ngoái mới sửa xong nên đầu năm hai mẹ con mới chuyển vào. Lúc trước dọn nhà không cẩn thận làm đồng hồ báo thức rơi bể mất, Tô Tầm bận rộn nhiều việc nên cũng quên mua.

Khuôn mặt đang không vui của Tô Tiểu Tông lập tức tươi cười: “Được ạ.”

Tô Tầm gọi điện cho Triệu Cần Cần, bảo cô xin phép hộ mình.

Triệu Cần Cần nhớ tới chuyện ngày hôm qua nên thử dò xét mở miệng: “Tầm Tầm, không phải là em có ý tránh giám đốc Lục nên mới xin nghỉ chứ?”

“Không phải, buổi chiều em sẽ đi làm.” Tô Tầm có chút bất đắc dĩ trả lời.

“Vậy cũng được, buổi chiều em đến sớm một chút, giám đốc vừa mới nhậm chức mà em đã xin nghỉ, chị sợ sau này đồng nghiệp sẽ nhìn ra em và giám đốc Lục có quan hệ, sẽ bàn tán về em.” Triệu Cần Cần nghiêm túc dặn dò Tô Tầm.

“Vâng, em hiểu mà.” Tô Tầm trả lời có chút không đếm xỉa tới, buổi chiều cô sẽ đi tìm Lục Trình Dương nói chuyện nghỉ việc, người đã đi còn sợ người khác bàn tán sao?

...

Lục Trình Dương đang lật xem những dự án quảng cáo Tô Tầm viết trong một năm nay, nghe Triệu Cần Cần nói xong thì nhìn cô, trực tiếp hỏi: “Cô ấy ở đâu?”

Trên mặt Triệu Cần Cần xẹt qua một tia ân hận, cô tại sao ngu xuẩn đến mức dùng lý do thân thể không thoải mái để xin nghỉ cho Tô Tầm chứ?

“Tôi... không rõ.” Lần đầu tiên Triệu Cần Cần cảm thấy áp lực khi nói dối, trong cái nhìn chăm chú của Lục Trình Dương thì cô đành phải buông bỏ vũ khí đầu hàng: “Giám đốc Lục, kỳ thật tôi biết Tầm Tầm ở đâu nhưng tôi không thể nói cho anh biết được, nếu không Tầm Tầm sẽ giận tôi.”

Lục Trình Dương nhìn cô một cái, cũng không có làm khó cô, nhàn nhạt nói: “Tôi biết rồi, cô đi ra ngoài trước đi.”

Trước khi đi Triệu Cần Cần lén nhìn bàn tay trái đang quấn băng của Lục Trình Dương, cô có cảm giác người đàn ông này không đơn giản, cô cảm thấy lo lắng thay cho Tầm Tầm.

Phòng làm việc rất nhanh rơi vào yên tĩnh, chỉ còn có tiếng lật giấy.

Lục Trình Dương nhìn cái đơn xin nghỉ việc kia, một lần nữa lấy điện thoại ra gọi vào dãy số tối qua, nghe thấy tiếng chuông vang lên thì không tự chủ được nín thở.

Cho đến khi tiếng chuông kết thúc thì điện thoại cũng không có người nghe.

...

Tô Tiểu Tông đứng ở cửa ngược đầu khờ dại hỏi: “Tại sao mẹ lại không nhận điện thoại ạ?”

Tô Tầm bỏ điện thoại vào trong túi xách, suy nghĩ một chút rồi nói: “Số này mẹ không biết, chắc là người ta gọi nhầm.”

“Vâng.” Tô Tiểu Tông xoay người mở cửa, như một thân sĩ nhỏ dựa người vào cửa nhường cho mẹ đi ra ngoài trước.

Tay Tô Tầm cầm chặt quai túi xách, cho đến khi xuống dưới lầu điện thoại cũng không kêu nữa thì cô mới từ từ thả lỏng tay ra.

...

Buổi chiều Tô Tầm đến công ty, để túi xách xuống cô liền đi đến phòng làm việc của giám đốc, gõ vào cửa hai tiếng thì nghe thấy giọng nói trầm thấp quen thuộc: “Vào đi.”

Tay Tô Tầm nắm chặt tay cầm chân chừ một lát, điều chỉnh tốt tâm trạng rồi mới đẩy cửa đi vào.

Lục Trình Dương đang đứng bên cửa sổ sát đất, ánh sáng mặt trời xán lạn chiếu trên lưng anh, thân hình cao lớn so với trước kia càng thêm cao hơn, ánh mắt Tô Tầm dừng ở khóe miệng còn ứ máu của anh một lát, tay trái quấn băng làm cô nhớ đến ngày hôm qua khi cô rời khỏi phòng họp thì phía sau truyền đến tiếng ‘rầm’.

Trong lòng bỗng dâng lên một sự lo lắng, không hiểu hành động này của anh rốt cuộc là vì cái gì. Anh tức giận vì cô phân chia giới hạn với anh sao?

Từ lúc cô đi vào đến giờ, đôi mắt đen như mực kia nhìn cô từ trên xuống dưới không hề e dè, trước khi cô kịp mở miệng thì anh đã cướp lời: “Đơn xin

thời việc của em anh đã xem qua, anh không đồng ý.” Lời nói còn chưa dứt thì anh đã ngồi trở lại vào bàn làm việc.

“Tại sao?” Tô Tầm nhàn nhạt mở miệng.

“Dự án quảng cáo thứ hai sẽ bắt đầu chụp ảnh, dự án này là sáng ý của em, đến lúc đó còn cần em đi đến hiện trường, còn có dự án quảng cáo của Nhã Mỹ đã bước vào giai đoạn thảo luận cuối, nếu như đề án được thông qua thì quảng cáo sẽ lập tức tiến hành chụp ảnh.”

Anh trả lời hoàn toàn theo công thức nhưng trong nháy mắt khiến Tô Tầm không tìm ra lý do để phản bác, cô suy nghĩ một chút đang muốn mở miệng thì lại nghe anh nói: “Dự án thời trang trẻ em của Kiệt Mễ, khách hàng đã quyết định chọn sáng ý của em, thời gian chụp ảnh sẽ được tiến hành vào thời gian nghỉ hè.”

“Dự án này không phải là không được thông qua hay sao?” Tô Tầm kinh ngạc nhìn về phía anh, lập tức nhú mày, sắc mặt không vui nhìn anh: “Có phải là anh đã làm gì hay không?”

Lục Trình Dương không thừa nhận cũng không phủ nhận: “Anh chỉ nói ra ưu điểm cũng như khuyết điểm của hai dự án cho khách hàng nghe mà thôi, quyền lựa chọn cuối cùng là ở trên tay khách hàng.”

“Anh...” Thứ sáu tuần trước thảo luận lần cuối cùng, bản thuyết trình của cô đã bị đánh bại bởi Hạ Uyển Ương, mặc dù cô cho rằng bản thuyết trình của mình không hề kém so với Hạ Uyển Ương nhưng dù sao chuyện cũng đã qua nên không cần thiết phải so sánh giữa hai dự án với nhau làm gì nữa. Bây giờ việc này giống như là cô cướp đoạt công trạng trên tay Hạ Uyển Ương, cô không thích cảm giác như vậy.

Giống như biết rõ suy nghĩ trong lòng Tô Tầm, Lục Trình Dương nhìn thẳng vào cô nói: “Anh sẽ không công tư bất minh, điểm này thì em yên tâm, chúng ta là đồng nghiệp, ở công ty chỉ đơn thuần là quan hệ cấp trên cấp dưới.”

“...” Đây là anh dùng những lời nói ngày hôm qua của cô để chặn lại cô sao? Tô Tầm cúi đầu trầm mặc.

Nhìn cô gầy hơn so với trước kia, cái cằm cũng nhọn hơn, tóc cũng dài hơn, ngoại trừ lần đó thì cô cũng không có nhiều thay đổi nhưng mà đã trầm tĩnh hơn rất nhiều. Trước kia cô để tóc ngắn làm cho cô nhìn hết sức hoạt bát linh động, thậm chí là có chút hoang dã; loại hoang dã này là sau khi ở cùng với anh mới từ từ bại lộ, lúc mới bắt đầu cô còn cẩn thận lo lắng anh không thích nhưng sau này phát hiện ra anh không thêm đề ý thì cô rất tùy tiện ở trước mặt anh lộ ra các khuyết điểm, không kiêng nể gì cả.

Có một lần anh cố ý nhắc đến chuyện này thì cô dương dương tự đắc từ trong ngực anh ngẩng đầu lên, cười cực kỳ giảo hoạt: “Chỉ khi anh ở trước mặt người mình yêu thì anh mới dám không kiêng nể gì lộ ra khuyết điểm của mình, đây là vinh hạnh em giành cho anh đấy.”

Bây giờ anh đã mất đi phần vinh hạnh này rồi.

“Anh đã xem qua những dự án quảng cáo em viết một năm nay ở Khai Sâm, dự án quảng cáo có liên quan đến trẻ sơ sinh được thông qua có tỷ lệ cao nhất toàn ngành, giống như chỉ chú trọng vào mỗi hạng mục quảng cáo này.” Lục Trình Dương thu hồi ánh mắt đang nhìn Tô Tầm, đột nhiên bình tĩnh nhắc tới: “Anh nhớ trước kia loại quảng cáo em thích không phải là loại này, tại sao đột nhiên lại nắm chắc về phương diện này như vậy, bên cạnh em có trẻ nhỏ sao?”

Lời nói của anh như đâm vào trong lòng Tô Tầm khiến cô hoảng loạn kinh hoàng, cũng may là cô cúi đầu, lông mi thật dài che đi ánh mắt nên Lục Trình Dương không nhìn ra sự khác thường của cô.

“Con của anh trai tôi.” Tô Tầm nhanh chóng đè xuống sự hoảng loạn trong lòng, nhàn nhạt trả lời.

Trong phòng phần lớn là người trẻ tuổi, ngoài một nam đồng nghiệp vừa mới được thăng chức lên làm bố thì những người khác trước mắt đều không có con nhỏ. Triệu Cần Cần từng nói với cô, hai năm trước có vài nhân viên kỷ cựu trong phòng cùng nhau từ chức lập ra công ty khác nên phần lớn nhân viên còn lại đều là những người trẻ tuổi.

Tô Tầm có thể bắt đầu lại những dự án này là vì cô có con trai, lúc viết dự án thì tỉ mỉ, chi tiết hơn so với những người khác.

Cô không biết Lục Trình Dương hỏi những lời này là thăm dò hay là vô tình.

Lục Trình Dương có chút kinh ngạc: “Anh trai em kết hôn rồi sao?”

“Đúng vậy, hè năm tôi tốt nghiệp.” Từ nhỏ Tô Tầm đã không biết nói dối, lúc nào cũng nói thật với bố nên làm hại Tô Thâm bị đánh không ít, trước đây Tô Thâm đúng là không thích cô em gái này.

Nhưng bây giờ bắt đầu bằng một lời nói dối sẽ kéo theo những lời nói dối khác, nếu như còn tiếp tục dây dưa với anh thì sau này cô phải tiếp tục nói dối nữa, điều này đối với cô là một sự dằn vặt.

“Giám đốc Lục, sau khi làm xong dự án tôi hy vọng anh sẽ phê duyệt đơn xin nghỉ việc cho tôi.” Tô Tầm sợ anh tiếp tục quẩn luyến đề tài này nên giành mở miệng trước, vừa rồi cô im lặng là tính toán xem phải mất bao lâu để hoàn thành dự án này.

Ít nhất còn phải hơn một tháng nữa.

Lục Trình Dương không trả lời cô nhưng anh như có điều suy nghĩ nhìn cô, con ngươi đen như mực nhìn chằm chằm vào cô.

“Nếu như không có việc gì khác thì tôi xin phép đi ra ngoài trước.” Tô Tầm không đợi anh trả lời liền xoay người đi ra khỏi phòng làm việc.

Không nghĩ tới ở cửa lại đụng phải Hạ Uyển Ương, trên mặt cô không vui nên Tô Tầm rất nhanh đã đoán ra cô đến phòng giám đốc Lục có mục đích gì.

Hạ Uyển Ương không nghĩ tới Tô Tầm sẽ đi ra từ phòng làm việc của giám đốc, nghĩ đến dự án trong tay bị vuột mất, bây giờ nhìn thấy Tô Tầm nên đương nhiên cô không cho Tô Tầm sắc mặt tốt, coi Tô Tầm như không khí trực tiếp lướt qua.

Tô Tầm cảm thấy có chút bất đắc dĩ, trở lại chỗ ngồi thì Triệu Cần Cần liền đi đến, cười tủm tỉm: “Thật ra chị vẫn cảm thấy ý kiến của em hay hơn của Hạ Uyển Ương, em đừng có suy nghĩ nhiều.”

“Em không sao, chị yên tâm đi.” Tô Tầm cười nhưng trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, không biết Lục Trình Dương có tin tưởng lời nói của cô hay không.

“Sáng hôm nay anh ta hỏi chị địa chỉ của em.” Triệu Cần Cần nhỏ giọng nói, thấy Tô Tầm liếc mắt nhìn liền vội vàng bảo đảm: “Chị không nói cho anh ta biết.”

Tô Tầm có chút đau đầu, sự tình không có đơn giản như cô nghĩ.

Đột nhiên Triệu Cần Cần kéo cô qua một bên, nhỏ giọng nói: “Em thành thật nói cho chị biết, giám đốc Lục có phải là bố của Tô Tiểu Tông hay không?”

“Đúng vậy.”

“Tại sao hai người lại chia tay mà ngay cả việc có con cũng không nói cho anh ta biết?” Thật ra trước đây Triệu Cần Cần đã sớm coi bố của Tô Tiểu Tông là kẻ cận bã nhưng sau khi nhìn thấy Lục Trình Dương thì khó có thể xem anh và kẻ cận bã là một được, chẳng lẽ nhìn người không thể nhìn bên ngoài sao?

Lúc này Tô Tầm không có trả lời câu hỏi của Triệu Cần Cần mà chỉ nhàn nhạt nói: “Không phải là em chia tay với anh ta mà là ly hôn.”

“...” F*ck, thật đúng là kẻ cận bã mà.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Chương 7

Từ sau ngày đó, Tô Tầm liền trở nên rất bận, có đôi khi công việc gấp rút không có thời gian nghĩ đến chuyện nghỉ việc.

Thậm chí ngay cả thái độ của Lục Trình Dương cũng thay đổi rất nhiều, ở trong công ty cô và anh thực sự là quan hệ bình thường giữa cấp trên và cấp dưới, ngoại trừ Triệu Cần Cần thì không có ai nhìn ra quan hệ giữa hai người.

Ngày quốc tế thiếu nhi, nhà trẻ của Tô Tiểu Tông có hoạt động, tất cả các bạn nhỏ đều có tiết mục biểu diễn, bình thường cha mẹ cũng sẽ có mặt để ủng hộ bảo bối của mình, thậm chí có bé còn có đại gia đình đến ủng hộ.

Lúc này Tô Tiểu Tông hết sức lo lắng ngày đó mẹ sẽ không có thời gian, nếu mẹ không đi được thì bé sẽ không có cha lẫn mẹ đi ủng hộ, trong nhà trẻ không có người bạn nhỏ nào giống bé cả.

Tô Tầm bảo đảm với bé ngày đó cô sẽ có mặt trước khi bé bắt đầu tiết mục của mình thì tiểu tử này mới thấy an tâm.

Ngày đó là thứ sáu, Tô Tầm phải suy nghĩ cuối cùng phải dùng cái gì để xin nghỉ nhưng việc lấy cớ đều hết sức rối rắm, bởi vì phải nói dối, hơn nữa đối tượng còn là Lục Trình Dương.

Triệu Cần Cần cho cô ý kiến là ‘thân thể không thoải mái’, cái này là cớ tốt nhất nhưng cô hoàn toàn quên mất mấy hôm trước cô vừa dùng cái cớ này để xin phép cho Tô Tầm nghỉ rồi.

Cho nên lúc Tô Tầm lấy cái cớ này để xin nghỉ thì Lục Trình Dương nhử mày nhìn chăm chăm cô thật lâu, đột nhiên anh cảm thấy có chút buồn cười, anh hiểu rõ cô là người không biết nói dối. Trước kia lúc cô đuổi theo anh bị anh phát hiện ra thì cô lấp ba lấp báp nói dối, thần sắc rõ ràng không được tự nhiên, khi đó anh còn tưởng rằng cô chỉ có chút nói lắp mà thôi.

Cô bây giờ cùng với lúc nói dối trước kia giống y như đúc.

Nhưng anh chưa từng quên lúc mới vừa gặp lại nhau ngày hôm đó cô xác thực đã lừa anh, hết sức hoàn mỹ dễ dàng lừa được anh.

Có lẽ cô đã thay đổi, chỉ cần chạm đến phòng tuyến của cô thì cô không một chút do dự dậm lại.

Đây là do nhiều năm nay Lục Trình Dương không gặp Tô Tầm nên anh thậm chí không thể phân biệt được câu nào của cô là thật, câu nào là nói dối, dễ dàng bị lời nói của cô đâm trúng.

Tô Tầm thấy anh rất lâu không có trả lời liền ngẩng đầu nhìn anh, thấy đôi mắt sâu thẳm kia giống như có thể nhìn thấu lời nói dối của cô thì đột nhiên cô có cảm giác thẹn quá hóa giận.

Lục Trình Dương hơi cong môi một cái đứng lên, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn đi về phía cô: “Đúng lúc anh có việc muốn đi ra ngoài, em muốn đi đâu anh đưa em đi.”

“Không cần!” Tô Tầm cơ hồ là bật thốt ra, lời nói ra khỏi miệng mới phát hiện ra là mình phản ứng có hơi quá khích, thở một hơi rồi khỏi phục lại về trầm tĩnh thường ngày: “Chỉ là chút việc riêng mà thôi, nếu như anh không đồng ý thì thôi vậy.”

Lục Trình Dương chớp mắt nhìn Tô Tầm vừa dựng lên phòng tuyến.

“Nếu giám đốc Lục có việc ra ngoài thì tôi xin phép về phòng làm việc.” Tô Tầm nhàn nhạt nói xong xoay người muốn đi.

Lục Trình Dương bước nhanh đến giữ chặt cổ tay của cô, Tô Tầm nghiêng đầu nhìn anh rồi bình tĩnh rút tay của mình về.

“Tầm Tầm, anh cảm thấy chúng ta cần phải nói chuyện một chút.” Lúc Lục Trình Dương nói những lời này hết sức tỉnh táo, không nhanh không chậm.

Đột nhiên Tô Tầm nhớ tới năm đó anh cũng dùng giọng điệu này để nói với cô: “Tầm Tầm, chúng ta ly hôn đi.”

Khi đó dưới sự áp bách của anh thì cô đã sớm hoàn thành luận văn tốt nghiệp rồi, đơn vị thực tập cũng chuẩn bị ký hợp đồng chính thức với cô, mọi chuyện với cô đều rất thuận buồm xuôi gió, đã sớm biến nam nhân mình thích trở thành chồng của mình rồi, công việc cũng đã có; những việc này đối với một sinh viên chuẩn bị tốt nghiệp mà nói thì cô cực kỳ may mắn, thậm chí có thể nói là ông trời cảm thấy từ nhỏ cô không có mẹ nên mới chiều cô cô như thế. Cô định lúc làm lễ tốt nghiệp sẽ đem giấy chứng nhận kết hôn ra cho mọi người biết để dọa bọn họ một phen, các cặp tình nhân hầu như đều chia tay nhau lúc tốt nghiệp nhưng chỉ mỗi mình cô đã sớm đem nam thần trở thành ông xã của mình rồi.

Nhưng mà không đợi đến ngày cô tốt nghiệp thì anh đã trở thành chồng trước của cô rồi.

Những điều trước đây giống như là anh chỉ bởi cô chơi đùa một trò khôi hài, thời gian đã hết thì cũng là lúc trò chơi chấm dứt.

Có đôi khi cô cảm thấy mình hết sức may mắn, may mắn là tất cả những chuyện kia bắt đầu lặng lẽ, kết thúc cũng là trong im lặng, không đến mức làm cô trở thành trò cười.

“Nói chuyện gì?” Tô Tầm cười hỏi, dáng vẻ tươi cười lạnh lùng xa cách, “Chắc là anh đã quên, bây giờ chúng ta chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới bình thường, ngoại trừ chuyện công việc thì giữa chúng ta không có chuyện gì hay để nói cả.”

Lục Trình Dương phải thừa nhận một điều là đối mặt với một Tô Tầm như vậy thì anh không biết phải làm như thế nào cả.

Anh đã từng đẩy cô ra nhưng bây giờ cô lại đẩy anh ra xa hơn, Lục Trình Dương chưa từng cảm thấy bất đắc dĩ như bây giờ.

Chỉ có thể bình tĩnh để mặc cho cô phát tiết rồi nhìn cô lạnh lùng rời đi mà thôi.

...

Sau khi về đến chỗ ngồi thì Tô Tầm có chút ảo não gục đầu xuống bàn, tại sao cô lại mất kiểm soát như thế chứ.

Nhất định cô phải đi đến nhà trẻ, nếu cô không đi sẽ khiến cho Tô Tiểu Tông đau lòng.

Lúc cô đang bực bội thì Triệu Cần Cần đi tới, giọng không lớn không nhỏ nói: “Tầm Tầm, không phải là em cảm thấy không khỏe sao? Chị đưa em về nghỉ ngơi.” Nói xong liền vươn tay tắt máy tính giúp cô, cầm túi xách và di động sau đó thì đỡ Tô Tầm đứng lên.

Tô Tầm có chút ngậy người nhìn cô, Triệu Cần Cần nháy mắt với cô một cái.

Bên cạnh có vài đồng nghiệp nhìn thấy sắc mặt của Tô Tầm không được tốt lắm nên theo lễ hỏi thăm vài lời, lúc Tô Tầm đang gật đầu thay cho trả lời thì bị Triệu Cần Cần kéo ra khỏi phòng làm việc.

Xuống dưới lầu khi không có ai thì Triệu Cần Cần mới nói: “Lục Trình Dương gọi điện thoại cho chị.” Kể từ sau khi nhận định Lục Trình Dương là kẻ cặn bã thì ở trước mặt Tô Tầm cô đều gọi thẳng tên của anh.

Về mặt Tô Tầm hồ hững, nhận lấy túi xách của mình: “Em đến nhà trẻ đây, chị về phòng làm việc đi.”

“Ai nha, đừng có đuổi chị đi mà! Ngay cả túi xách chị cũng cầm theo rồi, hôm nay chị sẽ trốn việc với em, đi gặp con trai nuôi của chị nào!” Triệu Cần

Cần kéo Tô Tầm đi đến lề đường bắt taxi, đường đường trốn việc.

Sau khi lên xe, Tô Tầm liếc Triệu Cần Cần: “Không cần tiền thưởng chuyên cần nữa à?”

“Không cần! Cũng không được bao nhiêu, em không phải là đang bắt đầu thực hiện dự án sao, đến lúc đó mời chị ăn cơm!”

Tô Tầm tức giận liếc cô một cái: “Em còn phải nuôi con trai nữa, đừng có mơ em mời chị ăn cơm.”

“Em tính đời này cứ như vậy nuôi con một mình à?” Triệu Cần Cần có chút bất mãn nhìn Tô Tầm, không cần nghĩ cũng biết, một người con gái còn trẻ phải nuôi một đứa con thì có biết bao nhiêu khó khăn vất vả, hơn nữa bố của Tô Tầm rất tức giận với chuyện cô cố chấp sinh đứa bé nên mấy năm nay rất ít khi giúp cô trông coi Tô Tiểu Tông, ngược lại toàn là anh của Tô Tầm giúp đỡ cô thôi.

“Không có, nếu như tìm được người thích hợp thì em sẽ kết hôn.” Tô Tầm cười, điều cô nói là sự thật.

Triệu Cần Cần khoác tay lên vai cô, do do dự dự hỏi: “Chị thấy có vẻ như Lục Trình Dương muốn tái hợp với em. Em có tính toán gì không?”

“Không thể nào.”

Vui vẻ trên mặt Tô Tầm biến mất, cô còn chưa quên còn có một người là Trình Nhiễm.

Triệu Cần Cần không có nhiều lời để nói ở cái đề tài này, với sự hiểu biết của cô về Tô Tầm thì nếu như không phải bắt buộc dĩ thì Tô Tầm sẽ không chia tay với Lục Trình Dương.

Lúc đến nhà trẻ thì thời gian còn sớm nên hai người đưa Tô Tiểu Tông đến nhà hàng gần đó ăn trưa rồi mới quay lại nhà trẻ.

Từ xa ba người đã nhìn thấy một thân ảnh cao lớn đang đứng ở giữa một đám trẻ con nhìn xung quanh, giống như là đang tìm người.

Tô Tiểu Tông nhìn thấy liền vội vàng chạy tới ôm lấy chân Mục Viễn, vui vẻ kêu to: “Chú Mục, sao chú lại tới đây?” Hôm nay có ba người đến xem bé biểu diễn, mẹ này, mẹ nuôi này, còn có chú Mục nữa nên bé cảm thấy thật là vui.

Mục Viễn khom người bế Tô Tiểu Tông lên, cười nói: “Hôm nay chú Mục có thời gian, nghe nói cháu có tiết mục biểu diễn vào ngày Quốc tế thiếu nhi nên chú đến xem một chút.”

“Cảm ơn chú Mục.” Tô Tiểu Tông vui mừng đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Tô Tầm cụp mi lại, cô không nghĩ là Mục Viễn cũng tới, Triệu Cần Cần húc cùi chỏ vào cánh tay Tô Tầm: “Chị thấy Mục Viễn có vẻ là người tốt, tại sao em lại không nghĩ đến anh ấy?”

“Bây giờ không nói chuyện này, chúng ta đi thôi.” Tô Tầm kéo Triệu Cần Cần đi tới.

Mặt trời tháng sáu hết sức gay gắt, cũng may buổi biểu diễn của các bé diễn ra ở hội trường, băng ghế cho phụ huynh được sắp xếp rất gần nhau, căn bản là dựa vào thân hình của các bé để sắp xếp. Sau khi ba người trưởng thành ngồi xuống thì Tô Tầm tránh không được ngồi sát vào Mục Viễn nên cô có chút lúng túng.

Mục Viễn cúi đầu hỏi cô: “Tiết mục của Tô Tiểu Tông diễn ra thứ mấy?” Hai người ngồi dựa gần nhau như vậy nên khi anh cúi đầu thì giống như nửa ôm cô vào trong ngực.

Tô Tầm có chút lúng túng nghiêng đầu, muốn tránh hơi nóng anh thổi ra, khuôn mặt trắng nõn có chút ửng hồng: “Đầu tiên là lớp mẫu giáo bé biểu diễn, sau đó là lớp chồi, cuối cùng mới là lớp lá.” Tô Tiểu Tông là lớp chồi, biểu diễn ở giữa chương trình nên họ không phải chờ lâu.

Mục Viễn nhìn gò má ửng hồng của cô thì có chút thất thần.

Lúc này trên khán đài người chủ trì đã bắt đầu giới thiệu chương trình, tiết mục của các bạn nhỏ lập tức sẽ bắt đầu.

Các bạn nhỏ ngây thơ đáng yêu lại được biểu diễn trước mặt người thân của mình thì liên tục bộc phát ra tiếng cười sung sướng, rất nhiều phụ huynh lấy điện thoại hoặc máy chụp hình ra hướng về con em của mình để chụp ảnh hoặc quay video.

Tiết mục biểu diễn của lớp Tô Tiểu Tông là mọi người cùng nhau xếp hàng diễn một vở kịch câm – nhường chỗ ngồi trên xe công cộng.

Tô Tầm cũng lấy điện thoại ra chụp hình con trai.

Từ nhà trẻ đi ra đã là bốn giờ chiều, thời gian còn sớm nên Mục Viễn hỏi Tô Tiểu Tông muốn đi đâu chơi, Tô Tiểu Tông không chút do dự nói: “Công viên giải trí.”

Ngày một tháng sáu là ngày lễ của trẻ nhỏ, vốn Tô Tầm dự tính sau khi buổi lễ kết thúc sẽ đưa con đến công viên chơi nhưng trong kế hoạch chỉ có cô và Tô Tiểu Tông mà thôi, bây giờ lại dư ra hai người. Triệu Cần Cần liền da mặt dày đi theo, cô có cảm giác như mình đã cản trở chuyện tốt của Mục Viễn...

Ở công viên chơi gần hai tiếng, sau đó mọi người lại ăn cơm cùng nhau rồi mới ai về nhà nấy.

Mục Viễn đưa Tô Tầm và Tô Tiểu Tông về, hôm nay nhóc con đã có một ngày bận rộn nên đã sớm cảm thấy mệt, lên xe không bao lâu liền ngủ thiếp đi.

Xe dừng lại ở dưới lầu, đột nhiên Mục Viễn cầm lấy tay Tô Tầm, dịu dàng nhìn cô: “Tầm Tầm, vấn đề em hỏi anh đã trả lời rồi, anh muốn có đáp án của em, khi nào thì em trả lời anh?”

Tô Tầm nghiêng đầu nhìn anh, chậm rãi rút tay của mình ra, lúc ngón tay của cô thoát ra khỏi bàn tay của mình thì dường như Mục Viễn đã đoán được đáp án rồi.

“Đàn anh, câu trả lời của em vẫn là câu nói kia.”

...

Thứ hai là chụp ảnh quảng cáo cho Bối Thụ, Bối Thụ là nhãn hiệu tã giấy trẻ em, hiện trường chụp ảnh quảng cáo này là ở tòa nhà cao nhất của thành phố, Tô Tầm đi đến hiện trường mất một ngày, năm giờ rưỡi chiều mới đi ra khỏi tòa nhà, cô trực tiếp đi đến nhà trẻ đón Tô Tiểu Tông.

Vốn nghĩ là sau khi đón Tô Tiểu Tông thì sẽ trực tiếp đi về nhà nhưng Tô Tầm nhớ ra có lễ đồ ăn trong tủ lạnh cũng đã hết sạch rồi, còn cần phải mua vật dụng hàng ngày nữa nên bèn đưa Tô Tiểu Tông đến siêu thị gần đó.

Trong siêu thị không có nhiều người, Tô Tiểu Tông được Tô Tầm bỏ vào trong xe đẩy, Tô Tầm đang chuyên tâm chọn nguyên liệu nấu ăn thì đột nhiên Tô Tiểu Tông giãi tay cô, có chút không vui nói: “Mẹ, các bạn trong lớp hỏi con là chú Mục có phải là bố của con hay không, con nói không phải thì các bạn lại hỏi tại sao bố không đến xem con biểu diễn, bố của bọn họ đều đến cả.”

“Mẹ ... lâu như vậy rồi mà bố còn chưa trở về, bố không cần chúng ta nữa phải không? Có phải ngay cả con lớn lên trông như thế nào bố cũng không biết đúng không ...” Giọng nói của bé ủy khuất, giống như là muốn khóc.

Tô Tầm khẽ gà quay đang cầm trong tay xuống, lúc trước chính vì cô muốn tạo cho con trai cảm giác là mình không phải là không có bố nên mới liên tục nói bố đi làm xa nhà, bẽ bộn nhiều việc nên phải rất lâu mới có thể về nhà được.

Nhưng sau khi Tô Tiểu Tông đi nhà trẻ thì bắt đầu hỏi chuyện về bố, mỗi lần cô đều trả lời hàm hồ như vậy.

Có đôi khi mấy tháng bé cũng không hỏi đến bố nhưng cũng có đôi khi lại hỏi rất nhiều.

Gần đây bé cũng hỏi rất nhiều lần.

Cô nghĩ có phải nên nói sự thật cho bé biết hay không? Nhưng đối với một đứa bé bốn tuổi thì như thế có quá tàn nhẫn hay không? Hay là chờ cho bé lớn hơn một chút nữa?

“Không phải là bố không cần chúng ta.” Tô Tầm suy nghĩ một chút, cô quyết định chờ bé lớn lên một chút rồi mới nói ra.

Lần này thật lâu Tô Tiểu Tông cũng không lên tiếng, Tô Tầm sờ đầu của bé, dịu dàng hỏi: “Sao vậy?”

Tô Tiểu Tông lắc đầu, con mắt có chút đỏ nhưng bé không khóc, bé cảm thấy có chút buồn.

Vì để cho con được vui vẻ nên hôm nay Tô Tầm đặc cách cho phép bé mua nhiều đồ ăn vặt, hai người ở trong siêu thị đi dạo gần hai tiếng.

Lúc đi ra mới phát hiện bên ngoài trời có sấm chớp, sắp có mưa to rồi.

Tô Tầm có chút đau đầu nhìn ba túi mua hàng lớn đang để dưới đất, cúi cùng vẫn quyết định đi đến trạm chờ xe bus, nếu như trời mưa thì có thể trú mưa được. Hai tay Tô Tầm cầm hai túi, hai tay Tô Tiểu Tông cầm một túi, bé nhất quyết muốn cầm giúp mẹ: “Cậu và chú Mục đều nói con là tiểu nam tử hán, phải giúp mẹ, còn có ...” Bé nghĩ một chút, “còn phải chăm sóc cho mẹ nữa.”

Tô Tầm thấy Tô Tiểu Tông dùng hai tay có thể nhấc được túi mua hàng kia thì nhin không được bật cười: “Con đi ở đằng trước mẹ.”

Cũng may trạm chờ xe bus không xa, khi Tô Tiểu Tông xách túi đi đến nơi thì khuôn mặt đã đỏ bừng.

Tô Tầm cúi người, có chút đau lòng vuốt vết lằn đỏ ửng trên đôi bàn tay nhỏ của bé.

Nhưng hôm nay cô không gặp may, chờ gần nửa tiếng không thấy xe đâu, trời cũng bắt đầu mưa như trút nước, cô và Tô Tiểu Tông còn chưa có ăn cơm ...

Lúc cô đang nôn nóng không ngừng vẫy taxi thì một chiếc xe màu đen có rèm che vững vàng dừng ở trước mặt cô, cửa sổ xe từ từ hạ xuống, khuôn mặt anh tuấn của Lục Trình Dương xuất hiện, ánh mắt của anh nhìn vào khuôn mặt trắng nõn của cô, thấy trong mắt cô là kinh ngạc cùng với bối rối không kịp che giấu.

Con người đen nhánh híp lại, ánh mắt anh thoáng chốc trở nên bén nhọn, lướt qua cô nhìn đứa bé trai xinh đẹp đang ngoan ngoãn đứng ở phía sau.

Chương 8

Chương 8

Tô Tầm không nghĩ tới lại gặp phải anh trong một đêm mưa như thế này, đầu óc lập tức trống rỗng, trái tim đập không theo quy luật, đầu ngón tay cũng có chút phát run nhưng rất nhanh cô liền khôi phục lại sự tỉnh táo, xoay người ngồi xổm xuống bên cạnh Tô Tiểu Tông, nhỏ giọng dặn dò bé vài câu.

Tô Tiểu Tông có chút mờ mịt gật đầu.

Tô Tầm đang muốn đứng lên thì khéo mắt nhìn thấy một bàn tay thon dài đẹp đẽ hướng về phía túi mua hàng của cô, một tay vững vàng cầm lấy hai cái túi to, tay kia cầm lấy cái túi còn lại, bất chấp trời mưa nhanh chóng bỏ ba túi mua hàng vào cốp xe rồi nhanh chóng quay lại bên cạnh cô bế lấy Tô Tiểu Tông, ấn cái đầu nhỏ của bé vào trong ngực của mình, khoan thai dùng bàn tay to của mình che đầu cho Tô Tiểu Tông đi về phía sau xe, đặt bé ngồi ở hàng ghế sau, sau đó không cần quay người cũng chuẩn xác cầm lấy cổ tay Tô Tầm kéo cô nhét vào xe ngồi cạnh Tô Tiểu Tông.

Động tác của anh lưu loát liền mạch, Tô Tầm còn chưa kịp phản ứng thì người đã ngồi trong xe rồi.

Lục Trình Dương vòng qua thân xe trở lại ghế lái, áo sơ mi màu xám trên người đã bị mưa làm ướt hơn phân nửa, anh quay đầu nhìn Tô Tầm một cái, giọng nói lạnh lùng: “Phía sau có khăn tắm, em lấy lau tóc đi.” Nói xong liền lái xe đi, chỗ này không thể ngừng xe lâu được.

Tô Tầm xoay người tìm thì thấy một cái khăn lông màu trắng, chiếc khăn mang theo một mùi mồ hôi sạch sẽ mà cô đã từng rất quen thuộc, cô có chút sững sờ cầm lấy khăn lông.

Sau khi chạy được khoảng hai ba trăm mét thì Lục Trình Dương tắt xe vào lề đường dừng lại, xoay người nhìn người ngồi phía sau nhàn nhạt giải thích: “Sáng sớm hôm nay chạy bộ ném ở trên xe.” Nước mưa thuận theo hình dáng của gò má trượt xuống, từ từ rơi vào trong áo sơ mi thông qua hai nút áo mở rộng, thấm ướt áo sơ mi lộ ra lồng ngực tinh trắng của nam nhân, nhìn đến có chút gọi cảm nam tính.

Anh có chút không giống với trước kia, làn da có một chút đen hơn nên nhìn rất khỏe mạnh, dáng người càng thêm tinh trắng, cái loại hương vị nam nhân thuần túy đó ở trên người anh hiện ra không một chút che giấu nào.

Tô Tầm lạnh lùng quay mặt qua chỗ khác nhưng cô cảm giác được đôi mắt đen lấy kia vẫn đang nhìn cô chăm chú, áp bức mãnh liệt làm cho cô không thể không cầm lấy cái khăn lông dính mồ hôi kia của anh lau lung tung trên đầu trên mặt mình một trận, sau đó tiện tay vứt cái khăn lông về phía trước, giọng nói bất thiện: “Trả lại cho anh.”

Lục Trình Dương khẽ cười một tiếng, cầm lấy khăn lông tùy ý lau vài cái trên mặt mình, một lần nữa xoay người về phía sau, nhìn về phía bé trai liên tục tò mò quan sát anh.

“Chào chú...” Tô Tiểu Tông hơi lui người về phía sau, bé cảm thấy chú này có chút dữ tợn.

Lục Trình Dương nhìn khuôn mặt trắng nõn đáng yêu của bé trai, tóc ngắn ngắn, ánh mắt đen lấy thì đôi mắt của anh dần dần híp lại, trong ánh mắt của anh dường như có điều suy nghĩ tìm tòi nghiên cứu khiến cho Tô Tầm lo lắng, cô dùng sức bóp chặt ngón tay của mình, nhìn thật lâu mới ngăn cản mình xúc động nói ra những điều không nên nói.

Lúc này cô không thể hoảng loạn được, Lục Trình Dương rất thông minh và nhạy cảm nên muốn lừa được anh cũng rất khó.

“Đây là con trai của anh trai em mà em đã nói sao?”

Giọng nói của anh so với trước kia lạnh lùng hơn không ít, tim của Tô Tầm như bị ai đó nhéo một cái, cô không muốn ở trước mặt Tô Tiểu Tông nói dối nhưng cô vẫn ngược mắt nhìn vào mắt anh, nhàn nhạt trả lời: “Đúng vậy.”

Lục Trình Dương không nhìn ra điều gì bất thường ở trên khuôn mặt bình tĩnh của cô, anh nhìn không được hỏi: “Bé được mấy tuổi rồi?”

“Bốn tuổi.” Giọng nói của Tô Tầm vẫn nhàn nhạt như cũ, “Chuyện này hình như không có liên quan gì đến anh thì phải, anh kéo tôi lên xe không phải là muốn đưa tôi về sao? Bây giờ dừng xe lại ở ven đường là có ý gì, tôi đang vội về nhà, nếu như anh bận thì có thể đưa tôi đến đầu đường bất kỳ khác.”

Xe vừa vận động ở dưới ánh đèn đường, Lục Trình Dương nhìn chăm chăm vào mắt Tô Tầm, ánh mắt của cô trong veo, vẻ mặt rất nghiêm túc nên anh biết là cô không phải đang nói dối, hơn nữa cô lại dựng phòng tuyến của mình lên rồi.

Thật lâu Lục Trình Dương mới xoay người, khởi động xe, một lần nữa hòa nhập vào dòng xe đang lưu thông trên đường, “Em ở chỗ nào?”

Nơi này chỉ cách chỗ cô ở khoảng mười phút đi xe, Tô Tầm suy nghĩ một chút rồi nói ra địa chỉ của Tô Thâm, cô thờ phào nhẹ nhõm, may mà anh không

có truy hỏi thêm nữa.

Cô bé Tô Tiểu Tông để cho bé ngồi ở trong lòng mình, tay sờ vào cái đầu nhỏ nhắn của bé, may mà trước đó cô đã dẫn bé đi cắt tóc, nếu không ... cho dù cô có che dấu như thế nào đi chăng nữa thì Lục Trình Dương cũng sẽ nghi ngờ.

Lục Trình Dương còn chưa quen thuộc đường đi lối lại ở thành phố, ngoại trừ hỏi đường đi thì dường như toàn bộ hành trình hai người không có trao đổi gì.

Tô Tầm gọi điện cho Tô Thập, nói thẳng: “Anh, hai mươi phút sau em và Tiểu Tông sẽ đến cửa tiểu khu, trời mưa mà em lại không mang ô, anh xuống đón bọn em nhé.”

“Trời tối rồi mà em còn mang đầu xoắn nhỏ đến chỗ anh là có ý gì? Ngày mai anh đi công tác, đang phải thu dọn hành lý, em đừng ...” Còn chưa dứt lời thì người bên kia đã cúp điện thoại rồi, Tô Thập không hiểu nhìn chăm chăm vào điện thoại di động, anh đánh vào cái điện thoại, nhìn không được mắng người.

Xe vừa tiến vào trong tiểu khu thì Tô Tầm đã nhìn thấy Tô Thập che dù đang đứng ở trước cửa.

Cô nói với Lục Trình Dương: “Dừng xe ở chỗ này đi, tôi đã nhìn thấy anh tôi rồi.”

Anh nói: “Anh đưa hai người vào.”

Tô Tầm bật ra lời từ chối: “Không cần! Tự chúng tôi đi vào được rồi.”

Lục Trình Dương đánh tay lái một vòng dừng xe ở bên cạnh, xe vừa mới dừng lại thì Tô Tầm đã vội vàng xuống xe, quay người lại bế Tô Tiểu Tông, hướng vào trong xe nói cảm ơn, đóng cửa xe lại rồi vội vàng bước nhanh về phía cửa tiểu khu.

Tô Thập vốn cho là Tô Tầm lái xe đến nhưng khi nhìn thấy cô bước xuống từ chiếc xe màu đen kia thì sửng người, thấy cô bế Tô Tiểu Tông thì bước nhanh đến đón, anh vừa mới mở miệng chất vấn thì Tô Tầm đã nhét Tô Tiểu Tông vào trong lòng anh, thúc giục: “Mau về nhà đi.”

Tô Thập nhủ mảy mìn cô một cái lại ngẩng đầu nhìn chiếc xe màu đen kia, anh không nói gì cả, đưa cái ô đang cầm trong tay cho Tô Tầm, còn mình thì bế lấy Tô Tiểu Tông đi vào bên trong.

Tô Tiểu Tông ngoan ngoãn nằm ở trên vai Tô Thập, một lúc sau mới nhỏ giọng hỏi: “Mẹ ơi, con có thể nói chuyện được chưa?”

Tô Tầm nhẹ nhàng nâng khoe miệng lên, bàn tay sờ vào khuôn mặt mập mạp của con trai: “Có thể.”

“Cậu ơi, đêm nay cháu không muốn ngủ ở nhà cậu đâu.” Câu đầu tiên tiểu tử này mở miệng muốn nói là câu này, bé hết sức lo lắng là mẹ sẽ để bé lại ở nhà cậu.

“...” Tô Thập vỗ nhẹ vào cái mông nhỏ của bé một cái, hung dữ nói: “Ngày mai cậu phải đi công tác, cậu cũng không rảnh để trông cháu đâu.”

“A, tốt quá rồi!” Tô Tiểu Tông vui mừng, suy nghĩ một chút bé cảm thấy dường như đã làm tổn thương cậu nên bổ sung thêm một câu: “Cậu ơi, cơm cậu nấu quá khó ăn, nếu không thì cháu rất nguyện ý ở cùng với cậu đấy.”

Tô Thập: “...” Quả thật là trẻ nhỏ không có kiêng kị gì mà.

Tô Tầm nhìn không được bật cười, Tô Tiểu Tông nghiêng đầu nhìn mẹ, vẻ mặt đáng thương nói: “Mẹ ơi, con đói bụng ...”

“Chờ một chút nữa đi ...” Bước chân Tô Tầm đột nhiên dừng lại, ảo não hít vào một hơi, lúc này cô chỉ lo vội vàng bế Tô Tiểu Tông đi nên hoàn toàn quên mất đồ mua ở siêu thị vẫn đang còn ở trong cốp xe của Lục Trình Dương.

Tô Thập quay đầu chất vấn: “Hơn chín giờ rồi mà hai người còn chưa ăn tối sao? Em đã đi đâu? Ngay cả gọi điện cũng chưa nói rõ ràng thì đã vội vàng cúp máy rồi, làm hại anh còn cho rằng hai người đã xảy ra chuyện gì.”

“Tủ lạnh trong nhà anh có những gì?” Lúc cô xuống xe thì Lục Trình Dương cũng không nhắc cô, hoặc là do anh cũng quên hoặc là do anh cố ý, cô nghĩ phần lớn là ý sau, cô thực sự không muốn đối mặt với anh lần nữa.

“Tủ lạnh đã trống không rồi, lần này anh đi công tác nửa tháng.” Tô Thập dừng một chút rồi nói thêm, “Nếu như em bận việc thì đưa đầu xoắn nhỏ đến chỗ bố đi.”

“Vâng, em biết rồi, anh đưa Tiểu Tông về trước đi, em đi ra ngoài một chút.” Tô Tầm không có cách nào, đành phải quay ngược trở lại.

Tô Thập cho rằng cô ra ngoài mua đồ ăn cho đầu xoắn nhỏ, ôm Tô Tiểu Tông tiếp tục đi, vừa đi vừa hỏi chuyện: “Ai đưa hai mẹ con về vậy?”

Tô Tiểu Tông nghiêng đầu nhớ lại một chút rồi nghiêm túc trả lời: “Là một chú, chú này con chưa từng gặp, mẹ dặn cháu ở trước mặt chú ấy không được gọi mẹ cũng không nên nói lung tung.”

“Phải vậy không?” Tô Thập như có điều suy nghĩ lắm bầm.

“Vâng, chú kia nhìn có chút hung dữ, hình như mẹ cũng không thích chú ấy.”

...

Tô Tầm bước nhanh ra ngoài, từ xa cô nhìn thấy xe của Lục Trình Dương vẫn dừng tại chỗ.

Tô Tầm đi tới gõ vào cửa sổ xe, Lục Trình Dương giống như đã đoán được cô sẽ sớm quay lại, hạ cửa sổ xe xuống nhìn cô một cái rồi nói: “Lên xe.”

Tô Tầm đứng yên không nhúc nhích: “Anh mở cửa xe ra đi, tôi lấy đồ xong sẽ đi ngay.”

“Lên xe.” Giọng nói của anh lạnh hơn vài phần.

Tô Tầm cắn răng, cô vòng qua đầu xe mở cửa ngồi vào ghế phụ, cô vừa ngồi xuống thì cửa xe liền khóa lại, cô nghiêng đầu lườm Lục Trình Dương: “Anh muốn làm cái gì?”

Tay Lục Trình Dương chống lên ghế dựa sau lưng cô, đột nhiên anh trở người tới, con ngươi màu đen càng ngày càng thâm trầm, giọng nói rất nhỏ: “Anh đang suy nghĩ có phải là em lại lừa anh không.” Lúc anh nói những lời này thì ngữ khí rất chậm nhưng lại có khí thế áp bức mãnh liệt.

Trong lòng Tô Tầm “lộp bộp” một cái, giả vờ trấn tĩnh nhìn vào mắt anh: “Tại sao tôi phải lừa anh chứ?”

“Ngày ngày đầu tiên chúng ta gặp lại thì em đã lừa anh rồi.” Lục Trình Dương nhàn nhạt lên tiếng, “Ngày đó người ở dưới công ty đón em là Mục Viễn, anh đã gặp anh ta rồi, căn bản là em không có bạn trai.”

Tô Tầm bỗng nhiên nổi giận, lại là giận quá biến thành cười: “Tôi có bạn trai hay không thì liên quan gì đến anh chứ? Lục Trình Dương, bây giờ anh không cảm thấy mình thật là kỳ lạ sao? Chúng ta ly hôn đã năm năm, tôi thích ở cùng với ai thì sẽ ở cùng với người đó, tôi yêu ai hay chia tay ai cũng không liên quan gì đến anh cả, anh không có tư cách chất vấn tôi.”

Lục Trình Dương lặng lẽ nhìn cô, giọng nói thật nhỏ: “Tầm Tầm, anh và Trình Nhiễm...”

Trái tim Tô Tầm như bị người ta đâm một cái khi nghe cái tên này từ trong miệng anh, cô dùng sức đẩy anh: “Anh và Trình Nhiễm kết hôn hay ly hôn cũng không liên quan gì đến tôi cả. Bây giờ anh làm ra những hành động như thế này làm tôi cảm thấy hết sức khó hiểu, nếu như không phải bỗng nhiên anh trở thành cấp trên của tôi thì đời này tôi đều không muốn gặp lại anh nữa.”

Cả đời đều không muốn gặp lại anh nữa ...

Lục Trình Dương nghe những lời này thì cảm thấy rất chói tai, lửa giận cao thấp toàn thân trong nháy mắt đã lên tới cực điểm, đột nhiên anh duỗi tay đè chặt bả vai của cô, môi anh liền ép xuống.

Anh hung hăng hôn môi của cô, giống như muốn trừng phạt cô vì cô đã nói ra những lời quyết tuyệt như vậy, anh ngậm lấy cánh môi của cô trở gặm mút nhưng người trong ngực anh không chịu nghe lời dù chỉ một chút, cực lực phản kháng giống như là rất ghét anh; còn anh lại giống như là mất hết lý trí, gắt gao chế trụ tay của cô, hôn càng ngày càng thô bạo.

Không gian bên trong xe hạn hẹp, cả người Tô Tầm bị anh ép nên nhúc nhích không được, chỉ có thể bị động tiếp nhận nụ hôn thô bạo của anh, cô cảm thấy rất khuất nhục. Sự nhạy cảm yếu ớt từ trong đáy lòng trời dấy cùng với dây cung vốn tỏ ra mạnh mẽ của mình bị anh cắt đứt nên đột nhiên cô rất muốn khóc, mấy năm nay trừ lúc khóc khi cô sinh Tô Tiểu Tông thì cô chưa từng rơi lấy một giọt nước mắt nào cả.

Bỗng nhiên khóe miệng có một chất lỏng mẩn nặn rơi vào khiến cho Lục Trình Dương bừng tỉnh, chậm rãi từ trên người Tô Tầm lui ra, đôi mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô thì anh cảm thấy rất đau lòng, cúi đầu khẽ hôn lên đôi mắt của Tô Tầm.

Đôi mắt của Tô Tầm rất đẹp, con ngươi đen tuyền nhưng lúc nào cũng sáng trong, trước kia cô rất thích cười, anh ít khi thấy cô khóc, ngay cả lúc hai người ly hôn cô cũng không khóc.

Tô Tầm hung hăng đẩy anh ra, gơ tay hung hăng lau mắt, giọng nói hơi khàn, lạnh lùng: “Lục Trình Dương, đừng để cho tôi phải chán ghét anh.” Nói xong thì đưa tay mở cửa xe ra nhưng mở thế nào cũng không được, cô chỉ nghe “cách” một tiếng thì cửa xe đã được mở ra.

Cô lập tức xuống xe, ngay cả đồ cũng không cần, bước nhanh về phía tiểu khu.

Lục Trình Dương đuổi theo giữ chặt tay cô, khàn giọng nói: “Đợi chút, em còn chưa cầm đồ theo.” Anh kéo cô đi trở lại vài bước, mở cửa xe ra.

Tô Tầm xách túi muốn xoay người rời đi, Lục Trình Dương liền mạnh mẽ cầm lấy mấy cái túi trong tay cô, đi bên cạnh cô: “Anh đưa em vào.”

Tô Tầm không muốn tranh luận với anh nên để anh tùy ý đi bên cạnh, mưa đã tạnh, tiếng bước chân trên mặt đường ướt nhẹp có chút trầm bổng, trên đường đi hai người không ai nói một lời.

Đến dưới lầu, mặt Tô Tầm không thay đổi nhận lại ba túi đồ, đột nhiên giọng nói của Lục Trình Dương từ trên đỉnh đầu truyền tới: “Tầm Tầm, trong bản lý lịch của em thì ba năm đầu sau khi tốt nghiệp là để trống, công việc đầu tiên của em chính là ở Khải Sâm.”

Chương 9

Chương 9

“Thì sao? Anh muốn nói cái gì?” Tô Tầm ngừng đầu nhìn anh cười, vẻ mặt lạnh lùng điềm tĩnh không màng danh lợi, khí khái thật là bình tĩnh.

Lục Trình Dương rũ mắt xuống nhìn cô: “Rõ ràng là em rất thích cái nghề này, vì cái gì mà ba năm sau khi tốt nghiệp em không đi làm?”

“Tôi và Chu Hiểu Tinh cùng nhau mở tiệm bán quần áo, xem như là cùng nhau xây dựng sự nghiệp, sau này mới cảm thấy đi làm tốt hơn.” Nói xong thì cô muốn đi lên lầu nhưng Lục Trình Dương đã giữ chặt cổ tay cô.

“Còn có việc gì sao?” Cô nhú mày hỏi.

“Đứa bé mà em nói là con trai của anh em nhưng lại không hề giống anh trai em một chút nào cả.” Kể từ lúc ở trạm xe bus thấy bé trai kia thì dọc theo đường đi Lục Trình Dương đều nghĩ về đứa bé đó, bé trai kia lớn lên có vài phần giống anh! Tức giận và vui mừng là hai loại tâm trạng cùng nhau đan xen trong lòng anh, việc suy đoán mơ hồ khiến anh thiếu chút nữa không không chế nổi xúc động muốn hỏi cô rõ ràng nhưng nghĩ đến việc cô khẳng định muốn nghỉ làm cùng với thái độ lạnh lùng với anh làm cho anh phải kìm chế lại xúc động trong lòng mình.

Lúc bé trai nhút nhát gọi anh là chú thì Lục Trình Dương không biết hình dung tâm tình của mình lúc đó như thế nào; nếu đứa bé thực sự là con của anh thì điều đó chứng tỏ Tô Tầm chưa bao giờ cho bé xem qua ảnh chụp của anh nên ngay cả hình dáng của anh bé cũng nhận không ra.

Căn bản cô không muốn cho anh biết sự tồn tại của đứa bé này.

Từ trước đến nay Lục Trình Dương vẫn luôn tỉnh táo kiềm chế, mấy năm nay điều anh am hiểu nhất chính là ẩn nhẫn, anh không muốn vô duyên vô cớ bức cô, cũng không muốn làm cho cô chạy trốn.

“Đứa bé lớn lên giống chị dâu của tôi, có vấn đề gì sao?”

Lục Trình Dương bị lời nói của cô làm cho nghẹn, bàn tay đang cầm cổ tay cô càng siết chặt hơn, trầm giọng nói: “Rõ ràng là đứa bé có vài phần giống anh.”

“Vậy ư?” Tô Tầm không cảm thấy kinh ngạc một chút nào khi anh hỏi vấn đề này bởi vì quả thực là Tô Tiểu Tông có vài phần giống anh, nếu như không phải là tóc cắt ngắn thì đáng vẻ hoàn toàn giống anh, cô suy nghĩ một chút rồi nói: “Có khả năng chị dâu của tôi là em gái bị thất lạc nhiều năm của anh.”

“...” Lục Trình Dương vừa cảm thấy bất đắc dĩ vừa tức giận, cô bây giờ đối mặt với anh đúng là nói dối hạ bút thành văn.

“Tôi muốn lên lầu.” Tô Tầm tránh tay anh ra, không đợi anh mở miệng liền xoay người đi lên.

Lục Trình Dương nhìn cô xách túi mua hàng từ từ đi đến thang máy nhưng cũng không có đuổi theo, anh đứng tại chỗ một lúc lâu cho đến khi không còn nghe thấy tiếng bước chân của cô thì mới rời đi.

...

Tô Thâm thấy Tô Tầm xách ba túi mua hàng lớn về nhà thì kinh ngạc, sau đó thấy đôi môi đỏ thắm của cô có chút dị thường, anh nhớ lại lời nói lúc nãy của đầu xoắn nhỏ, nhin không được nhú mày hỏi: “Vừa rồi người đưa em về có phải là anh ta hay không?”

Tô Tầm để đồ xuống, nhìn thoáng qua Tô Tiểu Tông thấy cậu đang vui mừng cầm một hộp sữa thì nhàn nhạt nói vâng một tiếng rồi lấy ra nguyên liệu nấu ăn đi vào phòng bếp.

Tô Thâm đã quen với thái độ như vậy của cô rồi, mấy năm nay mặc kệ anh hỏi như thế nào về chuyện bỏ của Tô Tiểu Tông thì miệng của cô đều như khóa kéo ấy, kiên quyết không nói một lời, nên cho đến bây giờ người đàn ông kia trông như thế nào anh cũng không biết.

Trời cũng đã muộn nên Tô Tầm và Tô Tiểu Tông ở lại chỗ của Tô Thâm luôn, căn nhà này có ba phòng, hai phòng ngủ, một phòng dùng làm thư phòng. Tô Tầm và Tô Tiểu Tông ngủ ở phòng khách; đã lâu lắm rồi Tô Tiểu Tông không được ngủ cùng mẹ nên lần này bé hết sức vui mừng, không chê đây là nhà của cậu một chút nào cả.

“Mẹ ơi, tại sao mẹ lại gạt chú kia? Chú ấy là người xấu sao?” Tô Tiểu Tông ôm lấy cánh tay mẹ mơ mơ màng màng hỏi, bé rất mệt nhưng vẫn còn muốn nói chuyện với mẹ.

Tô Tầm sờ đầu của bé: “Bởi vì, bởi vì...” Quả thật Tô Tầm không biết nên trả lời như thế nào, đợi mãi cũng không thấy tiểu tử truy vấn nữa, cô cúi đầu

nhìn thì phát hiện ra nhóc con đã ngủ rồi.

Bởi vì cô không muốn cho anh nhận ra Tô Tiểu Tông, anh là người xấu, đã từng đối với cô tốt nhất nhưng cũng là xấu nhất đối với cô.

Sáng hôm sau tỉnh lại có chút muộn, cũng may Tô Thập để lại chìa khóa xe cho cô. Lúc cô học năm ba, Lục Trình Dương đề nghị cô đi thi bằng lái, cô liền ngoan ngoãn nghe lời nhưng lúc đó cô làm biếng không chịu học cho nên đến năm tư, lúc sắp tốt nghiệp cô mới có được cái bằng lái xe.

Tô Thập từng nói muốn mua cho cô một chiếc xe nhưng cô từ chối, căn nhà cô đang ở hiện nay cũng là do anh trả tiền, việc sửa lại nhà cô cũng còn phải đi vay mượn. Lúc trước cùng Chu Hiểu Tinh mở tiệm có dư chút tiền nhưng hết sức vất vả, giờ làm việc không ổn định lại không có cuối tuần, một tháng ít nhất phải đi vùng khác lấy hàng hai lần, vừa đi một chuyến chính là hai, ba ngày nên không có thời gian chăm sóc Tô Tiểu Tông. Lúc đấy cô cảm thấy rất thua thiệt, cùng với lòng nhiệt tình với ngành quảng cáo nên cô mới quyết định đến Khải Sâm đi làm.

Tiền lương đi làm không thể so với mở tiệm được nhưng thời gian phân phối rất khá, ngoại trừ thỉnh thoảng phải làm thêm giờ thì Tô Tầm rất hài lòng với tình trạng như hiện nay, nàng nghĩ nếu như không có sự xuất hiện của Lục Trình Dương thì cuộc sống của cô trôi qua rất tốt.

Tô Tầm phải mất thời gian rất lâu mới đỗ được xe, đi đến cửa thang máy thì cũng có mấy người đang đợi, trong đó có một người là Lục Trình Dương, thân ảnh cao lớn rần rờ thật chói mắt trong đám người, có người thấy cô thì gọi một tiếng, Lục Trình Dương nghe thấy thì xoay người nhìn cô, ánh mắt thâm trầm.

“Chào buổi sáng.” Cô đơn giản lên tiếng chào hỏi, những người này đều là nhân viên của Khải Sâm nhưng nghiệp vụ khác nhau, vừa rồi người gọi cô là làm việc cùng phòng, đứng bên cạnh cô ta là Hạ Uyển Ương.

Hạ Uyển Ương nhìn cô một cái, nhẹ nhàng hỏi một câu: “Tô Tầm, cô mới mua xe à?”

“Không có, xe của anh trai tôi.” Tô Tầm đứng sau lưng bọn họ, cô không thèm để ý đến ánh mắt mãnh liệt kia.

Thang máy đến, mọi người rời rít đi vào, Hạ Uyển Ương cũng không có hứng thú nói chuyện với cô mà quay qua nói chuyện với Lục Trình Dương nhưng anh chỉ trả lời đơn giản vài câu.

Đột nhiên Tô Tầm có phần hiểu ra, sau chuyện quảng cáo kia Hạ Uyển Ương không phục, mấy ngày nay hai người chạm mặt nhau cũng không chào hỏi, vừa rồi cùng cô ta nói vài câu cũng là vì có mặt Lục Trình Dương ở đây.

Sau khi vào phòng làm việc, Tô Tầm liền bận rộn, tối hôm qua cô đã suy nghĩ rất lâu, vẫn là phải mau chóng nghỉ việc thôi nên cô phải nhanh chóng làm cho xong dự án.

Tối gần trưa, có người gõ lên bàn cô.

Tô Tầm ngẩng đầu, đồng nghiệp nói cho cô biết: “Giám đốc gọi cô đến phòng làm việc.”

“Được, tôi biết rồi, cảm ơn.”

Tay Tô Tầm lại tiếp tục gõ bàn phím, sau đó mới từ từ đứng dậy đi đến phòng làm việc của Lục Trình Dương, nhẹ nhàng gõ cửa hai cái, nghe thấy bên trong có tiếng trả lời mới đẩy cửa đi vào, đứng một bên hỏi: “Giám đốc Lục tìm tôi có chuyện gì?”

Lục Trình Dương thấy cô đứng xa như vậy, giống như là sợ anh xâm phạm cô vậy đó, lông mày anh chau lại: “Đến đây.”

Tô Tầm đến trước bàn làm việc của anh, không lên tiếng, im lặng chờ anh ra lệnh, dù sao ở trong công ty anh cũng là thủ trưởng.

Lục Trình Dương nhìn cô một cái, cảm thấy văn kiện trong tay đưa cho cô, Tô Tầm cảm thấy mở ra, là một dự án quảng cáo dành cho trẻ em, lông mày cô liền nhăn lại: “Giám đốc Lục, trước trước tôi đã nói rồi, làm xong dự án hiện nay thì tôi sẽ nghỉ việc nên dự án này để cho người khác làm đi.”

“Dự án này em làm là thích hợp nhất.” Giọng điệu không cho phép cự tuyệt.

Tô Tầm hít một hơi thật sâu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi làm!” Nói xong cũng không nhìn sắc mặt của anh, cầm lấy tài liệu xoay người rời đi.

Quả thật là Lục Trình Dương cố ý, qua việc xảy ra tối hôm qua, Tô Tầm nhất định muốn hoàn thành xong công việc hiện nay của mình rồi xin nghỉ, sau đó sẽ trốn anh ẩn náu ở một nơi thật xa.

Quảng cáo này cũng không cần gấp, một vài ngày sau Tô Tầm mới bắt đầu tìm tài liệu, nghĩ ra sáng ý, cũng may mấy ngày nay Lục Trình Dương đi công tác, nguyên cả tuần cũng không thấy ở công ty, làm cho tâm trạng của cô cảm thấy thoải mái không ít.

Lúc Lục Trình Dương quay lại công ty thì mang theo một kinh hỉ, Khải Sâm may mắn có được hạng mục quảng cáo bất động sản mới nhất, bất động sản này là đầu rồng ở phía Nam, tổng bộ ở thành phố S, hàng năm số tiền chi ra cho hoạt động quảng cáo là rất lớn nên có được dự án này đúng là không dễ dàng gì.

Đã rất lâu rồi Khải Sâm không có nhận qua quảng cáo về bất động sản, lần này vừa tiếp xúc lại là một hạng mục lớn như vậy nên mọi người đều rất vui mừng, đối với giám đốc Lục lại càng thêm phần nhiều kính sợ.

Ngay cả Tần Sâm lâu rồi không đến cũng cười nói: “Đêm nay mọi người cùng nhau họp mặt ăn mừng, thời gian tiếp theo mọi người sẽ phải vất vả đó.”

Mọi người đều hoan hô, chỉ có thần sắc của Tô Tầm nhàn nhạt, ông chủ mở miệng mời mọi người ăn cơm, cô phải dùng lý do gì để từ chối mới được đây? Triệu Cần Cần giống như là hiểu được suy nghĩ của cô, cầm lấy tay cô, nhỏ giọng hỏi: “Hay là cứ đi đi, sắp lớn đã mở miệng rồi, không đi không được.”

Tô Tầm nhấp mấy môi, cô đành phải thỏa hiệp, ở trước mặt nhiều người như vậy mà nói dối thì quả thật là quá khó đối với cô.

Cô gọi điện cho Chu Hiểu Tinh, nhờ cô ấy đón Tô Tiểu Tông về tiệm, trước mười giờ cô sẽ đi qua đón bé ...

...

Liên hoan không tránh khỏi phải uống rượu, tư lượng của Tô Tầm rất bình thường, chỉ cần uống ba ly là sẽ say, sau khi bắt đầu đi uống một ly thì cả khuôn mặt cô trở nên đỏ bừng, con ngươi vừa đen vừa sáng, nhìn cực kỳ thanh thuần xinh đẹp khiến cho người nhìn không thể rời mắt được.

Lục Trình Dương ngồi đối diện lẳng lặng nhìn cô, anh chợt nhớ đến đêm tân hôn của bọn họ.

Bởi vì ngày đó lấy giấy chứng nhận kết hôn hết sức bất ngờ nên anh không kịp chuẩn bị cái gì cả nhưng Tô Tầm đã chuẩn bị hết thảy rồi, phòng khách sạn, hoa hồng, rượu đỏ ... còn có cả rượu trắng, về phần tại sao lại có rượu trắng thì cô thẹn thùng giải thích: “Hình như rượu đỏ uống không say, em sợ không có can đảm ...”

Lục Trình Dương cảm thấy những thứ đó phải là do người đàn ông chuẩn bị mới đúng nhưng lúc ấy Tô Tầm giống như là nhìn thấu tâm tư của anh nên từ trong ví của anh lấy tiền ra quơ quơ trước mặt anh, cười hi hi nói: “Tất cả đều là dùng tiền của anh nên ai chuẩn bị cũng như nhau cả thôi.” Cô chưa bao giờ so đo ai phải bỏ ra nhiều hơn, chỉ cần được ở cùng với anh là cô đã vui rồi.

Rượu đỏ quả thực uống không dễ say, huống chi là loại rượu đỏ Tô Tầm mua ở siêu thị, độ dày độ tinh khiết đều bình thường, sau khi cô uống một ly cũng không có cảm giác gì nhưng Lục Trình Dương cũng không để cho cô đụng vào rượu trắng, cô chỉ đành phải sung mặt lên đi tắm, sau khi tắm xong lại thúc giục anh đi rửa mặt.

Lúc anh tắm rửa xong đi ra thì đã phát hiện ra cô đã say ngã xuống giường rồi, cả khuôn mặt đỏ bừng, ngay cả làn da lộ ra bên ngoài cũng là màu trắng đục, rất là câu dẫn người.

Nhưng cô đã hoàn toàn say mất rồi, dùng từ “bất tỉnh nhân sự” để hình dung cũng không quá đáng, anh quay đầu nhìn chai rượu trắng ở trên bàn thì thấy đã vơi đi gần một nửa rồi.

Lục Trình Dương có chút bất đắc dĩ đi mua thuốc giải rượu, lúc rạng sáng khoảng bốn, năm giờ thì Tô Tầm tỉnh lại, cô mờ mịt mở mắt nhìn Lục Trình Dương đang chăm chú nhìn cô, không hiểu hỏi anh: “Tại sao anh không ngủ?”

“Tầm Tầm.” Anh cúi đầu gọi tên cô, giọng nói khàn khàn trên choker cô: “Tôi hôm qua em uống say.”

“Hà ...” Cô còn có chút mơ mơ màng màng nên không kịp phản ứng, nháy mắt ra vẻ cực kỳ vô tội.

“Đêm tân hôn của chúng ta đã qua.” Giọng nói của anh vẫn hết sức đè ép như cũ, hơi thở ấm áp đều phả vào tai cô, ngứa ngáy khiến cô không nhịn được rụt người lại.

“Cho nên, bây giờ sẽ bỏ sung ...” Lục Trình Dương từ từ đè trên người cô, dịu dàng hôn cô.

Đột nhiên Tô Tầm kịp phản ứng lại, đẩy anh ra: “Nhưng bây giờ ... em đã tỉnh rượu rồi.”

...

Bây giờ anh không đi qua chỗ cô được, Lục Trình Dương có chút bực bội châm một điếu thuốc, hung hăng hít một hơi thật sâu rồi nhả ra một vòng khói.

Tô Tầm sợ đồng nghiệp tiếp tục mời rượu nên lấy cớ đi toilet, lúc đi ra lại nhìn thấy một người mà cô vĩnh viễn không muốn gặp, đối phương đang đứng ở bồn rửa tay nghiêm túc trang điểm lại, thấy cô đi ra thì từ từ cất hộp trang điểm, khuôn mặt được trang điểm tinh xảo nhìn cô cười: “Tầm Tầm, thật là tình cờ mà.”

Tô Tầm sững người một chút, thật là châm chọc mà, rửa tay xong lập tức đi vòng qua người cô ta, cô chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này nhưng đối phương lại giữ chặt lấy cô: “Đợi chút.”

Tô Tầm quay đầu lẳng lặng nhìn cô ta, lạnh lùng nói: “Trình tiểu thư, tôi với cô không quen, giữa chúng ta không có chuyện gì để nói cả.”

Chương 10

Tô Tầm trở lại phòng, cầm lấy túi xách của mình rồi áy náy nói với đồng nghiệp và sắp lớn là Tần Sâm: “Mọi người ở lại từ từ thưởng thức, tôi còn có việc nên đi trước, xin lỗi.”

Có đồng nghiệp giữ cô lại nói: “Vội cái gì chứ, mới vừa tới đây thôi mà, còn chưa tới chín giờ nữa, ở lại chơi một chút nữa đi.”

“Đúng vậy, tất cả mọi người vẫn đang còn ở đây mà.” Hạ Uyên Ương cũng nói một chút phụ họa theo.

“Ai nha, mọi người không phải đều ở lại đây sao, thiếu một mình Tô Tầm cũng không sao mà.” Triệu Cần Cần cười hi hi đi tới giải vây cho Tô Tầm, dặn dò cô: “Đi đường cẩn thận.”

“Anh đưa em...”

Mọi người đồng loạt nhìn về Lục Trình Dương đã đứng dậy đi về phía Tô Tầm, về mặt đều là tò mò.

Tô Tầm khẽ chau mày, giọng nói lạnh nhạt: “Không cần, tôi thực sự có chuyện phải đi trước, mọi người cứ tiếp tục.” Nói xong thì xoay người bước nhanh đi ra ngoài cửa.

“Mọi người tiếp tục đi.” Lục Trình Dương lưu loát nói ra một câu liền đuổi theo, để lại mọi người trong phòng hai mặt nhìn nhau.

“Chao ôi, mọi người nói xem có phải là giám đốc Lục đang theo đuổi Tô Tầm không?” Cửa vừa đóng lại thì đã có người cất giọng trêu chọc, nói xong mới nhớ ra sắp lớn đang còn ở đây nên lúng túng ho khan một tiếng.

Tần Sâm ho nhẹ vài tiếng: “Mọi người không cần phải câu nệ.”

Nói thì nói như thế nhưng tất cả mọi người đều mơ hồ hiểu được quan hệ giữa Tần Sâm và Lục Trình Dương không phải là quan hệ bình thường giữa ông chủ và nhân viên nên không ai dám ở trước mặt sắp lớn tám chuyện nữa.

...

Tô Tầm đi rất nhanh nhưng Lục Trình Dương là người cao chân dài, không mấy bước chân đã đuổi kịp cô, Tô Tầm dừng lại nghiêng đầu nhìn anh: “Đừng đi theo tôi!”

Lục Trình Dương rõ ràng cảm giác được cảm xúc của cô không giống như trước, giống như là con mèo ngoan ngoãn đột nhiên bị người ta chọc giận, toàn thân đề phòng xù lông nhìn anh, khuôn mặt trắng nõn bởi vì uống rượu mà đỏ bừng, ánh mắt đen láy cũng đỏ ửng, anh nghiêng đầu nhìn cô: “Em uống rượu, một mình trở về không an toàn, anh đưa em về.”

“Tôi rất tốt, không cần anh quan tâm.” Bước chân Tô Tầm thoáng chốc tăng nhanh.

Bất luận cô đi nhanh như thế nào thì người đàn ông phía sau vẫn đuổi kịp, hai người cùng nhau đi vào thang máy, ngay cả liếc nhìn một cái Tô Tầm cũng không thêm, cửa thang máy vừa mở ra thì cô liền bước nhanh đi ra khỏi hội sở, thấy ở đầu đường có một chiếc taxi vừa mới dừng lại thì bước chân của cô lại đi nhanh hơn.

Lục Trình Dương không có cách nào khác, chỉ đành phải vờ tay giữ chặt cổ tay của cô, Tô Tầm đi vừa vội vừa nhanh, bị người kéo mạnh nên lao đảo lui về sau vài bước, chân giẫm lên giày của anh, người cũng đụng vào trong ngực anh.

Thân thể mềm mại quen thuộc dán vào lồng ngực của mình, Lục Trình Dương bỗng nhiên có chút không muốn thả cô ra, đuổi cánh tay ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, “Tầm Tầm...” Dưới chân bỗng nhiên đau xót, cánh tay anh buông lỏng thì trong ngực đã trống không.

Tô Tầm như con thỏ chạy về phía xe taxi, lòng mày Lục Trình Dương nhăn lại thật sâu, anh đang muốn đuổi theo thì sau lưng đột nhiên có người giữ chặt lấy tay anh.

Anh không vui quay đầu lại, khi thấy người đến là ai thì lòng mày anh càng nhíu chặt hơn, con ngươi đen như mực toát ra tầng tầng lãnh ý, hung hăng gỡ cái tay kia ra chạy về phía đầu đường.

Đáng tiếc là anh đã chậm một bước, anh vừa mới chạy đến gần chiếc taxi thì chiếc taxi “vút” một cái chạy đi, nháy mắt liền biến mất ở trong màn đêm, Lục Trình Dương chửi nhỏ một câu rồi bước nhanh về phía xe của mình, mở cửa ngồi vào xe rồi khởi động, rất nhanh đã lái xe ra ngoài.

Đột nhiên “két” một tiếng, chiếc xe ngừng lại, Lục Trình Dương thò đầu ra từ cửa sổ xe nổi giận đùng đùng mắng: “Cô điên à?”

Trình Nhiễm đứng cách đầu xe anh không đến mười cm, hai tay chống trước đầu xe thờ phỉ phò: “Em không điên, em chỉ muốn ngăn anh lại mà thôi.” Thiếu chút nữa cô ta cho là anh sẽ đâm chết cô rồi.

Lục Trình Dương âm u nhìn cô ta, giọng nói lạnh lẽo đến cực điểm: “Tránh ra.”

Trình Nhiễm đứng yên không động đậy, khuôn mặt được trang điểm tinh xảo giãn dãn hất cái cằm lên: “Không tránh, dù sao anh cũng không dám đụng em mà.”

Tiếng động cơ chói tai bỗng nhiên vang lên, chiếc xe lui về sau vào mét, lốp xe ma sát với mặt đất tạo nên tiếng động chói tai, Trình Nhiễm vội vàng lui sang bên cạnh, trong chớp mắt xe Lục Trình Dương lao sát qua người cô đi mất, sau khi phản ứng kịp thì cô ta đứng tại chỗ dậm chân: “Khốn kiếp!”

Chiếc xe taxi kia đã sớm đi mất rồi, Lục Trình Dương cũng không biết Tô Tầm đi đâu, cầm lấy điện thoại gọi cho cô thì tiếng chuông đổ vài lần liền tắt mất, anh gọi lại thì vẫn như cũ, cuối cùng là bên kia khóa luôn điện thoại.

Lục Trình Dương bực bội vứt điện thoại xuống ghế phụ.

...

Tô Tầm bỏ điện thoại vào lại trong túi, dựa vào cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài, đột nhiên dùng sức chớp chớp như muốn xua tan đi sự đau xót trong đôi mắt.

Thật ra cô không say, ngược lại còn hết sức tỉnh táo, lời nói của Trình Nhiễm như cái gai đâm vào trong lòng cô: “Tôi không biết tại sao cô cũng ở Khải Sâm nhưng Lục Trình Dương ở Khải Sâm chỉ là tạm thời, tôi không hy vọng giữa cô và anh ấy lại có khúc mắc gì nữa, anh ấy bây giờ là của tôi.”

Bọn họ một trước một sau xuất hiện ở thành phố B, xuất hiện ở trước mặt cô, rốt cuộc là họ muốn gì đây?

Cho đến bây giờ Tô Tầm chưa bao giờ cảm thấy hận Lục Trình Dương như lúc này, vì người con gái khác mà ném cô qua một bên nhưng vài năm sau lại đây dựa vào cô mà bên cạnh vẫn còn người con gái kia, đến cùng thì anh coi cô là gì đây?

Xe đi đến đầu đường thì dừng lại, Tô Tầm từ từ đi đến tiệm của Chu Hiểu Tinh, Tô Tiểu Tông đang nằm sấp trên quầy làm bài tập ở nhà, vừa trông thấy cô thì vội vàng bò xuống, vui vẻ chạy đến ôm chân cô, cười hi hi nói: “Mẹ ơi, con đã làm bài tập xong rồi, mẹ có đói bụng không, đi Hiểu Tinh mua cho con một miếng bánh ngọt, con đã để dành cho mẹ nửa miếng đó.”

Không đợi mẹ trả lời thì cậu nhóc đã chạy đi, từ trong cái tủ lạnh nhỏ phía sau quầy hàng lấy ra một cái hộp bánh ngọt nhỏ, từ màng bao trong suốt bên ngoài có thể nhìn ra bên trong còn lại nửa miếng bánh ngọt ngay ngắn chỉnh tề.

Tô Tiểu Tông đặt bánh ngọt ở trên quầy, quay về phía Tô Tầm gọi: “Mẹ mau tới ăn đi.”

Tô Tầm nhìn khuôn mặt tươi cười đáng yêu của Tô Tiểu Tông thì oán khí tức giận lúc tối lập tức tiêu tan gần hết, cười cười đi đến bên cạnh cu cậu, cầm lấy miếng đứt cho mình một miếng rồi lại đứt cho Tô Tiểu Tông một miếng.

Rất mau đã ăn xong bánh ngọt, Chu Hiểu Tinh tiễn một vị khách cuối cùng rồi đi đến chỗ hai mẹ con, nhìn thấy gò má ửng hồng của Tô Tầm thì nhún mày: “Sao về sớm như vậy, uống rượu sao?”

“Uống hai ly.” Tô Tầm nhàn nhạt trả lời, cúi đầu nhìn đồng hồ, mới chín giờ hai mươi phút, “Chuẩn bị đóng cửa sao?”

Chu Hiểu Tinh vừa định trả lời thì lại có vài người khách đi vào nên cô vội vàng đi chào hỏi khách hàng.

Tô Tầm kiểm tra bài tập ở nhà của Tô Tiểu Tông, thấy bé không có làm sai thì bắt đầu thu thập đồ dùng cho vào cặp sách.

Tô Tầm ra dấu tay với Chu Hiểu Tinh: “Minh về trước đây, ngày mai Tô Tiểu Tông còn phải đi nhà trẻ nữa.”

Chu Hiểu Tinh phát phát tay với cô.

Sau khi lên xe taxi Tô Tầm mở khóa điện thoại, rất nhanh đã có người gọi đến, là Triệu Cần Cần.

“Cuối cùng em cũng chịu nhận điện thoại rồi, lúc nãy Lục Trình Dương gọi cho chị hỏi địa chỉ của em, thiếu chút nữa là chị chống không nổi nữa.”

“May mắn là chị đã chống đỡ được.” Tô Tầm nhàn nhạt nói, “Em vừa mới đi đón Tô Tiểu Tông, bây giờ đang trên đường về nhà.”

“Vậy thì được rồi, bọn họ đều uống rất được, chị cũng không thể chống nổi nữa rồi, đợi một chút nữa cũng sẽ về.”

“Dạ, chị cẩn thận một chút.”

Hai người nói vài câu liền cúp điện thoại, Tô Tiểu Tông dựa sát vào, ngón tay mập mạp gãi gãi vào lòng bàn tay của cô: “Mẹ ơi, thứ hai là sinh nhật của Chu Minh Thần, lần trước sinh nhật con thì bạn ấy có tặng quà cho con nên con nghĩ sinh nhật của bạn ấy con cũng nên tặng quà.”

“Được ... Vậy con muốn tặng cho bạn cái gì?” Tô Tầm cúi đầu nhìn bé.

“Con nghĩ tặng đồng hồ báo thức của nhà chúng ta cho bạn ấy, bởi vì bạn ấy lúc nào cũng đi học muộn, chắc là do nhà bạn ấy không có đồng hồ báo thức.” Tô Tiểu Tông nghiêm túc trả lời.

“...” Ách, đi muộn không phải là không có đồng hồ báo thức ...

Tô Tầm suy nghĩ một chút: “Thứ bảy mẹ sẽ dẫn con đi mua cái mới tặng cho bạn.”

“Vâng ạ.” Tô Tiểu Tông vui vẻ cười, sau đó ôm cổ Tô Tầm trèo lên người cô hôn cô một cái.

...

Lục Trình Dương từ Triệu Cần Cần biết được là Tô Tầm đã về nhà thì ngẩng đầu nhìn cửa sổ của căn nhà kia vẫn tối như cũ, đây là địa chỉ lần trước cô

đưa cho anh, là địa chỉ nhà của anh trai cô.

Cô không ở đây mà trong căn nhà kia cũng không có người, vậy thì đứa bé ở đâu đây?

Có phải cũng không ở nơi này mà ở cùng với cô hay không?

Tàn thuốc lá rơi xuống, Lục Trình Dương ngẩng đầu nhìn cái cửa sổ vẫn tối đen như cũ một lần nữa rồi lái xe về khách sạn.

Mở cửa phòng ra thì cảnh tượng trước mắt khiến anh không khỏi nhủ mảy lại, đèn trong phòng sáng trưng, cửa phòng tắm khép hờ nên có thể nghe được tiếng nước chảy, không cần nghĩ cũng biết là ai đang ở bên trong.

Đúng lúc này cửa phòng tắm mở, Trình Nhiễm mặc áo choàng tắm đi ra, cổ áo choàng tắm rất thấp nên quang cảnh yêu kiều trước ngực như ẩn như hiện có thể thấy được, thấy sắc mặt âm u của anh cũng không sợ, cười hi hi tiến lên: “Anh đã về rồi à?”

Lục Trình Dương nhìn sang chỗ khác, ngay cả nhìn cô một cái cũng không thêm nhìn: “Cô vào đây bằng cách nào?”

“Em nói với tiếp tân em là vợ của anh, đưa ảnh chụp chung của chúng ta cho cô ấy xem nên cô ấy liền đưa thẻ dự phòng cho em.” Trình Nhiễm hỏi hốt nói, mấy năm nay cô ta đã quen với sự lạnh lùng của anh rồi.

Mặt Lục Trình Dương lạnh lùng trực tiếp đi lướt qua cô ta, đem toàn bộ đồ đạc của mình nhét vào trong valy, Trình Nhiễm thấy vậy thì vội vàng chạy qua ôm lấy cánh tay anh: “Anh làm gì vậy?”

“Cô đã thích nơi này như vậy thì cô cứ ở lại đây đi.” Lục Trình Dương đẩy cô ta ra, kéo khóa valy lại rồi rời khỏi.

Trình Nhiễm từ phía sau ôm lấy anh: “Anh không được đi, em vì anh mới tới đây mà.”

Lục Trình Dương dùng sức gỡ tay cô ta ra, mở cửa phòng bước nhanh rời đi, Trình Nhiễm muốn đuổi theo nhưng đi tới cửa mới nhớ ra mình còn chưa thay quần áo nên vội vã mặc quần áo chạy xuống lầu.

Lục Trình Dương đang làm thủ tục trả phòng, nữ tiếp tân lúng túng cúi đầu xin lỗi: “Thực xin lỗi Lục tiên sinh, tôi tưởng Trình tiểu thư là phu nhân của ngài ... cho nên mới đưa thẻ phòng cho cô ấy.”

Mặt Lục Trình Dương đen lại cầm lấy thẻ căn cước, lạnh lùng nói: “Chuyện này giao cho quản lý của các cô xử lý.” Nói xong thì nhắc valy hành lý đi nhanh ra đại sảnh của khách sạn.

Trình Nhiễm vội vàng đuổi theo tới tận bãi đậu xe, mắt thấy Lục Trình Dương chuẩn bị lên xe thì vội vàng la lên: “Lục Trình Dương, đã mấy năm rồi mà anh còn muốn người phụ nữ kia sao? Cô ta có cái gì tốt chứ, không đẹp bằng em, gia thế thì lại càng không cần phải nói, có cái gì đáng đề cho anh ...”

“Cô được hay không không có liên quan gì đến tôi cả, cô ấy có được hay không thì chỉ cần mình tôi biết là được rồi.” Lục Trình Dương lạnh lùng cắt ngang lời cô ta, mở cửa xe rồi “ầm” một tiếng đóng lại, sức lực mạnh đến nỗi toàn bộ hòm ghế xe đều vang lên tiếng vọng.

Trình Nhiễm thở hổn hển nhìn Lục Trình Dương lái xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Chương 11

Ngày hôm sau, Tô Tầm vừa vào phòng làm việc thì cảm giác được các đồng nghiệp đang nhìn cô, ánh mắt có chút kỳ lạ. Cô chợt nhớ tới tối hôm qua Lục Trình Dương chạy ra khỏi phòng đuổi theo cô, bây giờ đại khái là mọi người đã phỏng đoán ra nhiều phiên bản rồi.

Từ nhỏ đến lớn Tô Tầm chưa bao giờ dính phải scandal nào, trừ lúc học đại học bởi vì lúc đó cô có quan hệ mật thiết với Lục Trình Dương. Đã lâu rồi cô không có cảm thụ qua loại ánh mắt như thế này, không ngờ sau vài năm lại được cảm thụ một lần nữa, cũng là do anh ban tặng.

Tô Tầm để túi xách xuống, mở máy tính, bắt đầu một ngày bận rộn.

Cô phải nhanh một chút hoàn thành xong dự án để mau chóng nghỉ việc rời đi.

Buổi trưa ăn cơm, Tô Tầm và Triệu Cần Cần chọn nơi ít người, vừa mới ngồi xuống Triệu Cần Cần liền nói: “Tối hôm qua sau khi Lục Trình Dương đuổi theo em thì mọi người đều suy đoán có phải là anh ấy đang theo đuổi em hay không; nhưng mà cũng phải nói tình huống ngày hôm qua đúng thật là dễ khiến cho người ta nghĩ đến phương diện này.”

Tô Tầm cúi đầu gắp đồ ăn trong khay, giọng nói nhàn nhạt: “Ai thích nói thì cứ việc nói, lúc trước em cũng đã đưa đơn xin nghỉ việc rồi, giữa tháng sau có thể là nghỉ được rồi.” Còn không đến một tháng nữa.

“Cái gì?” Triệu Cần Cần bỗng nhiên cao giọng khiến cho những người ngồi xung quanh đều liếc nhìn sang, nhíu mày cúi đầu chọc vào người bên cạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em nói tháng trước em đã đưa đơn xin nghỉ việc rồi sao? Lâu như vậy rồi cũng không thèm nói cho chị biết!”

Tô Tầm ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Triệu Cần Cần: “Không phải là em đã bàn giao hết công việc cho chị rồi sao? Lúc ấy chị còn vỗ vai em bảo là cứ yên tâm, em cho rằng chị đã hiểu rồi chứ.”

Triệu Cần Cần ảo não nghĩ mà muốn lật bàn: “Lúc đó chị chỉ cho rằng em không làm được.” Lúc này cô không muốn thừa nhận mình là bạn tốt mà lại không hiểu bạn như vậy ...

“Được rồi.” Tô Tầm gấp một miếng sườn bỏ vào trong chén của Triệu Cần Cần, “Là do em không nói rõ nhưng bây giờ biết cũng không muộn mà.”

Triệu Cần Cần bị tin tức này làm cho khiếp sợ đến không muốn ăn nữa, mặc dù cô không hy vọng Tô Tầm nghỉ việc nhưng cô mơ hồ hiểu được nguyên nhân nên cũng không khuyên can: “Chị hiểu rồi, công việc của em cái nào giao được cho chị thì cứ để chị làm đi.”

“Em đã chuyển hết cho chị rồi!” Tô Tầm liếc Triệu Cần Cần một cái.

“... Được rồi, nếu đã như vậy thì tại sao phải đến tháng sau em mới nghỉ việc chứ?” Triệu Cần Cần có cảm giác bây giờ ngay cả một vấn đề nhỏ bé cô cũng không hiểu rõ.

“Nghỉ hè phải chụp ảnh quảng cáo của Kiệt Thước, chờ xong vụ này em sẽ nghỉ.” Tô Tầm nhàn nhạt nói.

Triệu Cần Cần có hơi hiểu một chút rồi, những điều này là thủ đoạn Lục Trình Dương làm ra để kéo dài thời gian của Tô Tầm. Nếu như anh thật sự phê duyệt đơn xin nghỉ kia thì chuyện chụp ảnh cũng không cần phải kéo Tô Tầm vào.

...

Ăn cơm trưa xong trở lại phòng làm việc, vài người lại vây quanh trước bàn của Hạ Uyển Ương nói chuyện, Tô Tầm và Triệu Cần Cần cũng vừa vặn nghe được trọng điểm: “Chao ôi, chẳng lẽ mọi người không để ý sao, trên ngón tay vô danh của giám đốc Lục có đeo nhẫn. Sáng hôm nay lúc đi vào phòng làm việc của anh ấy tôi mới phát hiện ra.”

“Làm sao mà biết được chứ, trước đó bàn tay trái của anh ấy không phải là bị thương nên phải quấn gạc sao?”

“Tôi hôm qua tôi nhìn thấy trên ngón áp út bàn tay trái của anh ấy có một cái nhẫn trắng nhưng mà điều này cũng không đại diện cho cái gì cả? Rất nhiều người đều mang nhẫn có kiểu dáng như vậy.” Hạ Uyển Ương không để ý nói.

Lúc này có một thực tập sinh chen lời vào: “Tôi hôm qua lúc em về đi ngang qua khách sạn Ngải Tắc, em nhìn thấy giám đốc Lục và một mỹ nữ đi ra từ khách sạn, tay anh ấy còn cầm theo valy hành lý ...”

“Cô gái kia có phải là ...” Tiếng nói của người kia bỗng nhiên im bặt, lúng túng quay đầu nhìn Tô Tầm một cái, lúc này cô ta muốn hỏi là cô gái ấy có phải là Tô Tầm hay không.

“Không phải tôi.” Tô Tầm nhìn thoáng qua các cô, trực tiếp nói ra đáp án, ánh mắt đặc biệt nghiêm túc tinh táo: “Tôi và giám đốc Lục không có bất kỳ quan hệ gì cả.”

Mọi người ngồi trong phòng đều rơi vào trầm tư, bầu không khí trở nên vô cùng lúng túng.

Bình thường mọi người đều quen nói chuyện ở trong phòng làm việc, cũng không có kiêng kỵ điều gì, vừa rồi người kia chỉ là nghĩ như thế nào liền nói như thế ấy, căn bản không nghĩ tới người trong cuộc cũng có khả năng có mặt ở đây. Việc Tô Tầm dứt khoát làm rõ như vậy ngược lại khiến cho cô ta có chút khó xử.

Đánh vỡ không gian yên lặng này là một giọng nói dễ nghe: “Tô Tầm, đến phòng làm việc của tôi một lúc.”

Mọi người kinh ngạc nhìn về cửa phòng làm việc, thân hình cao lớn rắn rỏi của Lục Trình Dương đang đứng ở cửa, sắc mặt nhàn nhạt, thậm chí còn có chút lạnh, cũng không biết anh đứng ở đó đã bao lâu, nghe được bao nhiêu rồi ...

Cách một khoảng, đôi mắt đen như mực của Lục Trình Dương chăm chú nhìn vào khuôn mặt của Tô Tầm, ánh mắt tinh táo của cô đâm vào mắt anh làm anh đau nhói.

Hết sức khéo léo, anh đến vừa lúc nghe được Tô Tầm nói hai câu “Không phải tôi” và “Tôi và giám đốc Lục không có bất kỳ quan hệ gì cả.”

..

Tô Tầm chỉ nhìn anh một cái liền đứng dậy đi ra cửa.

Lục Trình Dương thu hồi ánh mắt xoay người đi trước, hai người một trước một sau đi, mỗi người đều có tâm sự riêng nhưng không ai đoán ra được đối phương đang nghĩ gì, không khí ngột ngạt đến ngay cả bước chân cũng chậm dần.

Tô Tầm vừa vào phòng làm việc liền nói với bóng lưng của anh: “Giám đốc Lục tìm tôi có việc gì sao?”

Lục Trình Dương xoay người nhìn chăm chăm vào cô, giọng nói nghiêm túc: “Tầm Tầm, chúng ta có thể bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện nghiêm túc một lần được không?”

“Xin lỗi, bây giờ chỉ cần ở cùng với anh một phút tôi cũng cảm thấy ...” Tô Tầm giương mắt nhìn anh, khuôn mặt anh tuần, mặt mày anh khí, tóc ngắn gọn gàng, khí chất âm trầm, tất cả đều thuộc về người đàn ông mà cô đã yêu rất sâu đậm.

Cô xoay mặt đi chỗ khác, nhàn nhạt nói ra hai chữ: “Chán ghét.”

Hai chữ này giống như hai cây kim đâm vào tim Lục Trình Dương, đột nhiên anh có chút không biết nên nói cái gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô: “Anh và Trình Nhiễm không phải là ...”

“Anh không cần tự mình nói cho tôi biết quan hệ giữa anh và Trình Nhiễm như thế nào, lúc đầu là do anh chấp thuận.” Tô Tầm nhìn thẳng lại anh, đột nhiên cúi đầu: “Từ trước đến giờ anh không nói dối tôi, tôi không muốn nghe lý do chúng ta tách ra là do anh nói dối, điều này chẳng vui chút nào cả, với lại tôi cũng không muốn nghe.”

Tâm tình của Tô Tầm lúc này rất bình tĩnh, cô cũng không ngờ mình có thể bình thản nói ra những lời này như vậy.

Cô xoay người mở cửa nhưng người phía sau nhanh chóng đóng cửa lại, cửa vững vàng bị chặn lại, mở không được.

Tô Tầm không xoay người, im lặng nhìn bàn tay đang chống trên cánh cửa, ngón tay thon dài đẹp mắt nhưng trên mu bàn tay còn lưu lại vết thương lần trước, trên ngón tay vô danh của anh có một vết sẹo rất sâu, giống như là vết thương cũ nhưng trong mắt cô chỉ nhìn thấy một cái nhẫn mà thôi.

Chiếc nhẫn này là do cô chọn.

Lúc trước khi bọn họ đi ra từ cục dân chính, Lục Trình Dương liền kéo cô đến trung tâm thương mại, lúc ấy Tô Tầm cảm thấy những chiếc nhẫn anh chọn đều quá xa xỉ, cô không muốn mua cái quá đắt cũng không thích thiết kế phức tạp như vậy, cuối cùng cô chọn một cặp nhẫn bình thường.

Nhân viên thu ngân nói cho bọn họ biết có thể khắc chữ lên nhẫn nhưng Tô Tầm từ chối.

Chiếc nhẫn không được chuyên gia khắc lên thì chỉ là một chiếc nhẫn rất bình thường, lúc ấy cô còn đặc biệt vui mừng nói cho anh biết: “Anh không biết đây là kiểu dáng kinh điển nhất trong tất cả các kiểu nhẫn sao? Dường như quây nào cũng có bán kiểu này, mấy năm trước cũng đã bán rồi, sau này chúng ta già đi thì kiểu nhẫn này chắc chắn vẫn sẽ được bày bán, vĩnh viễn chúng đều có vị trí của mình.”

Lúc ấy Lục Trình Dương cầm ngón tay của cô, cúi đầu dịu dàng nhìn cô: “Chẳng qua là anh cảm thấy mua cái nhẫn này có chút thiệt thòi cho em.”

Tô Tầm cong cong khóe môi, cúi đầu nhìn chiếc nhẫn vừa được anh đeo lên ngón áp út của mình: “Em thích cái này.”

Lại ngẩng đầu lên cười với anh: “Em không cảm thấy thiệt thòi một chút nào cả, gả cho một ông xã đẹp trai như vậy là em lời to rồi.”

...

Nhưng thực tế cho cô biết, cô lỗ nặng rồi.

Tô Tầm yên lặng thu hồi ánh mắt, kiểu nhẫn này có thể tùy tiện mua được ở bất kỳ cửa hàng trang sức nào, ai cũng không thể chứng minh liệu nó có phải là cái lúc trước hay không, chính là bình thường như vậy đấy.

Chiếc nhẫn của cô ngày ấy đã bị cô ném từ trên lầu mất rồi, lúc cô rời đi thì nơi ở của bọn họ đổ mưa lớn, cũng không biết đã bị nước mưa kéo đi đến chỗ nào rồi ...

Có lẽ đã chôn theo nước bùn rồi.

“Lục Trình Dương, anh đừng có ép tôi.” Tô Tầm không có xoay người, chỉ cúi đầu nhỏ giọng nói.

Từ trong giọng nói của cô, Lục Trình Dương nghe được một tia khẩn cầu, anh cúi đầu nhìn cô gái nhỏ trước ngực mình đang cúi đầu cố chấp cầm lấy cái tay nắm cửa, tay anh đột nhiên mất hết khí lực từ từ rũ xuống.

Có một số tổn thương đã hằn sâu, cho dù anh có nói cái gì hay giải thích cái gì cũng đều là vô ích, anh cảm thấy bất lực đến ngay cả bản thân cũng cảm thấy khinh bỉ chính mình.

Đột nhiên Lục Trình Dương không thể mở miệng được, bất đắc dĩ đè nén lòng mình lại.

...

Tô Tầm yên tĩnh trải qua một tuần, từ sau hôm Quốc tế thiếu nhi Mục Viễn cũng không đến tìm cô nữa, giống như là anh đã nghĩ thông suốt mọi chuyện rồi.

Ngược lại cô thấy thờ phào nhẹ nhõm, cảm thấy như vậy rất tốt, ở trước mặt Mục Viễn cô lúc nào cũng thấy không được tự nhiên.

Lúc trước Mục Viễn là người duy nhất biết được cô đã gả cho Lục Trình Dương, sau đó anh ra nước ngoài, cuối năm ngoái mới về nước. Đầu năm mới tình cơ gặp lại cô ở trong một trung tâm thương mại, lúc đó cô có dẫn theo Tô Tiểu Tông, anh vừa nhìn một cái liền biết đó là con của Lục Trình Dương.

Sau này anh biết được trước đêm tốt nghiệp, cô và Lục Trình Dương đã ly hôn thì vẻ mặt của anh lúc ấy là “ân hận”, anh nói: “Nếu như biết được mọi chuyện sẽ như thế này thì lúc đó bằng bất cứ giá nào anh cũng phải đoạt lấy em.”

Lúc ấy Tô Tầm nhớ đến khi còn học đại học, cô rất không vui nói với Mục Viễn: “Đàn anh, anh đừng có theo đuổi em nữa, em đã kết hôn với Lục Trình Dương rồi, em không có gạt anh đâu.” Sau đó cô liền lấy giấy chứng nhận ra cho anh xem.

Lúc ấy Mục Viễn kinh ngạc nhìn sổ đỏ trong tay cô, giống như anh phải nhìn kỹ tên và ảnh chụp của cô với Lục Trình Dương thì mới tin được, cô quả thật là đã gả cho người khác rồi.

Đến bây giờ Tô Tầm cũng không nghĩ ra tại sao khi đó mình lại có can đảm như vậy.

Từ nhỏ đến lớn cô không nói dối nhưng làm không ít chuyện tiền trạm hậu tẩu. Dù sao trước đây bố cô chính là người hiểu cô rõ nhất, sau đó nhiều nhất chỉ là mắng cô mấy câu thôi, chưa từng thật sự trách cứ cô.

Nhưng chuyện cô vụng trộm kết hôn, ly hôn còn mang thai đứa bé thì bố cô tuyệt không chịu tha thứ cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Chương 12

Tối thứ hai tan tầm, lúc Tô Tầm đi đón Tô Tiểu Tông thì đúng lúc thấy cậu nhóc đang vẫy tay tạm biệt với bạn của mình là Chu Minh Thần, trong lòng Chu Minh Thần đang ôm cái đồng hồ báo thức kia, bị một người đàn ông cao lớn kéo đi, giọng nói người đàn ông kia cực kỳ không kiên nhẫn: “Đi đường thì phải nhìn phía trước chứ.”

Tô Tầm đi tới, Tô Tiểu Tông kéo lấy cánh tay cô, có chút đồng tình nhìn về phía Chu Minh Thần đang nện bước chân ngăn ngẽn của mình chạy theo sai bước chân dài của bố mình, cái đầu nhỏ ngược lên nghiêm túc hỏi Tô Tầm: “Mẹ ơi, bố của Chu Minh Thần thật là dữ nha ... bố của con có dữ như vậy không?”

Lục Trình Dương dữ sao? Tô Tầm sững người.

Lục Trình Dương không dữ, ít nhất là thời gian cô ở cùng với anh, anh chưa bao giờ hung dữ với cô, cho dù có đôi lúc cô giận anh đến mức ngực dậm chân thì anh cũng chỉ liếc cô mấy cái, không thêm đề ý đến cô mà thôi. Hết lần này đến lần khác, điều cô không chịu nổi nhất chính là thủ đoạn lạnh lùng này của anh, chưa đến nửa ngày là cô đã ngoan ngoãn đi nhận sai, đúng là không có tiền đồ mà.

Chống lại ánh mắt khao khát của Tô Tiểu Tông, Tô Tầm mấp máy nói: “Bố con rất hung dữ.”

“A ...” Tô Tiểu Tông khiếp sợ há to mồm, cảm giác hình tượng bố ở trong lòng mình có chút ít tiêu tan, lại nhìn thoáng qua về phía Chu Minh Thần: “Thật vậy sao? Hung dữ giống như bố của Chu Minh Thần sao?”

Tô Tầm không trả lời vấn đề này, cô sờ đầu bé nói: “Tối nay con muốn ăn cái gì?”

Tô Tiểu Tông vẫn đang còn đắm chìm trong việc ‘bố có chút hung dữ’ nên có chút không yên lòng đi theo mẹ, không suy nghĩ liền trả lời: “Com trứng.” Bố của cậu giống như bố của Chu Minh Thần sao? Chu Minh Thần luôn nói bố của cậu ấy rất dữ, lúc tức giận còn đáng sợ hơn ...

Lúc bố của bé tức giận thì cũng rất đáng sợ sao?

“Được, vậy tối nay chúng ta ăn com trứng.” Tô Tầm có chút thấp thỏm, đây là lần đầu tiên cô ở trước mặt Tô Tiểu Tông nói Lục Trình Dương không tốt, cô không muốn Tô Tiểu Tông nghĩ là Lục Trình Dương quá hoàn mỹ tốt đẹp, nhất là tâm tính và hoàn cảnh của cô lúc này, hiện tại cô không có cách nào nói tốt về Lục Trình Dương như trước đây được.

Chỗ ở của hai mẹ con cách nhà trẻ không xa, đi đường khoảng mười phút là về tới nơi rồi, bình thường Tô Tầm đều dắt Tô Tiểu Tông đi bộ về nhà, thuận tiện đến khu chợ gần đó mua đồ thức luôn.

Cô không chú ý tới, ven đường có một chiếc xe màu đen chậm rãi chạy theo phía sau hai mẹ con.

Lục Trình Dương duy trì một khoảng cách nhất định, tìm một chỗ dừng xe lại rồi cách một đoạn từ từ đi theo phía sau một lớn một nhỏ, đi đến một tiểu khu thì nhìn Tô Tầm và đứa bé kia đi vào trong một tòa nhà.

Anh đứng ở cửa thang máy nhìn từng con số thay đổi, thang máy dừng ở tầng tám, tầng mười hai, đến tầng mười lăm thì ngừng hẳn.

Ở tòa nhà này thì ba nhà dùng chung một thang máy, Lục Trình Dương giống như kẻ cuồng theo dõi; trước cửa ba nhà ở lầu tám anh đều dừng lại một chút, không nghe thấy tiếng nói của trẻ nhỏ; ở lầu mười hai thì nghe thấy nhưng không phải giọng nói của đứa bé kia.

Anh vẫn còn nhớ giọng nói của đứa bé kia.

Nửa tiếng sau, Lục Trình Dương đi ra từ tòa nhà kia, sắc trời đã tối, tiểu khu bởi vì đèn đường và ánh đèn trong mỗi hộ gia đình mà trở nên ấm áp nhu hòa hơn, thân ảnh của anh kéo dài trên mặt đất, có chút cô độc.

Điện thoại vang lên, Lục Trình Dương lấy điện thoại nhìn thoáng qua, có chút nhú mày tắt máy.

Nhưng điện thoại rất nhanh lại đổ chuông, Lục Trình Dương nhận cuộc gọi, môi mím lại thành một đường nghe người bên kia đầu dây nổi giận dưng dưng nói: “Lục Trình Dương, anh đừng tưởng rằng tiết lộ tin tức cho bố và anh trai em biết thì em nhất định phải trở về, em sẽ không về đâu!”

Lông mày Lục Trình Dương càng nhíu chặt hơn, trầm mặc mấy giây rồi trực tiếp cúp điện thoại, xoay người nhìn thoáng qua tòa nhà phía sau lưng rồi bước nhanh rời đi.

...

Buổi chiều thứ sáu, lúc sắp tan làm thì Lục Trình Dương gọi Tô Tầm vào phòng làm việc, khuôn mặt anh có chút tiều tụy, quầng mắt có chút thâm, râu cũng dài hơn, nhìn có vẻ rất mệt mỏi, giống như không ngủ mấy đêm liền.

Tô Tầm có chút sững sốt, cô rất ít khi chứng kiến dáng vẻ này của Lục Trình Dương. Mấy ngày nay anh không có ở công ty, cô không hiểu anh vừa trở về liền gọi cô vào phòng là có ý gì nên cô cũng không nói chuyện, cúi đầu chờ anh mở miệng.

Lục Trình Dương từ đồng hồ xem điện thoại nhìn lên Tô Tầm, giọng nói khàn khàn: “Anh đồng ý cho em nghỉ việc, tuần sau đi công tác với anh, sau khi quay về anh sẽ để cho em nghỉ.”

Tô Tầm nghe đến câu nói phía sau thì lập tức ngẩng đầu lên, cau mày nói: “Tại sao trước khi tôi nghỉ anh còn muốn tôi đi công tác với anh chứ? Anh có thể bảo người khác đi cùng.”

“Được, vậy thời gian em nghỉ việc sẽ lùi đến cuối tháng bảy, bây giờ công ty không đủ người, đợi tuyển chọn người mới xong sẽ nói tiếp.” Lục Trình Dương lạnh lùng mở miệng, giọng nói vẫn như cũ rất khàn và nhỏ.

“Anh ... Đây là uy hiếp!” Tô Tầm không vui nhìn anh.

“Tầm Tầm, bây giờ anh còn là cấp trên của em nữa, em vẫn còn là nhân viên của Khải Sâm thì anh vẫn có quyền.” Lục Trình Dương bình tĩnh nhìn khuôn mặt của cô, đợi câu trả lời của cô.

“Đi mấy ngày?” Tô Tầm nhú mày hỏi.

“Tôi thứ ba bay, tôi thứ bảy về.”

“Tôi biết rồi.” Tô Tầm nhàn nhạt trả lời, xoay người đi ra cửa, không ngờ khi ra tới cửa còn đụng phải Tàn Sâm.

“Tổng giám đốc Tàn.” Tô Tầm lên tiếng chào hỏi, nghiêng người đi qua anh ta.

Tàn Sâm gõ vào cửa hai cái tượng trưng rồi trực tiếp đẩy cửa đi vào, chậm chạp đi đến sofa ngồi xuống, nhìn Lục Trình Dương một cái: “Sao rồi? Những chuyện kia cậu đã giải quyết xong chưa? Nếu như cần giúp đỡ thì cứ mở miệng.”

Lục Trình Dương đưa tay xoa ấn đường, giọng nói càng khàn hơn: “Bây giờ mình không biết như thế nào nữa, trước hết cậu đừng có xen vào.”

Tàn Sâm yên lặng nhìn Lục Trình Dương, hiểu rõ ý của anh, nhàn nhạt nhắc nhở anh: “Đừng trách mình không nhắc nhở cậu, gần đây Mục Viễn đang thuyết phục trưởng bối của Mục gia, nếu trưởng bối Mục gia đồng ý cho cậu ta cưới một người đã qua một lần hôn nhân thì việc cậu muốn theo đuổi vợ trước sẽ có thêm một tình địch mạnh mẽ đấy.”

Lục Trình Dương ngẩng đầu nhìn Tàn Sâm một cái, bây giờ anh đã có thể chắc chắn tám mươi phần trăm là đứa bé kia do anh và Tô Tầm sinh nên Mục Viễn không những muốn kết hôn với Tô Tầm và anh ta còn muốn con trai của anh gọi là bố nữa chứ!

Trước kia anh có thể khiến Mục Viễn thua là bởi vì lúc đó tâm tư của Tô Tầm đều đặt trên người anh nên bất luận Mục Viễn có làm cái gì thì Tô Tầm hoàn toàn không để ý đến nhưng bây giờ Tô Tầm lại hận anh, hận không thể cách anh càng xa càng tốt.

Nghĩ tới đây thì Lục Trình Dương liền cảm thấy đau đầu, ngực như bị ai đó bóp chặt không thở nổi, bực bội không thôi.

...

Sau khi tan làm, Tô Tầm liền nhận được điện thoại của Tô Thâm, anh nói: “Sáng hôm nay anh mới về, buổi chiều ở gần nhà trẻ gặp khách hàng nên thuận tiện đón đầu xoắn nhỏ luôn, chút nữa em trực tiếp lái xe đến bên này đi, anh đưa đầu xoắn nhỏ đến Tường gia ăn cơm.”

Tô Tầm đồng ý, ở tầng hầm lấy xe rồi trực tiếp chạy đến bên kia, Tô Thâm và Tô Tiểu Tông đã ngồi gần cửa sổ chờ rồi.

“Mẹ.” Cách cửa kính, Tô Tiểu Tông cười hi hi vẫy tay với Tô Tầm.

Tô Tầm cười bước nhanh đi vào, món ăn đúng lúc được bung lên, Tô Thâm nhìn cô một cái, nói: “Chú nhật về ăn cơm tối với bố.”

Tô Tầm gật đầu, im lặng một chút rồi nói thêm: “Ngày mai em sẽ đi mua cho bố một ít đồ.”

“Đến lúc đó anh sẽ đến đón em rồi cùng về, tránh việc bố lại không cho em sắc mặt tốt.” Lúc Tô Thâm nói những lời này có chút cảm khái, trước kia anh là người không được chào đón còn Tô Tầm thì giống như một cô công chúa nhỏ nhưng bây giờ thì ngược lại, Tô Tầm mới là người không được chào đón, thật đúng là phong thủy luân chuyển mà ...

“Tại sao ông ngoại lại không vui vì nhìn thấy mẹ vậy ạ?” Tô Tiểu Tông tức giận hỏi Tô Thâm, cu cậu hết sức bất bình.

Tô Thâm nhìn Tô Tầm một cái rồi mới nói: “Bởi vì mẹ cháu đã làm sai chuyện nên ông ngoại mới tức giận.”

“Vậy thì mẹ phải nói xin lỗi ông ngoại rồi.” Tô Tiểu Tông ngược đầu lên nhìn mẹ, giống như là đột nhiên nghĩ đến điều gì nên ánh mắt của cu cậu sáng lên: “Mẹ ơi, hay là con đưa quà con làm cho ông ngoại để ông không còn giận mẹ nữa, được không ạ?”

Quà tặng kia bé làm là muốn tặng cho bố, cô giáo ở nhà trẻ nói, chú nhật là ngày của bố, phải tặng quà nhưng bố của bé còn chưa về nữa ...

Tô Tầm thấy Tô Tiểu Tông cẩn thận lấy từ trong túi sách ra một bức vẽ, trên bức vẽ là hình ảnh của một nhà ba người, bố mẹ dắt tay con trai, nhìn hết sức ấm áp.

Bình thường Tô Tiểu Tông không thích vẽ tranh nhưng từ những hình ảnh trên bức vẽ có thể thấy được cu cậu vẽ rất cẩn thận, người đàn ông được bé vẽ rất cao lớn, đại khái chính là người bố trong cảm nhận của bé; ngày của cha năm ngoái, bé làm một căn nhà nhỏ, nói đợi bố về thì sẽ tặng cho bố, còn đuổi theo Tô Tầm hỏi số điện thoại của bố bé nữa.

“Đây là con làm tặng bố nhưng không biết lúc nào bố mới trở về ...” Tô Tiểu Tông nói đến đây thì giọng nói thật nhỏ, rõ ràng là tâm tình có chút sa sút: “Mẹ, con tặng cho mẹ đây, mẹ tặng cho ông ngoại đi.”

Tô Thâm ho khan vài tiếng hắng giọng, nhét một con tôm đã bóc vỏ vào trong miệng của Tô Tiểu Tông: “Vẽ xấu quá, ông ngoại không thích đâu, cháu giữ lại tặng cho bố của mình đi.”

“...” Tô Tiểu Tông cúi đầu nghiêm túc nhìn bức vẽ của mình, dùng sức nuốt con tôm trong miệng xuống, xong rồi mới nhăn mày không phục nói: “Xấu chỗ nào chứ? Cô giáo nói là cháu vẽ rất đẹp.”

“Vẽ rất đẹp mà.” Tô Tầm sờ cái đầu nhỏ của cu cậu trấn an, tóc của bé lại dài rồi, tóc đã bắt đầu quăn rồi, ma sát vào lòng bàn tay cảm thấy thật là thoải mái.

Được mẹ khen nên Tô Tiểu Tông rất vui, cẩn thận cất bức vẽ vào trong túi sách, cầm chén nhỏ lên tiếp tục ăn cơm.

Tô Tầm đem chuyện tuần sau phải đi công tác nói cho Tô Thâm biết: “Mấy ngày đó anh giúp em đưa đón Tiểu Tông đi.”

“Anh biết rồi, đã làm anh trai của em rồi còn phải giúp em trong con nữa, không biết kiếp trước anh nợ em cái gì nữa.” Tô Thâm hờn giận trả lời, “Nhưng mà em phải nói trước cho đầu xoắn nhỏ biết, đỡ phải đến lúc đó cu cậu lại cho rằng em vứt bỏ nó.”

Tô Tiểu Tông nghe thấy những lời này lập tức cảm thấy bất an nhìn Tô Tầm, bỏ thìa nhỏ ra ôm lấy mẹ: “Mẹ ơi, mẹ lại muốn thật nhiều ngày mới đến đón con sao?”

“Năm ngày thôi, lúc mẹ về là con được nghỉ hè rồi, đến lúc đó mẹ dẫn con đi chơi, được không nào?” Tô Tầm đã có kế hoạch rồi, sau khi nghỉ việc cô sẽ nghỉ ngơi một, hai tháng, đúng lúc Tô Tiểu Tông được nghỉ hè nên cô có nhiều thời gian cho bé.

Tô Tiểu Tông cọ vào cánh tay của mẹ, giống như là đang suy nghĩ, năm ngày so với mười bảy ngày lần trước thì rất ngắn, sau đó mới gật đầu nói: “Được ạ.”

Sau khi ba người ăn no, Tô Thâm gọi nhân viên phục vụ thanh toán. Tô Tầm giúp Tô Tiểu Tông đeo cặp sách nhỏ lên lưng, đang dắt bé chuẩn bị đi, vừa mới xoay người thì nhìn thấy phía sau bàn cô ngồi là Hạ Uyển Ương và một người nữa nhìn có chút quen mặt, cũng là nhân viên của Khai Sâm nhưng khác ngành, đã nhiều lần tới phòng làm việc tìm Hạ Uyển Ương.

Hai người đó giống như mới tới, đồ ăn chỉ mới ăn một nửa nhưng ánh mắt Hạ Uyển Ương nhìn Tô Tầm rất phức tạp, có chút khinh thường, thậm chí còn có chút khinh bỉ. Tô Tầm dắt Tô Tiểu Tông đứng tại chỗ sững người một chút nhưng nhanh chóng lấy lại nụ cười: “Tôi đi trước, các cô cứ từ từ ăn.”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Chương 13

Ở phòng ăn gặp được người quen là lần đầu tiên, ngay từ lúc bắt đầu Tô Tầm đã không muốn giấu giếm chuyện mình đã có con nhưng bây giờ cô lại thấy sợ sự việc này sẽ đồn đại trong công ty, cô sợ sẽ truyền tới tai của Lục Trình Dương.

Sau khi về đến nhà, Tô Tầm có chút bối rối gọi cho Triệu Cần Cần.

Triệu Cần Cần im lặng một lúc, giọng nói của cô hiếm khi lại nghiêm túc như vậy: “Tầm Tầm, chị cảm thấy chuyện này nên để cho Lục Trình Dương biết, cho anh ta biết được rốt cuộc mình khổ kiếp cỡ nào, mấy năm nay chẳng hề quan tâm gì đến em cả, ngay cả việc em sinh cho anh ta một đứa con trai mà anh ta cũng không biết.”

“Em không muốn bởi vì đứa nhỏ mà dây dưa với anh ta nữa.” Tô Tầm nhỏ giọng nói, lúc cô vừa biết mình mang thai thì thiếu chút nữa đã sinh non, sau khi giữ được đứa bé thì cô đã từng đi tìm anh nhưng kết quả thì sao? Kết quả chỉ làm cho cô càng nhận ra một sự thật đau lòng.

Lúc cô cần anh nhất thì anh lại đẩy cô ra xa, bây giờ cô không còn là một cô gái nhỏ ngoài mặt thì kiên cường nhưng nội tâm lại khao khát anh có thể trở về bên cạnh nữa ...

“Nhưng ... chúng ta không thể ngăn miệng của người khác lại được ...” Triệu Cần Cần nói một câu.

“Vâng.” Tô Tầm cúi đầu nói: “Em biết mà, đành vậy thôi.”

Thật ra cô cũng biết, trên thế giới này không có bức tường nào có thể ngăn được gió, nếu như Lục Trình Dương vẫn còn ở lại thành phố này thì muốn gạt được anh cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Triệu Cần Cần vốn còn muốn khuyên thêm vài câu nữa nhưng suy nghĩ một chút liền không nói gì nữa, cô ước gì Lục Trình Dương có thể biết rõ chuyện này, dựa vào cái gì mà một người con gái phải chịu nhiều điều như vậy chứ!

...

Chiều hôm sau Tô Tầm dẫn Tô Tiểu Tông đến trung tâm thương mại, mua cho bố cô quần áo giày dép, còn có rất nhiều thuốc bổ nữa.

Vừa cầm theo đồ đạc chuẩn bị đi bắt xe vừa dặn dò Tô Tiểu Tông đang đi theo bên cạnh: “Đi theo phía sau mẹ, không được chạy lung tung.”

Tô Tiểu Tông xách một cái túi mua hàng ra sức đi theo phía sau, thò phi phò trả lời: “Vâng ạ.”

Còn chưa đi ra đến cửa chính thì nghe thấy phía sau có người gọi cô: “Tầm Tầm.”

“Chú Mục Viễn!”

Tô Tiểu Tông vui mừng kêu lên, chỉ thiếu mỗi việc ném đồ trong tay đi đi đến ôm chân Mục Viễn. Mục Viễn mặc áo sơ mi trắng quần đen, tuấn tú nho nhã đi tới, vươn tay vuốt tóc Tô Tiểu Tông, tay kia thì cầm lấy túi mua hàng trong tay bé, mỉm cười khen: “Tiểu Tông càng ngày càng giống nam tử hán.”

“Cháu vốn chính là nam tử hán mà.” Tiểu tử giương cao cái cổ lên.

Tô Tầm thấy trong tay anh còn xách một cái túi mua hàng thì cười với anh: “Thật là khéo, anh cũng tới mua đồ sao?”

Mục Viễn nhìn cô, ánh mắt rất sâu: “Ừ, sắp đến sinh nhật bà nội anh rồi, hôm nay có thời gian nên đi mua quà cho bà.”

“Vâng.” Tô Tầm nhàn nhạt đáp lời, đồ trên tay rất nặng, cô chỉ muốn nhanh chóng bắt xe về nhà thôi: “Vậy em đưa Tiểu Tông về trước đây.”

Đột nhiên trên tay nhẹ hẳn, Mục Viễn đã cầm lấy những túi mua hàng kia, mỉm cười với cô: “Đúng lúc anh cũng phải đi, để anh đưa hai mẹ con về, nhiều đồ như vậy bắt xe không tiện.”

Sau ngày một tháng sáu lần trước, Mục Viễn không có liên lạc với cô, Tô Tầm cảm thấy anh đã nghĩ thông suốt rồi nên nếu cô còn cố kỵ như vậy thì sẽ không được tự nhiên, suy nghĩ một chút liền gật đầu đáp ứng.

Sau khi lên xe, Mục Viễn mở điều hòa, đưa khăn giấy cho cô: “Lau mồ hôi đi.”

“Cảm ơn.” Tô Tầm nhận lấy lau mồ hôi trên trán.

Mục Viễn cười không nói gì, lái xe ra khỏi bãi đậu xe ngầm.

Đi được một lúc thì Tô Tầm mới phát hiện ra đó không phải là đường về nhà cô, nghiêng đầu nhìn Mục Viễn thì ánh mắt anh vẫn nhìn thẳng, chuyên chú lái xe; dường như hiểu được nghi vấn của cô thì anh quay người nhìn cô một cái: “Sắp đến giờ cơm rồi, ăn cơm tối xong anh sẽ chờ hai mẹ con về.”

Tô Tầm nhìn thoáng qua thời gian trên xe, đã năm giờ rưỡi rồi nên nhỏ giọng trả lời: “Vâng.”

Mục Viễn dừng xe ở một quán ăn gia đình, anh bế Tô Tiểu Tông ra nhưng không đặt bé xuống mà trực tiếp bế lên lầu hai, Tô Tiểu Tông thân mật ôm cổ anh, có chút thẹn thùng nói: “Chú Mục Viễn để tự cháu đi thôi.”

“Không sao, cháu nhỏ như thế này nên chú Mục Viễn không thấy mệt đâu.” Mục Viễn chỉ dùng một tay bế Tô Tiểu Tông, không tốn một chút sức nào, ở khúc quanh thì mở cửa một gian phòng đi vào.

Tô Tầm có chút bối rối, cô đoán không ra tâm tư của Mục Viễn.

“Tại sao hôm nay lại mua nhiều đồ như vậy?” Gọi đồ ăn xong, Mục Viễn rót nước đẩy tới trước mặt Tô Tầm, không nhanh không chậm hỏi, thuận tiện đưa một ly nước khác tới miệng Tô Tiểu Tông, cu cậu từ cái ly trên tay Mục Viễn uống hơn phân nửa.

“Mua cho bố em, ngày mai em và anh trai về nhà thăm ông ấy.” Tô Tầm bung ly nước lên uống vài ngụm.

Mục Viễn nhìn cô một cái, cũng không nói gì về đề tài này nữa, một lát sau đột nhiên nói: “Đúng rồi, anh quên nói với em, lúc trước anh đã gặp qua Lục Trình Dương.”

Tô Tầm đang uống nước, không ngờ Mục Viễn lại đột nhiên nhắc tới Lục Trình Dương nên bị nghẹn, ho khan vài cái, Mục Viễn đưa tay ra vỗ lưng cô một cách tự nhiên, lông mày chau lại: “Anh nhắc tới anh ta làm em ngạc nhiên đến vậy cơ à?”

“Em không sao.” Tô Tầm thuận khí, “Em biết rõ hai người đã gặp mặt nhưng không nghĩ tới anh lại đột nhiên nhắc đến anh ấy.”

Mục Viễn nhàn nhạt cười, hỏi cô: “Thủ tục nghỉ việc làm đến đâu rồi?”

“Sao anh biết em muốn nghỉ việc?” Tô Tầm kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Mục Viễn.

“Anh đoán, anh ta làm việc ở Khai Sâm nên chắc chắn em sẽ không tiếp tục ở lại đó.” Thần sắc Mục Viễn tự nhiên, nghiêng đầu, đôi mắt rũ xuống chăm chú nhìn vào khuôn mặt cô, giọng nói nhu hòa hơn vài phần: “Anh có người bạn mới mở công ty, đang thiếu người, em có muốn đến đó làm hay không?”

Tô Tầm theo bản năng liền từ chối: “Không cần, sau khi nghỉ việc em muốn nghỉ ngơi một thời gian.”

Mục Viễn dời mắt khỏi khuôn mặt cô: “Như vậy cũng tốt.”

Món ăn rất nhanh được đem lên đầy đủ, Mục Viễn ngồi giữa Tô Tầm và Tô Tiểu Tông, múc canh cho từng người, chăm sóc rất chu đáo.

Tô Tầm không hiểu đây là biểu hiện thân sĩ của anh hay là ...

Cô lại có chút không rõ thái độ của anh.

“Đúng rồi, chủ nhật tuần sau em có thời gian không?” Mục Viễn bỏ một con tôm đã bóc vỏ vào trong chén của Tô Tầm, đột nhiên hỏi.

“Có chuyện gì sao?” Tô Tầm ngẩng đầu nhìn anh.

Cô cẩn thận như vậy khiến Mục Viễn nhìn không được bật cười: “Sinh nhật của bà nội anh, hàng năm đều mở tiệc, bạn bè của anh đều tới, em cũng tới cho vui.”

Tô Tầm vừa muốn từ chối thì lại nghe thấy anh nói tiếp: “Em có thể mang theo Tiểu Tông.”

“Mẹ, con có thể đi không?” Tô Tiểu Tông lập tức nhìn về phía Tô Tầm, cu cậu chưa bao giờ tham dự yến tiệc cả nên rất muốn đi.

Mục Viễn bế Tô Tiểu Tông ngồi lên trên đùi mình, không đợi Tô Tầm đáp ứng liền trực tiếp nhận lời với Tô Tiểu Tông: “Được, đến lúc đó chú sẽ đến đón hai mẹ con cháu.”

Tô Tiểu Tông vui vẻ ôm cổ Mục Viễn, cười hi hi nói: “Mẹ ơi, chúng ta sẽ đi. Đó là sinh nhật của bà nội chú Mục Viễn, chúng ta đến hát mừng sinh nhật của bà.”

Tô Tầm nhìn Mục Viễn đang nở nụ cười và ánh mắt dịu dàng, lại nhìn ánh mắt đầy mong đợi của Tô Tiểu Tông thì gật đầu: “Được.”

Mục Viễn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, anh thật sự lo là cô sẽ không đồng ý.

...

Ăn tối xong đã là tám giờ, bên ngoài trời đã tối đen, mùa hè mưa muốn đến lúc nào là đến lúc ấy, khiến cho người ta không trở tay kịp.

Mục Viễn để Tô Tầm và Tô Tiểu Tông chờ ở cửa, còn anh đi lấy dù trong xe. Thân ảnh cao lớn nhanh chóng xông vào trong màn mưa, áo sơ mi trắng đã bị mưa làm ướt đầm, Tô Tầm nhìn thấy có chút sững sờ, anh cứ xông vào mưa như vậy, khẳng định là toàn thân đều ướt hết ...

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân, kèm theo đó là tiếng nói chuyện. Tô Tầm kéo Tô Tiểu Tông sát vào người mình, chợt cô nghe thấy giọng nói trầm thấp quen thuộc, mang theo chút chân chừ: “Tầm Tầm”

Trong lòng Tô Tầm “lộp bộp” một cái, khẩn trương nắm chặt tay Tô Tiểu Tông, lại một lần nữa gặp lại anh trong đêm mưa, giống như cơn mưa mùa hè khiến cho mọi người không kịp trở tay vậy.

Quay đầu qua đã thấy người đàn ông cao lớn đang đứng bên cạnh cô, giọng nói cô lãnh đạm xa cách: “Giám đốc Lục.”

Vừa muốn thu ánh mắt lại thì thấy Tần Sâm ở bên cạnh, giọng nói Tô Tầm trở nên hòa hoãn hơn: “Tổng giám đốc Tần.”

Tần Sâm hơi gật đầu, vỗ vai Lục Trình Dương, xoay người nói vài câu với mấy người bên cạnh rồi cùng mấy người đó rời đi.

Nơi này cách chỗ ở của Tô Tầm rất xa nên đương nhiên Lục Trình Dương sẽ không cho rằng một mình cô đưa con trai đến đây ăn cơm, anh cúi đầu nhìn bé trai kia một chút, tóc xoăn đã bắt đầu xuất hiện rồi, thật là đáng yêu, anh đang muốn vươn tay sờ đầu nhỏ của cậu nhóc thì Tô Tầm đột nhiên ôm lấy Tô Tiểu Tông bỏ chạy vào trong màn mưa.

Lục Trình Dương sững người nhưng rất nhanh liền đuổi theo, chạy được hai bước mới phát hiện ra không phải Tô Tầm xông vào trong mưa mà là chạy về phía Mục Viễn đang cầm dù tới đón cô.

Mục Viễn cũng nhìn thấy Lục Trình Dương, ánh mắt hai người lạnh lùng nhìn nhau; trong mắt Lục Trình Dương là nước mưa nhưng anh mặc kệ, chỉ hít một hơi, con người đen càng toát ra vẻ thâm trầm nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Mục Viễn thu hồi ánh mắt, đón lấy Tô Tiểu Tông từ trong lòng Tô Tầm đặt lên vai mình, cậu nhóc rất phối hợp ôm lấy cổ của anh, cái đầu nhỏ của bé dựa vào đầu anh, có chút mê man nhìn Lục Trình Dương đang đứng trong mưa, không hiểu tại sao người đó lại đứng trong mưa nhìn chằm chằm vào bọn họ, bé cảm thấy ánh mắt của “chú kia” có chút khiến người ta sợ hãi.

“Đi thôi.” Tô Tầm nhỏ giọng nói.

“Được.” Mục Viễn đi sát lại gần Tô Tầm, hai người sóng vai đi về chiếc xe.

Lục Trình Dương nhìn Tô Tầm và Mục Viễn thân mật che chung một cái dù, đứa bé kia thì ôm chặt lấy cổ Mục Viễn, ánh mắt nhìn anh vừa có chút sợ hãi lại mờ mịt.

Bức tranh trước mắt đậm thật sâu vào trong lòng Lục Trình Dương, giống như bọn họ mới là người một nhà, còn anh chỉ là người ngoài mà thôi. Nhìn bọn họ đang đi xa dần, đột nhiên anh xông lên giữ chặt lấy Tô Tầm.

Tô Tầm nhú mày xoay người liếc anh một cái, cổ tay cô bị bàn tay ướt mưa dùng sức nắm lấy; lòng bàn tay của anh ấm áp nhưng nước mưa hơi lạnh nên cảm giác không thoải mái.

Ánh mắt Lục Trình Dương chăm chú nhìn trên khuôn mặt Tô Tầm, giọng nói khàn khàn gần từng chữ: “Anh đưa hai người về.”

Nước mưa từ trên tóc anh chảy xuống mặt, có chút ít chảy vào trong mắt nhưng anh lại không hề chớp lấy một cái, rõ ràng là anh không bị ảnh hưởng chút nào cả, vẻ mặt không thay đổi vẫn nhìn chằm chằm vào cô, lặp lại một lần nữa: “Anh đưa hai người về.”

Tô Tầm dùng sức rút tay về: “Không cần, Mục Viễn sẽ đưa tôi về.”

Nói xong thì xoay người tiếp tục đi về phía trước, Mục Viễn che dù đuổi kịp bước chân của cô, Tô Tiểu Tông vẫn ôm cổ anh, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ vào má anh, nhỏ giọng nói: “Chú Mục Viễn, chú cũng biết chú kia sao?”

Bước chân của Mục Viễn hơi dừng một chút: “Ừ, chú biết.”

“Mẹ cháu không thích chú ấy.” Tô Tiểu Tông đột nhiên nói một câu.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Chương 14

Mẹ cháu không thích chú ấy ...

Giọng nói của đứa bé hết sức rõ ràng trong trẻo nên Lục Trình Dương đang đứng ở chỗ cũ cũng nghe thấy nhưng ánh mắt lại nhìn thấy bóng lưng có vẻ như hơi cứng lại của Tô Tầm, cô nhỏ giọng nói một câu gì đó nhưng Lục Trình Dương nghe không rõ, chỉ thấy cô càng đi nhanh hơn, ba người rất nhanh đã lên xe.

Vươn tay hung hăng lau đi nước mưa trên mặt, cho dù không cam lòng nhưng cũng không thể làm gì được, Lục Trình Dương chậm rãi đi về xe của mình, chiếc xe Cayenne màu đen của Mục Viễn đi lướt qua người anh, bánh xe chạy qua nước đọng trên mặt đường bắn tung tóe lên người anh, làm chiếc áo sơ mi trắng như tranh thủy mặc trở nên vấy đục nhưng rất nhanh đã được một cơn mưa trút xuống tẩy rửa sạch sẽ.

Lục Trình Dương cúi đầu nhìn thoáng qua chính mình, khoe miệng cong lên một nụ cười tự giễu, đây là lần đầu tiên anh chật vật như vậy ở trước mặt cô.

Cô nhất định không biết, anh còn có nhiều lúc còn chật vật hơn nhiều so với tối nay.

“Em có sao không?” Mục Viễn lái xe, nghiêng đầu nhìn Tô Tầm đang sững sờ nhìn vào kính chiếu hậu, trong lòng không biết là có cảm giác gì, cô đối với Lục Trình Dương hoàn toàn chưa buông hẳn.

Tô Tầm rũ mắt, tay vốn để trong túi cũng từ từ lấy ra, nhàn nhạt nói: “Không sao.”

“Xin lỗi, chỗ này anh và Tần Sâm hay đến, cũng thường xuyên mời khách hàng, không ngờ lại gặp anh ta ở đây, là do anh suy tính không chu toàn.” Mục Viễn có chút ảo não giải thích.

Mục Viễn nói “anh ta” là chỉ Lục Trình Dương, Tô Tầm hiểu, lắc đầu: “Không sao, chỉ là tình cờ gặp mà thôi, anh không làm gì sai cả nên không cần phải nói xin lỗi.” Thành phố này nói lớn không lớn, bây giờ bọn họ làm chung một công ty nên tình cờ gặp nhau cũng không có gì lạ, có trách thì nên trách cô không nên đi ăn với Mục Viễn.

Im lặng một lát, Mục Viễn nghiêng đầu nhìn chỗ ngồi phía sau, chán chừ mở miệng: “Bây giờ anh ta còn chưa biết sao?”

“Chưa.” Tô Tầm biết rõ anh muốn hỏi cái gì: “Em không muốn nói cho anh ta biết.”

Đột nhiên Mục Viễn dừng xe lại, nghiêng đầu nghiêm túc nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của cô: “Em cảm thấy chuyện này có thể giấu anh ta được sao?”

Tô Tầm không biết, nếu như anh thực sự quan tâm đến chuyện này thì chỉ cần điều tra là biết ngay thôi.

Tô Tầm không muốn ở trước mặt Tô Tiểu Tông nói đến chuyện này, cho dù bé chỉ mới bốn tuổi nhưng rất thông minh, nếu như nghe được cái gì thì buổi tối sẽ hỏi không ngừng, cô nhìn về chỗ ngồi phía sau rồi hạ thấp khoe miệng: “Em cũng không biết, bây giờ không nói đến chuyện này, Tiểu Tông sắp ngủ thiếp đi rồi.”

“Con không ngủ!” Vốn Tô Tiểu Tông đang mơ màng nhắm mắt lại thì đột nhiên lên tiếng.

Tô Tầm cười, buổi chiều đi dạo với cô trong trung tâm thương mại lâu như vậy nên cô biết con trai rất mệt, giọng nói của cô nhu hòa hơn: “Con có thể ngủ một chút.”

Mục Viễn khởi động lại xe, lúc đến dưới lầu thì Tô Tiểu Tông đã ngủ thiếp đi ở trên ghế trẻ em rồi.

Mưa vẫn còn rơi, Mục Viễn ôm Tô Tiểu Tông ra khỏi xe, tiểu tử lằm bằm vài câu rồi ngủ mất, một tay anh bế cu cậu rồi đi vòng qua ghế phụ đón Tô Tầm: “Em cầm ô đi, anh lại cướp xe lấy đồ.”

Tô Tầm không nhận: “Em cầm đồ, anh bế Tiểu Tông giúp em là được rồi.”

Mục Viễn kiên trì đưa ô cho cô, nhẹ giọng cười: “Cầm lấy, những việc cần dùng sức thì hãy để cho đàn ông làm đi.”

“... Được rồi.”

Mưa còn rất lớn, nếu hai người cứ tiếp tục dùng đũa thì chắc chắn sẽ ướt hết, Tô Tầm không còn kiên trì nữa, cầm lấy cái ô trong tay anh.

Một tay xách những túi đồ từ trong cốp xe, tay kia thì bế Tô Tiểu Tông, ánh mắt Mục Viễn nhìn lên thấy Tô Tầm đang giơ cao cái ô lên, anh nhìn khuôn mặt cô một lúc, khoe môi bỗng nhiên cong lên nói: “Đi thôi.”

Trước kia lúc anh nhìn thấy Tô Tầm là lúc cô cũng đang giơ ô che cho Lục Trình Dương như vậy, đáng vẻ kia nhìn có chút ngốc nghếch nhưng hết sức

đáng yêu, sau đó lại nhìn thấy Lục Trình Dương đột nhiên cúi đầu hôn cô. Nhiều năm đã qua như vậy nhưng anh vẫn nhớ mãi hình ảnh này, những năm ở nước ngoài cũng thỉnh thoảng mơ thấy, anh không hiểu tại sao mình lại chấp nhất nhớ mãi chuyện này cho đến khi gặp lại cô một lần nữa mới hiểu được chấp niệm kia không phải là hình ảnh mà là con người của cô.

Không nghĩ tới sau nhiều năm như vậy, cô cũng có thể vì anh mà giờ ô che cho anh.

“Đề em xách một ít.” Tô Tầm không chú ý đến ánh mắt ngày càng thâm thúy của Mục Viễn, vươn tay muốn cầm lấy một túi mua hàng.

Mục Viễn tránh né, thúc giục cô: “Đi nhanh đi, nếu không đồ đạc sẽ ướt hết.”

Mục Viễn chân dài bước nhanh về phía trước, Tô Tầm đánh phải vội vàng đuổi theo.

Thang máy đến tầng mười lăm, Tô Tầm để Mục Viễn bế Tô Tiểu Tông vào phòng của bé, cô lấy ra từ trong phòng tắm một cái khăn đưa cho anh: “Anh có muốn uống nước không?”

Mục Viễn tùy ý ngồi trên sofa trong phòng khách, dùng khăn lau tóc, khuôn mặt tươi cười: “Không cần đâu, hôm nay em cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm một chút, anh về đây.” Vừa nói xong thì người đã đứng lên.

“Được.” Tô Tầm tiễn Mục Viễn ra cửa, nhỏ giọng nói: “Hôm nay cảm ơn anh.”

“Tầm Tầm, em không cần phải khách khí với anh như vậy.” Mục Viễn vươn tay muốn sờ đầu cô nhưng cô khẽ lùi lại một bước, tay Mục Viễn cứng đờ dừng ở không trung, lúc thu tay lại nói: “Anh về đây, ngủ ngon.”

“Vâng... anh đi đường cẩn thận.” Tô Tầm hơi cúi đầu, sắc mặt có chút không được tự nhiên, tay để ở nắm cửa, chờ anh xoay người đi liền đóng cửa lại.

Mục Viễn xoay người nhìn thoáng qua cánh cửa đóng chặt thì con mắt anh hí lại. Anh tận mắt chứng kiến Lục Trình Dương xuất hiện, chứng kiến thái độ của Tô Tầm, anh cảm thấy mình không thể chờ được nữa.

...

Tô Tầm vào phòng nhìn Tô Tiểu Tông, thân thể nhỏ bé đang trở mình, tóc xoắn phủ trên gối, dáng ngủ rất quen thuộc.

Bỏ đi ý tưởng gọi bé thức dậy đi tắm, Tô Tầm lấy khăn lau mặt, lau lưng, tay chân cho bé xong mới đóng cửa phòng lại.

Tắm xong, Tô Tầm mặc áo ngắn quần ngắn ngồi trước đồng tủ mua hàng kia sắp xếp lại đồ đạc. Khi để đồ lên sofa thì một cái túi mua hàng khéo léo tinh xảo rơi ra, Tô Tầm cúi đầu nhìn lại thì biết đây là quà sinh nhật Mục Viễn mua cho bà nội của anh.

Tô Tầm để cái túi lên bàn trà, suy nghĩ một chút rồi gọi điện cho Mục Viễn, người bên kia rất nhanh đã nhận máy: “Tầm Tầm.”

Tô Tầm im lặng một lúc mới mở miệng: “Anh để quên quà sinh nhật ở nhà em, để lúc nào em đưa cho anh.”

“À, việc này à.” Mục Viễn cười nhẹ, không để ý nói: “Không cần đâu, dù sao chủ nhật tuần sau anh cũng đến đón em và Tiểu Tông mà, đến lúc đó em đưa cho anh là được.”

Tô Tầm nhú mày, trong lòng cô hiện lên một suy đoán, chần chừ hỏi: “Anh... có ý sao?”

“Em cảm thấy thế nào?” Mục Viễn không trả lời mà hỏi ngược lại, không đợi Tô Tầm trả lời lại nói thêm: “Thứ hai anh phải đi công tác, thứ bảy mới về nên quà sinh nhật cứ để ở chỗ em đi.”

Tô Tầm do dự một chút: “Được rồi.”

Cúp điện thoại, Tô Tầm mở tủ ra nhìn, bên trong là một cái hộp tinh xảo, cô cất cái tủ đi, đang muốn đi vào phòng ngủ thì chuông cửa lại vang lên.

Trễ thế này ai còn đến nữa? Thời gian cô ở đây không lâu nên nơi này ngoài người nhà và một số người bạn thân thiết biết được thì không còn ai nữa, ngay cả bố cô còn chưa từng tới.

Từ trong mắt mèo nhìn ra thì Tô Tầm thấy ngoài cửa là gò má lạnh lùng của Lục Trình Dương.

Anh... làm sao biết nơi này chứ? Tô Tầm dựa vào cửa nắm chặt tay cầm, chuông cửa không ngừng vang lên. Tô Tầm sợ đánh thức Tô Tiểu Tông nên không thể không mở cửa, lạnh lùng nói với người đàn ông đang cố chấp nhấn chuông: “Đừng ấn nữa.”

Lục Trình Dương thu tay lại, cúi đầu nhìn khuôn mặt của Tô Tầm, đột nhiên khàn giọng nói một câu: “Tầm Tầm, anh nhớ em.” Anh vẫn muốn có em.

Đôi mắt Tô Tầm kinh ngạc mở to, không thể tin được ngẩng đầu nhìn anh, cô vẫn luôn cảm thấy mình đã quên được anh nhưng lúc này tim cô lại đập rất nhanh, giống như đang nhắc nhở cô, người đàn ông này vẫn có thể ảnh hưởng đến cô.

Lục Trình Dương rất ít khi nói lời ngon tiếng ngọt, lúc trước anh toàn... dùng hành động nói cho cô biết là anh yêu cô.

Cũng là dùng hành động để nói cho cô biết, anh không yêu cô.

Tô Tầm lạnh lùng nhìn anh một cái, tay dùng sức đóng cửa lại nhưng Lục Trình Dương nhanh tay lẹ mắt giữ chặt, tay kia đặt trên eo cô, ôm cô xoay người “ầm” một tiếng đóng cửa lại, anh áp chế Tô Tầm ở trên cửa, tay kia vòng qua gáy cô; lúc Tô Tầm còn chưa kịp phản ứng thì anh đã cúi đầu xuống hôn cô.

Không giống như nụ hôn thô bạo lần trước ở trên xe, lần này anh hôn rất dùng sức nhưng cũng rất dịu dàng, ngậm cánh môi cô nhẹ nhàng mút, đầu lưỡi thăm dò vào trong quần lấy cái lưỡi của cô triển mien hôn sâu. Tiếng động hai cái lưỡi quần lấy nhau truyền vào trong tai, lúc đầu Tô Tầm còn giãy giụa nhưng dần dần trở nên vô lực, mềm mại dựa vào người anh, đầu óc cũng có chút hỗn độn không rõ ...

Lòng bàn tay ấm áp xuyên qua vạt áo đụng vào cái lưng trơn bóng của Tô Tầm khiến nơi đó trở nên nóng bỏng. Hơi thở ướt, nóng của anh dần dần đi xuống, rơi vào cổ cô, bàn tay cũng di chuyển về phía trước, đụng vào phần mềm mại kia; đột nhiên Lục Trình Dương như con dã thú trở nên hung mãnh hơn, trước ngực khê truyền đến cảm giác đau đớn khiến Tô Tầm tỉnh táo lại, cô và anh đang làm cái gì vậy chứ? Anh đang làm cái gì với cô vậy? Cảnh tượng này bỗng nhiên làm cô nhớ tới mấy ngày trước khi ly hôn, anh cũng như thế này, vĩnh viễn không cảm thấy đủ, như dã thú quần lấy cô suốt cả một đêm, ngay cả mấy ngày sau cũng như vậy nhưng cuối cùng để lại cho cô một chữ ký trên tờ giấy xin ly hôn, còn có ... một đứa con ngoài ý muốn nữa.

Đột nhiên trước mắt biến thành một mảnh sương mù, cô hoàn toàn nghĩ không ra, lúc trước anh đã quyết định không cần cô nữa nhưng tại sao mấy ngày cuối cùng lại ngày đêm quần quít lấy cô, giống như là muốn đem tất cả nhiệt tình cùng tình yêu trong cuộc đời này lưu lại trên người cô vậy nhưng sau khi liều chết triển mien lại cho cô một đòn trí mạng, cuối cùng thì dứt khoát rời đi.

Sau này trong một khoảng thời gian rất dài, mỗi lần nhớ tới những ngày đó thì cô cảm thấy vừa xấu hổ vừa bối rối, khó chịu giống như là đang đứng trên lửa vậy. Nếu đã quyết định không cần cô nữa thì tại sao còn chạm vào cô? Tại sao phải để lại một đứa con khiến cho cô phải là người gánh chịu? Ngay cả cơ hội để hai người quay đầu lại anh cũng không cho, làm cho cô hoàn toàn phải rời đi.

“Đừng đụng vào tôi!” Tô Tầm âm ức nói, trong mắt hoàn toàn là hơi nước, nước mắt không nhịn được rơi xuống, rõ ràng là vài năm rồi cô không hề khóc nhưng vào lúc này, trong sự đụng chạm của anh thì cô lại không thể nhịn được.

Thân hình cao lớn của Lục Trình Dương cứng đờ, tay từ từ rút ra những vãn ôm cô như cũ, khàn giọng ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Thực xin lỗi, anh chỉ là ...”

“Ra ngoài!” Tô Tầm dùng sức đẩy anh ra, mở cửa ra rồi tay chỉ ra ngoài, không thèm nhìn anh lấy một cái.

Lục Trình Dương nhìn vành mắt hồng hồng của cô, trong hốc mắt còn chứa đầy nước mắt nhưng quật cường không chịu chảy xuống, vẫn yên lặng nhìn ngoài cửa.

Lục Trình Dương vươn tay cầm lấy nắm cửa, một lần nữa anh đóng cửa lại, anh xoay người nhìn khắp căn phòng rộng khoảng mười tám m² này, trong phòng khách có hai cái rương lớn, trong đó đều là đồ chơi của trẻ em, trên bàn trà là hai cái chén một lớn một nhỏ hình hoạt họa, là quà tặng của cửa hàng sửa trẻ em ...

Đôi mắt đen như mực nhìn vào Tô Tầm, không để ý đến sự tránh né của cô ôm cô vào ngực, giọng nói khàn khàn trầm thấp: “Tầm Tầm, đừng gạt anh nữa, đứa bé kia là con của chúng ta.”

Tô Tầm rũ mắt xuống, nhẹ nhàng đẩy anh ra, quay lưng về phía anh nhân nhạ nói: “Anh mau đi đi, tôi không muốn nhìn thấy anh, ra ngoài nhớ đóng cửa lại, cảm ơn.” Nói xong thì xoay người đi vào phòng ngủ rồi khóa cửa lại.

Lục Trình Dương nhìn chằm chằm vào cửa phòng ngủ một lúc, bước chân nhẹ nhàng đi quanh phòng khách, nhìn tất cả đồ đạc, cách bày trí trong phòng khách một lần, cuối cùng thì ngồi xuống trước hai cái rương đồ chơi, lấy từng món từng món đồ chơi ra, đều là đồ chơi mà bé trai thích, cầm trong tay một chút lại để vào chỗ cũ.

Đứng dậy đi đến sofa ngồi xuống, cuối cùng là ngửa cả người ra sau, đầu gối lên thành sofa, hai mắt nhắm nghiền, tay xoa thái dương đang đau nhói.

Anh và Tô Tầm vốn có thể là một gia đình nhưng anh lại không giữ được, anh không biết rõ những năm này cô sống thế nào, lúc ấy cô còn chưa đến hai mươi mốt tuổi nhưng đã trải qua sự phản bội và cuộc hôn nhân thất bại, không biết lúc ấy cô lấy tâm tình gì mà giữ đứa bé này lại.

Khó có thể chịu được nỗi đau từ trong đáy lòng đang trào dâng, Lục Trình Dương lấy tay che hai mắt mình lại.

Tô Tầm dựa vào trên cửa nghe rất lâu nhưng cũng không nghe thấy tiếng đóng cửa, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng đi lại trong phòng khách của cô.

Cuối cùng tiếng bước chân không còn vang lên nữa nhưng cũng không có tiếng đóng cửa.

Xoay người đối diện với cánh cửa, Tô Tầm chần chừ không biết có nên mở cửa nhìn một chút hay không nhưng cuối cùng vẫn là nhịn được.

Anh đã tìm được đến nhà, đại khái là đã điều tra ra, nếu như cô tiếp tục nói dối trước mặt anh thì chỉ giống như một tên hề mà thôi.

Giữa bọn họ, ngoài đứa con thì còn có gì chứ? Chẳng còn gì cả.

Tô Tầm tắt đèn nằm lên giường nhưng không hề cảm thấy buồn ngủ, không biết qua bao lâu thì ý thức dần dần trở nên mơ hồ, sáng sớm Tô Tầm tỉnh lại

nhìn đồng hồ thì mới hơn sáu giờ.

Chân trần bước xuống giường, Tô Tầm đứng trước cửa do dự một chút rồi mới nhẹ nhàng mở cửa ra, trong phòng khách không một bóng người nhưng đèn vẫn sáng, không biết anh đi khi nào.

Tô Tầm đi đến sofa ngồi xuống thì chợt nghe thấy tiếng mở cửa phòng vệ sinh, rất nhanh có một thân hình cao lớn đi ra.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Tô Tầm nhú mày lườm anh: “Tại sao anh còn chưa đi?”

Lục Trình Dương đi lại gần cô, chăm chú nhìn cô một lúc: “Tôi qua em không ngủ phải không? Quay về phòng ngủ thêm đi.”

“Nếu như không phải anh đột nhiên xông vào nhà tôi thì tôi sẽ ngủ rất ngon, anh mau đi đi.” Tô Tầm đứng lên đẩy anh ra ngoài cửa.

Lục Trình Dương vẫn đứng thẳng tắp, ngăn Tô Tầm lại rồi đẩy cô vào phòng ngủ, lúc cô cho rằng anh lại muốn làm gì với cô thì anh đã buông cô ra, đẩy mạnh cửa phòng ngủ ra: “Sắc mặt em không tốt, ngủ thêm một lúc nữa đi, ngoan, nghe lời anh.” Nói xong thì đóng cửa lại.

“...” Cả người Tô Tầm mơ hồ, đây là nhà cô mà! Trong đầu buồn bực nằm lại trên giường, nghe bên ngoài không có động tĩnh gì, cũng không biết người đàn ông này dựa vào cái gì mà hoành hành ở nhà cô như vậy.

...

Sáng sớm Tô Tiểu Tông mắc tiểu nên tỉnh lại, mắt nhắm mắt mở đi ra khỏi phòng, nghe thấy trong phòng bếp có tiếng động thì vội vàng chạy tới, vừa định gọi “mẹ” thì thấy bóng lưng của một người đàn ông rất cao lớn, sợ đến nỗi nói không ra lời.

Lục Trình Dương giống như là có cảm ứng quay đầu lại, thấy đầu xoắn nhỏ đang mặc một bộ đồ ngủ bảy sắc cầu vồng sững sờ nhìn mình, nhin không được nở nụ cười: “Tiểu tử dậy rồi à?”

Tô Tiểu Tông trừng to mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn anh, tại sao chú này lại ở trong nhà bé chứ? Dụi dụi mắt lại mở ra nhưng người vẫn còn ở đây.

Cu cậu không hiểu nổi ... đôi chân mày nhỏ nhú lại nhìn Lục Trình Dương, mở miệng chất vấn: “Tại sao chú lại ở trong nhà cháu? Có phải là lên đi vào hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Chương 15

Lục Trình Dương để trứng gà đang cầm trong tay xuống, đi đến trước mặt Tô Tiểu Tông, sờ vào đầu xoắn nhỏ của bé, có cảm giác thật là tuyệt vời. Đứa nhỏ này là con của anh, là mối liên hệ vĩnh viễn không chia lìa giữa anh và Tô Tầm.

Tô Tiểu Tông bị sờ có chút không vui, cu cậu còn chưa biết tại sao chú này lại ở trong nhà mình.

Tiểu tử né tránh bàn tay to lớn kia ra, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc nói: “Chú còn chưa nói cho cháu biết tại sao chú lại ở trong nhà của cháu.”

Lục Trình Dương ngồi xổm trước mặt bé, anh rất ít khi tiếp xúc với trẻ nhỏ nên nhất thời không biết phải ở chung như thế nào, chỉ vươn tay bế cậu nhóc lên, nho nhỏ mềm mại, bé lên rất nhẹ, anh cúi đầu cười nói: “Lên vào.”

“...” Tô Tiểu Tông bị nghẹn nên mặt có chút đỏ, bé mắc tiểu! Sau khi bị ôm chặt lại càng có cảm giác buồn hơn. Tô Tiểu Tông vịn vẹo thân thể nhỏ bé của mình: “Cháu muốn xuống.”

Thấy vẻ mặt của tiểu tử không vui nên Lục Trình Dương không thể không thả bé xuống, tiểu tử vừa mới đặt chân xuống đất liền vội vàng chạy vào phòng vệ sinh.

Thì ra là vội vã đi vệ sinh.

Lục Trình Dương cũng đi vào nhìn, tiểu tử tự mình đẩy nắp bồn cầu lên, kéo ghế nhỏ ra đứng lên rồi cời quần xuống, xong rồi lấy xà bông rửa tay, lúc bé rửa tay thì rất cẩn thận, tỉ mỉ, rửa rất nhiều lần mới thôi.

Tô Tiểu Tông rửa tay xong đi ra thì thấy Lục Trình Dương đang dựa vào tường nhìn bé, tại Tô Tiểu Tông có chút đỏ lên, đi đến trước mặt anh kéo quần của anh: “Chú mau đi đi, mẹ cháu thức dậy thấy chú sẽ không vui đâu.” Bé còn nhớ rõ lúc mẹ nhìn thấy chú này thì không hề cười nên chắc chắn là không thích chú này rồi.

Cô đã không vui rồi, từ lúc nhìn thấy anh đã không vui, Lục Trình Dương một lần nữa bế Tô Tiểu Tông lên, hỏi bé: “Bữa sáng cháu muốn ăn cái gì?”

Vừa mới đến chỗ rẽ liền nhìn thấy Tô Tầm đang đứng trước mặt, cô không vui lườm anh, anh còn mặc nguyên bộ quần áo ngày hôm qua, trên áo sơ mi trắng còn có thể thấy được mấy vết bẩn.

Lục Trình Dương nhìn cô: “Chút nữa anh sẽ đi.” Nói xong thì để Tô Tiểu Tông xuống, đi vào phòng bếp làm bữa sáng.

Tô Tiểu Tông nhìn theo bóng lưng cao lớn kia rồi chạy lại vài bước ôm lấy đùi Tô Tầm, vừa gọi mẹ vừa nhìn về phía Lục Trình Dương, cu cậu không biết tiếng gọi này làm gọn lên dòng sông ngầm.

Lục Trình Dương quay đầu lại nhìn Tô Tầm, ánh mắt rõ ràng là có thâm ý, Tô Tầm biết rõ anh có ý gì, Tô Tiểu Tông gọi cô là mẹ nhưng cô không có cách nào phủ nhận cả.

Tô Tầm nhìn thoáng qua bóng lưng cao lớn đang bận rộn trong phòng bếp, cô có một chút hoảng hốt, trước kia lúc còn ở cùng anh thì cô hay ngủ nướng, lúc thức dậy thì đã nhìn thấy anh ở trong bếp làm bữa sáng rồi, khi đó cô sẽ chạy tới ôm lấy eo anh, từ phía sau lộ đầu ra hỏi “hôm nay ăn cái gì”, anh sẽ quay đầu lại cọ lên mũi của cô hoặc là cúi đầu hôn cô. Đối với cô khi đó mà nói, sáng sớm mỗi ngày tỉnh lại đều là một ngày hạnh phúc ấm áp.

Tô Tầm cũng giống như Tô Thâm, nấu ăn không giỏi, có thể là do di truyền từ bố, trước đây hai anh em đều phải ăn đồ bị cháy nên có cảm giác đường như vị giác cũng tê đi không ít. Nhưng những năm sau này cô phải nuôi Tô Tiểu Tông nên không thể lúc nào cũng ăn ở bên ngoài được, nấu nướng nhiều nên tay nghề cũng có chút tiến bộ.

Mang Tô Tiểu Tông đi đánh răng rửa mặt, chính mình cũng đi thay quần áo, lúc đi ra thì bữa sáng đã được dọn lên bàn.

Là cháo gạo kê và bánh bao nhân đậu, còn có hai phần trứng chưng, bánh bao là lúc trước mua ở siêu thị, trứng chưng là món cô thích, Tô Tiểu Tông cũng thích.

Tô Tiểu Tông bình bịch chạy tới, hai tay Lục Trình Dương bế cu cậu lên trên ghế, ánh mắt của bé có chút mờ mịt và tò mò nhìn anh liên tục, còn có chút không thích ứng được, bé không giải thích được tại sao lại xuất hiện trong nhà của bé, lại làm bữa sáng cho bé; bé có cảm giác chú này thật là kỳ lạ mà.

“Cám ơn chú.” Tô Tiểu Tông nhỏ giọng nói, thấy Tô Tầm còn chưa có ngồi xuống thì gọi một tiếng: “Mẹ ơi, tại sao mẹ không ngồi?”

Tô Tầm khẽ nhủ mày nhìn thoáng qua Lục Trình Dương, mím môi ngồi xuống, Lục Trình Dương cũng ngồi xuống theo, để cái muỗng ở trước mặt cô, giọng nói trầm thấp: “Ăn đi.”

Tô Tiểu Tông đã cầm lấy thìa nhỏ khoan khoái ăn trứng chưng, Lục Trình Dương thấy vậy thì nhin không được cong khóe miệng lên nhưng khóe mắt lại nhìn thấy Tô Tầm đẩy chén trứng chưng qua một bên, chỉ cầm lấy cái bánh bao từ từ ăn; lông mi thật dài cụp xuống, mái tóc dài đen nhánh mềm mại rủ xuống đầu vai, khuôn mặt điềm tĩnh không mang danh lợi. Lục Trình Dương biết rõ, cô đang dùng phương thức im lặng để chống lại anh.

Tô Tầm ăn hết hai cái bánh bao liền không ăn nữa, khẩu vị của Tô Tiểu Tông rất tốt, ăn một phần trứng chưng, một cái bánh bao còn có nửa chén cháo nữa.

Lục Trình Dương cũng không có hứng ăn, chỉ ăn hai cái bánh bao và một chén cháo, lấy sức ăn bình thường của anh thì ăn như vậy không đủ. Sau khi thu dọn phòng bếp sạch sẽ, đi ra thì thấy Tô Tiểu Tông đang ngồi trên thảm chơi Transformers, Tô Tầm đang cầm ipad xem tin tức, nắng sớm ấm áp từ cửa sổ chiếu vào khiến căn phòng trở nên rất ấm áp nhưng anh lại bị gạt ra khỏi phần ấm áp này.

Đi tới bàn trà cầm lấy chìa khóa xe, cúi đầu nhìn Tô Tầm: “Anh đi đây.”

“Ừ.” Tô Tầm không ngẩng đầu nhàn nhạt đáp một tiếng, lông mi nhẹ run.

Tô Tiểu Tông ném đồ chơi trên tay đi chạy đến bên cạnh anh, ngược cổ bì bì nói: “Tạm biệt chú.” Suy nghĩ một chút lại nghiêm túc nói thêm một câu: “Sau này chú không cần phải lên vào nhà cháu, như vậy không tốt, sẽ trở thành người xấu.”

Hai mẹ con đều không muốn gặp anh, ngực Lục Trình Dương như nghẹn lại, làm thế nào cũng không tiêu tan đi được, như có chương khí mịt mù rất khó chịu, anh chỉ có thể vươn tay xoa đầu của bé: “Được ... chú đi đây.”

Sau khi cửa chính đóng lại thì trong nhà không còn hình bóng của Lục Trình Dương nữa, cả người Tô Tầm liền thả lỏng, ném ipad lên sofa, cả người vùi vào trong ghế. Trong lòng bàn tay đột nhiên thấy ngứa, cúi đầu nhìn lại thì thấy Tô Tiểu Tông đang nằm sấp trước sofa, ngón tay mập mập chọc vào lòng bàn tay của cô, ngược đầu hỏi cô: “Mẹ ơi, tại sao mẹ không thích chú kia vậy ạ?”

Tô Tầm nhéo nhéo thịt trên tay nhỏ của con trai, trong đầu suy nghĩ một lúc mới miễn cưỡng đưa ra một lý do dỗ bé: “Bởi vì chú ấy có chút dữ.”

“A?” Tô Tiểu Tông nghiêng đầu như có điều muốn suy nghĩ: “Mẹ đã nói bố con cũng có chút dữ, vậy có phải mẹ cũng không thích bố con không?”

“...” Lúc này thì Tô Tầm không biết nên trả lời như thế nào.

Đột nhiên điện thoại đổ chuông, Tô Tầm vội vàng cầm lấy điện thoại đứng lên, nhanh chóng ấn nút trả lời, cũng không nhìn xem người gọi đến là ai đã vội vàng “alo” một tiếng.

“Tô Tầm, nghe nói em muốn xin nghỉ việc hả?”

Đầu dây bên kia là giọng nữ quen thuộc, Tô Tầm giờ điện thoại ra nhìn tên người gọi, có chút kinh ngạc: “Giám đốc Lâm, làm sao chị biết được em muốn nghỉ việc?” Hôn nữa lại còn gọi điện cho cô.

Lâm Đan ở đầu dây bên kia cười: “Nói như thế nào thì chị cũng đã làm việc ở Khai Sâm mười năm rồi nên chị biết rõ chuyện này cũng không có gì lạ, hôm nay chị gọi là muốn hỏi xem em đã tìm được việc khác chưa?”

“Còn chưa có.” Tô Tầm nói thật.

Có được câu trả lời khẳng định nên Lâm Đan cũng không vòng vo nữa, nói thẳng ra mục đích: “Chị nghỉ việc ở Khai Sâm là muốn cùng ông xã gây dựng sự nghiệp, công ty mới mở nên muốn mời em đến hỗ trợ, em thấy thế nào? Lương và phần trăm có thể dựa theo cách tính của Khai Sâm, sẽ không bạc đãi em đâu.”

Lâm Đan năm nay ba mươi hai tuổi, là một nữ cường nhân đúng nghĩa, đã đi làm nhiều năm như vậy nên năng lực giao tiếp rất tốt vì vậy nếu như cô quản lý công ty thì chắc chắn sẽ không kém. Tô Tầm rất bội phục cô, bây giờ nghe cô nói như vậy thì có chút động tâm, mắt nhìn về Tô Tiểu Tông sắp được nghỉ hè: “Giữa tháng bảy em mới đi làm được. Như vậy có ảnh hưởng gì không?”

“Không sao.” Lâm Đan sáng khoái trả lời, xác định một lần nữa: “Cứ quyết định như vậy đi.”

“Được, cảm ơn chị Đan.” Tô Tầm cười, đổi lại cách xưng hô.

Tô Tầm cúp điện thoại, Tô Tiểu Tông đã ngoan ngoãn tự mình chơi, cu cậu cũng không truy hỏi vấn đề kia nữa.

...

Lâm Đan cúp điện thoại, quơ quơ di động về phía hai người đàn ông đang ngồi đối diện: “Đã xong, đến lúc đó nếu như Tô Tầm tức giận hoặc là muốn nghỉ việc thì hai người đừng trách em đâu.”

Tường Uy lại gần ôm vai cô: “Anh làm sao có thể trách nữ vương đại nhân được chứ, muốn trách thì cũng trách tên tiểu tử Mục Viễn kia chứ, làm cho chúng ta phải tốn công tốn sức giúp anh ta kéo người về đây thế mà ngay cả thứ tốt cũng không để cho anh nữa.”

Mục Viễn khinh bỉ nhìn anh một cái, nhàn nhạt nói: “Cậu xác định là mình không để cho cậu đồ tốt sao? Tuần trước mình đã nhường cho cậu cái hạng mục kia rồi, hướng chỉ công ty đúng là do cậu mở, không liên quan gì đến mình cả; hơn nữa, Tô Tầm không phải là người tùy hứng như vậy đâu.”

“Chắc chắc chắc.” Tường Uy chắc lưỡi vài cái, Lâm Đan đánh cho anh một cái: “Cút đi, đừng cản trở công việc của em.”

Tường Uy: “...” Nữ vương nhà anh quả nhiên rất là có phong thái mà.

...

Ba giờ chiều, Tô Thập đến đón Tô Tầm và Tô Tiểu Tông. Trên đường đi Tô Tiểu Tông phát huy ưu thế lời nói của trẻ nhỏ không kiêng kị, nói cho Tô Thập biết cái chủ lần trước đưa bé về sáng sớm hôm nay đã rụng rụng xuất hiện trong nhà bé, còn làm bữa sáng cho bé nữa.

Tô Thập bí hiểm nhìn Tô Tầm một cái, nắm được điểm mấu chốt trong câu cuối của Tô Tiểu Tông nên anh khai thác một chút, đầu xoắn nhỏ đều nói ra hết.

“Khi nào thì để cho anh gặp mặt người bí ẩn kia đây?” Tô Tiểu Tông nói khó hiểu nên Tô Thập trực tiếp hỏi Tô Tầm luôn.

Sự việc đã phát triển ngoài mong đợi của Tô Tầm nhưng cô vẫn như trước đây im lặng không nói gì, chỉ nói: “Lúc nào gặp được thì nói.” Tốt nhất là đừng gặp.

“Ngay cả dáng vẻ của cậu ta như thế nào anh cũng không biết, cho dù gặp nhau trên đường cũng không biết!” Tô Thập dừng xe ở một khu chợ gần đó, bọn họ muốn mua một chút đồ nấu ăn, lúc cởi dây an toàn thì nghiêng đầu nhìn Tô Tầm một cái, giọng nói không hề có chút gì gọi là đùa giỡn: “Anh thật sự rất muốn đánh tên khốn kia một trận.”

“Cậu ơi, cậu muốn đánh ai vậy? Cháu sẽ giúp cậu.” Đầu xoắn nhỏ rất có nghĩa khí hô lên.

Tô Tầm: “...”

“Không được.” Đây chính là lão tử của cháu mà, Tô Thập vươn tay ra xoa mái tóc xoắn của cu cậu một lúc rồi mới bế bé từ trên ghế xuống.

“Tại sao không được chứ?” Đầu xoắn nhỏ kéo ống quần của anh truy hỏi.

“Bởi vì ...” Tô Thập cố ý kéo dài, Tô Tầm lờm anh một cái: “Anh, đừng có nói lung tung!”

“Được, anh không nói.” Tô Thập khoát tay, giọng nói trở nên nghiêm túc: “Đến lúc đó em dẫn người đến cho anh đánh một trận là được. Lúc trước em

cũng vì cậu ta mà bị bố đánh, nếu như không đòi lại cho em một chút công bằng thì anh không xứng là anh trai của em”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Chương 16

Tô Tầm cảm thấy Tô Thâm trước kia đúng là không có dáng vẻ của người làm anh, động một chút là bắt nạt cô, sau khi cô mang thai mới đột nhiên giác ngộ làm anh, mấy năm nay càng ngày càng chăm sóc cho cô.

Nghiêng đầu nhìn Tô Thâm càng ngày càng thành thực chừng chạc, Tô Tầm nhàn nhạt nói: “Thôi đi, nhiều năm rồi anh không đánh nhau. Em sợ anh đánh không lại, như thế thì mất mặt lắm”

Tô Thâm: “...” Cho nên mới nói tại sao trước đây anh không thích cô em gái này, quá thành thật!

Tô Tầm cười kéo cánh tay anh, một tay dắt Tô Tiểu Tông: “Đi thôi, nếu không sẽ muộn mất.”

Ở chợ mua đồ ăn mất gần một tiếng đồng hồ, khi bọn họ đến trước cửa cư xá thì đã gần năm giờ rồi, vừa đứng ở dưới lầu gặp Tô Lập Quân mới từ bên ngoài trở về, Tô Tầm gọi một tiếng “bố” rồi vỗ Tô Tiểu Tông.

Cậu bé nhận được ám hiệu, vội vàng vui vẻ chạy tới nắm chặt tay Tô Lập Quân, bi bô: “Ông ngoại, cháu và mẹ cùng với cậu về thăm ông, còn mua cho ông rất nhiều đồ nữa!” Lúc bé nói rất nhiều thì tay đã chỉ về phía cốp xe.

Khuôn mặt Tô Lập Quân vốn đang nghiêm nghị nhưng khi nhìn đến tiểu tử khá ái kia thì hòa hoãn không ít, mặc kệ Tô Tiểu Tông kéo ông đi, lúc nhìn Tô Tầm thì sắc mặt chùng xuống: “Mua nhiều như vậy để làm gì! Tôi cũng không thiếu cái gì, nếu thiếu thì cũng tự tôi đi mua.”

Tô Tầm cầm chặt ngón tay của mình, có chút giống như trẻ nhỏ làm sai chuyện nở ra một nụ cười: “Chẳng phải con đã mua rồi thì bố không cần mua nữa sao.”

“Bố, bố đưa đầu xoắn nhỏ lên trước mở cửa đi, con và Tầm Tầm sẽ mang đồ lên.” Tô Thâm lên tiếng giải vây.

Tô Tiểu Tông thân mật kéo tay Tô Lập Quân: “Ông ngoại mau đi thôi, cháu muốn mau nhìn thấy Xe tăng.” Xe tăng là tên con chó Husky Tô Lập Quân nuôi.

Tô Lập Quân cười một tiếng, khom lưng bế lấy cháu ngoại: “Đi nào, Xe tăng bị ông nhốt cả một buổi chiều rồi.”

“A, vậy thì chắc chắn nó rất buồn, chúng ta mau trở về thôi.” Tô Tiểu Tông ôm cổ của ông ngoại, có chút lo lắng thúc giục.

...

Tô Thâm lấy đồ từ trong cốp xe ra, nhìn Tô Tầm nói: “Nhìn dáng vẻ không chút tiền đồ của em kìa, trước kia không phải rất hay làm nũng với bố sao? Bây giờ tại sao cái miệng lại kém cỏi như vậy chứ?”

Tô Tầm mím môi: “Trước kia là trước kia, không phải là em chưa từng thử qua nhưng bố không chịu gặp em thì làm nũng cũng vô dụng ...”

“Lúc trước là do bố không đồng ý em sinh đầu xoắn nhỏ nhưng bây giờ không phải bố rất thích cu cậu hay sao? Nếu em có thể tìm được một người để gả đi thì bố sẽ cảm thấy yên tâm và cũng sẽ không trách em điều gì cả, đỡ phải mỗi lần về nhà cũng không cho em sắc mặt tốt.” Tô Thâm vừa đi vừa nói, nói đến đề tài này thì chợt dừng bước, quay đầu hí hóp mắt nhìn Tô Tầm: “Không phải là em còn nhớ tên khốn kia chứ? Bây giờ cậu ta cũng ở đây, hai người ...”

“Chúng em không thể nào đâu, anh yên tâm đi.” Tô Tầm ngắt lời anh trai.

“Biết rõ là tốt rồi, đừng để cho anh thấy em lại treo cổ trên cùng một cái cây.”

“Anh.” Giọng nói Tô Tầm mềm mại, “Anh đừng nhắc tới chuyện này trước mặt bố.”

Tô Thâm lại quay đầu nhìn cô một cái, vừa bước lên cầu thang vừa nói: “Em yên tâm, bố đã lớn tuổi rồi, loại chuyện đánh người này để cho anh lo là được rồi.”

Tô Tầm không nói gì, còn muốn đánh người nữa chứ ...

Đi lên lầu năm, cửa đã rộng mở, Tô Tiểu Tông và Xe tăng đang đứng ở trước cửa đợi bọn họ, bàn tay mập mạp của Tô Tiểu Tông đang cầm lấy cái đuôi của Xe tăng vung vẩy, cười hi hi nói với Tô Tầm: “Mẹ ơi, Xe tăng lên cân rồi.”

“Phải không?” Tô Tầm nhìn không ra.

Tô Thập quan sát Xe tăng kỹ một chút: “Đúng là có béo hơn một chút.”

Hai người vào trong nhà, Tô Tầm đi vào phòng bếp nấu cơm, Tô Thập đi vào phụ giúp một chút rồi liền ra ngoài xem ti vi với Tô Lập Quân.

Sau khi ngồi vào bàn ăn, Tô Lập Quân hỏi Tô Thập công việc như thế nào, sau vài câu tán gẫu đột nhiên nói: “Sang năm con cũng ba mươi rồi, cũng nên tìm một người bạn gái để kết hôn đi.”

Tô Thập ho khan vài tiếng: “Vâng, con biết rồi.”

Tô Lập Quân nhìn Tô Tầm vài lần rồi nói với Tô Thập: “Trong công ty con có người nào thích hợp, không để ý nhà gái đã có con thì giới thiệu cho em gái con đi.”

“Bố!” Tô Tầm kinh ngạc ngẩng đầu lên, hoảng loạn nhìn thoáng qua Tô Tiểu Tông đang gặm cánh gà, may mắn là cu cậu không chú ý, cũng có lẽ là nghe không hiểu nên vẫn vui vẻ gặm cánh gà như cũ.

Đây là lần đầu tiên bố cô nhắc đến chuyện như thế này, còn là ngay trước mặt Tô Tiểu Tông nữa.

Tô Lập Quân không vui nhìn cô, đôi đũa “pằng” một tiếng đập lên bàn, sắc mặt trầm xuống: “Sao? Không vui khi tôi nói vậy à? Nếu vậy thì chị có bản lĩnh tìm người đất đến cho tôi xem nào.”

Tô Tầm yên lặng cúi đầu, lúc trước cô vụng trộm kết hôn, lại vụng trộm ly hôn, trong bụng còn có một đứa bé không rõ bố là ai nên Tô Lập Quân tức giận một cái liền tức giận mấy năm luôn.

Tô Tiểu Tông không hiểu Tô Lập Quân nói cái gì nhưng bé nghe được ông ngoại đang mắng mẹ mình thì động tác gặm cánh gà dừng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng nhìn Tô Lập Quân, nhớ tới lời nói của Tô Thập lúc trước thì Tô Tiểu Tông vội vàng bỏ cánh gà xuống, trượt người xuống chạy đến bên cạnh Tô Lập Quân, cái tay nhỏ đầy dầu mỡ nắm lấy ngón tay của ông, nhỏ giọng nói: “Ông ngoại, đừng giận mẹ cũng đừng mắng mẹ mà, hôm nay là ngày của bố, mẹ đã mua rất nhiều quà tới thăm ông, ông đừng giận mẹ nữa có được không?”

Bàn ăn vốn đã không vui vẻ gì nhất thời rơi vào yên lặng, Tô Thập bế đầu xoắn nhỏ lên đùi mình, nhẹ nhàng xoa đầu bé: “Ông ngoại là người hiểu mẹ cháu nhất, không có mắng mẹ cháu đâu, cháu ngoan ngoãn ăn cơm đi, nếu không sẽ không lớn được.” Nói xong liền trực tiếp nhét cái cánh gà vào trong miệng cu cậu.

Tô Tiểu Tông: “...”

“Ăn cơm.” Tô Lập Quân nhìn cháu ngoại, sắc mặt hòa hoãn chút ít, một lần nữa cầm lấy đôi đũa.

Bữa cơm lần này cũng giống như lần trước, không phải là quá vui vẻ, ba người ở lại đến hơn tám giờ mới rời đi, sắc mặt của Tô Lập Quân vẫn như cũ. Tô Tầm cảm thấy có chút khô sở, giống như mỗi lần cô trở về đều khiến cho bố cô cảm thấy ngột ngạt, khiến ông tức giận.

Ở dưới lầu gặp phải hai người phụ nữ, đều là người ở chỗ này hai mươi, ba mươi năm, thấy Tô Tầm dắt Tô Tiểu Tông từ trên lầu đi xuống thì thân thiện hỏi: “Tầm Tầm lại mang con về thăm bố à?”

Tô Tầm cười nhạt đáp: “Vâng ạ.”

Trong đó có một người chợt nhớ tới cái gì đó, kéo tay Tô Tầm: “Đúng rồi, con đi có người bạn mới ly hôn, cũng có một đứa con, di cũng đã nói qua với bố con...”

“Di Trần, mặc dù Tầm Tầm nhà chúng cháu có con nhỏ nhưng trẻ tuổi xinh đẹp, vẫn có nhiều người theo đuổi nên việc này không cần đi quan tâm đâu.” Tô Thập cắt đứt lời nói của bà ta, khoác tay lên vai Tô Tầm, cười nói: “Chúng cháu đi trước.”

Sau khi lên xe, Tô Tiểu Tông ngồi trên ghế trẻ em, nghĩ đến từ mới mình vừa nghe được liền nghiêm túc hỏi: “Cậu ơi, người theo đuổi có nghĩa là gì ạ? Cậu nói mẹ cháu có rất nhiều người theo đuổi... là sao ạ?”

Tô Tầm yên lặng nhìn Tô Thập, ngụ ý là: Ai bảo anh nói lung tung chứ!

Tô Thập không chút để ý cười, quay đầu nói với đầu xoắn nhỏ: “Chính là do mẹ cháu xinh đẹp nên mọi người đều thích, giống như cháu ở nhà trẻ có nhiều bạn nhỏ thích chơi với cháu vậy.” Anh rất am hiểu việc nói dối trẻ con.

Tô Tiểu Tông suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy cháu cũng có rất nhiều người theo đuổi sao?”

Tô Thập ho khan vài tiếng, Tô Tầm lại lờm anh một cái nên anh đành phải nói: “Trẻ nhỏ không thể nói là có người theo đuổi được, người lớn mới có thể nói như vậy được biết chưa?”

Cu cậu cái hiểu cái không “à” một tiếng nhưng cũng không có hỏi thêm nữa.

...

Về đến nhà, tắm rửa xong nhưng Tô Tiểu Tông cũng không chịu đi ngủ, từ trong cặp sách nhỏ của mình lấy ra bức vẽ, dè dặt bỏ vào trong hộp cất giữ đồ vật mà mẹ đã mua cho mình, cầm đến phòng khách cho Tô Tầm xem: “Mẹ ơi, con để quà tặng cho bố bên trong, lúc nào bố về thì con sẽ tặng cho bố.”

Trong cái hộp màu lam có một căn nhà làm thủ công, còn có một bức vẽ, Tô Tầm sờ khuôn mặt nhỏ của con trai nói: “Ngoan lắm.”

Tô Tiểu Tông cầm hộp cất giữ đồ vật của mình lên đi vào phòng, đặt cái hộp xuống bàn, rồi chạy ra bên cạnh Tô Tầm, cầm lấy đi động của mẹ lên xem, cuối cùng nắm cả người lên đùi Tô Tầm lăn qua lăn lại, trong tay vẫn cầm điện thoại: “Mẹ, mẹ thực sự không biết số điện thoại của bố sao?”

Bé muốn gọi điện cho bố, bé cũng không biết hình dáng của bố như thế nào, cũng không biết giọng nói của bố như thế nào, bé muốn bố.

Tô Tầm yên lặng một lúc, sau đó mới nói: “Mẹ biết.”

“Thật sao?” Cậu nhóc lập tức chui ra khỏi lòng mẹ, đáng vẻ rất vui mừng: “Mẹ ơi, vậy chúng ta gọi điện cho bố đi, con muốn nói chuyện với bố.”

Đôi mắt con trai đen nhánh sáng ngời đầy mong chờ nhìn cô, Tô Tầm đang muốn nghĩ xem trả lời như thế nào thì điện thoại bỗng đổ chuông.

“Mẹ, có điện thoại này.” Tô Tiểu Tông có chút buồn bã đưa điện thoại cho Tô Tầm.

Tô Tầm nhìn thoáng qua số gọi đến, là một dãy số xa lạ, cô do dự một lúc mới bấm nút trả lời.

Sau khi điện thoại thông thì Tô Tầm không nói gì, đối phương cũng im lặng, sau một lúc một giọng nói trầm thấp dễ nghe truyền tới: “Tầm Tầm, chúng ta đi công tác sớm hơn một ngày, tối mai sẽ đi, đứa nhỏ ... có người chăm sóc chưa? Nếu không anh mời ...”

“Có người rồi, điều này không cần anh quan tâm.” Tô Tầm lạnh lùng ngắt lời anh.

Giọng nói của cô rất lạnh lùng, Lục Trình Dương có thể tưởng tượng ra vẻ mặt lãnh đạm của cô, nhỏ giọng nói: “Vậy được rồi, tối nay em thu dọn hành lý đi, sáng mai anh tới đón em đi làm, hành lý để trên xe anh, sau khi tan việc chúng ta trực tiếp đến sân bay luôn.”

Tô Tầm vẫn luôn nhìn Tô Tiểu Tông vì muốn gọi điện cho bố mà vẫn không chịu đi ngủ, cô có điều như đang suy nghĩ, đầu dây bên kia Lục Trình Dương không nghe thấy giọng nói của cô mới nhỏ giọng gọi: “Tầm Tầm?”

Tô Tầm để điện thoại bên tai Tô Tiểu Tông: “Có một chú muốn nói chuyện với con.”

Giọng nói của cô truyền tới tai Lục Trình Dương rất rõ, anh không tự chủ nín thở, cô đồng ý để anh nói chuyện với con trai sao?

Tô Tiểu Tông mở lớn hai mắt, có chút nghi ngờ cầm điện thoại “alo” một tiếng, Lục Trình Dương nhỏ giọng cười: “Nhóc con, có biết chú là ai không?”

“Chú là người sáng hôm nay!” Bỗng chốc Tô Tiểu Tông liền hiểu, có chút nghi hoặc hỏi: “Chú muốn nói với cháu chuyện gì vậy?”

Tô Tầm nhìn con trai đang nhún mồm lên nói chuyện điện thoại, cô sờ đầu bé, chỉ vào phòng tắm nhỏ giọng nói: “Mẹ đi tắm đây.”

“Vâng!” Tô Tiểu Tông dùng sức gãi đầu, ôm đi động ngồi trên thảm, đầu ngón chân mập mạp cọ cọ trên mặt thảm.

Tô Tầm tắm xong đi ra thì Tô Tiểu Tông liền chạy lạch bạch đến đưa điện thoại cho mẹ: “Mẹ ơi, chú còn có chuyện muốn nói với mẹ.”

Cầm lấy đi động, Tô Tầm trực tiếp hỏi: “Còn chuyện gì nữa?”

Dường như tâm trạng của Lục Trình Dương rất tốt: “Không có việc gì, em ngủ sớm một chút, ngủ ngon.”

“...” Tô Tầm trực tiếp cúp điện thoại, bế lấy con trai đang há miệng ngáp: “Đi ngủ, nếu không ngày mai con sẽ đến nhà trẻ muộn đấy.”

“Mẹ ơi, chú kia kể cho con nghe một câu chuyện rất dài nhưng còn chưa kể xong. Chú ấy bảo sau này sẽ gọi điện kể cho con nghe, mỗi tối kể một ít.” Tô Tiểu Tông vừa ngáp vừa hàm hồ nói, gục đầu vào bờ vai của mẹ giống như là muốn ngủ.

Mỗi ngày một ít, bước chân Tô Tầm dừng lại, sắc mặt trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Chương 17

Sáng thứ hai, Tô Tầm đang ngồi xỏm trước cửa thất dây giày, Tô Tiểu Tông đã đi giày xong, xoay người nắm lấy tay cửa dùng sức mở ra, cửa vừa mới mở một khe nhỏ thì cu cậu đã la hoảng lên: “Chú! Tại sao chú lại đến nhà cháu? Lại muốn lên đi vào sao?”

Tô Tầm nghe vậy thì ngẩng đầu lên, thấy thân hình cao lớn của Lục Trình Dương đang đứng ở cửa, trong tay còn cầm túi đồ thì cô khẽ nhủ mầy, tối hôm qua anh nói là sáng nay đến đón cô đi làm. Vì để tránh gặp mặt anh nên sáng nay cô cố ý dậy sớm hơn bình thường nửa tiếng.

Lục Trình Dương cúi đầu nhìn Tô Tiểu Tông, tối hôm qua trong điện thoại còn rất ngoan ngoãn nhưng bây giờ lại mở to mắt cảnh giác nhìn anh. Anh vươn tay vuốt mái tóc xoăn của Tô Tiểu Tông, ánh mắt nhìn Tô Tầm đã cột xong dây giày: “Thời gian còn sớm, anh mua đồ ăn sáng cho hai người, ăn xong sẽ đi.” Khi nói chuyện thì bước vào trong nhà, thuận tay cũng dắt Tô Tiểu Tông vào luôn rồi đóng cửa lại.

Tô Tầm nhủ mầy, có nén lại xúc động muốn đánh người, cô đứng ở cửa không hề động đậy, nhàn nhạt nói: “Tôi định đưa Tiểu Tông đến quán ăn sáng, anh đừng có tự chủ trương như vậy được không?”

“Chú ơi, cháu đến nhà trẻ ăn sáng cũng được.” Tô Tiểu Tông cầm lấy ngón tay Lục Trình Dương lắc lắc, đứng cùng một chiến tuyến với mẹ.

Lục Trình Dương im lặng nhìn hai mẹ con, trực tiếp khom lưng bế Tô Tiểu Tông đi vào phòng khách: “Bữa sáng cũng đã mua rồi, đừng để lãng phí.”

Đề bữa sáng lên bàn ăn rồi đi vào phòng bếp lấy chén bát, toàn bộ quá trình đều bế Tô Tiểu Tông, một tay dọn ra bữa sáng tươm tất. Anh đặt Tô Tiểu Tông ngồi lên ghế rồi nhìn Tô Tầm với vẻ mặt hồ hững đang còn đứng ở trước cửa.

Đôi mắt trong trẻo của Tô Tầm lạnh lùng nhìn anh một cái rồi cụp mắt xuống từ từ đi lại, cô vòng qua Lục Trình Dương ngồi xuống bên cạnh Tô Tiểu Tông, gấp một cái sùi cảo tôm bỏ vào trong chén nhỏ của bé: “Ăn đi, ăn xong mẹ sẽ đưa con đi nhà trẻ.”

“Vâng ạ.” Tô Tiểu Tông ngoan ngoãn cầm chén nhỏ của mình lên, mẹ gấp cái gì thì bé sẽ ăn cái đó.

Lục Trình Dương cũng ngồi xuống, gấp sùi cảo tôm bỏ vào trong chén của Tô Tầm. Tô Tầm chỉ nhìn thoáng qua rồi gấp bỏ vào trong chén của Tô Tiểu Tông, anh lại gấp một cái bánh bao thì cô lại gấp bỏ vào trong chén của con trai. Cứ như vậy lặp đi lặp lại mấy lần thì Tô Tầm đột nhiên đứng dậy, từ trong tủ lạnh lấy ra một hộp sữa, cắm ống hút vào rồi vừa uống vừa đi vào phòng của Tô Tiểu Tông lấy valy hành lý vừa bé ra. Đây là valy trẻ em có hình dạng chiếc xe hơi, bên trong là toàn bộ đồ cu cậu muốn đem đến nhà Tô Thậm, lại đi vào phòng của mình lấy ra một túi hành lý nhỏ.

Vốn cô định buổi chiều sẽ về sớm một tiếng đi đón Tô Tiểu Tông với Tô Thậm, sau đó về nhà lấy hành lý rồi bảo Tô Thậm chở cô đến sân bay. Bây giờ Lục Trình Dương đã đến, cô không lay chuyển được anh, cũng không muốn âm ỉ với anh ở trước mặt Tô Tiểu Tông nên đành phải làm theo những gì anh nói tới qua, để hành lý lên xe của anh.

Sửa soạn xong, Tô Tầm ném vỏ hộp sữa vào thùng rác, ngồi trên sofa chờ con trai ăn xong.

Lục Trình Dương bỏ toàn bộ sùi cảo tôm còn lại vào trong chén nhỏ của Tô Tiểu Tông, nói nhỏ ở bên tai cậu bé một câu, cu cậu liền cầm lấy chén nhỏ chạy đến bên cạnh Tô Tầm, cầm lấy thìa nhỏ múc một cái sùi cảo tôm đưa đến bên miệng Tô Tầm, bi bô: “Mẹ ơi ăn đi, nếu không sẽ đau bao tử đó.”

Tô Tầm ngẩn người, cố gắng không để ý đến ánh mắt bức người sau lưng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của Tô Tiểu Tông rồi cúi đầu ăn sùi cảo tôm. Tô Tiểu Tông lại múc một cái khác: “Mẹ ăn nữa đi.”

“...” Để con trai dứt cho mình ăn có chút xấu hổ nên Tô Tầm trực tiếp cầm lấy chén nhỏ trong tay con trai, hỏi bé: “Con ăn no chưa?”

Tô Tiểu Tông dùng sức gật đầu: “Con ăn no rồi, những cái này đều để cho mẹ ăn.” Nói xong còn sờ cái bụng nhỏ tròn trịa của mình.

Tô Tầm “ừ” một tiếng, nhanh chóng xử lý mấy cái sùi cảo rồi đứng dậy thu dọn bàn ăn.

Lục Trình Dương đề tay cô lại: “Để anh.” Cầm lấy chén trong tay Tô Tầm cùng với chén đĩa trên bàn đem đi rửa sạch.

Sau khi xuống lầu, Lục Trình Dương bỏ valy hành lý hình xe hơi của Tô Tiểu Tông và túi hành lý của Tô Tầm vào cốp xe, lại từ trong cốp xe lấy ra ghế trẻ em, Tô Tiểu Tông lại gần hỏi: “Chú ơi, cái này là để cho cháu ngồi sao?”

Tô Tầm nhìn anh một cái, mấp máy môi muốn nói.

“Đừng vậy.” Lục Trình Dương cũng nghiêng đầu nhìn cô.

“Cám ơn chú ạ.” Tô Tiểu Tông lễ phép nói.

Lục Trình Dương cúi đầu xoa cái đầu nhỏ của bé, xoay người đem ghế an toàn vào trong xe, sau đó bế Tô Tiểu Tông vào.

Sau khi đến nhà trẻ, Tô Tầm lấy hành lý của Tô Tiểu Tông ra để cho bé tự giữ, cu cậu vừa đeo cặp sách nhỏ lại tự mình kéo valy hành lý nên thu hút không ít ánh nhìn của các bạn nhỏ và phụ huynh. Đúng lúc Tô Tiểu Tông lại gặp người bạn nhỏ Chu Minh Thần của mình và bố của bé, khéo hơn nữa là

Chu Minh Thần cũng đang kéo valy hành lý nhỏ của mình.

Chu Minh Thần cũng thấy Tô Tiểu Tông, khi thấy valy hành lý phía sau của bạn mình thì ánh mắt lập tức sáng lên: “Tô Tiểu Tông, bạn cũng bị đuổi ra khỏi nhà hay sao?”

Tô Tiểu Tông không vui lườm Chu Minh Thần, lông mày nhăn lại phản bác: “Không phải! Mẹ mình đi công tác, mình đến nhà của cậu ở vài ngày.”

“Vậy sao ...” Chu Minh Thần có chút mất mát, mỗi tháng bố bé đều đuổi bé ra khỏi nhà vài ngày.

Tô Tầm nhìn hai đứa bé, mỗi đứa kéo một valy hành lý, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy căng thẳng, giống như là bị vứt bỏ vậy thì cảm thấy trong lòng mềm nhũn, ngồi xuống dịu dàng cẩn thận dặn dò con trai: “Tan học nhớ đem theo hành lý ra, cậu sẽ đến đón con, mấy ngày nữa mẹ sẽ về.”

Tô Tiểu Tông gật đầu: “Mẹ ơi, buổi tối con có thể dùng điện thoại của cậu để gọi điện cho chú không? Chú nói buổi tối sẽ kể chuyện cho con nghe nên con đã ghi lại số điện thoại của chú rồi.”

Chuyện này xảy ra lúc nào chứ? Tô Tầm nhủ mảy, có chút hối hận khi tối qua đã để cho Tô Tiểu Tông nói chuyện với Lục Trình Dương.

Tô Tiểu Tông thấy Chu Minh Thần đã kéo valy hành lý đi thì quay đầu nói với Tô Tầm: “Mẹ ơi, mẹ nhớ gọi điện thoại cho con đấy.”

“Ừ, con vào lớp đi.” Tô Tầm xoa đầu bé, Tô Tiểu Tông gật đầu, đi vài bước lại quay đầu nhìn mẹ một cái, lưu luyến không rời vẫy tay.

Tô Tầm cũng vẫy tay với bé, sau đó cô đi đến chỗ cô giáo Trương nói vài câu rồi mới đi.

Vào trong xe, Lục Trình Dương quay đầu nhìn cô: “Tầm Tầm, Tiểu Tông rất độc lập, em dạy con rất tốt.”

“Ừ, đi nhanh đi, sắp đến giờ làm việc rồi.” Tô Tầm không muốn thảo luận với anh về Tô Tiểu Tông, cô cũng không được coi là một người mẹ tốt. Tô Tiểu Tông đã ngoan ngoãn từ bé, có đôi lúc còn trưởng thành hơn bạn bè đồng trang lứa, cô không hiểu có phải do lớn lên ở trong gia đình đơn thân nên Tô Tiểu Tông mới thế hay không.

Lục Trình Dương nhìn ra cô không muốn nói chuyện với anh, thu hồi ánh mắt rồi nhàn nhạt nói: “Được, anh không ép em.” Nói xong thì lái xe ra ngoài.

“Dừng xe, tôi xuống ở chỗ này.” Tô Tầm nhìn ngoài cửa sổ, nhàn nhạt kêu lên.

Nơi này cách tòa nhà công ty chỉ còn một đoạn, tới nơi cũng phải gần mười phút, Lục Trình Dương nhủ mảy nhưng cũng không dừng xe: “Sắp đến rồi.”

“Tôi không muốn đồng nghiệp nhìn thấy tôi và anh cùng nhau đi làm, tránh mọi người hiểu lầm.” Tô Tầm không nhanh không chậm nói: “Dừng xe đi, tôi muốn xuống ở đây.”

Lục Trình Dương nhìn cô một cái, mím chặt môi dừng xe ở ven đường. Tô Tầm nhanh chóng xuống xe, đầu cũng không ngoảnh lại đi về phía trước.

...

Tô Tầm đến muộn vài phút nên vội vã đến chỗ của mình ngồi xuống, xem nhẹ ánh mắt thâm ý của Hạ Uyển Ương và một vài đồng nghiệp khác.

Hạ Uyển Ương và Tô Tầm vào công ty cùng lúc, nhỏ hơn Tô Tầm hai tuổi, gia cảnh không tệ, tướng mạo lại xinh đẹp. Hạ Uyển Ương thường xuyên mời đồng nghiệp trong phòng đi uống trà chiều nói chuyện, hay tặng các món quà nhỏ hoặc giúp đỡ đồng nghiệp nên nhân duyên với mọi người có thể nói là rất tốt. Hạ Uyển Ương là một cô gái còn trẻ, lại xinh đẹp, có nhiều người theo đuổi nên ánh mắt hơi cao.

Bởi vì vào làm công ty cùng lúc nên tự nhiên hai người thường bị lấy ra so sánh. Bình thường Tô Tầm chỉ chuyên chú làm việc của mình, tan tầm liền đi đón Tô Tiểu Tông, thời gian đều giành hết cho công việc và con trai nên rất ít khi xã giao với đồng nghiệp, ngoài thân với Triệu Cần Cần một chút thì những người đồng nghiệp khác chỉ là quan hệ trên công việc mà thôi.

Chuyện gặp mặt tối thứ sáu tuần trước ở nhà hàng, Tô Tầm biết Hạ Uyển Ương đã nói chuyện của cô cho đồng nghiệp biết. Bây giờ Lục Trình Dương cũng đã biết nên Tô Tầm không còn lo lắng nữa, cũng không thêm để ý bọn họ bàn tán sau lưng cô, nói cô chưa chồng mà có con cũng không sao cả. Cô cũng không muốn giải thích cái gì hết, từ trước đến nay cô không thích nói ra việc riêng của mình, huống chi việc này lại có liên quan đến Lục Trình Dương nên cô càng không muốn nói tới.

Bản thảo dựa án quảng cáo trẻ em lần trước đã được thông qua; bởi vì sắp nghỉ hè nên khách hàng hy vọng có thể chế tác được quảng cáo trong thời gian hè nên dự án lập tức bước vào giai đoạn chụp ảnh. Trong tay Tô Tầm không có dự án nào mới, cô cũng không muốn ngồi chơi ở phòng làm việc; dù sao cũng nhận tiền lương của Khai Sâm nên không làm việc cô có chút băn khoăn.

Ăn trưa xong, cô quyết định buổi chiều sẽ đến hiện trường chụp ảnh hỗ trợ.

Tắt máy tính, sửa sang lại bàn làm việc sạch sẽ, cầm túi lên đang chuẩn bị rời đi thì Triệu Cần Cần đi đến giữ lại: “Đợi chút, cái dự thảo này chị viết như thế nào cũng cảm thấy không được, em cho chị chút ý kiến đi.”

Tô Tầm bị Triệu Cần Cần kéo đến bàn làm việc của cô nên đành phải ngồi xuống nghiêm túc xem một lần rồi đưa ra vài ý kiến.

Triệu Cần Cần cân nhắc một chút, đột nhiên cười vỗ vai Tô Tầm: “Được rồi, chỉ đã nghĩ ra được điểm quan trọng, em có thể đi rồi.”

“Em đi đây.” Tô Tầm cũng đã quen với thái độ dùng xong liền ném của Triệu Cần Cần rồi.

Hạ Uyển Ương và một vài đồng nghiệp mỗi người cầm một ly nước đi vào phòng làm việc, đột nhiên dừng ở trước mặt Tô Tầm, giọng nói của cô ta có chút chua: “Tô Tầm, nghe nói giám đốc Lục muốn cô đi cùng với anh ấy đến thành phố S, dự án quảng cáo bất động sản Hoa Thụy là sáng ý của giám đốc Lục nên tất cả mọi người đều mong muốn được tiếp xúc nhiều với dự án này nhưng không ngờ lần đi công tác này anh ấy chỉ dẫn mình cô theo.”

Tô Tầm nghe thấy vậy thì sắc mặt thay đổi, lúc Lục Trình Dương nói đi công tác cũng không nói cho cô biết là đi đến thành phố nào. Lúc ấy tâm trạng của cô không tốt, không muốn nói nhiều với anh nên cũng không hỏi, càng không nghĩ tới lần đi công tác này lại liên quan đến dự án Hoa Thụy. Cô chuẩn bị nghỉ việc rồi, theo lý thuyết thì dự án quan trọng như vậy không nên kéo cô vào mối phải.

Thành phố S là nơi cô học đại học.

“Tôi có việc đi trước.” Tô Tầm nói một câu rồi vội vàng lướt qua đám người đi ra ngoài.

Hạ Uyển Ương quay đầu nhìn bóng lưng của Tô Tầm, cảm giác như mình hoàn toàn bị coi thường, sắc mặt của cô ta thoáng chốc lạnh hẳn.

“Đừng tức giận, nhất định là do giám đốc Lục đang theo đuổi cô ta cho nên mới thiên vị như vậy, chúng ta không có cách nào cả.” Một đồng nghiệp an ủi Hạ Uyển Ương.

“Nếu như giám đốc Lục biết cô ta đã có một đứa con trai thì không biết liệu có tức đến xanh mặt không...” Một đồng nghiệp khác mĩa mai nói.

Tô Tầm vừa bước ra khỏi phòng làm việc thì đứng lại một chút, biểu hiện trên mặt càng lạnh lùng hơn, nghe thấy Triệu Cần Cần và mấy người kia cãi vã không ngừng thì vội vàng đi đến phòng làm việc của Lục Trình Dương; ngay cả cửa cũng không gõ, trực tiếp đẩy cửa đi vào đi đến trước bàn làm việc của anh.

Lục Trình Dương ngẩng đầu từ trong văn kiện lên, ánh mắt có chút kinh ngạc, Tô Tầm thở ra một hơi, lạnh lùng mở miệng nhìn anh: “Tại sao lại bảo tôi đi đến thành phố S với anh, anh để cho một người sắp nghỉ việc tiếp xúc với dự án Hoa Thụy này, anh dám nói là anh không có tư tâm? Lục Trình Dương, rốt cuộc là anh muốn như thế nào?”

Lục Trình Dương đứng dậy đi về phía Tô Tầm, đôi mắt đen như mực bình tĩnh nhìn cô rồi nhàn nhạt mở miệng: “Đúng, là anh có tư tâm, Tầm Tầm, giữa chúng ta còn có một đứa con, anh không thể nào để cho quan hệ của chúng ta cứ kết thúc như vậy được.”

“A...”

Tô Tầm nhìn không được cười lạnh một tiếng, ngẩng đầu nhìn anh, châm chọc: “Lục Trình Dương, anh cho rằng anh là ai, quan hệ giữa chúng ta anh nói kết thúc liền kết thúc, nói không thể kết thúc thì tôi sẽ ngoan ngoãn mang theo Tô Tiểu Tông đến bên cạnh anh sao? Bên cạnh anh đã có Trình Nhiễm rồi, tại sao còn dây dưa với tôi? Lúc trước nhất định là tôi bị mù nên mới thích loại người như anh, tôi ghét ... nên mới gả cho anh.”

Những lời nói của Tô Tầm quá mức chói tai nên nhất thời Lục Trình Dương bị chọc giận, điều anh không muốn nghe nhất chính là cô phủ định quan hệ của bọn họ trong quá khứ, không thích nghe cô nói không thích anh. Lục Trình Dương áp cả người Tô Tầm vào bức tường thủy tinh, hai tay chống hai bên, văng vẳng giam cầm cô trong phạm vi khống chế của mình, đôi môi mỏng của anh mím chặt, con ngươi tức giận nhìn chằm chằm vào đôi mắt mang hàm ý châm chọc của cô.

Cô không chút yếu thế nào chống lại ánh mắt của anh.

Ai cũng không mở miệng, sự im lặng giữa hai người lan tràn.

Trong cái nhìn lãnh đạm trầm tĩnh của Tô Tầm thì Lục Trình Dương từ từ đè nén cơn tức giận xuống, anh thở dài một hơi, giọng nói cũng trở nên khàn khàn: “Tầm Tầm, tại sao lúc trước mang thai lại không nói cho anh biết?” Anh vẫn luôn muốn hỏi đến vấn đề này.

Chuông điện thoại di động đột ngột vang lên. Sắc mặt Tô Tầm không thay đổi đẩy Lục Trình Dương ra nhưng anh vẫn không nhúc nhích, vẫn nhìn chăm chú nhìn cô như cũ, giống như nhất định phải nghe được đáp án mới thôi. Tuy nhiên, chuông điện thoại vẫn không ngừng vang lên, anh bức bối xê dịch người.

Tô Tầm lạnh lùng lấy điện thoại trong túi ra, thấy số điện thoại gọi đến thì sững người, là cô giáo Trương ở nhà trẻ gọi tới, Lục Trình Dương cũng đang nhìn vào màn hình điện thoại của cô: “Nhận đi...”

Tô Tầm vội vàng nhấn nút trả lời.

Bên kia rất nhanh đã truyền đến tiếng của cô giáo: “Mẹ Tô Tiểu Tông phải không? Tô Tiểu Tông và Chu Minh Thần đánh nhau, còn làm bị thương một bạn nhỏ khác, tình hình có chút nghiêm trọng, cô mau đến xem một chút đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Chương 18

Cô giáo Trương nói xong câu kia liền cúp máy, Tô Tầm rất hoảng loạn, cô không biết “Có chút nghiêm trọng” là nghiêm trọng cỡ nào? Còn làm bị thương bạn khác nữa, không biết bị thương có nặng không? Tô Tiểu Tông có bị thương hay không?

Tô Tiểu Tông vẫn luôn rất ngoan, đây là lần đầu tiên bé đánh nhau với bạn ở nhà trẻ.

Lục Trình Dương dựa sát người Tô Tầm nên anh nghe hết nội dung trong điện thoại, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn rồi kéo tay cô, trầm giọng nói: “Đi.”

Tô Tầm vùng thoát khỏi tay anh, bước nhanh ra khỏi phòng làm việc, Lục Trình Dương trầm mặt đuổi theo.

Trên đường đi, đồng nghiệp kinh ngạc quay đầu nhìn giám đốc Lục trầm mặt bước nhanh đuổi theo Tô Tầm đang hoảng loạn, đồng nghiệp quay mặt lại nhìn nhau, trong mắt là ý tứ tìm tòi nghiên cứu rõ ràng.

Thang máy tới rất nhanh, Tô Tầm ấn vào số một, Lục Trình Dương lại ấn xuống tầng hầm, trực tiếp kéo Tô Tầm lên xe của mình, nhanh chóng đi đến nhà trẻ.

Từ khi nhận được điện thoại cho đến khi tới nhà trẻ chỉ hết mười mấy phút, Tô Tầm không đợi cho Lục Trình Dương ngừng xe đã vội vàng chạy vào trong, lý trí nói cho cô biết cô không hy vọng Lục Trình Dương sẽ đi theo, lúc này họ mới cãi nhau nhưng bây giờ cô muốn họ cùng nhau đối diện với chuyện sắp xảy ra bởi vì trong đó có đứa nhỏ của bọn họ.

Lục Trình Dương nhìn bóng lưng ở cửa nhà trẻ thì sắc mặt của anh càng đen hơn, con người như thấm thêm một tầng băng, vội vàng dừng xe rồi sai bước đuổi theo thì đã không thấy bóng dáng của Tô Tầm ở đâu nữa.

Anh chỉ biết đứa nhỏ học lớp chồi, hỏi một nhân viên đi ngang qua rồi bước nhanh đi về phía căn nhà có màu trắng màu xanh xen kẽ, chân vừa mới bước lên bậc thang thì thấy Tô Tầm với sắc mặt trắng bệch cầm chặt điện thoại đang chạy xuống, đi qua bên cạnh anh cũng không nhìn lấy một cái, lướt qua anh chạy về phía sườn núi nhỏ ở bên phải.

Lục Trình Dương cũng chạy qua, rất nhanh liền thấy một đám con nít tụ tập ở bên kia, tiếng cãi nhau hòa lẫn với tiếng con nít đang khóc, chỉ vừa liếc mắt đã nhìn thấy Tô Tiểu Tông đứng lẻ loi ở dưới một gốc cây đại.

Mái tóc xoăn rối bời dính đầy bùn đất và cỏ khô, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng bẩn thỉu, hai mắt đỏ ngầu giận dữ nhìn về phía trước, quả đầu nhỏ nắm thật chặt, khuỷu tay hơi gấp lại, giống như một con sư tử con đang tức giận, sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Tô Tầm thoáng chốc dừng bước lại, ngẩng ngẩn nhìn, cho đến bây giờ cô chưa từng nhìn thấy dáng vẻ này của Tô Tiểu Tông cũng chưa từng nhìn thấy trên mặt một đứa con nít lại vừa có vẻ mặt hung ác đề phòng lại vừa yếu ớt như vậy, rõ ràng là nhìn như con sư tử tức giận nhưng nhìn lại rất yếu ớt, phần nộ của bé chỉ là vẻ ngoài mà thôi.

Trong mắt Tô Tầm bỗng dưng có chút chua xót, trong lòng cô cảm thấy rất khó chịu.

Tô Tiểu Tông nhìn thấy Tô Tầm thì quả đầu nhỏ đang nắm chặt bỗng nhiên buông lỏng, chạy đến ôm lấy đùi của mẹ, phần nộ khóc to: “Bạn ấy nói bố con đã chết rồi! Bố con không có chết! Mẹ, mẹ ơi...” Giọng nói của đứa bé nhỏ dần, lúc gọi mẹ thì vô cùng ủy khuất, giống như là rốt cuộc bé cũng tìm được bờ vai để dựa vào rồi.

Tim của Lục Trình Dương như bị người ta hung hăng quất một roi, cổ họng như bị cái gì đó chặn lại khiến anh dường như không thở nổi.

...

Bạn tốt nhất của Tô Tiểu Tông ở nhà trẻ là Chu Minh Thần, ngay từ lúc đi nhà trẻ thì hai đứa bé đã học cùng lớp, Chu Minh Thần chưa từng gặp qua mẹ mình còn Tô Tiểu Tông lại chưa từng gặp bố, hai đứa bé dường như hiểu hoàn cảnh của mình khác các bạn trong lớp.

Những bạn khác đều có bố và mẹ còn Tô Tiểu Tông chỉ có mẹ, Chu Minh Thần thì chỉ có bố.

Tô Tiểu Tông đã từng không chỉ một lần nói với Chu Minh Thần: “Mình có bố, mình chỉ là chưa từng gặp mà thôi, mẹ mình nói bố đi công tác ở một nơi rất xa, lúc nào có thời gian thì bố sẽ về thăm mình.”

Chu Minh Thần nhân dịp “a” một tiếng: “Bố mình không nói chuyện của mẹ cho mình biết, cũng không cho mình hỏi, mỗi lần mình hỏi đến mẹ thì bố liền trở nên rất kinh khủng...”

Sáng hôm nay hai tiểu gia hoa đặt hành lý của mình song song ở góc lớp, giáo viên ở nhà trẻ đều biết tình huống gia đình của hai bé nên mỗi lần có hoạt động gì đều sắp xếp cho hai bé cùng một chỗ. Ngủ trưa dậy, cô giáo Trương cho bọn nhỏ đến sườn núi nhỏ bên kia vận động.

Ngày hôm qua là ngày của bố nên cô giáo Trương nhỏ nhẹ hỏi bọn nhỏ: “Ngày hôm qua các con có nói cho bố mình biết là các con yêu bố chưa? Có tặng quà mình làm cho bố không?”

Các bạn nhỏ ríu rít nói có, Chu Minh Thần cũng yên lặng giơ tay.

Chỉ có Tô Tiểu Tông nhìn có chút mất mát, nhỏ giọng nói với cô giáo: “Con chờ bố về thì mới tặng cho bố.”

Chẳng biết tại sao đột nhiên Chu Minh Thần la lên: “Bố bạn sẽ không trở về đâu!”

“Bạn nói bậy. Sao bố mình không trở về được chứ!” Tô Tiểu Tông bỗng chốc liền tức giận, ùng ùng rống lên với Chu Minh Thần.

“Ngày hôm qua bố mình nói với mẹ mình là mẹ đã chết rồi cho nên vĩnh viễn sẽ không quay về nữa! Nếu như bố cậu ở đây thì tại sao lại không tới gặp cậu chứ. Bố bạn có khả năng cũng chết giống mẹ mình rồi, mẹ bạn sợ bạn đau lòng nên mới không nói cho bạn biết ...”

Chu Minh Thần tuân ra một tràng, còn chưa nói hết đã bị cô giáo Trương bị miệng lại: “Chu Minh Thần không được nói lung tung!”

Mặc dù Tô Tiểu Tông mới có bốn tuổi nhưng bé biết ‘chết’ là có ý gì, chết chính là không còn, vĩnh viễn bé sẽ không nhìn thấy bố, khát vọng chờ đợi trong đáy lòng đột nhiên bị người ta cắt đứt, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp lập tức thay đổi, xông lên muốn đánh Chu Minh Thần, cô giáo Trương vội vàng bế Chu Minh Thần ra chỗ khác, nói với đứa nhỏ đang phát hỏa: “Tô Tiểu Tông, không cho phép đánh nhau.”

Bé trai xinh đẹp ngày thường rất ngoan đột nhiên không nghe lời nữa, đuổi theo muốn đánh người.

Cô giáo Trương vội vàng gọi người đến giúp đỡ, thật vất vả mới trấn an được hai đứa nhỏ. Tô Tiểu Tông được một cô giáo khác dẫn qua một bên, nhỏ giọng dạy bảo nhưng mặt cu cậu vẫn hầm hực như cũ, mím chặt lại, tay nhỏ nắm chặt không nói lời nào.

Vốn tưởng rằng việc này đã qua, thế giới của trẻ con rất đơn giản sạch sẽ, chỉ một lát sau là có thể ngồi chung lại một chỗ rồi.

Lúc cô giáo Trương dẫn một bạn nhỏ khác đi nhà vệ sinh thì đột nhiên Tô Tiểu Tông nhào về phía Chu Minh Thần. Chu Minh Thần cũng không phục nên rất nhanh hai đứa nhỏ đã lao vào đánh nhau, hù dọa một bé gái nhút nhát khóc lên, còn có một bạn nam dũng cảm tiến lên kéo Tô Tiểu Tông ra.

Hai đứa nhỏ lăn lộn dưới đất, mải đánh nhau nên không cẩn thận đụng vào bạn trai kia, bên cạnh lại có một cái cây cỏ thụ rất lớn, bé trai đụng vào gốc cây ‘ùm’ một tiếng, khóc đến kinh thiên động địa khiến nhiều bạn nhút nhát khác cũng khóc theo đến vang dội.

Cô giáo nghe thấy tiếng chạy đến thì bị tình huống trước mặt làm cho sợ, cho đến bây giờ cô chưa từng thấy qua trẻ nhỏ đánh nhau có thể dữ dội như vậy, luống cuống tay chân tách Tô Tiểu Tông và Chu Minh Thần ra. Tô Tiểu Tông vẫn còn muốn nhào lên, thân thể nho nhỏ giống như bói vì quá phần nộ mà tràn trề sức lực, mạnh đến nỗi khiến cô giáo trẻ thiếu chút nữa không thể giữ được.

Cô giáo Trương chứng kiến tình huống này cũng bị dọa cho sợ, trước tiên lấy điện thoại ra gọi cho Tô Tầm.

Không ngờ Tô Tầm lại đến nhanh như vậy, cô giáo Trương bắt đầu nhìn Tô Tiểu Tông giằng co nửa canh giờ rồi cuộc cũng lộ ra về mặt khác, ôm chân của mẹ muốn khóc nhưng lại không khóc, nhìn rất đáng thương nên ngữ khí nói chuyện của cô giáo cũng khách khí hơn: “Bình thường đứa nhỏ Tô Tiểu Tông này rất ngoan ngoãn, hôm nay đánh nhau với Chu Minh Thần cũng vì đứa bé nói đùa một câu thôi.”

Tô Tầm ngồi xuống bế lấy Tô Tiểu Tông, lấy cò khô trên tóc bé xuống, phui bụn đất trên người bé, rồi quan sát bé một chút, ngoại trừ trên mặt hơi hồng một chút thì nhìn không ra chỗ nào bị thương.

Vừa rời từ trong lời nói của Tô Tiểu Tông thì cô đã biết nguyên nhân bé đánh nhau rồi, bế lấy con trai nhìn về phía cô giáo Trương, mở miệng hỏi: “Đứa bé bị thương kia thế nào rồi? Có nghiêm trọng không?” Giọng nói của cô rất khàn.

“Cái gậy bị sứt một cục, may là không có chảy máu, đã được mang đi thoa thuốc rồi, bố mẹ bé chạy tới muốn đưa bé đi bệnh viện kiểm tra, khả năng ...” Lời nói của cô giáo Trương đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn bên cạnh Tô Tầm đột nhiên có một người đàn ông anh tuấn cao lớn, vươn tay bế Tô Tiểu Tông ở trong lòng Tô Tầm qua người mình.

“Chúng tôi sẽ chịu tiền thuốc men.” Lục Trình Dương nhàn nhạt nói, cậu nhóc vận vẹo thân thể muốn ôm mẹ, anh trấn an vỗ lưng của bé, Tô Tiểu Tông từ từ nắm bắt động ở đầu vai anh.

Cô giáo Trương sững sờ nhìn Lục Trình Dương một hồi lâu, mặt mày của Tô Tiểu Tông giống anh y đúc nên không khỏi nhìn về phía Tô Tầm muốn chứng thực: “Vị này là ...” Không phải nói là đứa nhỏ không có bố sao? Bình thường đều là Tô Tầm và cậu đến đó Tô Tiểu Tông, đây là lần đầu tiên cô gặp người đàn ông này.

Lục Trình Dương nhìn Tô Tầm đang yên lặng không nói thì trầm giọng mở miệng: “Bố của bé không chết cũng không có không cần bé, điều này còn phiền cô giáo nói với các bạn nhỏ trong lớp một tiếng để tránh lần sau lại xảy ra chuyện như ngày hôm nay.”

“À ... được.” Cô giáo Trương có chút không kịp phản ứng, người đàn ông này đang nói anh ta là bố của đứa trẻ sao?

Tô Tầm mím môi hỏi: “Chu Minh Thần như thế nào? Bé đâu rồi?” Từ nãy đến giờ vẫn không thấy đứa bé kia, dù sao đi nữa cũng là do Tô Tiểu Tông ra tay trước, trách nhiệm thuộc về bọn họ, nếu như đứa bé bởi vì chuyện này mà bị thương thì cô sẽ cảm thấy rất áy náy.

“Chu Minh Thần cũng không bị sao cả, hai đứa bé này không ai chịu nhường ai cả, cô giáo Mạc đã dẫn bé đi rồi để tránh hai đứa lại đánh nhau.” Lúc nói chuyện ánh mắt cô giáo Trương không nhìn được lại nhìn Lục Trình Dương, rồi lại nhìn Tô Tầm, trong một thời gian ngắn thì trong đầu của cô giáo Trương đã nghĩ ra rất nhiều câu chuyện xưa.

Sự lẳng của Tô Tầm buồn lòng, thành tâm nói: “Vậy là tốt rồi, đã khiến các cô thêm phiền toái rồi.”

Nói xong thì xoay người xem Tô Tiểu Tông, cu cậu đang ôm cổ Lục Trình Dương, đầu gối ở trên vai anh nhìn cô, đôi mắt có chút hồng nhưng không khóc.

Cầm lấy bàn tay nhỏ của bé, Tô Tầm mềm giọng hỏi: “Có bị đau ở chỗ nào hay không?”

Tô Tiểu Tông lắc đầu rồi lại gật đầu, mím môi không nói lời nào, đúng lúc này bố mẹ của đứa nhỏ bị thương đến, hai người kia đang nổi giận đùng đùng.

Lục Trình Dương nhét Tô Tiểu Tông vào trong lòng Tô Tầm, nhỏ giọng nói: “Em dẫn bé đi rửa mặt đi, kiểm tra một chút xem có bị thương ở đâu không, chỗ này để anh giải quyết.”

Lúc này Tô Tầm cũng không có cựa mạnh với anh, bé Tô Tiểu Tông đi đến nhà vệ sinh.

Kéo áo con trai lên kiểm tra cẩn thận, giấu dưới lớp quần áo có vài chỗ bị bầm, bả vai bị sưng đỏ khá nghiêm trọng, đoán chừng là bị đập vào tảng đá, Tô Tầm đau lòng thôi cho con, hỏi Tô Tiểu Tông: “Có phải là đau lắm không?”

Tô Tiểu Tông im lặng một chút rồi gật đầu, chủ động giải thích: “Mẹ ơi, Chu Minh Thần nói là bố bạn ấy bảo mẹ bạn ấy chết rồi, nói là bố con cũng có thể đã chết giống như mẹ bạn ấy, con rất tức giận nên mới đánh bạn, bạn ấy cũng đánh con, mẹ ơi, bố con không chết phải không?” Đôi mắt ướt nhẹp nhìn Tô Tầm, muốn nghe chính miệng mẹ nói cho bé biết, bé thật sự bố giống như lời nói của Chu Minh Thần, chết rồi ...

“Bố con rất khỏe, con ... rất nhanh sẽ ...” Sẽ thế nào, sẽ gặp được anh ư? Hai cha con đã gặp mặt nhau rồi, nói là con có biết người đó sao? Tô Tầm yên lặng, bế lấy Tô Tiểu Tông đi ra chỗ lúc này, nói tiếp: “Bố con không chết, cũng không có không cần con, sau này đừng vì chuyện này mà đánh nhau với bạn nữa, được không?”

Tô Tiểu Tông bị bạn nói như vậy, trái tim nhỏ của bé bị tổn thương đã được mẹ trấn an nên ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng ạ.”

“Phải xin lỗi với Chu Minh Thần, biết chưa?” Tô Tầm nghĩ đến lời nói vừa rồi của Tô Tiểu Tông, mẹ của Chu Minh Thần thật sự đã chết rồi sao? Nếu đúng là như vậy thì Chu Minh Thần cũng là đứa bé đáng thương.

“Bạn ấy cũng đánh con!” Tô Tiểu Tông không muốn xin lỗi, cu cậu còn đang tức giận việc Chu Minh Thần nói bố của bé đã chết.

Tô Tầm dừng bước, nghiêm túc nhìn bé: “Tô Tiểu Tông, là con ra tay đánh người trước cho nên con phải xin lỗi trước. Chu Minh Thần cũng đánh con, bạn ấy cũng sẽ nói xin lỗi con, các con hãy làm hòa đi, một lần nữa là bạn tốt của nhau, nam tử hán không thể mang thù, biết chưa?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tiểu Tông nhăn lại một lúc sau đó mới dùng sức gật đầu.

Lục Trình Dương đang nói chuyện với hai vợ chồng kia, thân hình cao lớn thon dài cao hơn người đàn ông kia gần một cái đầu, thái độ của anh rõ ràng nhưng hết sức khiêm tốn nhã nhặn lại khiến cho người khác có một cảm giác khí thế bức người, Tô Tầm đi đến bên cạnh đúng lúc nghe được anh nói: “Bây giờ tôi sẽ đưa hai người và cháu bé đến bệnh viện kiểm tra, tôi chịu tất cả phí tổn, cả phí tổn thất về tinh thần tôi cũng sẽ chịu.”

“...” Đã nghiêm trọng đến mức phải bồi thường phí tổn thất tinh thần sao? Nhìn về đôi vợ chồng đối diện, đứa bé an ổn ở trong lòng của người mẹ, nhìn qua thì thấy không có việc gì cả.

“Được, nếu Lục tiên sinh đã thông tình đạt lý như vậy thì chúng ta cứ thỏa hiệp như vậy đi.” Người đàn ông kia hài lòng cười.

Tô Tầm đã hiểu ra chút ít, là do đối phương nhất quyết không tha.

Lục Trình Dương nhìn Tô Tầm và con trai, ánh mắt trở nên nhu hòa hơn: “Thuận tiện mang Tiểu Tông đi kiểm tra một chút.”

“Bé không sao, chỉ bầm một chút mà thôi, chút nữa tôi đi mua ít thuốc bôi lên là được rồi.” Cánh tay Tô Tầm có chút mỏi, để Tô Tiểu Tông đứng xuống, “Tôi dẫn Tiểu Tông đi gặp Chu Minh Thần một chút, chính là đứa bé đánh nhau với Tiểu Tông.”

Lục Trình Dương nhìn Tô Tiểu Tông, xác định cu cậu không có việc gì nên sờ vào mái tóc xoắn của bé, nhìn về phía Tô Tầm: “Anh xử lý xong việc này sẽ đi tìm hai người.”

Tô Tầm nhìn anh một cái, nhàn nhạt nói: “Được.” Đúng lúc cô cũng có chuyện muốn nói với anh.

...

Lúc Tô Tầm dẫn Tô Tiểu Tông đi tìm Chu Minh Thần thì bé vừa cúp điện thoại, đang trả lại điện thoại cho cô giáo.

Tô Tầm vỗ đầu Tô Tiểu Tông, cu cậu không tình nguyện đi tới, Chu Minh Thần cho là bé lại muốn đánh nhau nên cả người bật dậy, tư thế chuẩn bị nghênh chiến ...

Tô Tiểu Tông ngoảnh đầu lại nhìn Tô Tầm, cô gật đầu với bé.

Tô Tiểu Tông nghiêng đầu nhìn Chu Minh Thần, nhỏ giọng nói: “Chu Minh Thần, thật xin lỗi, mình không nên đánh nhau với bạn.”

Chu Minh Thần sững sờ, gãi gãi đầu, giọng điệu ra vẻ người lớn: “Không sao, mình không giận bạn.”

“Bạn cũng đánh mình nên bạn cũng phải xin lỗi mình! Bạn còn nói là bố mình chết rồi nhưng mẹ mình nói bố mình rất khỏe! Không có chết! Bạn không thể nói lung tung được!” Tô Tiểu Tông nói đến điều này lại cảm thấy tức giận.

Chu Minh Thần nhìn về phía sau Tô Tiểu Tông, rử mắt xuống, lông mi thật dài run rẩy: “Vậy mình cũng xin lỗi bạn, thật xin lỗi.” Ngẩng đầu lên nhìn Tô Tầm một chút lại rử mắt xuống nhỏ giọng nói: “Mẹ bạn thật tốt, mình không có mẹ, mình đánh nhau mà bố cũng không đến đón mình, bố nói sau khi tan học thì tài xế sẽ đến đón mình.”

Tô Tiểu Tông im lặng, giống như là cu cậu không biết nên nói cái gì.

Tô Tầm nhìn Chu Minh Thần cũng cao bằng Tô Tiểu Tông, là một bé trai rất xinh đẹp, có lẽ bởi vì đã làm mẹ nên lúc nào cô cũng có tình thương với mấy đứa nhỏ.

Tô Tầm đi tới, nắm tay của hai đứa nhỏ: “Nào, bắt tay làm hòa đi, sau này nhớ không được đánh nhau nữa đấy.”

Hai đứa nhỏ cảm thấy không được tự nhiên nắm tay nhau, Tô Tầm hỏi Chu Minh Thần: “Trên người có chỗ nào bị đau không?”

Chu Minh Thần lắc đầu, lúc này cô giáo đã bôi thuốc cho bé rồi, bé có chút thẹn thùng nói: “Cháu đối.”

Tô Tiểu Tông cũng nói: “Mẹ ơi, con cũng đối.”

Tô Tầm: “...” Đánh nhau dữ quá nên giờ đối sao?

Cầm lấy thuốc cô giáo đưa bôi cho Tô Tiểu Tông xong, Tô Tầm dắt hai đứa nhỏ đến tiệm bánh ngọt gần nhà trẻ ăn chút gì đó.

...

Tô Tầm mang Tô Tiểu Tông về nhà lúc sáu giờ, cô đã gọi cho Tô Thập bảo anh trực tiếp đến nhà.

Lẽ ra lúc này cô và Lục Trình Dương phải đi đến sân bay nhưng Lục Trình Dương cũng không gọi điện thoại đến nên Tô Tầm cũng không hỏi, đối với cô mà nói, lần này tốt nhất là không cần đi.

Đang nghĩ ngợi thì Lục Trình Dương gọi tới, chỉ hỏi một câu: “Về nhà rồi?”

“Vâng.”

“Ở nhà chờ anh.” Lục Trình Dương nhỏ giọng nói, sau đó liền cúp điện thoại. Ở nhà chờ anh đến đón cô tới sân bay sao? Tô Tầm ném di động lên sofa, cô không muốn nghĩ nhiều nữa.

Một lát sau chuông cửa liền vang lên, Tô Tầm đi mở cửa, người đến là Tô Thập, Tô Tầm chợt nhớ ra chút nữa Lục Trình Dương cũng tới.

Tô Thập thấy ánh mắt của Tô Tầm nhìn mình cổ quái thì anh đưa tay sờ mặt, nhíu mày hỏi: “Sao vậy? Trên mặt anh có dính gì à? Hay là hôm nay nhìn anh rất đẹp trai?”

“... Không có.” Cô chỉ nhớ là Tô Thập vẫn luôn muốn đánh Lục Trình Dương, nếu chút nữa ...

Tô Tầm xoay người lại sofa cầm lấy điện thoại gọi liền cho Lục Trình Dương, điện thoại rất nhanh đã thông, cô nói thẳng: “Anh đừng tới đây, nếu như là muốn đi đến sân bay thì tôi sẽ trực tiếp bắt xe đến đó.”

Giọng nói trầm thấp của Lục Trình Dương truyền đến: “Hôm nay không đi nữa, anh đã cho người đổi vé rồi, bây giờ anh đang ở dưới lầu, sẽ lên ngay đây.”

Tô Tầm nhìn thoáng qua Tô Thập rồi cúp điện thoại.

“Ai tới vậy? Người kia sao?” Tô Thập hí hóp mắt nhìn Tô Tầm, cô gật đầu, nhìn anh nói: “Không cho phép đánh nhau trong nhà của em”

“Được, anh sẽ đánh anh ta ở ngay ngoài cửa.” Tô Thập bẻ ngón tay, khớp xương kêu lên rôm rốp.

Tô Tiểu Tông tắm rửa xong đang ở trong phòng mặc quần áo, nghe thấy giọng nói thì liền để chân trần chạy ra ngoài, gọi một tiếng: “Cậu!”

Một tay Tô Thập bế lấy đầu xoắn nhỏ, mở miệng liền khen: “Giỏi lắm, còn có thể đánh nhau nữa.”

Tô Tầm hung hăng lườm anh một cái, nói nhăng nói cuội cái gì đấy? Tô Thập nhìn thấy sắc mặt của em gái, ho khan hai tiếng hỏi đầu xoắn nhỏ: “Đánh nhau có đau hay không?”

Tô Tiểu Tông lắc đầu, sau đó chỉ vào bả vai của mình: “Nơi này có chút đau.”

Tô Thập, người còn nhỏ hay đánh nhau, nhìn qua một chút thì thấy đúng là rất sưng và đỏ nhưng anh sẽ không an ủi đầu xoắn nhỏ, chỉ vỗ nhẹ vào đầu bé: “Không sao, hai ngày nữa sẽ hết đau thôi.”

“Vâng.” Tô Tiểu Tông nhỏ giọng đáp lời, từ trên người anh giấy giữa muốn xuống.

“Leng keng.” Chuông cửa vang lên, Tô Tầm muốn đi mở cửa nhưng Tô Thập đã ngăn cô lại, anh nói: “Để anh.”

“Con mở!” Tô Tiểu Tông chân trần lạch bạch chạy tới.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Chương 19

“Tại sao chú lại đến nhà chúng cháu vậy?” Tô Tiểu Tông vừa mở cửa ra nhìn thấy Lục Trình Dương thì nhin không được la hoảng lên, cu cậu cảm thấy rất kỳ quái, tại sao lúc nào chú này cũng đến nhà bé chứ.

Lục Trình Dương cúi đầu nhìn, bé trai mặc bộ đồ ngủ hình bò sữa đang ngửa cổ nhìn anh, không giống với hình ảnh con sư tử nhỏ tức giận lúc ban ngày, mềm mại đáng yêu khiến cho người ta muốn xoa nắn một phen, quả thật anh cũng đã làm như vậy, vuron tay nhéo vào khuôn mặt nhỏ nhắn của bé: “Cháu không hoan nghênh chú à?”

Ngón tay của người đàn ông có chút chai sần nên tuy lực nhẹ nhưng đụng vào làn da non mềm của đứa trẻ có chút đau, Tô Tiểu Tông nghiêng đầu sang một bên không cho Lục Trình Dương chạm vào, nhỏ giọng hừ hừ: “Vậy chú hỏi mẹ cháu đi, mẹ cháu đồng ý cho chú đến thì chú mới được đến.”

Lục Trình Dương cười thu tay lại, khom lưng bé Tô Tiểu Tông đi vào trong nhà, tiện tay đóng cửa lại, xoay người nhìn vào phòng khách thì mới thấy còn có người khác ở đây nữa, đôi mắt anh híp lại, cứ như vậy đứng ở cửa.

Trước kia Tô Tầm cho anh xem không ít ảnh chụp người nhà của cô, người đàn ông trước mắt so với mấy năm trước trong ảnh chụp trông có vẻ thành thực chừng chạc hơn rất nhiều, anh nhận ra người này chính là người anh trai mà lúc trước Tô Tầm không hề tin nhiệm.

Tô Thập nở nụ cười nhàn nhạt, có vài phần vô lại.

Tô Tầm yên lặng nhìn thoáng qua, Lục Trình Dương đã đem người anh trai lưu manh vô lại đã ẩn giấu nhiều năm của mình lộ ra, anh vừa đi về phía Lục Trình Dương vừa nói: “Tôi là anh trai của Tô Tầm.”

Lục Trình Dương nhìn ra trong mắt Tô Thập là sự mỉa mai và giận dữ, anh đặt Tô Tiểu Tông đang bế trong lòng lên sofa, để cái hộp đang cầm trong tay lên bàn trà, anh nhìn Tô Thập, giọng nói trầm thấp tinh táo: “Tôi biết, trước kia tôi đã xem qua ảnh.” Năm năm trước anh đã biết, sớm hay muộn gì cũng phải đối mặt với người nhà của cô, cho bọn họ một cái công đạo.

“Phải không? Vậy có phải là tôi nên cảm thấy rất vinh hạnh hay không? Tôi ngay cả ảnh chụp của cậu cũng chưa từng thấy qua.” Đáy mắt Tô Thập trở nên sâu hơn, dừng một chút lại trào phúng nói: “Lớn lên thật đúng là có dáng vẻ của con người mà.”

Lục Trình Dương nhìn về phía bàn tay đã nắm chặt thành nắm đấm của Tô Thập, anh cho là Tô Thập sẽ đánh anh nhưng không ngờ là anh ta lại nhin được.

Tô Tầm nhú mày đẩy Tô Thập một cái, nhìn Tô Tiểu Tông đang ngồi trên sofa nhìn bọn họ, có chút không vui: “Hai người muốn nói gì thì đi ra ngoài nói.”

“Không vội, dù sao cũng đã nhìn thấy người rồi.” Tô Thập xoay người ngồi trên sofa trêu chọc đầu xoắn nhỏ, không nhìn Lục Trình Dương nữa, sự vô lại trên khuôn mặt đã biến mất.

Lục Trình Dương ngưng mắt nhìn Tô Tầm, anh thấy cô không có ý muốn nói chuyện với anh thì vuron tay cầm lấy cái hộp trên bàn trà: “Anh mua chút đồ ăn ở nhà hàng lân cận cho hai người.”

Tô Tầm cho rằng tối nay phải ra sân bay nên cô không dự định nấu cơm, tủ lạnh cũng đã trống không, cô nghĩ phải đi công tác vài ngày nên không mua đồ ăn. Tô Thập vốn là đến đón Tô Tiểu Tông rồi dẫn bé đi ăn luôn.

Bây giờ cô còn ở nhà nên nhất định Tô Tiểu Tông sẽ không muốn đi với Tô Thập, Tô Thập cũng không có ý muốn đi.

Nhìn về phía bàn ăn bên kia, Lục Trình Dương đã bày biện thức ăn hoàn hảo lên bàn, mặc dù là mua về nhưng có rất nhiều món ăn, hầu hết đều là những món cô thích ăn trước kia, cô vươn tay vỗ đầu Tô Tiểu Tông: “Lại ăn cơm đi.”

“A.” Tô Tiểu Tông trượt khỏi sofa chạy tới, chợt nhớ ra cái gì lại quay đầu hỏi: “Cậu ơi, cậu không ăn cơm với chúng cháu à?”

Tô Tầm và Lục Trình Dương cũng nhìn sang, Tô Thập vốn đã để hai chân xuống, đứng dậy đi về phía bàn ăn, miễn cưỡng nói: “Đương nhiên là phải ăn rồi, không ăn thì làm sao có sức lực ...” đánh người chứ.

Lời anh còn chưa dứt nhưng Tô Tầm và Lục Trình Dương đều hiểu rõ.

Tô Tầm nhìn Lục Trình Dương một cái, dáng vẻ của anh rất bình tĩnh, thập phần thần nhiên, nếu như lúc này quả đấm của Tô Thập rơi xuống thì có lẽ anh cũng sẽ không chớp mắt lấy một cái.

Lục Trình Dương để chén đũa trước mắt Tô Thập, thần sắc tự nhiên nói: “Anh nói rất đúng.”

Tay Tô Tầm đang cầm đũa dừng một chút nhưng không nói gì, gấp một miếng sườn cho Tô Tiểu Tông, ngược lại Tô Thập có chút hơi kinh ngạc liếc Lục Trình Dương một cái, giống như bị sự thần nhiên trấn tĩnh của anh làm kinh hãi.

Bữa cơm này chỉ có mình Tô Tiểu Tông ăn hết sức khoan khoái, Tô Thập ăn được nhiều nhất.

Tô Tầm ăn không biết ngon, hôm nay chứng kiến Tô Tiểu Tông vì chuyện của bố mà đánh nhau với Chu Minh Thần, sự yếu ớt và phần nộ của con trai cứ quanh quẩn trong đầu cô, Tô Tiểu Tông muốn có bố mà bố của bé bây giờ đang ngồi trước mặt, có lẽ ... cô không nên ích kỷ như vậy.

Quan trọng nhất là, cô lo lắng bởi vì chuyện như thế này Tô Tiểu Tông sẽ tiếp tục đánh nhau. Trước kia cô tự nhủ là một mình cô cũng có thể nuôi dưỡng Tô Tiểu Tông, sau này gặp được người thích hợp, đối xử với Tô Tiểu Tông như con đẻ của mình thì cô sẽ xem xét rồi kết hôn, sau đó sẽ nói với Tô Tiểu Tông đó là người bố đi làm ăn xa của bé.

Nhưng mấy năm nay, ngoài Mục Viễn thì cô không gặp được người nào khác, thật là đúng với những lời hàng xóm hay bàn tán trước kia, phụ nữ mang theo con nhỏ quả thật rất khó gả được cho người khác.

Nhưng Mục Viễn không thích hợp với cô, với gia thế của anh thì nhà anh không thể nào cho phép anh cưới một người phụ nữ đã có con nhỏ, dù cho người nhà của anh đồng ý thì Tô Tiểu Tông đi theo cô cũng sẽ cảm thấy ủy khuất. Mục gia là một gia tộc lớn nên không đơn giản, huống chi từ trong đáy lòng cô không muốn ở cùng một chỗ với người quá hiểu chuyện giữa cô và Lục Trình Dương.

...

Ăn cơm xong, Tô Thập và Lục Trình Dương cũng không có ý muốn rời đi, Tô Tiểu Tông biết mẹ không phải đi công tác nữa thì rất vui mừng, ngồi trên thảm chơi đồ chơi. Lục Trình Dương ngồi xuống bên cạnh chơi cùng với bé, cu cậu dục cựa hoàn nghênh anh, lấy món đồ chơi mới nhất của mình ra cho anh xem, ngón tay chỉ vào những món đồ chơi kia giới thiệu với anh: “Cái này là sinh nhật năm ngoái mẹ tặng cho cháu, Transformers này là mẹ nuôi Cẩn Cẩn mua cho cháu, cái này là chú Mục Viễn tặng vào ngày quốc tế thiếu nhi, còn cái này ...”

* Dục cựa hoàn nghênh: Giả bộ cựa tuyệt nhưng cuối cùng cũng hoan nghênh.

Lục Trình Dương nghe đến tên của Mục Viễn thì nhin không được nhử mảy, cậu nhóc này có vẻ như rất thích anh ta, Lục Trình Dương vươn tay vuốt mái tóc xoăn của bé, hỏi: “Cháu rất thích chú Mục Viễn sao?”

Tô Tiểu Tông không chút do dự dùng sức gật đầu: “Thích ạ! Chú Mục Viễn rất tốt với cháu.” Suy nghĩ một chút lại bổ sung thêm, “Đối với mẹ cũng rất tốt.”

Tô Tầm và Tô Thập đang ngồi trên sofa xem tivi cùng lúc nhìn qua, Tô Thập không phúc hậu giễu cợt một tiếng, nhìn ra được đầu xoăn nhỏ cũng không thích bố ruột của mình, anh thích nghe nhất là kết quả này.

Lục Trình Dương nghiêng đầu nhìn về phía Tô Tầm, cô nhủ mảy, giống như không thích anh hỏi đến vấn đề này, cô đứng dậy đi qua: “Tiểu Tông, phải đi ngủ rồi, ngày mai còn phải đi nhà trẻ nữa.”

“Vâng ...” Tô Tiểu Tông có chút lưu luyến không rời thả món đồ chơi trong tay ra, bình thường mẹ và cậu rất ít khi chơi cùng với bé, hôm nay khó có được có người chơi cùng với bé nên bé muốn chơi thêm một lúc nữa, ngược đầu lên nhìn Lục Trình Dương bị bỏ nói: “Chú ơi, cháu phải đi ngủ rồi, chú cũng mau về nhà ngủ đi.”

Tô Thập nghe Tô Tiểu Tông nói như vậy lại không phúc hậu cười ra tiếng, sắc mặt Lục Trình Dương không đổi đứng lên hỏi bé: “Có muốn nghe chú kể chuyện cổ tích không? Chờ cháu ngủ rồi thì chú sẽ về.”

Tô Tiểu Tông nghe nói như thế thì vui mừng, ngược cổ nhìn anh rồi nhìn Tô Tầm, nhỏ giọng trung cầu ý kiến: “Mẹ ơi, có được không ạ?”

Lục Trình Dương lẳng lặng nhìn Tô Tầm, Tô Tầm trầm mặc một lúc rồi gật đầu.

Tô Tiểu Tông vui vẻ kéo tay Lục Trình Dương: “Mẹ đồng ý rồi nhưng mà chờ cháu ngủ rồi thì chú không thể giống như ngày hôm qua lén vào nhà cháu nữa nhé.” Chuyện bé nói là sáng sớm hôm qua thức dậy đã thấy Lục Trình Dương ở trong nhà của mình.

Hôm qua người đàn ông này cũng đến đây? Tô Thập nghiêng đầu nhìn Tô Tầm, ghét bỏ lườm cô một cái.

Lục Trình Dương bế Tô Tiểu Tông đi vào gian phòng nhỏ của bé, nhỏ giọng nói: “Còn nhớ câu chuyện ngày hôm qua kể đến đâu rồi không?”

Tô Tiểu Tông trả lời vang dội: “Còn nhớ!”

Hai bố con đi vào phòng, vì để ngăn tiếng tivi trong phòng khách nên Lục Trình Dương đóng cửa lại.

Tô Thập tức giận hỏi Tô Tầm: “Cậu ta là đang làm hòa với em sao? Vì đứa con hay là chỉ muốn tranh giành đầu xoăn nhỏ thôi?”

Tô Tầm lắc đầu: “Em cũng không biết.” Điều cô nói là sự thật, cô cũng không biết rốt cuộc Lục Trình Dương có ý gì, rõ ràng Trình Nhiễm cũng đã đến thành phố B nhưng anh vẫn còn đến đây đưa với cô, đơn thuần chỉ là vì đứa con hay còn có lý do khác ...

“Nếu như cậu ta dám tranh Tiểu Tông thì đêm nay anh sẽ đánh cho cậu ta tàn lụn!” Tô Thập lạnh giọng nói, anh biết rõ Tô Tiểu Tông quan trọng với Tô Tầm như thế nào, tên cận bã này nếu dám tranh đoạt đứa con với em gái anh thì phải hỏi người cậu này có đồng ý hay không!

“Em sẽ không để cho anh ta dẫn Tiểu Tông đi.” Tô Tầm nhàn nhạt nói, cô cũng không cho rằng Lục Trình Dương sẽ giành con với cô, điều lớn nhất cô có thể làm là cho Tô Tiểu Tông nhận anh là bố.

Tô Thập nhìn Tô Tầm một cái, thấy thần sắc của cô lạnh lùng, giống như cô không quá lo lắng đối với chuyện này.

...

Lục Trình Dương chỉ đi vào một lúc liền đi ra, chắc là hôm nay Tô Tiểu Tông đánh nhau nên mệt, chỉ nghe kể chuyện được một lúc đã ngủ mất.

Tô Thập thấy Lục Trình Dương đi ra thì đứng dậy đi đến trước mặt anh, nhàn nhạt nói: “Đi, chúng ta đi uống chén rượu, nói chuyện.”

“Được, tôi cũng có ý đó.” Chuyện này Lục Trình Dương không cảm thấy bất ngờ nên sáng khoái đồng ý.

Làm sao chỉ có thể uống rượu nói chuyện đơn giản như vậy được, Tô Tầm rất hiểu Tô Thập. Mới mấy năm gần đây thôi anh còn bắt nạt cô, thường nói là cô em gái này không có một chút gì gọi là đáng yêu cả nhưng chỉ cần có người bắt nạt cô thì anh nhất định sẽ xông lên đánh cho người đó một trận. Lục Trình Dương xuất hiện thật không đúng lúc, nếu như anh đã xuất hiện rồi thì trận đánh này là không tránh khỏi, cô sẽ không ngăn cản mà có muốn cản cũng cản không được.

Nhìn bọn họ một cái, thấy hai người đều bình tĩnh thì Tô Tầm xoay người trở về phòng, ném lại một câu: “Đóng cửa lại giúp em.”

Chân trước vừa bước vào phòng thì đã nghe thấy tiếng cửa chính được đóng lại, Tô Tầm vô thức dựng tai lên nghe động tĩnh bên ngoài.

Quả nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng động, giống như là có người bị đẩy mạnh vào tường, Tô Tầm nhin không được đi nhích ra phía cửa rồi đứng yên, cô nghe thấy tiếng đánh nhau rõ ràng cùng với tiếng khê rên rì của đàn ông, trong khoảnh khắc đó thế nhưng cô lại cảm thấy rất khoan khoái.

Đầu cũng không quay lại cô bước vào phòng, cầm lấy đồ ngủ đi vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Chương 20

Một đêm không mộng.

Ngày hôm sau Tô Tầm đưa Tô Tiểu Tông đi nhà trẻ, ở cửa thì nhìn thấy Chu Minh Thần kéo một người đàn ông nghiêm nghị, cao lớn lạnh lùng, bên cạnh còn có một cái vali hành lý nhỏ, đứa nhỏ giống như là đang giận dữ, làm thế nào cũng không chịu buông tay người đàn ông ra, mặt mày người đàn ông nhàu lại, lạnh lùng nói: “Chu Minh Thần, nếu không đi vào thì sau này không cần đi đến nhà trẻ nữa.”

Người đàn ông này quá hung dữ với trẻ nhỏ! Tô Tầm nhin không được nhàu mày, tại sao có thể trực tiếp nói cho đứa nhỏ biết là mẹ của bé đã chết rồi chứ? Tại sao anh ta không dỗ con một chút chứ, anh ta không sợ sẽ lưu lại bóng ma ở trong lòng đứa nhỏ sao? Tô Tầm có cảm giác tình thương của người mẹ trong cô dâng tràn, đứa nhỏ này ở cùng với bố cũng thật là đáng thương mà.

Chu Minh Thần từ từ buông tay ra, chợt thấy Tô Tầm đang dắt tay Tô Tiểu Tông thì ánh mắt của cu cậu sáng lên, nhanh chóng chạy về phía hai mẹ con Tô Tiểu Tông, kéo tay Tô Tầm đi đến trước mặt người đàn ông, tha thiết ngẩng đầu nhìn anh: “Bố ơi, con có thể đến ở nhà bạn thân của con không? Con không muốn đến nhà của bà ...”

Lại quay đầu nhìn Tô Tầm, nhỏ giọng nói: “Di ơi, di có thể cho cháu ở lại vài ngày không? Cháu sẽ ngoan, sẽ tự mình mặc quần áo, tự mình tắm rửa, tự mình ăn cơm”

Tô Tiểu Tông nghe thấy những lời này thì hứa theo: “Con cũng vậy.”

Tô Tầm nhìn ánh mắt đầy mong chờ của Chu Minh Thần, có chút không muốn từ chối nhưng mà cô còn phải đi công tác nữa, Tô Tầm chắc chắn sẽ không đồng ý chăm sóc cùng lúc hai đứa tiểu quý, đang lúc Tô Tầm còn do dự thì người đàn ông đã lạnh mặt kéo Chu Minh Thần về bên cạnh: “Làm loạn cái gì, mau đi vào.”

Tô Tầm thấy đôi mắt của Chu Minh Thần đỏ hồng, muốn khóc nhưng không được khóc, nhin không được nói với người đàn ông kia: “Chu tiên sinh, tôi cảm thấy ... anh đối với trẻ nhỏ nên nhu hòa hơn, Chu Minh Thần còn nhỏ lại không có mẹ ở bên cạnh nên anh chính là tất cả của bé. Nếu như ngay cả anh cũng không đối tốt với bé, lẽ như tâm lý của đứa bé trở nên vụn vỡ thì làm thế nào bây giờ?”

Nói xong những lời này thì Tô Tầm cảm giác mình có chút nhiều chuyện bởi vì người đàn ông kia đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cô.

Không biết có phải do lời nói của cô có hiệu quả hay không mà người đàn ông vươn tay sờ đầu Chu Minh Thần, giọng nói trở nên hòa hoãn hơn vài phần: “Mấy ngày nữa bố sẽ đến nhà bà đón con, con ngoan một chút.”

Chu Minh Thần ngửa đầu nhìn anh, nhỏ giọng trả lời: “Được rồi, vậy bố nhớ đến sớm một chút.”

Người đàn ông đi rồi nhưng Tô Tiểu Tông vẫn nhìn theo bóng lưng của anh rất lâu, tâm sự có chút nặng nề.

Tô Tầm đưa hai tiểu gia hòa cùng nhau vào nhà trẻ, Chu Minh Thần lại kéo tay cô, hỏi cô: “Di ơi, sau này cháu có thể đến nhà di chơi không?”

Tô Tầm sờ đầu bé, cười nói: “Dĩ nhiên là được rồi.”

...

Tô Tầm đi rồi, Tô Tiểu Tông suy nghĩ thật lâu mới hỏi Chu Minh Thần: “Bạn cảm thấy có bố tốt hơn hay có mẹ tốt hơn? Minh chưa gặp bố, bạn cũng chưa gặp mẹ nhưng mình vẫn muốn có bố. Nếu như chỉ có thể chọn một trong hai người thì bạn chọn mẹ hay là chọn bố?”

Đối với trẻ nhỏ mà nói thì đây là một sự lựa chọn khó khăn, Chu Minh Thần suy nghĩ thật lâu rồi có chút thương tâm trả lời: “Minh không có cơ hội để chọn, bố mình nói mẹ đã chết rồi nên mình chỉ có nỗi nhớ mà thôi.”

Tô Tiểu Tông cũng không nói chuyện, giống như cu cậu không biết an ủi người bạn nhỏ của mình như thế nào cả, suy nghĩ thật lâu mới vỗ vai Chu Minh Thần, hào phóng nói: “Không sao, mình có một người dì rất tốt, còn có một người mẹ nuôi nữa, mình sẽ nói với hai người đối tốt với bạn luôn.”

“Được, cảm ơn bạn.” Chu Minh Thần cười vui vẻ.

...

Tô Tầm đến phòng làm việc đúng giờ, phát hiện trong phòng có nhiều người nhìn cô với ánh mắt khác thường, hơi nhú mồm ngó vào vị trí của mình, ánh mắt từ bốn phía bắn đến làm cô có cảm giác như mình đang ngồi trên thảm hồng. Tô Tầm cảm lấy lý đi đến phòng uống nước.

Triệu Cần Cần chợt dạ theo sau, vẻ mặt của cô chính là vẻ mặt chịu chết.

Tô Tầm dừng bước ở cuối hành lang, xoay người nhìn Triệu Cần Cần, trực tiếp hỏi: “Hôm qua có phải chị đã nói cái gì hay không?”

Triệu Cần Cần đứng đầu vào tường, đầu tóc rối bời dựa vào tường nghiêng đầu nhìn cô, khóc không ra nước mắt nói: “Chị nói ...”

“Nói gì?” Tô Tầm có một dự cảm xấu.

“Cái gì cũng đều nói ...” Triệu Cần Cần lại không thể nói tiếp.

Tô Tầm nhin không nổi nữa, đi tới giữ chặt lấy Triệu Cần Cần, tức giận nói: “Đứng đầu đến góc rồi phải không, nói đi, có phải chị đã nói ra chuyện của em và Lục Trình Dương rồi phải không?”

Nói đến chuyện này thì Triệu Cần Cần lại có vài phần uể oải, hữu khí vô lực dựa vào tường, sau đó lại gục đầu trên vai Tô Tầm, đáng thương nói: “Đều nói ...” Suy nghĩ một chút thì tinh thần tỉnh táo trở lại, tức giận nói: “Cũng không thể trách chị được, ai bảo mấy người đó nói chuyện khó nghe như vậy chứ, chị thực sự nhin không được mới nói ra nhưng mà chị đều đổ hết trách nhiệm lên người Lục Trình Dương rồi, đoán chừng bây giờ tất cả mọi người đều coi anh ta là một kẻ cặn bã rồi.”

Tô Tầm có chút bất đắc dĩ lườm Triệu Cần Cần, ngày hôm qua nghe Triệu Cần Cần cãi nhau với mấy người kia thì Tô Tầm còn nghĩ rằng cô sẽ biết

đúng mực nhưng Tô Tầm hoàn toàn quên mất, Triệu Cần Cần là điển hình của người chỉ cần kích một chút là nổi giận, khi tức giận lên rồi thì cái gì cũng không để ý đến.

“Lần này thì hay rồi, trước khi nghỉ việc em còn trở thành đối tượng cho mọi người bàn tán.” Tô Tầm nghĩ mà giận nhưng thấy đáng về tự trách của Triệu Cần Cần thì cơn giận cũng tiêu tan đi một nửa.

Bất kể như thế nào thì Triệu Cần Cần vì muốn bảo vệ cô nên mới ra mặt.

Triệu Cần Cần ho khan vài tiếng: “Không sao, dù sao em cũng sắp đi công tác rồi, sau khi trở về thì cũng nghỉ việc ngay ... vung tay áo cũng không làm mất đi nửa đám mây nhưng Lục Trình Dương lại không giống như vậy, hoàn toàn là một kẻ cặn bã, mặt người dạ thú!” Triệu Cần Cần đắc ý hất cằm lên: “Chỉ cảm thấy như vậy rất tốt, thay em trút giận.”

* Ý là không có ảnh hưởng gì hết.

“Bây giờ trong mắt mọi người thì em chính là vợ trước của kẻ cặn bã vì thế em nên cảm thấy vinh hạnh sao?” Tô Tầm thở dài, lờ mờ Triệu Cần Cần một cái, cô thà rằng người ta nói cô chưa chồng mà có con chứ không muốn người khác nói cô có liên quan đến Lục Trình Dương.

Triệu Cần Cần vỗ vào đầu mình một cái, sao mình lại ngu như vậy chứ, ôm lấy Tô Tầm: “Thực xin lỗi, lúc ấy thật sự là chị rất tức giận. Bây giờ mọi người đã biết em ly dị với Lục Trình Dương, còn có một đứa con nhỏ nữa, đầu óc chị thật đúng là bị lừa đá mà ...”

Tô Tầm im lặng một chút rồi vỗ bả vai của Triệu Cần Cần: “Thôi, nói cũng đã nói rồi, dù sao em cũng sắp rời công ty rồi nên mọi người có nói gì thì em cũng không nghe được.”

Triệu Cần Cần ngẩng đầu nhìn Tô Tầm: “Em không giận chị sao?”

Tô Tầm liếc cô một cái: “Giận nhưng giận cũng vô dụng thôi, đi nào, quay trở lại làm việc thôi.”

Triệu Cần Cần than hai tiếng rồi đi về phòng làm việc.

Trở lại phòng làm việc, những ánh mắt kia thỉnh thoảng còn nhìn sang nhưng mà thấy Tô Tầm lạnh nhạt nên những người đó cũng có chút ngại không yên. Chiều hôm qua dự định đi đến hiện trường chụp ảnh nhưng không thành nên Tô Tầm dứt khoát cầm lấy túi đi ra khỏi phòng làm việc, trực tiếp đi đến hiện trường chụp ảnh.

...

Thật ra hiện trường chụp ảnh cũng không cần Tô Tầm giúp gì cả, cô ở studio ngây ngốc đến xế chiều, nhìn đồng hồ thì thấy đã năm giờ rồi nên đứng dậy muốn rời đi. Tô Tầm vừa mới cử động liền đụng vào một lồng ngực cứng rắn.

Tô Tầm nhìn không được nhú mày ngẩng đầu lên, chẳng biết Lục Trình Dương đứng sau lưng cô từ lúc nào, đứng bao lâu, nhìn anh có chút mệt mỏi, khỏe miệng và khỏe mắt rõ ràng còn có vết máu bầm, không anh tuần như lúc trước, nhìn có chút chật vật. Hiển nhiên là tối hôm qua Tô Thâm xuống tay rất độc ác.

Tô Tầm quay mặt đi, nhàn nhạt hỏi: “Sao anh lại đến đây?”

Dường như Lục Trình Dương không để ý đến vết thương trên mặt mình, nhìn chằm chằm Tô Tầm một lát, nhỏ giọng nói: “Anh tới đón em đi đến sân bay, hành lý của em còn ở trên xe anh, bây giờ chúng ta có thể đi thẳng tới đó.”

Tô Tầm yên lặng, một lúc sau mới ngẩng đầu nhìn anh: “Đi thôi.” Cô vòng qua người anh, dẫn đầu đi ra ngoài.

Trên đường Tô Tầm gọi điện cho Tô Thâm, bây giờ Tô Thâm còn chưa biết Tô Tầm làm chung công ty với Lục Trình Dương, giờ lại còn đi công tác cùng nhau nên ở trong điện thoại nghe Tô Tầm nói đi công tác với Lục Trình Dương đến thành phố S thì tức giận mắng to: “Shit! Sớm biết như vậy thì tối qua anh đã cắt đứt chân của cậu ta rồi.”

* Trong bản convert và bản raw ghi là thành phố B nhưng thành phố B là nơi Tô Tầm đang sống còn Lục Trình Dương và Tô Tầm đi công tác ở thành phố S (chương 17 có nói đến) nên mình sửa lại là thành phố S, những chương sau tác giả cũng sửa lại thành thành phố S.

“Đi công tác về, em sẽ nghỉ việc.” Tô Tầm nhàn nhạt nói.

“Giỏi lắm, lần này em chọc anh tức chết rồi.” Tô Thâm mắng hai câu liền cúp điện thoại.

Lục Trình Dương đang chuyên tâm lái xe nghiêng đầu nhìn Tô Tầm, thấy cô nhìn điện thoại ngẩn người liền hỏi: “Gọi cho anh em sao?”

Tô Tầm để điện thoại vào trong túi, mắt vẫn nhìn về phía trước, ngữ điệu thật bình tĩnh nói: “Ừ, anh ấy nói là nếu như biết được anh ép tôi đi công tác với anh thì tối hôm qua anh ấy đã cắt đứt chân anh rồi.”

Lục Trình Dương im lặng, Tô Tầm nghiêng đầu nhìn anh, có chút tò mò: “Tối qua anh không đánh trả sao?”

“Không có.” Lục Trình Dương nhàn nhạt nói, lái xe vào bãi đậu xe.

Tô Tầm không lên tiếng, cô đoán Lục Trình Dương sẽ không đánh trả nhưng chính tai nghe anh thừa nhận thì trong lòng cô cảm thấy có chút là lạ, rốt cuộc là do anh muốn chuộc tội hay là do cảm thấy chột dạ?

Lục Trình Dương lấy hành lý của hai người từ trong cốp xe ra, nói với Tô Tầm: “Đi thôi.”

Ngẩng đầu nhìn người đến người đi ở sân bay, Tô Tầm mấp máy môi muốn nói nhưng rồi cúi đầu xuống, đi đến bên cạnh anh: “Ừ.”

Nhiều năm rồi Tô Tầm không có đến thành phố S, hai năm trước hợp lớp cô cũng không có đi. Thật ra cô cũng không phải vì liên quan đến Lục Trình Dương mà bài xích thành phố này, anh đã từng là người rất quan trọng với cô nhưng cũng không phải là tất cả. Cô còn có bạn học của mình, còn có việc học nữa, đối với Tô Tầm mà nói thì bốn năm đại học kia là thời gian tươi đẹp nhất của cô ... nhưng mà đóa hoa kia đã nở lại tàn mất rồi.

Trong thời gian chờ đợi máy bay cất cánh thì Tô Tầm ngửi thấy mùi hương khiến cô đột nhiên cảm thấy e sợ, thậm chí quên cả việc thắt dây an toàn.

Lục Trình Dương nghiêng người cài dây giúp cô, đột nhiên Tô Tầm kịp phản ứng lại, xoay người nhìn về khuôn mặt có vết máu bầm kia. Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt của anh rất sâu khiến cho người khác dễ dàng rơi vào trong đó, Tô Tầm cúi đầu xuống đẩy anh ra, tự mình thắt dây an toàn rồi dựa cả người vào ghế nghỉ ngơi, không nhìn anh nữa.

“Tầm Tầm.” Lục Trình Dương cúi đầu gọi tên của cô.

“Sao?” Tô Tầm nhàn nhạt trả lời, đầu cũng không xoay lại mà nghiêng đầu tựa vào cửa sổ, nhắm mắt lại.

Lục Trình Dương nhú mày lại, hai ngày nay cô có chút khác lạ, quá mức bình bình, giống như mặc kệ anh nói gì hay làm gì cũng đều không ảnh hưởng gì đến cô cả.

Sau khi máy bay cất cánh, Tô Tầm tìm một tư thế thoải mái nhắm mắt lại ngủ, khuôn mặt không màng danh lợi, tóc dài đen nhánh tùy ý xõa xuống, nhìn hết sức lười biếng. Thật ra đáng vẻ cô để tóc dài nhìn rất đẹp nhưng trong ký ức của anh vẫn là đáng vẻ khi cô để tóc ngắn. Lúc cô chạy về phía anh, lúc cô quay đầu nhìn anh, lúc nhào vào trong lòng anh thì mái tóc ngắn mềm mại cũng sẽ nhẹ nhàng bay lên; lúc cô đứng lại thì những sợi tóc ngắn đó cũng ngoan ngoãn nép vào bên tai.

“Anh và Trình Nhiễm không như em nghĩ đâu, giữa anh và cô ấy không phát sinh chuyện nam nữ.” Lưng Lục Trình Dương dán vào thành ghế, nghiêng đầu chăm chú nhìn vào khuôn mặt của cô. Khó có dịp cô bình tĩnh ngồi cùng anh ở một chỗ như vậy mặc dù là họ đang ở trên máy bay và thời gian không đúng.

Anh hiểu giữa bọn họ có quá nhiều vấn đề, không chỉ là Trình Nhiễm nhưng lúc này anh chỉ muốn nói cho cô biết điều này mà thôi.

Lông mi của cô hơi run rẩy một chút nhưng cô không hề có chút phản ứng nào. Một lúc sau, lúc Lục Trình Dương cho rằng Tô Tầm đã ngủ thì lại nghe thấy cô nói: “Đó là chuyện của anh và cô ta, không liên quan gì đến tôi cả.”

Lúc cô nói những lời kia thì ngữ điệu không nhanh không chậm, thậm chí là hơi hột, giống như là không để ý, ngay cả mắt cũng không mở ra.

Nhẹ nhàng chặn lại những lời Lục Trình Dương muốn nói.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Chương 21

Cho đến khi máy bay hạ cánh thì Lục Trình Dương không thể nói thêm một câu nào nữa vì Tô Tầm ngủ thẳng một giấc từ lúc máy bay cất cánh cho đến khi máy bay hạ cánh.

Tô Tầm nghe thấy có người dịu dàng gọi tên mình thì cô mới tỉnh lại, đôi mắt mở to nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy trời đã tối rồi. Tô Tầm đang muốn cởi dây an toàn ra thì phát hiện dây an toàn đã được cởi, cô hơi nhú mi đứng lên.

Lục Trình Dương cũng đứng lên theo, lấy hành lý từ trên kệ xuống, Tô Tầm chui ra ngoài từ khe hở bên cạnh anh, đi ra cabin trước.

Lục Trình Dương cầm theo hành lý đi phía sau Tô Tầm, đến cửa ra thì anh nói với cô: “Chúng ta đi ăn cơm trước đã.”

Gần tám giờ rồi, Tô Tầm quả thật cũng đói, nhẹ gật đầu: “Được.”

Thành phố này rất quen thuộc, quen thuộc đến nỗi chỉ cần đi trên bất kỳ con đường nào cũng có thể nhớ lại từng hình ảnh ngày xưa. Lục Trình Dương

không hỏi Tô Tầm muốn đi ăn ở đâu, anh trực tiếp lái xe đến khu phố họ ở trước kia, gần đó có một quán ăn gia đình, bà chủ là một nữ đầu bếp xinh đẹp trẻ tuổi. Không gian của quán ăn không lớn nhưng sạch sẽ vệ sinh, mỗi ngày chỉ phục vụ mười lăm bàn mà thôi, nhất định phải đặt trước ba ngày mới được, Tô Tầm trước kia rất thích hương vị món ăn nơi đây. Lục Trình Dương thường đặt vào thứ hai, tối thứ bảy sẽ đưa cô đến ăn, ăn xong sẽ cùng nhau đi xem phim, sau đó cùng nhau đi bộ về nhà.

Năm năm đã qua, quán ăn này vẫn giống như trước, ngay cả cách bài trí cũng không thay đổi một chút nào cả.

Tô Tầm đứng ở trước cửa quán có chút hoảng hốt, ánh sáng ấm áp từ trong cửa kính chiếu ra, trong quán không còn người khách nào khác, chỉ còn một mình thân ảnh yếu điệu của bà chủ đang ngồi trước quầy gỗ bàn phím.

“Vào thôi, nếu không quán sẽ đóng cửa.” Lục Trình Dương nghiêng đầu nói với Tô Tầm.

Tô Tầm ngẩng đầu nhìn anh một cái, ngay từ lúc bắt đầu cô đã biết Lục Trình Dương đưa cô đến thành phố S là có tư tâm. Nếu như cô cương quyết từ chối chuyển đi công tác này thì anh cũng không thể làm gì cô cả.

Lúc năm năm trước hai người ly hôn, Tô Tầm liền cho rằng đời này cô và Lục Trình Dương không còn liên quan gì đến nhau nữa nhưng lần này anh đột nhiên xuất hiện, đủ loại dấu hiệu nói cho cô biết nếu như lần này cô không đến thành phố này cùng anh thì ngoại trừ đứa con, sau này họ sẽ còn có nhiều chuyện dây dưa không rõ.

Tô Tầm bước chân vào quán ăn trước, đẩy cửa kính trong suốt ra, tiếng chuông gió lạnh lạnh vang lên, trong một buổi tối mùa hè càng làm cho người ta chú ý hơn. Bà chủ nghe thấy tiếng động thì nghiêng đầu nhìn qua, cười nói với Tô Tầm: “Tôi chờ hai người đã lâu rồi, nếu hai người còn không đến thì tôi cũng chuẩn bị đóng cửa rồi.”

Tô Tầm áy náy cười một tiếng, đang muốn nói chuyện thì nghe thấy giọng nói trầm thấp từ tính của Lục Trình Dương: “Xin lỗi, bây giờ có thể dọn món ăn lên cho chúng tôi được không?”

Bà chủ đứng lên, dùng tay làm dấu mời: “Hai người đợi một chút.” Rồi xoay người đi vào phòng bếp.

Chọn một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, Lục Trình Dương rót trà rồi để trước mặt Tô Tầm, mùi gạo nhàn nhạt bay vào trong mũi. Tô Tầm bung chén trà lên nhấp một ngụm, nhiệt độ rất vừa nên cô rất nhanh đã uống hết chén trà. Tô Tầm rất thích hương vị của loại trà này, từ trước đến giờ ở trong nhà cô đều có.

“Anh đã mua lại căn nhà trước kia của chúng ta.” Lục Trình Dương nâng ấm trà lên rót vào chén cho cô, không nhanh không chậm nói.

Bỗng dưng Tô Tầm ngẩng đầu nhìn Lục Trình Dương nhưng rất nhanh đã cúi xuống, khóe miệng cong lên một nụ cười thần nhiên: “Vây ư? Ánh mắt của anh thật đúng là không tốt chút nào, căn nhà kia vừa nhỏ lại chẳng có gì hay cả, mua để đầu tư cũng chẳng có lời.”

Năm bọn họ kết hôn thì Lục Trình Dương mới vừa tốt nghiệp được một năm, anh chỉ có một chiếc xe, không có nhà. Anh thuê một căn nhà gồm hai phòng ở giữa trường học và công ty của anh, sau một tuần thì cô lấy thân phận là nữ chủ nhân bước vào căn nhà trọ đó.

Lúc đó anh đã tựa vào trán cô nhỏ giọng nói: “Bây giờ anh chưa thể cho em một căn nhà được, em có cảm thấy tủi thân hay không? Sẽ không cảm thấy ... chọn Mục Viễn tốt hơn chứ?”

Cô hỏi anh: “Anh đây không phải là ép em chọn lựa giữa tình yêu và bánh mì hay sao?”

Anh nói: “Không phải, em không cần phải chọn lựa bởi vì anh sẽ cho em cả hai. Anh chỉ muốn biết bây giờ em có cảm thấy tủi thân hay không thôi?”

Cô cười hi hi bóp eo anh: “Lục Trình Dương, anh không biết sao? Bây giờ xu hướng chọn chồng là chọn người có năng lực, em chưa bao giờ cảm thấy ở cùng với anh là ủy khuất chính mình cả, ngược lại em thấy rất vui.”

Lục Trình Dương đúng là người có năng lực. Hai tháng trước khi ly hôn anh nói cho Tô Tầm biết là lúc cô tốt nghiệp có thể dẫn cô đi xem nhà rồi, đến lúc đó cũng sẽ đến thành phố B cầu hôn cô với người nhà của cô. Lúc lấy giấy chứng nhận kết hôn thì Tô Tầm có chút sợ sẽ bị người nhà trách cứ nên kiên trì đợi đến khi tốt nghiệp mới nói cho gia đình biết.

Khi đó anh đã muốn cho cô những thứ tốt nhất, vừa cho cô tình yêu, vừa cho cô bánh mì.

Nhưng cuối cùng anh đã vứt bỏ tình yêu đi, để lại cho cô bánh mì nhưng cô không cần. Một mình mang theo giấy ly hôn và tấm thân bị tổn thương trở về thành phố B cùng với một món quà ngoài ý muốn.

“Anh mua căn nhà kia cũng không phải để đầu tư.” Lục Trình Dương nhìn Tô Tầm, lông mày của anh nhíu lại, anh cảm thấy Tô Tầm là cố ý nói như vậy.

“Đừng nói là vì tôi.” Sắc mặt Tô Tầm không thay đổi, trong giọng nói có chút trào phúng.

Đôi mắt trong suốt kia cứ như vậy lảng lảng nhìn anh, Tô Tầm thấy sắc mặt của anh có chút thay đổi, trong con ngươi của anh thoáng qua một tia đau thương khiến cho trong lòng Tô Tầm không hiểu sao lại dâng lên một tia khoái cảm.

Đúng lúc này, bà chủ bung lên một tô canh, nhìn thoáng qua hai người rồi cuối cùng nói với Tô Tầm: “Canh này đã được hầm cách thủy mấy giờ liền, tôi nhớ trước kia mỗi lần cô đến đây đều gọi món này, vài năm không gặp, hy vọng cô vẫn còn thích.”

Tô Tầm kinh ngạc nhìn bà chủ, mặc dù trước đây cô tới đây nhiều lần nhưng ít khi tiếp xúc với bà chủ, không ngờ đối phương vẫn còn nhớ đến cô, Tô Tầm cười: “Cảm ơn, mùi vị rất thơm.”

Đối phương cười lại với cô rồi xoay người đi vào phòng bếp.

Món ăn dần dần được bung lên, Tô Tầm cầm lấy đũa bắt đầu thưởng thức, hương vị vẫn giống như trước đây. Tô Tầm có chút tò mò nhìn bà chủ đang ngồi ở quầy, bình thường người ta mở quán không phải muốn càng ngày càng mở rộng sao? Quán này buồn bán tốt như vậy nhưng tại sao mấy năm qua bà chủ xinh đẹp trẻ tuổi này vẫn giữ quán nhỏ như vậy?

Lục Trình Dương nhìn Tô Tầm, dường như anh hiểu được nghi vấn của cô nên nhân dịp giải thích: “Sau khi em về thành phố B thì quán này liền đóng cửa vài năm, lần trước rồi đi thì anh tình cờ phát hiện ra quán đang được sửa chữa, hôm nay là ngày khai trương lại, chúng ta là những người khách đầu tiên.”

Tô Tầm nghe vậy thì kinh ngạc, nhìn không được lại nghiêng đầu nhìn bà chủ. Không gia của quán này không lớn nên những lời nói của Lục Trình Dương đều truyền vào trong tai chủ quán.

Bà chủ lại ngẩng đầu cười với Tô Tầm, cười vô cùng vui vẻ: “Vốn thời gian chính thức khai trương là ngày mai nhưng tôi không thể lay chuyển được thỉnh cầu của Lục tiên sinh nên tôi nay mới mở cửa.”

Tô Tầm nghe những lời này thì nhìn Lục Trình Dương, cô không biết phải nói cái gì nên nhìn bà chủ nói những lời từ đáy lòng: “Hương vị món ăn vẫn giống như trước kia, ăn rất ngon.”

“Cảm ơn.” Bà chủ nói xong xoay người đi vào phòng bếp, cố ý để lại không gian cho hai người.

Tô Tầm suy nghĩ một chút rồi ngẩng đầu nói với Lục Trình Dương: “Tôi đồng ý cho anh nhận Tiểu Tông nhưng tôi không muốn giữa tôi và anh có liên quan gì với nhau cả, chúng ta làm một bản thỏa thuận.” Lòng mảy của anh nhũn nhặn nhưng cô làm như không thấy, tiếp tục nói: “Tôi không nói với con anh là một người bố không tốt nhưng trước đó hai người đã gặp nhau rồi, tôi không nói cho Tiểu Tông biết anh là bố của bé. Tiểu Tông cũng đã bốn tuổi rồi, bé sẽ tò mò tại sao trước kia lại không nói cho bé biết, tại sao ... tôi lại ghét anh. Những điều này tôi cũng không biết phải giải thích như thế nào với một đứa nhỏ cả.”

Lúc cô nói “tôi lại ghét anh” thì âm điệu nhỏ hơn một chút, giống như là cô cố ý nhấn mạnh.

“Nếu như em có cao kiến gì thì anh sẽ phối hợp nhưng anh làm vậy không phải là vì em mà là vì đứa nhỏ.”

“Bây giờ chúng ta giống như những cặp vợ chồng đã ly hôn khác. Trước tiên nói chuyện đứa nhỏ sẽ ở với ai. Từ nhỏ Tiểu Tông đã sống cùng với tôi nên đối với bé tốt nhất là không cần thay đổi, con sẽ tiếp tục ở cùng với tôi. Từ thứ hai đến thứ sáu sẽ ở cùng với tôi, cuối tuần anh có thể đón con qua ở cùng. Nếu như anh cảm thấy không tiện thì cũng có thể điều chỉnh thời gian.”

“Còn có việc anh làm ở Khải Sâm nếu chỉ là tạm thời, đến lúc anh phải về thành phố S thì con vẫn tiếp tục ở bên cạnh tôi, tôi sẽ không đồng ý anh mang con đi.”

“Cuối cùng, để cho anh và Tiểu Tông nhận nhau đã là nhượng bộ lớn nhất của tôi rồi, hy vọng là anh có thể hiểu được.”

Tô Tầm nói xong, cầm lấy chén trà uống vài ngụm, ngược mắt nhìn anh thì thấy gương mặt anh đã lạnh đến cực điểm, gắt gao nhìn chằm chằm vào cô nhưng giọng nói cũng rất trầm nhẹ: “Tầm Tầm, nguyện vọng lớn nhất của đứa nhỏ là muốn có bố mẹ ở bên cạnh, giữa chúng ta có rất nhiều hiểu lầm, trước đây ...”

“Trước đây như thế nào? Trước đây chỉ là ly hôn mà thôi, chia tay chính là chia tay, nhiều năm như vậy anh cũng không giải thích, bây giờ giải thích thì có nghĩa gì chứ?” Tô Tầm nhũn nhĩm, đặt đũa xuống: “Tôi sẽ không vì đứa con mà tái hợp với một người đàn ông có dây dưa không rõ ràng với một người phụ nữ khác.”

Lục Trình Dương im lặng nhìn cô.

Tô Tầm lại cầm lấy đũa vui vẻ ăn cơm, hiển nhiên cô không muốn nghe cái gọi là giải thích kia, là sự thật cũng không sao cả, cô không muốn nghe.

Kết thúc một bữa cơm trong im lặng, Lục Trình Dương đi đến quầy thanh toán còn Tô Tầm cầm theo túi hành lý của mình đi ra ngoài cửa. Lục Trình Dương vội vàng giữ chặt tay của cô: “Đợi chút, anh đã đặt chỗ khách sạn rồi, chúng ta cùng nhau đi.”

Tô Tầm rút tay ra, nhân dịp nói: “Tôi không định đi một mình, tôi chỉ là muốn ra ngoài trước mà thôi.”

Lục Trình Dương đứng ở bên cạnh im lặng nhìn cô, hai người bình tĩnh đứng ở lề đường trước cửa quán, đèn đường kéo dài thân ảnh của hai người, yên ắng tĩnh lặng. Mấy năm trước cũng như thế này nhưng phía sau anh lúc đó có một dáng người nhỏ nhắn giẫm lên bóng của anh. Hai bóng người nhập vào nhau dịu dàng chìm vào trong bóng đêm, giống như một bộ phim nói về thời thanh xuân kéo dài đến hiện tại.

Trong lúc chờ taxi, Tô Tầm quay đầu nhìn lại quán ăn nhỏ phía sau, ánh sáng nhu hòa đúng lúc vụt tắt, bà chủ cầm theo túi đi ra khỏi quán, thấy Tô Tầm nhìn qua thì liền cười với cô, Tô Tầm cũng cười lại với bà chủ.

Trời có chút tối nên Tô Tầm không nhìn rõ biểu hiện trên mặt bà chủ, chỉ nghe thấy sau lưng truyền đến tiếng đóng cửa xe, sau đó Tô Tầm thấy nụ cười của bà chủ liền cứng lại. Tô Tầm nghi hoặc nghiêng người nhìn phía sau thì chỉ nhìn thấy một chiếc xe màu đen đang dừng ở ven đường. Lúc Tô Tầm quay đầu lại thì thấy một người đàn ông cao lớn đi ngang qua cô về phía quán ăn nhỏ ẩm áp kia. Tô Tầm chỉ nhìn thấy bóng lưng thon dài cao lớn của người đàn ông mang theo cảm giác xâm lược nồng đậm.

Lục Trình Dương nghiêng đầu nhìn cô, nhỏ giọng nói: “Đi thôi.”

Tô Tầm quay đầu lại thì thấy ở trước mặt đã có một chiếc taxi.

Chương 22

“Sao vậy?” Lúc này Lục Trình Dương cũng không chú ý đến hoàn cảnh xung quang, thấy Tô Tầm vẫn còn đứng yên thì không khỏi hỏi.

Tô Tầm nghi ngờ quay đầu lại nhìn vài lần, người đàn ông kia đã đi đến trước mặt bà chủ, thân thể cao lớn hoàn toàn che mất tầm mắt của cô, cô cũng không nghe thấy bọn họ nói gì.

“Không có gì, đi thôi.” Chẳng qua Tô Tầm cảm thấy bóng lưng của người đàn ông kia có chút quen mắt nhưng dù thế nào cũng là chuyện của người khác, cô cứ đứng ở chỗ này nhìn cũng không hay.

Lên xe, Tô Tầm không nhịn được lại quay đầu nhìn, hai người kia vẫn đứng yên như cũ, xem ra hẳn là người quen.

Bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên, Tô Tầm lấy điện thoại từ trong túi ra, thấy tên người gọi đến liền nở nụ cười, ấn nút trả lời, dịu dàng “alo” một tiếng.

Tô Tiểu Tông cầm điện thoại của Tô Thập đang lẫn ở trên giường, khoan khoái nói cho cô biết: “Mẹ ơi, cậu đi tắm rồi, đưa điện thoại để con gọi cho mẹ.”

Tô Tầm để điện thoại trước mặt nhìn thời gian, đã chín giờ rưỡi rồi, bèn nói vào điện thoại: “Chờ cậu tắm xong thì con phải ngoan ngoãn đi ngủ biết chưa? Ngày mai còn phải đi nhà trẻ nữa, con nhớ dặn cậu đặt báo thức, nếu không sẽ bị muộn, nhớ chưa?”

Tô Tiểu Tông ở trong điện thoại ngoan ngoãn nói “vâng.”

Lục Trình Dương tựa lưng vào ghế ngồi, chỗ ngồi phía sau xe taxi có chút chật, chân anh lại dài nên không thoải mái, lúc di chuyển chân không cẩn thận đụng phải đầu gối Tô Tầm, Tô Tầm cảm điện thoại nghiêng đầu nhìn anh một cái, yên lặng dịch ra một chút. Lục Trình Dương nhìn không được nhú mày, ánh mắt rơi xuống đùi của cô.

Hôm nay Tô Tầm mặc áo sơ mi trắng đơn giản và váy đen, váy cách trên đầu gối mười mấy cm, hết sức hợp với quy tắc trang phục công sở, lúc ngồi xuống váy lại kéo cao thêm vài cm nữa, lộ ra bắp đùi trắng nõn cân xứng. Vốn Lục Trình Dương chỉ lơ đãng liếc qua một cái nhưng đột nhiên cảm thấy toàn thân nóng lên, ánh mắt anh nhìn vào chỗ trắng muốt trên hai chân kia không muốn dời đi.

Bên tai là giọng nói dịu dàng của cô đang dỗ bảo bối, trêu chọc khiến lòng anh ngứa ngáy.

Đề xuống tạp niệm trong lòng, ánh mắt của anh lại nhìn đến sườn mặt của cô, cẩn thận nghe cô nói chuyện với con trai, ánh đèn thành thị lưu lại trên gò má của cô từng hình ảnh loang lổ. Đã nhiều lần anh cho rằng mình không thể chống đỡ được đến ngày gặp lại cô, ở nơi tối tăm không thể thấy ánh mặt trời trong vài năm thì cô chính là hy vọng duy nhất của anh.

Tô Tầm cúp điện thoại, cảm nhận được cái nhìn thiếu đốt của người bên cạnh thì cô nghiêng đầu nhìn anh, đập vào mắt cô là đôi mắt đen sâu thẳm thẳm của anh.

Cho đến khi điện thoại của đối phương vang lên thì Tô Tầm mới sững sờ quay đầu nhìn về phía trước, có chút nghi ngờ ánh mắt vừa rồi của anh, quá ... thâm tình đi? Tô Tầm lắc đầu, loại bỏ ý nghĩa hoang đường này ra khỏi đầu.

Lục Trình Dương nhìn số điện thoại xa lạ trên màn hình, anh nhận điện thoại, không ngoài dự đoán khi đầu bên kia truyền đến giọng nói bi bô của đứa nhỏ: “Chú ơi, chú chưa ngủ sao ạ?”

Anh nhìn không được cười ra tiếng: “Sao cháu còn chưa ngủ nữa?”

Tô Tiểu Tông đã ngoan ngoãn nằm ở trên giường, nhỏ giọng nói cho anh biết: “Vừa rồi cháu mới gọi cho mẹ, cháu hỏi mẹ là cháu có thể gọi cho chú để chú kể chuyện cho cháu nghe hay không, mẹ nói có thể, chú ơi, chú kể chuyện cho cháu nghe đi. Tối hôm qua cháu ngủ thiếp đi nên không nghe thấy gì cả.” Nói xong bé còn thở dài, giống như là có chút tiếc nuối.

Khóe miệng Lục Trình Dương cong lên, trong đôi mắt hoàn toàn là sự vui vẻ, anh nghiêng đầu nhìn Tô Tầm một cái rồi bắt đầu kể chuyện.

Dọc theo đường đi đều là giọng nói trầm thấp từ tính của anh, cho đến khi đến khách sạn thì Tô Tầm chợt nghe thấy ngữ điệu của anh thay đổi, thần sắc cũng khôi phục lại sự lạnh lùng thường ngày, nhú mày để điện thoại xuống.

Tô Tầm có chút suy đoán, chắc là anh trai cô đã cúp điện thoại hoặc là mắng anh mấy câu rồi.

Ở trước quầy tiếp tân nhận chìa khóa phòng, hai người đi vào thang máy lên lầu, Lục Trình Dương giữ chặt Tô Tầm: “Anh ở ngay phòng bên cạnh, có chuyện gì thì gọi anh.”

Đêm hôm khuya khoắt thì cô có chuyện gì gọi anh đây? Tô Tầm nhú mồm đẩy anh ra, mở cửa đi vào phòng, sau đó đóng sập cửa lại trước mặt anh.

...

Sáng hôm sau Tô Tầm dậy rất sớm, mới vừa rửa mặt xong thì liền nghe thấy tiếng gõ cửa, cô vừa mở cửa ra liền thấy Lục Trình Dương mặc quần tây đen áo sơ mi trắng đang đứng ở ngoài cửa, vết máu bầm trên mặt đã mờ đi không ít.

Con người đen nhánh của anh nhìn qua cô một lần, cuối cùng nhìn vào khuôn mặt cô, mỉm cười hỏi: “Thu thập xong rồi sao? Trước hết chúng ta đi ăn sáng đã, mười giờ cuộc họp bắt đầu.”

Tô Tầm gật đầu: “Chờ tôi một chút.” Tô Tầm vào phòng cầm lấy túi và điện thoại, “Đi thôi.”

Hai người tới nhà hàng của khách sạn ăn buffet, Lục Trình Dương nói với Tô Tầm: “Em ngồi ở đây, anh đi lấy đồ ăn.”

Tô Tầm nhìn anh một cái rồi ngồi xuống bàn ăn bên cạnh. Rất nhanh Lục Trình Dương đã bê đồ ăn quay lại, sắc mặt thâm trầm, Tô Tầm không hiểu tại sao anh lại đột nhiên thay đổi sắc mặt như thế. Cô ngẩng đầu nhìn lại thì thấy phía sau anh còn có một người rất quen thuộc, Tô Tầm kinh ngạc mở to mắt nhìn.

Sắc mặt của Mục Viễn cũng không quá tốt, nhú mồm nhìn hai người cùng nhau xuất hiện trong nhà hàng, ánh mắt của anh nhìn Tô Tầm một lúc rồi cong khóe miệng lên, ngồi xuống ở trước mặt cô, trực tiếp hỏi: “Tại sao em lại ở đây?”

Nhìn hai người đàn ông đang ngồi đối diện, Tô Tầm có chút bất đắc dĩ, thì ra Mục Viễn cũng đi công tác ở thành phố S, tại sao lại trùng hợp như vậy chứ?

“Giống như anh, em cũng đi công tác.”

Đi công tác? Mục Viễn nghiêng đầu nhìn Lục Trình Dương, khóe miệng đưa cợt nói: “Giám đốc Lục lại mang theo một nhân viên sắp nghỉ việc đi công tác, như vậy có phải là không quá sáng suốt hay không?”

Sắc mặt của Tô Tầm lại càng thay đổi, Lục Trình Dương lạnh giọng nói: “Chuyện này không liên quan gì đến anh cả.” Nói xong thì đặt chén cháo còn tỏa hơi nóng và trứng luộc đến trước mặt Tô Tầm.

Mục Viễn nhìn Tô Tầm, thấy cô đang cúi đầu ăn cháo thì cuối cùng cũng không nhiều lời với Lục Trình Dương ở trước mặt cô nữa.

Ăn xong bữa sáng trong sự im lặng, bầu không khí như vậy khiến người ta có chút ăn không tiêu. Tô Tầm ăn xong trước tiên thì đứng lên, nói với Lục Trình Dương: “Tôi ra đại sảnh chờ anh.” Nhìn về phía Mục Viễn: “Đàn anh, anh cứ từ từ ăn.”

Tô Tầm vừa rời đi thì Mục Viễn liền lạnh lùng nhìn Lục Trình Dương: “Lục Trình Dương, anh không biết ép buộc cô ấy như vậy là hết sức hèn hạ sao?”

Lục Trình Dương cười nhạt một tiếng, cũng lạnh lùng nói: “Đó là chuyện của tôi và cô ấy, không liên quan gì đến anh hết.” Nói xong thì đứng lên, đi ra khỏi nhà hàng.

Lại câu nói “không liên quan gì đến anh”, Mục Viễn cười lạnh một tiếng, cũng đi ra khỏi nhà hàng, anh ung dung nói: “Trước đây không liên quan nhưng sau này thì chưa chắc.”

Lục Trình Dương liền quay đầu lại, sự tự tin và ung dung của Mục Viễn làm anh cảm thấy rất chói mắt, anh chợt nhớ tới lời của Tần Sâm, con người đen nhìn chăm chăm vào Mục Viễn, có chút điên cuồng mở miệng: “Tôi và Tầm Tầm còn có con trai, trừ khi tôi chết nếu không tôi tuyệt đối sẽ không để cô ấy gả cho người khác.”

...

Tô Tầm ngồi trên ghế sofa ở đại sảnh chờ trong chốc lát thì thấy hai thân ảnh cao lớn đi đến trước mặt cô, Mục Viễn nhìn cô nói: “Buổi tối cùng nhau ăn cơm đi.”

Không đợi Tô Tầm trả lời thì Lục Trình Dương đã thay cô từ chối: “Tôi nay chúng tôi có tiệc xã giao rồi.”

Tô Tầm nhìn Lục Trình Dương, giống như tìm tòi nghiên cứu tính chân thật trong lời nói của anh, sau vài giây nhìn Mục Viễn: “Lần sau đi.”

Mục Viễn lạnh lùng nhìn cô: “Được.”

Lục Trình Dương đứng bên cạnh Tô Tầm, nhỏ giọng nói: “Đi thôi, sắp đến giờ rồi.”

Tô Tầm gật đầu, hai người cùng nhau đi ra khỏi đại sảnh khách sạn, Mục Viễn đứng tại chỗ một lúc, đột nhiên cảm thấy ánh mặt trời bên ngoài rất chói mắt, anh ngồi xuống sofa, vươn tay xoa ấn đường. Gần đây anh thường hay nghĩ, nếu lúc đó anh không ra nước ngoài, vậy bây giờ anh và Tô Tầm có lẽ... đã ở cùng một chỗ rồi, cho dù Lục Trình Dương có trở lại cũng vô dụng.

Lần trước Mục Viễn đi nước ngoài phần nhiều là có ý trốn tránh, người con gái anh thích đột nhiên gả cho người khác, ngay cả cơ hội để cạnh tranh cũng bị tước đoạt mất.

Khi về nước đã là vật còn người mất nhưng anh đã bỏ lỡ mất thời cơ tốt nhất rồi.

...

Lần này đúng là đi công tác thật, Lục Trình Dương không mang theo trợ lý nên Tô Tầm chỉ có thể làm trợ lý theo sát anh, hỗ trợ anh làm việc.

Buổi tối có tiệc xã giao cũng là thật. Đây là lần đầu tiên Tô Tầm tham dự tiệc xã giao với Lục Trình Dương, trước kia anh cũng thường tham dự các buổi tiệc xã giao lớn nhỏ nhưng lúc đó Tô Tầm còn học đại học nên không có hứng thú với loại tiệc này nên không đi cùng với anh.

Đêm nay là lần đầu tiên cô thấy đáng vẻ mặt vì gao, bạo vì tiền của anh, ai đến mời rượu anh cũng đều không từ chối nhưng nhìn anh không có chút gì gọi là say cả, tư lượng của anh thật sự tốt như vậy sao? Tô Tầm có chút tò mò nhìn khuôn mặt bình tĩnh lạnh lùng của anh, đây cũng là lần đầu tiên cô thấy có người uống rượu như uống nước lọc vậy.

Trên đường về, Tô Tầm nghiêng đầu nhìn Lục Trình Dương đang nhắm mắt nghỉ ngơi, suy nghĩ một chút vẫn hỏi: “Anh ... uống say sao?” Cô tận mắt chứng kiến anh uống rượu cả đêm.

Lục Trình Dương mở mắt ra nghiêng đầu nhìn cô, khóe miệng cong lên, giọng nói có chút khàn: “Hơi choáng một chút, anh có thể ứng phó được với chút rượu này. Anh đã từng vì theo đuổi một hạng mục nhỏ nhỏ mà liều mạng uống rượu trắng với người ta, tư lượng cũng dần dần được nâng cao. Anh rất khó tưởng tượng ra bản thân mình uống say sẽ có đáng vẻ như thế nào, cho đến bây giờ anh chưa thực sự say.” Có lẽ là quá say nhưng vẫn luôn luôn giữ cho đầu óc tỉnh táo, anh còn phải kiểm soát nữa.

Tô Tầm lặng lẽ nhìn anh, giống như cô không nghĩ anh lại nói nhiều như vậy. Trong kí ức của cô quả thật chưa từng thấy anh say rượu, anh lúc nào cũng biết khắc chế cho dù là ở phương diện nào.

Một lúc sau Tô Tầm mới quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói: “Không say là tốt rồi.”

Lục Trình Dương lại nhìn Tô Tầm một chút, sau đó nhắm hai mắt lại, anh đại khái là có chút say, anh chỉ muốn nhìn xem cô có xúc động hay không.

Lúc xuống xe, Lục Trình Dương đưa tay dè lên huyết thái dương, thấy cô nhìn qua liền để tay xuống, giọng khàn khàn: “Đi thôi, hôm nay em cũng mệt rồi, nghỉ ngơi sớm một chút đi.”

Tô Tầm thu hồi ánh mắt, xoay người đi trước mặt anh.

Đêm đã khuya nên trong thang máy chỉ có hai người bọn họ. Đột nhiên Lục Trình Dương nghiêng người, Tô Tầm cho là anh muốn làm chuyện xấu nên vội vàng tránh người, quay đầu lại thì thấy bất quá anh chỉ là muốn dựa vào vách thang máy nghỉ ngơi mà thôi. Xem ra là anh có chút say rồi, con người đen láy nhìn cô, có chút mê ly: “Tầm Tầm, em còn nhớ Trình Uy không?”

Lục Trình Uy? Tô Tầm gật đầu: “Còn nhớ.” Là em trai của Lục Trình Dương, nhỏ hơn cô một tuổi, tính cách hoàn toàn khác với Lục Trình Dương, Lục Trình Dương thâm trầm nội liễm còn Lục Trình Uy thì lại hay xúc động khoe khoang.

Lúc cô và Lục Trình Dương mới bắt đầu quen nhau thì tiểu tử kia hay trêu cô gọi là “chị dâu”.

“Hai ngày nữa đi thăm nó với anh.” Giọng nói của Lục Trình Dương lại khàn thêm vài phần.

Tô Tầm nhú mày: “Tôi với anh đã không còn quan hệ gì nữa rồi, vì cái gì mà bảo tôi đi thăm cậu ta chứ?” Anh không lên tiếng, Tô Tầm cảm thấy trong giọng nói của mình có chút cực đoan, lại hỏi thêm một câu: “Cậu ấy bị làm sao vậy?”

Thang máy đã đến nơi, Lục Trình Dương chống tay vào vách thang máy đứng thẳng người lên.

Hai người cùng nhau đi ra khỏi thang máy, ở khúc quanh, đột nhiên Lục Trình Dương khẽ nói: “Nó ... đã chết rồi, hai ngày nữa là ngày giỗ của nó.”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Chương 23

Giọng nói của Lục Trình Dương thật bình tĩnh nhưng đêm khuya trong khách sạn thanh vắng, câu nói “nó đã chết” cứ như vậy nhẹ nhàng lọt vào trong tai,

nghe có chút kinh hãi khác thường khiến lông tơ của Tô Tầm dựng hết cả lên. Cô thoáng chốc sững sờ tại chỗ, nhìn qua người đàn ông cao lớn thon dài trước mặt, lần đầu tiên cô phát hiện ra bóng lưng của anh có chút chấn chùng.

Khó khăn nuốt xuống một ngụm khí, giọng nói của Tô Tầm có chút run: “Tại sao ... cậu ấy lại chết?” Cậu ấy mới có hai mươi lăm tuổi thôi mà, còn trẻ như vậy ...

Tô Tầm vòng hai tay ôm lấy chính mình, hung hăng chà xát cánh tay đang nổi da gà, cô đã gặp Lục Trình Uy rất nhiều lần, đó là người đã từng gọi cô là “chị dâu”; đột nhiên nghe thấy người đó đã chết, cô không hiểu trong lòng mình có cảm giác gì nữa, ngực như bị cái gì đó chặn lại, cảm giác có chút khó chịu.

Lục Trình Dương xoay người nhìn cô, trong đôi mắt đen sáng ngời không còn chút gì gọi là say cả, giọng nói của anh vẫn bình tĩnh: “Tội cô ý giết người nên bị tử hình.”

Lục Trình Uy giết người? Tô Tầm kinh ngạc nhìn anh, không thể nói ra lời.

Cố ý giết người, mạng đền mạng ... Cho tới bây giờ, loại chuyện như thế này cô chỉ biết thông qua tin tức, không hề nghĩ tới có một ngày chuyện lại xảy ra ngay bên cạnh mình, người kia lại còn là em chồng trước đây của mình nữa. Sắc mặt Tô Tầm có chút trắng bệch, có chút không thể tiêu hóa nổi cái tin này; mặc dù cá tính của Lục Trình Uy hay khoe khoang, dễ dàng xúc động nhưng không đến mức giết người ... Rốt cuộc là chuyện gì mới khiến cho cậu ấy ra tay giết người đây.

Đại khái là cảm thấy lời nói của mình hù dọa cô nên Lục Trình Dương vươn tay ra xoa đầu cô, Tô Tầm cũng quên phải né tránh.

“Tất cả nhân chứng, vật chứng đều chứng minh là cố ý giết người, kháng án không có hiệu quả, bị kết án tử hình thi hành ngay lập tức, đến cùng có phải là cố ý giết người hay không ... thì không thể nào biết được.”

Anh nhàn nhạt giải thích vài câu, giọng nói có chút khàn khàn, nghe không ra vui buồn. Tô Tầm biết được hết tin tức khiếp sợ này đến tin tức khác, cất bước đi lên phía trước, đến bên cạnh anh thì ngừng đầu lên nhìn anh, chân thành: “Anh ... nên bị thương.” Cô còn nhớ tình cảm anh em giữa Lục Trình Dương và Lục Trình Uy rất tốt, ắt hẳn anh rất khó chịu khi em trai chết đi như thế, với quan hệ của cô và anh lúc này thì cô chỉ có thể nói an ủi một câu như thế thôi.

Lục Trình Dương nhìn Tô Tầm, anh không lên tiếng, móc ra bao thuốc châm một điếu, nhả ra vài vòng khói: “Chuyện đã mấy năm trước rồi.”

Mấy năm trước là mấy năm? Trong lòng Tô Tầm có chút nghi hoặc cùng suy đoán, hơi nhíu mày muốn mở miệng hỏi thì thang máy sau lưng đột nhiên “ding” một tiếng, cửa thang máy mở ra, một đôi giày cao gót giẫm trên nền đá cẩm thạch tạo ra tiếng vang lạnh lạnh khiến Tô Tầm không nhìn được phải quay đầu lại nhìn một cái, vừa thấy rõ người đến là ai thì thần sắc của Tô Tầm khôi phục lại sự bình tĩnh thường ngày.

“Tôi về phòng trước.”

Tô Tầm nhàn nhạt nói một câu, lướt qua Lục Trình Dương đi lên phía trước.

Lục Trình Dương dập tắt điếu thuốc, nhìn theo bóng lưng mảnh khảnh của cô, anh không cảm thấy bất ngờ, dù sao sự việc đã xảy ra cũng nhiều năm rồi, anh và cô cũng không còn là vợ chồng nữa nên cô không có nghĩa vụ phải hỏi đến chuyện em trai anh sống hay chết.

Đi theo phía sau cô trở về phòng của mình thì tay anh đột nhiên bị người ta nắm lấy. Đáy lòng Lục Trình Dương dâng lên hồi chuông cảnh báo, xoay người nhìn lại, quả nhiên là nhìn thấy khuôn mặt Trình Nhiễm được trang điểm tinh xảo, đang không vui lườm anh, nũng nịu oán hận nói: “Tại sao anh lại bỏ em lại ...”

Bước chân của Tô Tầm dừng một chút, làm như không nghe thấy, đi về phòng của mình.

Giờ phút này Lục Trình Dương thật sự có xúc động muốn bóp chết Trình Nhiễm, thấy Tô Tầm đã quẹt thẻ, mở cửa chuẩn bị đi vào phòng thì Lục Trình Dương dùng sức đẩy Trình Nhiễm ra bước nhanh về phía trước, trước khi cửa phòng đóng lại thì chống tay lên cánh cửa. Cánh cửa sắp đóng lại bị sức mạnh của anh đẩy ra, ngay cả Tô Tầm đứng ở phía sau cánh cửa cũng bị đẩy lùi vài bước, Lục Trình Dương có chút hoảng hốt giải thích: “Tầm Tầm, đợi chút, anh có lời muốn nói với em.”

Tô Tầm không vui nhìn anh, giọng nói nhàn nhạt: “Khuya lắm rồi, tôi muốn đi ngủ.”

Trình Nhiễm đã đuổi theo, đứng ở sau lưng Lục Trình Dương kéo anh, sắc mặt bất thiện nhìn Tô Tầm: “Cô ta đã nói muốn đi ngủ rồi, anh còn dây dưa làm gì nữa! Cần phải ăn nói khéo léo với cô ta như vậy sao?”

“Trình Nhiễm, cô đủ rồi đó.” Lục Trình Dương xoay người quát Trình Nhiễm, giọng nói không lớn nhưng rất nặng nề, giống như đang cố gắng đè nén cơn giận của mình.

Trình Nhiễm đã quen với sự tức giận của Lục Trình Dương, hất cái cằm lên, không phục nói: “Chưa đủ!”

Tô Tầm nhíu mày nhìn bọn họ, không vui nói: “Phiền hai người đừng đứng trước cũng như đừng ồn ào trước cửa phòng của tôi, tôi muốn nghỉ ngơi.” Nói xong thì vươn tay đẩy Lục Trình Dương: “Anh ra ngoài đi.”

Đêm nay Lục Trình Dương uống rất nhiều rượu, lúc này chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, anh hí hóp mắt nhìn Tô Tầm đang mặt nhăn mày nhíu, trên

mặt ngoài trừ về không vui thì không có một nét bi thương hoặc ghen tuông nào. Thật sự là cô không muốn nghe anh giải thích cũng như không quan tâm quan hệ giữa anh và Trình Nhiễm rốt cuộc là như thế nào.

Rút cánh tay bị Trình Nhiễm kéo ra, Lục Trình Dương nhìn Tô Tầm nhỏ giọng nói một câu: “Tầm Tầm, em cũng nghe thấy đấy, anh và cô ta không có bất kỳ quan hệ không rõ ràng nào cả.”

“Có thể đứng ở trước cửa phòng tôi không? Tôi muốn đóng cửa đi ngủ.” Giọng nói của Tô Tầm nhàn nhạt, nhú mày nhìn người đang còn đứng ở trước phòng của cô.

Lục Trình Dương nhìn chằm chằm cô mấy giây, từ từ thu lại cánh tay đang chống trên cửa, bất đắc dĩ nói: “Được, em nghỉ ngơi trước đi.” Nói xong thì lui về sau một bước, đi ra khỏi phòng của cô.

Cửa “rầm” một tiếng đóng lại, Tô Tầm dựa vào cửa nghe thấy giọng nói tràn đầy tức giận của Lục Trình Dương: “Xuống dưới.”

Trình Nhiễm không chịu đi: “Tại sao phải xuống dưới chứ, phòng của anh không phải ở bên cạnh sao? Có chuyện gì sao không thể nói ở trong phòng của anh chứ?”

Con mắt đen như mực của Lục Trình Dương liếc Trình Nhiễm, trong mắt anh bắn ra tia sắc lạnh, xoay người đi đến cửa thang máy. Trình Nhiễm không thể không đuổi theo, nhất quyết không tha nói: “Lục Trình Dương, anh đừng tưởng anh có thể trốn em, dù anh đi đến đâu em liền đi theo đến đó. Dù sao anh cũng không có năng lực để cản em mà, em thích đi đâu thì sẽ đi đó, nếu như là thành phố B thì bố em và anh trai em cũng không cản được.”

“Năm năm rồi, bất luận tôi làm cái gì hay đi đâu thì cô đều đi theo, cô cảm thấy như vậy có ý nghĩa sao?” Lục Trình Dương đưa tay bóp ấn đường, bực bội không thôi, vốn anh cho rằng người Trình gia đã đưa Trình Nhiễm về thành phố S, anh ở lại thành phố B thì có thể thoát khỏi cô, anh đã xem nhẹ người phụ nữ điên này rồi.

“Có ý nghĩa, em yêu anh, em sẽ đi theo cho đến chừng nào anh chịu cưới em thì thôi.” Trình Nhiễm tiến lên giữ chặt tay của anh nhưng bị anh đẩy ra, Trình Nhiễm vẫn cứ tiến lên, cô ta thích nhất là quăn quýt lấy anh, cho dù là anh chán ghét cô ta thì cô ta vẫn muốn quăn lấy.

Thang máy đến, Lục Trình Dương đẩy tay Trình Nhiễm ra đi vào, cô ta cũng đi vào theo.

“Tôi đã nói rồi, đời này tôi cũng sẽ không cưới cô.” Ở trong thang máy, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Anh nợ em! Em đã cứu mạng anh, nếu như không nhờ em thì anh đã bị những người kia giết chết không biết bao nhiêu lần rồi, làm sao anh còn mạng để đến trước mặt người phụ nữ kia dây dưa câu hòa chứ?” Trình Nhiễm tức giận nhìn người đàn ông lạnh lùng, bất luận cô ta làm cái gì thì anh cũng đều làm như không thấy.

Lục Trình Dương nhàn nhạt nhìn cô, nói gần từng chữ: “Đời này tôi chỉ nợ một người mà thôi.”

Đương nhiên Trình Nhiễm biết rõ anh đang nói đến ai, tức giận công tâm, ghen tị đến nổi điên, bật thốt ra: “Anh coi cô trọng cô ta như vậy, không sợ em tìm người ...”

Lời nói còn chưa ra khỏi miệng thì đã bị một bàn tay mạnh mẽ hung hăng bóp lấy cổ, ngón tay của Lục Trình Dương dùng sức khiến cho mặt của cô ta trở nên trắng bệch, chịu không được ho khan, cánh tay đâm vào người anh, đứt quãng: “Anh ... anh ... buông ra ...”

Sắc mặt Lục Trình Dương thâm trầm đến dọa người, đôi mắt đỏ bừng: “Nếu như cô dám đụng vào cô ấy thì bây giờ tôi sẽ giết chết cô.” Ngón tay bỗng nhiên tăng thêm lực, mu bàn tay của anh nổi đầy gân xanh, Trình Nhiễm cảm thấy mình sắp không thở được nữa nhưng Lục Trình Dương vẫn không buông tay.

“Em, khụ ... sẽ không ... khụ ... đụng đến ... cô ta.” Trình Nhiễm nói đứt quãng, mắt tròn ngược lên, sắc mặt bởi vì không thở được mà trở nên trắng bệch, trên trán toát ra mồ hôi hột, ngay cả sức lực để gãi ngứa cũng không có.

Lục Trình Dương nhìn chằm chằm mặt cô ta rồi từ từ buông lỏng tay, Trình Nhiễm vừa được tự do liền lui vào một góc ho khan, mặt đỏ bừng.

“Ting” một tiếng, thang máy đã đến nơi, cửa thang máy vừa mở ra thì Lục Trình Dương liền nhìn thấy Mục Viễn đang đứng chờ ở ngoài, anh hít một hơi rồi bước ra ngoài.

Mục Viễn liếc mắt nhìn người phụ nữ đang vuốt cái cổ thờ từng hơi ở góc thang máy, quần áo của cô ta có chút lộn xộn, ngực phập phồng lên xuống. Hình ảnh như vậy khiến cho người khác không thể không suy nghĩ vừa rồi ở trong thang máy đã xảy ra chuyện gì. Nghiêng đầu nhìn Lục Trình Dương, trong mắt Mục Viễn là sự khinh bỉ và hiểu thấu, anh phát ra một tiếng cười lạnh: “Lục Trình Dương, không ngờ anh là loại người như thế này, vừa câu hòa với Tầm Tầm lại vừa ái muội không rõ ràng với người phụ nữ khác, lúc trước anh chính là yêu Tầm Tầm như vậy sao? Anh thật là đủ cặn bã mà.”

Bước chân của Lục Trình Dương dừng lại, xoay người, lạnh lùng nhìn Mục Viễn: “Anh mù sao?”

Mục Viễn nhú mày: “Anh nói cái gì?” Quả đấm không tự giác nắm chặt, thật sự là mỗi lần nhìn thấy Lục Trình Dương thì anh đều có xúc động muốn xông lên đánh người.

Trình Nhiễm thật vất vả mới thuận khí được, không rõ tình huống hai người đang đối chọi ở bên ngoài, chống lên vách thang máy lạnh buốt đi ra, xoa cái cổ dựa vào tường bên cạnh thang máy nghỉ ngơi.

Lục Trình Dương liếc cô ta một cái, không để ý đến Mục Viễn nữa, đi thẳng ra ngoài.

Trình Nhiễm chống đỡ thân thể có chút mềm nhũn muốn đuổi theo, lúc đi qua bên cạnh Mục Viễn thì dừng lại nhìn anh một cái rồi lại cất bước chạy theo, lúc này Mục Viễn mới thấy được trên cổ cô ta có dấu ngón tay, dấu vết kia rõ ràng là do bàn tay của người đàn ông lưu lại.

Mục Viễn dừng sờ đứng tại chỗ, híp mắt nhủ này, nếu chuyện không đúng như anh nghĩ thì quan hệ giữa Lục Trình Dương và người phụ nữ này đến cùng là như thế nào?

Xoay người nhìn bóng lưng của hai người, trong mắt như có điều suy nghĩ.

Sau khi Mục Viễn lên lầu thì nhắn tin cho Tô Tầm: “Tầm Tầm, em ngủ chưa?”

Tô Tầm tắm rửa xong mới đi ra đọc tin nhắn, suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Chuẩn bị ngủ.”

Chuông báo tin nhắn vừa vang lên thì Mục Viễn liền cầm lấy điện thoại, khoe miệng cười nhạt, nhấn lại “ngủ ngon”, rồi cầm lấy điện thoại đi đến trước cửa sổ gọi: “Tra cho tôi chuyện mấy năm nay của Lục Trình Dương, toàn bộ.”

Biết người biết ta mới có phần thắng.

...

Trình Nhiễm đi theo người đàn ông lúc này suýt bóp chết cô ta đi ra ngoài, người đàn ông kia liền đứng ở một gốc cây bên đường hút thuốc, ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn cô ta lấy một cái, cũng giống như trước kia, cô ta quần lấy anh, anh đều làm như không thấy, ở trước mặt cô dựa vào cây hút thuốc.

Đến trước mặt anh, cô ta ngược đầu lên nói: “Anh không dám bóp chết em bởi vì nếu anh giết em rồi thì anh cũng không sống được, cũng giống như em trai của anh, sẽ khiến những người thân của anh bị liên lụy, kể cả người phụ nữ anh yêu nhất.”

Lục Trình Dương hung hăng hít vài hơi, phả toàn bộ khói thuốc vào mặt cô ta, đôi mắt thâm trầm trong khói thuốc quấn quanh càng trở nên đen hơn: “Cô có thể thử, xem tôi có dám làm hay không.”

Trình Nhiễm cúi đầu, có chút không vui: “Anh không thích em không phải là do em quá mạnh mẽ, quá cứng rắn sao? Như vậy thì không thể trách em được, nếu như anh đối tốt với em một chút, nói lời dịu dàng một chút thì em cũng sẽ dịu dàng không khác gì những người phụ nữ kia.”

Lục Trình Dương vứt tàn thuốc: “Bất luận cô biến thành dạng gì thì tôi cũng không có khả năng thích cô.”

Trình Nhiễm tức giận gặm chân, sau lưng có một chiếc xe việt dã dừng lại cũng không phát hiện ra. Lục Trình Dương nhàn nhạt nói: “Có người đến đón cô.” Nói xong thì xoay người đi về khách sạn.

Phía sau là tiếng giấy giũa không vui của Trình Nhiễm: “Anh, mặc kệ em, em không muốn về! Em nói em không về!”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Chương 24

Sáng hôm sau, Tô Tầm vừa mới mở cửa phòng liền nhìn thấy Lục Trình Dương đang đứng ở ngoài, cũng không biết anh đã đứng ở đó bao lâu, thấy cô đi ra thì cười nhẹ với cô một cái: “Lúc trở lại tối hôm qua thì đã rất khuya rồi, anh cho rằng em còn chưa dậy.”

Cho nên anh đứng ở ngoài cửa là nghe động tĩnh trong phòng cô ư? Còn là đợi cô thức dậy nữa? Tô Tầm cúi đầu đóng cửa: “Hôm nay còn phải làm việc, tôi sẽ không lười biếng.”

Lục Trình Dương cúi đầu nhìn Tô Tầm, hôm nay cô buộc tóc đuôi gà nên khuôn mặt lớn bằng bàn tay lộ hết ra ngoài, thanh tú giống như là sinh viên, khí sắc nhìn rất tốt, tối hôm qua có lẽ cô ngủ rất ngon, cũng không bị chuyện tối qua ảnh hưởng, anh nhìn sang bên cạnh nhỏ giọng nói: “Ăn sáng trước đã, chút nữa mới đi đến Hoa Thủy bàn bạc hợp đồng cụ thể của các hạng mục công việc.”

“Vâng.” Tô Tầm nhẹ đáp, đi đến thang máy.

Hai người ăn sáng xong liền trực tiếp đi tới Hoa Thủy. Lúc này Tô Tầm mới biết, dự án này Lục Trình Dương đã nắm trong tay trước khi đến Khải Sâm, lúc anh trình bày dự thảo của dự án quảng cáo thì hạ giá thành xuống thấp hơn so với mấy công ty quảng cáo nổi tiếng trong nước, sau này lại có Khải

Sâm lâm hậu thuận nên thuận lợi giành được dự án này.

Nắm trong tay một dự án lớn như vậy nên không trách được vừa đến Khai Sâm đã nắm giữ vị trí giám đốc.

Bởi vì thông tin mới biết này nên Tô Tầm có chút hiếu kỳ đối với việc Lục Trình Dương đổi nghề nhưng cô vẫn nhin không hỏi, chuyện của anh không liên quan gì đến cô cả.

Bận rộn hai ngày, công việc của lần công tác này đã kết thúc vào chiều thứ sáu, trên đường về khách sạn đột nhiên Tô Tầm cảm thấy thân thể có cái gì đó khác thường, giống như là hàng tháng phụ nữ có mấy ngày ...

Lúc này còn đang ở trên taxi, hôm nay Tô Tầm lại mặc quần trắng nên lập tức cảm thấy đứng ngồi không yên, lưng túng đồ mặt, ngay cả cử động cũng không dám, lại sợ dính vào ghế sau xe taxi nên chỉ có thể dùng tay để đỡ cơ thể. Còn hơn hai mươi phút nữa mới về đến khách sạn, cô chỉ có thể hy vọng là đừng bị dây ra quần ...

Một lát sau, Lục Trình Dương ngồi bên cạnh phát hiện ra sự khác thường của cô, nghiêng đầu nhỏ giọng hỏi: “Sao vậy?”

Tô Tầm đỏ mặt lắc đầu: “Không sao.”

Lục Trình Dương nhìn vào vành tai đỏ ửng của cô và tư thế ngồi không được tự nhiên thì mơ hồ đoán được nhưng anh mím môi không nói gì cả.

Mười phút sau xe dừng trước một quán rượu, Lục Trình Dương trả tiền cho tài xế đồng thời nhỏ giọng nói vào tai Tô Tầm: “Em xuống xe trước đi để anh nhìn xem quần có bị dính hay không.”

Dù đối phương từng là người thân mật nhất nhưng Tô Tầm vẫn cảm thấy có một luồng máu nóng xông thẳng lên đầu khiến mặt càng đỏ hơn. Không phải là cô không muốn xuống xe nhưng cô vẫn ngồi yên không biết làm sao bây giờ; hôm nay túi Tô Tầm mang theo chỉ đủ đựng điện thoại và ví tiền mà thôi nên cân bản không che được gì cả. Lúc Lục Trình Dương nhận lại tiền thối từ tài xế thì Tô Tầm mới mở cửa xuống xe, đồng thời lấy túi che ở phía sau. Cô cũng không biết là quần có bị bẩn hay không nên vẫn đứng bên cạnh xe không dám đi lung tung, nếu như quần bị bẩn thật thì để người đi đường nhìn thấy ...

Lúc Lục Trình Dương xuống xe thì Tô Tầm quần bách nhìn anh một cái, chờ anh nói chuyện.

Lục Trình Dương nhìn vào khuôn mặt đỏ bừng của cô thì trong con ngươi đen láy của anh lóe ra ý cười, đột nhiên anh khom lưng bế cô lên, Tô Tầm cả kinh kêu lên: “Lục Trình Dương, anh làm gì vậy? Thả tôi xuống!” Giọng nói của cô đã có chút không vui, giãy giụa.

Lục Trình Dương cup mắt nhìn cô, nhỏ giọng nói: “Đừng động, quần bẩn, ôm như vậy thì người khác không nhìn thấy được.” Cẩn thận điều chỉnh lại tư thế bế cô, đảm bảo người đi đường không nhìn thấy vết đỏ trên quần cô.

Tô Tầm ngừng giãy giụa, nhũn mảy mím môi không nói lời nào, lúc này người đi trên đường rồi rít nhìn bọn họ, có người còn phát ra tiếng cười ám muội làm Tô Tầm vừa lưng túng vừa thẹn. Trước kia Lục Trình Dương không phải như thế này, cũng không thích làm chút chuyện thân mật trước mặt người khác, bế kiểu công chúa trên đường như thế này là lần đầu tiên.

Lục Trình Dương bế cô đi vài bước, đi dọc theo hàng cây xanh ven đường về khách sạn, Tô Tầm giãy dụa: “Anh thả tôi xuống!” Kiểu bế công chúa làm người khác chú ý như vậy cùng với việc cô bị xấu hổ cũng không khác gì nhau.

Lục Trình Dương vẫn vững vàng bế lấy cô không có buông tay, cho cô một gợi ý: “Nếu em cảm thấy thẹn thì em có thể giả vờ bất tỉnh hoặc giả vờ ngủ.”

Tô Tầm: “...” Cô nghe được trong giọng nói của anh có ý cười.

Đang muốn giãy dụa thì đột nhiên cảm thấy một dòng khí nóng chảy ra nên Tô Tầm liền không dám động nữa. Với sức lực của cô thì tuyệt đối không thể thoát khỏi anh được nên dần dần Tô Tầm nằm yên, cũng may là trên đoạn đường này không có nhiều người đi qua.

Một lát sau, Tô Tầm nhin không được nói: “Anh có thể đi nhanh hơn được không!” Anh cố ý, chân dài như thế sao lại đi chậm như vậy chứ!

Lục Trình Dương ôm cánh tay của cô thật chặt, đúng là anh cố ý, khó như vậy mới có thể ôm được cô nên anh chỉ muốn đi chậm một chút, càng chậm càng tốt, có như thế thì mới có thể ôm cô thêm một lúc. Mấy năm nay điều anh nhớ nhưng xa xỉ nhất chính là được ôm cô.

Từ lối đi bộ đến cửa chính của quán rượu là một hàng cây xanh, sau giờ Ngọ ánh mặt trời chiếu xuyên qua tầng cây tạo thành từng mảnh màu vàng loang lổ, gió nhẹ thổi vào mặt xua đi một chút bức bối, tâm trạng của Tô Tầm dần dần bình tĩnh lại.

Lúc đi qua đại sảnh khách sạn thì Tô Tầm vô ý thức nhắm mắt lại, quay mặt vào trong lồng ngực của anh.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân vội vàng, lúc sau Tô Tầm liền cảm giác được Lục Trình Dương đã đứng lại, trong tai truyền đến giọng nói lo lắng của Mục Viễn: “Cô ấy bị sao vậy?”

Một giọng nói truyền ra từ trong lồng ngực của Lục Trình Dương: “Không sao, có chút không thoải mái thôi.” Tô Tầm cực kỳ quần bách.

Mục Viễn nhìn chằm chằm vào người đang vùi đầu trong ngực Lục Trình Dương, vươn tay ra muốn đoạt người: “Không thoải mái thì phải đi đến bệnh viện.”

Lục Trình Dương nhủu mày lúi về sau một bước, lạnh giọng nói: “Điều này không cần anh quan tâm.”

Tô Tầm bắt đầu đi nghiêng đầu, lúng túng nhìn Mục Viễn, nhỏ giọng nói: “Đàn anh, em không sao ... để em về phòng trước đi.” Lúc này Tô Tầm hận là không thể nhảy xuống từ trong lòng Lục Trình Dương chạy đến thang máy trước.

Mục Viễn nghe vậy thì sững người, môi mím chặt nhìn gương mặt đỏ ửng của cô, vừa rồi anh cho là cô bị ngất đi. Mục Viễn đang ngỡ người thì Lục Trình Dương đã bế Tô Tầm vòng qua anh đi đến thang máy.

Tô Tầm nghe thấy tiếng bước chân sau lưng, cô biết là Mục Viễn đã đuổi theo, lúc này cô hận là không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống, cô chẳng qua là do cái kia đến mà thôi ... tại sao lại thành cục diện này chứ ...

Vừa đến cửa phòng thì Tô Tầm liền nhảy xuống khỏi người Lục Trình Dương, lưng dán vào cửa phòng quẹt thẻ, đi thụt lúi vào trong phòng, núp nửa người sau cánh cửa nói với hai người đàn ông đối diện: “Hai người ... về phòng đi.” Mục Viễn ở đây làm cho cô có chút lúng cuống, nói xong những lời này liền đóng cửa lại, tay đặt lên trán ảo não không thôi, qua mấy giây mới đi vào phòng vệ sinh xử lý.

Ngoài cửa, Mục Viễn cũng mơ hồ đoán được chuyện gì đã xảy ra, Lục Trình Dương nhàn nhạt liếc anh: “Cô ấy là người phụ nữ của tôi, không ai có thể hiểu cô ấy hơn tôi.”

Để lại một câu như vậy xong, Lục Trình Dương xoay người đi xuống lầu.

Mục Viễn đứng trước cửa phòng Tô Tầm, nhìn chăm chăm cánh cửa đang đóng chặt kia, bực bội cốc đầu một cái rồi xoay người rời đi.

...

Tiếng gõ cửa vang lên, Tô Tầm lập tức ra mở cửa, nhìn người tới là Lục Trình Dương thì cô sững người một lúc, cô cho là người của quầy tiếp tân, lúc này cô có gọi điện ...

Lục Trình Dương đưa cái túi đang cầm trong tay cho cô: “Anh biết em đã gọi điện cho quầy tiếp tân, anh đã mua giúp em.”

Tô Tầm mím môi nhận lấy cái túi trong tay anh, nhỏ giọng nói ‘cảm ơn’ rồi muốn đóng cửa lại nhưng Lục Trình Dương vươn tay chống cánh cửa, nghiêng người đi vào.

“Anh vào làm gì! Đi ra ngoài!” Giọng nói và sắc mặt của Tô Tầm đều không tốt.

“Anh muốn nói chuyện với em” Lục Trình Dương nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của cô, giọng nói vừa nghiêm túc vừa cố chấp.

“Hôm nay tôi không thoải mái nên không muốn nói chuyện, anh đi ra ngoài trước đi.” Tô Tầm mở cửa ra, nhìn ra ngoài.

Lục Trình Dương vươn tay đóng cửa lại, lướt qua cô đi vào phòng, có chút vô lại nói: “Anh chờ em ở trong này.”

Tô Tầm lờ mờ bóng lưng cao lớn kia nhưng lại không có cách nào, cầm lấy cái túi đi vào phòng vệ sinh, lúc đi ra thì Lục Trình Dương đưa cho cô một ly trà gừng, Tô Tầm nhìn anh một cái, cầm lấy cái ly rồi ngồi xuống sofa, nhàn nhạt nói: “Anh muốn nói chuyện gì? Nói anh và Trình Nhiễm không có bất kỳ quan hệ gì sao? Điều này anh đã nói mấy lần rồi, không cần nói thêm nữa đâu.”

Lục Trình Dương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn quá mức bình tĩnh của cô, giọng nói có chút khàn khàn: “Vậy em có tin anh không?”

Tô Tầm ngẩng đầu nhìn anh, nghiêm túc lắc đầu: “Không tin nhưng tôi không thêm để ý, tôi cũng không muốn nói lại quan hệ với anh.” Lúc ly hôn cô đã từng hỏi anh có phải là do Trình Nhiễm hay không, anh không trả lời tức là thừa nhận, sau này ... cô tận mắt nhìn thấy Trình Nhiễm hôn anh nhưng anh cũng không có đẩy ra, cô tin vào những gì mắt mình đã nhìn thấy.

Lục Trình Dương cũng không cảm thấy bất ngờ với câu trả lời của cô. Lúc trước Trình Nhiễm quán lấy anh, Tô Tầm hỏi anh có phải vì Trình Nhiễm mà ly hôn với cô hay không thì anh liền thừa nhận. Anh rất hiểu cô, nếu không phải là lý do như vậy thì cô sẽ không rời bỏ anh.

Chuyện xảy ra lúc đó quá đột ngột, tình thế vượt quá sự tưởng tượng của anh nên anh không thể giữ cô ở bên cạnh để cùng nhau chịu hành hạ được, anh không thể bảo vệ được cô nên đành phải ép cô rời khỏi.

“Tầm Tầm, chuyện có chút phức tạp, anh không có cách nào khác, nếu vẫn giữ em ở bên cạnh thì anh ...” Lời nói của Lục Trình Dương bị tiếng gõ cửa cắt ngang, Tô Tầm nhìn anh một cái rồi đứng dậy đi mở cửa.

Mục Viễn đứng ở ngoài cửa, cười với cô: “Cùng nhau đi ăn cơm đi.”

Tô Tầm vừa muốn từ chối thì giọng nói của Lục Trình Dương từ phía sau truyền tới: “Cô ấy ăn cùng với tôi rồi.” Vừa dứt lời thì người cũng đã đi đến bên cạnh cô.

Mục Viễn nheo mắt nhìn Lục Trình Dương xuất hiện ở trong phòng Tô Tầm, Lục Trình Dương cũng lạnh lùng nhìn Mục Viễn, Tô Tầm im lặng một chút rồi nói: “Hai người đi cùng nhau đi, tôi cần nghỉ ngơi.”

Lục Trình Dương và Mục Viễn đồng thời nhìn Tô Tầm, thần sắc của cô nghiêm túc, không giống như là nói đùa.

Trong lòng biết tối nay lại không nói được rồi, Lục Trình Dương đi ra khỏi phòng, nói với cô: “Vây em nghỉ đi, chút nữa anh mua đồ ăn về cho em.”

“Không cần, hai người đi đi.” Tô Tầm nói xong cũng đóng cửa lại.

Mục Viễn nhìn Lục Trình Dương: “Cũng tốt, đúng lúc tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Lục Trình Dương cười nhạo một tiếng: “Tôi và anh chẳng có gì để nói cả.” Nói xong thì lướt qua Mục Viễn đi đến thang máy.

Mục Viễn đi theo, nhàn nhạt nói: “Tôi đã biết vì sao lúc trước anh ly hôn với Tầm Tầm. Mặc dù tôi cảm thấy lúc đó anh làm vậy là sáng suốt, đổi lại là tôi thì tôi cũng làm như vậy nhưng hai người đã ly hôn nhiều năm rồi, anh cũng đã thật sự làm tổn thương cô ấy. Bây giờ, tôi với anh cạnh tranh công bằng, cô ấy chưa chắc đã lựa chọn anh.” Lúc này, anh đã nhận được tài liệu do trợ lý đưa tới, sau khi xem xong thì vội xuống lầu tìm Tô Tầm, anh không biết Tô Tầm có biết những chuyện này hay không.

Lục Trình Dương xoay người tóm lấy cổ áo Mục Viễn, con ngươi đen lạnh lùng nhìn chằm chằm vào anh: “Anh dám điều tra tôi?”

Mục Viễn không nhanh không chậm kéo tay Lục Trình Dương ra, lùi lại hai bước, sửa sang xong lại cổ áo mới nhàn nhạt nói: “Là tôi điều tra anh, kết quả thật khiến cho người ta giật mình, thậm chí ... có chút đồng tình nhưng tôi không có ý định nhượng bộ.”

“Tôi không cần sự đồng tình của anh.” Sắc mặt Lục Trình Dương thâm trầm, cười lạnh một tiếng: “Tôi đã nói rồi, trừ khi tôi chết, nếu không tôi tuyệt đối sẽ không để cô ấy gả cho người đàn ông khác.”

Mục Viễn không bị lời nói của Lục Trình Dương làm kinh hãi như lần trước, thần sắc của anh vẫn tự nhiên nhìn vào đôi mắt đỏ bừng của Lục Trình Dương: “Tôi cũng đã nói, lần này tôi không có ý định nhượng bộ. Nếu như Tầm Tầm chọn tôi thì anh cũng không có cách nào, anh cũng không thể ép cô ấy được, nếu anh ép cô ấy quay lại với anh thì hành vi này thật đúng là vô si.”

Lục Trình Dương lạnh lùng nhìn Mục Viễn, nhàn nhạt nhếch miệng: “Chẳng lẽ anh không biết, người đã sống sót từ trong tuyệt cảnh thì chuyện gì cũng đều có thể làm được.”

Chương 25

Mục Viễn bị ánh mắt điên cuồng của Lục Trình Dương làm sững sờ, tư liệu trợ lý gửi đến không rõ ràng, anh chỉ biết là Lục Trình Dương từng bị đồn vào đường cùng nhưng không biết cụ thể anh ta đã gặp phải chuyện gì.

Cửa thang máy mở ra, Lục Trình Dương đi vào trước, Mục Viễn vào sau, nhàn nhạt nói: “Tôi đích thực là không hiểu rõ nhưng anh không bao giờ biết được người đã từng mất đi cơ hội một lần thì khi có cơ hội thứ hai, sống chết gì người đó cũng sẽ nắm lấy.”

Sắc mặt Lục Trình Dương trầm xuống, trong miệng phát ra một tiếng cười lạnh nhưng lại không nói gì nữa.

Trước khi thang máy đến nơi, Lục Trình Dương xoay người liếc Mục Viễn: “Cũng giống như anh thôi, chàng công tử ả, anh cũng không thể nào hiểu được đâu.” Nói vừa xong thì cửa thang máy ‘ting’ một tiếng mở ra, anh bước ra ngoài.

Không ai có thể hiểu được cảm giác đó, trong thời điểm khuất nhục tuyệt vọng nhất, anh đã nghĩ là chỉ có thể sống sót mới có thể gặp được cô, cô chính là mệnh của anh.

Mục Viễn mím môi nín con tức giận lại, Lục Trình Dương gọi anh là chàng công tử ư? Ngoài việc anh có một gia thế tốt thì chỗ nào có tính tình công tử chứ?

...

Tô Tầm uống ly trà gừng xong liền đi nằm, bụng có chút không thoải mái, nằm một lát liền mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi cho đến khi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, sờ lấy di động, cũng không nhìn là ai gọi đến liền nhấn nút trả lời.

Giọng nói có chút lười biếng nên Lục Trình Dương vừa nghe là biết cô vừa tỉnh ngủ, khóe môi không tự chủ cong lên: “Ra mở cửa, ăn xong rồi ngủ tiếp.”

Tô Tầm vuốt tóc ngồi dậy, đi đến trước cửa sổ kéo màn ra, trời đã tối, bầu trời rất trong, là một bầu trời đêm quang đăng sáng sủa.

Thay quần áo xong Tô Tầm mới đi ra mở cửa, Lục Trình Dương cầm theo mấy cái hộp đi vào, Tô Tầm chặn trước người anh: “Anh vào làm gì? Hôm nay tôi muốn nghỉ sớm, không có sức nghe anh nói chuyện.” Bây giờ cô chỉ muốn ăn một chút gì đó rồi đi ngủ.

Lục Trình Dương trở tay đóng cửa lại, lướt qua cô đi vào, giọng nói trầm thấp: “Anh biết rồi, chờ em ăn xong anh sẽ đi.”

Tô Tầm nhú lông mày lại đứng sau lưng anh, nhìn anh cẩn thận dọn cơm lên bàn, gò má anh tuấn dưới ánh đèn hết sức đẹp mắt, cô không tự chủ tránh đi ánh mắt của người bên cạnh, ngồi đối diện với anh.

Lục Trình Dương đưa đĩa cho cô: “Ăn đi, ăn rồi còn nghỉ ngơi nữa.”

Tô Tầm vươn tay nhận lấy đôi dưa, cúi đầu yên lặng ăn com. Lục Trình Dương dựa lưng vào ghế lẳng lặng nhìn cô, một lát sau Tô Tầm nhin không được ngẩng đầu lên: “Anh có thể đừng nhìn tôi chăm chăm như vậy được không?”

“Được.” Lục Trình Dương nhàn nhạt nói, dời đi ánh mắt đang nhìn cô.

Tô Tầmr “...” Cô càng ngày càng không hiểu Lục Trình Dương.

Cô không có hứng thú, ăn không được bao nhiêu liền đặt dưa xuống, nhìn Lục Trình Dương: “Tôi ăn no rồi, anh có thể đi chưa?” Nói xong thì người cũng đã đứng lên, ý tứ đuổi người rất rõ.

Vốn Lục Trình Dương muốn ngồi lại với cô trong chốc lát nhưng thấy sắc mặt của cô không vui nên đứng lên, nhìn qua người phụ nữ chỉ đứng đến ngực mình rồi đột nhiên vươn tay ôm lấy cô, chỉ ôm một cái liền buông ra.

“Ngủ ngon, Tầm Tầm.”

Tô Tầm nhú mày lờm anh, Lục Trình Dương muốn vươn tay vuốt tóc cô nhưng thấy ánh mắt không vui của Tô Tầm thì tay dừng lại ở không trung, nhỏ giọng nói: “Nghỉ ngơi cho tốt.”

Nói xong thì xoay người đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Rửa mặt xong thì đã gần chín giờ, Tô Tầm cầm điện thoại muốn gọi cho Tô Tiểu Tông nhưng đúng lúc này chuông điện thoại vang lên, cậu nhóc đã gọi đến trước cho Tô Tầm rồi.

Mỉm cười nhận điện thoại, Tô Tiểu Tông vui vẻ gọi mẹ, Tô Tầm cười: “Tối mai mẹ về, sau đó sẽ đến đón con.”

Lúc này Tô Tiểu Tông đang dựa vào vai của Tô Thập, nói rõ ràng vào trong điện thoại: “Mẹ, cậu nói bên cạnh mẹ có người xấu, nói mẹ nên cẩn thận một chút.”

Tô Thập nói người xấu chắc là ám chỉ Lục Trình Dương, Tô Tiểu Tông lại bổ sung thêm một câu: “Mẹ, con cũng muốn mẹ cẩn thận một chút, đừng để cho người xấu bắt nạt.”

Tô Tầm cười bất đắc dĩ: “Mẹ biết rồi, tối hôm qua con đã nhắc mẹ rồi.”

Tô Tiểu Tông nói một cách nghiêm túc: “Cậu bảo con nói lại một lần nữa, sợ mẹ quên mất.”

Cậu nhóc cứ như vậy nghiêm túc dặn dò cô, Tô Tầm chỉ có thể nói đồng ý rồi hỏi bé hôm nay đi chơi chỗ nào thì bé mới cười hi hi: “Cậu dẫn con ra ngoài ăn com, còn có rất nhiều người đi cùng, người lớn cũng có mà các bạn nhỏ cũng có.”

Tô Tiểu Tông vui vẻ nói cho Tô Tầm biết, cô nghiêm túc lắng nghe, cuối cùng cu cậu có chút không vui nói: “Mẹ ơi, tại sao cậu lại không đồng ý cho con gọi điện cho chú vậy?” Thừa dịp Tô Thập đi tắm, Tô Tiểu Tông mới lên hỏi.

Lúc này Tô Tầm đã nằm lại trên giường, vừa xoa cái bụng trướng đau vừa suy nghĩ nên trả lời câu hỏi này như thế nào, lúc sau Tô Tầm mới nói: “Bởi vì cậu sợ con gọi quá lâu, tốn tiền điện thoại.”

Tô Tiểu Tông có chút thất vọng: “... Vâng, được rồi, vậy chúng ta cúp điện thoại đi mẹ, tối mai mẹ về rồi chúng ta nói chuyện tiếp.” Bé và mẹ đã nói chuyện lâu rồi, chút nữa cậu ghét bỏ bé gọi lâu thì biết làm sao đây?

Tô Tầm không hiểu tâm tư của con trai, dặn dò bé ngủ sớm một chút rồi cúp điện thoại, Tô Tầm nằm ở trên giường nhìn trần nhà đến xuất thần, sau khi trở về, cô và Lục Trình Dương phải nói với Tô Tiểu Tông như thế nào đây, nói cho bé biết chủ chính là bố của bé ...

...

Sáng hôm sau trời còn chưa sáng nhưng Lục Trình Dương đã thức dậy, kéo màn cửa sổ ra ngắm nhìn bầu trời đêm, trời giống như sắp mưa, thấp xuống chút nữa là ánh đèn bắt diệt ở chốn thành thị, nghĩ đến người đang ngủ say ở căn phòng cách vách thì khóe miệng nhàn nhạt cong lên.

Cuối cùng anh cũng đã bò lên được từ tầng đáy lầy lội.

Mặc áo choàng tắm được buộc lỏng lẻo đứng ở bên cửa sổ rất lâu, có một tia chớp phá vỡ không trung, tiếng sấm ầm ầm, rất nhanh trời liền mưa rất to, trời vừa sáng Lục Trình Dương liền xoay người đi vào phòng tắm rửa mặt, thay quần áo.

Ra ngoài, đứng trước cửa phòng Tô Tầm một lúc, cuối cùng cũng không đành lòng đánh thức cô dậy.

Mộ của Lục Trình Uy nằm ở nơi rất xa do lúc đó ngay cả một huyệt mộ anh cũng mua không nổi nên đành phải đem tro cốt của em trai an táng trong thôn xóm lân cận; người trong thôn chết đi đều chôn ở trên núi, không cần tốn tiền. Anh chọn một địa điểm ở giữa sườn núi, tự mình đào huyệt chôn tro cốt của em trai xuống.

Từ nội thành lái xe đến cái thôn kia hết gần ba tiếng, tối hôm qua có mưa nên đường lên núi chằng chịt rất lầy lội trơn trượt, cây cối lộn xộn nên đường đi rất khó khăn.

Bây giờ Tô Tầm đang ở trong kỳ sinh lý nên Lục Trình Dương hạ quyết tâm không muốn cho cô phải leo núi cùng với anh.

Lúc đến cái thôn kia đã là giữa trưa, Lục Trình Dương leo lên lưng chừng núi đến mộ của Lục Trình Uy, phát hiện ra cũng giống như hai năm vừa qua, cỏ bên cạnh mộ đã được nhổ sạch sẽ, trước mộ còn có một bó bách hợp trắng, bảy bông, cũng giống như hai năm qua.

Con người đen của anh hít lại, nhìn chăm chăm vào bảy bông hoa bách hợp kia rồi nhìn xung quanh một chút, anh thấy có một vài dấu chân, Lục Trình Dương nhìn mấy cái dấu chân, xác định đây là số chân của phụ nữ.

Rốt cuộc là ai chứ? Tại sao lại liên tục ba năm đều tìm đến đây. Hai năm đầu khi Lục Trình Uy qua đời thì anh không có cách nào đến đây được, năm thứ ba lúc đến đây thì liền nhìn thấy bảy bông hoa bách hợp trắng, cỏ dại xung quanh mộ được dọn dẹp gọn gàng, sạch sẽ.

Năm nay anh có ý đến sớm một chút nhưng cũng không gặp người đã đến thăm mộ của em trai mình.

Đặt bó hoa trong tay cùng với đồ cúng bên cạnh bó hoa bách hợp, Lục Trình Dương đứng ở trên núi hơn một tiếng rồi mới rời đi.

...

Bởi vì hôm sau là thứ bảy, không phải làm việc tối, hơn nữa hôm qua lại ngủ muộn nên Tô Tầm không đặt báo thức, không nghĩ tới lúc tỉnh lại đã là mười giờ, cô cảm thấy có chút lạ là tại sao sáng nay Lục Trình Dương lại không đến gọi cửa, rõ ràng mấy hôm trước mỗi ngày đều đến gọi cô mà.

Rời giường rửa mặt sau đó đi xuống lầu, ở dưới đại sảnh gặp Mục Viễn mới từ bên ngoài đi vào.

Mục Viễn cười với cô: “Hôm nay không phải làm việc sao?”

Tô Tầm gật đầu, nhìn văn kiện anh đang cầm trong tay: “Dường như anh còn bận nhiều việc nên em không làm phiền anh nữa, em đi trước, em có việc phải ra ngoài một chút.” Tô Tầm cười với anh, nghiêng người muốn đi lướt qua.

“Đợi chút.” Mục Viễn giữ cô lại, “Khi nào em về? Chuyến bay lúc mấy giờ?”

Tô Tầm yên lặng rút tay ra, suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu em nhớ không lầm thì là bảy giờ năm mươi phút tối.” Vé máy bay là do Lục Trình Dương đặt, cô cũng không hỏi qua, chỉ nhớ là anh đã nói qua một lần.

Mục Viễn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không màng danh lợi của cô, khóe miệng khẽ cong lên: “Được, anh biết rồi, bây giờ em định đi đâu?”

Tô Tầm thành thật trả lời: “Đi ăn một chút, vậy em đi trước đây.”

“Được.” Mục Viễn nhìn theo bóng lưng của cô, xoay người đi đến trước cửa thang máy chờ, gọi điện thoại cho trợ lý: “Đổi vé máy bay thành bảy giờ năm mươi phút tối nay cho tôi.”

“Nhưng ... không phải tối nay ngài muốn ăn cơm với tổng giám đốc của Giang thị sao? Bảy giờ năm mươi không kịp đâu!” Trợ lý không hiểu hỏi.

“Hẹn sớm hơn đi.”

...

Lúc Tô Tầm ăn xong quay lại đã là giữa trưa, lúc lấy thẻ ra mở cửa phòng thì do dự một chút rồi đi để cửa căn phòng cách vách gỗ nhẹ một cái, liên tục gõ vài cái nhưng cũng không có ai ra mở cửa.

Chẳng lẽ không có ở trong phòng sao? Cô không hề quên lời anh nói mấy hôm trước, hôm nay là ngày giỗ của Lục Trình Uy.

Lại gõ thêm vài cái nữa nhưng cũng không có động tĩnh gì, Tô Tầm lấy điện thoại ra mở nhật ký cuộc gọi nhìn dãy số không được lưu trong danh bạ kia, suy nghĩ một chút cuối cùng cũng không gọi, cô xoay người trở về phòng của mình, mở máy tính ra nhìn một chút rồi lại chuyển qua tivi, cứ như vậy ngồi liên đến bốn giờ chiều.

Pha cho mình một ly trà gừng, nghe thấy có tiếng gõ cửa, cô cầm theo ly trà đi ra mở cửa, nhìn người bên ngoài thì sững sờ, Lục Trình Dương mặc một bộ quần áo thể thao màu đen, mơ hồ có thể nhìn thấy áo thể thao dính sát vào da thịt, trên gầy bị ướt còn dính bùn đất.

Lục Trình Dương rũ mắt nhìn cô, nhỏ giọng giải thích: “Mộ Trình Uy ở rất xa, thân thể của em không thoải mái nên anh không gọi em đi cùng, một thời gian nữa anh sẽ dời mộ của nó đến gần đây một chút, đến lúc đó sẽ dẫn em đi thăm.”

Tô Tầm gật đầu, cô cũng không quan trọng việc có đi hay không, bây giờ đang ở thành phố S nên tiện đường đi thăm một chút cũng không sao, cô không biết đến lúc đó là khi nào, khi đó cô đã không còn ở nơi này nữa nên với quan hệ của cô và Lục Trình Dương bây giờ thì không có lý do để cố ý đi thăm.

Lục Trình Dương cười: “Đi thu dọn hành lý đi, bây giờ chúng ta trở về.”

“Bây giờ sao?” Tô Tầm có chút kinh ngạc: “Lúc trước anh nói là bay lúc bảy giờ năm mươi mà? Bây giờ có phải là quá sớm hay không?”

“Đã đổi lại rồi, bây giờ liền chuẩn bị đi.” Lục Trình Dương muốn vươn tay sờ tóc cô nhưng cô lại trốn tránh, anh từ từ thu tay lại: “Đi thôi, anh tắm xong một cái là có thể đi rồi.”

Lần này Tô Tầm mang theo rất ít đồ nên chỉ cần mười phút là đã thu dọn xong, chờ trong chốc lát Lục Trình Dương liền đến gõ cửa, anh đã tắm rửa sạch sẽ, áo sơ mi trắng quần tây đen cao ngất đứng ở cửa, đưa tay cầm lấy hành lý của cô: “Đi thôi.”

Lúc Mục Viễn chuẩn bị đón Tô Tầm để cùng nhau ra sân bay thì mới biết cô và Lục Trình Dương đã trả phòng lúc hơn bốn giờ rồi, gọi điện cho cô thì điện thoại ở trong tình trạng khóa máy, anh đứng nhíu mày ở sảnh khách sạn thật lâu, trợ lý dè dặt hỏi: “Tổng giám đốc Mục, bây giờ có đi ra sân bay nữa không?”

Mục Viễn lạnh lùng nói: “Đương nhiên đi.”

...

Sau khi xuống máy bay, Lục Trình Dương nghiêng đầu nhìn qua Tô Tầm đang đi bên cạnh: “Bây giờ em muốn đi đến chỗ anh trai đón Tiểu Tông sao?”

Tô Tầm gật đầu, Lục Trình Dương nói thêm: “Tốt, anh đi cùng em.”

Tô Tầm ngẩng đầu nhìn anh: “Anh không sợ anh trai tôi lại đánh anh một trận nữa sao?” Lúc cô nói những lời này thì thần sắc rất nghiêm túc, không có một chút đùa giỡn nào cả bởi vì thật sự là có khả năng chuyện này sẽ xảy ra.

Lục Trình Dương cười: “Không có gì đáng sợ, anh trai em ra tay cũng không nặng.” Dừng một chút, con người đen híp lại nhìn cô: “Huống hồ phải đi đón con trai, cuối cùng anh cũng được thể hiện ở trước mặt con trai rồi, bây giờ con thích Mục Viễn hơn so với thích anh.”

Tô Tầm không biết đằng sau câu nói đó còn có ẩn ý gì hay không, cô ngẩng đầu nhìn anh một cái nhưng không có nói gì, theo anh lên xe.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Chương 26

Lúc chờ đèn giao thông, Lục Trình Dương nghiêng đầu nhìn Tô Tầm, cô tựa lưng vào ghế nhắm mắt lại, đầu nghiêng về phía cửa sổ. Từ lúc lên máy bay cô đã bắt đầu ngủ, ngồi trên xe anh cũng ngủ, cũng không biết là cô có phải thật sự mệt như vậy hay không hay là cố ý làm như vậy, anh chỉ có thể nghĩ là cô ngại nói nhiều với anh mà thôi.

“Tầm Tầm.” Anh nhỏ giọng gọi tên cô.

“Ừ.” Tô Tầm khẽ lên tiếng, nghiêng đầu nhìn phía trước, cô cũng không ngủ, cô chỉ đang suy nghĩ mà thôi.

“Anh đã tỉnh rồi.”

“Tôi đã tỉnh rồi.”

Hai người trăm miệng một lời nói cùng một câu nên không khỏi nghiêng đầu nhìn đối phương, bốn mắt nhìn nhau, Lục Trình Dương mỉm cười nói: “Em nói trước đi.”

Tô Tầm thu hồi ánh mắt, nhìn từng con số thay đổi trên bảng đèn tín hiệu giao thông, nhàn nhạt nói: “Tôi nghĩ kỹ rồi, nói chuyện chúng ta đã ly hôn cho Tiểu Tông biết; mặc dù con còn nhỏ nhưng rất hiểu chuyện, thay vì tiếp tục nói dối con thì không bằng nói sự thật cho con biết sớm một chút, bố mẹ chỉ là không ở cùng một chỗ mà thôi nhưng bố mẹ đều rất yêu thương con.”

Trong buồng xe im lặng tĩnh mịch như vậy, Lục Trình Dương nhìn chằm chằm vào gò má điểm tỉnh của Tô Tầm, ánh mắt anh rất trầm cho đến khi phía sau truyền đến tiếng còi xe thì mới đạp ga tiến về phía trước.

“Anh không đồng ý.” Lục Trình Dương trầm giọng nói, anh sẽ không để cho cô phải sạch quan hệ của bọn họ như vậy, bây giờ con trai là sợi dây liên kết duy nhất giữa họ, nếu như ngay cả điều này cũng bị cô chặt đứt thì anh đối với cô mà nói chỉ còn lại hồi ức trong quá khứ mà thôi, anh còn có thể lấy cái gì để theo đuổi lại cô đây? Hoặc là nói trên người anh còn có cái gì đáng giá để cô quay đầu chứ?

“Tại sao? Đây là cách tốt nhất rồi, chẳng lẽ muốn con sau này lớn lên tự mình phát hiện ra sao? Sau đó sẽ oán giận chúng ta? Đối với con như vậy lại càng không tốt.” Tô Tầm có chút không vui, cô đã suy nghĩ chuyện này thật lâu, cảm thấy như vậy rất tốt bất kể là với Tô Tiểu Tông hay là đối với cô và Lục Trình Dương.

Lục Trình Dương trầm mặt, mím môi, không có phản ứng, nhìn chăm chăm vào con đường phía trước im lặng lái xe.

Tô Tầm nhìn anh một cái nhưng cũng không tiếp tục nói chuyện, những gì nên nói cô đều đã nói rồi, lấy điện thoại từ trong túi ra gọi điện cho Tô Thâm, trong xe không có âm thanh nào khác.

Xe dừng lại ở dưới nhà của Tô Thâm, Lục Trình Dương nghiêng người nhìn Tô Tầm, đôi mắt lạnh lùng, thật lâu sau mới khàn khàn mở miệng: “Tầm Tầm, em muốn hoàn toàn cắt đứt với anh là điều không thể, anh không đồng ý.” Sớm hay muộn gì anh cũng làm cho cô một lần nữa đến bên cạnh anh, nếu như cô thật sự không muốn thì anh sẽ dùng sức mạnh.

“Lục Trình Dương, mặc dù bây giờ tôi đang bàn bạc với anh nhưng cũng không phải là tôi cần đến sự đồng ý của anh.” Tô Tầm nín giận, nhẫn nhịn nhìn anh: “Vậy anh muốn làm thế nào đây?”

Lục Trình Dương vẫn chăm chú nhìn Tô Tầm như cũ: “Anh muốn em và con đều trở lại bên cạnh anh.”

“Không thể nào!” Tô Tầm trả lời ngay, sắc mặt cũng thay đổi: “Tôi cho là tôi đã nói rất rõ lúc trước rồi, con là con, chúng ta là chúng ta, bây giờ chuyện chúng ta có thể nói cũng chỉ là đứa con mà thôi.”

“Anh làm ở Khải Sâm không phải là tạm thời, anh sẽ sống ở đây luôn. Mặc kệ nguyên nhân lúc đầu anh nói ly hôn với em là gì thì đều là lỗi của anh, anh không biết lúc trước em lấy tâm tình gì mà giữ lại đứa bé này; mấy năm nay một mình em nuôi con chắc chắn chịu rất nhiều khổ cực, bỏ đối xử lạnh lùng với em, người đời chỉ trích. Những tổn thương này đều do anh gây nên, anh nợ em và con quá nhiều.” Sắc mặt của anh từ từ trở nên nhu hòa, trong đáy mắt là sự đau lòng: “Tầm Tầm, cho anh một cơ hội để đền bù, được không?”

Tô Tầm cúi đầu xuống không nhìn vào mắt anh nữa, cầm lấy túi, không để ý nói: “Anh cũng thấy đấy, bây giờ tôi sống rất tốt, lúc đầu tôi giữ lại đứa nhỏ vì đó cũng là một sinh mạng; mấy năm nay không có anh tôi vẫn có thể nuôi Tô Tiểu Tông thật tốt, việc anh muốn đền bù đối với tôi không quan trọng, thậm chí tôi còn cảm thấy rất phiền.”

Mở cửa xuống xe, Tô Tầm bảo anh: “Phiền anh mở cốp xe ra, tôi muốn lấy hành lý.”

Từ kính chiếu hậu Lục Trình Dương nhìn Tô Tầm đã đi đến đuôi xe, anh cũng mở cửa xuống xe, rũ mắt xuống nhìn cô: “Anh với em lên lầu đón con trai, sau đó chờ hai mẹ con về nhà.”

“Anh trai sẽ đưa chúng tôi về, anh mở cốp xe ra đi.” Tô Tầm đứng yên không động.

“Anh muốn đưa hai mẹ con về.” Lục Trình Dương cũng đứng yên không động.

Tô Tầm im lặng một chút rồi không nói gì, xoay người đi lên lầu, tay đột nhiên bị một sức mạnh kéo lấy, cả người liền rơi vào một cái ôm quen thuộc ấm áp, cánh tay của người kia rất nhanh đã ôm lấy thân thể của cô. Tô Tầm giãy giụa thì Lục Trình Dương ôm cô càng chặt hơn, cúi đầu cọ vào tóc mai của cô, giọng nói khàn khàn: “Tầm Tầm, không chỉ là đền bù ... anh yêu em, muốn ở cùng với em, giống như trước đây vậy.”

Tô Tầm dần dần không giãy giụa nữa, tâm trạng lo lắng của Lục Trình Dương cũng thả lỏng một chút nhưng bỗng nhiên nghe thấy giọng nói lạnh lùng tỉnh táo của Tô Tầm: “Nhưng tôi chán ghét anh.” Cánh tay ôm cô trở nên cứng đờ.

Lần này Tô Tầm đơn giản nói xong liền tránh thoát khỏi Lục Trình Dương, xoay người đi lên lầu, Lục Trình Dương không phải là người thích nói lời ngon ngọt, ba chữ ‘anh yêu em’ lại càng hiếm khi được anh nói ra, chỉ có khi động tình những lúc hai người thân mật thì anh mới ở bên tai cô nói ra ba chữ này.

...

Tô Tiểu Tông vừa nghe thấy tiếng gõ cửa liền xông ra mở cửa, nhìn thấy người bên ngoài thì lập tức xông lên ôm đùi Tô Tầm: “Mẹ!” Dáng vẻ cực kỳ vui mừng.

Tô Tầm cúi đầu vuốt mái tóc xoăn của cậu nhóc, khom lưng ôm lấy bé, cười hỏi bé: “Đã thu dọn xong hết đồ chưa?”

“Xong hết rồi ạ, cậu cũng giúp con.” Tô Tiểu Tông dùng sức gạt đầu, ôm cổ của mẹ thân tình cọ cọ, Tô Tầm bị bé cọ như vậy thì có chút ngứa, nhìn không được cười ra tiếng.

Tô Thâm cầm lấy chìa khóa, nhắc cái valy hành lý nhỏ của Tô Tiểu Tông đi ra cửa chính đang rộng mở: “Đi thôi, anh đưa hai mẹ con về.”

Tô Tầm nhìn bóng lưng của anh: “Lục Trình Dương đang ở dưới lầu.”

Tô Thâm xoay người lại, lông mày nhăn lại, khoe miệng tà tà nở nụ cười: “Vậy sao? Cậu ta muốn đưa hai người về sao?”

“Vâng.” Tô Tầm bế con trai đi đến bên cạnh anh trai, để Tô Tiểu Tông xuống, cu cậu ngồi xổm xuống tự mình đi giày.

Tô Thâm cúi đầu nhìn đầu xoăn nhỏ đang ngồi xổm bên cạnh, hỏi Tô Tầm: “Em định để cho hai người họ nhận nhau sao?”

Tô Tầm gạt đầu, Tô Thâm sâu sắc nhìn Tô Tầm một cái, chỉ nói một câu: “Em hãy suy nghĩ cho kỹ, chuyện con cái là chuyện con cái, đừng có đem nửa

đôi sau của mình dính vào, cho dù anh đồng ý thì chắc chắn bố cũng sẽ không cho phép đâu.”

“Em biết rồi.” Tô Tầm nhỏ giọng nói.

“Mẹ ơi, bây giờ chúng ta có thể về nhà sao?” Đợi giây xong Tô Tiểu Tông đứng lên, ngửa cổ nhìn Tô Tầm.

Tô Tầm khom lưng bế lấy bé, cười nói: “Đi nào, về nhà.” Bình thường cô sẽ để Tô Tiểu Tông tự mình đi nhưng vài ngày rồi cô không gặp con trai nên rất nhớ, liền bế con trai đi.

Lục Trình Dương đứng ở dưới lầu chờ trong chốc lát, còn chưa thấy người đã nghe thấy tiếng cười của đứa nhỏ, anh tất điều thuốc trong tay đi về phía trước, Tô Tầm bế đứa nhỏ đi ra, bên cạnh là Tô Thập đang xách valy hành lý.

Tô Thập nhân nhật liếc Lục Trình Dương một cái, có lẽ do lần trước đã đánh anh một trận nên lần này nhìn thấy anh thì trong lòng Tô Thập cũng bình tĩnh hơn một chút, ít nhất có thể nhịn được xúc động muốn xông lên đánh anh một trận.

“Chú! Tại sao chú cũng đến đây vậy ạ?” Tô Tiểu Tông kinh ngạc kêu ra tiếng, đôi mắt to đen chăm chú nhìn Lục Trình Dương.

Lục Trình Dương đi về phía bọn họ, cười với cậu nhóc: “Chú đưa cháu và mẹ về được không?”

“Nhưng cậu cũng nói là đưa cháu và mẹ về.” Trong mắt đứa nhỏ có chút nghi hoặc, tại sao gần đây cậu hay gặp chú này thế?

Lục Trình Dương nhìn Tô Thập: “Tôi đến đưa bọn họ về.” Vươn tay muốn nhận valy hành lý nhỏ trong tay anh.

Tô Thập đưa tay ngăn Lục Trình Dương lại, ung dung nói: “Không cần, để tôi đưa, cậu nên làm cái gì thì làm đi hoặc là muốn đi cùng cũng được.” Xoay người đi vào bãi đậu xe dưới tầng hầm, ném cho Tô Tầm một câu: “Mau tới đây.”

Tô Tầm nhìn Lục Trình Dương một cái rồi bế Tô Tiểu Tông đi theo Tô Thập, Tô Tiểu Tông gục đầu trên bờ vai Tô Tầm nhìn Lục Trình Dương, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ ơi, sao gần đây chú lúc nào cũng đi theo chúng ta vậy?” Cậu còn không biết chú này họ là gì tên là gì nữa cho nên chỉ có thể gọi là chú.

Thật ra cu cậu cũng đã hỏi qua Lục Trình Dương nhưng Lục Trình Dương không nói cho bé biết, Lục Trình Dương cảm thấy ‘chú Lục Trình Dương’ hoặc ‘chú Lục’ đều quá xa lạ, còn không bằng cứ để Tô Tiểu Tông gọi là ‘chú’, dù sao một ngày nào đó cu cậu cũng phải đối xưng hô gọi là ‘bố’ thôi.

Tô Thập lái xe đến, cố ý đi vòng qua trước mặt Lục Trình Dương, quay kính xe xuống để lộ cái mặt, đập cần ga lái xe ra ngoài.

Lục Trình Dương quay đầu xe đi theo.

“Anh, anh làm sao vậy?” Tô Tầm có chút khó hiểu đối với hành động của Tô Thập.

“Không sao cả, muốn tìm người uống ly rượu thôi.” Tô Thập hơi cong môi, từ kính chiếu hậu nhìn chiếc xe đang chạy theo phía sau.

“Không phải là anh lại muốn đánh nhau nữa chứ?” Tô Tầm hồ nghi nhìn Tô Thập, hiển nhiên là không tin lời anh nói, lần trước anh cũng nói như vậy nhưng cuối cùng vừa mới ra cửa liền đánh nhau rồi.

Tô Thập phân thần nhìn Tô Tầm một cái, cười nói: “Em cứ kệ anh đi, uống rượu đánh nhau là chuyện của anh, em cứ lo cho bản thân mình đi.”

“Cậu ơi, mẹ nói đánh nhau là chuyện xấu, cậu không thể đánh nhau được.” Tô Tiểu Tông đang ngồi phía sau đột nhiên nói, cu cậu đã khắc sâu chuyện lần trước đánh nhau với Chu Minh Thần, mẹ đã dạy bảo cu cậu một trận thật lâu.

“Được, không đánh.” Tô Thập thuận miệng lấy lòng đầu xoắn nhỏ.

...

Hai chiếc xe đến dưới lầu nhà Tô Tầm cùng lúc, Lục Trình Dương lấy hành lý của Tô Tầm từ trong cốp xe ra, Tô Thập đều cảm lấy, nhân nhật liếc anh một cái: “Cậu ở dưới lầu chờ đi, chút nữa cùng nhau uống một ly.”

Lục Trình Dương nhìn Tô Tầm và Tô Tiểu Tông, gật đầu: “Có thể.”

Tô Tầm không nhìn anh, Tô Tiểu Tông vẫy vẫy bàn tay nhỏ với anh, bị bỏ nói: “Tạm biệt chú.”

Lục Trình Dương đi tới sờ đầu của bé, tóc xoắn nhỏ hết sức mềm mại, có lẽ cu cậu bị anh xoa đầu có chút không thoải mái nên khuôn mặt nhỏ nhăn lại tránh bàn tay của anh, anh ngồi xuống đối diện với cu cậu nói: “Tạm biệt.”

Lục Trình Dương đứng ở dưới lầu nhìn bọn họ đi lên, một lát sau nhìn thấy ô cửa sổ vốn là đen kịt lộ ra ánh sáng nhu hòa.

Rất nhanh Tô Thập đã đi xuống, nhìn Lục Trình Dương một cái rồi ngồi vào xe của mình, chìa khóa xe anh cũng không hề rút ra, rất nhanh đã nổ máy lái xe ra ngoài.

Lục Trình Dương mở cửa xe quay đầu đuôi kịp, anh không biết có phải Tô Thập lại tìm anh đánh nhau hay không, cho dù là như thế thì anh cũng không

do dự đuổi theo.

Hai người ghé vào một câu lạc bộ tư nhân gần nhất, đi vào ghế lô, gọi rất nhiều rượu.

Tô Thập để một bình rượu trước mặt Lục Trình Dương, cười lạnh một tiếng: “Tầm Tầm cho là tôi sẽ lại đánh cậu một trận nữa nên trước khi tôi ra cửa đã kéo lại nói một câu, nó nói đánh một trận là đủ rồi, hòa nhau rồi.”

Lục Trình Dương nhìn Tô Thập, nhú mày hỏi: “Có ý gì?”

Tô Thập quơ quơ ly rượu trong tay, ý bảo Lục Trình Dương uống rượu. Lục Trình Dương cầm lấy cái ly ngửa đầu uống cạn, sau đó nhìn Tô Thập: “Bây giờ anh có thể nói cho tôi biết được chưa?”

“Nhà chúng tôi có một cây gậy bằng gỗ to như vậy.” Ngón trỏ và ngón cái của Tô Thập tạo thành một vòng tròn, khoa chân múa tay: “Cây gậy gỗ đó tồn tại là vì tôi, chắc cậu cũng biết mẹ chúng tôi qua đời rất sớm chứ? Lúc đó Tô Tầm còn chưa được coi là một tiểu nha đầu nữa, bố là một người đàn ông thô kệch đã nuôi lớn chúng tôi, từ nhỏ tôi đã bị đánh biết bao lần không đếm xuể nhưng Tô Tầm lại giống như một cô công chúa nhỏ, ngay cả đầu ngón tay của nó bố tôi cũng không đánh qua một cái.”

Tim của Lục Trình Dương như bị siết chặt lại, đôi mắt híp lại, nhìn chằm chằm Tô Thập, có lẽ anh đã đoán được tiếp theo Tô Thập sẽ nói cái gì.

“Lúc bố chúng tôi thấy giấy ly hôn của Tô Tầm thì tức giận đến nổi trận lôi đình, lập tức bắt nó quỳ trên đất, cầm lấy cây gậy mà từ trước đến nay chỉ dùng để đánh tôi đánh nó, đánh rất là mạnh ... Lúc tôi chạy về nhà thì nó đã bị đánh đến co người lại, ôm bụng ngất đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Chương 27

Tô Thập nói xong những lời kia thì không nói gì nữa, nhìn sắc mặt Lục Trình Dương thay đổi thì cười, giọng nói lộ vẻ trào phúng: “Thế nào? Đau lòng sao? Thì ra cậu còn biết đau lòng.”

Đột nhiên Tô Thập cầm lấy một bình rượu đập xuống, ‘păng’ một tiếng, thủy tinh bễ tung tóe, anh kéo cổ áo Lục Trình Dương, khuôn mặt có chút dữ tợn rống lên: “Con mẹ nó thì ra mày còn biết đau lòng, lúc trước mày đã làm gì hả? Nó chỉ là một cô gái nhỏ, gạt người nhà gã cho một tên cận bã như mày, còn mang thai đứa nhỏ quay về nữa, mày có biết những người hàng xóm nói nó như thế nào không? Đứa con gái ngoan ngoãn của bố tao cứ như vậy bị chà đạp, mày nói ông ấy có thể thờ được sao? Nhưng lúc đó mày ở nơi nào chứ? Ngay cả cái tên hay tướng mạo của mày như thế nào chúng tao cũng không biết, bố tao chỉ có thể đem toàn bộ tức giận trút vào người Tầm Tầm, ngay cả nhà cũng không cho nó ở. Bởi vì mang thai nên không thể tìm công việc chính thức được, chỉ có thể vác cái bụng cùng với bạn mở tiệm bán quần áo, những đứa bạn cùng lứa với nó lúc đó làm gì? Dạo phố, hẹn hò, đi xem phim, đi du lịch! Còn nó lại ở trong nhà dưỡng thai! Rõ ràng nó có thể có cuộc sống tốt hơn nhưng lại gặp phải một kẻ cận bã như mày!”

Tô Thập càng nói càng kích động, nhìn sắc mặt Lục Trình Dương càng ngày càng khó coi thì cảm thấy buồn cười đến cực điểm, quả đấm không khống chế nổi đánh lên khuôn mặt đó một quyền lại một quyền ...

Một lát sau Tô Thập mới xoa tay ngồi lại trên sofa, cười lạnh: “Quả nhiên tao còn muốn đánh mày một trận nữa.”

Lục Trình Dương bị đánh một trận nhưng dường như không cảm thấy đau, anh đã sớm chết lặng với vết thương trên thân thể nhưng tim lại rất đau. Lục Trình Dương lấy tay lau vết máu trên khóe miệng, con mắt đỏ au nhìn Tô Thập: “Sau này thế nào? Tầm Tầm ... như thế nào?”

Khi đó cô đang mang thai lại bị đánh một trận như vậy ... trong đầu Lục Trình Dương hiện ra hình ảnh Tầm Tầm đau đến co người lại, tim giống như hung hăng bị chà đạp một phen, đau đến hít thở không thông.

Tô Thập lạnh lùng liếc anh: “Rất chịu được đòn đấy. Bây giờ mày quan tâm nó như thế nào là có ý nghĩa gì?”

Lục Trình Dương im lặng một lát, đôi mắt đỏ au nhìn Tô Thập, giọng nói có chút hèn mọn: “Cầu xin anh đấy, nói cho tôi biết đi.”

Tô Thập cổ quái nhìn Lục Trình Dương, lại rót hai ly rượu, ý bảo Lục Trình Dương uống, thấy anh không chút do dự ngửa đầu uống cạn thì ánh mắt nhìn anh ngày càng kỳ quái hơn, thật lâu mới từ từ mở miệng: “Cậu đã muốn biết thì tôi sẽ nói cho cậu biết.”

Dù sao cũng đã là chuyện mấy năm trước rồi, Tô Thập hồi tưởng lại một chút. Trước khi chuyện kia xảy ra thì anh xác thực không có tình thân gác ngộ của người làm anh, thường xuyên tìm cơ hội bắt nạt em gái; cũng từ lúc đó trở đi, anh đột nhiên cảm giác được là một người đàn ông thì phải làm những việc mà đàn ông nên làm.

Đêm Tô Tầm bị đánh thì Tô Thập đang ở bên ngoài bàn chuyện làm ăn với khách hàng, vừa nhận được điện thoại của Tô Lập Quân liền về nhà ngay lập

tức. Vừa mở cửa thì chứng kiến hình ảnh Tô Tầm co người lại ôm bụng, Tô Lập Quân đang còn cầm gậy gỗ muốn đánh tiếp lên người cô nên Tô Thâm vội vàng xông lên đoạt lấy cây gậy: “Bố, có chuyện gì vậy? Bố muốn đánh chết em nó sao? Từ nhỏ nó chưa từng bị đánh bao giờ, sao bố có thể dùng sức lực đánh con mà đánh Tầm Tầm chứ? Nó chỉ là một cô gái thì làm sao chịu được chứ?”

Nhìn lại thì Tô Tầm đang co người lại ngất đi, sắc mặt tái nhợt trắng như tuyết, Tô Thâm sợ hãi lập tức ném gậy gỗ đi, khom người bế Tô Tầm, xoay người nói với Tô Lập Quân: “Con đưa em đi bệnh viện, có chuyện gì nói sau.”

Lúc Tô Thâm bế Tô Tầm xuống lầu thì không ít hàng xóm thấy được, rồi rít chạy lại hỏi có chuyện gì? Tô Thâm không nói bất cứ câu nào cả bởi vì anh cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết là bố anh nổi giận dùng dùi điện thoại bảo anh về nhà.

Tô Lập Quân cũng đi theo lên xe, sắc mặt căng thẳng, Tô Thâm nhìn Tô Tầm được anh để nằm ở phía sau, hỏi: “Bố, rốt cuộc là có chuyện gì vậy? Tại sao bố lại đánh Tầm Tầm thành như vậy chứ, bình thường không phải bố là người hiểu rõ em nó nhất sao?”

“Chính vì bình thường tôi quá thương nó nên nó mới coi trời bằng vung như thế, trong mắt nó có còn coi tôi là bố nó không đây?” Tô Lập Quân cao giọng, lúc tức giận thì giọng nói càng vang dội.

Tô Thâm nhúm mày: “Rốt cuộc là có chuyện gì?” Từ nhỏ Tô Tầm đã rất ngoan, thỉnh thoảng cũng làm ít chuyện tiền trạm hậu tẩu nhưng đều ở trong phạm vi cho phép của Tô Lập Quân, rốt cuộc là có chuyện gì mà khiến cho Tô Lập Quân tức giận thành như vậy?

“Bố bảo nó lấy bằng tốt nghiệp ra cho bố xem một chút, nó ở trong phòng tìm nửa ngày cũng không ra, bố đi vào thì không ngờ nha đầu kia đang ngăn người cầm giấy chứng nhận ly hôn! Vừa nhìn thấy bố thì giống như là thấy quỷ, cuống quýt nhét tờ giấy trong tay vào trong tủ, con cũng biết giấy chứng nhận ly hôn là cái gì rồi đó. Em gái con vừa mới tốt nghiệp đại học thể nhưng lại có giấy chứng nhận ly hôn!” Tô Lập Quân càng nói càng tức, bàn tay bắm vào cánh cửa, hít thở một cách khó khăn: “Bố bảo nó đưa tờ giấy cho bố xem, quả nhiên trên đó ghi tên của nó, còn tên của người đàn ông kia bị nó dùng bút bôi lên nên không nhìn ra được; bố hỏi người đàn ông kia là ai, tên gọi là gì nhưng nó nhất quyết không chịu nói, tức chết bố mà!”

Tô Thâm cá kinh, thiếu chút nữa là đụng vào cái xe phía trước, không nói nên lời, Tô Tầm làm việc tiền trạm hậu tẩu này ... không, căn bản Tô Tầm không có ý định nói ra.

Đến bệnh viện, lúc y tá kiểm tra thì phát hiện trên vai, trên lưng, trên cánh tay của Tô Tầm đều là vết máu sung đỏ, bết bết hơn là cô đang mang thai.

Một cô gái trẻ vừa tốt nghiệp đại học cầm theo giấy chứng nhận ly hôn, lại mang thai, tin tức này làm cho Tô Lập Quân và Tô Thâm chấn động không nói nên lời, hai người đàn ông ngồi trong phòng bệnh một đêm cũng im lặng một đêm.

Giữa trưa ngày hôm sau thì Tô Tầm tỉnh lại, phản ứng đầu tiên chính là sờ vào bụng mình, Tô Lập Quân không còn ở trong phòng bệnh nữa, cô nhìn Tô Thâm đang đứng ở cửa sổ quay lưng về phía mình, nhỏ giọng gọi: “Anh ...”

Tô Thâm nghe tiếng xoay người lại, nhìn cô chằm chằm một lúc lâu, lần đầu tiên anh thấy sự đau thương nồng đậm trong mắt của cô em gái này, giống như là con hươu con bị thương, cẩn thận che giấu đau thương của chính mình, cô đã về nhà được hơn nửa tháng rồi, tại sao anh lại không phát hiện ra chứ?

“Em ... mang thai.” Tô Thâm mở miệng mới phát hiện ra giọng mình có chút nghẹn ngào, rất khó chịu: “Bác sĩ nói có dấu hiệu sinh non.”

Con người đen tuyền của Tô Tầm như rơi vào hư không, không có tiêu cự, thì ra cảm giác tối hôm qua là thật, có đứa bé này là do mấy buổi tối trước khi ly hôn ... mấy ngày đó là giai đoạn nguy hiểm của cô nhưng Lục Trình Dương lại điên cuồng muốn cô. Tô Tầm mệt mỏi không có tâm tư suy nghĩ đến chuyện gì khác, cũng không biết anh có dùng biện pháp an toàn hay không, hoặc là có sử dụng nhưng đứa bé này là ngoài ý muốn.

Mấy buổi tối triển miên giống như là một loại nghi thức cáo biệt, Lục Trình Dương đem hết nhiệt tình của anh đối với cô tiêu hao hết ở mấy buổi tối đó cho nên anh thấy chán, không cần cô nữa.

Đứa bé này đến theo cách này làm cho cô cảm thấy rất khó chịu, thời thời khắc khắc như muốn nhắc cô rằng Lục Trình Dương không cần cô nữa, trong bụng của cô lại có con của anh nhưng cô không cần phải sinh con cho một người đàn ông xấu xa như vậy!

“Anh, em không muốn đứa bé này.”

Tô Thâm nhìn chằm chằm vào gò má của em gái, thấy dưới làn mi thật dày của em gái lấp lánh ánh nước nhưng không thấy có nước mắt chảy ra, anh đi tới dịu dàng sờ đầu cô, ôn nhu nói: “Được, anh sẽ sắp xếp giúp em, ý của bố cũng là như vậy.”

Tô Tầm lùi vào trong chăn, buồn buồn nói: “Cám ơn anh.”

Tô Tầm bị Tô Lập Quân đánh rất tàn nhẫn nên bác sĩ đề nghị nghỉ ngơi thêm mấy ngày rồi mới làm phẫu thuật nếu không thân thể sẽ bị tổn thương quá nặng.

Trong mấy ngày Tô Tầm nằm viện thì Tô Lập Quân không hề đến thăm. Tô Thâm xin nghỉ, mỗi ngày đều ở trong bệnh viện chăm Tô Tầm, sợ cô luẩn quẩn trong lòng làm chuyện điên rồ nhưng mỗi ngày Tô Tầm đều rất yên lặng, cố gắng ăn hết đồ ăn anh mang đến. Ở bệnh viện hơn một tuần lễ thì thai nhi trong bụng cũng dần ổn định.

Tô Thâm đưa cô đến cửa phòng mổ, bên ngoài có hai, ba người nữ đang đợi; có người thần sắc lo lắng, có người xấp xỉ tuổi Tô Tầm đang bám chặt vào cánh tay bạn trai, vành mắt đỏ hồng; còn có người đi cùng bạn to giọng mắng tên cận bã làm bạn của mình mang thai.

Chỉ có mình Tô Tầm ngồi yên, không nói một câu, trên mặt cũng không nhìn ra chút căng thẳng nào, giống như đang chờ đợi một nghi thức vậy.

Không biết chờ trong bao lâu thì cô gái có độ tuổi xấp xỉ Tô Tầm đi ra từ phòng mổ, sắc mặt tái nhợt, bỗng nhiên gục đầu vào trong lòng bạn trai, khóc nói: “Cái gì mà nói không đau chứ, đều là nói dối ... rất đau ... tim còn đau hơn. Nếu còn có lần sau thì em sẽ hận anh suốt đời ...”

Tô Thập nhìn tình cảnh này chợt nhớ tới mình trước kia. Mặc dù anh không làm cho người nào mang thai nhưng anh quả thực không đủ thành thực chừng chạc làm tổn thương người khác. Bây giờ đột nhiên cảm thấy mình cũng rất cần bả, anh không muốn ngay cả việc làm chỗ dựa cho em gái mà cũng không làm được, anh cũng không muốn sau này người con gái bên cạnh anh ngay cả phần cảm giác an toàn cũng không có.

Tô Tầm sững sờ nhìn người con gái được bạn trai đang dìu đi kia, nghe thấy bác sĩ gọi tên mình thì cô đứng dậy từ từ đi vào phòng mổ.

Tô Thập thở phào nhẹ nhõm, vừa rồi nhìn ánh mắt và sắc mặt của Tô Tầm thì anh còn cho rằng cô sẽ thay đổi ý kiến ... Mặc dù đây là hành vi rất tàn nhẫn nhưng anh và Tô Lập Quân nhất định phải làm như vậy, Tô Tầm còn trẻ, bọn họ không thể để cho đứa nhỏ phá hủy cuộc đời của cô được.

Một lát sau, cửa phòng mổ đột nhiên được kéo ra, Tô Tầm đau thương trắng mặt chạy vào trong lòng anh, run rẩy nói: “Anh ... em không muốn bỏ đứa bé ... quá tàn nhẫn, em làm không được ... Em xin anh đấy, nói với bố giúp em được không?”

Tô Thập im lặng thật lâu mới xoay người cô lại: “Được.”

Tô Lập Quân giận tím mặt, chỉ ra ngoài cửa rống giận với Tô Tầm: “Nếu mày muốn giữ đứa bé này lại thì cũng đừng ở trong cái nhà này nữa! Cũng đừng gọi tao là bố! Cũng đã ly hôn rồi mà một mình mày muốn sinh con làm gì chứ? Bố của đứa bé đâu? Một mình mày nuôi con được hả? Một người con gái mang theo con nhỏ thì sau này lấy chồng thế nào được nữa?”

Tô Tầm cúi thấp đầu, tay chân luống cuống đứng ở cửa, gọi một tiếng: “Bố ...”

“Tô Thập, bây giờ con đưa nó đến bệnh viện đi, không làm phẫu thuật thì đừng đưa nó về nhà nữa!” Tô Lập Quân không thể nuốt trôi con giận, thái độ rất cứng rắn.

Bất luận Tô Thập nói cái gì thì Tô Lập Quân đều không đồng ý Tô Tầm sinh đứa bé này ra, Tô Tầm bất đắc dĩ dọn ra khỏi nhà, cùng thuê phòng với Chu Hiểu Tinh. Cô không muốn lúc nào cũng phải dựa dẫm kinh tế vào Tô Thập, Chu Hiểu Tinh có mở một cửa hàng bán quần áo, bảo Tô Tầm cùng làm với mình, mỹ danh gọi là ... gây dựng sự nghiệp.

...

Trong ghế lô tràn ngập mùi rượu nhưng lại làm cho người ngồi đó hết sức tỉnh táo.

Tô Thập nói xong, nghiêng đầu nhìn Lục Trình Dương, anh cũng không cần nói thêm bất kỳ điều gì nữa, ngửa cổ uống rượu rồi cầm lấy chìa khóa trên bàn rồi đi.

Lục Trình Dương chống hai khuỷu tay ở trên đầu gối, cúi đầu, hai tay che mặt nên không thể nhìn thấy vẻ mặt của anh lúc này, cả người lặng im giống như tượng, trong lòng chỉ có một cảm giác, tim giống như bị người ta hung hăng đâm cho một dao, chảy máu đầm đìa.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Chương 28

Buổi sáng Tô Tầm thức dậy rất sớm, đi đến trước cửa phòng Tô Tiểu Tông mở ra một khe nhỏ, rèm cửa sổ được che kín, trong phòng mờ tối ẩm áp, cu cậu nằm nghiêng vênh cái mông lên ngủ rất ngon giấc.

Đi đến phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, vừa mới mở tủ lạnh ra thì Tô Tầm mới nhớ mấy ngày vừa rồi cô đi công tác nên tủ lạnh trống không.

Thay quần áo xuống lầu đi mua đồ ăn sáng, chờ Tô Tiểu Tông thức dậy là có thể ăn rồi.

Vừa mở cửa chính ra thì một bóng người cao lớn đột nhiên bao trùm lấy cô, cái ôm ấm áp ôm chặt lấy thân thể cô, dùng sức giống như là muốn khám nhập cô vào trong thân thể của anh vậy. Tô Tầm ngây người một lúc mới phản ứng kịp, giãy giụa nói: “Lục Trình Dương, anh lại nổi điên cái gì vậy? Thả tôi ra!”

“Tầm Tầm.” Giọng nói của Lục Trình Dương khàn khàn, đè người đang lộn xộn trong lòng lại, đầu tựa vào cái cổ của cô, “Cám ơn em đã sinh đứa nhỏ ra ...”

Giữa giữa không thoát, Tô Tầm hung hăng cắn vào vai anh, thân hình cao lớn của người đàn ông chỉ khựng lại một chút rồi ôm cô càng chặt hơn.

“Tôi đã nói việc tôi sinh đứa nhỏ không có liên quan gì đến anh hết, chỉ vì đứa bé cũng là một sinh mạng! Không có quan hệ gì với anh cả! Đừng có dát vàng lên mặt mình nữa!”

Cửa căn nhà cách vách đột nhiên mở ra, một đôi vợ chồng trung niên đi ra, người phụ nữ bị tình huống này làm cho kinh ngạc: “Chuyện này ... là sao?” Bà biết rõ ở căn nhà cách vách là một bà mẹ đơn thân, mới vừa chuyển đến không bao lâu nhưng mới sáng sớm đã cùng một người đàn ông thân mật ở trước cửa như thế này ...

Tô Tầm nghe thấy có người nói chuyện, cảm thấy xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, Lục Trình Dương xoay người cô lại, hai người cùng nhau vào nhà, trở tay đóng cửa ‘ầm’ một tiếng.

Tô Tầm nhân cơ hội này giằng anh mấy cái nhưng cũng không thể thoát ra khỏi anh, cả người bị anh ôm xoay một vòng, bất quá trước sau chỉ có mấy giây, Lục Trình Dương dựa lưng trên ván cửa, còn cô đè ở trên người anh, Tô Tầm rất tức giận quát: “Anh dám đến nhà tôi đùa giỡn lưu manh hả! Anh buông ra ... ưm ...”

Đôi môi nóng bỏng của người đàn ông ép trên môi cô, thôn tính kháng cự của cô, cỗi lòng tan nát nỉ non lên tiếng: “Tầm Tầm ... Tầm Tầm ...” Một lần lại một lần lâm bầm tên cô, chỉ có chạm vào cô mới giải tỏa được sự đau lòng khó nhịn kia trong lòng anh.

Trong miệng anh vẫn còn mùi rượu nồng đậm, thẩm dò vào trong miệng Tô Tầm, dây dưa cái lưỡi của cô. Đột nhiên Tô Tầm cắn mạnh vào đầu lưỡi của anh, Lục Trình Dương bị đau nên đành buông ra, Tô Tầm thừa cơ rút tay ra, tức giận gào cao tay tát anh một cái, khi đôi mắt đỏ hồng lờm anh thì mới phát hiện ra trên mặt anh lại có thêm vết máu bầm, cô không muốn để ý đến, mở cửa đuổi anh đi: “Anh đi ra ngoài đi!” Đầu ngón tay tê dại, đây là lần đầu tiên cô tát mặt người khác như thế, lại là người mà cô từng yêu thương nhất.

Lục Trình Dương nhìn đáng vẻ tức giận của cô thì tim cảm thấy như bị dao cắt, giữ chặt cái tay đang điên cuồng đẩy anh ra, Tô Tầm lại phần nộ lấy chân đá anh: “Anh cút ra ngoài đi.”

Trong lúc hai người giằng giụa, không có ai để ý cửa căn phòng nhỏ đã được mở ra, một thân ảnh nhỏ ló ra, còn chưa mở miệng gọi mẹ thì đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hãi, lập tức xông lên giúp mẹ đá cái chú xấu xa kia, giọng nói trong trẻo tức giận: “Người xấu! Chú bắt nạt mẹ cháu! Chú bắt nạt mẹ cháu ... người xấu! Người xấu!”

Nhóc con đột nhiên gia nhập cuộc chiến làm hai người lớn kinh hãi, Tô Tầm liền dừng ngay động tác của mình lại, cúi đầu nhìn Tô Tiểu Tông đang vận dụng hết cả tay chân đánh vào đùi Lục Trình Dương, ngay cả dép nhỏ cũng đá bay đi ... Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, lộ ra vẻ mặt giống hệt như hôm đánh nhau với Chu Minh Thân; thấy vậy tim Tô Tầm thoáng run lên, vội vàng khom lưng muốn bế lấy con trai nhưng Lục Trình Dương đã nhanh hơn một bước bế lấy, Tô Tiểu Tông giằng giụa nên quả đầu nhỏ vào mặt và cổ của Lục Trình Dương.

Ngay vào lúc con trai đánh mình thì Lục Trình Dương đã khôi phục tất cả lý trí, một tay cầm hai quả đầu nhỏ của con trai, nhíu mày nói: “Tiểu Tông, đừng đánh ...”

Tay của mình bị giữ chặt lấy nên Tô Tiểu Tông nổi giận đùng đùng nhìn Lục Trình Dương, đột nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩn ra, sững sờ nhìn vết máu bầm trên mặt anh, cúi đầu nhìn hai bàn tay nhỏ của mình, bé đánh người lợi hại như vậy sao? Làm chú bị thương rồi ...

Tô Tầm cũng khôi phục lại sự tỉnh táo, đón lấy Tô Tiểu Tông từ trong lòng Lục Trình Dương, nhỏ giọng dỗ bé: “Chú ... không có bắt nạt mẹ ...”

“Mẹ gạt người! Lúc này con thấy mẹ đá chú ... còn đuổi chú đi ra ngoài nữa, có phải là chú lại lên đến nhà chúng ta nên mẹ không vui?” Mắt Tô Tiểu Tông đỏ ửng, thuật lại tình huống mình thấy lúc này, lại lờm Lục Trình Dương, hào cảm lúc trước với chú này đã biến mất không còn sót lại chút gì, chú này đúng là người xấu mà!

“Mẹ, con giúp mẹ đuổi chú đi!” Tô Tiểu Tông giằng giụa muốn đứng xuống đuổi người.

Tô Tầm ôm chặt con trai đang lộn xộn đi vào phòng, đầu óc nhanh chóng suy nghĩ rồi nói: “Vừa rồi mẹ không thấy rõ, tưởng chú là ăn trộm ... may mắn là con xuất hiện kịp thời nếu không mẹ cũng không phát hiện ra đâu ... Chú không phải là người xấu, chú không bắt nạt mẹ đâu, Tiểu Tông không tin lời mẹ nói sao?” Nói xong những lời cuối cùng thì âm lượng nhỏ lại, nghe có chút ủy khuất.

Tô Tiểu Tông bị đặt nằm lại trên giường, chớp mắt nhìn Tô Tầm: “Thật sao?”

Tô Tầm dùng sức gật đầu: “Thật cho nên con không thể đánh chú ấy ...” Cô không hy vọng con trai mang tâm lý thù hận, huống hồ đối phương còn là Lục Trình Dương, là người bố mà lúc nào bé cũng nhung nhớ.

“Nhưng ... con đã đánh ...” Cậu nhóc cầm lấy ngón tay út, có chút luống cuống nhìn Tô Tầm, nghĩ lại thì cảm thấy có chút không đúng: “Tại sao chú lại đi vào trong nhà chúng ta được? Chú có chìa khóa nhà chúng ta sao?”

Tô Tầm xoay người liếc Lục Trình Dương đang nhìn vào căn phòng nhỏ, kìm nén tức giận, cô không muốn nói dối nên nhất thời không trả lời được.

“Bởi vì khóa bị hư, chú chỉ cần đẩy cửa một cái là vào được.” Lục Trình Dương nhỏ giọng giải vây cho Tô Tầm, anh cũng không hy vọng con trai có ấn tượng xấu với mình.

“Thật sao?” Tô Tiểu Tông ngược cổ nhìn Lục Trình Dương, ánh mắt hết sức khó chịu.

“Đúng vậy, hôm nay mẹ sẽ gọi người đến sửa.” Tô Tầm thuận theo lời của Lục Trình Dương nói, vuốt đầu con trai: “Đi đánh răng rửa mặt đi, chút nữa mẹ dẫn con ra ngoài ăn sáng.”

Tô Tiểu Tông rất nghe lời mẹ, mẹ nói gì thì bé đều nghe theo nhưng khúc mắc trong lòng vẫn chưa biến mất, nhìn Lục Trình Dương vẫn không thuận mắt, bé đột nhiên không thích người chú hay kể chuyện cho bé nghe nữa.

Lục Trình Dương đến trước cửa cầm lấy dép nhỏ của Tô Tiểu Tông đặt dưới giường cho bé. Cu cậu từ trên giường trượt xuống, đi dép vào rồi chạy thẳng vào phòng tắm, bỗng nhiên chạy ngược lại, ngược đầu nhìn Lục Trình Dương: “Chú ơi ... chú mau về nhà chú đi ...” Bé không thích chú này đứng ở trong nhà của mình.

Tô Tầm cũng nhìn anh, trong ánh mắt là sự bài xích rất rõ, Lục Trình Dương nhìn chăm chăm vào cô mấy giây, lại nhìn con trai một chút, thờ dãi nói ‘được’, trong cái nhìn giám sát của con trai đi ra ngoài.

Đi đến trước cửa thang máy, anh không có đi ngay mà dựa vào tường hút thuốc, anh dùng sức hút vài hơi. Lúc trước ở cùng với Tô Tầm anh không có nghiện thuốc, có thể vài ngày không có đụng vào nhưng mấy năm nay lại rất nghiện, chỉ có thể hít nicotin mới có thể khiến cho tâm trí của anh trở nên thanh tỉnh.

Nhiều năm như vậy, anh đã trải qua cuộc sống đen tối không biết bao nhiêu ngày, nhiều lần tưởng như bỏ mạng, cố gắng đến bây giờ mới có thể đứng trước mặt cô, lại còn có thêm một đứa con trai nữa.

Anh là người như được sống lại, bất luận dùng phương pháp gì anh cũng muốn đem cô và con trai trở về bên cạnh mình.

...

“Mày chính là Lục Trình Dương, anh trai của Lục Trình Uy?” Một người đàn ông mặc đồ đen ở trong hẻm căn Lục Trình Dương vừa mới tăng ca xong đang muốn về nhà, trong tay cầm thiết côn, miệng ngâm điếu thuốc nhìn chăm chăm anh, sau lưng anh ta còn có vài người như thế, vẻ mặt hung ác.

Lục Trình Dương hí mắt nhìn đám người kia, tỉnh táo nói: “Các người muốn làm gì? Lục Trình Uy bị sao vậy?”

“Làm sao ư? Chắc mày còn chưa biết nhỉ? Đã bị cảnh sát bắt đi ...” Đang lúc nói chuyện, người đàn ông vung thiết côn về phía Lục Trình Dương.

Bị cảnh sát bắt đi? Lục Trình Dương kinh ngạc, nhanh nhẹn né tránh thiết côn đang đập xuống, anh còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra nhưng đầu óc vẫn còn tỉnh táo: “Rốt cuộc Lục Trình Uy chọc các người cái gì? Nếu là cảnh sát bắt đi thì mắc mớ gì đến các người chứ?”

“Đương nhiên là liên quan đến chúng tôi rồi; nếu như Giang thiếu có chuyện gì thì nhà mày gánh không nổi đâu! Đời này cũng đừng nghĩ xoay chuyển!” Người nọ mang theo một đám người từ từ đi về phía Lục Trình Dương, tay phải cầm thiết côn gõ vào lòng bàn tay trái, khuôn mặt dữ tợn nói: “Lục Trình Uy giống như con chó điên vậy, ngay cả Giang thiếu cũng dám đánh, cũng không nghĩ mình có bao nhiêu phân lượng!”

Giang thiếu? Thái tử gia của Giang thị? Tại sao Lục Trình Uy lại trêu chọc đến cậu ta chứ? Trong lòng Lục Trình Dương cảm thấy kinh ngạc nhưng vẻ mặt vẫn cố gắng giữ tỉnh táo như cũ, nhướn mày nhìn đám người đang đến gần kia, đôi phương căn bản không muốn nhiều lời với anh, trực tiếp vung gậy đánh anh.

Lục Trình Dương bắt đầu đánh nhau với đám người đó, đôi phương vừa đông lại vừa có vũ khí nên rất nhanh anh có chút chống đỡ không được, trên người bị trúng rất nhiều đòn côn, đau rất, điện thoại di động bị rơi xuống đất; đúng lúc có người gọi đến, tiếng chuông trong đêm vang lên rất lớn, có người dùng gậy đập vỡ điện thoại, tiếng chuông hoàn toàn im bật.

“Dừng tay! Ai cho các ngươi đánh người!” Một giọng nói tức giận của phụ nữ vang lên trong hẻm tối, một thân ảnh cao gầy hấp dẫn từ từ đến gần.

“Trình tiểu thư ...” Tên dẫn đầu thấy rõ người đi đến là ai thì dừng tay, nhìn Trình Nhiễm, “Chúng tôi chỉ muốn dạy dỗ một chút mà thôi? Cũng không biết tình huống của Giang thiếu bây giờ như thế nào rồi, anh trai cô để cho chúng tôi đến dạy dỗ người nhà của tên đó một chút.”

Lục Trình Dương nghe vậy thì bước nhanh đến níu lấy áo người kia, sắc mặt âm trầm tức giận: “Các người làm gì bố mẹ tôi rồi?”

Lập tức có người kéo anh ra, tên thủ lĩnh nhìn anh cười lạnh: “Không có làm gì hết, chỉ đập phá nhà mày mà thôi.”

Ánh mắt Lục Trình Dương trở nên lạnh thấu xương, sắc mặt âm trầm bước nhanh về phía trước muốn đánh người kia nhưng Trình Nhiễm giữ chặt anh lại: “Anh muốn làm gì? Một mình anh có thể đánh thắng được đám người đó sao? Đừng ngốc như vậy.”

“Cô là ai?” Lục Trình Dương trầm mặt nhìn người phụ nữ đột nhiên xuất hiện.

“Anh không nhớ rõ em sao?” Trình Nhiễm không vui nhướn mày nhìn anh, hai ngày trước bọn họ mới gặp nhau, nếu không phải nghe thấy anh trai đang nói chuyện điện thoại nhắc tới cái tên này thì cô sẽ không chạy tới. Trình Nhiễm đuổi những người kia đi: “Các người đi trước đi, người vừa mới được đưa đến bệnh viện rồi, còn không biết kết quả như thế nào, các người chó có làm loạn.”

Những người kia nhìn Lục Trình Dương một cái, không cam lòng rời đi.

Lục Trình Dương thoát khỏi tay Trình Nhiễm, cúi người nhặt điện thoại đã bị bể nát, điện thoại không dùng được nữa, lúc này anh nhìn liếc qua, hình như là bố anh gọi đến, bây giờ anh nhất định phải về nhà một chuyến.

Tầm Tầm ...

Lúc này Tầm Tầm đang ở trường nên chắc không có chuyện gì ... Không ai biết anh và cô đã kết hôn, gần đây cô đang vội vàng lo tốt nghiệp, chỉ có cuối tuần mới ngủ lại chỗ anh nên chắc không có chuyện gì ...

“Anh chạy cái gì chứ!” Trình Nhiễm không nghĩ tới Lục Trình Dương đột nhiên lại chạy đi, ở sau lưng gọi theo, lưu lại cho cô chỉ là bóng lưng dần dần xa khuất, cô ta tức giận giật chân.

Lục Trình Dương vội vàng chạy đến ven đường, chặn một chiếc taxi nhưng bỗng nhiên xoay người chạy lại, ở ven đường dùng điện thoại công cộng gọi điện cho Tô Tầm, lúc tiếng chuông vang lên anh không khỏi nín thở, điện thoại rất nhanh đã có người nhận, giọng nói quen thuộc vang lên: “Alo?”

Lục Trình Dương thở phào nhẹ nhõm, giọng nói khàn khàn: “Là anh, em đang ở trường sao? Điện thoại của anh bị rơi bể, sợ em gọi cho anh không được nên anh gọi báo cho em biết ...”

“VẬY Ờ? BÂY GIỜ CŨNG SẮP MƯỜI MỘT GIỜ RỒI, EM ĐƯƠNG NHIÊN Ở TRƯỜNG HỌC! ANH GỌI ĐẾN LÀ ĐỂ KIỂM TRA EM SAO? YÊN TÂM ĐI, EM KHÔNG CÓ RA NGOÀI LÊU LÔNG ĐÂU! SAO ANH LẠI NÉM HƯ ĐIỆN THOẠI VẬY CHỨ?” Tô Tầm chu miệng một cái, nói nhảm một chút, không giống phong cách của anh nha, bình thường anh làm cái gì cũng rất cẩn thận tỉ mỉ, sao có thể làm rơi điện thoại được ... chỉ có cô mới làm thế thôi ...

“ĐƯỢC RỒI, KHÔNG SAO, NGÀY MAI ANH MUA ĐIỆN THOẠI MỚI RỒI GỌI CHO EM.” Vội vã trấn an Tô Tầm vài câu, cúp điện thoại, một lần nữa đón taxi.

Sau khi về đến nhà chỉ thấy một mảnh hỗn độn, bố mẹ anh chẳng biết đã đi đâu ...

Cuộc đời của anh, bắt đầu vào buổi tối hôm đó đã có sự thay đổi lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Chương 29

Một buổi sáng yên bình đã bị Lục Trình Dương làm nhiễu loạn, Tô Tầm nhìn Tô Tiểu Tông không có sức sống thì liền dẫn cu cậu đi chơi một buổi sáng, ăn cơm trưa ở ngoài rồi mới về, cu cậu mệt mỏi muốn ngủ trưa, kéo mẹ ngủ cùng với mình.

Tô Tiểu Tông ngủ thiếp đi trong lòng mẹ, Tô Tầm không cảm thấy buồn ngủ chút nào cả, xoa mái tóc quăn của con trai, có đôi khi cô nghĩ, nếu lúc trước không gả cho Lục Trình Dương thì bây giờ cô sẽ như thế nào ...

...

Ngày 28 tháng 05 là kỷ niệm một năm ngày họ yêu nhau, sinh nhật hai mươi tuổi của Tô Tầm cũng vừa qua mấy ngày, hết sức khéo là sinh nhật của cô vào ngày 20 tháng 05, lúc ấy giữa hai người lại là một lễ tình nhân khác; hôm sinh nhật Tô Tầm, bạn cùng phòng trêu cô: “Ngày sinh nhật của cậu thật là đẹp! 520, rất nhiều đôi tình nhân đều đăng ký kết hôn vào ngày này đây! Sau này cậu và Lục Trình Dương cũng có thể chọn ngày này, trời ạ, thật tuyệt, vừa đúng sinh nhật của cậu, sau này cùng ăn mừng ngày sinh nhật và kỷ niệm ngày kết hôn luôn, thật tốt ...”

* 520: Anh yêu em. Chàng trai và cô gái rất yêu mến nhau, tình trong như đã mặt ngoài con e. Khổ nỗi chàng trai quá ư là nhát gan, nên chờ mãi không thấy chàng trai tỏ tình cô gái cũng rất bức bối, nhưng không lẽ mình là con gái là đi mở lời trước. Một hôm cô gái nói với chàng trai, hôm nay anh hãy đưa em về nhà bằng tuyến xe buýt số 520, nếu anh không làm vậy thì em với anh sẽ không bao giờ gặp nhau nữa. Chàng trai hoang mang lắm vì tuyến xe về nhà cô gái không phải là 520 nên cũng không biết có nên đưa về hay không? Mãi sau vô tình nghe được 1 thông tin trên radio, chàng trai mới hiểu ra và vội vã đưa cô gái về nhà trên tuyến xe 520 và tình yêu của họ đã có 1 kết thúc có hậu.

Lúc ấy Tô Tầm bị sặc: “Có gì tốt chứ? Như vậy không phải là thiếu một món quà tặng sao? May mắn là các cậu đã nhắc nhở mình, mình phải tránh ngày này đi mới được.”

Bạn cùng phòng liếc cô một cái: “Nếu ai cũng giống như cậu đều đòi quà vào những ngày lễ thì những người đàn ông kia không mệt chết à.”

Tô Tầm đắc ý hừ hừ: “Mình cam tâm tình nguyện nha, Lục Trình Dương cũng nguyện ý mà.” Nói xong thì vui vẻ chạy ra ban công gọi điện cho Lục Trình Dương, nói cho anh biết tối nay thọ tình muốn ăn cái gì.

* Thọ tình: Người có sinh nhật.

Đêm hôm đó là lần đầu tiên Tô Tầm không về ký túc xá, ở lại trong căn nhà thuê của Lục Trình Dương, tâm trạng căng thẳng không cần nói cũng biết, bình thường hai người có thân mật cỡ nào thì Lục Trình Dương cũng kiềm chế chính mình, đêm đó cũng giống vậy, ôm cô hôn đến thở không được mới buông cô ra, vuốt mái tóc mềm mại của cô khàn giọng nói: “Ngủ đi, sáng mai anh đưa em về trường.”

Tô Tầm đỏ mặt ngẩng đầu nhìn anh, có chút không thể tưởng tượng được anh cứ như vậy buông tha cho cô, vừa rồi cô còn tưởng rằng anh muốn trở thành cầm thú chứ ...

Lúc đang mơ màng sắp ngủ thì Tô Tầm đột nhiên nhớ ra một chuyện, xoay người đè lên ngực anh, không vui nói: “Lục Trình Dương, anh còn chưa chúc em sinh nhật vui vẻ! Sắp mười hai giờ rồi!”

Lục Trình Dương vừa mới đề xuống tạp niệm lại bị thân thể mềm mại trên người cậu dẫn, anh cau mày, ôm cô, ở bên tai cô nói nhỏ một câu ‘sinh nhật vui vẻ’. Thực ra lúc này hôn cô anh đã nói qua rồi.

Tô Tầm hài lòng thỏa mãn nằm xuống, đột nhiên nghĩ hai mươi tuổi có thể làm gì chứ? Hai mươi tuổi có thể kết hôn rồi.

“Lục Trình Dương, sau này chúng ta sẽ kết hôn chứ?”

“Đương nhiên rồi, đừng hỏi vấn đề ngu ngốc như vậy chứ.”

“Ha ha, em thích hỏi! Vậy thì khi nào anh mới cầu hôn em đây?”

“Chờ anh mua được nhà, mua nhẫn kim cương ...”

Tô Tầm nằm ở trên ngực anh cười, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý tưởng dừng cảm, có lẽ đã có từ trước nhưng lúc đó mới quyết định mà thôi.

Lên đại học, hộ khẩu của cô đã chuyển tới trường học, trước ngày 28 tháng 05 cô đã đến trường lấy hộ khẩu và chứng minh, bảy giờ sáng ngày 28 tháng 05, cô đem theo hộ khẩu và chứng minh vội vàng đến nhà anh, không có bất kỳ thẹn thùng hay ngượng ngùng nào, sự nhiệt tình đã lấn át tất cả. Lục Trình Dương đang chuẩn bị ra cửa đi làm, vừa mới mở cửa thì Tô Tầm đã nhảy lên ôm cô anh, đôi mắt sáng long lanh nhìn anh: “Lục Trình Dương, chúng ta kết hôn đi.”

Lục Trình Dương ngây ngẩn cả người, một lúc sau mới phản ứng được: “Em vừa mới nói cái gì?”

“Em nói chúng ta đi kết hôn, đi đăng ký ...” Cô buông tay ra, từ trong túi lấy ra hai vật kia, “Dù sao anh đã nói là muốn cưới em, sớm hay muộn gì cũng phải cưới, không bằng hôm nay luôn đi, ngay bây giờ.”

Lục Trình Dương nhìn cô thật lâu, giống như là xác định xem có phải là cô đang nói đùa hay không nhưng về mặt cô tràn đầy vui vẻ, nhìn không ra chút đùa giỡn nào.

“Tầm Tầm, em ... xác định? Chúng ta còn chưa có gặp qua bố mẹ hai bên, anh còn chưa đến nhà em cầu hôn ...” Giọng nói của anh có chút khàn, con ngươi đen nhìn chăm chú vào mặt cô, không bỏ sót qua bất cứ một tia khác thường nào trên khuôn mặt của cô.

“Xác định! Xác định! Xác định!”

Tô Tầm một hơi nói ba lần từ ‘xác định’, lại ôm lấy anh, nhỏ giọng hỏi: “Anh không xác định sao?”

Đột nhiên Lục Trình Dương cúi đầu hôn lên môi cô, cho đến khi trên mặt cô hiện lên một rạng mây đỏ thắm mới buông cô ra, ôm cô đá chân đóng cửa: “Đi nào.”

Tô Tầm bị hôn đến bối rối: “Đi đâu?”

Lục Trình Dương: “Đi kết hôn.”

Buổi trưa, Lục Trình Dương và Tô Tầm đi ra từ Cục dân chính, hai người đứng dưới một gốc cây đại thụ, ánh mặt trời vàng kim chiếu qua kẽ lá, màu xanh da trời giống như vùng biển sạch sẽ nhất. Thân phận đã từ bạn gái thành bà xã nhưng Tô Tầm cũng không cảm thấy sợ hãi chút nào cả, càng không cảm thấy hối hận, chỉ cần nghĩ nửa đời sau người đàn ông đang đứng bên cạnh này đều thuộc về cô thì cô vui vẻ cười ngây ngô.

Thật là đẹp cứ như là một giấc mơ vậy.

Cô ngẩng đầu nhìn Lục Trình Dương, một tay cầm hai tờ giấy màu đỏ, một tay để lên vai anh, nhón chân tiến sát gần mặt anh.

Lục Trình Dương cho rằng cô muốn hôn anh, nếu là lúc bình thường anh sẽ nói một câu ‘đừng làm rộn’, anh cũng không muốn ở nơi công cộng làm ra hành vi quá thân mật nhưng hôm nay tâm trạng của anh cũng giống như cô cho nên anh cũng không quay mặt đi, càng không ngăn cản cô, thậm chí còn muốn cúi đầu hôn cô.

Tô Tầm khẽ cười một tiếng, tiến gần tới tai anh, đôi mắt nhìn lên bầu trời xanh thăm thẳm, hả hê nói: “Có trời xanh chứng kiến, em tặng thời gian quý giá nhất của mình cho anh.”

Lục Trình Dương cũng cười ra tiếng, hôn một cái lên khóe miệng đang cười của cô.

“Lục Trình Dương, anh phải đối tốt với em cả đời đấy, biết chưa?”

...

Đáng tiếc không có nếu như, cuộc sống chính là như vậy, nghĩ sai thì hỏng hết cả đời, cô đã hiến dâng thời gian đẹp nhất của mình lại chính là lãng phí thanh xuân của mình.

Nếu như có thể làm lại ... cô hy vọng mình chưa từng gặp anh.

Chuông điện thoại đột ngột vang lên, Tô Tiểu Tông nhú mồm trở mình, Tô Tầm vội vàng ấn nút trả lời rồi trấn an sò đầu con trai, xác định cu cậu không bị đánh thức mới cầm di động đi ra ngoài.

Đầu dây bên kia, Mục Viễn chờ lâu không thấy tiếng trả lời, có chút lo lắng: “Tầm Tầm? Nghe thấy không?”

Tô Tầm rón rén đóng cửa phòng: “Nghe thấy ... Tiểu Tông đang ngủ, em mới ra khỏi phòng.”

Mục Viễn thờ phào nhẹ nhõm: “Ba giờ chiều anh đến đón em và Tiểu Tông.”

“Đón em?” Tô Tầm có chút nghi hoặc, nhú mồm hỏi: “Đón em làm gì?”

Mục Viễn dường như đã sớm đoán được phản ứng của cô, lần trước đích thực là anh nửa cưỡng ép cô đồng ý, bắt đắc dĩ mở miệng: “Anh cũng biết là em không để trong lòng mà, trước đó không phải anh đã nói rồi sao? Hôm nay là tiệc mừng thọ của bà nội anh, em và Tiểu Tông cũng đến cho vui.”

Đi công tác một chuyến, sáng sớm hôm nay lại bị Lục Trình Dương quấy rầy nên Tô Tầm quả thực quên mất chuyện này, ngẩng đầu nhìn túi mua hàng tình xáo đang để trên kệ, là lần trước Mục Viễn có ý đề nghị: “Em ... muốn đổi ý ...” Cô nhỏ giọng nói, “Em đưa quà tặng cho anh hoặc là anh cũng có thể bảo tài xế đến lấy.”

Lần trước ở thành phố S, thái độ của Mục Viễn làm cô có chút cố kỵ, hiển nhiên ... anh còn chưa hết hy vọng với cô; bữa tiệc này có người nhà và bạn bè của anh nên Tô Tầm không muốn đi, chỉ sợ hai người càng dây dưa không rõ, cô cũng không muốn lại phạm phải sai lầm lần nữa. Mục Viễn không phải là người có thể chung đường với cô, dựa vào gần thì chỉ càng thâm hại hơn thôi.

Mục Viễn im lặng một lát rồi thờ dãi: “Được, bây giờ anh qua chỗ em.”

Nửa tiếng sau Mục Viễn chạy tới, Tô Tầm mở cửa nhìn anh một cái rồi xoay người đi lấy túi quà: “Hôm nay chắc anh bận nhiều việc lắm? Để em lấy túi quà cho anh.”

Mục Viễn bật cười: “Tầm Tầm, mục đích đuổi người của em quá rõ.” Nói xong cũng đi theo cô vào nhà.

Sắc mặt Tô Tầm cứng đờ, đưa túi quà đang cầm trong tay cho anh: “Của anh này, anh nên về sớm một chút đi ... người nhà và bạn bè đang chờ anh đấy.”

Nhận lấy túi quà, Mục Viễn cúi đầu nhìn cô chằm chằm: “Tầm Tầm, không đi với anh thật sao? Chỉ là tiệc gia đình bình thường thôi, không có phức tạp như em nghĩ đâu, coi như là biết thêm vài người bạn; hơn nữa Tiểu Tông cũng rất muốn đi, coi như là em dẫn cậu nhóc đi chơi thôi.”

Tô Tầm cười với anh: “Thôi, em không đi thì hơn, em sợ đến đó Tiểu Tông nghịch ngợm sẽ gây ra chuyện.”

“Được rồi.” Mục Viễn biết rõ quyết tâm của cô nên cũng không khuyên nữa, có chút hối hận là lần này anh đã quá vội vàng.

Xoay người ngồi xuống sofa, không có ý muốn đi, Tô Tầm đành phải rót cho anh một ly nước.

“Bàn giao công việc ở Khai Sâm xong chưa? Ngày mai chắc không cần phải đi làm nữa chứ?”

“Bàn giao xong rồi, không đi.”

Khỏe miệng Mục Viễn cong lên, anh không nói gì nữa, đứng dậy chuẩn bị rời đi, khi đi đến trước cửa chính thì đột nhiên xoay người lại, ánh mắt trầm tĩnh nhìn Tô Tầm: “Tầm Tầm, em ... và Lục Trình Dương tốt nhất là duy trì khoảng cách, bây giờ anh ta không có đơn giản như em nghĩ đâu, anh sợ em sẽ bị liên lụy.”

Lời này có ý gì? Tô Tầm trở mắt nhìn anh, hỏi: “Anh ấy ... làm sao vậy?”

Mục Viễn im lặng, lần trước ở thành phố S, trợ lý không tra ra tài liệu cụ thể của Lục Trình Dương nhưng anh có ấn tượng rất sâu một màn ở trong thang máy kia, sau này ở trong một bữa tiệc tình cờ gặp phải người phụ nữ đó, không ngờ cô ta lại là Trình Nhiễm - con gái của Trình gia, có quan hệ mật thiết với Giang gia, bị Lục Trình Dương bóp cổ cũng không tức giận ... thật là kỳ lạ. Đêm đó anh chi một số tiền lớn cho thám tử tư đào sâu nội tình những năm qua của Lục Trình Dương, đầy đủ ảnh chụp và tài liệu, những hình ảnh đen tối, đáng sợ của Lục Trình Dương ... cơ hồ khiến anh nhận không ra! Điều làm anh khiếp sợ là Lục Trình Dương có vài năm nghiện ma túy.

Bây giờ Lục Trình Dương hoàn toàn khác trong tài liệu, nhìn không khác gì người bình thường nhưng không rõ là bây giờ anh ta còn nghiện hay không,

nếu như vẫn còn thì một khi con nghiện phát tác mà lúc đó Tô Tầm đang ở bên cạnh, lỡ như làm cô bị thương thì làm thế nào?

Hơn nữa, cho dù Lục Trình Dương thành công thoát khỏi thành phố S cũng không có nghĩa là người của Giang gia sẽ bỏ qua cho anh.

Mục Viễn không muốn Tô Tầm bị cuốn vào, Trình Nhiễm là một người điên, quan hệ giữa Giang gia và Trình gia dần dần tan vỡ bởi vì Trình Nhiễm có quan hệ với Lục Trình Dương, đến lúc đó cô ta làm ra chuyện gì cũng khó mà đoán trước được.

“Anh ta ...” bị nghiện, cũng gặp rất nhiều rắc rối. Mục Viễn không thể nói ra lời; nếu như Tô Tầm biết năm đó Lục Trình Dương bỏ cô là có ẩn tình thì liệu cô có tha thứ cho anh ta hay không?

Tô Tầm nhú mày nhìn anh, tại sao nói được một nửa lại không nói tiếp nữa. Mục Viễn thấy vẻ mặt cô có chút khản trương thì nhẹ cong khóe miệng, cố ý nói thật nhẹ nhàng: “Anh ta bây giờ bị một bà điên quán lấy, anh sợ người phụ nữ kia đến làm phiền em.”

Người đàn bà điên là chi Trình Nhiễm sao? Tô Tầm rũ mắt xuống, không ngờ Mục Viễn cũng biết chuyện này.

“Em biết rồi.” Tô Tầm gạt đầu, không muốn nói chuyện về Lục Trình Dương với anh nữa, vươn tay mở cửa: “Anh mau về đi, thời gian không còn sớm nữa.”

Mục Viễn nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn có chút kháng cự của cô, sắc mặt Mục Viễn âm u, thờ dãi nói: “Được, lần sau cùng nhau ăn cơm.”

...

Mục Viễn đi không bao lâu thì Tô Tiểu Tông liền tỉnh lại, đi ra khỏi phòng tìm Tô Tầm, Tô Tầm đang ôm máy tính ngồi trên sofa xem kịch.

“Mẹ ơi.” Tô Tiểu Tông nằm bên chân cô.

“Dậy rồi à.” Tô Tầm để máy tính xuống xoa đầu con trai, nhìn đồng hồ, cũng sắp bốn giờ rồi, vuốt mái tóc đã dài của cu cậu: “Đi thay quần áo đi, mẹ dẫn con đi cắt tóc, sau đó đi siêu thị mua đồ.”

“Lại muốn cắt tóc ngắn ngắn nữa sao?” Tô Tiểu Tông vươn tay sờ đầu mình, có chút không muốn nhưng mà bé muốn đi siêu thị!

“Trời nóng, cắt ngắn cho mát, nếu không đồ mồ hôi hôi lắm.” Tô Tầm buồn cười kéo tay cu cậu xuống, không hiểu tại sao con trai lại sợ cắt tóc đến vậy, nhỏ giọng uy hiếp: “Không chịu cắt tóc thì mẹ sẽ không dẫn con đi siêu thị nữa.”

Như vậy sao được! Bé muốn đi siêu thị với mẹ! Bé thích nhất là đi dạo trong siêu thị với mẹ!

“Con cắt!” Cu cậu phải hạ quyết tâm rất lớn mới nói ra lời.

“Ngaoan.” Tô Tầm hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai một cái rồi dẫn cu cậu đi rửa mặt, thay quần áo.

...

Từ hiệu cắt tóc đi ra, tóc Tô Tiểu Tông đã bị cắt chỉ còn một ít tóc quăn, Tô Tầm dắt con trai đi siêu thị.

“Mẹ ơi, con muốn ăn chocolate và Oreo ...” Tô Tiểu Tông đứng trong xe mua hàng, ánh mắt lấp lánh nhìn kệ chocolate.

Tô Tầm cầm một hộp Oreo có nhân chocolate ném vào trong xe: “Mua cái này là được rồi, bên trong là nhân chocolate, vừa có thể ăn được chocolate vừa có thể ăn được Oreo.”

Về mặt Tô Tiểu Tông suy sụp: “...” Mẹ nói thật hay, rất có lý nên cu cậu không thể phản bác được ...

Thật ra Tô Tầm không muốn cho con trai ăn quá nhiều đồ ngọt, sợ bé bị sâu răng, trấn an nhéo nhéo khuôn mặt của bé.

Có kinh nghiệm lần trước nên lần này Tô Tầm mua không quá nhiều đồ, dù sao nửa tháng tới cô không đi làm nên thức ăn hàng ngày có thể đi chợ mua cho tươi.

Từ siêu thị đi ra chỉ có một túi mua hàng nhỏ, Tô Tiểu Tông nhất quyết cầm giúp mẹ, Tô Tầm để tùy bé nửa kéo nửa xách đi về phía trước, chỉ một lát sau bé đã đứng lại thờ phỉ phò, Tô Tầm cười cầm lấy túi mua hàng, cầm bàn tay nhỏ bé của con trai dắt đi.

Tô Tiểu Tông đang đi đột nhiên đứng lại, ngẩng đầu lên nhìn mẹ: “Mẹ ơi ... không phải chú Mục Viễn đã nói là sẽ đến đón chúng ta đi dự tiệc sao? Tại sao bây giờ còn chưa tới? Trời cũng sắp tối rồi ... buổi tối mới có tiệc sao?”

Ách, Tô Tầm cho rằng con trai đã quên mất chuyện này nên không nhắc tới nữa, cô ngồi xổm trước mặt con trai, suy nghĩ một chút rồi nói: “Chúng ta không đi dự bữa tiệc kia, chú Mục Viễn rất bận, không có thời gian chăm sóc chúng ta, chúng ta không muốn gây thêm phiền toái cho chú nữa nên không đi.”

Tô Tiểu Tông có chút thất vọng ‘a’ một tiếng: “Mẹ ơi, chúng ta thật sự không thể đi sao?”

Tô Tầm biết con trai rất muốn đi, chỉ có thể gặt đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của bé: “Thật không thể đi.”

“Được rồi ...” Tô Tiểu Tông nhỏ giọng nói, cúi đầu.

Tâm trạng của đứa nhỏ biểu hiện toàn bộ trên khuôn mặt, Tô Tầm có chút không đành lòng, nghiêng đầu nhìn tiệm KFC bên cạnh siêu thị, cầm bàn tay nhỏ của con trai đứng dậy: “Tôi nay mẹ dẫn con đi ăn KFC được không? Cho con ăn kem, khoai tây chiên chấm tương cà.”

Tô Tiểu Tông rất thích khoai tây chiên chấm tương cà, không biết di truyền từ ai, rõ ràng Lục Trình Dương rất ghét KFC và Mc Donalds, còn cô cũng thỉnh thoảng mới thèm ăn mà thôi.

“Thật không? Tuyệt quá!” Tô Tiểu Tông lập tức cười, khoan khoái kéo tay mẹ đi về tiệm KFC, tiệc tùng gì đó đều ném qua sau đầu.

Nếu như Mục Viễn biết được bữa tiệc anh tí mĩ chuẩn bị bị khoai tây chiên và tương cà đánh bại, hẳn là sẽ cảm thấy rất thất bại chăng?

...

Thứ hai Tô Tầm không đi làm, Lục Trình Dương sớm đoán cô sẽ như vậy nhưng trong phòng làm việc lại bàn luận sôi nổi, Hạ Uyển Ương nhìn Triệu Cần Cần: “Tô Tầm nghỉ việc cũng quá bí mật đi? Ngay cả những đồng nghiệp như chúng ta cũng chẳng biết gì cả.”

Triệu Cần Cần quay đầu lại liếc cô ta: “Tôi biết rõ, công việc của Tầm Tầm đều bàn giao hết cho tôi, cô ấy nghỉ việc không làm ảnh hưởng gì đến ai cả.”

Đờ phải nghe các cô ở sau lưng nhiều chuyện ...

Có người nói xen vào: “Tô Tầm là vợ trước của giám đốc Lục, rõ ràng là giám đốc Lục muốn theo đuổi cô ấy, cho cô ấy nghỉ việc đúng là không sáng suốt chút nào.”

“Tôi thấy Tô Tầm là quyết tâm muốn nghỉ, một người phụ nữ mang theo con nhỏ nhiều năm như vậy, bây giờ chồng trước lại theo đuổi lại. Nếu là tôi thì tôi cũng không tha thứ cho giám đốc Lục, cho dù anh ấy vừa đẹp trai lại vừa có mĩ lực như vậy!”

“Đầu năm nay, đàn ông đẹp trai đều không đáng tin, nhìn bề ngoài thì giám đốc Lục giống như người đàn ông cấm dục, sẽ không phải vì có người khác bên ngoài nên mới ly hôn với Tô Tầm chứ?”

“Tám phần là vậy, nếu không phải là vấn đề có tính nguyên tắc này thì có người phụ nữ nào nguyện ý một mình nuôi con chứ?”

“Trong đầu tôi lúc này đều là khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng của giám đốc Lục, so sánh anh ấy với kẻ cậm bã thì vừa có chút hài hòa lại vừa kích thích ... A, chịu không nổi mà!”

Càng nói thì càng thái quá, Triệu Cần Cần chịu không nổi nữa, đứng lên không vui quét mắt nhìn bốn phía: “Tầm Tầm bây giờ không còn ở đây nữa nên các cô không kiêng nể gì bàn chuyện về cô ấy như vậy, có phải là không tôn trọng người khác hay không? Tôi vẫn đang còn ở đây đấy!”

Mọi người tự biết mình đuối lý, liếc mắt nhìn nhau, không còn mặt mũi tiếp tục nhiều chuyện nữa, cúi đầu làm việc.

Triệu Cần Cần nén tức giận ngồi xuống, từ sau ngày đó cô kích động làm lộ chuyện nên trong phòng bây giờ đều là những lời bàn tán về chuyện của Tô Tầm và Lục Trình Dương. Mấy ngày trước hai người đó đều không có ở công ty, những người này đều coi cô như không khí vậy, rảnh rỗi một cái lại bàn tán về hai người đó, hôm nay biết được Tô Tầm đã nghỉ việc thì lại bàn tán một trận nữa ...

Triệu Cần Cần có chút buồn bực cầm cái ly đi đến phòng uống nước, ở cửa gặp Lục Trình Dương đi ngang qua, giọng nói của cô không được tốt: “Giám đốc Lục.” Bây giờ cô không muốn gặp Lục Trình Dương, mỗi lần thấy anh thì đều nhớ tới năm đó một mình Tô Tầm mang thai, một mình nuôi con nhỏ mà người đàn ông này chẳng biết đi đâu, con trai lớn rồi mới nghĩ đến việc bù đắp, ai cần chứ?

Lục Trình Dương biết rõ quan hệ giữa cô và Tô Tầm nên dừng bước: “Công việc của Tầm Tầm đều bàn giao hết cho cô sao?”

“Đúng vậy, giám đốc yên tâm! Toàn bộ đều bàn giao hết rồi.”

“Đồ đạc của cô ấy còn để ở phòng làm việc à?”

“Đúng vậy, cũng không có nhiều, buổi trưa tôi sẽ thu dọn giúp Tầm Tầm, hôm nào đó tôi sẽ đưa cho cô ấy.”

Lục Trình Dương nhìn Triệu Cần Cần: “Cô cứ để đó đi, buổi tối tôi sẽ thu dọn giúp cô ấy.”

Triệu Cần Cần có chút ngạc nhiên, vội vàng từ chối: “Không cần! Tầm Tầm nhờ tôi thu dọn, đến lúc đó thấy người đưa đến là anh thì cô ấy sẽ trách tôi, lúc trước tôi đã ...” làm lộ chuyện của hai người, tôi cảm thấy rất áy náy!

Lục Trình Dương im lặng nhìn cô, bỗng nhiên Triệu Cần Cần rung mình một cái: “... Tôi sẽ để cho anh thu dọn!”

“Được.” Nói xong thì xoay người rời đi.

Triệu Cần Cần nhìn không được đập đầu vào tường, vừa rồi cô làm sao vậy? Bị ánh mắt của người đàn ông cạnh bà kia dọa sợ ...

...

Nhà trẻ còn một tuần nữa là được nghỉ hè, kỳ thật nhà trẻ nghỉ hè cũng không có gì thay đổi bởi vì đại đa số phụ huynh đều tiếp tục cho con cái của mình đến trường, Tô Tầm cũng như vậy.

Nhưng năm nay cô có hơn mười ngày rảnh rồi, muốn đưa Tô Tiểu Tông đi du lịch. Mấy năm trước cô và Chu Hiểu Tình mở cửa hàng bán quần áo, ngoài lễ mừng năm mới thì cô không có ngày nghỉ nào khác nên cho tới bây giờ cô chưa từng dẫn bé đi đâu chơi cả, lần này quyết định dẫn cu cậu đi chơi một lần.

Ở nhà tìm tòi nghiên cứu một ngày, trong lòng đã có quyết định sẽ đi đâu, đợi buổi tối sẽ hỏi lại ý kiến con trai.

Năm giờ, Tô Tầm đi đến nhà trẻ.

Năm giờ rưỡi nhà trẻ sẽ tan học, lúc cô đến vẫn chưa đến giờ nên cô đứng chờ dưới gốc cây ven đường.

Vài phút sau, từ trong nhà trẻ truyền đến tiếng trẻ con vui cười, cô giáo đang dắt đám nhỏ đi ra cổng.

Tô Tầm nở nụ cười đi tới, không chú ý đến nơi cô vừa đứng có một chiếc xe taxi đang dừng lại, một người phụ nữ xinh đẹp, cao gầy từ trên xe bước xuống, híp mắt nhìn theo bóng lưng của cô.

Trình Nhiễm vừa mới xuống máy bay, đang muốn đi đến Khải Sâm, lúc đang chờ đèn giao thông thì thấy Tô Tầm đứng ở ven đường, đèn chuyển xanh liền bấm xe đi đến chỗ cô, nào ngờ cô ta còn chưa xuống xe thì Tô Tầm đã xoay người đi.

Đứng ở chỗ Tô Tầm vừa đứng, nhìn về phía nhà trẻ ồn ào, sau đó thấy Tô Tầm dắt tay một đứa bé từ trong đám nhỏ ra, tóc quăn ngắn ngủn, mặt mày sáng sủa, thoạt nhìn giống Lục Trình Dương!

Tô Tầm... thế nhưng lại sinh con trai cho Lục Trình Dương!

Lúc trước rõ ràng là bọn họ đã ly hôn, Tô Tầm cũng đã rời khỏi thành phố S, nhìn dáng vẻ của đứa nhỏ thì hẳn là có vào lúc đó.

Tô Tầm và bé trai thân mật nắm tay, vừa đi vừa cười, hình ảnh ấm áp đó như đâm vào mắt Trình Nhiễm, đáy lòng cô ta bỗng dưng dâng lên sự tức giận nồng đậm, nhiều hơn là hối hận và ghen tị, bước nhanh về phía trước kéo tay Tô Tầm lại.

Tô Tầm đang cúi đầu cẩn thận nghe Tô Tiểu Tông nói chuyện, căn bản không chú ý có người đang đến gần, đột nhiên bị người ta túm lấy tay nên ngã lùi về phía sau hai bước. Cô vội vàng quay đầu lại, sắc mặt thay đổi, lạnh lùng nhìn người phụ nữ kia: “Cô làm cái gì vậy!”

“Đứa nhỏ này có phải là của Lục Trình Dương hay không?” Trình Nhiễm đi giày cao gót nên cao hơn Tô Tầm rất nhiều, từ trên cao tức giận nhìn Tô Tầm.

“Mắc mớ gì tới cô!” Tô Tầm dùng sức rút tay ra, không ngờ sức lực Trình Nhiễm lại lớn như vậy, nhất thời cô không rút ra được.

Trình Nhiễm nhìn chằm chằm vào bé trai xinh đẹp kia, ghen tị muốn nổi điên. Nếu như không phải lúc trước Lục Trình Dương liều mạng ngăn cản những người kia, còn cô ta vì lời nói của anh mà mềm lòng thì làm sao Tô Tầm có thể sinh đứa bé này ra được chứ! Ngay từ lúc bắt đầu đã không nên mềm lòng như vậy!

Chương 30

Trình Nhiễm cầm tay Tô Tầm không thả, gương mặt xinh đẹp bởi vì phẫn nộ mà vặn vẹo: “Rốt cuộc có phải là con của Lục Trình Dương hay không?” Trình Nhiễm nắm chặt không buông, nhất định muốn chính tai mình nghe đáp án.

“Cô lấy thân phận gì chất vấn tôi chứ?” Tô Tầm cảm thấy có chút buồn cười, cô không muốn trước mặt Tô Tiểu Tông cãi nhau ở trên đường với người phụ nữ điên này, xoay cổ tay dùng sức rút ra nhưng vẫn không thoát được, sắc mặt Tô Tầm hoàn toàn lạnh hẳn: “Cô có bệnh à! Mau thả tôi ra, tôi không muốn dùng dằng với cô ở trên đường.”

Từ nhỏ Trình Nhiễm đã được anh trai đưa đi tập Taekwondo nên rất khỏe so với phụ nữ bình thường, Tô Tầm không thoát được cũng là điều dễ hiểu: “Cô cần gì phải biết tôi lấy thân phận gì chất vấn cô, cô chỉ cần nói cho tôi biết thì tôi sẽ buông cô ra.”

Bàn tay phải đang nắm tay Tô Tiểu Tông đột nhiên trống rỗng, Tô Tầm rũ mắt nhìn xuống, bé đã đi đến giữa cô và Trình Nhiễm, bàn tay nhỏ bé để trên tay Trình Nhiễm cầm lấy tay cô ta, “Mẹ cháu bảo cô buông ra! Mẹ không thích cô kéo mẹ như vậy! Mau buông ra!”

Xúc cảm mềm nhũn trên tay làm Trình Nhiễm sửng sốt, cúi đầu nhìn bé trai quá giống Lục Trình Dương đang dùng sức gỡ ngón tay cô ta ra, khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng rất giống Lục Trình Dương, bố con hai người thật đúng là một lòng che chở cho Tô Tầm!

Ngón tay Tô Tiểu Tông nho nhỏ mập mạp, trên mu bàn tay còn có năm cái hố thịt nhỏ rất đáng yêu, làm sao mà có sức lực gỡ tay của Trình Nhiễm ra được chứ. Tô Tiểu Tông dùng hết sức mà cũng không gỡ tay Trình Nhiễm ra được nên nóng nảy, há miệng định cắn, Trình Nhiễm thấy hàm răng nhỏ lộ ra thì vội vàng lấy tay ra, chán ghét nhìn chằm chằm Tô Tiểu Tông, lạnh lùng chế nhạo: “Thật đúng là con trai ngoan mà!”

Tô Tầm liền kéo Tô Tiểu Tông ra phía sau mình, cảnh giác nhìn Trình Nhiễm: “Đây là con trai của tôi, cô không được làm bé bị thương.”

“Cho dù cô không thừa nhận thì tôi cũng biết.” Trình Nhiễm nhìn Tô Tiểu Tông đang thò cái đầu nhỏ ra từ phía sau Tô Tầm, lạnh lùng lườm bé một cái, thấy đứa nhỏ sợ hãi rút đầu lại thì cô ta mới thấy trong lòng thoải mái hơn một chút.

Đi ngang qua Trình Nhiễm, Tô Tầm nhìn sang thấy khuôn mặt tức giận của cô ta, đáng vẻ vênh vào hung hăng, người không biết còn tưởng rằng vợ cả đang lên án tiểu tam. Tô Tầm lo lắng ảnh hưởng đến con trai nên không nói nhiều với Trình Nhiễm nữa, kéo Tô Tiểu Tông xoay người rời đi.

Trình Nhiễm không có đuổi theo, đứng tại chỗ lạnh lùng nhìn bóng lưng của hai mẹ con Tô Tầm, ánh mắt âm u.

Một lần nữa đến ven đường đón taxi, đi thẳng đến Khải Sâm.

...

“Mẹ ơi, vừa rồi cái dì xấu kia hỏi mẹ cái gì mà ... con, đứa bé này có phải là con của Lục Trình Dương hay không?” Tô Tiểu Tông còn nhỏ nên không biết chuyển đổi chủ ngữ, có chút vội vàng: “Bố của con tên là Lục Trình Dương sao?”

Bước chân Tô Tầm hơi dừng lại, cúi đầu nhìn Tô Tiểu Tông, gật đầu: “Đúng vậy, bố con gọi là Lục Trình Dương.”

Tô Tiểu Tông toét miệng cười, âm thầm nhớ rõ cái tên này, bàn tay nhỏ cầm lấy ngón út và ngón áp út của mẹ, đung đưa: “Có phải bố con sắp về rồi không? Có phải bố về gặp con hay không?”

“Ừ.” Tô Tầm nhỏ giọng đáp.

“Vậy thì khi nào bố mới về ạ?” Tô Tiểu Tông vì vui mừng mà bước đi lộn xộn, không cẩn thận giẫm lên chân Tô Tầm, thân mình bé nhỏ lập tức dừng lại, ngồi xồm bên chân Tô Tầm dùng bàn tay nhỏ vỗ vỗ vào giày của mẹ, miệng lại thối vu vù: “Mẹ ơi, mẹ có đau hay không?”

Hành động của con trai làm Tô Tầm cảm thấy ấm áp, cười bé bé lên: “Mẹ không đau, tối nay chúng ta ăn bên ngoài, con muốn ăn cái gì?” Tối nay cô không có tâm trạng nấu cơm.

“A, con muốn ăn ... sườn, lần trước con và cậu ăn ở nhà hàng kia.” Tô Tiểu Tông vừa nghe đến ăn cơm ở bên ngoài liền vui vẻ.

“Được, vậy chúng ta đến đó ăn.” Món sườn kia chua chua ngọt ngọt, Tô Tiểu Tông rất thích ăn nhưng cô lại không biết nấu món đó.

“Mẹ ơi, mẹ còn chưa nói cho con biết khi nào thì bố về.” Tô Tiểu Tông không hề quên vấn đề vừa hỏi, ôm cổ Tô Tầm tiếp tục truy vấn.

“Cái này ... chờ bố về là con biết ngay thôi, chúng ta coi như ... coi như là ngạc nhiên mừng rỡ được không?” Gần đây Tô Tầm rất hay dỗ con trai nên đầu óc suy nghĩ rất nhanh.

Ngạc nhiên mừng rỡ sao ... Tô Tiểu Tông cắn ngón tay suy nghĩ một chút, gật gật cái đầu nhỏ: “Vâng ạ!”

Tô Tầm sờ đầu con trai: “Ngoan lắm!”

Một lát sau, Tô Tiểu Tông nhỏ giọng hỏi: “Mẹ ơi, sau này cái dì xấu kia còn bắt nạt mẹ nữa không? Con muốn bố mau trở về ... con còn nhỏ, bố về rồi có thể bảo vệ được mẹ ...”

Trong lòng Tô Tầm là sự ấm áp, nghiêng đầu hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, dịu dàng nói: “Không sao, mẹ đã có con – một tiểu nam tử hán dũng cảm – bảo vệ rồi.”

Tô Tiểu Tông có chút thẹn thùng, chui đầu vào hõm vai của mẹ.

...

Trình Nhiễm một đường nổi giận hùng dũng đi tới Khải Sâm, ở đại sảnh lầu một bị bảo vệ ngăn lại: “Cô không phải là nhân viên của công ty chúng tôi nên cô phải đăng ký.”

“Tôi tìm Lục Trình Dương.” Trình Nhiễm cố nén cơn giận nói.

“A, mời cô.” Bảo vệ cho đi.

Dựa theo bảng hướng dẫn bên cạnh thang máy đi thẳng lên lầu mười hai, gặp nhân viên lúc tan làm, Trình Nhiễm liền cản lại một người hỏi: “Lục Trình Dương ở đâu?”

Cô gái trẻ tuổi bị cản lại ngẩng đầu nhìn Trình Nhiễm, trong mắt chột lóe ra vẻ kinh ngạc, chỉ vào hành lang: “Đi thẳng quẹo trái sẽ nhìn thấy phòng làm việc của giám đốc ...”

Trình Nhiễm buông cô ta ra, chân đi giày cao gót bước nhanh.

Cô gái trẻ đợi cho Trình Nhiễm biến mất ở chỗ rẽ liền lập tức nói cho người bên cạnh: “A, hình như là cô ta.”

“Cô ta là ai? Cô biết sao?”

“Chính là lần trước chúng ta liên hoan, ở trước cửa khách sạn tôi thấy giám đốc Lục và một mỹ nữ từ bên trong đi ra, hình như là người này ... cao gầy, vóc dáng rất đẹp! Tôi có ấn tượng rất sâu, không ngờ khuôn mặt cũng đẹp như vậy!”

“Chà, giết tới tận công ty, có - gian - tình!”

“Tuyệt đối có! Không trách được Tô Tầm muốn nghỉ việc ...”

Triệu Cần Cần từ phòng làm việc đi ra liền nghe thấy lời hai người bàn tán, nhin không được nhửu mày: “Các cô lại đang nói gì vậy?”

Người nọ quay đầu lại nói: “Không có gì, có một mỹ nữ đến tìm giám đốc Lục của chúng ta, là người lần trước đi ra từ khách sạn với anh ấy.”

Triệu Cần Cần nhửu mày nhìn về phía phòng làm việc của giám đốc ... thật muốn đi vào xem người phụ nữ kia trông như thế nào!

Trình Nhiễm tìm được phòng làm việc của giám đốc, trực tiếp đẩy cửa đi vào, Lục Trình Dương nghe thấy tiếng động thì ngẩng đầu lên, khi thấy người đến là ai thì trong nháy mắt con ngươi đen kết thành tầng băng, u ám nhìn cô ta.

Trình Nhiễm đi đến trước mặt Lục Trình Dương, tức giận nói: “Đưa bé bên cạnh Tô Tầm là của anh phải không? Có phải trước kia anh cũng biết cô ta mang thai hay không? Cho nên liều chết chờ cô ta?”

“Chuyện này không liên quan đến cô, cô cũng không có tư cách hỏi đến.” Lục Trình Dương lạnh như băng trả lời, ánh mắt nhìn lại vào màn hình máy tính.

Lại là câu này, lúc này Tô Tầm cũng nói như vậy với cô ta! Trình Nhiễm cắn môi, rất không cam lòng nhìn Lục Trình Dương, đột nhiên cười lạnh một tiếng: “Tại sao lại không liên quan đến em chứ? Nếu như không phải em giúp anh ngăn cản những người kia thì sao Tô Tầm lại có cơ hội sinh đứa bé kia chứ? Sáu, bảy người đàn ông ... không bị chơi chết thì cũng bị chơi đến sảy ...”

Một tiếng ‘ầm’ thật lớn vang lên, sau đó là một loạt âm thanh hỗn loạn, chặn chữ ‘thai’ trong miệng Trình Nhiễm lại, là do cái ghế đụng vào giá sách cùng với tiếng sách vở rơi xuống, Lục Trình Dương đang đứng trước bàn làm việc, đôi mắt đen âm độc nhìn chăm chăm vào cô ta, gần từng chữ: “Rút lại câu nói vừa rồi cho tôi!”

Trình Nhiễm cúi đầu nhìn bàn tay Lục Trình Dương đang nắm chặt thành quả đấm, gân xanh nổi lên cho thấy anh đang rất tức giận, giọng nói yếu hèn đi: “Rút lại thì rút lại, em nói là chuyện năm năm trước; hơn nữa đó là sự thật, nếu như không nhờ em thì anh ngay cả mạng sống cũng không còn, làm sao anh còn có thể đứng ở chỗ này, có thể gặp mặt vợ trước và con trai được chứ!”

Lục Trình Dương khinh miệt cười lạnh một tiếng: “Trình Nhiễm, đừng có nói chuyện dễ nghe như vậy, sự thật thế nào thì trong lòng cô hiểu rõ nhất.”

Sự lớn lối kiêu căng của Trình Nhiễm bị lời nói của Lục Trình Dương chặn lại, không vui nói: “Nhưng mấy lần em cứu anh là sự thật, có một số việc chẳng liên quan gì đến em cả, cũng không phải em sai người làm, anh không thể bởi vì chuyện này mà chán ghét em được; rõ ràng em đã vì anh làm nhiều chuyện như vậy, anh còn không cho em sắc mặt tốt. Trình Nhiễm em muốn loại đàn ông nào mà không có, vì cái gì mà hết lần này đến lần khác em lại quẩn lầy anh chứ, còn không phải bởi vì em yêu anh sao!”

Đáp lại cô ta là sự khinh thường giễu cợt, Trình Nhiễm tức giận vòng qua bàn làm việc đi đến bên cạnh anh, dựa sát anh nói: “Anh nói xem ... nếu Tô Tầm biết anh có vài năm bị nghiện thì có ghét bỏ anh hay không?” Cảm giác được thân thể Lục Trình Dương hơi cứng lại, Trình Nhiễm khẽ cười vuốt ve trên choker cái cổ của anh: “Em không chê, trên người anh có bao nhiêu vết sẹo xấu xí, bao nhiêu lỗ kim em đều không chê.”

Lục Trình Dương hung hăng hất tay cô ta ra, đôi mắt đỏ tươi.

Trình Nhiễm bị Lục Trình Dương dùng sức đẩy về phía sau, lưng đụng vào giá sách, đau rất, giá sách bị đụng vào nên có vài quyển sách rơi xuống, có một quyển rất dày rơi trúng đầu cô ta, đau đến mức cô ta ôm đầu ngồi xuống, nghe răng nhếch miệng mắng: “Lục Trình Dương, anh khốn kiếp!”

“Cô cút ra ngoài cho tôi!”

Người đàn ông rống lên một câu, toàn thân là sự tức giận, Trình Nhiễm kinh ngạc, bàn tay đang xoa đầu dừng lại, chậm rãi đứng dậy.

Thấy cô ta còn không đi, Lục Trình Dương xoay người nhìn chăm chăm vào cô ta: “Cút!”

Trình Nhiễm sửa sang lại đầu tóc, nhìn Lục Trình Dương: “Được, đi thì đi, dù sao thời gian này em cũng ở thành phố B, anh trai em đi công tác rồi, hai tháng sau mới về nên không có người quản được em đâu.”

Trình Nhiễm vừa muốn xoay người muốn đi lại bị một sức lực thật lớn lôi trở lại, cả người bị ném vào giá sách, ánh mắt Lục Trình Dương lạnh đến mức muốn giết người: “Tôi cảnh cáo cô, thu lại những suy nghĩ độc ác trong lòng cô lại đi, nếu như cô dám cho người đụng vào Tô Tầm thì có chết tôi cũng không tha cho cô!”

Trình Nhiễm đau hít vào một hơi, sắc mặt trắng bệch, chịu đựng nói: “Em biết, muốn đụng vào cô ta thì phải bước qua xác của anh đúng không? Lời này năm năm trước em đã nghe qua rồi, vẫn luôn nhớ rõ.”

Lục Trình Dương buông tay ra: “Cô hiểu là tốt rồi.”

Trình Nhiễm đi ra khỏi phòng làm việc của anh, đứng ở ngoài mấy giây, cụp mắt xuống rồi từ từ rời đi.

...

Tầng hầm mờ tối, ánh sáng được bố trí giống như quán bar, rạp chiếu phim, chai rượu nằm lẫn lóc bốn phía, tàn thuốc rơi rớt, mùi rượu mùi thuốc nồng đậm có chút gây mũi, mấy người đàn ông vây quanh một cái bàn đánh bài uống rượu, không ngừng la hét.

Lục Trình Dương ngồi ở trong góc, chân bị xích lại, dây xích được buộc trên một cây cột cạnh cửa, hai mắt lạnh lùng nhìn mọi thứ trước mặt.

Lúc này có một người đàn ông đẩy cửa đi vào, nhìn thoáng qua anh cười lạnh một tiếng, giẫm trên bắp chân của anh nghiền vài cái. Lục Trình Dương bị đau nhủu mày lại, người kia cười lớn một tiếng đi về phía cái bàn: “Đừng chơi nữa, chúng ta có việc vui cần làm.”

“Làm gì? Trong tay anh cầm cái gì đấy?”

“Đồ tốt, lại đây, cho chúng mày xem một chút.”

Người kia cầm một xấp ảnh ném lên bàn, mấy người đàn ông vội vàng vươn tay cầm lấy, miệng ‘chắc, chắc’ nói: “Chính là cái này sao?”

“Đúng, cũng không tệ lắm phải không? Hơi gầy một chút, cũng không phải là em gái ngực to nhưng mà làn da trắng nõn này, ngay cả lỗ chân lông cũng không nhìn ra, đôi mắt trong veo như nước, chính là khí chất sinh viên không giống với mấy em ở chốn ăn chơi.”

“Khuôn mặt nhìn mềm mại như vậy, trên người chắc còn mềm mại hơn ... ha ha ha.”

“Nhìn mày kia, chút nữa cho mày thưởng thức trước.”

“Được. Ai cũng có phần! Không ai được tranh giành với tao, đáng tiếc ... không còn non tơ nữa.”

“Nhìn nó giống như một con chim non nhưng được người ta dạy qua rồi cũng rất thú vị ...”

Những lời nói tiếp theo càng ngày càng khó nghe, Lục Trình Dương cúi đầu xuống, suy nghĩ chút nữa làm thế nào để chạy đi.

“Nói đến mức tao không nhìn được nữa rồi, ai đi bắt người đến đây?”

“A Thành và tiểu Trang đi đi, chỉ là một con đàn bà thôi mà, thích làm mấy lần thì làm rồi dẫn đến đây.”

Không biết vô tình hay cố ý mà một vài tấm ảnh từ trên bàn rơi xuống, trong đó có một tấm rơi cách bàn chân Lục Trình Dương khoảng một mét, khẽ nâng mắt lên liền nhìn thấy được. Khi thấy rõ người trong ảnh thì nháy mắt toàn thân Lục Trình Dương cứng đờ, ánh mắt đờ đẫn nhìn mấy tấm ảnh ở phía xa.

Là ảnh chụp Tầm Tầm mặc áo cử nhân, là Tầm Tầm đang cười, là Tầm Tầm đang cô đơn cúi đầu, là Tầm Tầm đang mặc áo sơ mi trắng ...

Tất cả đều là Tầm Tầm ...

Lục Trình Dương đứng dậy xông tới, vor những tấm ảnh trên bàn kia ... đều là Tầm Tầm ... ảnh chụp này rõ ràng là vài ngày trước ... tay anh nắm chặt những tấm hình kia.

Trong đầu chợt lóe lên những lời nói khó nghe lúc nãy, máu nóng toàn thân đều xông lên đầu, lỗ chân lông đều muốn dựng lên ... Lục Trình Dương hoàn toàn mất đi lý trí.

Trong đầu chỉ có một suy nghĩ: Anh muốn giết chết toàn bộ những tên này!

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Chương 31

Lúc Trình Nhiễm đi đến, người còn đứng ngoài cửa nhưng vẫn nghe thấy giọng nói tuy yếu ớt nhưng lạnh lùng kiên định của Lục Trình Dương: “Tụi mày muốn đi ra ngoài, trừ phi giẫm lên xác của tao!”

Trình Nhiễm vội vàng đẩy cửa ra, mùi máu tanh nhanh chóng chui vào trong mũi, thân hình thon dài của Lục Trình Dương hơi cong lại, trong tay cầm một ống sắt, thân thể cao lớn đang đứng chắn trước cửa.

“Chuyện gì thế này?” Trình Nhiễm đứng sau lưng Lục Trình Dương, nhú mảy nhìn vết máu tràn lan trên mặt đất, chai bia vỡ nát cùng với dây xích cửa sâu vào chân Lục Trình Dương có thể thấy được xương mắt cá chân, chỗ anh đang đứng lại càng có nhiều máu hơn.

“Tên này điên rồi, muốn liều mạng với chúng tôi!” Tên đứng đầu nằng một câu, lau máu trên cánh tay bị Lục Trình Dương dùng chai bia đập vào, ánh mắt lạnh lùng nhìn Lục Trình Dương. Hắn đã nhiều năm lẫn lộn như vậy, cho tới bây giờ còn chưa thấy qua ai không sợ chết như Lục Trình Dương, giống như nổi điên liều mạng với bọn chúng.

Lục Trình Dương không muốn sống nhưng bọn chúng vẫn muốn!

Trình Nhiễm nhìn không nhìn Lục Trình Dương, vòng qua người anh đi vào, chân đạp lên ảnh chụp rơi là tả trên mặt đất phát ra tiếng vang rất nhỏ. Trình Nhiễm khom lưng nhấc lên, híp mắt nhìn cô gái xinh đẹp thuần khiết trong hình, giờ anh ra hỏi: “Chuyện này là sao?”

“Đây là vợ trước của Lục Trình Dương, theo ý của cấp trên là để cho chúng tôi ... coi như là làm nhục tên này ...”

Người kia còn chưa nói xong nhưng Trình Nhiễm đã hiểu, nhú mảy hỏi: “Cấp trên? Là ý của Giang gia hay là của anh trai tôi?”

“Ý của Giang gia.”

Trình Nhiễm đã hiểu, ngày hôm qua trong phòng chăm sóc tích cực, bác sĩ thông báo Giang Hằng đã tử vong, hôm nay vừa mới hạ táng. Đây là Giang gia muốn tìm người để xả giận, cô ta biết rõ nguyên nhân Lục Trình Uy và Giang Hằng nổi ra xng đột nhưng đã bị Giang gia phong tỏa, ngay cả Lục Trình Dương cũng không biết tại sao Lục Trình Uy lại dây dưa với Giang Hằng. Bây giờ Lục Trình Uy đã bị phán tử hình, ở trong trại giam nửa sống nửa chết nhưng vẫn không đủ để giải trừ oán hận trong lòng Giang gia, bọn họ muốn cả nhà họ Lục không được sống để chịu, muốn từ từ hành hạ Lục Trình Dương ...

Xoay người nhìn Lục Trình Dương, Trình Nhiễm bị ánh mắt của anh làm chấn động, trước ngực hay cánh tay của anh đều là vết thương hở miệng, quần áo trên người đã bị nhuộm thành màu đỏ, máu vẫn còn đang chảy, có một miếng thủy tinh đang cắm trên ngón tay áp út bàn tay trái, máu chảy đầm đìa; thân thể lao đảo muốn ngã, rõ ràng anh không thể chống đỡ được bao lâu nữa nhưng đôi mắt vẫn như cũ, u ám đáng sợ nhìn chằm chằm vào bọn họ, đôi mắt sắc thâm trầm đầy cảnh giác. Nhớ tới lúc này nghe được câu nói kia, lại nhìn về ảnh chụp đang cầm trong tay thì đột nhiên Trình Nhiễm hiểu ra, Lục Trình Dương đang dùng mạng của mình để chặn những người này lại.

Trình gia lập nghiệp từ hắc đạo, những năm này dần dần đứng vững ở trên thương trường; bề ngoài có vẻ như không sử dụng đến những thủ đoạn âm hiểm nữa nhưng trên thực tế lại ẩn núp sâu hơn mà thôi. Trình Nhiễm đã gặp qua không ít đàn ông có thủ đoạn ngoan độc thậm chí là tàn bạo nhưng lại chưa thấy qua một người đàn ông nào vì một người phụ nữ mà ngay cả mạng sống của mình cũng không cần. Khi cô ta nhìn vết máu tung tóe trên mặt Lục Trình Dương, nhìn thấy ánh mắt âm u đáng sợ của anh thì đột nhiên trong đáy lòng dâng lên một cảm giác vi diệu; đối với cô ta mà nói thì người đàn ông này có lực hấp dẫn trí mạng.

“Làm sao bây giờ? Tên này đúng là muốn liều mạng với chúng ta đây mà, cấp trên cũng không bảo chúng ta giết hắn.”

“Trình tiểu thư, cô nói xem nên làm thế nào bây giờ?”

Trình Nhiễm nhú mảy nhìn chằm chằm Lục Trình Dương, nếu không đưa anh đi bệnh viện thì không chừng sẽ chết vì mất máu quá nhiều, lại cúi đầu nhìn ảnh chụp trong tay rồi ném đi, xoay người nói với đám người kia: “Chuyện này coi như đến đây thôi, tôi sẽ nói với Giang gia bên kia, các người để cho tôi đưa anh ấy đi bệnh viện.”

Mấy người đàn ông kia hai mặt nhìn nhau, mặc dù không quá tình nguyện nhưng quan hệ giữa Trình Nhiễm và Giang gia không phải là hời hợt nên không dám chống lại, hồi lâu mới nói: “Được, tạm thời trước hết cứ nghe theo Trình tiểu thư.”

Bởi vì Lục Trình Dương đã mất máu quá nhiều nên ý thức có chút mơ hồ, anh không nghe được bọn họ nói cái gì, tất cả ý niệm đều hội tụ thành một bức tường đồng vách sắt không thể phá vỡ được, anh chỉ biết mình phải sống chết bảo vệ cánh cửa này, thấy những người kia lại đi về phía cửa, ý niệm chống đỡ làm anh vùng ống sắt trong tay ra; chỉ cần anh còn sống, còn khả năng nhúc nhích thì bọn họ đừng nghĩ đến việc ra ngoài!

“Fuck! Tên này đã điên rồi!”

Một số người dùng sức, cuối cùng Lục Trình Dương cũng hôn mê.

Ở trong bệnh viện, bác sĩ nói với Trình Nhiễm: “Chậm một chút nữa thôi là người này hết thuốc chữa.” Đây là lần đầu tiên Lục Trình Dương dạo quỳ môn quan.

Trình Nhiễm canh giữ ở giường bệnh của Lục Trình Dương hai ngày, anh vẫn như cũ không mở mắt ra. Trình Nhiễm lấy từ trong túi tấm ảnh của Tô Tầm, lạnh lùng nói: “Lục Trình Dương, nếu anh cứ bất tỉnh như vậy thì tôi sẽ để cho những người kia tiếp tục đối phó với Tô Tầm; mặc dù cô ta đã rời khỏi thành phố S nhưng tôi có rất nhiều cách để đưa cô ta trở lại đây.”

Nháy mắt Lục Trình Dương mở mắt ra, quay đầu nhìn Trình Nhiễm, bởi vì mất máu quá nhiều nên sắc mặt có chút tái nhợt nhưng ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô ta cực kỳ ngoan độc.

Trình Nhiễm kinh ngạc nhìn anh, cô bất quá chỉ nói ra cái tên Tô Tầm mà thôi thế nhưng anh lại tỉnh lại, đáy lòng đột nhiên dâng lên một tia không vui, cười lạnh: “Anh yêu cô ta như vậy sao?” Gây nhẹ ảnh chụp trong tay, bất quá chỉ là một người con gái thôi mà, đáng để cho anh liều mạng như vậy sao?

Lục Trình Dương mím chặt môi, lạnh lùng nhìn đi chỗ khác, toàn thân đều là vết thương, đau đến không cử động được nhưng trong lòng có cảm giác như được cứu rồi.

Lúc này Tầm Tầm đã đi rồi, chỉ cần cô rời đi là tốt rồi ...

...

Tô Tầm mở máy tính ra cho Tô Tiểu Tông coi hình, cu cậu ngồi hoàn toàn trong lòng mẹ, ngồi ở trên đùi mẹ, hưng phấn bấm chuột, xem từng bức ảnh một, khuôn mặt nhỏ nhắn hào hứng: “Mẹ ơi, mẹ đưa con đi du lịch thật sao? Đi máy bay hay là đi xe lửa ạ?”

“Thật, con thích đi đâu? Nếu xa thì ngồi máy bay, còn gần thì ngồi xe lửa.” Tô Tầm bị con trai lây nhiễm nên tâm trạng cũng rất tốt.

“Mẹ ơi ... con muốn ngồi cả hai.” Tô Tiểu Tông cầm lấy đầu ngón tay, thật là rối rắm, bé đều thích máy bay lẫn xe lửa.

Muốn cả hai ... Tô Tầm suy nghĩ một chút, cũng không phải là không thể, đi hai nơi là được mà. Nếu như đi Vân Nam thì trước tiên có thể đi máy bay đến Lê Giang, từ Lê Giang đi xe lửa đến Đại Lý. Nếu như đi Thanh Đảo thì trực tiếp đi xe lửa, sau đó đi máy bay đến nơi khác ...

Tô Tầm sờ cái đầu nhỏ nhắn của con trai, dịu dàng nói: “Được, vậy thì đi cả hai, nói cho mẹ biết con muốn đi đâu nào?”

Đầu ngón út chỉ vào hình ảnh trên máy tính, là ảnh chụp du khách đang cười vui, chính là Tam Á. Ngón tay lại di chuyển con chuột, phía dưới lộ ra một màu xanh của biển: “Nơi này còn có biển nữa.”

Tô Tầm để hình của mỗi nơi ở các bìa khác nhau, dường như Tô Tiểu Tông rất thích Tam Á, thật ra cô muốn đi Vân Nam hơn.

Tam Á – Cô và Lục Trình Dương đã đi rồi, lúc lấy giấy chứng nhận kết hôn chỉ còn cách nghỉ hè có hai mươi ngày nên đợi cô được nghỉ, Lục Trình Dương liền dẫn cô đi Tam Á, coi như tuần trăng mật. Mùa xuân năm ấy cô sẽ tốt nghiệp, Lục Trình Dương đã nói là sẽ đưa cô đi Đại Lý chơi nhưng cuối cùng bọn họ lại chia tay, mấy năm nay cô không có cơ hội đi nên vẫn muốn đi.

Nhìn ánh mắt hưng phấn mong đợi của Tô Tiểu Tông, Tô Tầm gật đầu: “Được, vậy chúng ta đi đến nơi này.”

“Mẹ ơi, vậy khi nào chúng ta đi ạ?” Tô Tiểu Tông có chút không thể đợi được, ở trong lòng Tô Tầm xoay một vòng, ôm lấy cánh tay của cô.

Tô Tầm vốn tính đợi Tô Tiểu Tông nghỉ hè sẽ đi, cách ngày nghỉ còn ba, bốn ngày nữa thôi, ở nhà trẻ đã có không ít bạn nhỏ được bố mẹ cho đi du lịch rồi, Tô Tiểu Tông nói hôm nay Chu Minh Thần cũng không đến lớp. Tô Tầm bế con trai xuống, cu cậu ngồi trên chân cô có chút tê, vừa sờ mái tóc xoăn của bé vừa mở một trang web: “Để mẹ xem ngày mai còn vé máy bay không, nếu còn thì ngày mai sẽ đi.”

“Thật sao?” Tô Tiểu Tông hoan hô, cả thân mình nằm quỳ sấp trên thảm trải sàn, kề sát mặt vào máy tính: “Mẹ ơi, có không?”

Tô Tầm vừa mới kiểm tra trang web, cười nói: “Có.”

Tô Tiểu Tông vui mừng nhìn màn hình máy tính, trên đó có nhiều chữ bé không biết nhưng khi bé liếc nhìn thấy chữ ‘lộ trình’ thì đầu ngón tay trực tiếp chỉ chữ ‘trình’ trên màn hình: “Mẹ ơi, bố tên là Lục Trình Dương, là chữ trình này sao?”

Tô Tầm sững sờ, nhìn khuôn mặt con trai rất giống Lục Trình Dương, nhẹ nhàng gật đầu: “Đúng, là chữ trình này.”

“Còn chữ lục là tròn sao?” Lục Viên Viên là bạn nhỏ trong nhóm của bé.

“Ừ, còn dương là trong cây dương cao lớn.” Tô Tầm nhẹ nhàng nói cho con trai biết, Dương Văn Hiến cũng là bạn nhỏ trong nhóm của bé nên những chữ này bé đều biết.

“Ồ ...” Tô Tiểu Tông nhìn chăm chăm vào chữ ‘trình’, “Mẹ ơi, vậy tại sao lúc trước mẹ lại không nói tên của bố cho con biết?”

“Chờ bố con về rồi con tự mình hỏi bố có được không?” Tô Tầm có chút đau đầu, trực tiếp ném vấn đề cho Lục Trình Dương, sau này ... những vấn đề này để cho anh phải đau đầu đi.

“Vâng ...” Tô Tiểu Tông cười hi hi, không thấy điều đó có gì không tốt, bé có rất nhiều vấn đề muốn hỏi bố, còn có rất nhiều lời muốn nói cho bố biết.

Nhưng khi nào bố mới về đây? Mẹ nói sắp rồi ...

Rất nhanh Tô Tầm đã đặt xong vé máy bay và khách sạn, sau đó bảo Tô Tiểu Tông đi tắm, còn cô đi vào trước chuẩn bị nước ấm cho con. Tô Tiểu Tông vui vẻ đứng ở sau lưng mẹ, tự mình cởi quần áo, toàn thân trơn bóng chờ mẹ chuẩn bị nước. Tô Tầm cố định vò hoa sen, cúi đầu nhìn con trai: “Có muốn mẹ gội đầu giúp con không?”

Cu cậu lắc đầu: “Tự con gội.” Nói xong thì đi lấy dầu gội đầu, nhắm hai mắt đứng dưới vòi hoa sen.

Tô Tầm cầm khăn lông trong tay đứng bên cạnh chờ lau mắt cho con trai, đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên, Tô Tầm để khăn lông lên bồn rửa mặt, dằn dò con trai hai câu rồi đi ra mở cửa.

Trong mắt mèo là khuôn mặt anh tuấn của Lục Trình Dương, trong tay ôm một thùng giấy.

Bên trong hẳn là đồ cô để lại ở phòng làm việc, mở cửa ra nhìn anh: “Tôi nhớ là đã nhờ Triệu Cần Cần thu dọn giúp mà.”

Lục Trình Dương rũ mắt nhìn Tô Tầm, giọng nói có chút đè nén: “Anh muốn đến thăm con ... và em một chút, thuận tiện cảm đồ của em đến luôn.”

Tô Tầm không lên tiếng, đứng ở cửa không có ý định tránh ra, đưa tay muốn nhận lấy thùng giấy nhưng Lục Trình Dương dùng một tay kéo cửa ra, từ bên người cô lách người đi vào.

Trong căn phòng nhỏ tối om, trong phòng khách cũng không có con trai, trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy tí tách, con trai hẳn là đang tắm.

Lục Trình Dương đặt thùng giấy lên bàn trà, liếc mắt nhìn thấy trang web đặt vé máy bay trên màn hình máy tính, nhìn một lúc rồi xoay người nhìn Tô Tầm: “Em muốn đưa con đi Tam Á sao?”

Tô Tầm liếc qua màn hình máy tính, ánh mắt hết sức thản nhiên, nhàn nhạt nói: “Ừ, tôi muốn đưa con trai đi chơi, Tam Á chính là nơi con chọn.”

Lục Trình Dương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, bình tĩnh lạnh nhạt của Tô Tầm, trong đầu chợt lóe lên những lời Trình Nhiễm đã nói lúc chiều, “Anh nói xem ... nếu Tô Tầm biết anh có vài năm bị nghiện thì có ghét bỏ anh hay không?”

Lục Trình Dương nhìn vào đôi mắt trong trẻo ướt át của Tô Tầm, miệng giống như bị một tảng đá lớn đè nặng khiến anh hít thở không thông. Những thứ đen tối dơ bẩn kia đã qua rồi, anh không muốn để lộ ra ở trước mặt cô nhưng đáng tiếc luôn có người nhắc tới trước mặt anh – Mục Viễn điều tra anh, Trình Nhiễm nhắc nhở anh. Lúc này Lục Trình Dương không thể không thừa nhận, sâu trong lòng anh rất sợ cô ghét bỏ mình bởi vì ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy trong những năm anh đã sống kia, có một số việc anh không muốn cho cô biết, cũng không muốn cô bởi vì đau lòng hoặc là tự trách mới trở lại bên cạnh anh.

Lục Trình Dương quay đầu không dám nhìn vào mắt Tô Tầm nữa, cổ họng khô khốc khàn khàn: “Anh đi nhìn con một chút.” Nói xong xoay người đi vào phòng tắm.

Tô Tiểu Tông đang kỳ cọ trên người, cu cậu tắm rửa cực kỳ chuyên tâm, căn bản không chú ý tới ngoài cửa có nhiều thêm một người, đang nhìn cu cậu cười.

Lục Trình Dương chỉ đứng một chút rồi trở lại phòng khách, Tô Tầm đang thu xếp đồ đạc, qua một lát mới cất giọng gọi: “Tô Tiểu Tông, sắp hết thời gian rồi.”

Bởi vì là mùa hè nên cũng không lo cậu nhóc sẽ bị cảm lạnh, bình thường Tô Tầm đều canh thời gian, được mười phút sẽ thúc giục con trai, sau đó Tô Tiểu Tông mới ra khỏi bồn tắm, thân thể nhỏ nhắn trần chạy vào phòng, ở trên giường đã trải một cái khăn tắm lớn chờ cu cậu rồi.

“Con biết rồi!” Tô Tiểu Tông trong trẻo trả lời.

Vài phút sau, thân thể trơn bóng non mềm của bé trai từ trong phòng tắm chạy ra, liếc mắt nhìn thấy Lục Trình Dương đang ngồi trên sofa thì phản ứng đầu tiên chính là lấy tay che chim nhỏ của mình ...

“Chú ... tại sao lại đến nhà cháu!” Cu cậu đang ở trần nên có chút xấu hổ.

Tô Tầm và Lục Trình Dương bị hành động của cậu nhóc chọc cười, Lục Trình Dương cười nhẹ một tiếng, đứng dậy đi đến trước mặt Tô Tiểu Tông, duỗi tay nắm lấy hai cánh tay nhỏ của bé, dễ dàng bế cu cậu lên. Tô Tiểu Tông oa oa vài tiếng, hai tay hai chân giống như con ếch dùng sức quẫy đạp, nước đọng trên người quăng hết lên quần áo của Lục Trình Dương nhưng anh không thèm để ý.

Tô Tầm mấp máy môi, cuối cùng cầm khăn tắm đưa cho anh. Lục Trình Dương dùng khăn tắm bao bọc Tô Tiểu Tông lại rồi đi vào phòng.

“Lần này là mẹ cháu mở cửa cho chú, chú không có lên đi vào đâu.” Lục Trình Dương nhỏ giọng dỗ Tô Tiểu Tông.

Sự giãy giụa của Tô Tiểu Tông yếu dần, từ trong khăn tắm lộ ra cái đầu nhỏ: “Thật sao?”

Lục Trình Dương gật đầu: “Thật.”

Lục Trình Dương giúp con trai lau khô người, mặc áo ngủ cho bé; cái miệng nhỏ nhắn của cu cậu mím lại không nói lời nào, trên mặt có chút không tự nhiên, ngoài Tô Tầm, cho tới bây giờ bé chưa có thân thiết với người đàn ông trưởng thành nào cả nên có chút không quen.

Lục Trình Dương mấy lần xuất hiện ở trong nhà mình nên đột nhiên bé cảm thấy có gì đó không đúng. Chú Mục Viễn đối với bé và mẹ cũng rất tốt nhưng ít khi đến nhà nhưng chú này lúc nào cũng đến, mẹ hình như không thích lắm nhưng chú hình như rất tốt với mẹ và bé ...

“Chú ơi, chú thích mẹ cháu sao?” Tô Tiểu Tông đột nhiên hỏi một câu dọa người, nhướn mày lên nhìn Lục Trình Dương, có chút lấp bắp: “Chú không thể thích mẹ cháu được ... bởi vì bố cháu sắp về rồi, chúng cháu ... là một nhà ba người, chú không phải là ...”

“Bố cháu không có ở nhà ... cháu sẽ bảo vệ mẹ, chú ... không thể đoạt mẹ được, mẹ là của bố ...” Mẹ cũng là của bé, của bé và bố.

Tô Tiểu Tông cũng có chút hiểu chuyện, bé biết rõ bố và mẹ phải ở cùng nhau, bé có thể ở cùng với bố mẹ, giống như bức tranh bé đã vẽ, là một nhà ba người.

Bé cũng muốn bố ở bên cạnh mình.

Lục Trình Dương nhìn đôi mắt đen tuyền của con trai, lúc này anh rất muốn nói cho bé biết anh chính là bố của bé nhưng anh rõ ràng cảm nhận được con trai có tâm lý bài xích anh. Tâm hồn của đứa trẻ hết sức ngây thơ nhưng cũng rất yếu ớt, nếu như bây giờ nói cho bé biết thì phỏng chừng bé sẽ làm loạn một trận, cũng sẽ không tin ... trái lại sẽ gây ra tổn thương cho bé.

Đưa tay ôm lấy nhóc con, nheo nheo khuôn mặt mềm nhũn của bé: “Được, chú không đoạt.”

Tô Tiểu Tông được Lục Trình Dương hứa hẹn nên khuôn mặt căng thẳng mới thả lỏng, đưa bàn tay nhỏ ra muốn ngoéo tay với anh: “Ngoéo tay nào, nếu không giữ lời sẽ là cún con.”

Lục Trình Dương nhìn chằm chằm con trai: “...” rồi duỗi ngón tay ra móc vào ngón tay nhỏ nhỏ kia, dù sao anh cũng là bố của bé, không tính là không giữ lời.

Lục Trình Dương ở lại chơi đồ chơi với Tô Tiểu Tông; Tô Tiểu Tông thán phục nhìn Lục Trình Dương ghép đồ chơi thành các hình dạng khác nhau, rất là thần kỳ. Tô Tiểu Tông cực kỳ vui mừng, sung bái nhìn anh: “Chú ơi, chú thật lợi hại!”

Lục Trình Dương cười, xoa đầu bé: “Chú dạy cho cháu.”

Tô Tầm đang thu dọn hành lý, thỉnh thoảng nhìn bọn họ một cái, thật ra cho dù cô kiên nhẫn thế nào cũng không làm tốt được, Lục Trình Dương cũng rất kiên nhẫn, so với cô còn tỉ mỉ hơn, nhìn anh tự tay dạy Tô Tiểu Tông, vừa dạy vừa nói chuyện với bé, kiên nhẫn mười phần.

Trước kia cô chưa từng nghĩ ngờ, nếu bọn họ có con thì Lục Trình Dương sẽ là một người bố tốt.

Lúc này ... nhìn hình ảnh hai bố con chơi chung, cô vẫn sẽ không nghĩ ngờ điều này.

Thu dọn xong hành lý đã mười giờ rưỡi, Tô Tầm đi qua: “Tiểu Tông nên đi ngủ rồi, anh về đi.”

Tô Tiểu Tông thả đồ chơi trong tay xuống, vỗ vỗ tay đứng lên: “Tạm biệt chú.”

Lục Trình Dương cũng đứng lên, nheo lên mặt của bé: “Tạm biệt.”

...

Chiều hôm sau, Tô Tầm dẫn theo Tô Tiểu Tông bay đi Tam Á.

Liên tiếp vài ngày Trình Nhiễm đều xuất hiện ở Khải Sâm, hai ngày đầu Lục Trình Dương cho bảo vệ ngăn cản nhưng về sau Trình Nhiễm lấy lý do công việc nên bảo vệ không thể cản lại, chỉ có thể cho vào.

Lần này Trình Nhiễm không tìm Lục Trình Dương mà là trực tiếp tìm Tần Sâm, đi thẳng vào vấn đề: “Trình thị có một hạng mục muốn hợp tác với anh, anh có muốn suy nghĩ một chút hay không?” Nếu như hạng mục này hợp tác thành công thì cô ta sẽ có rất nhiều thời gian ở thành phố B, có cơ để thường xuyên xuất hiện ở Khải Sâm.

Điều kiện cô ta đưa ra hết sức hấp dẫn, Khải Sâm sẽ thu được rất nhiều lợi ích. Nếu như bình thường, Tần Sâm nhất định sẽ khảo sát tính khả thi của hạng mục này nhưng người phụ nữ trước mắt này ... anh không muốn hợp tác với cô ta, cũng không có hứng thú hợp tác với Trình thị hắc bạch không rõ: “Xin lỗi, tôi không có hứng thú với hạng mục này, Trình tiểu thư tìm người khác đi, điều kiện tốt như vậy thì có bao nhiêu người tranh nhau hợp tác với Trình thị các cô đấy.”

Sắc mặt Trình Nhiễm thay đổi, không tin nhìn Tần Sâm: “Tổng giám đốc Tần, là một hạng mục có điều kiện tốt như vậy thì không nên nhường người khác, có phải là anh không có can đảm hay không?”

Tần Sâm cười: “Khải Sâm không thiếu hạng mục như thế này, Trình tiểu thư nên tìm người khác hợp tác đi.”

Lời đã nói đến nước này, từ trước đến nay Trình Nhiễm tâm cao khí ngạo, bảo cô ta ăn nói khép nép cầu xin người khác là chuyện không thể, đứng lên lạnh lùng nói: “Nếu đã như vậy thì thôi.”

Tần Sâm: “Trình tiểu thư đi thông thả.”

Trình Nhiễm đen mặt lên tầng mười hai, khi biết Lục Trình Dương không có ở đây lại đen mặt rời khỏi Khải Sâm.

Buổi tối Lục Trình Dương và Tần Sâm có tiệc, không ngờ Mục Viễn cũng có mặt, ánh mắt hai người chạm nhau rồi đều lạnh lùng nhìn ra chỗ khác.

Sau khi kết thúc, mọi người đều uống rượu không thể lái xe nên đều đứng đợi bắt xe, Tần Sâm đi trước một bước, chỉ còn lại Lục Trình Dương và Mục Viễn.

Mục Viễn là cố ý ở lại.

Đèn đường bị cây cối che mát nên có chút mờ tối, Lục Trình Dương nhàn nhạt liếc Mục Viễn một cái, đốt một điếu thuốc, hút hai hơi, đầu thuốc khi mờ khi tỏ.

Mục Viễn không có tâm trạng nhiều lời với Lục Trình Dương, trực tiếp hỏi: “Chất độc trên người anh ... loại trừ hết chưa? Nếu không thì tốt nhất anh nên cách xa Tầm Tầm một chút.”

Lục Trình Dương nghe vậy thì cười lạnh một tiếng, giống như Mục Viễn đang kể chuyện cười vậy, khinh thường nói: “Đây là tự do của tôi, cậu quản quá nhiều rồi đấy.” Vốn anh cho rằng lần trước ở thành phố S Mục Viễn đã biết chuyện này nhưng bây giờ mới nhắc tới, hiển nhiên là đã điều tra anh thêm một lần nữa, đáy lòng Lục Trình Dương cảm thấy rất không vui.

Mục Viễn nhìn Lục Trình Dương, cau mày nói: “Sự việc có liên quan đến Tầm Tầm thì đều liên quan đến tôi nên tôi phải quản. Lục Trình Dương, bây giờ xung quanh anh có rất nhiều chuyện, anh lại còn điều tra chuyện trước kia nữa, vạn nhất Tầm Tầm dính líu đến chuyện này thì anh có cách bảo vệ cô ấy sao?” Trong khi nói chuyện, giọng nói của Mục Viễn không tự giác có chút kinh bỉ.

Lục Trình Dương nghe vào trong tai chính là một chàng công tử cao cao tại thượng đang cười nhạo anh không biết tự lượng sức mình.

Khóe miệng Lục Trình Dương cong lên, anh chưa bao giờ cảm thấy mình thua kém Mục Viễn. Lúc trước, sự nghiệp của anh đang ở lúc tràn đầy kỳ vọng thì bị một đòn trí mạng; nếu không có những chuyện kia thì năm năm cũng đủ cho anh trở thành một người đàn ông cường thế, anh có thể đem đến cho Tầm Tầm những thứ không thua kém gì Mục Viễn nhưng vận mệnh muốn trêu đùa anh, coi anh như con kiến hôi để cho người ta giẫm đạp nhiều năm như vậy. Nhưng anh là một người đàn ông, cho dù trở có sấp xuống thì anh cũng phải chống, nếu anh đã có thể xoay người thì nhất định sẽ không để cho bản thân lại sụp ngã một lần nữa, càng sẽ không để cho Tầm Tầm phải chịu khổ cùng anh.

Anh so với bất cứ kẻ nào đều không thể chờ được muốn trở nên mạnh mẽ hơn, anh muốn bảo vệ cô, muốn cho cô cuộc sống tốt nhất.

Vì cái gì mà con người sẽ trở nên mạnh mẽ hơn? Vì sợ những người họ muốn bảo vệ bị tổn thương cho nên chỉ có trở nên mạnh mẽ hơn mới có thể bảo vệ được bọn họ.

Bây giờ còn có con trai nữa, Lục Trình Dương cảm giác toàn thân mình tràn đầy sức sống.

Âm thầm siết chặt nắm tay, Lục Trình Dương lạnh lùng nhìn Mục Viễn: “Tôi đề ý đến an nguy của cô ấy hơn bất kỳ người nào khác, điểm này không cần cậu phải nhắc.”

Mục Viễn nhàn nhạt nói: “Điều tôi nói là sự thật, không phải là nhắc nhở, Tầm Tầm ở cùng với tôi mới có thể có cuộc sống tốt hơn.”

Lời nói này như cái gai hung hăng đâm vào trái tim Lục Trình Dương, đôi mắt đỏ bừng nhìn Mục Viễn: “Cậu yên tâm, những thứ cậu có thể cho cô ấy thì tôi cũng có thể; những thứ cậu cho không được thì tôi vẫn có thể. Mục Viễn, Tầm Tầm không yêu cậu.”

Nói xong lời này thì dập tắt điếu thuốc, sai bước rồi đi mở cửa lên xe, tài xế vừa đến liền lập tức rời đi, để lại Mục Viễn với khuôn mặt đen sì.

Cả người Lục Trình Dương dựa vào ghế, hai mắt nhắm nghiền, toàn thân lộ ra vẻ cô đơn và cô độc.

Ba tháng trước, độc tố trên người anh đã hoàn toàn thanh trừ nếu không anh cũng không trở về. Không có người nào hiểu rõ hơn anh cảm giác đau đến tận xương tủy không thể chịu nổi khi lên cơn nghiện, mỗi khi lên cơn, nhìn chính mình trong gương, ngay cả bản thân anh cũng thấy chán ghét.

Lục Trình Dương tuyệt đối không cho bản thân mang theo đáng về kia xuất hiện trước mặt Tô Tầm.

Chương 32

Lái xe tiến vào tầng hầm của chung cư, Lục Trình Dương định gọi điện cho Tô Tầm nhưng nhìn thời gian đã sắp mười hai giờ, lúc này chắc cô và con trai đã ngủ rồi.

Nhét điện thoại vào trong túi quần, bước về phía cửa, đèn cảm ứng tự động đã sớm sáng lên, Lục Trình Dương vừa rẽ liền thấy Trình Nhiễm đang đứng dựa vào tường, trong mắt anh dần dần dâng lên sắc lạnh, lạnh lùng nhìn cô ta một cái. Nếu đây chỉ là cửa đơn của chung cư bình thường thì sợ rằng cô ta đã sớm tìm người cạy ra rồi.

Trình Nhiễm đã đứng ở đây đợi gần ba tiếng rồi, kiên nhẫn cũng sắp không còn nữa, tất cả các cửa ở khu chung cư này đều dùng dấu vân tay để mở. Đối diện với căn phòng của Lục Trình Dương lại là phòng trực an ninh nên cô ta không vào được.

Lục Trình Dương lựa chọn mua nhà ở đây là cố ý đề phòng cô ta, Trình Nhiễm rất tức giận nhưng không có cách nào, nơi này không phải là căn nhà trước kia anh thuê, tùy tiện tìm thợ khóa là có thể mở cửa, nếu mở không ra thì gọi hai người đến cạy ra, đơn giản nhưng thô bạo.

Chờ đợi ở đây ba tiếng, Trình Nhiễm mới từ từ ý thức được, Lục Trình Dương không giống như lúc trước bị người ta giẫm đạp dưới chân, là người cô ta có thể tùy ý làm bậy nữa. Cô ta biết những thủ đoạn Giang gia dùng để áp chế Lục Trình Dương nhưng cô ta cũng không có cách nào. Tuy nhiên, nhìn

Lục Trình Dương bị các loại thủ đoạn bức bách đến đường cùng nhưng vẫn không thể làm cho anh gục ngã thì cô ta lại càng ngày càng bị anh hấp dẫn.

“Em chờ anh đã lâu rồi...” Trình Nhiễm nhìn Lục Trình Dương in dấu vân tay để mở cửa lên lầu thì vội vàng kéo anh lại, lần đầu tiên cô ta dịu dàng như thế.

Đáng tiếc mặc kệ cô ta dịu dàng như thế nào thì Lục Trình Dương đều làm như không thấy, hất tay cô ta ra, lạnh lùng nói: “Không ai bắt cô đợi ở đây cả.” Dùng sức kéo tay cô ta đang nắm lấy áo sơ mi của mình nhưng Trình Nhiễm lại vội vàng nín lại.

Lần này ngay cả nhìn cũng không, Lục Trình Dương ấn nút gọi bảo vệ.

Trình Nhiễm còn chưa kịp phản ứng thì hai người bảo vệ từ phòng trực an ninh đối diện đi tới, nhiệt tình hỏi: “Lục tiên sinh, có chuyện gì sao?”

Trình Nhiễm vội vàng chắn trước mặt Lục Trình Dương giành nói trước: “Tôi và bạn trai cãi nhau thôi, hai người không cần phải để ý.”

Hai người bảo vệ nhìn Lục Trình Dương, có chút khó xử, đôi tình nhân này cãi nhau không thuộc phạm vi của họ nha! Lục Trình Dương cười lạnh một tiếng, đi lên trước người Trình Nhiễm: “Người phụ nữ điên này không có bất kỳ quan hệ gì với tôi cả, đưa cô ta đi ra ngoài, tránh cô ta lại ở dưới lầu nhân loạn chuông cửa, làm ảnh hưởng đến người khác.” Nói xong thì đóng kín cửa đơn, đi vào thang máy.

Trình Nhiễm bị anh hất tay ra thiếu chút nữa thì ngã xuống, sau khi đứng vững muốn đi vào nhưng bảo vệ đã phục hồi lại tinh thần giữ chặt cô ta lại: “Vị tiểu thư này, cô mau đi đi.”

Trình Nhiễm tức giận lườm bảo vệ một cái, thông qua cửa kính nhìn Lục Trình Dương đi vào thang máy, tâm trạng phải chờ đợi cả đêm khiến tính tình cô ta hoàn toàn bộc phát, giận dữ rồi đi.

...

Giữa trưa ngày hôm sau Lục Trình Dương gọi điện cho Tô Tầm, chuông đổ liên tục nhưng không có người bắt máy. Đột nhiên Lục Trình Dương nghĩ đến điều gì, cả người mất bình tĩnh, trầm mặt đi ra khỏi phòng làm việc gọi điện cho Trình Nhiễm.

Tối hôm qua Trình Nhiễm chạy tới quán bar uống rất nhiều rượu, lúc điện thoại vang lên cô ta còn chưa tỉnh, vừa nhìn thấy số điện thoại trên màn hình di động thì lập tức tỉnh táo lại, ấn nút trả lời: “Chuyện gì?”

“Bây giờ cô ở đâu?” Lục Trình Dương lạnh giọng hỏi.

“Ồ khách sạn, anh tưởng là đang ở nhà anh à?” Trình Nhiễm hừ một tiếng, sau đó cúp điện thoại, nhìn chăm chăm di động trong tay một chút rồi tức tối ném điện thoại đi. Lục Trình Dương chưa bao giờ chủ động gọi điện cho cô ta, lần này chủ động gọi cho cô ta nhất định là vì Tô Tầm.

Trình Nhiễm nhảy xuống giường nhặt lại điện thoại gọi điện.

Lục Trình Dương cúp điện thoại, tâm trạng lo lắng liền được thả lỏng, giọng nói của Trình Nhiễm hết sức bình thường.

Xoay người trở lại phòng làm việc, Tô Tầm gọi điện đến nhưng trả lời điện thoại không phải là cô mà là Tô Tiểu Tông.

Cậu nhóc bi bô nói cho anh biết: “Chú ơi, lúc này cháu và mẹ đi ăn cơm, mẹ quên mang theo di động, chú gọi có chuyện gì sao?”

Tô Tầm và Tô Tiểu Tông đã ở Tam Á được một tuần, mấy ngày này, mỗi ngày Lục Trình Dương gọi ít nhất một cuộc, nhiều thì từ ba đến bốn cuộc. Mỗi lần Tô Tầm đều không nói quá hai câu liền đưa điện thoại cho Tô Tiểu Tông hoặc là để cho Tô Tiểu Tông trực tiếp bắt máy.

Mới đầu Tô Tiểu Tông còn hỏi Tô Tầm: “Mẹ ơi, tại sao lúc nào cũng để cho con nhận điện thoại của chú vậy ạ?”

Tô Tầm chớp mắt: “Con hỏi chú ấy đi?” Sau đó Tô Tiểu Tông liền hỏi Lục Trình Dương, cũng không biết anh đã nói với Tô Tiểu Tông như thế nào mà cậu nhóc không hỏi Tô Tầm nữa.

Nghe được giọng nói của con trai thì Lục Trình Dương khẽ cười, hỏi bé: “Mẹ đâu?” Thật ra anh rất muốn nói chuyện với cô, muốn nghe giọng nói của cô.

Tô Tiểu Tông đã quen với ngữ điệu thân mật của Lục Trình Dương, lác lác thân mình nhìn Tô Tầm: “Mẹ đang thu dọn hành lý, mẹ nói ngày mai chúng cháu sẽ đi nơi khác.”

“Vậy sao?” Lục Trình Dương mở trang web đặt vé máy bay, lại kiểm tra lịch công tác của mình, xem hai ngày tới có thể bớt chút thời gian đi Tam Á hay không, “Đi đâu vậy?”

Tô Tiểu Tông suy nghĩ một chút địa danh mà mẹ mới nói với mình, trả lời rõ ràng: “Vạn Ninh.”

Từ Tam Á ngồi xe đến Vạn Ninh cũng mất vài chục phút, anh và Tô Tầm cũng từng đi qua rồi, cô từng nói bãi cát và biển ở đó còn đẹp hơn so với Tam Á, cô thích chỗ đó cho nên lúc đó bọn họ đã ở đây bốn ngày.

Tiếng gõ cửa vang lên, Lục Trình Dương nói ‘mời vào’, Triệu Cần Cần cầm tài liệu đi tới, nghe thấy anh nhỏ giọng nói: “Buổi tối chú sẽ gọi cho cháu.”

Giọng nói trầm thấp dễ nghe, còn rất dịu dàng nữa; Triệu Cần Cần nhìn khuôn mặt hơi mỉm cười của anh, anh đang nói chuyện với Tô Tiểu Tông sao?

“Có chuyện gì?” Lục Trình Dương cúp điện thoại, khôi phục lại sự lãnh đạm thường ngày.

Trong lòng Triệu Cần Cần hừ hừ, đưa tài liệu cho anh: “Quảng cáo của Kiệt Mễ đã bắt đầu quay hai ngày trước rồi nhưng đạo diễn lại yêu cầu quay phim, người phụ trách bên Kiệt Mễ cũng thay đổi; đối phương tự mình gọi điện đến thông báo, họ sẽ chịu phí tổn thất thuê nơi quay phim lúc trước.”

“Đổi đến nơi nào?” Lục Trình Dương mở tài liệu ra, Triệu Cần Cần còn đánh dấu ở trên đó.

“Tam Á, ý của đạo diễn là quay ở trong nhà thì sẽ không nắm bắt được thần thái chân thật của trẻ con, hiệu suất quay sẽ rất cứng nhắc.” Quảng cáo của Kiệt Mễ vốn dự định dùng tranh sơn dầu trên vải làm nền để quay ở trong nhà cộng thêm chế tác hậu kỳ có thể tiết kiệm được giá thành. Đây là ý của người phụ trách lúc trước, bây giờ đã đổi người phụ trách nên đối phương bày tỏ hy vọng hiệu quả quay chụp sẽ đạt được tốt nhất, không để ý đến việc phải chịu một chút phí tổn.

Lục Trình Dương sung sướng nhếch môi cười: “Được, ý của đối phương chính là muốn dùng ý tưởng lúc ban đầu của Tô Tầm, trước hết cô đưa phần dự thảo đó qua cho đối phương xem, xác nhận một chút, nếu không có vấn đề gì thì cứ quyết định như vậy.”

Lúc trước Tô Tầm viết dự thảo cho quảng cáo của Kiệt Mễ có đề cử vài nơi quay chụp ngoài trời, Tam Á là một trong số đó. Sau này, người phụ trách hạch toán giá thành rồi bảo cô sửa lại thành quay chụp trong phòng, Tô Tầm cảm thấy ý tưởng lúc trước mình đưa ra rất tốt nên không muốn cứ như vậy từ bỏ, cô cũng thảo luận với đối phương thật lâu nhưng đối phương khăng khăng không chịu, cô không có cách nào nên đành phải sửa lại.

“Vậy tôi có cần đi đến Tam Á một chuyến không?” Triệu Cần Cần tha thiết nhìn anh, cô rất muốn đi, Tô Tầm và Tô Tiểu Tông đang ở đó, cô có thể thuận tiện theo chân bọn họ cùng nhau chơi đùa.

Lục Trình Dương ngược mắt lên, như có điều suy nghĩ nhìn cô một cái, nhàn nhạt nói: “Có thể, tôi sẽ cho người đặt vé máy bay.”

Triệu Cần Cần cười vui vẻ nói: “Tốt quá, cảm ơn giám đốc Lục.”

Hai ngày sau, Triệu Cần Cần ngồi ở trên xe Lục Trình Dương, thụ sủng nhược kinh sợ hãi nhìn anh: “Giám đốc Lục ... anh không cần phải tự mình đưa tôi ra sân bay đâu ... cái này có hơi ngại.”

Lục Trình Dương nhàn nhạt nói: “Tiện đường mà thôi.”

“Tiện đường? Tiện cái gì ... A! Không phải là anh cũng đi Tam Á chứ?” Triệu Cần Cần mở to mắt nghiêng đầu nhìn anh, cảm thấy hoàn toàn có khả năng, bà xã và con trai của anh đang ở đó mà!

“Đúng vậy.”

Triệu Cần Cần: “...”

Triệu Cần Cần lập tức lấy điện thoại ra nhắn tin cho Tô Tầm: “Bây giờ chị đang ở trên xe Lục Trình Dương, ra sân bay đến Tam Á, em dẫn con nuôi chạy đi!”

Lúc Tô Tầm nhận được tin nhắn thì vừa thay xong áo tắm, chuẩn bị dẫn Tô Tiểu Tông ra biển chơi, nhìn nội dung tin nhắn không nhịn được nhú mày, nhắn tin lại: “Hai người đến Tam Á làm gì?”

Triệu Cần Cần đọc tin nhắn thiếu chút nữa muốn học máu, cái gì mà hai người đến làm gì chứ? Giọng điệu này giống như cô và Lục Trình Dương có quan hệ mờ ám không bằng, tức giận nhấn lại: “Em yên tâm, chị với tên chồng cận bã trước đây của em trong sạch! Địa điểm quay quảng cáo của Kiệt Mễ đổi thành Tam Á, chị tới là để quan sát, còn anh ta tới làm gì ... thì em biết đấy!”

Đầu Tô Tầm đầy vạch đen, cô có nói là nghi ngờ bọn họ sao? Cô chỉ là đơn thuần muốn biết mà thôi.

Nhắn lại cho Triệu Cần Cần: “Em biết rồi, không có nghi ngờ chị đâu, bây giờ em đưa con trai ra biển chơi, lúc nào chị xuống máy bay thì gọi cho em.”

Triệu Cần Cần vừa mới để điện thoại xuống thì liền nghe thấy giọng nói trầm thấp của Lục Trình Dương: “Cô nói cho Tầm Tầm?”

Trong lòng Triệu Cần Cần giật mình, người này có cảm ứng sao? Lắc đầu phủ nhận: “Không có ...” Phòng chừng là anh muốn đem đến sự kinh ngạc cho Tô Tầm. Nếu như anh biết được sự ngạc nhiên này đã bị cô phá vỡ thì không biết anh ta sẽ xử cô thế nào đây.

“Cô có thể nói cho cô ấy biết, thuận tiện nói cho cô ấy đến hiện trường quay phim một chút, dù sao đây cũng là ý tưởng của cô ấy, có vấn đề gì thì có thể lập tức chỉnh sửa.” Lục Trình Dương vẫn nhìn thẳng lái xe, nhàn nhạt nói.

Triệu Cần Cần cảm thấy đây nhất định là một mệnh lệnh, là do không tin tưởng cấp dưới mới hạ mệnh lệnh này. Dự án Kiệt Mễ xác thực là ý tưởng của Tô Tầm, cô chỉ là tiếp nhận công việc của Tô Tầm mà thôi, sự tinh túy trong đó cô cũng không hiểu hết hoàn toàn được. Nếu như Lục Trình Dương không có đi Tam Á thì cô cũng định bảo Tô Tầm tới xem một chút.

Triệu Cần Cần do dự mở miệng: “Tầm Tầm đã nghỉ việc, có tới hay không là tự do của cô ấy, tôi chỉ có thể nói cô ấy một chút thôi.”

Lời này đã tỏ ý trước, tới hay không là tự do của Tô Tầm.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Chương 33

Hơn sáu giờ, Tô Tầm mang theo Tô Tiểu Tông từ bãi biển trở về khách sạn, trong điện thoại có mấy cuộc gọi nhờ, có số của Triệu Cần Cần, cũng có số cô không lưu trong danh bạ, là của Lục Trình Dương. Cô bỏ qua Lục Trình Dương, đang muốn gọi lại cho Triệu Cần Cần thì người bị cô phớt lờ liền gọi tới.

Vẫy vẫy tay với Tô Tiểu Tông: “Bảo bối, tới nghe điện thoại.”

Tô Tiểu Tông vừa mới thay xong quần áo, áo lót màu xanh da trời cùng với quần ngắn màu trắng, bình bịch chạy tới, hai tay cầm lấy điện thoại để lên tai: “Alo, là chú sao?” Mấy hôm nay, chỉ có chú gọi điện thì mẹ mới để cho bé nhận.

Lục Trình Dương im lặng một chút, vài ngày rồi cô không nhận điện thoại của anh.

Tô Tiểu Tông hô một tiếng vào trong điện thoại: “Chú ơi?”

Lục Trình Dương cười nói: “Chú đang nghe, cháu ăn cơm chưa?”

“Chưa ạ, mẹ chuẩn bị đưa cháu đi ăn.” Tô Tiểu Tông nghiêm túc trả lời, nghiêng đầu thấy Tô Tầm đã thay xong quần áo từ phòng tắm đi ra, sò vào cái bụng nhỏ xẹp lép của mình, không thể chờ được muốn cúp điện thoại: “Cháu đi ăn cơm với mẹ đây, chú ơi, cháu cúp điện thoại nha ...”

Lục Trình Dương đưa tay xoa ấn đường, một lớn một nhỏ đều không để ý đến anh, bất đắc dĩ nói: “Đi đi, cháu ăn nhiều một chút, bảo mẹ cũng thế.”

Tô Tiểu Tông khoan khoái nói: “Vâng ạ, tạm biệt chú.”

“Mẹ ơi.” Tô Tiểu Tông gọi một tiếng, giương mắt nhìn Tô Tầm, “Con rất đói bụng ...”

Tô Tầm cười, chơi mấy tiếng đồng hồ lại nghịch ở trong nước lâu như vậy, không đói bụng mới là lạ, cầm lấy túi ở trên bàn: “Đi thôi, chúng ta đi ăn đồ ngon nào.”

Tô Tiểu Tông đưa tay vuốt mặt, vui vẻ đi theo phía sau Tô Tầm: “Vâng! Mẹ ơi, chú dặn con ăn nhiều một chút, dặn mẹ cũng thế.”

Bước chân Tô Tầm hơi khựng lại, néo néo khuôn mặt của bé: “Được.”

Trên đường đi cô gọi điện cho Triệu Cần Cần, Triệu Cần Cần thuật lại lời nói của Lục Trình Dương cho Tô Tầm nghe, sau đó hỏi cô: “Vậy em có tới không?”

Bây giờ Tô Tầm không muốn gặp Lục Trình Dương, khó có được ngày nghỉ nên không muốn bởi vì anh mà ảnh hưởng đến tâm trạng, trực tiếp từ chối: “Em không đi, có chuyện gì thì chị gọi điện cho em là được rồi.”

Đáp án này nằm trong dự liệu, Triệu Cần Cần cười nói: “Nhưng mà anh ấy còn bận nhiều việc lắm, chắc tới mai là đi rồi, chị còn ở lại thêm hai ngày nữa, sau đó chính là cuối tuần, tiện thể chị ở lại chơi hai ngày cuối tuần với hai mẹ con sau đó cùng nhau trở về.”

“Nếu như anh ấy rồi đi thì tới mai em sẽ qua đó.”

“Được! Anh ấy vừa đi một cái thì chị sẽ báo cho em biết nhưng mà ... bọn chị vừa mới xuống máy bay thì anh ấy đi trước, cũng không biết đi đâu.” Đối diện với khuôn mặt lạnh lùng của Lục Trình Dương thì Triệu Cần Cần không dám hỏi nhiều nên tự mình về khách sạn.

Trong lòng Tô Tầm nhảy dựng lên, hỏi cô: “Vậy bây giờ chị đang ở đâu?”

“Ở khách sạn, bây giờ chị chuẩn bị mặc áo tắm hai mảnh để ra biển ngắm hoàng hôn đây, nói không chừng có thể gặp được soái ca đấy.” Triệu Cần Cần càng nói càng hưng phấn: “Chị cúp máy trước đây.”

Đầu Tô Tầm đầy vạch đen, ghen còn chưa kịp nói ra lời thì điện thoại liền cúp. Năm nay Triệu Cần Cần hai mươi bảy tuổi, từ đầu năm đã bị người nhà ép đi xem mặt, phỏng chừng là bị ép đến điên rồi ...

Tô Tầm đi vài bước thì chợt nhớ tới ... anh trai của cô cũng đang còn độc thân.

Tô Tiểu Tông thích ăn tôm, Tô Tầm tìm một nhà hàng hải sản ở khu vực lân cận, trong lúc chờ đồ ăn bung lên thì Lục Trình Dương gọi đến, khẽ nhủ mày, ấn nút trả lời rồi áp điện thoại vào tai Tô Tiểu Tông.

Cậu nhóc đang mở to mắt nhìn đồ ăn ở bàn bên cạnh, di động đặt bên tai truyền đến giọng nói trầm thấp của Lục Trình Dương: “Tầm Tầm?”

Tô Tiểu Tông vừa nghe thấy vậy liền đẩy điện thoại đến trước mặt Tô Tầm “Mẹ ơi, chú tìm mẹ.” Sau đó không tìm không phổi nghiêng đầu nhìn nhân viên phục vụ đang đi tới đi lui.

Tô Tầm mấp máy môi, để di động lên tai, nhân nhạ hỏi: “Có chuyện gì?”

“Bây giờ em đang ở đâu?” Lục Trình Dương hỏi, bước đến ven đường đón taxi.

“Đang ăn com.” Tô Tầm nghe ra bên kia có chút ồn ào, còn có tiếng công ty du lịch đang tìm khách, cô suy đoán bây giờ anh đang ở Vạn Ninh.

Bên kia chợt trở nên im lặng, Tô Tầm nghe rất rõ giọng nói trầm thấp của Lục Trình Dương: “Anh vừa tới Vạn Ninh, nói cho anh biết vị trí cụ thể, anh tới tìm hai người.”

Tô Tầm nghe thấy tài xế hỏi anh muốn đi đâu, im lặng một chút, giọng nói khàn khàn của Lục Trình Dương lại rơi vào trong tai Tô Tầm: “Tầm Tầm, nói cho anh biết đi, sáng mai anh liền rời đi mà.”

Tô Tầm lại nghe thấy tài xế hỏi địa chỉ một lần nữa, suy nghĩ một chút rồi nói địa chỉ cho anh biết.

Hơn một tiếng sau Lục Trình Dương mới đến nhà hàng hải sản, đứng ở cửa nhìn lướt qua, rất nhanh liền thấy Tô Tầm ngồi bên cạnh cửa sổ đang bóc tôm bỏ vào chén cho Tô Tiểu Tông, cu cậu vui đầu ăn hết sức khoan khoái, khỏe miệng tươi như hoa.

Mấy năm nay anh đều một thân một mình, nhìn hình ảnh đầm ấm của một lớn một nhỏ như vậy, trong lòng anh đầy hâm mộ nhưng cũng rất ảm áp.

Tô Tiểu Tông được mẹ cho ăn đến cái bụng tròn vo, hài lòng thỏa mãn nắc một cái, tay nhỏ cầm đũa gấp con tôm đã bóc vỏ ở trong chén muốn đút cho Tô Tầm “Mẹ ơi, con no rồi, mẹ cũng ăn đi, a a...” Cu cậu mới học được âm thanh kéo dài khi mẹ đút com cho bé ăn nhưng Tô Tiểu Tông cầm đũa chưa thuần thục, đưa đến một nửa, lúc Tô Tầm phối hợp há miệng ‘a’ một tiếng thì con tôm đột nhiên rớt xuống ...

Tô Tầm quần bách khép miệng lại, giữ chặt Tô Tiểu Tông muốn ngồi xuống nhặt con tôm: “Đừng nhặt, bẩn rồi không thể ăn được.” Đồng thời khóe mắt nhìn thấy một đôi giày da màu đen dừng lại ở bên cạnh bàn, nhìn lên trên là đôi chân thon dài mạnh mẽ của một người đàn ông. Tô Tầm vừa mới ngẩng đầu lên thì Lục Trình Dương đã ngồi xuống đối diện, đáy mắt mang theo ý cười nhìn cô, trông rất dịu dàng; Tô Tầm rũ mắt xuống, nghĩ tới vừa rồi mình há miệng chờ con trai đút cho ăn thì có chút đỏ mặt.

“Chú!” Tô Tiểu Tông rất ngạc nhiên, miệng há to không thể tưởng tượng nổi nhìn Lục Trình Dương, giọng nói lớn hơn vài phần: “Sao chú lại ở đây vậy ạ?”

“Đi công tác, tiện thể đến thăm cháu một chút.” Lục Trình Dương buồn cười nhìn khuôn mặt đầy kính ngạc của nhóc con.

“Ồ.” Tô Tiểu Tông chớp mắt, bé hiểu được đi công tác là có ý gì, mẹ đã từng nói với bé rồi.

Lục Trình Dương nhìn thoáng qua hải sản trên bàn, gọi nhân viên phục vụ lấy thêm bát đũa, đứng dậy đi rửa tay, lúc quay lại bàn liền bắt đầu bóc vỏ tôm, bóc xong thì bỏ toàn bộ vào trong đĩa nhỏ trước mặt Tô Tầm, nhỏ giọng nói với cô: “Ăn nhiều một chút, em gầy quá.”

Trước đây cô không mập, bây giờ còn gầy hơn so với trước nữa, nhìn thấy vậy anh có chút đau lòng.

Tô Tầm ngẩng đầu nhìn anh một cái: “Anh không cần để ý đến tôi, tôi tự bóc.” Sau đó đẩy đĩa tôm đến trước mặt anh, cúi đầu ăn com.

“Mẹ ơi, con giúp mẹ bóc.” Tô Tiểu Tông cầm lấy một con tôm to, bàn tay nhỏ bé ra sức bóc.

Nói là bóc còn không bằng nói cào, Tô Tầm nhin cười không được, cầm lấy con tôm trong tay con trai: “Đề mẹ.” Con tôm này rất to, ngay cả bàn tay nhỏ của cu cậu còn cầm không chắc thì làm sao mà bóc được chứ?

Tô Tiểu Tông không vui nhìn bàn tay mập mập bé nhỏ của mình, lại nhìn bàn tay rộng lớn của Lục Trình Dương thì đột nhiên vui vẻ cười rộ lên: “Mẹ ơi, chờ bố về rồi để bố bóc cho mẹ ăn, bố còn giúp mẹ làm rất nhiều chuyện nữa.” Bé chưa hề quên, mẹ đã nói là bố sắp về rồi.

Tô Tầm sững người, trong chén liền có thêm một con tôm to đã bóc vỏ, ánh mắt của Lục Trình Dương nóng bỏng nhìn cô.

Cô không ngẩng đầu cũng không nói lời nào, cúi đầu dùng gò má thân mật cọ cọ Tô Tiểu Tông.

Lục Trình Dương chăm chú nhìn vào hàng mi dài đang sụp xuống của Tô Tầm, từ khi anh xuất hiện ở đây, cảm xúc của Tô Tầm rõ ràng đã tụt xuống hẳn, cô không vui khi gặp anh.

Trước đây Tô Tầm cũng rất ít khi muốn anh dỗ, cô vẫn luôn là một cô bạn gái rất ngoan, không hay khóc cũng không thích làm nũng, thỉnh thoảng cũng

tức giận nhưng anh chỉ cần ôm cô đỡ vãi cầu hoặc hôn cô là hết giận. Bọn họ chưa từng cãi nhau quá kịch liệt, cô giống như con mèo ngoan hiền vậy, lúc nào cũng cười híp mắt ở bên cạnh anh.

Đối diện với khuôn mặt lạnh lùng của Tô Tầm như vậy thì Lục Trình Dương cảm thấy có chút vô lực, anh không biết phải làm gì mới khiến cho cô vui vẻ bởi vì anh biết rõ cho dù anh giải thích hết mọi chuyện thì chỉ làm cho cô càng cảm thấy lo lắng hơn mà thôi, không ảnh hưởng gì nhiều đến việc cô có tha thứ cho anh hay không.

Lúc trước cô nản lòng thoải chí rồi đi, năm năm – đủ để cho lòng người hoàn toàn nguội lạnh, cho dù anh có nỗi khổ tâm lớn như thế nào đi nữa thì thế nào chứ? Anh quả thật đã làm cô đau lòng mà.

Cơm nước xong xuôi, Tô Tầm dẫn Tô Tiểu Tông tản bộ, Lục Trình Dương đi theo phía sau, đến những chỗ có nhiều người thì anh bế Tô Tiểu Tông lên, vóc dáng của anh rất cao nên Tô Tiểu Tông ngồi trên vai anh hết sức hưng phấn, hình ảnh này trong mắt người khác chính là một nhà ba người hạnh phúc.

Lúc bắt đầu quay về đã là mười giờ. Ngồi trên xe Tô Tiểu Tông rất dễ dàng đi vào giấc ngủ; hôm nay chơi nhiều, vừa lên taxi không bao lâu thì cu cậu liền mơ mơ màng màng mở mắt không ra, rúc vào lòng Tô Tầm ngủ.

Sau khi xuống xe, Lục Trình Dương bế lấy con trai, bị bắt buộc chuyển tay như vậy nên Tô Tiểu Tông nhurón mảy lên làm bầm một tiếng, tóc xoăn mềm mại cọ cọ ở trên cổ Lục Trình Dương nhưng rất nhanh liền yên tĩnh ngủ ở trong lồng ngực rộng lớn.

Tô Tầm nhìn thoáng qua, đi trước anh một bước về khách sạn, đến cửa khách sạn thì dừng lại, vươn tay muốn bế Tô Tiểu Tông: “Đưa cho tôi, tôi bế con về phòng ngủ.”

Lục Trình Dương rũ mắt nhìn cô, giọng nói ép đến mức nhỏ nhất có thể: “Chờ anh một chút, anh với em cùng đi lên.”

Lục Trình Dương thuê một phòng, đối diện với phòng của Tô Tầm. Tô Tầm muốn đưa tay bế Tô Tiểu Tông thì thân mình Lục Trình Dương xích qua một bên, thân thể cao lớn đứng ở cửa: “Em mở cửa đi, anh bế con vào, truyền tới truyền lui sẽ đánh thức con.” Lúc nói chuyện thì ngón tay thô ráp xoa xoa ở phần hông lộ ra bên ngoài của Tô Tiểu Tông, Tô Tiểu Tông vốn đang ngủ say uốn éo thân mình, không vui làm bầm vài tiếng.

Anh cũng biết? Vậy sao lúc này còn cướp lấy con trai từ trong lòng cô! Tô Tầm mím môi chịu đựng không phát tác, quét thẻ mở cửa, Lục Trình Dương lướt qua người cô đi vào, cẩn thận đặt con trai trong lòng lên trên giường, Tô Tiểu Tông uốn người một cái rồi vênh cái mông lên ngủ say như chết.

Tô Tầm mở điều hòa, kéo rèm cửa sổ lại, xoay người nhìn Lục Trình Dương: “Anh về phòng đi, tôi cũng muốn đi ngủ.”

Lục Trình Dương đi đến bên cạnh Tô Tầm, hé một góc màn cửa sổ ra, nhìn bãi cát cách đó không xa: “Tầm Tầm, chúng ta xuống dưới đi dạo một chút đi.”

Tô Tầm trực tiếp kéo rèm cửa sổ lại, dứt khoát nói: “Không đi.” Sau đó ngẩng đầu nhìn anh rồi nhìn về phía cửa.

Ý tứ rõ ràng như thế sao Lục Trình Dương lại không hiểu chứ, cúi đầu nhìn đôi mắt trầm tĩnh của cô, đột nhiên vươn tay ôm cô vào lòng, không để ý đến sự gầy gù của cô, ôm chặt lấy, giọng nói khàn khàn đè nén: “Tầm Tầm, anh có thể giải thích, anh và Trình Nhiễm không có bất kỳ quan hệ nào cả, anh có lý do bất đắc dĩ, em không thể yên tĩnh nghe anh nói sao?”

Tô Tầm thoát không ra, có chút bức bối: “Lục Trình Dương, lúc ly hôn anh làm dứt khoát gọn gàng như vậy, tại sao khi đó anh không giải thích? Tại sao không nói cho tôi biết? Có phải anh cảm thấy anh bỏ đi vài năm thì tôi vẫn luôn đứng ở một chỗ chờ anh? Chờ anh giải quyết xong mọi việc rồi trở về giải thích với tôi thì tôi sẽ hoàn toàn tin tưởng anh? Suy nghĩ này của anh có phải là quá ngây thơ rồi hay không?”

Cho tới bây giờ Lục Trình Dương chưa từng nghĩ như vậy, anh chưa bao giờ dám hy vọng xa vời là chỉ cần đơn giản giải thích một hồi thì cô sẽ tha thứ cho anh, khúc mắc giữa bọn họ không phải chỉ đơn giản giải thích là có thể xóa bỏ nhưng ngay cả như vậy thì anh cũng không buông tay, đối với anh mà nói thì cô chỉ thuộc về duy nhất một mình anh, con trai ... Trước đây anh không hề ngờ tới là họ sẽ có con, mấy năm tới tâm đồ anh chính là dựa vào chấp niệm với cô mà chống đỡ, ở trong sinh mệnh của anh thì Tô Tầm quan trọng hơn so với con trai.

Hít một hơi thật sâu, cúi đầu dán lên mái tóc mềm mại của cô, giọng nói của anh càng khàn hơn: “Tầm Tầm, có phải anh làm cho em vui vẻ thì em sẽ trở lại bên cạnh anh?”

Rất nhiều năm trước, anh đã từng hỏi qua cô: “Tại sao em lại muốn ở cùng với anh?”

Cô cười với anh, vẻ mặt thỏa mãn: “Ồ cùng anh rất vui, chỉ cần nhìn thấy anh là em cảm thấy vui rồi, ở nơi này đập cực kỳ nhanh.” Cô chỉ vào ngực mình.

Lý do này nhìn thì đơn giản nhưng lại là ước nguyện ban đầu cô thích anh, bây giờ muốn ở cùng nhau nhưng lại gian nan như vậy.

Người trong lòng đột nhiên bất động, lúc sau, Tô Tầm mới nhỏ giọng mở miệng: “Tôi và anh rất khó để vui vẻ lại, mặc kệ anh và Trình Nhiễm rốt cuộc có cái gì hay không hoặc là anh có lý do bất đắc dĩ gì thì tôi không có cách nào coi như mọi chuyện chưa từng xảy ra cả, tôi chỉ biết việc anh ly hôn với tôi là thật, năm năm qua anh chưa từng xuất hiện cũng là thật. Lục Trình Dương, tôi thừa nhận lúc tôi mới biết mình mang thai thì tôi còn mong anh hồi tâm chuyển ý, lúc Tô Tiểu Tông còn là đứa bé sơ sinh thì tôi vẫn chưa hết hy vọng với anh, mọi người đều nói một người phụ nữ vì một người đàn ông mà sinh con cho anh ta là bởi vì cô ta rất yêu người đàn ông đó, lúc ấy tôi quả thật còn yêu anh, cũng không bỏ được sinh mệnh bé nhỏ này cho nên mới sinh con ra. Nhưng con người mà, trong thời gian dài đặc chờ đợi thì lòng cũng từ từ nguội lạnh, ngay cả tôi cũng không biết từ lúc nào mình đã bắt đầu

ngừng hy vọng, không mong anh sẽ đột nhiên quay lại nữa; tôi cảm thấy đời này chúng ta cũng không có khả năng sẽ gặp lại, anh cũng sẽ không bao giờ biết được người vợ trước của mình đã sinh cho anh một đứa con, chúng ta sống cuộc đời khác nhau ở hai thành phố khác nhau.”

“Lần đầu tiên Tô Tiểu Tông hỏi đến bố thì tôi rất hoảng loạn, bởi vì tôi vẫn còn có điều mong đợi đối với anh nên mới nói cho con biết, bố đi làm ở một nơi rất xa, sau này sẽ về. Sau này lúc không còn mong đợi nữa thì tôi nghĩ nếu như gặp được một người đàn ông thích hợp, đối tốt với tôi và Tô Tiểu Tông thì tôi sẽ gả cho người đó, sau đó sẽ nói cho Tô Tiểu Tông biết, người này chính là bố của con. Từ sau mười tám tuổi tôi ở cùng với anh thì tôi không nghĩ sẽ gả cho người nào khác, năm hai mươi tuổi gả cho anh rồi thì tôi lại càng không nghĩ tới chúng ta lại có một ngày sẽ tách ra.”

“Nhưng rất nhiều năm sau tôi lại có suy nghĩ mang theo con trai của anh gả cho người khác, cái cảm giác này giống như tầng tầng lớp lớp của thực tế cuộc sống đánh cho tôi một bạt tay vậy, tôi phải nỗ lực rất nhiều mới vượt qua được cửa ải đó, sau đó tôi phát hiện ra cuộc sống của mình bắt đầu thay đổi, quên anh và đoạn hôn nhân thời trẻ kia đi, tôi cảm thấy chưa từng thoải mái vui vẻ như vậy.”

“Lục Trình Dương, tôi đã phát hiện thì ra tôi không có anh thì không phải không được.”

Tô Tầm vừa thốt ra lời kia thì sắc mặt Lục Trình Dương thay đổi.

Cho đến bây giờ, đây là đoạn dài nhất cô nói với anh kể từ khi họ gặp lại nhau, anh hiểu đây là những lời chân thật từ tận đáy lòng của cô. Lúc trước anh không có cách nào rời khỏi thành phố S được, đối với anh mà nói, khó khăn nhất không phải là nỗi đau thể xác, cũng không phải là sự chịu đựng khi lên con nghiện, cũng không phải là cuộc sống bị chèn ép khắp nơi.

Khó khăn nhất chính là ngày lại ngày trôi qua, anh sợ mình sẽ chậm một bước, cô sẽ là của người khác; nhiều đêm anh bừng tỉnh từ trong giấc mơ, mơ thấy cô mặc áo cưới trắng tinh đi về phía người đàn ông khác, mơ thấy người đàn ông khác đeo nhẫn cưới cho cô, mơ thấy người đàn ông khác hôn môi cô ...

Mỗi lần từ trong mơ tỉnh lại như vậy, anh cảm thấy mình như muốn phát điên, không điều gì làm anh khó chịu bằng hình ảnh cô ở bên cạnh người đàn ông khác.

Nhưng anh không thể không nghĩ như vậy, Tầm Tầm vừa trẻ tuổi lại xinh đẹp, ngoan hiền giống như con mèo, ra ngoài xã hội chắc chắn sẽ có nhiều đàn ông theo đuổi cô, sớm hay muộn gì cô cũng sẽ ở cùng người khác ... Cô không có lý do cũng không có nghĩa vụ chờ anh, mỗi lần nghĩ như vậy thì tìm anh giống như bị dao đâm từng nhát một.

Đối với anh mà nói, đau đớn trên tinh thần còn khó chịu hơn đau đớn trên thể xác rất nhiều.

Lúc anh biết được Tô Tầm đã sinh cho anh một đứa con trai thì anh cảm thấy mình hết sức may mắn. Nếu như không có đứa nhỏ này thì có lẽ ... cô đã là của người khác.

Nhưng bây giờ chính miệng cô nói cho anh biết, cô cũng không phải là không thể không có anh ở bên cạnh.

Cho dù bọn họ có đứa nhỏ thì cô vẫn có thể gả cho người khác, giống như ngày đầu tiên bọn họ gặp lại nhau, cô đã nói tình cảm với bạn trai rất tốt nên chuyện ở chung là rất bình thường, cô quả thật có suy nghĩ như vậy ... nếu như anh chậm một chút nữa thì cô có lẽ sẽ ở cùng người khác ...

Tránh ra khỏi lồng ngực của Lục Trình Dương, Tô Tầm xoay người đưa lưng về phía anh, giọng nói của cô hết sức bình tĩnh: “Sau khi bố tôi biết tôi lên kết hôn lại ly hôn, ông đã rất tức giận, đánh tôi một trận; ông mắng tôi tại sao lại không biết tự trọng như vậy nhưng lúc trước chúng ta đã nói rõ, chờ tôi tốt nghiệp thì chúng ta sẽ nói cho người nhà biết, chúng ta sẽ làm đám cưới. Cuối cùng người không giữ lời hứa là anh, nói ly hôn cũng là anh, anh chính là người phá hủy tất cả. Sau khi biết mình mang thai, tôi đã nghĩ thì ra mình đúng là không có lòng tự trọng cho nên mới gieo gió gặt bão.”

Thông qua Tô Thập, Lục Trình Dương đã biết Tô Tầm đã bị bố cô đánh một trận thừa sống thiếu chết nhưng bây giờ chính tai nghe Tô Tầm nhắc tới thì ngực giống như bị một con dao đâm vào; tuy không thấy máu nhưng khiến anh đau hơn so với việc cầm lấy một con dao trực tiếp đâm vào, anh ôm lấy cô từ phía sau, nhỏ giọng nói: “Xin lỗi ... là do anh không giữ lời, em không phải là không có tự trọng ...”

Tô Tầm rất bình tĩnh đẩy anh ra, có một số việc nếu như không nói rõ ràng thì bọn họ sẽ cứ tiếp tục dây dưa như vậy nhưng cô thực sự không muốn tiếp tục dây dưa với anh nữa.

“Tôi hận nhất không phải là việc anh ly hôn với tôi mà là rõ ràng anh đã có ý định ly hôn nhưng vẫn còn ... chạm vào tôi, mấy ngày đó anh điên cuồng như vậy làm tôi có chút sợ hãi, tôi kéo lê thân thể bần rùn có chút khổ sở nhưng tôi lại muốn biết nếu như anh không yêu tôi thì sao lại còn có thể chạm vào tôi chứ? Vào lúc tôi đang thấp thỏm lo âu thì anh lại nói ly hôn với tôi, không ngờ tôi lại mang thai vào mấy ngày đó, đối với tôi mà nói thì sự xuất hiện của đứa bé này là một sự châm chọc và khêu khích. Lúc đầu tôi cũng không muốn giữ đứa bé này, tôi nghĩ đến việc có đứa bé này là lúc anh nói lời ly hôn với tôi nên tôi không có cách nào yêu thương nó được.”

Sắc mặt Lục Trình Dương lại càng thay đổi. Đêm hôm Lục Trình Uy bị cảnh sát bắt đi, nhà của bố mẹ anh cũng bị đập nát, bố mẹ anh cũng không biết đi đâu, anh hỏi thăm khắp nơi, đến cục cảnh sát cũng không hỏi được cái gì, anh cũng không thể nào gặp được Lục Trình Uy cũng không tra ra tại sao Lục Trình Uy lại xảy ra xung đột với thái tử của Giang gia.

Ngày hôm sau anh bị công ty sa thải, lý lịch vốn trong sạch của anh đã bị người ta bôi cho một vết bẩn. Vết nhơ kia trực tiếp khiến anh không thể tiếp tục sinh tồn trong cái nghiệp của mình nữa, sự nghiệp đang phát triển không ngừng bỗng nhiên rơi xuống vực; tối hôm đó anh mới được biết bố mẹ của anh cũng bị giam giữ ...

Chỉ trong một đêm, anh giống như con kiến hôi bị người ta tùy ý nghiền ép.

Rất khuya anh mới về đến nhà, đèn trong nhà vẫn sáng, Tô Tầm ngồi trên sofa chờ anh, vừa nhìn thấy anh liền chạy đến ôm lấy anh: “Sao anh không nhận điện thoại của em...”

Lấy điện thoại ra nhìn thì mới phát hiện ra không biết điện thoại hết pin từ bao giờ, cái điện thoại này là điện thoại cũ Tô Tầm để lại ở nhà, pin không đủ dùng.

Tô Tầm không biết gì hết, ôm cổ anh làm nũng: “Không phải anh nói là hôm nay sẽ mua điện thoại mới sao? Làm sao lại làm rơi điện thoại như vậy chứ, cả buổi tối em gọi cho anh đều không được cho nên liền về nhà chờ anh, muộn như vậy anh mới về, có phải là ra ngoài chơi bời hay không?” Cô nói câu cuối xong thì cố ý nhìn anh, vờ tay nhéo mặt của anh.

Lục Trình Dương chăm chú nhìn khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của cô, trong lòng đột nhiên cảm thấy sợ hãi, người tiếp theo ... có phải là cô hay không? Trong lòng anh cơ hồ lập tức có quyết định.

Tô Tầm thấy anh nhìn mình không nói gì thì chớp mắt: “Sao vậy? A ... anh làm gì thế!” Đột nhiên cô bị anh xoay người áp chế lên cửa, nặng nề hôn xuống.

Nụ hôn tuyệt vọng của Lục Trình Dương rất mạnh, người trong ngực từ từ mềm nhũn, mặc cho anh chiếm đoạt, anh vờ tay tắt công tắc đèn ngay bên cạnh cửa, không muốn để cho cô nhìn thấy đôi mắt đang đỏ bừng của anh, không muốn cho cô nhìn thấy sự chật vật trong mắt anh.

Trong bóng tối, anh như là một cỗ máy không biết mệt mỏi, điên cuồng ra vào trong thân thể của cô, mang theo sự quyết tuyệt bi thương; mặc kệ cô kêu khóc như thế nào anh cũng không dừng lại ...

Sáng hôm sau, hai mắt cô đỏ bừng, dùng ánh mắt giống như con thỏ nhìn anh. Lục Trình Dương thấy vậy thì trong mắt có chút chua xót nên đành phải nhìn ra chỗ khác, chợt có một đôi tay mềm mại quần lên ngang hông anh, cô giống như một con mèo ngoan ngoãn, rúc vào lòng anh, nhắm mắt lại rồi rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Lục Trình Dương cúi đầu nhìn gương mặt đang ngủ an tĩnh của cô thì sự chua xót trong mắt cuối cùng hóa thành nước mắt rơi xuống, biến mất trong mái tóc đen của cô.

Mỗi lần nhìn thấy ánh mắt của cô thì anh khó có thể thốt ra hai chữ ‘ly hôn’ được, kéo dài hai ngày cho đến khi không thể kéo dài được nữa thì anh mới nhẫn tâm nói ra khỏi miệng, về mặt của cô là không thể tin được, thậm chí còn cho là mình nghe nhầm: “Anh ... nói cái gì?”

Lục Trình Dương tỉnh táo mở miệng: “Anh nói là chúng ta ly hôn đi.”

Sắc mặt Tô Tầm trắng bệch, nhìn anh chăm chăm, lắp ba lắp bắp: “Tại sao? Rõ ràng chúng ta đang rất tốt ... hai ngày trước, tối hôm qua anh còn, anh còn ...”

Lục Trình Dương nhìn cô: “Đúng vậy, tối hôm qua chúng ta còn làm chuyện đó, rất nhiều lần là bởi vì tối hôm qua chúng ta còn là vợ chồng, em còn có nghĩa vụ làm vợ, anh vẫn có quyền hưởng lợi của người chồng.”

Khuôn mặt cô trắng bệch nhìn anh, đôi mắt mở to, trong mắt chứa đầy nước, lại dùng sức mở to mắt, hung hăng cắn môi, anh tận mắt thấy cô ép nước mắt chảy ngược vào trong, giọng nói như muốn khóc: “Tại sao chứ?”

Lục Trình Dương vẫn nhìn cô như cũ, gian nan mở miệng: “Anh đã thích người khác.”

Thế giới dường như ngừng quay, trong mắt Tô Tầm rất nhanh lại đọng đầy nước mắt nhưng vẫn không chảy xuống, một lần nữa cô ép nước mắt chảy vào trong, rất lâu mới tìm về giọng nói của chính mình: “Được ... ly hôn.”

Lục Trình Dương thấy cô yếu ớt như một đứa trẻ nhưng liều mạng gào vờ kiên cường, anh không thể nào chịu đựng được khi thấy cô như vậy, đứng dậy muốn đi: “Em ... thu dọn đồ đạc đi, chiều nay ba giờ chúng ta gặp nhau trước cửa Cục dân chính.” Mở cửa rồi đi, để lại một mình Tô Tầm.

Tô Tầm sững người rồi đột nhiên chạy theo, sau đó nhìn thấy Trình Nhiễm đang đứng chờ dưới lầu, cao gầy xinh đẹp, giống như cây kim đâm vào mắt cô.

Thì ra anh không có gạt cô ...

“Nếu không có đứa bé này thì tôi cũng không thống khổ như vậy, có lẽ tôi sẽ đau khổ một khoảng thời gian, từ trường học bước vào xã hội chỉ là sự khởi đầu, tôi sẽ dần dần khôi phục lại từ trong công việc ... nhưng tôi lại mang thai, những lời nói hàng xóm bàn tán về tôi rất khó nghe, tôi không dám đi ra ngoài làm việc, tôi sợ đồng nghiệp sẽ nhìn tôi bằng ánh mắt khác thường, ngay cả bố tôi cũng không thể khoan dung với tôi thì người khác sẽ nhìn tôi như thế nào chứ?”

“Tôi bị bố đánh một trận, hàng xóm láng giềng liền bàn tán sôi nổi, có người còn coi tôi là một bài học sống mà dạy bảo con gái của mình, tôi vừa ra khỏi cửa đã cảm thấy ánh mắt khác thường của người ta, tôi cảm thấy hết sức tự ti, cảm thấy mình giống như con đà điểu, cái gì cũng sợ ... Tôi sợ người ta bàn luận về tôi, kiểu như ‘cô ta đúng là một người không có lòng tự trọng, lừa gạt người nhà gả cho người ta, bây giờ thì cô ta đã bị người ta bỏ rơi. Còn chưa hết đâu, cô ta lại còn mang thai, thật đúng là một đứa con gái hư hỏng mà ... không biết xấu hổ!’”

“Người buồn khổ còn có bố tôi, tôi vốn là đứa con gái bảo bối của ông nhưng tôi lại không biết yêu lấy bản thân mình, gián tiếp làm ông đau lòng, làm

ông có cảm giác đã không dạy bảo tôi đến nơi đến chốn.”

Chương 34

“Cho nên.” Tô Tầm xoay người nhìn Lục Trình Dương, “Bố tôi sẽ không đồng ý cho tôi ở cùng một người đàn ông đã từng vứt bỏ tôi đâu, tôi cũng không muốn mình lại rơi vào cùng một vùng nước xoáy.”

Lần này cô sẽ để ý đến cảm nhận của người nhà, sẽ không giống như trước tự mình quyết định. Nếu như cô muốn tái giá thì người đó nhất định phải có được sự chấp thuận của bố cô mà bố cô chắc chắn sẽ không đồng ý cho cô cưới Lục Trình Dương.

“Lục Trình Dương, chúng ta cứ như thế này đi, giống như trước đây, mỗi người tự sống cuộc sống của chính mình.”

Lục Trình Dương nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn bình tĩnh của cô, anh vốn có rất nhiều lời muốn giải thích với cô nhưng bây giờ ngay cả một lời cũng không thốt ra được. Sau khi nghe xong cảm nhận và sự lên án của cô thì anh không thể mở miệng ra nói rằng anh có bao nhiêu khổ tâm, rằng anh làm như vậy đều là muốn tốt cho cô.

Anh là một người đàn ông nên phải chịu đựng nhiều điều là việc đương nhiên nhưng cô lại không như vậy ... Vào độ tuổi đẹp nhất của mình, cô đã dừng cảm gả cho anh nhưng anh lại không cho cô tình yêu đẹp nhất. Đây là sự thất bại lớn nhất của một người đàn ông.

Lần đầu tiên Lục Trình Dương ý thức được sự vô lực khi không nói nên lời bởi vì cô đã thực sự bị tổn thương, bất luận có phải là ý muốn của anh hay không thì nó cũng đã thực sự xảy ra.

Anh phải chịu những hành hạ đến cùng cực cũng không liên quan gì đến cô cả nhưng những gì cô phải chịu thì đều do anh gây ra ...

Tô Tầm bị anh nhìn như vậy thật lâu thì cô cho là câu nói cuối cùng kia của cô cũng đã chọc giận anh nhưng việc anh không nói gì cả cũng thật là khác thường, trong phòng ngoài hơi thở đè nén của hai người thì không còn âm thanh nào khác, thật lâu sau mới nghe anh nhỏ giọng hỏi: “Tiểu Tông thì sao? Con không muốn xa rời em nhưng cũng muốn có bố.”

Tô Tầm cúi đầu xuống, đưa con là ràng buộc duy nhất giữa bọn họ, cô nghiêng đầu nhìn Tô Tiểu Tông đang ngủ say: “Tôi đã nói rồi, Tiểu Tông có nhận anh hay không không liên quan gì đến chuyện giữa chúng ta cả, mỗi tuần anh có thể đón con qua ở với mình hai ngày, bình thường thì sẽ ở cùng với tôi.”

Lục Trình Dương lại gần cô: “Tầm Tầm, Tiểu Tông muốn có bố và mẹ ở cùng, con muốn có một gia đình đầy đủ.” Anh vẫn nhớ Tô Tiểu Tông lúc nào cũng để ‘bố’ ở trên cửa miệng, bé nói bố sắp về rồi, bé nói bé và bố mẹ mới là một nhà ba người ...

Tô Tiểu Tông lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm chờ bố trở về, anh không muốn để cho con trai vừa mới có bố lại phải đối mặt với sự thật bố mẹ đã chia tay.

“Từ trước khi sinh ra đã không có rồi.” Tô Tầm nói lớn tiếng hơn, mang theo vài phần sắc nhọn, lạnh lùng ngửa đầu nhìn anh.

Một câu nói khiến cho Lục Trình Dương hốt hoảng, Tô Tầm cảm thấy đêm nay mình đã nói đủ nhiều, đủ rõ ràng rồi. Nếu còn tiếp tục ở cùng với anh thì cô sợ cô không thể khống chế được cảm xúc của chính mình.

Xoay người đi đến cửa phòng, cô muốn dùng phương cách trực tiếp nhất để mời anh ra ngoài.

Tay bị người đàn ông giữ chặt, hung hăng bị kéo vào một lồng ngực rắn chắc; không thể khống chế nổi tâm tình của mình còn có Lục Trình Dương.

“Tầm Tầm.” Lục Trình Dương cúi đầu gọi tên cô, “Em nói em không có anh thì em vẫn sống tốt nhưng mà anh không có em thì không được.”

Tô Tầm hoàn toàn bị những lời này kích thích, giãy giụa không thoát, cô cầm lấy bình hoa trên bàn nhưng thân bình hoa rất lớn; cô vừa cầm trên tay thì Lục Trình Dương lại ôm siết lấy cánh tay cô nên tay bị trượt, bình hoa ‘păng’ một tiếng rơi trên sàn nhà, mảnh thủy tinh bể văng khắp nơi.

Lục Trình Dương vội vàng buông Tô Tầm ra, phản ứng đầu tiên của anh là ngồi xổm xuống kiểm tra xem cô có bị thương hay không thì thấy trên bắp chân mảnh mai trắng nõn của cô bị thủy tinh của một vệt chảy máu.

Cùng lúc đó, Tô Tiểu Tông vốn đang ngủ say bị đánh thức, cu cậu vênh cái miệng lên lăn một vòng, mơ mơ màng màng mở mắt gọi ‘Mẹ ơi?’. Lúc mở mắt ra lại kinh ngạc kêu lên: “Chú!”

Tô Tầm ảo não không thôi, cô vốn chỉ muốn đổ nước trong bình hoa lên người anh nhằm làm anh tỉnh táo lại nhưng không ngờ lại làm Tô Tiểu Tông thức giấc, khi Lục Trình Dương còn chưa đứng tới bắp chân cô thì cô lui về sau một bước, đi đến giường.

Tô Tiểu Tông vốn còn có chút mơ hồ nhưng ngay lúc nhìn thấy Lục Trình Dương thì hoàn toàn tỉnh táo, cậu nhóc mê mẩn nhìn anh lại nhìn mảnh thủy tinh vỡ trên mặt đất thì liền cho rằng mẹ và chú đánh nhau giống như ngày hôm đó. Khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức căng thẳng, thờ phỉ phò tròn mắt nhìn Lục Trình Dương: “Chú, có phải chú lại bắt nạt mẹ cháu hay không?”

Thân thể nhỏ nhắn cực nhanh đi đến mép giường, mắt thấy cu cậu chân không nhảy xuống giường, Lục Trình Dương vội vàng cầm lấy hai cánh tay nhỏ nhắn của con trai, bế lên.

“Đừng cử động, dưới đất có mảnh vỡ.” Lục Trình Dương đè cậu nhóc đang loay hoay muốn xuống trong lòng mình lại, anh nhìn chân Tô Tầm, máu đã

chảy khắp chân.

Lông mày anh nhăn lại thật sâu, võ lưng của con trai: “Ngoan nào, chân mẹ bị thương, chú muốn đưa mẹ đi bệnh viện.”

Tô Tiểu Tông vừa nghe nói mẹ bị thương thì liền không cựa quậy nữa, quay người nhìn Tô Tầm, tận mắt thấy máu chảy trên chân mẹ thì cu cậu sốt ruột: “Mẹ ơi, mẹ ơi ...” Giầy giũa trượt xuống từ trên người Lục Trình Dương, trèo lên giường đến bên cạnh Tô Tầm, thân mình nhỏ bé nằm dài ở trên giường muốn sờ chân của mẹ, cu cậu bị vết máu màu đỏ hù dọa, hít hít cái mũi nhỏ giọng nói: “Mẹ bị đau ...”

Tô Tầm bế Tô Tiểu Tông lên, không cho bé chạm vào, tự mình cúi đầu nhìn thoáng qua, quả thật là rất đau nhưng cô còn đỡ Tô Tiểu Tông: “Mẹ không sao, bình hoa không cẩn thận rơi xuống, miếng thủy tinh bắn lên chân mẹ, không phải là chú bắt nạt mẹ đâu.”

Tô Tiểu Tông nhìn bắp chân của mẹ, đỏ mắt: “Thật sao? Mẹ ơi ... nơi này ...” Cu cậu chỉ vào bắp chân Tô Tầm rồi nhìn Lục Trình Dương xin giúp đỡ, bé quá nhỏ không biết nên làm cái gì bây giờ, gấp muốn khóc.

Lục Trình Dương đã đi đến ngồi xổm bên cạnh Tô Tầm, nhìn vào bắp chân của cô trầm giọng nói: “Chúng ta đi bệnh viện.”

“Không cần.” Tô Tầm cũng nhìn thoáng qua, máu dường như đã ngừng chảy, hình như vết thương cũng không quá sâu, cô mấp máy môi: “Anh mua giúp tôi ít thuốc đi.”

Tô Tiểu Tông đã tỉnh, cô không thể đi được nên chỉ có thể nhờ Lục Trình Dương thôi.

Lục Trình Dương đến phòng tắm cầm cái khăn lông đã nhúng nước ấm đi ra, ngồi xổm trước mặt cô, Tô Tầm đưa tay về phía anh: “Để tự tôi làm là được rồi.”

Lục Trình Dương ấn bả vai Tô Tầm để cô ngồi xuống giường, trực tiếp cầm lấy mắt cá chân của cô, Tô Tầm đá vài cái không được đành phải để yên cho anh nhẹ nhàng lau chùi vết máu đã khô ở xung quanh, may mắn vết thương không sâu, anh đứng dậy xoa mái tóc xoăn mềm mại của con trai, nói với Tô Tầm: “Anh đi mua thuốc, tiện thể gọi người lên quét dọn luôn.”

Tô Tầm gật đầu.

Tô Tiểu Tông vẫn muốn chạm vào vết thương trên chân Tô Tầm. Tô Tầm sợ Tô Tiểu Tông xuống giường chạy lung tung nên cời giấy lên giường ngồi cùng với con trai.

Tô Tiểu Tông nằm bên chân Tô Tầm, phồng má dùng sức thổi cho mẹ: “Mẹ ơi, con thổi cho mẹ.” Thấy từ miệng vết thương lại rỉ ra một ít máu, mắt cậu nhóc đỏ lên lại càng ra sức thổi, thổi đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Tô Tầm cảm thấy rất ấm áp vì hành động của con trai, đưa tay ôm lấy Tô Tiểu Tông: “Không sao, mẹ không đau.”

Thật ra bình thường cô không dạy con trai có những hành động ấm lòng này, đều là do Tô Thâm và Chu Hiểu Tinh dạy, đại khái là do yêu thương cô, sợ cô nuôi con nhỏ quá cực khổ, nhất là Tô Thâm nên lúc nào cũng dạy Tô Tiểu Tông một tiểu nam tử hán phải như thế nào.

Tô Tiểu Tông cho rằng mình thổi cho mẹ có hiệu quả nên thoát khỏi tay Tô Tầm, tiếp tục nằm úp sấp bên chân mẹ: “Con sẽ giúp mẹ thổi tiếp.”

Tô Tầm cười, tùy ý con trai, tâm tình của cô đã bình phục rất nhiều.

Người quét dọn vừa mới đi thì Lục Trình Dương liền xách theo túi thuốc về đến cửa, trực tiếp đi vào.

Tô Tầm ngồi ở trên giường, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh đưa thuốc cho tôi đi, tự tôi xử lý.”

Tô Tiểu Tông từ trên giường trượt xuống, Lục Trình Dương bế lấy cu cậu ném về lại trên giường: “Ngoan ngoãn ngồi yên, chú giúp mẹ bôi thuốc.”

Tô Tiểu Tông có chút lo lắng nhìn anh, không mấy tin tưởng nói: “Vậy chú, chú cẩn thận một chút, mẹ đau ...”

Nhìn con trai che chở Tô Tầm như vậy, Lục Trình Dương cười cười: “Được, chú sẽ cẩn thận.”

Tô Tiểu Tông nhún mày: “Phải rất cẩn thận, rất cẩn thận ...”

“Được, rất cẩn thận ...” Lục Trình Dương nhỏ giọng nói.

Tô Tầm nhìn bọn họ, nghe đoạn đối thoại vừa tin nhiệm lại không tin nhiệm nhưng lại cực kỳ hài hòa giữa hai bố con thì đáy lòng bỗng nhiên có chút loạn, cô cũng không phát hiện ra Lục Trình Dương đã bắt đầu xử lý vết thương cho cô bởi vì động tác của anh rất dịu dàng.

“Mấy ngày tới không được xuống nước, tắm rửa cũng cẩn thận một chút.” Lục Trình Dương bôi thuốc xong thì nhỏ giọng dặn dò.

“Con, con cũng không xuống nước.” Tô Tiểu Tông giơ bàn tay nhỏ bé lên. “Con muốn ở cùng với mẹ.”

Lục Trình Dương hết sức vui mừng, vuốt mái tóc xoăn của bé: “Ngoan lắm.”

Xử lý xong vết thương cho Tô Tầm, Lục Trình Dương liền rời khỏi, sáng sớm hôm sau anh đến Tam Á.

Ở Tam Á, mọi người đang bắt đầu chuẩn bị làm việc, lúc Lục Trình Dương tới nơi thì thấy trên bãi biển có sáu, bảy trẻ nhỏ đang chơi trên bãi cát, vào độ tuổi từ ba đến sáu.

Triệu Cần Cần cũng mới tới, đang nói chuyện với người phụ trách của Kiệt Mễ, kết quả được cho biết là còn một người mẫu nhí nữa bị bệnh không tới được, vốn dự định là tám bạn nhỏ chơi cùng nhau nhưng bây giờ lại thiếu một người.

“Có thể mời người mẫu nhí khác được không? Bây giờ các bé đang trong kỳ nghỉ hè nên tìm một người thay thế rất dễ, không phải sao?” Triệu Cần Cần đề nghị.

“Được thì được thôi nhưng còn phải xem hình tượng, khí chất nữa, độ tuổi tốt nhất là bốn tuổi.”

Bốn tuổi, đáng yêu ... Con nuôi của cô không phải như thế sao? Triệu Cần Cần lập tức nghĩ đến Tô Tiểu Tông, là một cậu nhóc vừa đáng yêu, vừa xinh đẹp lại có mái tóc xoăn nữa chứ, còn có ai có hình tượng và khí chất hơn Tô Tiểu Tông nữa đây?

Không có! Triệu Cần Cần càng nghĩ càng thấy thích hợp, nói không chừng chỉ cần Tô Tiểu Tông quay quảng cáo một lần thì sẽ nổi tiếng, từ ngôi sao nhỏ từ từ bồi dưỡng thành siêu sao, cô lên nhìn bóng lưng cao lớn thon dài của Lục Trình Dương ở phía trước, lớn lên Tô Tiểu Tông sẽ có tướng mạo và vóc dáng giống người này, thật không có thiên lý mà!

“Anh chờ một chút, tôi gọi điện thoại ... nói không chừng có thể tìm được người mẫu nhí cho anh.” Triệu Cần Cần hưng phấn nói.

“Thật sao? Vậy là cô giúp tôi một đại ân rồi đó.”

“Triệu Cần Cần.”

Đột nhiên Lục Trình Dương xoay người nhìn cô, Triệu Cần Cần lập tức đi đến trước mặt anh, điện thoại còn chưa gọi đi, cô chợt nhớ tới có phải là mình nên hỏi vị bố ruột của con nuôi cô trước một tiếng hay không? Vừa rồi anh nghe thấy sao?

Lục Trình Dương cúi đầu nhìn màn hình di động của Triệu Cần Cần, là số điện thoại của Tô Tầm, lạnh lùng mở miệng: “Con trai tôi không quay quảng cáo.”

Triệu Cần Cần mờ mịt nhìn anh: “Tại sao lại không quay? Trẻ nhỏ quay quảng cáo rất hay nha, sau này nói không chừng ngày càng có nhiều ...” nhiều hợp đồng quảng cáo, từ nhỏ đã được bồi dưỡng tương lai có thể thành siêu sao, có cái gì không tốt chứ.

Cô còn chưa nói hết lời thì đã bị Lục Trình Dương lạnh lùng cắt đứt: “Tôi không đồng ý.”

Lý do này đơn giản mà hiệu quả, anh là bố của Tô Tiểu Tông, anh nói không đồng ý thì không thể chụp được, Triệu Cần Cần có chút tiếc hận nói: “Được rồi ...”

Triệu Cần Cần chưa từ bỏ ý định, vừa xoay người liền nhắn tin cho Tô Tầm, nhận được câu trả lời: “Không được.”

Được rồi, đều không đồng ý, Triệu Cần Cần nghiêng răng nghiêng lợi nhắn lại: “Hừ, tự chị sinh một đứa!”

Tô Tầm: “... Chị sinh đi.”

Triệu Cần Cần nói xin lỗi với người phụ trách, rằng bố mẹ đứa nhỏ không đồng ý nên bọn họ đành phải tìm người khác.

Buổi trưa Lục Trình Dương về lại thành phố B. Xế chiều hôm đó Tô Tầm liền từ Vạn Ninh đến Tam Á, Triệu Cần Cần thấy chân cô bị băng lại thì vội hỏi: “Làm sao vậy?”

Tô Tầm lắc đầu: “Không cẩn thận đụng phải, việc quay quảng cáo như thế nào rồi?”

“Tiến hành rồi, tìm một người mẫu nhí ngay tại chỗ luôn nhưng mà không đáng yêu bằng con nuôi của chị.” Triệu Cần Cần ôm lấy Tô Tiểu Tông, néo néo khuôn mặt của bé, cô vẫn cảm thấy tiếc hận.

“Không ảnh hưởng đến hiệu quả quảng cáo là được.” Buổi sáng nhận được tin nhắn của Triệu Cần Cần, cô đã hỏi qua ý kiến của Tô Tiểu Tông, còn giải thích cho con trai hiểu thế nào là chụp quảng cáo, cùng với việc sau này người ta sẽ nhìn thấy bé trong clip quảng cáo trên tivi. Cô không phải là một người mẹ không sáng suốt như vậy, nếu Tô Tiểu Tông nói thích thì cô cũng cảm thấy không sao, coi như cho bé giải trí một chút.

Tô Tiểu Tông nghiêm túc lắc đầu: “Con không thích quay quảng cáo, con không muốn nhiều người nhìn thấy con trên tivi ...”

“Đương nhiên là ảnh hưởng đến hiệu quả rồi! Người mẫu không có đẹp trai như vậy!” Triệu Cần Cần hôn một cái lên khuôn mặt mềm mại của Tô Tiểu Tông.

“Chị định khi nào về?” Tô Tầm hỏi.

“Nếu bên này không có vấn đề gì thì cũng không cần chị tiếp tục ở lại, tối mai là có thể về rồi, mặt trời nơi này quá gay gắt, ở thêm mấy ngày nữa thì chị

sẽ đen mắt.” Triệu Cần Cần chu môi nhìn Tô Tầm, bất mãn nói: “Em đã đến đây hơn một tuần rồi mà không thấy đen đi chút nào cả.”

Tô Tầm nhìn cánh tay mình: “Có đen đi một chút.” Nhưng không quá rõ.

Ngược lại Tô Tiểu Tông có chút đen, vốn là khuôn mặt trắng nõn mềm mại nhưng bây giờ lại hơi có màu lúa mạch. Làn da của Lục Trình Dương vẫn luôn là màu lúa mạch khỏe khoắn, bây giờ Tô Tiểu Tông càng giống như phiên bản thu nhỏ của Lục Trình Dương.

Bởi vì liên quan đến công việc nên Triệu Cần Cần rất bận, phải đến hơn bảy giờ mới xong việc; Tô Tầm và Tô Tiểu Tông cũng đợi cô đến hơn bảy giờ mới cùng nhau đi ăn tối.

Trên đường về khách sạn thì nhận được điện thoại của Lâm Đan, cô hỏi Tô Tầm: “Tô Tầm, bây giờ em đang đi du lịch sao?”

“Vâng, em đưa con trai ra ngoài chơi vài ngày, sao chị biết?” Tô Tầm có chút nghi hoặc, cô không hề nói cho chị ấy biết mà.

Đầu bên kia điện thoại Lâm Đan kinh ngạc nhìn Mục Viễn nhưng dù sao cô cũng quá thành thực trong giao tiếp, chỉ kinh ngạc mấy giây liền khôi phục lại sự bình thường: “Không ngờ em đã có con trai rồi, hôm nào dẫn bé đi ra ngoài cùng ăn bữa cơm nha.” Nói xong thì nhìn Mục Viễn một cái, trước đây cô luôn cảm thấy Mục Viễn là người tâm cao khí ngạo, không ngờ lại thích một người phụ nữ đã có một đứa con trai.

Tô Tầm đồng ý: “Dạ được.”

Lâm Đan: “Chị gọi điện là muốn hỏi khi nào thì em tới làm? Sau khi đi du lịch về hả?”

Thực ra là Mục Viễn nhờ cô hỏi, hôm qua anh mới biết Lục Trình Dương cũng đi Tam Á; anh biết rõ Tô Tầm và Lục Trình Dương đã từng đi đến đó. Trở lại chôn cũ, anh lo lắng hai người ở Tam Á sẽ phát sinh chuyện gì đó, Tô Tầm sẽ thay đổi thái độ với Lục Trình Dương.

Tô Tầm suy nghĩ một chút: “Thứ hai, được không ạ?”

Lâm Đan cười: “Được, không thành vấn đề, cứ quyết định như vậy đi, chị đã chuẩn bị xong bàn làm việc của em rồi.”

Lúc cúp điện thoại thì mấy người Tô Tầm cũng đi đến khách sạn. Tô Tầm vừa giương mắt lên thì nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc đi vào chỗ rẽ, bước chân cô đột nhiên dừng lại, khẽ nhíu mày.

“Sao vậy?” Triệu Cần Cần xoay người nhìn Tô Tầm, nghi hoặc hỏi.

Tô Tầm thu hồi ánh mắt, nhàn nhạt nói: “Không có gì, hình như em vừa thấy một người hết sức đáng ghét mà thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Chương 35

Triệu Cần Cần nhìn theo ánh mắt của Tô Tầm: “Ai vậy? Chị có biết không?”

Tô Tầm im lặng, nhìn Tô Tiểu Tông đang đi ở phía trước: “Nếu như em nhìn không lầm ... thì chị cũng biết nhưng chưa gặp qua.”

“Chẳng lẽ là ... người phụ nữ tới công ty tìm Lục Trình Dương?” Triệu Cần Cần nhớ tới mấy người bàn tán lần trước trong phòng làm việc, bĩu môi: “Không phải là cô ta đi theo Lục Trình Dương đến đây chứ? Hình như không phải ... Lục Trình Dương đã về rồi mà.”

Triệu Cần Cần tìm tòi nghiên cứu nhìn Tô Tầm: “Không phải là nhắm vào em chứ?”

Tô Tầm cười tự giễu: “Ai biết được, có lẽ chỉ là trùng hợp.” Nhớ tới chuyện lần trước ở cửa nhà trẻ thì trong lòng Tô Tầm cảm thấy bức bối nhưng cô hy vọng lần này chỉ là trùng hợp.

“Mẹ ơi, nhanh lên!” Tô Tiểu Tông đi ở phía trước, tự mình đi vòng qua cửa xoay của khách sạn mấy lần nhưng thấy mẹ vẫn đứng ở cửa thì nhịn không được thức giục.

“Được, mẹ đến ngay đây.” Tô Tầm cười đi tới.

Tô Tiểu Tông không đi theo cửa xoay nữa, chạy tới ôm lấy đùi mẹ, ngược cái đầu nhỏ lên hỏi: “Mẹ ơi, tối mai chúng ta thật phải trở về sao?” Bé rất thích nơi này mà, ở đây rất thú vị lại được ăn nhiều đồ ăn ngon nữa; mẹ cũng cho bé ăn rất nhiều đồ ăn vặt, về một cái sẽ không được ăn nữa. Ở đây mỗi tối còn có thể ngủ cùng với mẹ, bé rất vui, về nhà sẽ phải ngủ một mình ...

Dù sao cũng là đứa nhỏ, lại là lần đầu tiên được đi du lịch nên không muốn về là điều bình thường. Tô Tầm gật đầu, sờ lên mặt của con trai: “Lần sau mẹ sẽ dẫn con đến nơi khác chơi, được không?”

Tô Tiểu Tông dùng sức gật đầu: “Mẹ ơi, lần sau là lúc nào? Có phải là rất lâu không?” Lúc cu cậu nói ‘rất lâu’ còn nhìn lên trời một cái.

Triệu Cần Cần bị vẻ mặt của Tô Tiểu Tông chọc cười, ở bên cạnh cười ha ha, Tô Tầm cũng cười: “Sẽ không quá lâu, ... Quốc khánh hoặc chờ con được nghỉ đông.” Dẫn con trai ra ngoài chơi một chút cũng không sao, cô đã quyết định hàng năm phải dẫn con trai đi du lịch ít nhất một lần.

Tô Tiểu Tông đếm trên đầu ngón tay, phát hiện không bao lâu nữa sẽ đến quốc khánh thì vui vẻ như muốn bay lên, khoan khoái chạy lại cửa xoay đi vài vòng ...

Trở lại phòng, Tô Tầm xả đầy nước bồn tắm, Tô Tiểu Tông tự mình bò lên đi vào, thân thể nhỏ bé ở trong bồn tắm ra sức quẫy đạp: “Mẹ ơi, bố có biết bơi không ạ?”

Tô Tầm gật đầu: “Biết.” Lục Trình Dương bơi rất giỏi, trước kia còn đưa cô đến hồ bơi để dạy cô nhưng mà cô học không được, lại còn bị anh chiếm tiện nghi nữa ...

Tô Tiểu Tông dựa cái đầu nhỏ vào cạnh bồn tắm, hai chân khoan khoái đạp nước giống như con ếch vậy: “Khi bố về, bố sẽ dạy con bơi chứ?”

“Dạy chứ, chỉ cần con nói với bố thì bố sẽ dạy con ngay.” Lục Trình Dương hẳn là sẽ rất cam tâm tình nguyện, ngay cả xếp gỗ mà anh cũng rất sẵn lòng chơi cùng với Tô Tiểu Tông rồi.

“Thật tốt quá.” Tô Tiểu Tông rất vui mừng, “Con muốn bố mau mau trở về một chút ...”

Tô Tầm mỉm cười, lần này trở về liền tìm cơ hội để con trai và Lục Trình Dương nhận nhau.

...

Ngày hôm sau, Tô Tầm dẫn Tô Tiểu Tông đến hiện trường quay quảng cáo, nhân viên hiện trường nhìn thấy Tô Tiểu Tông cũng không nhận được nhìn cu cậu chăm chăm, mặt mũi người phụ trách đầy tiếc hận nhìn Triệu Cần Cần: “Người hôm qua cô nói chính là đứa bé này sao?”

Triệu Cần Cần gật đầu: “Đúng vậy, có phải là hết sức đáng yêu không?”

Người phụ trách tiếc hận gật đầu: “Đầu xoắn nhỏ kia thật là đáng yêu, mấy người mẫu nhí này không ai có tóc xoắn cả, trẻ nhỏ, nhất là bé trai, có được mái tóc xoắn tự nhiên đáng yêu như thế đúng là rất hiếm ...”

Triệu Cần Cần tiếp tục gật đầu: “Đúng vậy.”

Người phụ trách: “...” quảng cáo cũng đã quay được một phần ba rồi.

“Đúng rồi, ý tưởng của cái quảng cáo này chính là do cô ấy viết.” Triệu Cần Cần chỉ về phía Tô Tầm đang đứng ở một bên.

“... Vậy tại sao cô ấy lại không đồng ý cho con trai quay quảng cáo chứ, cơ hội tốt vậy mà.” Người phụ trách nghi hoặc hỏi, lại nhìn Tô Tầm, còn trẻ như vậy mà đã có con trai lớn rồi.

“Tầm Tầm, qua bên này ngồi.” Triệu Cần Cần ngoác tay với Tô Tầm.

Tô Tầm đang đứng dưới một cái ô lớn nhìn mọi người quay quảng cáo, Tô Tiểu Tông kéo cô, bàn tay nhỏ bé chỉ về phía bên kia.

Tô Tầm nhìn thoáng qua bên kia rồi dắt Tô Tiểu Tông đi tới.

Cái ô bên này còn lớn hơn, Tô Tiểu Tông ngược đầu nhìn một vòng, có một cô gái xách một cái ghế cho người mẫu nhí ngồi lại cho Tô Tiểu Tông, nhân cơ hội sờ mái tóc xoắn của cu cậu, lại nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của bé, khen ‘thật đáng yêu’; Tô Tiểu Tông nói câu: “Cảm ơn.” Cô gái lại xoa mái tóc xoắn của bé một lúc rồi thỏa mãn rời đi.

Triệu Cần Cần từ phía sau ôm đến một trái dừa lớn có cắm ống hút, nhét vào trong lòng Tô Tiểu Tông: “Uống đi.”

“Cảm ơn dì Cần Cần.” Tô Tiểu Tông đen mặt, trái dừa lớn thế kia nhưng bé chỉ ngồi trên một cái ghế nhỏ nên đứng lên, cố hết sức giơ cao trái dừa lên: “Mẹ uống đi.” Nhưng quả dừa quá nặng, thiếu chút nữa là cu cậu làm rơi rồi.

Tô Tầm vội vàng cầm giúp con trai, nhìn Triệu Cần Cần: “Quả dừa lớn như vậy, đây là chị muốn em cầm cho con trai em uống sao?”

Triệu Cần Cần liếc Tô Tầm một cái, mắt công cô còn lấy quả lớn nhất, “Uống không hết thì em uống.”

Tô Tầm ngồi xuống bên cạnh Tô Tiểu Tông, giúp con trai uống một ít trước sau đó mới để cho bé ôm quả dừa ngồi xuống ghế.

Người phụ trách nhìn chăm chăm Tô Tiểu Tông, quả dừa lớn dường như choán hết người cu cậu, lúc ngồi xuống thì quả dừa ở ngay dưới cằm của cậu

nhóc. Tô Tầm Tong lấy tay để ống hút vào miệng mình, giống như uống sữa, từ từ mím cái môi lại bắt đầu hút nước dừa: “Đứa nhỏ này sao nhìn có chút quen mắt vậy chứ?”

Trong lòng Tô Tầm giật thót, Triệu Càn Càn nhìn cô, vội nói: “Có sao? Trẻ nhỏ đều đáng yêu như vậy mà.”

Nghe thấy người phụ trách nói như vậy thì những nhân viên làm việc ở đây đều đánh giá Tô Tầm Tong một phen.

Thấy có nhiều người nhìn mình như vậy nên Tô Tầm Tong cắn ống hút mềm mại thẹn thùng cúi đầu xuống, cả khuôn mặt trốn phía sau quả dừa, chỉ chừa ra đôi mắt.

“A! Giống giám đốc Lục, đôi mắt và chân mày giống nhau như đúc!” Có người hô lên.

“Thật sao, xem ra là giống thật ...”

Triệu Càn Càn: “...” Ngày hôm qua Lục Trình Dương cũng ở đây hai, ba tiếng, chỉ nói ít lời với người phụ trách, sao những người này lại nhớ kỹ như vậy ...

Tô Tầm mím môi không nói lời nào, tay nắm chặt cho thấy cô đang căng thẳng nhưng cô không thể ngăn người cảm người khác nói chuyện được, nhìn vào đôi mắt mờ mịt của Tô Tầm Tong thì cô thấy an tâm, may mắn là bọn họ không nói thẳng tên của Lục Trình Dương.

Quả thật Tô Tầm Tong rất giống Lục Trình Dương, có người thậm chí còn hoài nghi có phải là con trai của Lục Trình Dương hay không nhưng không ai dám nói lung tung bởi vì thấy sắc mặt của Tô Tầm vẫn cứ nhàn nhạt như thế, không nói lời nào cũng không giải thích.

Đề tài này cuối cùng cũng trôi qua.

Buổi chiều bên Triệu Càn Càn đổi chỗ quay quảng cáo, có chút xa nên Tô Tầm không đi cùng, dẫn Tô Tầm Tong về phòng ngủ trưa.

Phía sau là tiếng gậy cao gót đập trên sàn, cứ liên tục đi theo phía sau cô như bóng với hình. Tô Tầm nhú mày nhưng cũng không quay đầu lại, dắt tay Tô Tầm Tong đi nhanh hơn, Tô Tầm Tong cho rằng mẹ muốn đua với bé xem ai đi nhanh hơn nên khoan khoái nâng chân đuối kịp theo mẹ.

Trên vai đột nhiên bị vỗ một cái: “Tô Tầm, đi vội như vậy làm cái gì?”

Tô Tầm dừng lại, quay đầu nhìn cô ta, thần sắc nhàn nhạt không lên tiếng; Tô Tầm Tong vừa nhìn thấy cô ta liền cảnh giác, không cẩn thận liền thốt ra lời: “Dì xấu!”

Trình Nhiễm nhú mày nhìn Tô Tầm Tong, giống như thấy được trên khuôn mặt của bé trai ánh mắt chán ghét của Lục Trình Dương, sắc mặt cô ta trong nháy mắt đen lại: “Mày nói bậy bạ cái gì đó!”

Tô Tầm kéo Tô Tầm Tong ra phía sau, cô không hiểu tại sao lúc nào Trình Nhiễm cũng tìm cô gây sự, cô và Lục Trình Dương đã không còn quan hệ gì nữa rồi, ngoại trừ đứa nhỏ.

Nhìn ánh mắt ghen ghét của Trình Nhiễm, Tô Tầm lạnh lùng nói: “Phiền cô đừng dùng dáng vẻ này dọa con tôi.”

Trình Nhiễm cười lạnh một tiếng: “Dáng vẻ này của tôi? Cô nói một chút xem bây giờ tôi có dáng vẻ gì?”

“Đồ phụ.” (1)

(1) Đồ phụ: Người phụ nữ có tính hay ghen ghét.

“Cô ...”

Trình Nhiễm nhìn khuôn mặt trắng nõn của Tô Tầm, mặc dù đã có một đứa con trai bốn tuổi nhưng khí chất của cô vẫn giống như năm năm trước, sạch sẽ thuần túy làm cho người ta muốn hủy diệt nhưng lại được Lục Trình Dương liều mạng bảo vệ, ngay cả đứa bé này cũng giữ được.

Cô ta là ghen tị, ghen tị với Tô Tầm, cho dù năm năm cô không hề xuất hiện nhưng cô lại hoàn toàn ngự trị trong trái tim Lục Trình Dương, cô ta có đánh vỡ đầu cũng không chen chân vào được dù chỉ là một góc nhỏ.

Mấy năm nay cô ta hoàn toàn quên mất Tô Tầm, chưa từng nhớ tới việc muốn nhìn xem người phụ nữ này sống như thế nào. Nguyên nhân là do Lục Trình Dương đem đến ảo giác cho cô ta.

Lúc trước cô ta nhìn thấy trong ví tiền của Lục Trình Dương có ảnh của Tô Tầm nên cho người trộm ví của anh, ngay cả điện thoại di động cũng trộm; lại phát hiện trong máy vi tính của anh cũng có nên thừa lúc anh không có nhà cũng sai người trộm luôn máy tính. Cô ta hủy diệt tất cả những gì bên cạnh anh có liên quan đến Tô Tầm nhưng Lục Trình Dương chỉ lạnh lùng nhìn cô ta; Trình Nhiễm trả lại ví tiền, điện thoại di động, máy tính cho anh nhưng anh cũng không nói một lời.

Lúc anh và Tô Tầm ly hôn được một năm mà lúc đó anh cũng đang ở trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, cô ta cho rằng Lục Trình Dương cũng bắt đầu từ từ quên Tô Tầm, đã quên chính mình từng cưới vợ bởi vì anh hoàn toàn không có nhắc đến cô nên dần dần cô ta cũng không nhắc tới nữa, thậm chí suýt chút nữa quên sự tồn tại của người này.

Dù vậy Lục Trình Dương vẫn lạnh lùng như cũ với cô ta, thậm chí là chán ghét nhưng cô ta cũng không nghĩ đến Tô Tầm; cô ta cho rằng Lục Trình Dương chán ghét cô ta bởi vì cô ta là con gái của Trình gia, bởi vì cô ta có quan hệ với Giang gia, bởi vì cô ta vì có thể ở cùng với anh mà khiến cho anh gặp nhiều phiền toái hơn ...

Cho đến gần đây Trình Nhiễm mới hiểu được, sở dĩ Lục Trình Dương không đề cập đến Tô Tầm là muốn cho cô ta quên Tô Tầm đi, không tìm Tô Tầm gây sự. Tâm tư của người đàn ông này sâu biết bao nhiêu mà Tô Tầm lại được anh giấu ở nơi sâu nhất, bất luận cô ta làm như thế nào cũng không phá hủy được.

Vây quanh những người đàn ông bên cạnh Trình Nhiễm lúc nào cũng là đủ các loại người đẹp, không một ai trong bọn họ giống như Lục Trình Dương có thể yêu một người phụ nữ đến tận xương tủy, cô ta cũng muốn có loại tình yêu này.

Nhưng Lục Trình Dương chỉ yêu người phụ nữ trước mặt này thôi.

Trình Nhiễm nhìn Tô Tầm, đôi mắt sắc càng lạnh như băng: “Tô Tầm, chúng ta nói chuyện một chút.”

Tô Tầm cảm thấy có chút buồn cười: “Tôi với cô có cái gì hay để nói chứ? Cô làm ơn đừng đi theo tôi nữa.” Nói xong xoay người dắt Tô Tiểu Tông rời đi.

Trình Nhiễm bước nhanh về phía trước cản lại, cúi đầu nhìn Tô Tiểu Tông, cười cười: “Cô đã không để ý như vậy thì chúng ta nói luôn ở đây.” Ngược mắt nhìn Tô Tầm, ngụ ý bắt buộc phải nói.

Tô Tiểu Tông thấy người di xấu xa này lại muốn bắt nạt mẹ, cu cậu giống như một viên đạn nhỏ xông tới đẩy cô ta ra, Tô Tầm vội vàng kéo con trai lại, vòng qua Trình Nhiễm, nói một câu: “Cô cứ chờ ở đó đi.”

“Đừng để cho tôi phải đợi quá lâu.” Trình Nhiễm quay đầu nhìn Tô Tầm rồi xoay người đi.

“Mẹ ơi, tại sao cái di xấu kia cũng tới đây vậy?” Tô Tiểu Tông nằm lỳ ở trên giường, hai cái chân lắc qua lắc lại.

Tô Tầm lật con trai nằm cho ngay ngắn lại, kéo chăn qua đắp cho hai mẹ con, nhẹ nói: “Mẹ cũng không biết, không cần phải để ý đến di ấy, chúng ta ngủ trưa nào.”

Tô Tiểu Tông ôm lấy cánh tay của mẹ, bi bô dăn dò: “Mẹ ơi, mẹ đừng đi nha ... không đi gặp cái di xấu đó.”

Tô Tầm sờ mái tóc xoăn của con trai: “Ngủ đi, nhắm mắt lại nào.”

“Vâng ạ.” Tô Tiểu Tông cọ khuôn mặt vào cánh tay của mẹ, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Hơn mười phút sau, Tô Tầm cẩn thận kéo tay Tô Tiểu Tông ra, từ trên giường bước xuống, sau khi xác định tạm thời Tô Tiểu Tông sẽ không tỉnh lại mới cầm lấy điện thoại di động đi ra cửa.

Cô không biết Trình Nhiễm rốt cuộc muốn nói với cô cái gì, điều duy nhất có thể khẳng định là có liên quan đến Lục Trình Dương, nếu đã như vậy thì nói một lần cho rõ ràng luôn.

Năm đó trước một ngày Tô Tầm rời khỏi thành phố S, Trình Nhiễm cũng đã đến trường tìm cô. Khi đó cô và hai người bạn cùng phòng đang chuẩn bị về phòng thì thấy Trình Nhiễm đang đứng dưới tầng cây của ký túc xá, dáng người cao gầy, khuôn mặt tinh xảo, cách ăn mặc thời thượng lại toàn là hàng hiệu, hấp dẫn không ít ánh nhìn.

Tô Tầm liền nhận ra cô ta, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh Lục Trình Dương và cô ta đứng chung một chỗ, hình ảnh hai người ngồi chung một chiếc xe đi mất, đáy lòng lập tức cảm thấy rất khó chịu. Khi đó Tô Tầm còn chưa biết che giấu cảm xúc của mình, cô nhìn chằm chằm vào Trình Nhiễm một lúc lâu, cảm xúc trong đáy mắt hết sức phức tạp, mãnh liệt nhất chính là cô ghét cô ta, chán ghét tới cực điểm.

Nhưng Trình Nhiễm lại cười với cô, một nụ cười hết sức kiêu ngạo, cái cằm nhỏ hất lên, đôi mắt liếc cô giống như là đang cười nhạo cô ngu dốt, cười nhạo xong liền xoay người rời đi, một câu cũng không nói nhưng lại rất có tư thái của người chiến thắng.

Tô Tầm đến quán cà phê, Trình Nhiễm ngồi ở một góc khuất nhất bên cạnh cửa sổ, sau khi Tô Tầm ngồi xuống thì trực tiếp hỏi: “Rốt cuộc cô muốn thế nào?”

Trình Nhiễm nhìn cô, giọng nói bình tĩnh: “Sau khi tốt nghiệp cô đã trở lại thành phố S một chuyến, là vì mang thai nên muốn đi tìm Lục Trình Dương phải không?”

Tô Tầm nhú mày nhìn cô ta nhưng không lên tiếng, cô không hiểu người phụ nữ này rốt cuộc muốn nói chuyện gì, làm gì.

“Tôi nghĩ là cho dù lúc đó Lục Trình Dương biết cô mang thai thì cũng sẽ không đi cùng với cô, bây giờ lại quán lấy cô bắt quá cũng là vì đứa nhỏ.” Ngữ điệu Trình Nhiễm lạnh nhạt nhưng lại hết sức ung dung.

Lúc trước Tô Tầm vừa tốt nghiệp xong liền rời khỏi thành phố S, giải quyết xong mọi chuyện là điều Lục Trình Dương quan tâm lúc đó nên anh không nghĩ tới việc Tô Tầm đã đi rồi lại trở về, ngay cả Trình Nhiễm cũng không nghĩ tới.

Ngày hôm đó trời đã rất muộn, Trình Nhiễm từ tầng hầm đi theo Lục Trình Dương, anh phải đi bộ hai tiếng mới đến căn nhà anh ở lúc trước; ở đường cái đối diện tiểu khu, cô ta nhìn thấy Tô Tầm đang đứng dưới ánh đèn đường, đang nhìn chăm chú về phía bọn họ.

Lục Trình Dương không hề phát hiện ra, gương mặt lạnh lùng đi vào trong tiểu khu, Trình Nhiễm đột nhiên chần chừ trước mặt anh, cô ta đối diện Tô Tầm, trên đỉnh đầu của cô ta cũng có một chiếc đèn đường. Lục Trình Dương nhìn Trình Nhiễm đang cản trước mặt mình, ánh mắt lạnh như băng lại có chút trống rỗng, đôi môi mỏng mím chặt.

Cô ta đến sát bên tai anh nhẹ nói: “Lục Trình Dương, tôi biết rõ anh vẫn muốn thoát khỏi Giang gia, sau đó sẽ đi tìm Tô Tầm giải thích nhưng thật đáng tiếc, bây giờ anh không có cách nào cả.” Lúc cô ta nói chuyện thì trên mặt là sự vui vẻ, môi cơ hồ áp lên tai anh, Lục Trình Dương nghe cô ta nói xong thì cả người cứng đờ ngay tại chỗ.

Lục Trình Dương bị người ta tiếm mả tụy vào buổi tối Tô Tầm đi tìm anh hôm đó cho nên Trình Nhiễm mới ung dung như vậy. Cho dù Lục Trình Dương nhìn thấy Tô Tầm, biết Tô Tầm mang thai thì cũng sẽ không chút do dự để cho cô rời khỏi mình.

Chương 36

Trước đó ở trong tầng hầm tối đen kia ...

Lúc Lục Trình Dương tỉnh lại cảm giác cái ót vẫn còn đau, ánh sáng mờ tối chiếu vào trong mắt, đột nhiên anh cảm thấy từ trước đến giờ mình chưa bao giờ bất lực như thế này. Lần đầu tiên anh nhận thức rõ ràng tầm quan trọng của quyền thế và tiền bạc; Giang gia có tiền có thế, muốn trừng phạt cả nhà anh như thế nào thì cứ trừng phạt như thế ấy. Lục Trình Uy phạm tội có ý giết người bị phán tử hình, bố anh nhất thời xúc động tìm người Giang gia để lý luận thì bị gán tội danh cố ý làm người khác bị thương nên bị tống vào tù; mẹ anh do không chịu nổi đã kích trầm trọng như thế nên bị ngắt phải nằm viện, anh cũng không rõ tình hình của bà lúc này như thế nào.

Giang gia coi người nhà anh như con kiến hôi mà giẫm đạp, không, là chà đạp; tình huống như anh lúc này có thể coi là tốt nhất, ít nhất anh không bị tống vào ngục.

“Hắn tỉnh rồi.”

Một đầu lọc thuốc là roi xuống bên chân anh, mấy người cùng nhau lại gần, trên mặt đều là vẻ khinh thường nhìn anh.

Đây không phải là lần đầu tiên Lục Trình Dương bị đưa tới nơi này, anh đều nhớ rõ dáng vẻ của mấy người trước mặt, hơn một tháng trước anh còn liều mạng với bọn chúng.

Sắc mặt Lục Trình Dương vẫn như cũ không hề thay đổi, cho dù bị khiêu khích như thế nào thì con người đen tuyền vẫn không chút gọn sóng, dù sao bây giờ chỉ còn một mình anh nên anh không còn gì phải sợ nữa.

“Tên này thật là đáng sợ, bình thường người khác bị đưa đến nơi này đã sớm cầu xin tha thứ rồi; lần trước hắn còn dám liều mạng với chúng ta, lần này chúng ta phải đi nhiệt tình của hắn mới được.” Tên dẫn đầu phun nước miếng nói.

“Trình tiểu thư không để cho chúng ta đụng đến tay chân của hắn, cũng không cho chúng ta đánh vào mặt hắn, không phải là do khuôn mặt tuần tú của hắn sao? Phụ nữ đúng là phụ nữ.”

“Đồ đâu? Lấy tới đây ...”

Cuối cùng Lục Trình Dương cũng giương mắt nhìn bọn họ, lạnh lùng nói: “Các người muốn làm gì?”

Người kia ngồi xổm xuống trước mặt anh, cười đến cực kỳ thâm độc: “Anh Trình đã nói, muốn hủy diệt một người không nhất định phải động tay động chân, trên thế giới này có một thứ có thể làm cho người ta mất đi lý trí, thậm chí là rơi xuống địa ngục; sau này không cần chúng tao phải ra tay nữa mà chính bản thân mày sẽ nhảy xuống.”

Sắc mặt Lục Trình Dương thay đổi, con người vốn trầm tĩnh rốt cuộc cũng thoáng qua một tia sợ hãi, anh biết rõ thứ mà người kia nói là gì.

Lục Trình Dương ngẩng đầu nhìn phía trước, nhìn người đang cầm ống kim tiêm từ từ đi đến thì anh muốn chạy trốn. Bọn chúng muốn làm gì cũng được nhưng anh tuyệt đối không thể đụng vào thứ này được, tuyệt đối không thể, nếu như anh chạm vào thứ này rồi ... thì rất khó có thể quay lại bên cạnh Tầm Tầm được.

“Người ngay cả cái chết cũng không sợ mà lại sợ cái này sao!” Người kia cười khẩy nói.

“Nhưng mà đây là đồ tốt, rất quý hiếm, ngày hôm nay sẽ cho mày thử miễn phí. Mày cũng đừng sợ, lúc nào lên con thì hít vài hơi hoặc là tiêm một mũi, cảm giác giống như là nằm mơ vậy, rất tuyệt.” Kim tiêm màu trắng từ từ tới gần Lục Trình Dương.

“Cút!” Lục Trình Dương dùng hết toàn lực muốn tránh khỏi sợi dây đang trói tay chân mình lại, mặt mày đỏ bừng, hàm răng hung hăng cắn chặt sợi dây; lần đầu tiên anh cảm thấy hoảng sợ, cảm giác được tư vị vũng vầy gãy chết.

Bọn chúng không ngờ sức lực của Lục Trình Dương lại lớn như vậy, tay anh thế nhưng lại thoát khỏi sợi dây thừng.

Lục Trình Dương cầm lấy một chai bia phía sau lưng hung hăng đập tới, thủy tinh bể văng lên xệt qua khoe mắt tên cầm đầu đang ngồi xồm ở kia, trong nháy mắt máu đã chảy ra.

Người kia nhắm một con mắt, vẻ mặt hung tợn: “Mẹ kiếp! Giữ hần lại cho tao!”

Bảy, tám người lập tức xông lên, đám người cuồng bạo giữ chặt Lục Trình Dương.

Lục Trình Dương dùng hết toàn lực cũng không đấu lại sự áp chế của bảy, tám người đàn ông hướng chỉ chân anh còn đang bị trói. Anh nghiêng đầu, thấy một tên cầm kim tiêm ngồi xồm xuống bên trái của anh.

Kim tiêm lạnh buốt mang theo tính hủy diệt đâm vào cánh tay anh. Bỗng nhiên Lục Trình Dương nhắm mắt lại, trong đầu thoáng qua gương mặt mỉm cười ngọt ngào của Tô Tâm, anh nhếch môi cười trào phúng, không nhúc nhích nữa.

Lúc Trình Nhiễm đi tới thì nhìn thấy trên mặt đất có hai ống tiêm bị giẫm vỡ nát, sắc mặt cô ta thay đổi, gương mặt nhìn Lục Trình Dương. Đôi mắt của anh đen như mực nhưng lại tĩnh lặng giống như đầm nước sâu, lạnh như băng.

Cẩn rằng đi đến trước mặt những người kia, hung hăng cho những người đó mấy cái tát: “Ai cho các người làm như vậy? Ai cho các người tiêm cái này vào người anh ấy?”

Trình Nhiễm tức giận đến tay cũng run lên, ngực kịch liệt phập phồng. Đó là người đàn ông mà cô ta muốn, cô ta làm sao nhìn được khi người khác đối xử với anh như vậy.

Người kia bị đánh nên cực kỳ uất nghẹn, bị một người phụ nữ đánh nhưng lại không thể đánh trả, chỉ có thể ảm đạm nói: “Anh Trình sai bảo.”

Trình Nhiễm nắm chặt tay, hung hăng lườm những người kia rồi xoay người cời trói cho Lục Trình Dương. Trong lòng cô ta cảm thấy rất khó chịu, cô ta biết rõ loại ma túy này, một khi chạm vào sẽ rất khó từ bỏ, cuộc đời của bao nhiêu người đã bị thứ độc phẩm này hủy diệt. Nếu là lúc trước, Lục Trình Dương như thế nào cũng không quan hệ gì đến cô ta cả, lấy thân phận của cô ta thì không nên dính chút quan hệ nào với anh nhưng mà bây giờ chính là cô ta thích anh.

Lục Trình Dương đứng lên, phủi bụi đất trên người, lạnh lùng nhìn những người kia một cái rồi rời khỏi cái tầng hầm dơ bẩn này.

Trình Nhiễm đuổi theo: “Lục Trình Dương, em sẽ giúp anh cai nghiện.”

Lục Trình Dương làm như mất diếc tai nghe, ánh mắt của anh vẫn thẳng tắp nhìn con đường phía trước nhưng anh hoàn toàn không thấy đường đi, chỉ theo trực giác đi về phía trước. Anh không biết mình đi bao lâu mới đến trước tiểu khu, đột nhiên Trình Nhiễm chặn ở trước mặt anh, cô ta đến gần anh nói nhỏ vào tai anh: “Lục Trình Dương, em biết rõ anh vẫn muốn thoát khỏi Giang gia, sau đó sẽ đi tìm Tô Tâm giải thích nhưng thật đáng tiếc, bây giờ anh không có cách nào cả.”

Thân thể Lục Trình Dương cứng đờ, nhìn cô ta, đột nhiên anh cười lên, đáy mắt không có một tia tâm tình nào cả: “Tôi lúc nào đã nói qua là tôi sẽ đi tìm cô ấy chứ?”

Trình Nhiễm sửng sốt, sau đó nở nụ cười: “Chưa nói qua.” Ánh mắt cô ta lướt qua bả vai anh nhìn về phía đối diện, Tô Tâm vẫn còn đang đứng ở đó. Cô ta đột nhiên vươn tay muốn ôm Lục Trình Dương, đang muốn ngẩng đầu hôn anh thì chạm vào đôi mắt lạnh như băng của anh nên cô ta ngừng lại, giọng nói nghiêm túc: “Em giúp anh tìm bác sĩ, giúp anh cai nghiện; hôm nay là lần đầu tiên anh chạm vào nên cũng không có vấn đề ...”

“Cút!” Lục Trình Dương đẩy cô ta, “Sau này cách xa tôi một chút.”

Trình Nhiễm bị Lục Trình Dương đẩy một cái, cái mông nện xuống đất nhìn rất khó coi, phản ứng đầu tiên của cô ta là nhìn bên kia đường, ở đó đã không còn ai.

Trong khoảnh khắc Trình Nhiễm ôm lấy Lục Trình Dương thì Tô Tâm đã lên chiếc xe taxi dừng ở trước mặt, đầu cũng không quay lại rời đi.

...

Trình Nhiễm lấy điện thoại di động ra, mở một đoạn video rồi đưa đến trước mặt Tô Tâm: “Cô xem một chút sẽ biết, người đàn ông trước kia cô yêu đã từng sa ngã như thế nào.”

Tô Tâm cúi đầu nhìn màn hình điện thoại di động, phòng khách quen thuộc, gian phòng quen thuộc, còn có Lục Trình Dương đang ngồi trên sofa, đứng trước sofa là Trình Nhiễm, hình ảnh trong clip là căn nhà trọ trước kia của Lục Trình Dương và Tô Tâm. Trình Nhiễm là muốn cho cô xem xuân cung sống sao? Làm vậy để cô hoàn toàn hết hy vọng? Cô đã sớm chết tâm rồi.

Vừa muốn đẩy di động trở về thì trong clip Lục Trình Dương vốn đang cúi đầu đột nhiên phát ra âm thanh nôn ói. Ống kính quay sát lại, cô có thể nhìn rõ mồ hôi trên trán anh giàn giụa, sắc mặt xám trắng, giống như bị bệnh rất nghiêm trọng ...

Đầu ngón tay của Tô Tâm khựng giữa không trung rồi từ từ hạ xuống, đôi mắt chăm chú nhìn vào đoạn video, trong clip truyền ra giọng nói sốt ruột của Trình Nhiễm: “Lục Trình Dương, anh thế nào rồi?”

Lục Trình Dương ngẩng đầu lên, dựa vào sofa, vẻ mặt thống khổ không chịu nổi, cách màn hình điện thoại cũng có thể nghe được hô hấp nặng nề cùng

âm thanh đè nén thống khổ của anh, thân thể cao lớn từ từ co lại, run rẩy giống như lên cơn sốt: “Biến, tôi đã bảo cô cách xa tôi một chút ...”

Trong lòng Tô Tầm chấn động, nhéo vào người mình một cái. Nhìn đáng vẻ thống khổ không chịu nổi của Lục Trình Dương trong clip thì cô cảm thấy đau lòng khó chịu, rất là khó chịu.

“Em đã giúp anh liên hệ với bác sĩ giỏi rồi, em, bây giờ em sẽ gọi anh ta đến ...” Trình Nhiễm ôm lấy anh nhưng Lục Trình Dương đẩy cô ra: “Tránh ra, tôi bảo cô cút ... cút đi ...”

Video hoàn toàn ngừng lại, toàn thân Tô Tầm lạnh buốt nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại, trong đầu chợt lóe qua khuôn mặt xám trắng thống khổ cùng thân thể cao lớn run rẩy của Lục Trình Dương ... Ngực giống như bị chặn lại, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Đó là ... do hút thuốc phiện sao? Lục Trình Dương ... nghiện ma túy?

Tô Tầm khó có thể tin nhìn Trình Nhiễm, trong đầu đều là hình ảnh trong clip. Cô làm thế nào cũng nghĩ không ra một người đàn ông trầm ổn, khác chế như Lục Trình Dương lại có thể hút thuốc phiện ...

“Thấy rõ chưa, có phải là rất bất ngờ hay không, Lục Trình Dương thế nhưng lại chạm vào thứ này?” Trình Nhiễm lấy lại điện thoại đi động, hài lòng khi thấy sắc mặt trắng bệch cùng cảm xúc trong mắt của Tô Tầm “Tôi đã giúp Lục Trình Dương cai nghiện, đó là một quá trình liên tục, dài đằng đặc và rất gian nan. Tôi chỉ muốn nói cho cô biết, tôi mới chính là người phụ nữ đã sống cùng với Lục Trình Dương vượt qua những ngày kia.”

...

Lúc Tô Tầm trở lại khách sạn thì Tô Tiểu Tông vẫn còn đang ngủ, cô kéo chăn ra chui vào, ôm lấy thân thể mềm mại của con trai, cảm ổm trên mái tóc xoắn mềm mại của bé; cả người cô vẫn đang còn ở trong cơn chấn động cực độ cùng với sự khó chịu mơ hồ. Cô không muốn tiếp nhận sự thật này, thậm chí còn muốn dối gạt bản thân là tất cả những gì cô nghe được, thấy được lúc này là giả.

Lục Trình Uy có ý giết người bị phán tử hình, Lục Trình Dương hút thuốc phiện ... vậy còn bố mẹ anh đâu?

Tại sao anh lại chạm vào thứ này? Chẳng lẽ anh không biết đó là độc sao? Tô Tầm hoàn toàn không đoán được; đáng vẻ của Lục Trình Dương ngoài thành thực chừng chạc hơn thì cũng không khác gì nhiều so với năm năm trước. Cô nghĩ như thế nào cũng không hình dung được người trong clip và Lục Trình Dương là một.

“Mẹ ơi ...”

Tô Tiểu Tông bị Tô Tầm ôm chặt nên cu cậu ngủ không thoải mái, mơ mơ màng màng đã tỉnh lại.

Tô Tầm cúi đầu nhìn con trai: “Dậy rồi sao? Còn muốn ngủ nữa không?” Cô ép hết những suy nghĩ hỗn loạn trong đầu vào đáy lòng.

“Không ạ.” Tô Tiểu Tông dụi mắt, cong cái miệng lên quán lấy cái chăn, xoay người ngồi dậy: “Mẹ ơi, chúng ta chuẩn bị về nhà sao?”

“Ừ, đợi đi Cần Cần trở lại thì chúng ta liền đi đến sân bay.” Tô Tầm đứng dậy đi thu dọn hành lý.

Tô Tiểu Tông như cái đuôi nhỏ đi theo sau lưng cô, cu cậu vừa mới tỉnh ngủ nên vẫn còn có chút mơ màng: “Mẹ ơi, chú cũng trở về sao?”

Động tác trên tay Tô Tầm dừng lại một chút, nhỏ giọng nói: “Ừ, chú cũng trở về.”

“Tiểu Tông, con thích chú sao?” Tô Tầm dừng động tác lại, kéo Tô Tiểu Tông đến trước mặt mình, nghiêm túc hỏi.

Tô Tiểu Tông cúi đầu cẩn thận nhớ lại, vẻ mặt nghiêm túc trả lời: “Có đôi khi rất thích nhưng có đôi khi lại không biết có thích hay không ...”

“Không thích những lúc nào?” Tô Tầm hỏi con trai.

“Lần trước chú lên đến nhà chúng ta, hình như mẹ không vui nên con không thích chú; còn tối hôm qua nữa, mẹ cũng không vui khi ở cùng chú ...” Tô Tiểu Tông cúi đầu, hai đầu ngón tay chọc vào nhau.

Tô Tầm biết Tô Tiểu Tông được sinh ra ở gia đình đơn thân nên hiểu chuyện, nhạy cảm hơn so với những đứa trẻ trong gia đình bình thường khác nhưng không hề nghĩ tới con trai cũng cảm giác được ngay cả việc cô có vui hay không. Tô Tầm sờ cái đầu nhỏ của con trai, bảo bé tự mình gấp quần áo của mình lại.

Tô Tiểu Tông thích nhất là được mẹ bảo làm việc, lập tức chạy lại gần tú lấy ra quần áo của mình, ném ở trên giường học theo mẹ vuốt phẳng, sau đó gấp lại.

Đội đến chạng vạng thì Triệu Cần Cần vội vàng chạy về, nhét hành lý vào trong valy, ba người vội vàng chạy tới sân bay, thiếu chút nữa là lỡ chuyến bay rồi.

Máy bay đáp xuống, bọn họ đã về đến thành phố B.

Triệu Cần Cần kéo valy hành lý: “Chị qua bên kia bắt xe, em thì sao? Về bằng cái gì?”

Tô Tầm nhìn cô một cái: “Đừng bắt xe nữa, em bảo anh trai tới đón, chút nữa bảo anh ấy đưa chị về luôn.”

Triệu Cần Cần cũng không khách khí với Tô Tầm, cười tủm tỉm nói: “Vây thì tốt quá, chị còn có thể tiết kiệm được vài chục đồng. Trước đây hay nghe em nói anh trai giúp em chăm sóc con nên chị rất tò mò, đàn ông biết chăm sóc trẻ nhỏ đều không phải là đàn ông bình thường đâu.”

Khỏe miệng Tô Tầm cong lên, trước đây cô không nghĩ tới việc tác hợp anh trai với bạn tốt của mình, ý nghĩ này cũng là đột nhiên nảy sinh thôi. Tô Tầm càng nghĩ càng cảm thấy không sai nên hôm nay mới bảo anh trai tới sân bay đón mình.

Từ sân bay đi ra, người mà Tô Tầm nhìn thấy lại là Lục Trình Dương, thân ảnh cao lớn anh tuần tùy tiện đứng ở chỗ kia giống như hạc giữa bầy gà.

Tô Tầm đứng ở bậc thang nhìn thấy anh mà sợ run, lại một lần nữa nghĩ đến cái video kia, Lục Trình Dương... thật sự hút thuốc phiện sao? Việc hai người ly hôn có liên quan đến chuyện này hay không?

Lục Trình Dương đã nhìn thấy Tô Tầm, anh bước đi về phía cô.

Tô Tầm lại nhìn không được suy đoán lung tung, lắc đầu, không nhìn anh nữa, dắt Tô Tiểu Tông đi về phía Tô Thâm.

Mà Triệu Cần Cần vừa nhìn thấy Tô Thâm một cái thì trong nháy mắt sắc mặt liền thay đổi. Cô vừa định tránh đi chỗ khác thì liền bị Tô Tầm giữ chặt lại, kéo tới trước mặt Tô Thâm: “Anh trai em”

Triệu Cần Cần: “!!!” Năm đó Tô Thâm từng nói với cô, anh có một cô em gái rất hay mách lẻo, từ nhỏ đến lớn hại anh bị đánh rất nhiều lần, tranh thủ từng phút từng giây để có được sự đồng cảm của cô nhưng mà Tô Tầm đâu có giống như người hay mách lẻo chứ? Khác hoàn toàn với người ‘em gái mà anh chán ghét’ có được không?!

Triệu Cần Cần cảm thấy Tô Thâm lại thêm một tội ác nữa – miệng toàn lời nói dối.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Chương 37

Tô Tầm đang nhìn Tô Tiểu Tông đi ở phía trước, một tay kéo valy, một tay lại kéo Triệu Cần Cần nên căn bản không chú ý đến vẻ mặt của Tô Thâm và Triệu Cần Cần.

Lúc này Tô Tầm mới phát hiện ra Tô Thâm đang nhử mày nhìn chăm chăm vào Triệu Cần Cần, nghiêng đầu nhìn Triệu Cần Cần thì cũng phát hiện ra sắc mặt của cô ấy cũng không tốt; Tô Tầm có chút nghi ngờ nhìn bọn họ: “Hai người biết nhau sao?”

Tô Thâm: “Biết.”

Triệu Cần Cần: “Không biết!”

Tô Tầm nhìn sắc mặt không vui của Triệu Cần Cần, mơ hồ hiểu được. Cô đang suy nghĩ không biết phải làm sao với tình huống này thì Tô Tiểu Tông đột nhiên bị người đi đường vội vàng đi ngang qua đụng phải, thân thể nhỏ bé xiêu xiêu vẹo vẹo như muốn ngã về phía sau. Tô Tầm cả kinh, vội vuron tay ra nhưng một đôi tay thon dài mạnh mẽ đã nhanh hơn cô, từ phía sau vững vàng đón lấy Tô Tiểu Tông, dễ dàng bế lên, hóa giải sự việc ngoài ý muốn này.

Tô Tiểu Tông bị đụng phải có chút bối rối, lúc được người ôm lấy thì mờ mịt quay đầu, nhìn thấy Lục Trình Dương thì hai mắt sáng lên: “Chú, tại sao chú lại tới đây?”

Đối với trẻ nhỏ như Tô Tiểu Tông mà nói những lúc Lục Trình Dương xuất hiện ở bên cạnh cậu là rất đặc biệt bởi vì cậu không biết thời điểm nào Lục Trình Dương lại đột nhiên xuất hiện.

Đáy mắt Lục Trình Dương mang theo ý cười, trên khuôn mặt nhìn rất ôn hòa: “Chú tới đón cháu.”

“Nhưng mà cậu cũng đến đón chúng cháu...” Tô Tiểu Tông ở trong lòng Lục Trình Dương xoay người, nhìn về phía Tô Thâm, bí bô gọi: “Cậu ơi!”

Thấy Tô Thâm không để ý đến mình thì Tô Tiểu Tông xoay người ôm lấy cái cổ của Lục Trình Dương.

Tô Tầm đứng ở một bên, sững sờ nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, trong đầu lại thoáng qua hình ảnh gương mặt xám trắng thống khổ đầm mồ hôi của anh. Trong một khoảnh khắc cô muốn mở miệng hỏi anh, tại sao anh lại chạm vào thứ đáng sợ đó.

Tô Tầm mím môi, cuối cùng nhịn xuống; cho dù cô muốn hỏi cũng không phải ở chỗ này.

Lục Trình Dương bế Tô Tiểu Tông đi đến trước mặt cô, tiếp nhận valy trong tay cô: “Anh đưa hai người về.”

Tô Tầm không trả lời, xoay người nhìn về phía Tô Thập vẫn còn đang cương với Triệu Cần Cần: “Anh, anh đưa chị Cần Cần về đi.”

Triệu Cần Cần nhú mày, lập tức từ chối: “Tự chị bắt xe về là được rồi, không cần anh ta đưa.”

Tô Thập trực tiếp kéo lấy valy của Triệu Cần Cần, ánh mắt có vài phần ý tứ hàm xúc không mấy vui vẻ: “Được, anh và cô ấy cũng đã một năm không gặp rồi, lần gặp mặt trước hình như là lúc cô ấy đang đi xem mắt, không ngờ hai người lại biết nhau.”

“Em cũng không ngờ là hai người lại biết nhau.” Tô Tầm có chút đau đầu.

Triệu Cần Cần nhìn thoáng qua Lục Trình Dương, quay đầu nhìn Tô Thập: “Đi thôi, không phải là anh muốn đưa tôi về sao?”

Tô Thập cũng nhìn Lục Trình Dương, xoa đầu xoắn nhỏ ở trong ngực anh một cái rồi kéo valy của Triệu Cần Cần rời đi.

Lục Trình Dương rũ mắt nhìn Tô Tầm: “Đi thôi, anh đưa hai người về, đã rất trễ rồi.”

Tô Tiểu Tông nằm sấp, gục đầu trên vai anh ngáp một cái, đáng vẻ cực kỳ mệt mỏi. Tô Tầm gật đầu: “Được, đi thôi.”

Lục Trình Dương đặt Tô Tiểu Tông vào ghế an toàn của trẻ em, mở cửa ghế lái phụ ra, nhìn Tô Tầm đang muốn ngồi vào ghế sau: “Tầm Tầm, em ngồi phía trước đi.”

Tô Tầm không nói gì, trực tiếp ngồi vào ghế lái phụ, Lục Trình Dương vòng qua đầu xe ngồi vào ghế lái, rất nhanh đã lái ra khỏi bãi đậu xe.

Đã là hơn mười một giờ đêm, từ sân bay đi qua đoạn đường này có chút trống trải, xe không nhiều lắm, Lục Trình Dương lại lái cực kỳ thông thả, Tô Tiểu Tông ngồi trên xe không lâu liền ngủ thiếp đi.

Tô Tầm tâm phiền ý loạn, nhìn ngoài cửa sổ ngẩn người.

Bên cạnh là Lục Trình Dương, trong đầu cô lại nghĩ đến đoạn video kia, kể cả câu nói của Trình Nhiễm “người đàn ông trước kia cô yêu đã từng sa ngã.” Cô rõ ràng muốn phôi bỏ quan hệ với anh, chuyện của anh không liên quan gì đến cô nhưng nghĩ đến việc này thì trong lòng cô lại cảm thấy khó chịu.

Anh là Lục Trình Dương, là bố của con cô nhưng mà ... anh hít thuốc phiện ... thực sự chỉ là sa ngã sao? Nhưng tại sao lại sa ngã? Chuyện xảy ra khi nào? Trình Nhiễm cho cô xem đoạn video kia rõ ràng là đã được cắt nối biên tập lại, cô nhìn ra sự chán ghét của Lục Trình Dương đối với Trình Nhiễm; là chán ghét thực sự chứ không phải do lên cơn nghiện, sợ làm cô ta bị thương nên mới bảo cô ta cách xa anh một chút.

Từ lúc Lục Trình Dương mới xuất hiện cho đến bây giờ, Tô Tầm vẫn cảm thấy mình đủ lý trí, dù cho Lục Trình Dương đã giải thích qua quan hệ giữa anh với Trình Nhiễm nhưng cô không quá tin tưởng. Lúc trước, cách một con đường cô đã nhìn thấy hình ảnh hai người bọn họ thân mật, con người vốn là như vậy, chỉ tin vào những gì hai mắt mình nhìn thấy, cô cũng không ngoại lệ.

Nhưng bây giờ cô cảm thấy mình cũng không lý trí như cô đã nghĩ, rõ ràng là cô muốn phôi sạch quan hệ với Lục Trình Dương nhưng bây giờ lại bị anh làm ảnh hưởng đến cảm xúc.

“Em đã tìm được việc rồi sao?”

Tô Tầm quay đầu lại hỏi: “Sao cơ?” Lúc này cô không nghe rõ anh nói gì.

Đang lúc đợi đèn đỏ, Lục Trình Dương nghiêng đầu nhìn cô, nhỏ giọng hỏi lại một lần: “Em đã tìm được việc rồi sao?” Cô rời khỏi Khải Sâm cũng sắp được hai tuần rồi, Lục Trình Dương cảm thấy cô không chỉ là nghỉ phép, chắc chắn sẽ nộp hồ sơ vào nơi khác.

Tô Tầm cũng ngẩng đầu nhìn anh, lúc này cô mới phát hiện ra, dưới chân tóc phía trên tai anh có một vết sẹo dài chừng năm cm, ánh mắt cô khựng lại, cúi đầu xuống: “Tìm được rồi.”

Lục Trình Dương lại hỏi: “Khi nào thì bắt đầu đi làm?”

“Thứ hai.”

“Tiểu Tông thì sao? Đưa đi nhà trẻ sao?”

“Vâng ...”

Sau đó Lục Trình Dương lại hỏi một chút về công việc mới của cô, cũng không nói nhiều về những chuyện khác.

Xe đến dưới lầu nhà Tô Tầm, Lục Trình Dương bế Tô Tiểu Tông đang ngủ say từ ghế sau ra, Tô Tiểu Tông bị đổi chỗ cũng không thức dậy, cái đầu nhỏ đặt trên vai Lục Trình Dương ngủ rất ngon, khoe miệng khẽ cong lên mơ hồ chảy một chút nước miếng.

Một tay Lục Trình Dương bế Tô Tiểu Tông, đóng cửa xe lại, lại lấy ra valy của Tô Tầm từ trong cốp xe, nhìn Tô Tầm “Anh đưa hai mẹ con lên lầu.”

Đường như là sợ cô không đồng ý nên anh lại nói thêm một câu: “Đã rất trễ rồi, bé con lên xong anh sẽ đi ngay.”

Tô Tầm nhìn anh một cái, nhẹ giọng nói: “Được.”

Một tay Lục Trình Dương bế con trai một tay xách valy đi lên tầng mười lăm, Tô Tiểu Tông ngủ một đường, sau khi được đặt xuống giường thì trở mình ngủ tiếp.

Tô Tầm đi theo vào phòng kéo chăn che bụng của bé lại, Lục Trình Dương đưa tay sờ mái tóc xoăn của con trai, nhìn Tô Tầm “Thứ hai anh đến đón em, chúng ta cùng nhau đưa Tiểu Tông đến nhà trẻ.”

Tô Tầm nhú mày, lại nghe thấy anh nói tiếp: “Tầm Tầm, bây giờ Tiểu Tông đối với anh còn có chút xa lạ, anh muốn tiếp xúc nhiều hơn với con, nhanh chóng chấp nhận anh. Có như thế thì chúng ta mới làm như lúc trước em nói được, bình thường ở cùng với em, đến cuối tuần lại ở cùng với anh.”

Lục Trình Dương nói như vậy đương nhiên chỉ là kế hoãn binh bởi vì Tô Tầm bài xích việc sống cùng với anh mà lợi thế duy nhất lúc này của anh chính là Tô Tiểu Tông, uy hiếp của Tô Tầm cũng chính là Tô Tiểu Tông. Những ngày này, thái độ của Tô Tầm với anh hết sức bén nhọn nhưng trước mặt con trai vẫn duy trì vẻ ngoài ôn hòa, thậm chí lúc con trai hiểu lầm anh thì cô cũng thay anh giải thích. Cô thà rằng ủy khuất chính mình cũng không muốn con trai bị tổn thương.

Quả nhiên, nghe anh nói như vậy thì Tô Tầm liền trầm mặt.

Lục Trình Dương im lặng chờ đợi, cuối cùng cũng được cô đáp lời: “Được, sau này một tuần một lần chúng ta sẽ dẫn con đi ăn cơm, cho con dần dần chấp nhận anh.”

Lục Trình Dương thở ra, cười một cái: “Được, em ngủ đi, anh về đây.” Không đợi Tô Tầm mở miệng, Lục Trình Dương đã xoay người đi ra khỏi căn phòng nhỏ.

Rất nhanh, bên ngoài đã truyền đến tiếng mở cửa cùng với tiếng đóng cửa.

Lần đầu tiên Lục Trình Dương hành động gọn ghẽ như vậy khi đến nơi này, Tô Tầm ngồi ở bên giường sờ mái tóc xoăn mềm mại của Tô Tiểu Tông, nhớ tới lời nói cuối cùng của Trình Nhiễm: “Lục Trình Dương đã nghiện vài năm, chẳng lẽ cô không biết là anh ta hết sức đáng sợ sao, thậm chí là hết sức chán ghét? Người đàn ông như vậy muốn quay đầu lại theo đuổi cô, cô còn dám muốn sao? Cô dám nói với con trai cô rằng bố nó là một kẻ hít thuốc phiện sao?”

Lúc mới biết Lục Trình Dương nghiện ma túy thì Tô Tầm khiếp sợ đến không nói ra lời, cổ họng như bị đè nén lại, thở không được mà hít vào cũng không xong, cô không chỉ khiếp sợ mà còn không thể nào chấp nhận được. Từ lúc nhìn thấy anh ở sân bay cho đến lúc này anh rời đi, cô không cảm thấy sợ hãi cũng không cảm thấy chán ghét.

Nhưng cô vẫn không thể nào hình dung được người lên con nghiện trong đoạn video và Lục Trình Dương là một được, cũng không có ý nghĩ bởi vì anh từng nghiện ma túy mà không cho anh và Tô Tiểu Tông nhận nhau.

Ngoài ra, trong lòng Tô Tầm có không ít cảm xúc phức tạp làm cho cô cảm thấy nặng trĩu.

Sau khi Lục Trình Dương về nhà, kiểm tra thông tin về công ty mới của Tô Tầm. Cô không nói tên công ty cho anh biết nhưng từ trong lời nói của cô, anh đã mơ hồ đoán ra.

Đóng máy tính lại, sắc mặt Lục Trình Dương đen lại, vốn bộ phận quảng cáo của Mục Thị nhận thầu hết quảng cáo của Khai Sâm nhưng gần đây lại chuyển bộ phận quảng cáo thành một công ty mới tên là ‘Quảng cáo và truyền thông Tấn Mại’, đúng là công ty mới mà Tô Tầm muốn đến làm việc.

Mục Viễn quả thật là người cẩn thận!

Sáng thứ Hai, Lục Trình Dương đem theo đồ ăn sáng gỗ cửa nhà Tô Tầm rất sớm, cô đang ở trong phòng ngủ thay quần áo, mở cửa cho anh chính là Tô Tiểu Tông.

Tô Tiểu Tông mặc áo sơ mi màu lam, quần ngắn màu đen, thân thể nhỏ nhắn ngấn cấn ở cửa, chớp mắt ngẩng đầu nhìn Lục Trình Dương: “Chú, tại sao chú lại đến nhà cháu?”

Lục Trình Dương khom lưng bế cậu nhóc lên, đóng cửa đi vào nhà: “Chú tới đón cháu, đưa cháu đi nhà trẻ.”

Lúc này, Tô Tầm từ trong phòng đi ra, cô mặc áo màu xanh nhạt liền váy, đeo đồ trang sức trang nhã, nhìn rất xinh đẹp tinh khôi. Lục Trình Dương nhìn chăm chăm vào cô mấy giây rồi mới gian nan dời ánh mắt đi.

Đến nhà trẻ, Tô Tầm dắt Tô Tiểu Tông xuống xe, Tô Tiểu Tông kéo đầu ngón tay của cô, nhỏ giọng gọi: “Mẹ ời.”

Tô Tầm cúi đầu nhìn con trai: “Sao vậy?”

Tô Tiểu Tông cúi đầu, lại kéo đầu ngón tay của cô, Tô Tầm vén váy cẩn thận, nửa ngồi trước mặt con trai, nhẹ giọng hỏi: “Sao vậy con?”

“Mẹ ơi, mẹ thích chú sao? Muốn cho chú làm bố con sao?” Tô Tiểu Tông hít mũi một cái, có chút muốn khóc nhưng bé nhịn được.

Tô Tầm ngậm ngẫn cả người, cô không ngờ Tô Tiểu Tông lại ... cho rằng cô thích Lục Trình Dương, không trách được sáng hôm nay cu cậu lại im lặng như vậy. Tuy nhiên vấn đề này của Tô Tiểu Tông thực là làm khó Tô Tầm mà, cô không biết phải trả lời thế nào mới tốt, nói cô không thích sao? Nhưng sau này khi Tô Tiểu Tông biết được Lục Trình Dương chính là bố của bé thì liệu có hỏi cô là tại sao cô lại không thích bố của bé hay không?

Con trai còn quá nhỏ nên có nhiều chuyện cô không thể nói thẳng với bé được nhưng bé có cảm giác của chính mình, thấy mẹ và chú ở cùng với nhau thì liền lo lắng mẹ sẽ tìm cho bé một người bố mới.

“Mẹ ơi, con muốn bố cơ, không cần, không cần chú làm bố của con ...” Tô Tiểu Tông ôm lấy Tô Tầm, ồm ồm nói: “Mẹ ơi, mẹ, mẹ đừng thích người khác ... sau khi bố về thì con chính là của hai người ... cục cưng không phải là ... không phải là của người khác ...”

Tô Tiểu Tông nói nói, cuối cùng nhịn không được rơi nước mắt, giọt nước mắt nóng hổi rơi trên mu bàn tay Tô Tầm, thiêu đốt khiến ngực cô đau nhói.

Chương 38

Tô Tầm đưa tay lau nước mắt cho Tô Tiểu Tông, trong lòng cô có chút khó chịu, nhỏ giọng dỗ con trai: “Mẹ bảo đảm con chỉ có một người bố, là bố ruột của con, mẹ sẽ không để cho con gọi người khác là bố đâu.” Cô đã lựa chọn sinh con ra nhưng lại không cho con một gia đình đầy đủ nên cô cảm thấy rất áy náy. Cho dù Lục Trình Dương đã trở lại thì cô cũng không thể vì con mà tái hợp với anh, vẫn không thể cho con một gia đình đầy đủ được.

Sau này, cô cũng sẽ kết hôn, Lục Trình Dương cũng như vậy nhưng không phải là hai người tái hôn với nhau.

Bây giờ việc cô chỉ có thể bảo đảm với Tô Tiểu Tông chính là sẽ không để cho người khác làm bố của bé, bố của bé chính là Lục Trình Dương.

Tô Tiểu Tông đưa tay dụi mắt, nhỏ giọng nói: “Vâng, con chỉ muốn bố của con thôi, không cần người khác, mẹ đừng thích người khác nha ...” Bàn tay nhỏ bé vừa lau nước mắt vờn qua sờ lên mặt mẹ: “Mẹ ơi, cho dù bố có về thì con vẫn thích mẹ nhất.”

Bàn tay nhỏ nhắn của con trai dán ở trên mặt mình, ướt nhẹp, trong lòng Tô Tầm vốn còn đang phiền não đột nhiên tan thành mây khói. Người ta đều nói trẻ nhỏ là thiên sứ, điều này đúng là thật.

Tô Tiểu Tông là món quà tuyệt nhất mà ông trời đã cho cô mặc dù bé tới không hề đúng lúc. Tô Tầm hôn một cái lên má con trai: “Mẹ cũng thích con nhất.”

Tô Tiểu Tông cũng hôn Tô Tầm một cái, đôi mắt còn có chút hồng: “Mẹ ơi, vậy bố thì sao? Bố thích ai nhất?” Cu cậu muốn bố cũng thích mình nhất, như vậy thì cu cậu chính là đứa bé hạnh phúc nhất thiên hạ.

Lục Trình Dương ... trước kia thích nhất là cô ...

Khi đó bọn họ vừa mới kết hôn không lâu, Tô Tầm rất thích trẻ nhỏ, thỉnh thoảng sẽ hỏi anh: “Nếu như sau này em sinh con gái, chính là người tình bé nhỏ ở kiếp trước của anh, vậy thì anh có yêu con không?”

Lục Trình Dương vuốt tóc cô, hỏi ngược lại: “Vậy nếu như sau này em sinh con trai thì sao?”

Phía sau còn có một câu anh không tiện nói ra miệng nhưng Tô Tầm lại hiểu, từ trên ghế salon đứng lên, dặng chân ngồi ở trên đùi anh: “Vậy em cũng thích anh nhất.”

“Uhm, anh cũng vậy.” Lục Trình Dương cúi đầu cười, Tô Tầm hừ hừ, người này thật không biết nói lời ngon ngọt mà; mỗi lần đều là cô nói xong thì anh đều nói ‘anh cũng vậy’ hoặc là ‘ừ’.

Lục Trình Dương nghiêng người hôn lên đôi môi đang chu lên của cô: “Anh nói thật, chúng ta không cần có con vội, qua vài năm nữa hẵng tính, anh thích cuộc sống như bây giờ hơn.” Anh không có quá nhiều mong đợi với trẻ nhỏ, có lẽ do hai người còn trẻ, có lẽ là do anh thích cô nhất. Khi đó cảm thấy có cô là đủ rồi nên không muốn có thêm khi con quấy rầy cuộc sống hai người.

“Bố con thích con nhất.” Tô Tầm nhẹ nói.

Tô Tiểu Tông lập tức vui vẻ, lưng đeo cặp sách nhỏ nhảy nhót tại chỗ: “Mẹ ơi, buổi chiều nhớ đến đón con đấy.” Vẫy vẫy bàn tay bé nhỏ, cu cậu khoan khoái chạy vào nhà trẻ.

Tô Tầm vừa mới xoay người liền đụng vào một lồng ngực rắn chắc, Lục Trình Dương giữ chặt lấy cô, nhỏ giọng nói: “Cẩn thận.”

Tô Tầm ‘ừ’ một tiếng, kéo dần ra khoảng cách giữa hai người, xoa trán, không phải người ta nói là ... hít thuốc phiện thì người sẽ trở nên hết sức gầy hoặc cơ thể sẽ trở nên hư nhược sao? Nhưng Lục Trình Dương nhìn đến còn cường tráng hơn so với trước kia, da thịt trên người rắn chắc giống như đá vậy.

Vừa rời ở trên xe Lục Trình Dương cũng nhìn thấy Tô Tiểu Tông đột nhiên đứng lại, cái đầu nho nhỏ cúi xuống, đưa tay dụi mắt, lại thấy Tô Tầm ngồi xuống lau mặt cho con trai, thân thể nhỏ bé khẽ run lên thì mới hiểu được là con trai đang khóc; ven đường nhà trẻ không thể đậu xe lâu được, ngừng vài

phút thì có thể nhưng tốt nhất là nên có người ở trong.

Cách xe một khoảng không xa, Lục Trình Dương mãnh liệt cảm giác được cảm xúc sa sút của một lớn một nhỏ, đối lập hoàn toàn với phụ huynh và các trẻ nhỏ không ngừng huyền ảo đang lui tới bên cạnh. Ánh nắng buổi sáng chiếu lên người hai mẹ con nhưng nhìn hai người cô độc giống như bị vứt bỏ vậy.

Trong lòng Lục Trình Dương cảm thấy căng thẳng, anh mở cửa bước xuống xe, sai bước đi về phía hai mẹ con nhưng không đợi anh đến gần thì Tô Tiểu Tông đã đeo cặp sách nhỏ chạy vào trong nhà trẻ.

“Tôi đi trước.” Công ty mới khá xa so với Khải Sâm nên sáng hôm nay Tô Tầm cố ý dậy sớm hơn thường ngày hai mươi phút.

“Anh đưa em đi.” Lục Trình Dương giữ chặt cô.

“Không cần, từ nơi này có xe bus tốc hành.” Tô Tầm lạnh nhạt từ chối, rút tay ra khỏi lòng bàn tay anh.

“Anh đưa em đi.” Lục Trình Dương kéo cô, cưỡng chế nhét cô vào trong xe.

Tô Tầm ngồi trong xe, không vui lườm anh: “Lục Trình Dương, anh đừng có mà được voi đòi tiên.”

Lục Trình Dương lẳng lặng nhìn cô, cho đến khi xe phía sau bóp còi thì anh vừa lái xe đi vừa nhàn nhạt nói: “Chúng ta thuận đường, xuất phát từ phép lịch sự thì việc anh đưa em đi là hết sức bình thường.”

“...” Anh cưỡng chế nhét cô vào trong xe, đây gọi là phép lịch sự sao? Tô Tầm xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, không muốn nói chuyện với anh.

Không biết có phải là ảo giác hay không nhưng Lục Trình Dương cảm thấy sau khi trở về từ Tam Á, thái độ của Tô Tầm đối với anh mềm mỏng hơn rất nhiều, không có bén nhọn giống như trước nữa.

Công ty mới của Tô Tầm cách Khải Sâm không xa, từ Khải Sâm đi qua bốn trạm xe bus, khu vực này mới được khai thác kinh doanh hai năm trước nên miễn cưỡng cũng được coi là thuận đường.

Lục Trình Dương dừng xe bên lề đường trước tòa nhà văn phòng. Tô Tầm cúi đầu tháo dây an toàn, đột nhiên Lục Trình Dương cúi người dựa sát đồng thời tay cũng đặt lên tay cô, cúi đầu gọi tên cô: “Tầm Tầm.”

Tô Tầm nhú mày quay đầu lại, có chút không vui: “Anh đang làm cái gì vậy?”

“Anh thích nhất ...” Lục Trình Dương rũ mắt nhìn vào mắt cô, con ngươi đen vừa trầm lại thâm sâu, giống như là muốn cho cô sa vào trong đó, giọng nói trầm thấp dễ nghe như muốn thủ thi tiếng lòng; không hiểu tại sao Tô Tầm lại thấy căng thẳng lùi người về phía sau muốn trốn nhưng bên tai lại truyền đến giọng nói khàn khàn dễ nghe của anh: “... là em.”

Anh thích nhất là em ...

Đáy lòng Tô Tầm nổ tung, vội vàng giương mắt nhìn anh, lúc này ... anh đã nghe thấy sao?

“Anh đã nghe được.” Lục Trình Dương nhẹ nhàng cầm lấy lọn tóc dài đang rũ xuống sau lưng cô quấn vào đầu ngón tay mình, trả lời nghi hoặc trong lòng cô. Lúc anh đi đến phía sau hai mẹ con thì trùng hợp nghe thấy nhóc con hỏi Tô Tầm, cô im lặng một chút, lúc đó anh đứng cách cô vài bước nên nghe được câu trả lời của cô. Nhưng cô nói sai rồi, anh vẫn thích nhất là cô, cái loại tình cảm thâm căn cố đế đó không cách nào xóa bỏ được, chỉ biết càng lúc càng sâu. Anh lại không có tình cảm như vậy với con trai, trước kia anh chưa từng nghĩ sẽ có đứa nhỏ nhưng anh cũng thích Tô Tiểu Tông.

Hai loại tình cảm đó không giống nhau. Đối với người trước thì sâu sắc hơn; trong những ngày anh khó khăn nhất, Tô Tầm chính là động lực duy nhất để anh đấu tranh sinh tồn. Còn người sau là sự ngạc nhiên mừng rỡ, trong khoảng thời gian anh vượt qua những ngày khó khăn nhất thì Tô Tiểu Tông giống như là phần thưởng bất ngờ giành cho những cố gắng của anh, là ràng buộc tốt nhất giữa anh và Tô Tầm.

Tô Tầm im lặng một chút rồi đột nhiên đẩy anh ra, mở cửa xuống xe, vội vã đi vào tòa nhà văn phòng.

Đầu ngón tay Lục Trình Dương còn lưu lại xúc cảm khi sợi tóc cô lướt qua, ngón cái nhẹ nhàng chà xát vào ngón trỏ, nhìn theo bóng lưng cô đang chạy trốn thì trong đôi mắt dường như có điều suy nghĩ.

Tô Tầm đi thang máy lên tầng mười, vừa ra khỏi thang máy liền nhìn thấy công ty Tân Mai, công ty được trang hoàng hiện đại, sáng ngời sạch sẽ, nhìn một cái cô liền thích môi trường làm việc như thế này.

Lâm Đan cầm một cái ly sứ trắng từ phòng làm việc đi ra, nhìn thấy Tô Tầm liền cười: “Em tới sớm vậy.” Giọng nói tự nhiên giống như cô là nhân viên cũ của công ty vậy.

“Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm nên em đi đến sớm một chút.” Nếu không phải là Lục Trình Dương đưa cô đi thì cô sẽ không đến sớm như vậy. Bây giờ ở trong công ty, kể cả cô và Lâm Đan thì chỉ có ba người, người kia đang ngồi xỏm trước máy tính, giống như là đang sửa máy.

“Đó là chồng của chị, Tường Uy.” Lâm Đan chỉ tay về phía Tường Uy đang cúi đầu sửa máy tính.

Tường Uy nghe thấy tên của mình thì vội vàng đứng lên, phát hiện ra ở cửa có một người đang đứng mà anh chưa từng gặp qua nhưng rất nhanh anh đã hiểu được, cười mở miệng nói: “Tô Tầm, hoan nghênh em gia nhập Tấn Mai.” Vừa nói vừa quan sát cô.

Tô Tầm không ngờ là đối phương lại biết tên cô. Nếu là chồng của Lâm Đan thì công ty này là do hai người đó quản lý, vậy thì anh chính là ông chủ của cô rồi: “Giám đốc Tường, chào anh.”

Tường Uy cười, khoát tay: “Công ty này không phải do anh quản lý nên em không cần phải gọi anh như vậy.”

Tô Tầm nhìn Lâm Đan, nghiêm túc thỉnh giáo: “Vậy gọi thế nào?” Nếu là chồng của Lâm Đan, cho dù nơi này không phải do anh ta quản lý nhưng sau này cũng thường xuyên gặp mặt, việc chào hỏi là không thể tránh khỏi nên cũng phải có xưng hô chứ.

“Em gọi vợ anh là chị Đan đúng không? Vậy thì gọi anh là anh rể được rồi.” Tường Uy cười hi hi nói, còn nháy mắt với Lâm Đan một cái.

Tô Tầm: “...” Anh rể ... Anh ta nghĩ cũng thật hay!

Lâm Đan đi qua, cười giải vây: “Em không cần phải để ý đến anh ấy, gọi sao cũng được.” Nói xong kéo Tô Tầm đến trước một cái bàn đã được dọn dẹp sạch sẽ gọn gàng, “Đây là bàn làm việc của em, máy tính chỉ cần khởi động là có thể sử dụng rồi, tất cả thiết bị làm việc cũng đã được chuẩn bị đầy đủ hết, em có thể tự mình điều chỉnh lại, thử máy tính mới một chút.”

“Vâng, cảm ơn chị Đan.” Tô Tầm nói lời từ đáy lòng, bất luận là công việc này hay môi trường làm việc ở đây đều làm cô hài lòng, cô nhìn bao quát phòng làm việc, căn phòng không lớn, nhìn số bàn làm việc Tô Tầm đoán số lượng nhân viên của công ty sẽ không quá ba mươi người.

Quả nhiên, sau khi mọi người đến đông đủ, Lâm Đan đứng ở giữa phòng vẫy tay, lập tức mọi người xống tới: “Đây là Tô Tầm, đồng nghiệp mới của mọi người, hy vọng mọi người có thể chung sống hòa thuận.” Sau khi Lâm Đan nói xong thì mọi người vỗ tay hoan nghênh, tiếp theo từ trái sang phải, các đồng nghiệp mới tự giới thiệu mình với Tô Tầm.

Cho tới bây giờ Tô Tầm còn chưa trải qua việc như thế này, được các đồng nghiệp trong công ty vây quanh, được nguyên một đám người tự giới thiệu với cô ... Hơn hai mươi người, giới thiệu xong một vòng thì đầu óc Tô Tầm có chút mơ hồ, căn bản cô không thể nhớ kỹ tên vài người được, Tô Tầm có chút quần bách nhưng lại rất vui vẻ.

Nơi này không giống Khải Sâm; Khải Sâm là công ty lớn, nghiệp vụ liên quan rất nhiều, nhân viên cũng rất nhiều nên sẽ không có mùi vị tình người như công ty nhỏ và phòng làm việc như thế này. Đấu tranh nơi công sở rất gay gắt, một khi dính dáng đến lợi ích thì việc vạch mặt nhau là chuyện có thể xảy ra.

Nơi này đem lại cho cô cảm giác không giống vậy, trong phòng làm việc phần lớn là người trẻ tuổi, tinh thần phấn chấn, bông bột nhiệt huyết mười phần, dáng vẻ tươi cười của mọi người đều rất chân thành, thực sự là Tô Tầm rất thích nơi này.

Mới vừa ngồi xuống không lâu thì Lâm Đan gọi cô đến phòng của mình, đưa cho cô vài tài liệu.

“Những thứ này là nghiệp vụ hai ngày trước mới nhận, mấy khách hàng này sẽ hợp tác lâu dài với chúng ta, sau này bọn họ ra sản phẩm mới thì sẽ ưu tiên lựa chọn công ty chúng ta. Mỗi người đều sẽ nêu ra ý tưởng của mình, những người khác đã bắt đầu viết bản thảo rồi, em cũng nên gia tăng tốc độ, đừng để bản thảo không bằng với người khác.”

Tô Tầm nhận lấy, gật đầu đáp ứng: “Được, em sẽ mau chóng đuổi kịp.”

Lâm Đan cười: “Không cần phải gấp gáp như vậy, nơi này không phải là Khải Sâm nên không có nhiều quy củ. Những người này đều là đích thân chị tuyển vào, công việc trọng tâm của mọi người đều đặt hết vào việc quảng cáo nên em không cần lo lắng.”

Tô Tầm ngẩng đầu nhìn Lâm Đan, nghĩ rằng có thể Lâm Đan đã nghe nói chuyện của cô ở Khải Sâm nhưng nguyên nhân cô nghỉ việc không phải bởi vì những lời bàn tán linh tinh đó: “Vâng, em biết rồi, cảm ơn chị Đan, em ra ngoài tìm tài liệu đây.”

“Đợi chút,” Lâm Đan gọi cô lại. “Mấy cái quảng cáo này cũng không cần vội nên em không cần vì đuổi kịp tiến độ mà làm thêm giờ.”

Tô Tầm sửng sốt, trước kia lúc Lâm Đan còn làm ở Khải Sâm là một người rất cứng rắn, rất ít khi thương cảm với cấp dưới. Tại sao Tô Tầm lại có cảm giác lần này Lâm Đan phá lệ nhiệt tình và rất chiều cố đến cô, chẳng lẽ do cô là cấp dưới cũ hay sao?

“Vâng.” Tô Tầm cũng không nghĩ nhiều, có lẽ bởi vì làm chủ nên đạo lý đối nhân xử thế lúc nào cũng phải tốt.

Cửa phòng làm việc vừa đóng lại thì Lâm Đan liền nói vào điện thoại di động vẫn đang ở chế độ gọi từ này đến giờ: “Nghe rồi chứ, người đã đến đây làm rồi, lần này thì em đã hài lòng chưa?”

Mục Viễn cười: “Cảm ơn chị Đan, hôm nào em mời chị và Tường Uy ăn cơm.”

Gần đây anh mời cô ăn cơm còn ít sao? Lâm Đan giống như nói đùa: “Được thôi, nếu như em theo đuổi được Tô Tầm thì mời chúng tôi ăn cơm cả đời cũng không sao chứ?”

“Không sao hết.” Mục Viễn vẫn cười như cũ, tâm tình của anh rất tốt.

Tô Tầm về chỗ ngồi lật xem tài liệu trong tay, thấy có chút quen mắt, những thứ này ... là lúc trước Khai Sâm đảm nhận nghiệp vụ quảng cáo của Mục thị. Tô Tầm nhủ này nhìn phía sau, tất cả đều là sản phẩm của Mục thị.

Tô Tầm chợt nhớ tới Mục Viễn gần đây liên tục gửi tin nhắn cho cô. Lúc trước Tô Tầm đi nghỉ ở Tam Á, mặc dù Mục Viễn mỗi ngày đều không gọi điện cho cô nhưng đều gửi tin nhắn, ân cần hỏi han.

Lúc trước anh từng nói qua với cô là có một người bạn mở công ty gia đình, công ty quảng cáo và truyền thông Tấn Mai cũng là mới mở ... Tô Tầm không xác định việc này có phải là trùng hợp hay không. Lâm Đan đã làm trong cái nghề này mười năm nên có rất nhiều mối khách hàng, sản phẩm quảng cáo của Mục thị trước đây đều do Khai Sâm thực hiện nên đã tạo thành một loại ấn ý.

Hiện tại mặc dù mấy sản phẩm này không phải là sản phẩm chủ yếu của Mục thị nhưng đối với một công ty nhỏ mà nói, có thể nhận làm quảng cáo sản phẩm cho Mục thị đã là rất tốt rồi; đối với một công ty mới thành lập không lâu thì xuất phát điểm này là cực kỳ thuận lợi.

Lâm Đan từng là giám đốc bộ phận quảng cáo và truyền thông của Khai Sâm, dự án quảng cáo của Mục thị đều là do cô giám sát hoàn thành. Nếu Mục thị muốn các sản phẩm quảng cáo của bọn họ vẫn quen thuộc như trước thì Lâm Đan không phải là không thể làm được.

Nghĩ như vậy thì liền cảm thấy hợp lý, có lẽ chỉ là trùng hợp, là do cô suy nghĩ quá nhiều, Mục Viễn sẽ không nhất định làm như vậy.

Không suy nghĩ miễn man nữa, Tô Tầm bận rộn nguyên một ngày, tan tầm lại đi đón Tô Tiểu Tông.

Xuống dưới lầu nhìn thấy Lục Trình Dương đang dựa vào cửa xe đứng dưới gốc cây thì cô mới nhớ ra. Tối hôm qua đã nói rồi, mỗi tuần một lần hai người sẽ đưa Tô Tiểu Tông ra ngoài ăn cơm, là hôm nay.

Nghĩ tới sáng nay Lục Trình Dương nói vào tai cô câu nói kia thì đột nhiên cô có chút hối hận vì quyết định tối hôm qua của mình. Bây giờ cô không muốn đi ăn cơm với anh một chút nào cả, cô cảm thấy lúng túng, từ sau khi xem đoạn video kia, cô đối với Lục Trình Dương ... có chút mềm mỏng hơn; mỗi lần nghĩ tới những hình ảnh kia thì trong lòng cô có cái gì đó chặn lại, rất khó chịu. Thình thoảng cô nhận không được muốn hỏi anh tại sao lại đứng vào thứ kia ... nhưng cô đã không còn quan hệ gì với anh, chuyện của anh cũng không liên quan đến cô.

Lục Trình Dương thấy cô đứng yên không động đậy thì bước nhanh đi đến trước mặt cô, nhỏ giọng nói: “Đi thôi, đi đón con trai.”

Có đồng nghiệp đi ngang qua chào hỏi với cô, thật ra Tô Tầm còn chưa nhớ rõ tên các cô ấy nhưng vẫn cười với bọn họ nhưng phát hiện ra ánh mắt của các cô ấy không phải là đang nhìn cô mà là nhìn Lục Trình Dương đang đứng trước mặt cô; sau đó mới mở lớn hai mắt nhìn cô, ánh mắt ranh mãnh, thể hiện sự ngưỡng mộ.

Các cô ấy không biết Lục Trình Dương, cũng không biết chuyện của cô, thấy một người đàn ông cao lớn đến đón một đồng nghiệp mới là cô thì việc tò mò là điều đương nhiên.

Tô Tầm sợ nếu chần chừ nữa thì một chút nữa sẽ lại có đồng nghiệp đi ngang qua nên vội vàng lên xe với Lục Trình Dương.

...

Vào đúng giờ cao điểm, nơi này lại tập trung kinh doanh nên đoạn đường này rất đông đúc, phải mất hơn ba mươi phút mới lái xe đến nhà trẻ.

Các bạn nhỏ khác đã được đón về gần hết, lúc Tô Tầm tới nơi thì trong lớp Tô Tiểu Tông chỉ còn bốn bạn nhỏ, đến cùng lúc với cô còn có hai phụ huynh khác, rất nhanh, trong lớp chỉ còn lại Tô Tiểu Tông và Chu Minh Thần.

Tô Tiểu Tông chạy đến ôm chân Tô Tầm, quay đầu nhìn thoáng qua Chu Minh Thần còn trơ trọi một mình, nhỏ giọng nói: “Mẹ ơi, hình như không có người đến đón Chu Minh Thần, dẫn bạn về nhà chúng ta có được không?”

Tô Tầm cũng nhìn về phía Chu Minh Thần, bình thường khi cô tới đón Tô Tiểu Tông rất ít khi thấy bé, bé được đón về rất sớm, hôm nay muộn như vậy rồi mà còn chưa có người tới đón, thật là kỳ lạ.

Đặt Tô Tiểu Tông đi tới, cô giáo Trương cười với cô, vuốt mái tóc xoăn của Tô Tiểu Tông: “Tại sao vẫn chưa về vậy?” Giọng nói và ngữ điệu mềm mại khi nói chuyện với trẻ nhỏ.

Tô Tầm cũng cười lại “Bé nói Chu Minh Thần không có người tới đón nên muốn dẫn bạn về nhà luôn, tại sao hôm nay Chu Minh Thần vẫn chưa có người tới đón vậy?”

Vừa nói đến chuyện này thì cô giáo Trương liền buồn, thở dài: “Mấy ngày nay đều là lái xe của bà nội Chu Minh Thần đưa đón bé, không hiểu sao hôm nay muộn như thế này rồi còn không thấy đâu, gọi điện cho bố bé không được, nhà trẻ lại không có ghi chép về bà nội của bé, hỏi Chu Minh Thần thì bé cũng không biết.”

Tô Tầm cúi đầu nhìn Chu Minh Thần đứng cách đó không xa, đôi mắt đứa nhỏ sáng trong ướn ắt nhìn cô, Tô Tầm nhìn thấy vậy thì trong lòng mềm nhũn, nghiêng đầu nói với cô giáo Trương: “Như vậy đi, tôi dẫn bé đi ăn cơm trước, nếu như trong nhà bé có người đến đón thì cô giáo gọi điện cho tôi, tôi sẽ dắt bé quay lại; còn nếu như không có ai thì đêm nay tôi sẽ để bé ngủ ở nhà mình.”

Cô giáo Trương do dự, không có sự đồng ý của phụ huynh Chu Minh Thần mà để cho bé đến nhà một người khác quả thực không tốt lắm nhưng cô đã đợi ở nơi này hơn một tiếng rồi, tất cả các bạn nhỏ khác đều đã ra về. Nếu như hôm nay thực sự không có người đến đón Chu Minh Thần thì cô phải tự

mình chăm sóc bé, còn phải dẫn bé về nhà ... nhưng tối nay cô có hẹn ...

“Cô giáo, con muốn đi đến nhà Tô Tiểu Tông ...” Chu Minh Thần đeo cặp sách nhỏ đi lại, ngược đầu nhìn cô giáo Trương, lại chờ đợi nhìn về phía Tô Tầm, nhỏ giọng hỏi: “Đi ới, đi thật sự muốn dẫn cháu về nhà sao?”

“Mẹ, mẹ, mẹ, mẹ.” Tô Tiểu Tông vội vàng gọi cô, ôm chân mẹ lắc lư cái thân mình nhỏ bé làm nũng: “Cho bạn về nhà chúng ta được không, con chia cơm cho bạn một nửa cho bạn ăn ...”

Tô Tầm sờ mái tóc mềm mại của Chu Minh Thần, trong lòng đã sớm bị hai tiểu gia hỏa này làm cho mềm nhũn nhưng cô cũng biết sự khẩn khoản của cô giáo Trương nên nói: “Lúc này trẻ nhỏ nên ăn cơm rồi, nếu như Chu Minh Thần không có người đón thì không phải là hết sức đáng thương sao? Tối nay bé ngủ ở đâu? Để bé ở nhà trẻ một mình hay cô giáo Trương dẫn về nhà mình chăm sóc? Nếu để cho bé về nhà với tôi thì còn có Tô Tiểu Tông làm bạn, buổi sáng ngày mai tôi sẽ đưa hai đứa nó đến nhà trẻ.”

Cô giáo Trương nhìn điện thoại, đã bảy giờ rồi, lại gọi điện thoại cho bố Chu Minh Thần nhưng vẫn như cũ không gọi được, bình thường lái xe đến đón Chu Minh Thần nhất định sẽ đứng ở cửa chờ lúc năm giờ rưỡi, bây giờ đã bảy giờ, đoán chừng sẽ không tới đón rồi.

Cô giáo Trương ngồi xổm trước mặt Chu Minh Thần, dịu dàng hỏi bé: “Con thực sự muốn đi đến nhà Tô Tiểu Tông sao?”

Chu Minh Thần dùng sức gật đầu: “Dạ muốn!”

Cô giáo Trương sờ đầu bé, dặn dò: “Vậy con nhớ ngoan một chút đó.”

Chu Minh Thần lập tức vui vẻ cười rộ lên, dùng sức gật đầu: “Vâng ạ!” Xoay người nhìn Tô Tiểu Tông, vui mừng chạy lại ôm lấy bạn, Tô Tiểu Tông cũng vui vẻ ôm Chu Minh Thần, hai tiểu gia hỏa ôm nhau nhảy nhót, sau vài giây lại cùng nhau buông ra, đồng loạt ngẩng đầu nhìn Tô Tầm.

Cô giáo Trương nhìn Tô Tầm, thương lượng: “Như vậy đi, tôi đưa số điện thoại của bố Chu Minh Thần cho cô, chút nữa cô gọi điện cho ông ấy, nếu như điện thoại thông thì nói rõ tình huống cho ông ấy biết.”

“Con biết rõ số của bố!” Chu Minh Thần giơ bàn tay nhỏ bé lên, “Chút nữa con nói cho đi biết là được rồi ạ.”

Cô giáo Trương vẫn không yên tâm, sau khi đưa số điện thoại cho Tô Tầm mới để cho cô dẫn Chu Minh Thần đi.

...

Lục Trình Dương ở trên xe chờ rất lâu cũng không thấy bọn họ đi ra, mở cửa xe định đi vào trong xem thế nào, vừa mới đi đến cổng nhà trẻ thì thấy Tô Tầm mỗi tay dắt theo một đứa nhỏ đi ra, hai đứa bé trai cao bằng nhau, xinh đẹp đáng yêu nhưng Tô Tiểu Tông béo hơn Chu Minh Thần một chút.

Hai đứa nhỏ nhìn rất vui vẻ, kéo ngón tay Tô Tầm lắc qua lắc lại, vừa đi vừa nhảy, cặp sách nhỏ trên lưng cũng nhảy theo.

Lục Trình Dương nhíu mày, tại sao ... lại có thêm một đứa nhỏ nữa?

“Mẹ ới, tối nay chúng ta có ra ngoài ăn cơm nữa không?” Tô Tiểu Tông dùng bước, cọ cọ cái đầu tóc xoăn của mình vào mu bàn tay mẹ.

Tô Tầm cười, cúi đầu nhìn bên tay trái của mình, dịu dàng hỏi: “Chu Minh Thần muốn ăn gì nào?”

Chu Minh Thần không nhảy nữa, đi từng bước nhỏ rất ổn định, nghiêm túc trả lời: “Cháu muốn ăn KFC ...”

Tô Tiểu Tông lập tức phản bác: “Mẹ mình nói không được ăn nhiều KFC, một tháng chỉ được ăn một lần thôi.” Lúc cậu nói thì giọng trở lên, tỏ ý chỉ có thể một lần, đây là động tác cu cậu học theo Tô Tầm.

Chu Minh Thần hăm mộ nhìn Tô Tiểu Tông, không vui nói cho bạn biết: “Bố mình chỉ cho ba tháng ăn một lần thôi.”

Tô Tiểu Tông lập tức dùng ánh mắt đồng tình nhìn bạn, ngửa đầu nhìn mẹ, bí bô nói: “Mẹ ới, chúng ta đi đến KFC đi, Chu Minh Thần muốn ăn.” Nói xong thì lè lưỡi ra liếm môi.

“Bạn ấy, bạn ấy cũng muốn ăn!” Chu Minh Thần bị Tô Tiểu Tông lừa gạt, không cam lòng phản bác lại.

Tô Tầm cười ra tiếng, cô đã hiểu, hai tiểu gia hỏa này đều muốn ăn KFC: “Nếu đã như vậy thì tối nay cho các con ăn KFC vậy nhưng mà cũng phải ăn thêm cơm.”

“Mẹ tốt nhất!” Tô Tiểu Tông vui vẻ ôm chân mẹ.

Chu Minh Thần yên lặng nhìn, bé cũng rất muốn có mẹ ...

Lục Trình Dương nhíu mày đi đến trước mặt bọn họ, rũ con mắt nhìn khóe môi Tô Tầm đang mang theo ý cười, mặt mày anh liền giãn ra, nhỏ giọng hỏi: “Đứa nhỏ này ... là con nhà ai vậy?”

Chu Minh Thần và Tô Tiểu Tông đồng thời dừng bước, ngửa đầu nhìn thân ảnh cao lớn đột nhiên xuất hiện, Tô Tiểu Tông còn chưa kịp nói chuyện thì

Chu Minh Thần đã quay đầu qua hỏi: “Tô Tiểu Tông, đây là bố của bạn sao?”

“Không phải! Bố mình còn chưa về!” Tô Tiểu Tông dùng sức lắc đầu.

Tô Tầm và Lục Trình Dương không khỏi nhìn nhau, Tô Tầm cúi đầu sờ tóc Chu Minh Thần, giải thích: “Đây là bạn cùng lớp của Tô Tiểu Tông, bạn tốt nhất, hôm nay không có người đến đón nên tôi dẫn bé đi ăn cơm với chúng ta luôn.”

Lục Trình Dương đã hiểu, hạ thấp giọng hỏi hai đứa nhỏ: “Các cháu vừa nói muốn ăn KFC sao?”

Chu Minh Thần gật đầu còn Tô Tiểu Tông nhìn anh, sau đó chậm rãi gật đầu: “Vâng ... mẹ nói có thể ăn.”

Thật ra Lục Trình Dương đã đặt bàn ở nhà hàng rồi, là một nhà hàng Tây bởi vì Tô Tầm thích ăn beefsteak.

“Mua một ít cho bọn nhỏ ăn trên đường cho đỡ thèm là được rồi, bữa chính không thể ăn cái này được, đưa bọn chúng đi ăn cơm thôi.” Tô Tầm nhìn đôi chân mày đang nhíu chặt của anh, biết rõ anh rất không muốn cho đứa nhỏ ăn cái này. Trước kia thỉnh thoảng cô thèm đòi ăn KFC thì anh liền mua cánh gà về bỏ trong lò nướng, phủ thêm thì là, sau đó thì bung lên cho cô ăn.

Lục Trình Dương gật đầu, bé lấy Tô Tiểu Tông đi lên phía trước.

Tô Tầm cúi đầu nhìn Chu Minh Thần, cúi người ôm lấy bé, Chu Minh Thần then thùng: “Di ơi, cháu không cần bế đâu.” Nói thì nói thế nhưng tay lại ôm chặt lấy cổ Tô Tầm, không nghĩ muốn đứng xuống.

Tô Tầm cười, vừa rồi cô nhìn thấy trong đôi mắt của bé có điểm mong chờ, thật ra trẻ nhỏ rất nhạy cảm, nhất là đứa nhỏ trong gia đình đơn thân; thấy bạn nhỏ khác có người thương có người xót thì trong lòng rất mong chờ mình cũng có người quan tâm như vậy.

Nếu đã dẫn bé đi theo thì cô cũng muốn cho bé được vui vẻ.

Sau khi lên xe mới phát hiện ra vấn đề, ghế an toàn trẻ em chỉ có một, Tô Tiểu Tông giẫy giụa trượt xuống từ trong lòng Lục Trình Dương, chạy tới chọc lên người Chu Minh Thần còn đang treo ở trên người mẹ của mình, nghiêm túc nói: “Mẹ mẹ mẹ, để Chu Minh Thần ngồi ở ghế trẻ em đi, mẹ bế con, bế con đi.”

Lục Trình Dương nhàn nhạt liếc nhìn con trai đang giậm chân, không thể tưởng tượng được tiểu gia hỏa này còn có thể ghen ... Sau này có phải ngay cả anh cũng bị ghét bỏ hay không? Nghĩ đến chuyện sau này thì khóe miệng anh hơi cong lên.

Nhưng mà đứa nhỏ này là Chu Minh Thần sao? Không phải là đứa nhỏ lần trước đánh nhau với nhóc con à?

Chu Minh Thần không lên tiếng, bé cũng muốn được bế, bé không có mẹ, ngoại trừ bố, ông bà nội, bảo mẫu và lái xe ... nhưng không có người nào bế bé cả, bé thích mẹ của Tô Tiểu Tông, thích cô ôm bé.

Tô Tầm nhìn Chu Minh Thần đang bám trên người cô không chịu đi xuống, lại cúi đầu nhìn Tô Tiểu Tông đang đứng dưới đất kéo tay cô thì cảm thấy rất khó xử.

Lục Trình Dương nhấc hai cánh tay nhỏ bé của Tô Tiểu Tông lên, bàn tay kéo cái móng nhỏ của cu cậu rồi bế lên để cho bé và Chu Minh Thần ngang hàng với nhau, công bằng nói: “Chơi bao, búa, kéo được không?”

Hai cái đầu nhỏ cùng gật đầu, trề miệng một lời: “Được ạ.”

“Ai thắng thì người đó được bế.”

Tô Tầm: “...” Sao cô không biết Lục Trình Dương lại có thể ứng phó với trẻ nhỏ như vậy? Trước kia rõ ràng anh không thích trẻ nhỏ, rất ít khi tiếp xúc với bọn nhỏ mà ...

“Bao, búa, kéo!”

Hai tiểu gia hỏa bắt đầu chơi, ba ván nhưng Tô Tiểu Tông chỉ thắng một lần. Lục Trình Dương đặt cu cậu vào ghế an toàn trẻ em, còn Tô Tầm ôm Chu Minh Thần ngồi vào ghế sau.

Công bằng chính trực ...

...

Trên đường đi ngang qua tiệm KFC, Lục Trình Dương xuống xe mua một phần khoai tây chiên và vài miếng cánh gà nướng, quay về xe đưa cho Tô Tầm.

Đã hơn bảy giờ tối rồi nên hai đứa nhỏ đều đói, nghe thấy mùi thơm lập tức ngồi không yên. Tô Tầm chia cho mỗi đứa một miếng cánh gà, hai tiểu gia hỏa chăm chú gặm cánh gà cực kỳ khoan khoái, Tô Tầm cũng ăn hai miếng.

Từ kính chiếu hậu Lục Trình Dương thấy cô và con trai vui vẻ ăn cánh gà, tiếng cười sung sướng của con trai hòa lẫn với tiếng cười của cô vang vọng

khấp trong xe, khung cảnh thật là ảm áp.

Khóe miệng anh khẽ cong lên, trong mắt là sự vui vẻ và sùng ái nồng đậm.

Lục Trình Dương mua không nhiều, anh đã tính rồi, chỉ cho bọn nhỏ ăn cho đỡ thèm thôi. Sau khi đến nhà hàng, Tô Tiểu Tông và Chu Minh Thần hào hứng chụm đầu lại một chỗ xem thực đơn, chỉ vào hình ảnh món ăn đẹp mắt trên đó: “Con muốn ăn cái này.”

Tô Tầm ngồi bên cạnh hai đứa nhỏ, kéo thực đơn qua gọi cho bọn chúng hai phần thức ăn trẻ em, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy con người sâu thẳm của Lục Trình Dương đang yên lặng nhìn mình. Dọc đường đi bởi vì có hai đứa nhỏ nên cô thấy rất vui vẻ, trên mặt là sự tươi tắn, giọng nói cũng trở nên nhu hòa hơn, ngay cả nói chuyện với anh cũng mềm mỏng hơn.

Bây giờ thấy anh nhìn cô như thế thì trên mặt không ngăn được bắt đầu nóng lên.

Thần sắc Lục Trình Dương tự nhiên thu hồi ánh mắt, gọi cho anh và cô mỗi người một phần beefsteak.

Đây là lần đầu tiên Tô Tiểu Tông và Chu Minh Thần ăn cơm ở ngoài cùng nhau nên vừa cảm thấy hưng phấn vừa có chút hí hửng, quỳ gối trên salon dán mắt vào cửa kính, Chu Minh Thần ghé sát tai Tô Tiểu Tông, nhỏ giọng hỏi: “Chú đó thật không phải là bố của bạn sao?”

“Không phải mà!” Tô Tiểu Tông không vui, cho đến bây giờ mẹ còn chưa nói qua chú chính là bố của bé, mẹ nói bố sắp về rồi, bé vẫn đang chờ bố về.

“Nhưng mà mình cảm thấy bạn và chú ấy rất giống!” Chu Minh Thần quay đầu nhìn Lục Trình Dương rồi cẩn thận nhìn Tô Tiểu Tông, “Rất giống!” Lại khẳng định một lần nữa.

Tô Tiểu Tông ngồi xuống, mờ mịt nhìn Lục Trình Dương, lại nhìn mẹ một chút, nghiêng đầu tiếp tục bám vào cửa sổ không nói lời nào.

Mẹ và chú dẫn bé và Chu Minh Thần cùng nhau đi ăn, mẹ có khả năng ... thích chú nếu không tại sao gần đây lúc nào cũng ở cùng với chú chứ ...

“Mẹ ơi, con muốn đi vệ sinh.” Tô Tiểu Tông trượt từ trên ghế salon xuống.

“Mình, mình cũng muốn đi ...” Chu Minh Thần cũng trượt từ trên ghế xuống theo.

Trong khoảnh khắc, Tô Tầm cảm thấy mình có thêm nhiều hơn một đứa con, hai đứa đều đáng yêu như nhau, cô cười lên.

Lục Trình Dương đứng lên: “Chú đưa các cháu đi.”

Chu Minh Thần đi đến trước mặt Lục Trình Dương, ngoan ngoãn đặt bàn tay nhỏ bé của mình vào lòng bàn tay rộng lớn của anh, nói rõ ràng: “Vâng ạ.”

Lục Trình Dương cười, nhéo bàn tay mềm mại của đứa nhỏ, dắt một đứa nhỏ khác đang không quá tình nguyện – con trai của anh: “Đi thôi.”

Hai tiểu gia hỏa đã giải quyết xong vấn đề sinh lý đi ra, Lục Trình Dương đi theo phía sau hai đứa nhỏ, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một giọng nói: “Lục Trình Dương!”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Chương 39

Hai tiểu gia hỏa đã giải quyết xong vấn đề sinh lý đi ra, Lục Trình Dương đi theo phía sau hai đứa nhỏ, sau lưng bỗng nhiên truyền đến một giọng nói: “Lục Trình Dương!”

Giọng nói kia không lớn không nhỏ nhưng nghe cũng rất bén nhọn, đè nén tức giận, giống như là cắn răng gọi ra.

Bước chân Lục Trình Dương dừng lại, lông mày nhăn lại thật sâu nhưng anh không quay đầu lại mà tiếp tục đi về phía trước lại phát hiện ra Tô Tiểu Tông vốn đang nhảy nhót đột nhiên ngã xuống, thân thể nhỏ nhỏ quỵ rạp trên mặt đất, đầu quay qua quay lại nhìn bốn phía, giống như là đang tìm người. Chu Minh Thần kéo bạn lên, mang theo ngữ điệu có một chút trách cứ của người lớn: “Cẩn thận một chút chứ, làm hại mình thiếu chút nữa cũng bị bạn kéo ngã theo.”

Tô Tiểu Tông mượn tay Chu Minh Thần đứng lên, lập tức xoay người nhìn xung quanh, đôi mắt đen nhánh sáng long lanh, vừa hưng phấn lại vừa sợ hãi, gắt gao siết chặt tay Chu Minh Thần, khiến cho Chu Minh Thần đau đến lông mày nhỏ cau lại: “Tô Tiểu Tông, sao bạn lại cầm tay mình chặt thế?”

Tô Tiểu Tông dùng sức lắc đầu, bây giờ ngay cả sức để mở miệng cũng không có, chỉ biết là vừa rồi bé nghe thấy có người gọi ‘Lục Trình Dương’, đó là

tên của bố bé mà ...

Tại sao lại có người gọi tên của bố bé chứ?

Có phải bố bé cũng ở nơi này chăng?

Có người gọi tên của bố ... Bố đang ở đây ...

Bố đang ở đây, bé muốn tìm bố, tìm bố của bé ...

Tô Tiểu Tông bỏ Chu Minh Thần qua một bên, bên trong thân thể nhỏ nhỏ có cái gì đó như thức tỉnh, hưng phấn khẽ run lên, miệng há to thở, lồng ngực nhỏ bé nhất thời khôi phục lại.

Toàn bộ tâm trí đều là bố của bé, bé muốn tìm bố.

Lúc này vẫn đang là giờ cơm nhưng bọn họ đến hơi trễ, có vài người đã dùng xong bữa đang lục tục rời khỏi chỗ ngồi, Tô Tiểu Tông căng thẳng nhìn xung quanh, bé chưa từng thấy ảnh của bố nên không biết hình dáng của bố như thế nào, ngay cả bóng dáng lơ mơ cũng không có ...

Trong tưởng tượng của bé thì bố là người cao lớn, trẻ tuổi, đáng đáp tuần tú ...

Nhưng bố đâu? Bố có nhận ra bé không?

Tô Tiểu Tông còn quá nhỏ, ngạc nhiên mừng rỡ bất thành linh làm bé bối rối, bé không biết phải làm gì bây giờ, bé lại không biết bố trông như thế nào. Bé muốn tìm bố nhưng lại như người mất hồn đứng yên một chỗ nhìn xung quanh, ngược đầu cẩn thận nhìn từng người có thể là bố của bé.

Bé há to miệng, muốn gọi bố nhưng lại không gọi được, gấp đến độ muốn khóc, bé sợ là không tìm thấy bố ...

Lục Trình Dương phát hiện ra sự khác thường của Tô Tiểu Tông, nghĩ một chút liền đoán ra nguyên nhân, bước chân trở nên chần chừ, đôi mắt âm u nhìn vào thân thể nhỏ bé kia, anh chỉ chần chừ trong giây lát rồi bước nhanh chân về phía trước nhưng đột nhiên bị người ngăn chặn đường đi.

Sắc mặt Trình Nhiễm rất khó coi, ngẩng đầu lờ mờ anh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lục Trình Dương, anh đừng có quá đáng như vậy! Anh hãy cho em một lời giải thích!”

Lục Trình Dương hiểu rõ Trình Nhiễm muốn nói cái gì nhưng tâm tư anh lúc này đều đặt hết lên người Tô Tiểu Tông, nhìn sắc mặt Trình Nhiễm đen kịt, dư quang lại thấy thân thể nhỏ nhỏ đang đi về phía anh, ánh mắt đang nhìn anh chăm chú; sau đó anh nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang hưng phấn của Tô Tiểu Tông từ từ cứng đờ, kinh ngạc mở to hai mắt nhìn mình, vẻ mặt không thể tin nổi ... Khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch, giống như là đã bị tổn thương rất lớn ...

Trong lòng Lục Trình Dương căng thẳng, ánh mắt âm u nhìn Tô Tiểu Tông, trong phút chốc tim cảm thấy rất đau đớn, anh không biết thì ra Tô Tiểu Tông lại biết rõ tên của bố mình, anh tưởng rằng ngay cả tên của anh Tô Tầm cũng không nói cho con trai biết.

Anh lại càng không nghĩ tới Tô Tiểu Tông lại thông qua phương cách này, trong trường hợp như vậy biết được bố của mình, tất cả mọi chuyện đã nằm ngoài kế hoạch và tầm khống chế của anh.

Lướt qua Trình Nhiễm đi về phía Tô Tiểu Tông, Tô Tiểu Tông nhìn thấy anh đi về phía mình thì bước nhỏ từ từ lùi về phía sau, đôi mắt kinh hoàng nhìn anh. Chu Minh Thần có chút mờ to mắt, tay chân luống cuống đứng ở bên cạnh, xoa xoa bàn tay nhỏ bé nhỏ giọng hỏi: “Tô Tiểu Tông, bạn làm sao vậy?”

Tô Tiểu Tông chợt xoay người chạy đi, bước chân lao đảo, giống như là sau lưng có mãnh thú đáng sợ đang đuổi theo vậy.

Chu Minh Thần sững người, nhìn Lục Trình Dương rồi lại nhìn theo bóng lưng của Tô Tiểu Tông, cuối cùng lựa chọn đuổi theo đồng bọn của mình.

Lục Trình Dương nhìn theo thân ảnh nhỏ nhỏ của Tô Tiểu Tông, trong lòng rối loạn, lập tức đuổi theo nhưng Trình Nhiễm lại không buông tha, tiếp tục ngăn cản phía trước. Lục Trình Dương đang vội, muốn đi tìm Tô Tiểu Tông nên sắc mặt càng âm trầm hơn, lạnh lùng nói: “Trình Nhiễm, nơi này là nơi công cộng, đừng có như người đàn bà chanh chua cứ bám chặt không buông như vậy.”

Người đàn bà chanh chua? Trình Nhiễm sững sốt, sắc mặt trắng bệch, Tô Tầm nói cô ta là đồ phụ, còn Lục Trình Dương lại nói cô ta là người đàn bà chanh chua.

Thừa dịp cô ta đang sững người thì Lục Trình Dương bước tránh ra.

Trình Nhiễm quay đầu lại nhìn bóng lưng thoáng qua của anh, cô ta không đuổi theo, trong mắt chợt lóe lên hận ý, một người phụ nữ đi về phía cô ta, thuận theo ánh mắt cô ta nhìn theo, cau mày nói: “Không trách được tại sao anh trai em lại giận dữ như vậy, cần gì em phải theo đuổi Lục Trình Dương chứ? Bởi vì em mà quan hệ giữa Giang gia và Trình gia đã đóng băng, đứt đoạn.”

“Chị dâu, đừng nói với anh trai, em xin chị đấy.” Trình Nhiễm quay đầu nhìn người phụ nữ, giọng nói mềm nhũn.

“Em theo chị về nhà, anh trai em bảo chị đến đây là muốn khuyên em về.”

“Em không về.”

“Em...”

Tô Tiểu Tông quả thực còn quá nhỏ nên bé không biết làm thế nào để tiêu hóa chuyện vừa xảy ra chỉ trong ngắn ngủi vài phút được, tâm tình từ hưng phấn căng thẳng đến kinh ngạc bối rối, cảm xúc phức tạp như vậy với một đứa trẻ bốn tuổi mà nói là quá mức đè nén, bé đã thực sự bị giật mình.

Bé biết tên của bố là Lục Trình Dương nhưng mà ... chú đó, vừa rồi cái đi xấu xa kia cũng gọi chú ấy là Lục Trình Dương cho nên chú đó là bố của bé sao?

Nếu như chú đó là bố của bé thì tại sao mẹ lại không nói cho bé biết? Tại sao mẹ lại không thích chú? Nếu như chú đó thật sự là bố của bé thì tại sao chú ấy lại không nhận bé? Nếu như chú ấy là bố thì tại sao lại không ở cùng với mẹ chứ?

Cu cậu có rất nhiều vấn đề muốn hỏi nhưng cu cậu không biết phải đối mặt với Lục Trình Dương như thế nào cả nên chỉ có thể chạy đi tìm Tô Tầm.

Tô Tiểu Tông một đường lao đảo chạy vào trong lòng Tô Tầm, dùng sức ôm cô, giống như rốt cuộc cũng tìm được chỗ dựa, khóc nức nở đến cả vai cũng run lên. Tô Tầm không hiểu chuyện gì đã xảy ra nên có chút sửng sốt, đưa tay sờ đầu con trai, dịu dàng hỏi bé: “Sao vậy con?” Ngẩng đầu nhìn Chu Minh Thần đang chạy đến, nghĩ thầm chẳng lẽ hai tiểu gia hỏa này lại giận nhau sao? Không đúng, còn Lục Trình Dương đâu?

Tô Tầm ngẩng đầu nhìn quanh, Tô Tiểu Tông từ trong ngực cô ngẩng đầu lên, đôi mắt ướt đầm nhìn cô, hít hít mũi nhỏ giọng hỏi: “Mẹ ơi ... tên của bố con thực sự là Lục Trình Dương sao?”

Đáy lòng Tô Tầm ‘lộp bộp’ một cái, cách vài bàn tay thấy Lục Trình Dương đang vội vàng bước về bên này thì cụp mắt, cúi đầu nhìn Tô Tiểu Tông, đưa tay lau nước mắt cho con trai, nhẹ nhàng gật đầu: “Đúng vậy ... tên của bố con là Lục Trình Dương.”

Lúc này, Lục Trình Dương đã đi đến bên cạnh bàn, Tô Tiểu Tông khóc đến nấc lên, vừa khóc vừa thút tha thút thít nhìn Lục Trình Dương lại lập tức khóc to hơn, đôi mắt xinh đẹp ướt nhẹp, ngay cả lông mi cũng rõ ràng từng cái, lời nói cũng không lưu loát: “Vậy, vậy ... chú, chú cũng gọi là ... Lục Trình Dương sao?”

“Ừ.” Lục Trình Dương trả lời thay Tô Tầm, giọng nói khàn khàn, đau lòng nhìn con trai khóc đến không kịp thở.

“Vậy, vậy ... bố con đâu?” Chú chính là bố của bé sao? Tô Tiểu Tông cực lực muốn ngừng khóc, mu bàn tay mập mạp dụi mắt, hết nhìn Tô Tầm lại nhìn Lục Trình Dương.

Tô Tầm không lên tiếng, Lục Trình Dương hít một hơi, đang muốn trả lời thì nhân viên phục vụ bưng đồ ăn đến, chú ý đến một màn quái dị trước mắt, cẩn thận nói: “Đây là phần beefsteak của trẻ em...”

Tô Tầm ôm Tô Tiểu Tông đang vùi vào trong ngực mình, lời nói đã đến bên miệng của Lục Trình Dương đành phải nuốt xuống, phát giác bốn phía có không ít ánh mắt đang nhìn về phía bọn họ, thật sự là không đúng thời gian cũng như địa điểm.

“Ăn cơm trước được hay không? Về nhà mẹ sẽ nói cho con biết.” Hiển nhiên Tô Tầm cũng phát giác ra ánh mắt của những người xung quanh, nhỏ giọng trấn an Tô Tiểu Tông.

Chu Minh Thần ngu ngơ đứng ngay ở bên cạnh, yên lặng mấy giây rồi tự mình bò lên salon, sau đó quỳ bên cạnh Tô Tiểu Tông, nhỏ giọng nói: “Tô Tiểu Tông, đừng khóc nữa nếu không mình sẽ cười bạn đó.”

Tô Tiểu Tông lại dùng mu bàn tay lau nước mắt, từ trong lòng Tô Tầm ngẩng đầu lên đối diện với Lục Trình Dương, chợt nhớ tới lời Chu Minh Thần nói lúc này là bé giống anh.

Phát hiện ra Lục Trình Dương cũng đang nhìn mình, Tô Tiểu Tông bẹt bẹt cái miệng cúi đầu xuống, lại có chút muốn khóc nhưng cu cậu sợ Chu Minh Thần cười mình cho nên chịu đựng không khóc.

Đột nhiên Lục Trình Dương đứng lên, Tô Tầm nhú mồm lắc đầu với anh, Lục Trình Dương nhìn cô rồi lại một lần nữa ngồi xuống, kéo đĩa beefsteak qua nghiêm túc cắt thành từng miếng nhỏ.

Tô Tiểu Tông không chịu ăn đĩa thịt bò mà anh cắt nên Tô Tầm đành phải đưa phần cô đã cắt cho Chu Minh Thần cho con trai.

Lúc này Lục Trình Dương đã bị dày vò cực độ, anh rất muốn đi qua ôm lấy con trai, rất muốn nói chuyện với con, nói cho con biết anh chính là bố của bé nhưng bây giờ quả thật là không thích hợp, Chu Minh Thần vẫn đang ở đây nên có lẽ Tô Tầm cũng cố kỵ điều này.

Bữa cơm này có chút không thoải mái, trước khi ra về Chu Minh Thần dùng điện thoại của Tô Tầm để gọi cho bố nhưng vẫn không liên lạc được, cu cậu hết sức uể oải.

Tô Tầm sờ đầu cậu nhóc, trấn an nói: “Tối nay cứ về nhà đi đã.”

Chu Minh Thần gật đầu: “Vâng ạ.”

Hai đứa nhỏ trượt từ trên salon xuống, Lục Trình Dương đi tới muốn bế Tô Tiểu Tông nhưng cu cậu liền trốn sau lưng Tô Tầm, không để ý đến anh.

Lục Trình Dương ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào mắt con trai, Tô Tiểu Tông nhướn mày lên, ánh mắt phức tạp nhìn anh, thật lâu mới nhỏ giọng kháng cự: “Tự cháu đi, không cần chú bế.”

Trẻ nhỏ không biết che giấu cảm xúc cũng như sắc mặt của chính mình, có chuyện gì cũng đều thể hiện hết lên khuôn mặt; từ lúc mới bắt đầu Lục Trình Dương biết Tô Tiểu Tông không thích anh, thậm chí là có chút kháng cự, sau này dần dần bắt đầu thích anh, dần dần cu cậu cũng dành nhiều cảm tình cho anh. Tuy nhiên, nếu như anh làm chuyện gì không tốt thì cu cậu sẽ lập tức cảnh giác, sau khi được trấn an lại thích anh như cũ. Lục Trình Dương hiểu tính tình của con trai có thể như vậy là hoàn toàn bởi vì do anh và Tô Tầm, bọn họ không phải là một đôi bố mẹ bình thường.

Ngay từ đầu Tô Tầm cũng không tính cho anh biết sự tồn tại của con trai, từ lần gặp đầu tiên anh ở trong nhận thức của con trai là người không quen biết, sau này trở thành ‘chú’. Từ một người không quen biết, một người ‘chú’, sao đột nhiên lại trở thành bố rồi?

Lục Trình Dương biết rõ tạm thời Tô Tiểu Tông không thể nào tiếp nhận được sự thật này, anh cũng không thể cưỡng ép con trai của mình được, con còn nhỏ như vậy ...

Trên đường về, Tô Tiểu Tông rất yên lặng, Chu Minh Thần thấy bạn không nói lời nào nên nói vài câu rồi cũng yên lặng theo.

Xe dừng ở dưới lầu, mỗi tay Tô Tầm dắt một đứa nhỏ, Lục Trình Dương ngồi xổm trước mặt Tô Tiểu Tông, đưa tay vuốt mái tóc xoăn của cậu nhóc, nhỏ giọng hỏi: “Có muốn cùng trò chuyện với chú hay không? Để mẹ đưa Chu Minh Thần lên lầu trước, chút nữa chú đưa cháu lên được không?” Sở dĩ Lục Trình Dương nói như vậy là suy tính đến Chu Minh Thần, hôm nay thật sự là một cơ hội tốt, chuyện đã xảy ra như vậy thì anh nhất định phải thuận thế mà tiến lên.

Tô Tiểu Tông lùi về sau một bước tránh né cánh tay anh, cắn môi không được tự nhiên nhìn anh, đôi mắt yên lặng nhìn Lục Trình Dương, không đồng ý cũng không phản đối.

Chương 40

Lục Trình Dương kiên nhẫn chờ Tô Tiểu Tông trả lời nhưng nội tâm anh vô cùng dằn vặt bởi vì ánh mắt Tô Tiểu Tông nhìn anh đã không còn sự đề phòng như trước nữa, đôi mắt của bé là điểm duy nhất giống Tô Tầm, đen nhánh trong suốt, lông mi rất dài; khi bé nín môi cụp mi mắt thì đáng vẻ trông càng ủy khuất hơn.

Đứa nhỏ giống như là nhìn không nổi nữa, đột nhiên ‘oa’ một tiếng khóc lên: “Mẹ ơi ... con, con muốn về nhà ...”

Đúng là Tô Tiểu Tông vẫn còn chưa tiếp nhận được, mặc dù sâu trong nội tâm của bé khao khát bố về nhưng bé vẫn luôn cho rằng bố đang đi làm ở một nơi rất xa, bế bộn nhiều việc, đột nhiên có một ngày sẽ mở cửa nhà ra, sau đó bé sẽ sống một cuộc sống cùng với bố mẹ.

Nhưng mọi việc lại không giống như ảo tưởng của bé, quan hệ giữa bố mẹ không tốt, mẹ không thích bố, bố và mẹ không ở chung một nhà, bố và mẹ đều gạt bé, lần đầu tiên bé cảm giác được mình xa lạ với bố như vậy.

Điều làm cho bé cảm thấy khổ sở đó là tại sao lâu như vậy bố mới về, sau khi trở về tại sao lại không nhận bé ...

Nhất định là do bố không thích bé rồi ...

Tô Tiểu Tông ôm chân Tô Tầm từ phía sau khóc không kìm lại được, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn mềm mại trong nháy mắt đã bị nước mắt làm ướt.

Cho đến bây giờ Tô Tầm chưa từng thấy qua Tô Tiểu Tông khóc đến thương tâm như vậy. Thì ra trẻ nhỏ cũng giống như vậy, đang tràn trề hy vọng nhưng hiện thực tàn khốc cũng sẽ trở nên yếu ớt không chịu nổi, hướng chỉ con trai còn nhỏ như vậy, so với cô còn yếu ớt hơn. Bé không biết làm thế nào là điều tiết cảm xúc của chính mình, có rất nhiều chuyện bé không nghĩ ra, giống như lúc này bé cảm thấy rất khổ sở, chỉ có thể thông qua tiếng khóc để bộc lộ cảm xúc của chính mình.

Tô Tầm nhìn người đàn ông vẫn còn đang ngồi xổm trên đất, nhỏ giọng nói: “Anh đi về trước đi.”

Lúc này người cảm thấy khó chịu nhất là Lục Trình Dương, anh vừa không đỡ được người phụ nữ của mình lại cũng không đỡ được con trai; hai mẹ con giống nhau, đều không thích anh.

Lục Trình Dương không còn cách nào đành chỉ có thể đi trước nhưng anh cũng không có rời đi ngay lập tức mà ngồi trên xe nhìn bọn họ, cho đến khi tiếng khóc của Tô Tiểu Tông nhỏ dần, cho đến khi Tô Tầm dắt hai đứa nhỏ lên lầu.

Rất lâu sau, xe mới rời đi.

Sau khi Tô Tiểu Tông về đến nhà cũng không hỏi bất cứ điều gì cả, Tô Tầm lấy khăn lông nhẹ nhàng lau khuôn mặt lem luốc bởi vì nước mắt của con trai. Cậu nhóc liên tục cúi đầu, cô biết rõ con trai đang giận, giận cô đã gạt bé.

Chu Minh Thần còn nhỏ hơn hai, ba tháng so với Tô Tiểu Tông, bản thân chưa từng trải qua chuyện vừa rồi cho nên không hiểu tại sao hôm nay Tô Tiểu Tông lại khóc nhiều như vậy. Đây là lần đầu tiên bé ngủ lại ở nhà bạn, Tô Tầm không muốn lưu lại ấn tượng không tốt cho Chu Minh Thần nên cô kéo rương đồ chơi của Tô Tiểu Tông ra, vuốt mái tóc xoăn của Tô Tiểu Tông có chút nịnh nọt nói: “Bảo bối, hiếm khi Chu Minh Thần mới đến nhà chúng ta,

con cùng chơi đồ chơi với bạn được không? Mẹ đi nấu mì cho các con.” Lúc ở nhà hàng con trai không thể nào ăn nổi, Chu Minh Thần cũng ăn được rất ít, chắc chắn bây giờ hai đứa nhỏ đều đói bụng rồi.

Chu Minh Thần cảm nhận được ánh mắt của Tô Tầm, vội vàng đi lên giúp cô lấy một mớ đồ chơi từ trong rương ra, cười khoa trương với Tô Tiểu Tông: “Tô Tiểu Tông, bạn có rất nhiều đồ chơi nha! Mấy cái này mình chưa từng chơi qua, chúng ta cùng nhau chơi đi.”

Tô Tiểu Tông ngẩng đầu lên nhìn Tô Tầm, hai cái tay nhỏ bé đưa lên dụi mắt, buồn buồn trả lời: “Được ...” Cu cậu còn đang rất buồn đấy.

Tô Tầm đi vào bếp nấu mì, trong phòng khách chỉ còn lại hai đứa nhỏ.

“Tô Tiểu Tông, tại sao bạn lại khóc vậy?” Chu Minh Thần thả món đồ chơi trong tay ra, ngồi xếp bằng với Tô Tiểu Tông trên thảm trải sàn, nhỏ giọng hỏi bạn.

Tô Tiểu Tông cảm thấy việc khóc trước mặt Chu Minh Thần rất là mất mặt mà hôm nay cu cậu đã khóc hai lần cho nên vừa nghe thấy Chu Minh Thần hỏi liền lập tức lấy tay che mặt: “Mình, mình cũng không biết ...”

“Ồ.” Chu Minh Thần lại cúi đầu loay hoay với món đồ chơi trên thảm, suy nghĩ một chút rồi nói: “Bạn đừng khóc nữa, dì nhìn thấy bạn khóc thì dì cũng rất buồn.”

“Ừ.” Tô Tiểu Tông lại dụi mắt rồi mới để tay xuống.

Chu Minh Thần lại rủ bé cùng nhau chơi, Tô Tiểu Tông nhớ tới lời mẹ dặn, bắt đầu chơi Transformers với Chu Minh Thần.

Tô Tầm ở trong bếp nấu mì nhưng vẫn liên tục cẩn thận nghe động tĩnh ở bên ngoài, không yên tâm ngo đầu ra nhìn, mặc dù khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tiểu Tông vẫn còn nét không vui nhưng cũng đã chịu chơi cùng với Chu Minh Thần rồi.

Mặc dù trước đó cô đã muốn nói thật với Tô Tiểu Tông là cô và bố của bé đã ly hôn nhưng lúc chuyện thật sự xảy ra thì cô lại không biết làm thế nào để mở miệng, cô không biết phải giải thích như thế nào với một đứa nhỏ. Nếu như cô nói cho bé biết, cô và bố của bé sẽ không ở cùng một chỗ, không phải là một nhà ba người như bé vẫn luôn hy vọng thì bé nhất định sẽ khóc đến đau lòng.

Đây là một vấn đề hết sức khó khăn, cô không thể nghĩ ra được phương pháp xử lý vẹn cả đôi đường.

Tô Tầm bung mì đã nấu xong để lên bàn, bảo hai đứa nhỏ đi rửa tay rồi vào ăn mì.

Chu Minh Thần chưa từng được ăn khuya nên có chút hưng phấn kéo Tô Tiểu Tông đi rửa tay, hai cu cậu rửa tay xong ngoan ngoãn ngồi trước bàn ăn.

“Ngon quá! Dì nấu mì thật là ngon!” Chu Minh Thần cười tủm tỉm nói với Tô Tầm.

“Mẹ mình nấu mì là ngon nhất!” Tô Tiểu Tông vừa húp sợi mì vừa trả lời, cu cậu thích ăn mì do mẹ nấu nhất; mặc dù cu cậu vẫn còn đang giận mẹ nhưng nghe thấy người khác khen mẹ nên theo bản năng bé cảm thấy rất kiêu ngạo.

Tô Tầm cười: “Thích thì ăn nhiều một chút.”

Lúc Tô Tiểu Tông còn nhỏ thì khả năng nấu nướng của cô rất tệ, nấu rất nhiều món mà Tô Tiểu Tông đều không thích ăn, chỉ thích ăn mì do cô nấu nhất. Khi đó, để cho bé có được đầy đủ dinh dưỡng nên cô đều dùng nước hầm xương để nấu mì, vừa ngọt lại vừa thơm nên lúc nhỏ Tô Tiểu Tông rất thích ăn.

Ăn mì xong thì đã gần mười giờ, Tô Tầm hỏi Chu Minh Thần: “Cháu tự mình tắm hay sao?”

Chu Minh Thần dùng sức gật đầu: “Vâng ạ, ở nhà cháu toàn tự mình tắm.”

Quả nhiên là vậy, Tô Tầm vuốt tóc của cậu nhóc rồi dẫn bé đi vào phòng tắm; mặt Chu Minh Thần đỏ hồng, Tô Tầm biết là cậu nhóc thẹn nên sau khi xả nước ấm xong liền đi ra.

Tô Tiểu Tông nằm trên thảm trải sàn thành một cục, đang chơi món đồ mà lần trước Lục Trình Dương dạy bé cách chơi, Tô Tầm thấy con trai âm thầm đưa tay dụi mắt, nghe thấy tiếng hít mũi nho nhỏ.

Tô Tầm từ từ đi đến bên cạnh con trai, ôm bé vào trong lòng của mình: “Con vẫn còn giận mẹ sao?”

Tô Tiểu Tông lén đưa bàn tay nhỏ bé lên lau nước mắt, bé không muốn cho mẹ biết là mình đang khóc, bé vẫn muốn là đứa nhỏ ngoan ngoãn như lúc trước.

Tô Tầm hôn lên khuôn mặt của con trai, Tô Tiểu Tông nắm lấy áo của mẹ nhỏ giọng nói: “Mẹ ơi, bố ... bố không thích con phải không?”

“Tại sao lại hỏi như vậy? Con đáng yêu như thế, bố rất thích con ...” Tô Tầm xoa mái tóc xoăn của con trai, từng chút từng chút trấn an bé, Tô Tiểu Tông hỏi gì cô đều sẽ trả lời con trai.

Nhưng Tô Tiểu Tông hỏi xong vấn đề này liền không hỏi nữa, cái đầu xù nhỏ ở trong lòng cô cọ cọ, hai tay ôm chặt cô không buông.

Chu Minh Thần tắm rất nhanh, mặt đỏ hồng khi Tô Tầm lau người cho mình, sau đó tự mình mặc quần áo ngủ sau đó lên giường nằm.

Sau khi Tô Tiểu Tông tắm xong cũng ngoan ngoãn nằm lên giường, chờ Tô Tầm kể chuyện cổ tích cho bọn chúng.

Tô Tầm đọc xong câu chuyện thứ nhất thì Chu Minh Thần đã lăn ra ngủ rồi, đọc xong câu chuyện thứ hai thì Tô Tiểu Tông cũng nằm yên không động, giống như cũng đã ngủ thiếp đi rồi.

Tô Tầm tắt đèn, chỉ để lại một chiếc đèn ngủ màu vàng rồi đóng cửa đi ra ngoài.

Mới đi ra khỏi cửa phòng thì điện thoại liền đổ chuông, là bố của Chu Minh Thần gọi tới, đối phương nói bây giờ muốn đến đón Chu Minh Thần. Tô Tầm nghe vậy thì nhủ mảy, rất bất mãn đối với người bố không có trách nhiệm này, không vui nói: “Bây giờ đã khuya rồi, và lại bé đang ngủ, để bé ở chỗ tôi một đêm đi. Nếu anh cảm thấy cần rút lương tâm thì sau này nên dành nhiều thời gian cho bé một chút.”

Đối phương trầm mặc một lát, nói tiếng cảm ơn rồi cúp điện thoại.

Trong phòng nhỏ, Tô Tiểu Tông lại trở mình, quay về phía Chu Minh Thần đã ngủ say như chết. Hồi nãy bé không ngủ, bé không muốn mẹ phải kể chuyện lâu cũng không muốn để cho mẹ biết là bé không ngủ nên mới giả bộ ngủ thiếp đi.

Tô Tiểu Tông lật qua lật lại trên giường nhưng làm thế nào cũng không ngủ được, sau đó bé ngồi dậy, lay Chu Minh Thần dậy.

Chu Minh Thần mông lung mở mắt ra liền nhìn thấy khuôn mặt của Tô Tiểu Tông đang nhìn mình, đột nhiên tỉnh lại trong căn phòng có ánh sáng u ám làm cu cậu sợ hết hồn, thiếu chút nữa thì la lên, Tô Tiểu Tông vội vàng để ngón trỏ lên môi: “Xuyt, đừng làm ồn.”

Chu Minh Thần cũng ngồi dậy, mặt mũi liếc mắt hỏi: “Sao vậy ...”

“Chu Minh Thần ... bố mình ... về rồi ...” Tô Tiểu Tông không ngủ được, đột nhiên muốn thổ lộ hết với người bạn nhỏ của mình.

“Bố bạn chính là cái chú hôm nay đúng không?” Chu Minh Thần nằm lại trên giường, hăm mộ nhìn Tô Tiểu Tông, “Thật tốt, bạn có mẹ cũng có bố.”

“Nhưng mà ... mẹ mình không thích bố ... bố cũng không ở chúng với chúng mình, bố mẹ của các bạn khác đều ở cùng một chỗ ...” Tô Tiểu Tông khổ sở nói.

Chu Minh Thần suy nghĩ một chút rồi nói: “... Có khả năng bố mẹ của bạn đã ly hôn rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Chương 41

Sáng hôm sau, Tô Tầm gọi hai tiểu gia hòa rồi giường, gọi vài tiếng mà thân thể của hai cậu nhóc không hề nhúc nhích, Tô Tiểu Tông làm bầm trong khi mắt vẫn nhắm: “Mẹ ơi, con còn muốn ngủ ...”

Chắc do tối hôm qua ngủ muộn, bình thường Tô Tiểu Tông cũng không thích ngủ nướng, thấy hai mắt của con trai không mở ra nổi, Tô Tầm nhìn đồng hồ, quyết định để hai nhóc ngủ thêm nửa tiếng nữa.

Nửa tiếng sau, Tô Tầm không hề chần chừ xách hai đứa nhỏ từ trong chăn ra, hai cu cậu đứng cũng không vững làm Tô Tầm nghĩ là hai đứa nhỏ bị bệnh, sờ đầu đo nhiệt độ thấy bình thường nên mới yên tâm. Cô đâu biết tối hôm qua Tô Tiểu Tông nhất quyết kéo Chu Minh Thần đang ngủ say dậy, hai tiểu gia hòa liền nằm nói chuyện về bố mẹ thật lâu.

Chăm sóc một đứa nhỏ cũng có điểm khác so với chăm sóc hai đứa, thời gian ra cửa muộn hơn dự định mười lăm phút, Tô Tầm giao hai đứa nhỏ cho cô giáo Trương xong liền vội vã chạy đến chỗ làm.

Nhưng Tô Tầm vẫn là đến muộn, ngay ngày thứ hai đi làm ở công ty mới mà đã đến muộn nên Tô Tầm cảm thấy rất thẹn, ở trước cửa phòng làm việc cô nghe thấy tiếng mọi người đang nói chuyện, cô kiên trì đi vào.

Mặc dù đã đoán ra Mục Viên với công ty quảng cáo và truyền thông Tấn Mai hoặc là với Lâm Đan có quan hệ nhưng cô tuyệt đối không nghĩ tới việc mới sáng sớm như vậy đã gặp Mục Viên ở đây, đáng người thon dài đang dựa vào bàn làm việc của cô, ánh mắt liền rơi vào trên người cô khi cô vừa bước vào phòng.

Tô Tầm nhướn mày, vốn cô cho là Mục thị và Tấn Mai hợp tác chỉ là trùng hợp nhưng bây giờ nhìn lại thì có vẻ không đơn giản như vậy.

Ánh mắt Mục Viễn nhìn cô cũng không quá giống lúc trước; Tô Tầm vừa nghĩ tới việc cô đến làm ở đây là do sắp xếp của Mục Viễn thì trong lòng cảm thấy không vui.

“Tô Tầm, em đến rồi, chị đang muốn gọi điện cho em, chị tưởng là em đã xảy ra chuyện gì rồi chứ.” Lâm Đan đang đứng trước Mục Viễn mở miệng nói, sở dĩ cô nói như vậy là từ trước đến nay Tô Tầm chưa từng đi muộn, còn tưởng rằng bởi vì những dự án quảng cáo kia của Mục thị mà nảy sinh nghi ngờ nên không tới.

“Xin lỗi vì đã đến muộn, sáng hôm nay em đưa con đến nhà trẻ muộn, lần sau em sẽ chú ý.” Tô Tầm khiêm tốn nói, cô đến muộn là không đúng.

Tiếng nói của Tô Tầm vừa dứt thì tất cả mọi người trong phòng đều kinh ngạc nhìn cô, có người không nhịn được kêu lên: “Trời ạ! Tô Tầm, cậu có con rồi sao? Mình còn tưởng rằng cậu chưa có kết hôn nữa.”

Tô Tầm cười: “Con em được bốn tuổi rồi nhưng mà em đã ly hôn rồi.” Có kinh nghiệm ở Khải Sâm nên lần này Tô Tầm hết sức thản nhiên, ly hôn không phải là chuyện xấu, cô không muốn bởi vì những chuyện này mà nghe thấy đồng nghiệp bàn tán sau lưng mình.

Từ lúc Tô Tầm vào cửa thì Mục Viễn vẫn nhìn cô, anh không mở miệng nhưng anh xác định những lời vừa rồi là Tô Tầm có ý.

Dù sao cũng còn chưa quen thuộc, nay nghe Tô Tầm nói đã ly hôn thì mọi người cũng không biết nên nói cái gì cho đúng.

Phòng làm việc liền lâm vào trầm mặc, Lâm Đan vội vàng nói: “Ly hôn rồi cũng không sao, Tô Tầm trẻ tuổi xinh đẹp lại có thể làm việc, còn sợ không tìm được người đàn ông tốt sao? Mọi người chuẩn bị một chút đi, mười giờ chúng ta sẽ họp.”

Bà chủ đã lên tiếng, mọi người đều lên tiếng phụ họa rồi cúi đầu, ai làm việc nấy.

Lâm Đan nhìn Mục Viễn một chút rồi lại nhìn Tô Tầm, hai người đều không nói một lời, là giả vờ như không biết nhau sao? Theo một mức độ nào đó mà nói thì cô đã gạt Tô Tầm đến đây, Tô Tầm nhìn thấy Mục Viễn cũng không vui mừng chứng tỏ Tô Tầm không có cảm giác với Mục Viễn, Lâm Đan có chút đau đầu.

Mục Viễn nhìn Tô Tầm, cười nói: “Đã quen với công ty mới chưa?”

Tô Tầm nhẹ cong khóe môi: “Hoàn hảo, nội dung công việc không khác gì trước đây cả.”

Có chuyện để hóng! Âm thanh lật giờ văn kiện trong phòng nhỏ đi vài phần, Lâm Đan thấy hai người cuối cùng cũng nói chuyện với nhau bình thường thì nói với Tô Tầm: “Đúng rồi, có một dự án quảng cáo mới vừa nhận, chị nhớ trước đây em rất am hiểu về lĩnh vực này, tài liệu ở trong phòng làm việc của chị, em theo chị vào đây.”

Tô Tầm để túi xuống rồi cùng vào phòng với Lâm Đan, Mục Viễn cũng đi vào, ngồi vào ghế sofa dành cho khách.

Lâm Đan đưa tài liệu cho Tô Tầm, nói sơ qua một chút, lúc ánh mắt liếc về phía Mục Viễn thì giọng nói có dừng lại một chút nhưng cũng không nói gì, trùng hợp là cửa phòng bị người ta đẩy ra, Tưởng Uy xám mặt đi vào: “Bà xã, thiếu chút nữa là em mưu sát chồng rồi, cơm em nấu cháy đen như vậy! Lần sau hoặc là để anh nấu...”

Tưởng Uy còn chưa nói hết lời mới phát hiện ra Tô Tầm cũng có mặt, sắc mặt của Lâm Đan trở nên đỏ bừng. Trước mặt cấp dưới mà bị ông xã nói ra như vậy thì cũng thật là mất mặt, cô hung hăng lườm Tưởng Uy, anh vội vàng bỏ cứu: “Kỳ thật cũng không khó ăn như vậy.” Chi là bị đau bụng mấy lần mà thôi.

Mục Viễn cười đứng dậy, nhìn Tưởng Uy: “Có thể đi được rồi chứ?” Sáng hôm nay anh và Tưởng Uy có hẹn đi thương thảo một hợp đồng.

Tưởng Uy gật đầu. Tối hôm qua Lâm Đan làm thêm giờ, vì muốn ở cùng bà xã nên anh đem công việc qua bên này làm. Từ trên bàn làm việc của Lâm Đan, Tưởng Uy cầm lấy tài liệu để quên tối qua, cười với Tô Tầm: “Đúng rồi, anh nghe nói em và Mục Viễn học chung trường đại học, anh là anh họ của nó.”

Được rồi, lần này thì Tô Tầm hoàn toàn tin tưởng việc cô đến công ty này không khỏi liên quan đến Mục Viễn, lòng mảy mòi cô khẽ nhủ lại nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường, cười nói: “Vâng, thế giới đúng thật là nhỏ mà!” Vì Lục Trình Dương nên cô mới nghỉ việc ở Khải Sâm, bây giờ lại vì Mục Viễn mà làm việc ở Tấn Mai, dường như cô làm như thế nào cũng không thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn này, đúng là có chút bất đắc dĩ.

Mục Viễn cúi xuống nhìn đồng hồ rồi nhìn Tô Tầm: “Tầm Tầm, anh có việc nên đi trước, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn cơm chứ?”

Tô Tầm từ chối: “Không được, buổi tối em muốn đưa Tiểu Tông về nhà bố em”

Mục Viễn cười cười, cũng không ép buộc: “Được, vậy hẹn em hôm khác vậy.”

Sau khi Mục Viễn và Tưởng Uy đi rồi, Lâm Đan lại nói chuyện với Tô Tầm về dự án, Tô Tầm gật đầu: “Được, vậy em đi ra ngoài trước.”

“Đợi chút.” Lâm Đan gọi Tô Tầm lại, giọng nói của cô nghiêm túc: “Mục Viễn từng nhắc đến em với chị nhưng việc chị bảo em đến đây làm không phải hoàn toàn là vì nó. Lúc còn ở Khải Sâm, ban đầu cũng là chị tuyển dụng em vào làm, em rất có thiên phú ở lĩnh vực quảng cáo; công ty này vừa mới đi vào hoạt động, quả thực rất thiếu người, nghe nói em đã nghỉ việc nên chị mới có ý tưởng gọi em đến đây. Công ty là do chị mở, không liên quan gì đến

Mục Viễn và Tường Uy cả, bọn họ nhiều lắm là giúp chị một tay thôi nên chị hy vọng em đừng vì quan hệ với Mục Viễn mà muốn nghỉ việc, chị hy vọng em có thể ở lại giúp chị.”

Tò Tầm ngẩng người một lát, vừa rồi quả thật trong đầu cô có ý niệm muốn nghỉ nhưng cũng chỉ là thoáng qua mà thôi. Cô là người trưởng thành, không thể nào bởi vì những chuyện này mà thay đổi công việc nhiều lần được, huống hồ điều Lâm Đan nói là sự thật, công ty là do chị ấy mở, không liên quan gì với Mục Viễn cả; cho dù có hợp tác với Mục thị thì đó cũng là do thảo luận bàn bạc với người phụ trách của đối phương. Nếu thật sự Mục Viễn muốn đến gần cô thì cô đi đến công ty nào cũng như vậy cả thôi.

“Em biết, cảm ơn chị Đan, em sẽ không nghỉ việc đâu.”

“Vậy là tốt rồi...” Lâm Đan thở phào nhẹ nhõm.

Buổi trưa Tò Tầm nhận được điện thoại của Lục Trình Dương: “Tầm Tầm, tan làm anh đến đón em, sau đó đến nhà trẻ đón con trai.”

Từ tối hôm qua đến giờ, trong đầu Lục Trình Dương đều là dáng vẻ thương tâm của Tò Tiểu Tông.

Tò Tầm im lặng một lát, nhớ đến dáng vẻ khóc đến tê tâm liệt phế của Tò Tiểu Tông tối qua: “Vài ngày tới anh đừng đến, con còn nhỏ nên có một số việc không có cách nào đón nhận ngay lập tức được, bây giờ con nhìn thấy anh chỉ cảm thấy khó chịu, cách vài ngày không gặp, lúc con nhìn không được hỏi đến anh thì lúc đó anh hãy đến.”

Đó cũng không phải là có cô dùng để từ chối Lục Trình Dương mà là đã suy nghĩ kỹ. Tò Tiểu Tông không giống như những đứa trẻ khác, bé rất nhớ bố nhưng biết Lục Trình Dương là bố mình rõ ràng đã dọa đến bé. Chờ qua vài ngày nữa, lúc cu cậu nhìn không được nghĩ đến bố, đúng lúc Lục Trình Dương xuất hiện, biết đâu kết quả sẽ khác.

Sau khi Lục Trình Dương nghe Tò Tầm phân tích thì trầm mặc một lát: “Được, sáng mai anh phải đến thành phố S, khoảng năm ngày sau sẽ về.”

Anh báo cáo lịch trình của mình cho cô làm cái gì chứ? Tò Tầm mím môi: “À, vậy tôi cúp máy trước.”

Liên tục vài ngày Tò Tiểu Tông không hề nhắc đến bố, biểu hiện mỗi ngày đều rất ngoan bởi vì Chu Minh Thần đã nói cho cu cậu biết có thể là bố mẹ đã ly hôn, ly hôn mới không ở cùng nhau, bé phải lựa chọn một người giữa bố và mẹ.

Tò Tiểu Tông không muốn lựa chọn, bé muốn mẹ cũng muốn bố nhưng bé lo lắng việc bố trở về là muốn cướp bé khỏi mẹ.

Mẹ chỉ có một mình nên bé không thể đi cùng với bố được, bé muốn ở bên cạnh mẹ để bảo vệ mẹ.

Lúc ở nhà trẻ, khi Tò Tiểu Tông và Chu Minh Thần nói chuyện đã bị Lục Tiểu Viễn nghe được; Lục Tiểu Viễn hết sức nghiêm túc nói, sau khi bố mẹ của một bạn nhỏ ly hôn thì có khả năng người bạn nhỏ đó sẽ có hai người bố, hai người mẹ.

Tò Tiểu Tông rất đau lòng, bé không muốn có hai người mẹ cũng không muốn có hai người bố đâu.

Nhưng bé lại muốn bố của mình.

Chương 42

Trước kia Tò Tiểu Tông không biết hình dáng của bố như thế nào nên mỗi lần nghĩ tới bố thì trong đầu chỉ có một bóng dáng cao lớn, bất quá bé cảm thấy không sao cả bởi vì bé có cảm giác, cảm giác là bố rất nhanh sẽ về nhà. Bây giờ thì bé đã biết rõ hình dáng của bố rồi nên mỗi lần nghĩ đến bố thì trong đầu không chỉ là một bóng dáng cao lớn nữa.

Tò Tiểu Tông không yên lòng ngồi trên thảm trải sàn chơi đồ chơi, vừa chơi vừa nghĩ đến bố.

Một lát sau, cu cậu nhìn không được vút đồ chơi trong tay xuống thảm, chạy bịch bịch đến trước mặt Tò Tầm. Tò Tầm đang tra tài liệu, thấy dáng vẻ Tò Tiểu Tông bóp ngón tay muốn hỏi chuyện thì trong lòng cảm thấy ‘rốt cuộc cũng đã đến’.

Bỏ công việc trong tay xuống, Tò Tầm biết rõ còn có hỏi: “Sao vậy con? Muốn đi ra ngoài chơi sao?” Hôm nay là cuối tuần, cô định buổi tối dẫn con trai ra ngoài đi dạo.

Đầu tiên Tò Tiểu Tông gật đầu, sau đó lại lắc đầu: “Không phải... mẹ ơi... cái kia...” Cu cậu có chút không nói nên lời, rốt cuộc là gọi bố hay là chú đây, muốn gọi bố nhưng có chút thẹn nên cu cậu gọi không được.

Tò Tầm khích lệ nhìn con trai: “Sao? Con muốn nói gì nào?”

Tò Tiểu Tông cúi đầu, có chút khổ sở: “Mẹ ơi, con, con... sao chú kia không đến tìm con...” Cậu nhóc hết sức lo lắng, có phải bố lại đi công tác ở một nơi rất xa rồi không, phải lâu lắm mới về?

Tò Tầm cười, vươn tay ôm con trai: “Mấy ngày trước bố gọi điện đến muốn nói chuyện với con, không phải là con không muốn nói chuyện với bố sao?” Lục Trình Dương còn ở thành phố S, mấy ngày nay, mỗi ngày đều gọi điện hỏi thăm tình hình của Tò Tiểu Tông, muốn nói chuyện với con trai nhưng mỗi lần như vậy Tò Tiểu Tông đều chạy mất.

Sự việc đã đến bước này rồi nên hiện tại Tô Tầm phải đứng về phía Lục Trình Dương, làm cho Tô Tiểu Tông nhanh chóng tiếp nhận anh nhưng cô sẽ không nói tốt giúp Lục Trình Dương cũng sẽ không nói đến chuyện trước kia, cô chỉ là muốn thỏa mãn nguyện vọng muốn có bố của Tô Tiểu Tông mà thôi.

“Con muốn bố tới thăm con sao?” Tô Tầm hỏi con trai.

“Trước kia chú đều đến, bây giờ ... tại sao lại không đến nữa?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tiểu Tông chau lại thành dáng vẻ u buồn, có phải do ngày đó bé không để ý đến bố cho nên bố cũng không đến gặp bé nữa hay không?

Đó chính là muốn Lục Trình Dương đến rồi, Tô Tầm cười cười, không ngờ việc con trai nghĩ đến bố lại không được tự nhiên như vậy: “Bố đi công tác rồi, chắc là ngày mai sẽ về, bố nói sau khi trở về sẽ đến thăm con, con có đồng ý cho bố đến không?”

Tô Tiểu Tông đưa tay lên che mặt, nhỏ giọng nói: “Vâng ạ.”

Nhưng ngày hôm sau Lục Trình Dương cũng chưa có trở lại nên Tô Tiểu Tông có chút mất mát.

Mãi đến chiều thứ sáu tuần kế tiếp Lục Trình Dương mới gọi điện nói cho Tô Tầm biết là tối hôm nay anh về, cùng lúc đó Lâm Đan đem về một tin tốt là công ty đã giành được quyền quảng cáo cho ‘Ưu Việt’. ‘Ưu Việt’ là một trang web mua sắm, nghe nói là mới thành lập hồi đầu năm, đến bây giờ mới dần dần ổn định. Nếu một trang web mua sắm muốn có chỗ đứng thì nhất định phải chi mạnh tay cho quảng cáo, đây là dự án lớn đầu tiên mà Tấn Mại tiếp nhận, trước đó hầu như chỉ là các dự án nhỏ.

Sau khi Lâm Đan tuyên bố tin này xong thì cả phòng làm việc đều hân hoan, có người ồn ào: “Giám đốc Lâm, mời com đi thôi, hi hi.”

Có người khởi đầu nên mọi người bắt đầu rồi rít ồn ào, Lâm Đan cười cười: “Đó là đương nhiên, tối nay mọi người cứ thoải mái ăn uống và ca hát, tôi mời.”

Đây là lần liên hoan đầu tiên ở công ty mới nên Tô Tầm không tiện từ chối nên chỉ có thể gọi điện cho Tô Thập nhờ anh đến đón Tô Tiểu Tông nhưng Tô Thập nói: “Không được, tối nay anh phải họp, chắc khoảng bảy giờ mới xong được, em nhờ Cần Cần đón đi, họp xong anh sẽ đến chỗ cô ấy đón đầu xoắn nhỏ.”

Tô Tầm thử dò xét hỏi: “Không phải là chị ấy không để ý đến anh sao?” Lần trước ở sân bay, sau khi Triệu Cần Cần biết Tô Thập là anh trai của cô thì tâm trạng không thoải mái. Sau này cô hẹn gặp nói chuyện với Triệu Cần Cần mới biết được thì ra đàn anh suốt ngày gửi thư cho Triệu Cần Cần hỏi học đại học chính là anh trai của mình, còn tại sao lại chia tay thì Triệu Cần Cần không nói, điều này thật đúng là bất ngờ mà.

Tô Thập lưu manh vô lại nói: “Chính vì cô ấy không để ý đến anh nên anh mới bảo em gọi cho cô ấy đi đón.”

Được rồi, cô đã hiểu: “Để em gọi cho chị ấy, nếu chị ấy không đi thì em sẽ gọi cho bố.”

“Đợi chút,” Tô Thập không vui, “Đừng nói với cô ấy, chút nữa anh gọi cho em, đến lúc đó em nói địa chỉ của cô ấy cho anh, anh trực tiếp đi qua.”

Tô Tầm “...”

Tô Thập: “Vì anh trai, em nói dối dụ dỗ cô ấy một chút không được sao?”

Tô Tầm “...”

Tô Thập: “Quyết định vậy đi, nếu không sau này anh sẽ không giúp em trông đầu xoắn nhỏ nữa.”

Tô Tầm “...”

Tô Tầm không có cách nào đành phải gọi điện cho Triệu Cần Cần, sau khi xác định cô ấy có thời gian thì liền gọi cho cô giáo Trương.

Tan làm, đoàn người tiến thẳng đến khách sạn, Lâm Đan đặt hai bàn ghế lô, vừa vặn đủ chỗ, ai ngồi ăn được một nửa thì Tường Uy đến, đi cùng còn có Mục Viễn.

Tường Uy cười híp mắt hỏi: “Không ngại bọn anh đến ăn chùa chứ?”

Mọi người lắc đầu: “Không ngại, không ngại.” Đùa à, ông xã của bà chủ, làm sao dám để ý chứ.

Đàn chị bên tài vụ ngồi bên cạnh Tô Tầm gọi nhân viên phục vụ: “Thêm hai cái ghế ở đây.” Lại nói với Tô Tầm, “Em chuyển qua bên này một chút, mọi người xích qua bên kia, còn chị qua bàn bên cạnh ngồi.”

Đàn chị bên tài vụ qua bàn bên cạnh nên vị trí bên cạnh Tô Tầm để trống, nhân viên phục vụ thêm ở mỗi bàn một cái ghế, như thế bên tay phải của cô liền trống hai chỗ.

Tường Uy ngồi xuống bên cạnh Lâm Đan nên vị trí bên cạnh Tô Tầm còn trống, Mục Viễn rất tự nhiên ngồi xuống.

Thân mật ngồi gần, thì thào vào tai cô: “Tầm Tầm, Tiểu Tông đâu? Sao không dẫn cậu nhóc theo?”

Tô Tầm nghiêng đầu: “Em nhờ bạn đón rồi, ăn xong mọi người còn đi hát nữa nên không tiện.”

Mục Viễn gật đầu: “Cũng tốt, đến khuya em sẽ đi đón bé sao?”

Tô Tầm: “Vâng.” Không nhiều lời nữa, Tô Tầm vui đầu ăn.

Ăn xong, mọi người vui vẻ thỏa mãn đi đến điểm tiếp theo, KTV mà Lâm Đan đã đặt rất gần khách sạn, đi đường chỉ mất khoảng mười phút.

Đêm mùa hè đã rút đi cái nóng ran của ban ngày, gió mát thổi nhẹ, một đám người đi trên đường tỏa ra khí thế rất lớn. Không biết có phải là cố ý hay không nhưng Tô Tầm phát hiện ra các đồng nghiệp đều tự động đi cách xa cô, còn Mục Viễn mỉm cười đi bên cạnh, hai người dần dần rơi vào đội ngũ phía sau.

“Lâu rồi anh không gặp Tiểu Tông, ngày mai anh đưa bọn em đến nông trang được không? Tiểu Tông chưa từng đến đó phải không?”

“Sao?” Tô Tầm thất thần, mờ mịt ngẩng đầu, cô không nghe rõ anh nói cái gì.

Mục Viễn thấy dáng vẻ mơ hồ của cô thì cười: “Bạn bè giới thiệu nông trang, anh thấy có điểm đặc sắc nên ngày mai chúng ta đưa Tiểu Tông đi chơi được không?”

Tô Tầm im lặng một lát mới nói: “Em đã hẹn với Lục Trình Dương là trưa mai đưa Tiểu Tông đi ăn rồi.”

Sắc mặt Mục Viễn thay đổi, giọng nói bỗng dưng có chút ghen: “Em và Lục Trình Dương ...”

“Anh ấy biết Tiểu Tông là con của mình, Tiểu Tông cũng biết rồi.” Tô Tầm không nhìn anh, “Tiểu Tông và anh ấy nhận nhau là điều đương nhiên. Giữa em và anh ấy có đứa nhỏ, cho dù ly hôn rồi nhưng cũng có lúc cũng cần gặp nhau, ví dụ như mỗi tuần cùng nhau ăn cơm với con, vấn đề giao tiếp của con ... nên đây là điều không thể tránh được.”

Mục Viễn nhìn chằm chằm vào một bên sườn mặt bình tĩnh của cô, hít sâu một hơi: “Tầm Tầm, anh hiểu rõ em muốn nói cái gì, bình thường đàn ông chắc chắn sẽ không chấp nhận người phụ nữ của mình lui tới với chồng cũ, anh đã nói rồi, đừng xem nhẹ lòng bao dung của anh với em.”

Tô Tầm cười: “Đàn anh, có lẽ anh có thể bao dung nhưng người trong nhà anh thì sao?”

Mục Viễn trầm mặc, bước chân Tô Tầm chậm lại, ngẩng đầu nhìn anh: “Em không muốn làm cho hoàn cảnh trưởng thành của Tiểu Tông trở nên phức tạp hơn. Ở cùng với anh, phải đối mặt với cái gì thì trong lòng anh hiểu rõ; bất kể là vì chính mình hay là vì Tiểu Tông thì chúng ta khó có khả năng.”

Trẻ nhỏ trưởng thành trong gia đình ly hôn vốn đã hơi phức tạp rồi, nếu quả thật ở cùng với Mục Viễn thì cô không dám tưởng tượng sẽ biến thành cái dạng gì.

Đi tới đi lui lại giống như trở về thời học đại học, chỉ khác là bây giờ Tô Tầm uyển chuyển hơn so với hồi đại học, khi đó cô hay nói thẳng, không như bây giờ lại có thể đẩy người ta cách xa ngàn dặm.

Phải đối mặt với điều gì thì Mục Viễn hiểu rõ hơn bất kỳ ai khác, Tô Tầm không yêu anh cho nên không muốn bước vào thế giới của anh.

Đến khúc quanh, người lui tới ít, mọi người trong đoàn đã chẳng biết đi đâu, điều gì cần đến đã đến.

Mục Viễn giữ chặt lấy cô, có lẽ do đèn đường quá mờ nên đôi mắt anh nhìn rất đen: “Tầm Tầm, tin tưởng anh, anh sẽ không để cho em và Tiểu Tông bị tổn thương đâu, chỉ cần em cho anh một chút thời gian.”

Tô Tầm đang muốn rút tay ra thì sau lưng đột nhiên bị người ta hung hăng đụng một cái, chân mang giày cao gót lập tức bị trật, cả người ngã vào trong lòng Mục Viễn. Mục Viễn vội vàng vươn tay đỡ cô, thuận thế ôm cô vào lòng, anh vốn cho là cướp bóc nhưng phát hiện ra túi của cô vẫn còn, anh nhíu mày nhìn bóng người đã chạy xa: “Có sao không?”

“Không sao ...” Tô Tầm nhú chặt mày, trên lưng bị đụng phải nên rất đau, chân bị trật cũng rất đau.

Đưa tay chống lên lồng ngực của anh để mở rộng khoảng cách giữa hai người, từ từ đứng thẳng lên rồi lùi lại phía sau.

Mục Viễn thấy cô cắn môi thì không nói một lời liền ngồi xổm xuống, cầm lấy mắt cá chân của cô, không để cho cô gãy giữa liên trầm giọng: “Đứng động, để anh xem một chút có bị thương hay không.”

Tô Tầm chưa từng thân mật như vậy với người đàn ông nào khác ngoại trừ Lục Trình Dương, cả người cô cứng đờ, không được tự nhiên nói: “Chân em không sao, chỉ bị trầy da thôi.” Lưng giày cao gót cọ mạnh vào chân nên bị rách da, vừa rồi lại ma sát thêm nên rất là đau.

Thấy Tô Tầm gãy giữa nên Mục Viễn buông tay ra đứng lên, nhìn chằm chằm vào cô nhỏ giọng hỏi: “Em chắc chắn không sao chứ?”

Tô Tầm lắc đầu, từ trong túi lấy ra một miếng băng keo cá nhân dán lên: “Như vậy là được rồi, chúng ta đi nhanh thôi, bọn họ hẳn là đã đến rồi.”

Mục Viễn cup mắt nhìn miếng băng keo cá nhân đáng yêu của trẻ em kia, không nói gì nữa.

Hai người vào phòng đã được đặt trước, rượu và đồ ăn đã bày đầy bàn, vài đồng nghiệp đang hát, không khí rất là náo nhiệt.

Ánh mắt mọi người nhìn bọn họ có chút ái muội, mặt Tô Tầm nóng lên, tìm một chỗ ngồi xuống, Mục Viễn nhìn cô một cái rồi đi ra khỏi phòng.

Một tiếng sau, Mục Viễn cầm theo hộp giày trong tay đi vào, Lâm Đan nghi hoặc nhìn anh: “Chào cũng không chào một tiếng, ra ngoài lâu như vậy tưởng em về rồi chứ, em mua giày làm gì vậy?”

Mục Viễn nhàn nhạt nói: “Tầm Tầm bị trật chân.”

Mở hộp giày ra, từ trong đó lấy ra một đôi giày đế bằng đặt bên chân Tô Tầm, Tô Tầm lẳng lặng nhìn anh, cúi đầu nhìn đôi giày dưới chân.

Đồng nghiệp đang ca hát đều dừng lại nhìn về phía hộp giày, thương hiệu hay giá cả của đôi giày này đều rất tuyệt, các cô gái rất hâm mộ nhìn Tô Tầm “Tổng giám đốc Mục thật là chu đáo ...” Phụ nữ đã ly hôn lại còn có con nhỏ mà lại được một người đàn ông chăm sóc như vậy theo đuổi thì bảo những người độc thân như các cô làm sao bây giờ?

Mặt Tô Tầm lại nóng lên, không biết nói gì cho phải, chỉ nhỏ giọng nói: “Cảm ơn.”

Mục Viễn cười: “Thay đi.”

Hàng trăm cặp mắt đổ dồn xuống đất, lo lắng anh lại làm ra hành động gì kinh người nên Tô Tầm yên lặng, cởi giày cao gót ra, đi đôi giày đế bằng vào, size 36, hết sức vừa chân.

Đúng lúc này Triệu Cần Cần gọi điện tới giải nguy cho cô, Tô Tầm nhanh chóng đi ra khỏi ghế, ở cửa thở phào một hơi mới nhấn nút trả lời, Triệu Cần Cần ở trong điện thoại cảm thấy “Con trai nuôi bảo bối đã nói cho chị biết, chút nữa anh trai em sẽ đến tìm chị đúng không? Bây giờ chị đã không ở đó nữa, em bảo anh trai em đừng đến, nha đầu chết tiệt dám lừa chị!”

Tô Tầm đau đầu xoa trán, chột dạ hỏi: “Thế bây giờ chị đang ở đâu?”

Triệu Cần Cần: “Ồ trên taxi, chị dẫn Tô Tiểu Tông qua đó tìm em, bên cạnh đó có trung tâm thương mại, chị dẫn con nuôi đi dạo, khoảng mười giờ em có thể thoát thân rồi chứ?”

Tô Tầm suy nghĩ một chút: “Được rồi, để em nói với anh trai, chút nữa em đến tìm chị.”

Tô Tiểu Tông không hề biết mình đã bán đứng cậu, ở bên cạnh khoan khoái nói: “Mẹ ơi, mẹ mau đến đón con nha!”

Triệu Cần Cần để điện thoại vài tai cậu nhóc, Tô Tầm cười đồng ý với con trai: “Được, mẹ sẽ nhanh đến đón con, con nhớ ngoan đó.”

Tô Tiểu Tông vui vẻ trả lời: “Con rất ngoan mà, mẹ cũng phải ngoan đấy, ngoan ngoãn nhanh đến đón con ...”

Cười cúp điện thoại, Tô Tầm liền gọi cho Tô Thâm, không thể tránh khỏi bị anh mắng một trận, Tô Tầm áp lực cúp máy.

Cổ ý ở bên ngoài một lát, lại đi toilet một chuyến mới đi vào phòng, không khí lúng túng lúc này đã tiêu tan, Mục Viễn đã bị Tường Uy kéo đi uống rượu.

Tô Tầm ngồi xuống vị trí lúc này, trong công ty phần lớn là người trẻ tuổi yêu thích ca hát, tất cả mọi người đều lo hát. Cô không có nhiều hứng thú với ca hát nên nhàn nhã ngồi nghe, ăn chút quà vặt, chờ đến giờ liền đi đón Tô Tiểu Tông.

Chưa đến mười giờ Tô Tầm lại nhận được điện thoại của Triệu Cần Cần, cô cầm điện thoại đi ra khỏi phòng, trong điện thoại truyền đến tiếng nức nở của Triệu Cần Cần: “Tầm Tầm ... thật xin lỗi ... ô ô thật xin lỗi ... đều tại chị ...”

Triệu Cần Cần càng khóc càng lớn tiếng, trong nháy mắt tìm Tô Tầm như bị người ta hung hăng siết chặt, trong lòng xuất hiện bất an mãnh liệt: “Sao? Có chuyện gì vậy?”

Triệu Cần Cần còn đang khóc, trong mấy giây ngẩn ngui, ngón tay Tô Tầm dùng sức nắm điện thoại trở nên trắng bệch, giọng nói run rẩy: “Tiểu Tông đâu ...”

“Tiểu Tông ... Tiểu Tông ... không thấy ...” Triệu Cần Cần run giọng, mang theo tiếng nức nở nồng đậm: “Chị tính dẫn Tiểu Tông đi tìm em, trên đường bị người ta chụp thuốc mê nên ngất đi ... tỉnh lại, tỉnh lại thì không thấy tung tích của Tiểu Tông đâu ...”

Điện thoại từ trong tay rơi xuống, khí lực toàn thân Tô Tầm như bị rút đi hết, toàn thân lạnh buốt vô lực ...

Thân thể của cô rơi vào một vòng tay ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Chương 43

Mục Viễn đi ra ngoài nghe điện thoại, vừa mới kéo cửa ra liền nghe thấy tiếng điện thoại rơi, thấy sắc mặt Tô Tầm tái nhợt như tuyết ngã xuống thì vội vàng vươn tay ra đỡ, trong giọng nói là sự lo lắng ngập tràn: “Tầm Tầm, em sao vậy?”

Tô Tầm hít vào nín thở lấy áo sơ mi của anh, trong mắt là sự kinh hoàng chưa bao giờ có, môi run rẩy: “Tiểu Tông ... Tiểu Tông, Tiểu Tông bị người ta bắt rồi ...” Trong đầu là tiếng nói của Triệu Cần Cần, cô rất sợ.

“Cái gì?” Dĩ nhiên là Mục Viễn cũng bị hù dọa, thoáng nhìn thấy điện thoại vẫn còn đang kết nối thì một tay anh giữ lấy cô, một tay nhặt điện thoại.

Ngón tay vô tình đụng vào nút handsfree, tiếng khóc của Triệu Cần Cần truyền ra: “Tầm Tầm ... Tầm Tầm, em có đang nghe không? Tất cả đều là lỗi của chị, nếu không phải là chị không đồng ý để cho Tô Thâm đến đón thì cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy ... chị, chị đã báo cảnh sát rồi.”

Mục Viễn trực tiếp nhận điện thoại: “Bây giờ cô đang ở đâu? Được, cô cứ đứng ở đó đi, tôi và Tầm Tầm sẽ qua đó ngay lập tức.”

Mục Viễn hỏi đầu vào đầy mảy may vấn đề, Tô Tầm cũng dần dần khôi phục lại lý trí nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ, trong đầu không khỏi nhớ đến mấy vụ án trẻ em bị mất tích lúc trước, đầu ngón tay bởi vì sợ hãi mà khẽ run lên.

Cúp điện thoại, Mục Viễn nhìn Tô Tầm: “Chờ anh một chút.” Nói xong thì xoay người vào phòng lấy chìa khóa xe và túi xách của Tô Tầm

Trên xe, Tô Tầm hít vào nắm chặt hai tay, hai mắt nhìn chăm chăm đèn đỏ phía trước nhưng không hề mở miệng nói bất kỳ điều gì, Mục Viễn nghiêng đầu nhìn cô một cái, anh biết bây giờ cô vừa lo lắng vừa sợ hãi, anh biết Tô Tiểu Tông quan trọng với cô như thế nào, anh cũng biết ... việc này có lẽ liên quan đến Lục Trình Dương.

“Tầm Tầm, em yên tâm, anh nhất định sẽ giúp em tìm Tô Tiểu Tông về.” Mục Viễn đảm bảo nói.

“Vâng ... Cảm ơn ...” Giọng nói Tô Tầm khàn khàn, trên đường đi Mục Viễn không ngừng gọi điện nhờ các mối quan hệ, cô biết rõ anh đã dốc toàn lực giúp cô.

Lúc bọn họ tới nơi thì Tô Thâm cũng đã đến, Triệu Cần Cần vẫn đang tự trách mình, đôi mắt khóc đến sưng đỏ, trang điểm đã nhòe hết, nhìn đến rất chật vật, vừa thấy Tô Tầm liền lập tức chạy qua: “Tầm Tầm, thực xin lỗi, chị ..., chị ...” Hiển nhiên là cô cũng bị dọa cho sợ hãi, cô làm lạc mất con trai của bạn tốt, lỡ như đứa nhỏ xảy ra chuyện gì ...

Tô Thâm nhìn dáng vẻ nói năng lộn xộn của Triệu Cần Cần thì có chút không đành lòng, nắm chặt tay cô: “Em tỉnh táo lại đi, không ai đoán trước được việc như thế sẽ xảy ra mà.” Nói xong thì bực bội vỗ đầu mình, đầu xoắn nhỏ là do anh nhìn lớn lên, ai mà không lo lắng cơ chứ?

Ngược lại, ngoại trừ sắc mặt Tô Tầm tái nhợt không còn chút máu thì cả người nhìn lại rất tỉnh táo, ấp úng nói: “Đừng suy nghĩ quá nhiều, em biết chị không phải cố ý ...” Nếu không phải bị đôi môi mím chặt và tay chân đang run rẩy bán đứng thì Mục Viễn cũng bị dáng vẻ của cô lừa gạt.

“Đoạn đường Triệu tiểu thư đi qua không có camera giám sát, xe cô và người đi lại cũng ít nên không có nhân chứng.” Người cảnh sát trẻ tuổi nói với Mục Viễn: “Ngã tư phía trước đoạn đường đó có camera, chúng tôi đã điều người qua bên kia kiểm tra màn hình giám sát rồi, nếu phát hiện ra người và xe khả nghi sẽ lập tức điều tra ngay.”

Mục Viễn gật đầu: “Làm phiền cậu rồi.”

Anh chàng cảnh sát trẻ tuổi vỗ vai anh, nhỏ giọng nói: “Nhưng mà ... động tĩnh lần này của cậu lớn như vậy chỉ sợ mẹ cậu cũng đã biết rồi.”

Lông mày Mục Viễn cau lại nhưng lập tức lại giãn ra: “Sớm hay muộn cũng sẽ biết thôi.”

Mục Viễn đã vận dụng tất cả các loại quan hệ có thể, anh đi đến trước mặt Tô Tầm, tay đặt lên vai cô nhỏ giọng nói: “Bây giờ chỉ có thể chờ tin mà thôi.”

Do dự một chút rồi hỏi: “Em ... có muốn báo cho Lục Trình Dương biết hay không?”

Lục Trình Dương là bố của Tô Tiểu Tông, có thể chuyện này cũng có liên quan đến anh ta, tám phần là nhắm vào anh ta. Mặc dù Mục Viễn không muốn bởi vì chuyện này mà Tô Tầm sẽ dây dưa với anh ta sâu hơn nhưng bây giờ không có chuyện gì quan trọng hơn việc tìm được Tô Tiểu Tông.

Kết quả tốt nhất là anh tìm được Tô Tiểu Tông trước.

Tô Tầm nhìn di động trong tay, lắc đầu, đứng lên: “Em cũng muốn đi ra ngoài tìm.” Cô ngồi không yên, chờ đợi chỉ càng làm cô lo lắng thêm thôi.

Mục Viễn giữ chặt lấy cô: “Anh đi cùng em.”

Tô Thâm và Triệu Cần Cần cũng đứng lên, Tô Thâm nói: “Anh cũng đi.” Triệu Cần Cần cũng nói: “Chị cũng đi.”

Kỳ thật bọn họ cũng không biết đi đâu tìm người nên chỉ có thể lái xe ở những khu vực xung quanh. Tô Tầm nói muốn xuống xe đi tìm, Mục Viễn liền dừng xe ở ven đường rồi cùng đi với cô; Tô Tầm cuối cùng cũng không nhịn được nữa, lần lượt bắt lấy người đi ngang qua hỏi thăm: “Anh (chị) có nhìn thấy một đứa bé khoảng bốn tuổi, đầu tóc xoăn mềm mại, rất đáng yêu, giống như trong tấm ảnh này ...”

Mục Viễn cũng không có cách nào, chỉ có thể lấy di động ra hỏi người đi đường: “Anh (chị) có từng nhìn thấy đứa nhỏ trong hình ...”

Cũng không biết qua bao lâu, người trên đường thưa dần, Tô Tầm cảm điện thoại đi trên đường, bỗng nhiên cô cảm thấy rất tuyệt vọng, sụp đổ ngồi xồm xuống đất, đầu vùi vào đầu gối, bà vai không ức chế được run rẩy.

Cô đã nói sẽ đi đón con trai, cô đã nói vậy ... nhưng bây giờ đã qua nhiều giờ rồi, con trai chắc chắn sẽ rất sợ hãi ...

Mục Viễn nửa quỳ ở trước mặt Tô Tầm, kéo cô vào trong ngực mình, thở dài thật sâu. Cuối cùng cô cũng đã khóc lên rồi, anh nhìn cô kiên cường chống đỡ cả một đêm mà hết sức đau lòng.

Vào thời khắc này, đột nhiên điện thoại của Tô Tầm vang lên, cô cả kinh đẩy Mục Viễn ra, cúi đầu nhìn điện thoại rồi ấn nút trả lời.

Hít mũi một cái, khàn khàn nói: “Lục Trình Dương, không thấy Tô Tiểu Tông đâu cả.”

...

Lục Trình Dương cơ hồ là đưa xe từ sân bay chạy tới, người anh nghi ngờ nhất chính là Trình Nhiễm. Trình Nhiễm dường như là cố ý không nhận điện thoại của anh, điện thoại gọi qua đều không có người nhận.

Nặng một quyền lên tay lái, sắc mặt u ám, anh không ngờ đối phương lại động tay động chân lên một đứa nhỏ bốn tuổi.

Trình Nhiễm nhìn điện thoại đang không ngừng đổ chuông, đột nhiên cô ta phát ra một tiếng cười lạnh.

Nghe thấy người đi xấu xa cười rất kỳ quái, Tô Tiểu Tông có chút bất an xê dịch thân thể, khuôn mặt nhỏ nhắn hé ra rất khổ sở nói: “Dì ơi, dì có thể cho cháu về nhà hay không, cháu muốn về nhà ... đã muộn thế này rồi, mẹ tìm không thấy cháu sẽ rất đau lòng ...” Bé rất buồn, bé nhớ mẹ, bé cũng nhớ bố nữa.

Trình Nhiễm nghiêng đầu nhìn đứa nhỏ, đột nhiên cười lên: “Mày rất sợ tao sao?”

Tô Tiểu Tông nhìn cô ta thành thật gật đầu, suy nghĩ một chút rồi nói thêm: “Nhưng mà ... dì còn tốt hơn so với bà lão xấu xa kia, bà lão kia còn đánh cháu, dì chỉ dẫn cháu đi thôi ...” Nhớ tới bà lão đáng sợ kia thì Tô Tiểu Tông sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, trên mặt còn rất đau ...

Khuôn mặt của đứa bé nhăn lại, đáng vẻ muốn khóc nhưng lại không dám khóc nhìn có chút đáng thương, lại làm cho Trình Nhiễm vô cớ nhớ đến Lục Trình Dương, đứa nhỏ này lớn lên rất giống anh.

Điện thoại di động lại một lần nữa đổ chuông, Trình Nhiễm nhàn nhạt liếc qua rồi lại phát ra một tiếng cười lạnh, cô chính là muốn cho anh và Tô Tầm phải lo lắng không yên.

Tô Tiểu Tông thấy điện thoại liên tục đổ chuông nhưng người đi xấu xa kia lại không nhận nên âm thầm bò xuống ghế sofa, từ từ lại gần điện thoại để trên bàn trà, bé muốn gọi điện cho mẹ ... bé muốn về nhà ...

Trình Nhiễm cũng không ngăn cản Tô Tiểu Tông, lúc này khi cô dẫn cậu nhóc về đây thì nhóc này liên tục nhìn vào điện thoại của cô ta.

Đột nhiên Tô Tiểu Tông la lên, toàn bộ thân thể bé nhỏ đi qua, bàn tay nhỏ bé thiếu chút nữa chạm vào điện thoại thì bị Trình Nhiễm cầm lấy. Tô Tiểu Tông cười toe toét liều mạng lao về phía trước, trong miệng lớn tiếng la lên: “Đó là điện thoại của bố cháu! Bố cháu gọi điện đến! Cháu, cháu muốn nói chuyện với bố ...”

Bé còn nhớ số điện thoại của bố, trước đây lúc bố nói cho bé biết thì bé vẫn còn nhớ, bé muốn bố tới đón mình.

Mặc dù còn nhỏ nhưng khi bị người kia mang đi thì Tô Tiểu Tông liền mơ hồ biết được mình đã bị người xấu bắt ... Chính mẹ bình thường hay nói chuyện những người xấu hay bắt trẻ nhỏ, bà lão xấu xa kia còn đánh bé nữa.

Trình Nhiễm không ngờ Tô Tiểu Tông lại nhớ số của Lục Trình Dương, chỉ mới thấy tên hiển thị trên màn hình điện thoại mà đã kích động như vậy, cô ta bắt Tô Tiểu Tông ngồi lại trên sofa, lạnh giọng hỏi: “Điện thoại của bố mày sao?”

Tô Tiểu Tông dùng sức gật đầu, lớn tiếng nói: “Chính là điện thoại của bố cháu.”

Giờ điện thoại đang cầm trong tay lên, điện thoại vẫn còn đang đổ chuông, Trình Nhiễm quơ quơ điện thoại trước mặt Tô Tiểu Tông, nhìn cậu bé vờn tay chụp lấy điện thoại thì đột nhiên cười lên: “Mày cảm thấy anh ấy đúng là bố mày sao?”

Trình Nhiễm giơ cao điện thoại lên, cố ý trêu cợt, Tô Tiểu Tông không thể với tay tới được, trơ mắt nhìn cuộc gọi bố đang gọi đến, ghen đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng: “Chính là bố của cháu!”

“Phải không?” Trình Nhiễm tắt điện thoại rồi vứt sang một bên, cố ý nói: “Bây giờ mày bốn tuổi đúng không, trước giờ bố mày không hề đến thăm mày, mày có biết tại sao không?”

Đôi mắt Tô Tiểu Tông nhìn chằm chằm vào di động, gấp đến độ muốn khóc, bé không muốn nói chuyện với người di xấu xa này. Mặc dù cô ta đã cứu bé từ bà lão xấu xa kia nhưng cô ta lại không để cho bé về nhà, cô ta lại còn là người di xấu xa nữa chứ!

Tô Tiểu Tông nghe thấy lời nói của Trình Nhiễm thì an tĩnh lại, nằm quỳ sấp ở trên sofa, lơ mơ nhìn về phía Trình Nhiễm, sau đó nói: “Bố cháu bận nhiều việc ...” cho nên mới chưa trở về gặp bé.

Đột nhiên Trình Nhiễm cười lên, lời nói có chút trực tiếp lại tàn khốc: “Là mẹ mày nói như vậy sao? Mẹ mày gạt mày đó, bố mày căn bản không biết là có mày, mẹ mày vụng trộm sinh mày ra, bố mẹ mày ly hôn, bố mày căn bản không muốn có mày nên mới không trở về thăm mày.”

Tô Tiểu Tông ngây ngốc nhìn Trình Nhiễm, đột nhiên nâng bàn tay mập mập lên dụi mắt rồi la toáng lên: “Di nói dối! Bố yêu thích cháu, bố kể chuyện cho cháu nghe, còn dẫn cháu ... dẫn cháu đi chơi, bố yêu thích cháu ... mẹ nói bố yêu cháu nhất!”

“Đó là mẹ mày lừa mày thôi, có người bố nào bận việc đến nỗi mà ngay cả con mình cũng không muốn chứ?” Trình Nhiễm nhìn thấy đôi mắt của bé trai nhanh chóng đỏ lên thì đột nhiên cảm thấy hết sức sung sướng. Lục Trình Dương khiến cô ta phải chịu ủy khuất nhiều năm như vậy, nếu anh đã muốn đón nhận đứa con này thì cô ta sẽ hủy diệt hình tượng của anh ở trong lòng của đứa nhỏ, khiến đứa bé này chán ghét anh, “Bố mày không thích mẹ mày cũng không thích mày cho nên anh ấy mới không trở về thăm hai mẹ con mày.”

Mẹ lừa mình sao ... Tô Tiểu Tông từ từ ngồi lại trên sofa, hai tay ôm đầu gối, trước kia bé thấy các bạn nhỏ khác đều có bố, mỗi lần bé hỏi mẹ thì mẹ đều nói bố đi công tác ở nơi rất xa lại bận nhiều việc cho nên chưa về thăm bé được. Nhưng mà rất lâu rồi bố còn chưa có về, có đôi khi bé hỏi mẹ là có phải bố không cần bé nữa hay không thì mẹ đều nói không phải, bé sẽ nghĩ bố làm gì mà bận như vậy chứ ... tại sao bố của các bạn nhỏ khác cũng làm việc nhưng những người đó có thể về nhà còn bố bé lại không thể?

Nếu là lúc trước thì Tô Tiểu Tông sẽ không chút do dự tin tưởng lời nói của mẹ bởi vì bé cảm thấy mẹ sẽ không gạt mình nhưng mà trước kia quá thật mẹ có lừa bé, mẹ còn nói xin lỗi với bé ... cho nên thật sự là bố không cần bé sao?

Bố không thích mẹ cũng không thích bé cho nên bố không cần bọn họ nữa, cũng không trở lại thăm bọn họ.

Tô Tiểu Tông ôm đầu gối, coi người lại thành một cục, không đi lại cướp điện thoại nữa, cũng không muốn gọi điện cho bố nữa.

Trình Nhiễm nhìn thấy đứa nhỏ ôm đầu gối khóc đến bả vai run lên thì đột nhiên cảm thấy bản thân mình thật đáng buồn, chỉ biết trút giận lên đầu một đứa nhỏ.

Qua một lúc sau, đứa nhỏ bên cạnh vốn không có động tĩnh gì đột nhiên lăn từ trên sofa xuống, thân thể nhỏ nhắn buông lỏng, cả khuôn mặt khóc lóc đến vô cùng bẩn thỉu, lăn ra ngủ mất.

Chương 44

Lục Trình Dương một đường đưa xe từ sân bay chạy về, lúc đến bên cạnh Tô Tầm đã là hơn một giờ sáng. Tô Tầm ngồi ở một bồn hoa ven đường, yên tĩnh cúi đầu, Mục Viễn cùng với Tô Thập và Triệu Càn Càn đều ở bên cạnh.

Chỉ nhìn từ xa cũng có thể cảm giác được sự khổ sở và tuyệt vọng của cô, trong lòng anh bỗng nhiên cảm thấy rất đau, bước nhanh qua.

Tô Tầm đang nhìn chăm chú vào ảnh chụp của Tô Tiểu Tông ở trong điện thoại, đột nhiên bị một sức mạnh kéo về phía trước, thân thể bị một người ôm vào trong ngực, vừa gấp gáp lại vừa ấm áp.

“Thực xin lỗi.” Giọng nói khàn khàn quen thuộc vang lên ở bên tai, đôi mắt Tô Tầm đột nhiên đỏ lên, tất cả khổ sở và tuyệt vọng vào thời khắc này giống như đã tìm được chỗ dựa. Tô Tiểu Tông là con của bọn họ, cho dù Tô Tiểu Tông chưa mở miệng gọi anh là bố nhưng cô tin anh cũng giống như cô, cũng lo lắng cho con trai như cô vậy.

Lục Trình Dương dường như cảm nhận được tâm lý của Tô Tầm, cánh tay ôm cô thật chặt, nhỏ giọng nói: “Tầm Tầm, giao chuyện này cho anh, anh sẽ sớm đem Tô Tiểu Tông về.”

Tô Tầm không lên tiếng, cô không biết phải tin tưởng Lục Trình Dương như thế nào, bây giờ cô chỉ muốn nhanh chóng tìm được Tô Tiểu Tông mà thôi.

Nhìn hai người đang ôm nhau đứng chung một chỗ, sắc mặt Mục Viễn rất khó coi, tay nắm chặt từ từ rũ xuống bên người, Tô Tiểu Tông là con của bọn họ, có một số việc anh không thể làm gì được huống hồ bây giờ anh và Tô Tầm còn chưa ở cùng nhau nên anh không có tư cách ngăn cản Lục Trình Dương ôm cô.

Lục Trình Dương buông Tô Tầm ra, dư quang nhìn thấy sắc mặt khó coi của Mục Viễn, anh xoay người nhìn về phía bọn họ: “Mọi người đi về nghỉ ngơi trước đi, cứ ở chỗ này cũng không phải là cách.”

Triệu Càn Càn nhỏ giọng nói: “Giám đốc Lục, thực xin lỗi ... Tiểu Tông lạc mất lúc đang ở bên cạnh tôi, không tìm thấy bé thì tôi không an lòng ...”

“Chuyện này không liên quan gì đến cô, bọn họ là nhắm vào tôi.” Sắc mặt Lục Trình Dương trầm xuống, có thể lần này ở thành phố S anh đã chọc đến người của Giang gia, Trình Nhiễm lại không nhận điện thoại của anh, điều này hết sức khả nghi, bây giờ anh có thể xác định Tô Tiểu Tông đang ở trong

tay họ.

“Cậu nói cái gì? Nhắm vào cậu là có ý gì?” Tô Thâm lập tức hỏi, có chút tức giận.

Tô Tầm ngẩng đầu nhìn Lục Trình Dương, thấy thần sắc của anh ngưng trọng thì đáy lòng mơ hồ nhớ đến điều gì, nắm lấy áo sơ mi của anh, vội vàng nói: “Có phải là Trình Nhiễm hay không?” Trình Nhiễm thích Lục Trình Dương nhưng bây giờ anh lại đi theo cầu hòa với cô ...

Lục Trình Dương rũ mắt xuống nhìn cô: “Anh chỉ biết là nhắm vào anh, không xác định là Tô Tiểu Tông có ở trên tay Trình Nhiễm hay không.”

Nghe vậy Tô Tầm mở to hai mắt nhìn anh, đẩy anh ra, la lên với anh: “Cái gì mà không xác định chứ? Trình Nhiễm là do anh trêu chọc vào, nếu như Tô Tiểu Tông xảy ra chuyện gì thì anh có khác gì gián tiếp hại chết con trai của mình chứ? Tại sao anh trở lại?! Nếu như không phải vì anh thì tại sao Trình Nhiễm lại đến quấy rầy cuộc sống của tôi và Tiểu Tông chứ! Làm sao Tiểu Tông có thể mất tích được!”

Trình Nhiễm, Trình Nhiễm, lại là vì Trình Nhiễm, Tô Tầm chưa bao giờ cảm thấy ghét một người đến vậy, không trách được vừa rồi anh nói xin lỗi với cô, thì ra anh đã biết.

Ánh mắt Lục Trình Dương âm u, Tô Tầm nói không sai, chuyện này đúng là do anh mà ra.

Tô Thâm tiến lại gần anh, lạnh giọng hỏi: “Ý của cậu là sao? Nhắm vào cậu là sao? Trình Nhiễm là ai? Phụ nữ bên ngoài của cậu sao?” Lúc trước Tô Tầm tốt nghiệp quay về cũng không nói gì. Ngoài việc đối phương ở bên ngoài làm chuyện có lỗi với cô thì anh không nghĩ ra lý do gì khiến bọn họ có thể tách ra, huống hồ lúc ấy còn có đứa nhỏ nữa.

“Những chuyện này nói ra rất dài, tìm được Tô Tiểu Tông rồi tôi sẽ giải thích tất cả.” Lục Trình Dương nhìn Tô Tầm, trầm ổn mà mạnh mẽ nói: “Nhưng có một điều, tôi không có người phụ nữ nào khác ngoại trừ Tô Tầm.”

Tô Tầm xoay mặt đi.

“Trước tiên tìm được Tô Tiểu Tông quan trọng hơn.” Mục Viễn cau mày nói, nhìn về phía Lục Trình Dương: “Anh có thể tìm được Trình Nhiễm không?”

“Trình Nhiễm vẫn ở khách sạn.” Nói cách khác, chỉ cần tìm được khách sạn cô ta đang ở thì sẽ tìm thấy cô ta. Chắc chắn Trình Nhiễm sẽ không ở khách sạn bình thường nên phạm vi tìm kiếm sẽ thu nhỏ lại, Lục Trình Dương nhìn Mục Viễn: “Chuyện này tự tôi sẽ xử lý, đã làm phiền cậu rồi.”

Cho nên bây giờ anh ta đã trở lại nên không làm phiền anh nữa? Khóe miệng Mục Viễn nhếch lên tia cười lạnh: “Tôi cũng không phải là giúp anh.”

Lục Trình Dương không nói gì nữa, xoay người nhìn Triệu Cẩn Cẩn hỏi: “Sau khi cô đón Tô Tiểu Tông từ nhà trẻ thì có cảm giác được có người theo dõi hay không?”

Triệu Cẩn Cẩn suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Không có, chúng tôi liên tục ở những chỗ khác nhau nên không phát hiện được.”

Tìm được khách sạn Trình Nhiễm ở là chuyện hơn một tiếng sau, Trình Nhiễm chưa trả phòng nhưng người cũng không có ở đó.

Cảnh sát ở bên cạnh cũng đang cố gắng tìm manh mối, từ camera giám sát cũng không phát hiện được gì, còn có một khả năng là Tô Tiểu Tông không bị mang đi xa, chắc đang ở xung quanh khu vực mất tích.

“Có muốn nghỉ ngơi một chút hay không?” Lục Trình Dương nhỏ giọng hỏi, trong đáy mắt của Tô Tầm là sự mệt mỏi và lo âu không thể che giấu được, lại chạy đi chạy lại cả đêm nên tinh thần và thân thể của cô đã mệt mỏi đến cực hạn.

“Không cần, tôi muốn chờ Tô Tiểu Tông về.” Tô Tầm hết sức kiên quyết, trời sắp sáng rồi, cô rất sợ Tiểu Tông bị tổn thương, bé còn nhỏ như vậy ... chắc chắn là rất sợ.

Lục Trình Dương nắm chặt tay cô, giọng nói hơi khàn: “Em ở đây chờ anh, anh đi tìm con.”

Tô Tầm rút tay ra, cúi đầu đi trước mặt anh: “Tôi cũng đi.”

Lúc mặt trời từ từ xuất hiện thì đột nhiên di động của Lục Trình Dương vang lên, anh liếc mắt nhìn một cái rồi vội vàng nhấn nút trả lời, giọng nói lạnh lùng mà mạnh mẽ: “Trình Nhiễm, con tôi đâu?”

Tô Tầm vừa nghe thấy vậy thì vội vàng xoay người nhìn chăm chú vào Lục Trình Dương.

Trình Nhiễm cười lạnh lạnh: “Anh cứ như vậy khẳng định em bắt con của anh sao?”

“Con tôi đâu?” Lục Trình Dương lặp lại một lần nữa, anh dừng xe ở ven đường, nghiêng đầu nhìn Tô Tầm, thấy trong mắt cô là sự hy vọng: “Trừ cô ra thì tôi không nghĩ ra ai khác cả, cho dù không phải là cô thì chuyện xảy ra cũng có liên quan đến cô, cô chắc chắn biết rõ con tôi đang ở đâu. Trình Nhiễm, chuyện giữa chúng ta không liên quan đến đứa nhỏ, đừng có kéo một đứa nhỏ bốn tuổi vào.”

Trình Nhiễm cười lạnh một tiếng: “Lục Trình Dương, nếu như em biết anh có suy nghĩ như vậy thì tối hôm qua em nên khoanh tay đứng nhìn.”

Ngữ khí của Lục Trình Dương thấp hơn vài phần: “Cô đang ở đâu?”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc rồi nói ra địa chỉ.

Lục Trình Dương cúp điện thoại rồi nhìn Tô Tầm: “Bây giờ chúng ta đi qua đó, em gọi điện cho anh trai em và Mục Viễn để bọn họ về trước đi.”

Trước đó bọn họ đã chia nhau ra tìm người, Tô Tầm bị Lục Trình Dương cưỡng chế kéo lên xe của anh, điện thoại của Tô Tầm đã hết pin từ lâu nên Lục Trình Dương gọi điện cho Tô Thập, bảo anh thông báo cho những người khác.

Lúc hai người tới địa chỉ theo lời Trình Nhiễm thì đã là tám giờ sáng, đang đi thang máy lên tầng mười hai thì đột nhiên Lục Trình Dương giữ chặt tay Tô Tầm: “Đi theo anh.”

Tô Tầm đã không còn sức lực để thoát khỏi Lục Trình Dương, chỉ đành mặc cho anh dắt đi.

Chuông cửa chỉ vang lên vài tiếng thì cửa liền được mở ra, Trình Nhiễm ở bên trong lạnh lùng nhìn về chỗ hai bàn tay đang nắm chặt của hai người, Lục Trình Dương dắt tay Tô Tầm trực tiếp đẩy cửa đi vào, lạnh lùng nói: “Con tôi đâu?”

Tô Tầm khản trương mím môi, lạnh lùng nhìn Trình Nhiễm. Cô định vòng qua người Trình Nhiễm để đi vào tìm người nhưng Lục Trình Dương lại kéo cô ra phía sau, vòng qua Trình Nhiễm đi vào.

Trong phòng rất tối, rèm cửa sổ không được kéo ra, vừa vào phòng liền nhìn thấy một cái sofa rất to được làm bằng da thật, trên ghế có một thân thể nhỏ nhỏ đang nằm ngủ.

Tô Tầm vội vàng thoát khỏi tay Lục Trình Dương chạy tới, Trình Nhiễm hừ lạnh một tiếng, đi tới kéo rèm cửa sổ ra, ‘roẹt’ một tiếng, phòng khách to như vậy cứ thế sáng bừng lên. Ánh nắng sáng sớm chiếu vào phòng, Tô Tầm lập tức nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tiểu Tông bị sung đỏ, trên trán còn bị u một cục rất to, cơ hồ như muốn rỉ máu ra, đôi mắt sưng đỏ.

Trong nháy mắt lửa giận trong lòng Tô Tầm bùng lên, cô chưa bao giờ tức giận như vậy, cơ hồ mất đi lý trí, nghiêng rằng, tay nắm chặt lao về phía Trình Nhiễm.

Trình Nhiễm không ngờ là Tô Tầm sẽ đánh người, miễn cưỡng chịu một cái tát, sau khi kịp phản ứng thì tức giận lườm Tô Tầm. Cô ta vừa giơ tay muốn đánh lại thì cánh tay bị một bàn tay mạnh mẽ nắm chặt, tay cô ta dừng ở không trung không thả xuống được, đôi mắt đỏ hồng nhìn Lục Trình Dương tức giận nói: “Cô ta đánh em trước!”

Ánh mắt Lục Trình Dương rất lạnh, hung hăng đẩy cô ta ra, giọng nói không có một chút độ ấm nào: “Vậy thì sao? Có tôi ở đây, cô đừng mong chạm vào cô ấy.”

Sức lực của Lục Trình Dương rất lớn nên cả người Trình Nhiễm đụng mạnh vào vách tường sau lưng, lập tức trượt xuống đất.

Tối hôm qua Tô Tiểu Tông khóc đến hai giờ sáng, sau đó mệt quá nên ngủ mất. Giấc ngủ rất không yên ổn, cậu nhóc bị tiếng kêu tức giận của Trình Nhiễm đánh thức, cậu nhóc đảo tròn mắt rồi từ từ đứng lên quan sát xung quanh, khi thấy Tô Tầm và Lục Trình Dương thì ánh mắt sáng lên: “Mẹ!”

Cậu nhóc vội vàng bò từ trên sofa xuống.

Tô Tầm vội vàng đi qua, Tô Tiểu Tông lao vào trong lòng mẹ, ôm chặt cổ mẹ, mái tóc xoắn mềm mại cọ vào cổ mẹ, hít mũi một cái: “Mẹ ơi!”

Bé rất nhớ mẹ.

Lục Trình Dương không nhìn Trình Nhiễm, anh đi về phía Tô Tầm và Tô Tiểu Tông, thấy trên mặt Tô Tiểu Tông bị thương thì sắc mặt của anh trầm hơn vài phần.

Tô Tiểu Tông ngẩng đầu lên từ trong lòng Tô Tầm, hai con mắt sưng đỏ lặng lẽ nhìn Lục Trình Dương nhưng rất nhanh lại vùi đầu vào trong cổ Tô Tầm, khò sở ôm chặt lấy mẹ.

Lục Trình Dương đưa tay vuốt mái tóc xoắn của Tô Tiểu Tông, đau lòng hỏi: “Có đau hay không?”

Tô Tiểu Tông rụt đầu lại, tránh tay của anh cũng không trả lời.

Cho đến khi Tô Tầm nhỏ giọng nói: “Mẹ đưa con về nhà.” Tô Tiểu Tông mới gạt đầu, nhỏ giọng trả lời: “Vâng.”

Trình Nhiễm vẫn đứng yên tại chỗ, nhìn hình ảnh một nhà ba người ở chung thì đột nhiên hung hăng ném hết cây cối trên balcon: “Cút! Cút ra ngoài cho tôi! Lục Trình Dương, rồi anh sẽ phải hối hận!”

Thủy tinh, bùn đất nằm tán loạn trên mặt sàn, Tô Tiểu Tông bị đáng về nỗi điên của Trình Nhiễm hù dọa, Tô Tầm cho là con trai lại nhớ đến việc bị đánh tối qua nên vội vàng bế con trai đi ra ngoài cửa. Lục Trình Dương xoay người nhìn Trình Nhiễm, lạnh lùng nói: “Cô lại nổi điên cái gì? Chuyện này còn chưa xong đâu.”

Trình Nhiễm cười ha ha, cười đến chảy cả nước mắt, cầm lấy một cái bình hoa ném về phía Lục Trình Dương: “Cút!”

Lục Trình Dương nghiêng người né tránh, Trình Nhiễm lại ném một chậu xương rồng tới, giống như người bị tâm thần la lên: “Cút!”

Tô Tiểu Tông ở ngoài cửa, bé cho là bố và người đi xấu xa kia đang đánh nhau nên sốt ruột cầm lấy tay Tô Tầm: “Mẹ ơi, đợi ...”

Đợi bố một chút ...

Tô Tầm dừng bước nhìn Tô Tiểu Tông rồi đứng yên tại chỗ.

Sau vài giây, Lục Trình Dương đen mặt đi ra, nhìn thấy hai mẹ con thì sắc mặt liền đổi, bước nhanh đi qua, vron tay muốn đón Tô Tiểu Tông nhưng cậu nhóc lập tức xoay người lại ôm chặt lấy Tô Tầm, bé không cần bố bế.

Tô Tầm cảm thấy có chút kỳ quái, lúc trước Lục Trình Dương đi công tác thì Tô Tiểu Tông rất nhớ bố nhưng bây giờ lại liên tục trốn tránh Lục Trình Dương, cô nhìn anh: “Tôi bế được rồi.”

“Cả đêm qua em đã không ngủ rồi, hẳn là rất mệt.” Lục Trình Dương nhỏ giọng nói.

Tô Tiểu Tông vừa nghe thấy vậy thì sốt ruột, vội vàng uốn éo thân thể nhỏ nhắn của mình muốn đi xuống: “Mẹ ơi, con có thể tự mình đi được.”

Tô Tầm vẫn ôm chặt lấy con trai không thả ra, lo lắng cả đêm nên bây giờ cô hận là không thể lúc nào cũng ôm lấy con: “Mẹ không sao, con đừng giầy giữa nữa.”

Tô Tiểu Tông ngoan ngoãn nằm sấp trong lòng cô, vẫn không để ý đến Lục Trình Dương như cũ. Lúc vào xe, Tô Tầm kiểm tra thân thể của con trai, thấy trên đầu gối và khuỷu tay của con trai có nẩy chỗ bị bầm thì đau lòng, vành mắt đỏ lên, nghẹn ngào hỏi: “Có phải là rất đau hay không? Mẹ xin lỗi, tôi qua mẹ đã không tìm thấy con ...”

Tô Tiểu Tông vron bàn tay nhỏ bé ra lau mắt cho mẹ, vội vàng nói: “Mẹ ơi, đừng khóc ... bây giờ con không đau nữa ...” Thật ra là còn đau nhưng bé sợ nhìn thấy mẹ khóc, hiếm khi bé thấy mẹ khóc như vậy.

Một bàn tay to lớn cũng vron tới, ngón tay cái nhẹ nhàng lau mắt cho cô, Tô Tầm thẹn thùng xoay mặt đi.

Lục Trình Dương cũng thấy vết thương trên người Tô Tiểu Tông, chân mày anh nhíu lại rất sâu, lái xe đi về phía bệnh viện.

Trên ghế sau, Tô Tầm hỏi Tô Tiểu Tông chuyện xảy ra tối qua, Tô Tiểu Tông nhớ tới bà lão hung dữ kia thì lui vào trong lòng Tô Tầm: “Bà lão xấu xa kia đánh con, bà ấy rất hung dữ, giống như ...” Cậu nhóc suy nghĩ một chút rồi nói ra: “... như người điên vậy.”

Tô Tầm ngăn cả người: “Không phải là người sáng nay đánh con sao?”

Tô Tiểu Tông lắc đầu, sờ lên mặt mình: “Đi đó không đánh con, đi đó cứu con khỏi bà lão xấu xa kia ...”

Tô Tầm mấp máy môi, nhìn về phía Lục Trình Dương. Sắc mặt anh vẫn không đổi, dường như anh không hề để ý đến chuyện cô hiểu lầm Trình Nhiễm, Tô Tiểu Tông lắp ba lắp bắp nói: “Con muốn về nhà ... nhưng đi đó không cho con gọi điện cho mẹ, cũng không để cho con về ...”

Tô Tiểu Tông nhớ tới lời nói của đi xấu xa đó thì nhìn Lục Trình Dương rồi buồn bã cúi đầu xuống, đưa tay lau mắt nhưng lau đến rơi nước mắt, càng lau nước mắt lại càng chảy nhiều hơn, bàn tay nhỏ bé lập tức ướt nhẹp. Tô Tầm nghĩ là con trai sợ hãi khi nhớ đến chuyện tối qua nên vội vàng ôm lấy con, vỗ vỗ vào lưng bé: “Đừng khóc, sau này mẹ sẽ trông con thật cẩn thận, không để người xấu bắt con đi nữa ...”

Tô Tiểu Tông khóc khiến bờ vai nhỏ bé run lên, bé rất buồn, cả khuôn mặt nhỏ nhắn ướt nhẹp nhưng lại không khóc ra tiếng. Lục Trình Dương cũng rất luống cuống, lấy mấy tờ giấy khăn lau nước mắt cho con trai, giọng nói hơi khàn: “Sau này ... bố sẽ bảo vệ hai mẹ con.”

Đây là lần đầu tiên anh xưng ‘bố’ ở trước mặt con trai, không chỉ là cho con trai một sự bảo đảm mà cũng cho Tô Tầm một lời hứa hẹn.

Tô Tiểu Tông nâng con mắt ướt đầm lên nhìn anh, lại vùi đầu trong lòng Tô Tầm khóc đến đau lòng.

...

Cuối cùng cũng không đi đến bệnh viện, Tô Tiểu Tông không muốn đi nên Lục Trình Dương chỉ có thể lái xe đưa hai mẹ con về nhà.

Mới từ trên xe bước xuống thì liền nhìn thấy ở dưới lầu có một đám người đang cầm máy ảnh đứng đợi. Có người tình mắt thấy Tô Tầm bế Tô Tiểu Tông xuống xe thì vội vàng ào ào kéo đến.

Tô Tầm bị dọa sợ còn Tô Tiểu Tông thì vội vàng lấy tay che mặt, chôn đầu vào vai Tô Tầm.

“Tô tiểu thư, đây là con trai của cô đúng không? Xin hỏi quan hệ giữa cô và thái tử Mục gia là như thế nào?”

“Nghe nói cô là bà mẹ đơn thân, cô cảm thấy mình xứng với thái tử Mục gia sao?”

“Tô tiểu thư ...”

“Tô tiểu thư ...”

Nhiều người cùng lúc đưa ra nhiều câu hỏi ác liệt, Tô Tầm đứng ngây ngốc tại chỗ, phản ứng đầu tiên của cô là lấy tay che tai Tô Tiểu Tông lại.

Lục Trình Dương nổi giận đùng đùng ngăn cản trước mặt Tô Tầm, tức giận la lên: “Mấy người làm cái gì vậy? Ai nói cô ấy là bà mẹ đơn thân? Đây là vợ của tôi, con trai của tôi.” Một lần nữa nhét Tô Tầm và Tô Tiểu Tông vào trong xe rồi nhìn những phóng viên kia, đôi mắt lạnh lùng làm cho người ta e sợ, đột nhiên những phóng viên kia liền yên tĩnh trở lại.

“Mấy người nghe cho kỹ, cô ấy và thái tử Mục gia kia không có một chút quan hệ nào cả, cô ấy là vợ tôi.” Từng chữ từng câu trầm ổn mà mạnh mẽ.

Nói xong thì xoay người ngồi vào ghế lái, hung hăng bấm còi, những phóng viên kia sợ anh đâm vào người mình nên vội vàng lùi lại.

Rất nhanh xe đã đi ra khỏi chung cư.

Lục Trình Dương đen mặt, tay nắm tay lái thật chặt, hít một hơi thật sâu rồi nói với Tô Tầm: “Trước tiên về nhà anh đã, bên này không ở được nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Chương 45

Tô Tầm vẫn còn đang ở trạng thái mờ mịt nên căn bản không nghe thấy Lục Trình Dương nói gì, tối hôm qua đã một đêm không ngủ nên tinh thần đã mệt mỏi cực độ, sáng sớm hôm nay tìm được Tô Tiểu Tông thì cả người cô mới thả lỏng, căn bản cô không đoán được lại chạm trán với một đám phóng viên ở dưới lầu nhà mình như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tiểu Tông cũng mờ mịt giống Tô Tầm, có chút bất an cọ cọ vào cái cổ của cô, nhỏ giọng nói: “Mẹ ơi ...”

Lục Trình Dương nhìn một lớn một nhỏ qua kính chiếu hậu, đôi mắt vừa sắc vừa trầm xuống vài phần, những phóng viên kia đặt câu hỏi rất ác liệt xảo trá, rõ ràng là đã có chuẩn bị từ trước, là nhắm vào anh hay là nhắm vào cô đã không còn quan trọng nữa, cuối cùng bọn họ đã cùng nhau đối mặt.

“Mẹ không sao, chỉ có hơi mệt một chút thôi.” Tô Tầm phát hiện ra sự bất an của Tô Tiểu Tông, vươn tay ôm lấy con trai rồi nhìn về phía Lục Trình Dương: “Anh đang đưa chúng tôi đi đâu vậy?”

Gặp đèn đỏ, Lục Trình Dương xoay người nhìn cô: “Trước tiên cứ về nhà anh đã, nghỉ ngơi một ngày, những chuyện khác để anh giải quyết.”

Tại sao phải về nhà cùng anh chứ? Tô Tầm không vui: “Anh đưa tôi đến chỗ anh tôi đi.”

Lục Trình Dương cau mày, nói thẳng: “Không được, trừ phi em muốn dẫn những phóng viên kia đến chỗ anh trai em”

Tô Tầm im lặng, bây giờ trong đầu cô rất loạn; đầu tiên là việc Tô Tiểu Tông mất tích, tiếp theo là vòng vây của đám phóng viên. Tô Tầm nhìn Lục Trình Dương, nhàn nhạt hỏi: “Những phóng viên đó cũng là do anh thuê chọc đến hay sao?”

“Về nhà rồi nói sau.” Lục Trình Dương không trả lời bởi vì anh cũng không xác định, đạp chân ga lái xe đi.

Tô Tầm cũng ý thức được trước mặt trẻ nhỏ không thích hợp nói những việc này nên không hỏi nữa.

Lục Trình Dương dẫn Tô Tầm và Tô Tiểu Tông từ trong garage tầng hầm đi ra, trên đường đi ngang qua phòng quản lý tài sản của chung cư thì bước chân của anh dừng lại, giữ chặt Tô Tầm: “Đợi chút.” Anh không nói gì mà ôm vai cô đi vào.

Tô Tầm cho là anh có việc cần làm nên cũng không nói gì, ngồi ở sofa bên ngoài cùng với Tô Tiểu Tông chờ anh. Tô Tiểu Tông biết rõ đây là chỗ ở của bố nên trong lòng có chút buồn, quả nhiên là bố mẹ đã ly hôn rồi, bố có nhà của chính mình nên không ở chung với mẹ con bé.

“Mẹ ơi ...” Tô Tiểu Tông gãi gãi vào lòng bàn tay Tô Tầm, thân thể nhỏ bé tựa quây trên sofa, rõ ràng là rất bất an, tay che miệng nhỏ giọng hỏi: “Chúng ta đến ở nhà của bố sao?”

Tô Tầm học theo con trai, gãi gãi vào lòng bàn tay nhỏ nhắn của bé, nhỏ giọng hỏi: “Vậy con có muốn ở đây không?” Cô và Lục Trình Dương đã nói qua, cuối tuần anh có thể đón Tô Tiểu Tông đến ở cùng vào hai ngày cuối tuần; vừa vặn hôm nay là thứ bảy, nếu như Tô Tiểu Tông đồng ý thì sau khi thu xếp ổn thỏa cho con trai, cô sẽ đi.

Tô Tiểu Tông ngửa đầu nhìn cô: “Vậy còn mẹ thì sao?”

Lúc này Lục Trình Dương từ căn phòng kế bên đi ra đi về phía hai mẹ con, khỏe môi nhẹ cong: “Cần hai mẹ con giúp một chuyện.”

Tô Tầm không rõ có chuyện gì: “Giúp cái gì?”

Tô Tiểu Tông lắc đầu, còn chưa kịp nói thì đã được Lục Trình Dương bế lên, cu cậu lộ ra vẻ mặt bối rối, có chút không biết làm sao nhìn về phía Tô Tầm. Lần này Tô Tầm gãi vờ như không nhìn thấy, để cho Lục Trình Dương tự mình giải quyết vấn đề giữa anh và Tô Tiểu Tông.

Tô Tiểu Tông bị mẹ phốt lờ, ngây ngốc để cho Lục Trình Dương bế đi, Tô Tầm cũng đi theo bên cạnh. Sau khi vào phòng, Lục Trình Dương cầm lấy ngón cái bàn tay trái của cô ấn vào máy quét vân tay, Tô Tầm nhú mồm: “Anh làm gì vậy?”

Nhân viên phụ trách nhắc nhở: “Ấn thêm một lần nữa đi.”

Ngón tay cái lại bị anh đè lại ấn xuống một lần nữa, nhân viên phụ trách: “Được rồi.”

Lục Trình Dương buông tay ra, cười nói: “Lưu lại dấu vân tay.”

Tô Tầm nhìn thấy văn kiện trên bàn có chữ ký của anh, chân mày cô nhíu lại thật sâu, tại sao cô phải lưu lại dấu vân tay chứ? Cũng không phải nhà cô mà!

Tiếp theo là Tô Tiểu Tông với khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngo ngắc bị bố bóp lấy đầu ngón tay nho nhỏ ấn xuống, cả người cu cậu đều khản trương, nghiêng đầu nhìn Tô Tầm, nhỏ giọng gọi: “Mẹ ơi...”

Tô Tầm sờ đầu con trai: “Không sao, mẹ ở đây.”

Sau khi Tô Tiểu Tông cũng lưu lại dấu vân tay thì Lục Trình Dương giống như là thở phào nhẹ nhõm, nhìn Tô Tầm cười, đôi mắt sắc trở nên mềm mại: “Được rồi, về nhà thôi.”

Về nhà, nói xong hai người đều ngăn người. Tô Tầm cúi đầu không nói lời nào nhưng nụ cười trên mặt Lục Trình Dương không giảm, xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn đang căng thẳng của Tô Tiểu Tông: “Đi thôi.”

Lục Trình Dương kéo tay Tô Tiểu Tông, dạy cu cậu cách mở cửa: “Sau này chỉ cần ấn ngón tay lên đây thì cửa sẽ mở ra.”

Tô Tiểu Tông nhìn cánh cửa do chính ngón tay mình ấn lên mở ra thì ánh mắt sáng rực lên nhưng bỗng nhiên lại nghĩ đến lời nói của người dì xấu xa kia thì đôi mắt lại trở nên âm u, bố cũng không biết là có bé trên đời, bé là do mẹ lên sinh ra.

Bố không cần mẹ, cũng không cần bé.

Tô Tiểu Tông muốn khóc, tâm tình cực kỳ sa sút, ngay cả khi vào trong nhà rồi cũng không biết.

Lục Trình Dương cời giày của Tô Tiểu Tông ra đặt vào trong tủ giày, lại từ trong tủ lấy ra một đôi dép đi trong nhà của nữ và của trẻ em, cầm đôi dép trẻ em trên tay, đặt Tô Tiểu Tông lên sofa rồi xoay người đi lấy hòm thuốc.

Tô Tầm nhìn đôi dép trên chân mình rồi nhìn đôi dép trẻ em dưới chân sofa thì có cảm giác Lục Trình Dương đã có âm mưu từ lâu.

Đôi mắt Tô Tiểu Tông chuyển động theo sát bóng lưng của Lục Trình Dương rồi nhìn quanh bốn phía, nhà của bố thật là lớn, sofa cũng rất mềm.

Tô Tầm ngồi xuống bên cạnh Tô Tiểu Tông, kiểm tra cục u trên đầu con trai, đau lòng đến nhú mồm.

Lục Trình Dương cầm hòm thuốc đi ra, Tô Tầm vươn tay đón lấy: “Đưa đây cho tôi.”

Giao hòm thuốc cho Tô Tầm, Lục Trình Dương đi vào thư phòng mở máy tính ra, phát hiện ra mọi chuyện so với tưởng tượng của anh còn nghiêm trọng hơn, trên các diễn đàn mạng và các trang blog đều đã đăng rất nhiều phiên bản tin vọt: “Thái tử Mục thị yêu một bà mẹ độc thân”, “Bà mẹ độc thân dụ dỗ thái tử Mục thị”... Dù các loại tựa đề không chịu nổi đập vào mắt, bức ảnh hai người bởi vì đã bị làm mờ nên không nhìn rõ mặt nhưng Lục Trình Dương vừa nhìn qua đã biết là Tô Tầm. Trong ảnh là hình ảnh hai người đang ôm nhau, tiếp đó là tám ảnh Mục Viễn ngồi xuống cầm lấy mắt cá chân Tô Tầm, tiếp đó là Mục Viễn chọn mua giày nữ ở trung tâm thương mại, cuối cùng là tám ảnh chụp bóng lưng Mục Viễn và Tô Tầm rời khỏi KTV, trên chân Tô Tầm là đôi giày đế bằng giống y đôi giày mà Mục Viễn đã mua. Những bức ảnh này đã chứng minh quan hệ giữa thái tử Mục thị và người phụ nữ này không tầm thường.

Bức ảnh hai người ở trong bóng tối, trong ảnh không thấy rõ ngũ quan của Tô Tầm nên không có người nhận ra nhưng hình ảnh của Mục Viễn lại rất rõ nét, đôi chiều với thân hình và quần áo thì có thể khẳng định đây chính là anh. Bây giờ không ít người bày tỏ trên mạng muốn làm thịt người mẹ độc thân này, muốn xem người phụ nữ này rốt cuộc đẹp như thế nào mà có thể làm cho thái tử Mục thị hết lòng chăm sóc, còn có nhiều tiếng chửi rủa quả thật rất khó nghe.

Lục Trình Dương xem một lèo, sắc mặt tái mét, bàn tay nắm chặt thành quyền, đôi mắt đen chăm chú nhìn tám ảnh hai người đang ôm nhau, rốt cuộc là tin đồn thất thiệt hay là sự thật...

Đề nén sự khó chịu trong lòng xuống, Lục Trình Dương gọi điện cho Tần Sâm, tiếp đó gọi cho bộ phận PR của Khải Sâm.

Nửa tiếng sau Lục Trình Dương vừa mới cúp điện thoại thì một dây số xa lạ liền gọi đến, giọng nói có vẻ mệt mỏi của Mục Viễn từ trong điện thoại truyền tới: “Lục Trình Dương, có phải Tầm Tầm ở chỗ anh hay không?”

Sắc mặt Lục Trình Dương hoàn toàn chìm xuống, lạnh lùng nói: “Đúng vậy, thái tử Mục thị có gì muốn nói sao?”

Rõ ràng là giọng điệu châm chọc, Mục Viễn biết Lục Trình Dương đã đọc tin tức nên giọng nói của anh cũng lạnh xuống: “Anh có thể xác định chuyện này không phải là do anh rước lấy chứ?”

Lục Trình Dương cười lạnh: “Nếu không phải anh có mưu đồ với Tầm Tầm thì những bức ảnh và tin đồn thất thiệt kia sẽ bị người ta nắm được sao? Mong anh sau này giữ khoảng cách với Tầm Tầm, tránh cho cô ấy bị những bữa riu ngôn luận này làm tổn thương.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc rồi trực tiếp cúp điện thoại.

Trong phòng khách, Tô Tầm đã bôi xong thuốc cho Tô Tiểu Tông, lấy cục sạc từ trong túi ra sạc pin điện thoại. Điện thoại vừa mở máy liền không ngừng đổ chuông, có mười mấy cái tin nhắn, có Triệu Cần Cần cũng có Mục Viễn và Lâm Đan.

“Tầm Tầm, mau lên mạng còn có các trang blog nữa.” Mở một tin nhắn của Triệu Cần Cần, phía sau vẫn còn mấy cái nữa.

Tô Tầm nhanh chóng mở tin nhắn, sau khi biết đã xảy ra chuyện gì thì sắc mặt trắng nhợt, không trách được sáng sớm hôm nay những phóng viên kia lại vây kín dưới lầu nhà cô.

Mục Viễn: “Tầm Tầm, không cần để ý đến những lời nói trên mạng.”

Lâm Đan: “Mấy ngày này em nên lánh mặt đi, chị cho em nghỉ mấy ngày, đừng để ý đến những điều trên web, Mục Viễn đã xử lý rồi.”

Tô Tầm vội vàng mở blog và trang web, sắc mặt của cô càng khó coi hơn, những bức ảnh kia ... ngày hôm qua là có người cố ý dựng cô nên mới chụp được! Rốt cuộc là ai? Tại sao phải tính kế cô chứ? Tô Tiểu Tông mắt tích tối qua, giống như mọi thứ đều đã được lên kế hoạch trước, cô không dám nghĩ sâu hơn nữa.

Đột nhiên điện thoại di động trong tay bị rút đi, Lục Trình Dương đề di động của cô qua một bên: “Đừng xem.”

Tô Tầm nghe thấy tiếng ngẩng đầu nhìn anh thì thấy sắc mặt của anh cũng không tốt, giống như là đang cố nén cơn tức giận. Hai người đồng thời nhìn con trai đang ngồi trên sofa thì thấy Tô Tiểu Tông đang chăm chú nhìn lại bọn họ.

“Đi tắm trước, sau đó ngủ một giấc, hôm qua em đã một đêm không ngủ rồi.” Lục Trình Dương nhét áo ngủ vào trong tay Tô Tầm.

Một bộ đồ ngủ của nữ, còn mới, sạch sẽ, hương vị tươi mát, đã được giặt sạch rồi. Tô Tầm cúi đầu nhìn một chút liền ngượng ngùng cả người, thoáng nhìn thấy trong tay anh còn có một bộ đồ ngủ trẻ em, cũng là đồ mới.

Còn có dép nữa ... Không biết tại sao đột nhiên trong đầu Tô Tầm thoáng hiện lên hình ảnh Lục Trình Dương đi mua giày và quần áo cho cô và Tô Tiểu Tông thì không biết trong lòng cô là tư vị gì.

Ngẩng đầu nhìn về phía anh: “Lục Trình Dương ... anh đây là có ý gì?”

Lục Trình Dương nhìn cô chăm chú, nhỏ giọng nói: “Không có gì, chỉ mua vậy thôi.” Thực sự là rất muốn mua.

Lục Trình Dương nói: “Em vào phòng ngủ chính tắm đi, anh tắm cho con trai ở phòng tắm bên ngoài.”

Tô Tiểu Tông lập tức khản trương, sợ Tô Tầm đồng ý. Tô Tầm nhìn Tô Tiểu Tông, trong lòng cân nhắc một chút, bây giờ quả thật cô không thể chạy loạn được, không chừng bên ngoài còn có phóng viên đang chờ cô, hơn nữa cô thật sự rất mệt.

Nhìn thấy sự căng thẳng của Tô Tiểu Tông, Tô Tầm nói vài câu giống như là dặn dò: “Tôi tắm ở phòng ngoài là được rồi, anh dẫn con đến phòng tắm trong phòng ngủ đi, đừng đụng vào trán của con, trên đầu gối cũng bị trầy, nước đừng quá nóng.” Cho dù đã từng là vợ chồng nhưng hiện tại bọn họ đã ly hôn được năm năm, cô không muốn đặt chân vào phòng ngủ thuộc về anh hoàn toàn.

“Được.” Lục Trình Dương gật đầu.

Tô Tầm xoay người đi rồi, Tô Tiểu Tông vẫn ngồi ngoan ngoãn trên sofa bắt đầu mắt to trừng mắt nhỏ với Lục Trình Dương. Lục Trình Dương đứng trước sofa, đang suy nghĩ làm thế nào để dỗ dành con trai, con trai hình như vẫn đang còn rất bài xích anh, ánh mắt nhìn anh rất u oán.

Một lát sau, mặt Tô Tiểu Tông từ từ đỏ lên, bố ... giúp bé tắm sao?

Chương 46

Tô Tiểu Tông ngồi thẳng băng trên sofa, chớp mắt giữa đầu âm thầm nhìn Lục Trình Dương một cái. Mặc dù lời nói của dì xấu xa kia làm bé rất buồn nhưng bây giờ bố nói muốn giúp bé tắm nên bé có chút mong đợi và hưng phấn ... Bố không giống như lời người đi kia đã nói là bố không thích bé đúng không?

Lục Trình Dương thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy căng thẳng của Tô Tiểu Tông, vốn anh muốn nghĩ cách để dụ dỗ con trai đi tắm nhưng đột nhiên không biết phải nói như thế nào với một đứa nhỏ, anh bèn tiến lên trước trực tiếp bế lấy con trai: “Đi tắm nào!”

“Vâng ạ ...” Đầu Tô Tiểu Tông để ở bả vai của bố, nhỏ giọng trả lời.

Lục Trình Dương cười, vỗ vỗ cái mũi nhỏ của cu cậu.

Tô Tiểu Tông: ...

Áo sơ mi trên người Tô Tiểu Tông vừa bẩn lại vừa nhăn, tay chân và mặt mũi cũng rất bẩn. Lục Trình Dương đặt con trai ngồi trên bồn rửa mặt, nút áo sơ mi rất nhỏ nên anh cởi ra có chút khó khăn, cởi áo xong tiếp theo đến cởi quần. Bỗng chốc cả người trở nên trần truồng nên Tô Tiểu Tông đỏ mặt, chân đạp vài cái đầu đá trứng bụng của Lục Trình Dương.

Lục Trình Dương cười, anh cảm thấy con trai giống như một con rùa nhỏ. Lục Trình Dương cầm cái khăn cẩn thận lau mặt cho cậu nhóc, đầu ngón tay sưng đỏ cùng với vết cào trên gương mặt trắng nõn của con trai nhìn rất chói mắt, đôi mắt sắc của Lục Trình Dương trầm xuống, âm lượng cực thấp: “Rất đau phải không?”

“Rất đau ...” Tô Tiểu Tông thành thật gật đầu, tối hôm qua bị đánh, thân thể nhỏ bé còn bị ném xuống đất nữa nên bây giờ nhớ lại thì Tô Tiểu Tông rất sợ, bà lão xấu xa kia rất hung dữ, giống như ác ma vậy.

“Xin lỗi, bố đã không bảo vệ được con.” Lục Trình Dương cảm giác được con trai rút cổ một cái nên rất tự trách, con trai còn nhỏ như vậy mà đã gặp phải chuyện như thế này rồi. Mọi chuyện đều do anh mà ra, nghĩ đến hình ảnh con trai bị đánh thì trong lòng anh giống như bị người ta đâm cho một dao vậy.

Tô Tiểu Tông ngậy người, bố nói xin lỗi với bé!

Làm thế nào để gội đầu cho một đứa nhỏ? Lục Trình Dương nhìn chăm chăm vào mái tóc xoăn của con trai, chợt nhớ tới khoảng hai, ba năm trước anh nhìn thấy hình ảnh nhân viên tạp vụ gội đầu cho con trai mình, anh bôi dầu gội đầu con trai rồi bắt đầu xoa cho ra bọt. Tô Tiểu Tông thích nhất là chơi bọt xà bông, nhìn không được đưa tay xoa mái tóc xoăn của mình theo bàn tay của Lục Trình Dương.

Lục Trình Dương lấy tay ra để cho con trai tự mình gội, cái đầu đầy bọt trắng làm Tô Tiểu Tông trông càng đáng yêu hơn nếu không tính đến vết thương trên trán và trên mặt.

Xối sạch bọt trên đầu, Lục Trình Dương bế Tô Tiểu Tông từ trên bồn rửa mặt xuống, giờ vùi hoa sen ra xối trên người con trai, sau đó trực tiếp bôi sữa tắm lên. Trên tay Tô Tiểu Tông có vết trầy nên cu cậu cảm thấy xót, tránh tay Lục Trình Dương, co rút thân thể nhỏ bé lại, khuôn mặt đỏ hồng: “Tự con tắm ...”

Lục Trình Dương nhìn cười không được, anh chưa bao giờ biết trẻ nhỏ lại đáng yêu như vậy, vừa giờ vùi hoa sen giúp con trai vừa nhìn cu cậu đưa cánh tay non mềm trắng nõn chậm chạp chà xát bọt xà bông trên khắp thân thể của mình. Lục Trình Dương nhìn không được muốn trêu chọc con trai, giờ vùi hoa sen ra muốn rửa sạch bọt trên người cu cậu nhưng Tô Tiểu Tông lập tức trốn về phía sau: “Đừng xối nước ...” Bé còn chơi chưa đủ đâu.

Chờ Tô Tiểu Tông ngoan ngoãn xối sạch bọt trên người xong thì Lục Trình Dương lấy khăn tắm quấn chặt thân hình nhỏ bé mềm mại của con trai rồi ôm vào phòng ngủ.

Đặt con trai xuống giường, Lục Trình Dương đi ra phòng khách cầm đồ ngủ vào, lúc vào phòng thì thấy Tô Tiểu Tông đã từ trong khăn tắm bò ra.

Lục Trình Dương nghe thấy bên ngoài có tiếng mở cửa thì biết là Tô Tầm đã tắm xong, anh đi qua ôm Tô Tiểu Tông đặt lên đùi, cầm khăn tắm lau mái tóc xoăn ướt nhẹp của cu cậu, không không chế tốt lực tay nên cái đầu của Tô Tiểu Tông xoay tròn theo tay anh.

Mặc quần áo cho Tô Tiểu Tông xong, Lục Trình Dương duỗi tay ra vuốt mái tóc xoăn của cu cậu, chuẩn bị bế con trai ra cho Tô Tầm, anh còn rất nhiều chuyện phải xử lý, không có thời gian chờ ở nhà nên anh muốn nhanh chóng đi ra ngoài.

Tô Tiểu Tông đột nhiên vươn tay ra nắm lấy áo sơ mi của anh, Lục Trình Dương cúi đầu nhìn con trai.

Tô Tiểu Tông dùng mái tóc xoăn của mình cọ vào lòng bàn tay Lục Trình Dương, ngửa đầu hỏi anh: “Chú là bố của cháu sao?”

Đôi mắt ướt nhẹp, giống như con chó nhỏ, nhìn con trai như vậy thì trong lòng Lục Trình Dương như hóa thành nước, anh nói: “Đúng vậy.”

Tô Tiểu Tông chớp mắt vài cái, lông mi của cu cậu vừa dài lại dày, giọng nói nho nhỏ: “Vậy chú thích mẹ sao? Thích cháu sao?”

Lục Trình Dương xoa mái tóc xoăn của con trai, giọng nói trầm thấp dịu dàng: “Thích, đương nhiên là thích rồi.”

“Thật sao?” Tô Tiểu Tông nhớ tới lời nói của người đi xấu kia thì có chút buồn: “Vậy tại sao chú lại không muốn chúng cháu ... đi xấu nói chú không biết có cháu ... còn nói chú và mẹ đã ly hôn, cháu là do mẹ lên sinh ra, chú không cần mẹ cũng không cần cháu ...” Cu cậu dùng mu bàn tay mập mập dụi mắt, bé muốn khóc.

Trình Nhiễm thế nhưng dám nói những lời này với một đứa nhỏ, không trách được Tô Tiểu Tông lại bài xích anh như vậy.

Tim Lục Trình Dương đau nhói, ôm con trai ngồi trên giường, suy nghĩ một chút rồi mới nghiêm túc nói: “Bố không phải là không cần hai mẹ con, lúc đó bố bị người xấu bắt đi, những người kia rất xấu. Vì bảo vệ con và mẹ nên bố và hai mẹ con mới tạm thời xa nhau, con xem, không phải bây giờ bố đã về rồi sao? Sau khi trở lại, bố rất vui khi biết được có con, con là món quà tuyệt nhất mà mẹ con đã tặng cho bố.”

Tô Tiểu Tông khịt khịt cái mũi, từng giọt nước mắt rơi xuống, Lục Trình Dương đưa tay lau nước mắt cho con trai: “Con có tin bố không?”

Tô Tiểu Tông thút thít ngẩng đầu lên từ trong ngực Lục Trình Dương, nắm lấy áo sơ mi của anh khóc hu hu, Lục Trình Dương đau lòng vỗ lưng cho con trai, cu cậu lấp ba lấp bắp hỏi: “Những gì mà dì xấu kia nói là gạt con phải không? Bố thực sự không phải là không cần con và mẹ?”

Lục Trình Dương hôn lên trán con trai, lại hôn lên gò má, dùng lời nói dịu dàng nhất của cả cuộc đời: “Thật, bố thích nhất là mẹ và con thì tại sao lại không cần hai người chứ.”

“Tại sao mẹ lại lên sinh con...” Tô Tiểu Tông hăng say hỏi.

“... Nhờ mẹ làm như vậy thì mới có con chứ.” Lục Trình Dương đỡ khóc đỡ cười.

Tô Tầm đứng ở ngoài cửa, cúi đầu nhìn chằm chằm vào mũi chân mình. Lúc Tô Tiểu Tông bắt đầu hỏi: “Vậy chú thích mẹ sao? Thích cháu sao?” và Lục Trình Dương bắt đầu trả lời, cô đều nghe thấy hết.

Lục Trình Dương nói anh không phải không cần cô và Tô Tiểu Tông, anh nói với Tô Tiểu Tông ‘người xấu’ ... rốt cuộc là ai chứ?

Năm đó thật sự là xảy ra chuyện nên mới ly hôn với cô sao? Vì để bảo vệ cô?

Vậy chuyện anh nghiện ma túy là sao? Đến bây giờ anh vẫn không nói cho cô biết.

Lục Trình Dương bế Tô Tiểu Tông ra khỏi phòng ngủ, nhìn quanh phòng khách một vòng cũng không thấy Tô Tầm đâu, nghe thấy trong phòng bếp có tiếng động thì vội vàng bước qua.

Tô Tầm đưa lưng về phía anh đang quấy trứng gà trong chén, tóc dài búi cao để lộ ra cái cổ mảnh mai trắng nõn, Tô Tiểu Tông khoan khoái gọi một tiếng: “Mẹ ơi!”

Tô Tầm xoay người nhìn Tô Tiểu Tông, liếc qua Lục Trình Dương: “Tôi nấu chút đồ ăn.” Nói xong lại quay người sang chỗ khác.

“Ừ, bây giờ anh có việc phải ra ngoài, buổi tối mới về, em và Tiểu Tông ăn rồi ngủ một giấc đi, buổi tối anh về nấu cơm.” Lục Trình Dương nói với bóng lưng Tô Tầm.

“Ừ.”

Lục Trình Dương giặt sạch cái khăn tắm, thay quần áo rồi đi ra ngoài. Tô Tiểu Tông đi chân không chạy lạch bạch đến từ phía sau ôm lấy bắp đùi của anh, Lục Trình Dương khom lưng bế cu cậu lên, hôn lên khuôn mặt mềm nhũn của cậu nhóc: “Bố đi đây.”

Tô Tiểu Tông nghiêng đầu, lúc Lục Trình Dương muốn để cu cậu xuống thì đột nhiên cậu nhóc ôm lấy cái cổ của anh hôn một cái, nụ hôn vừa mềm mại vừa mang theo hương thơm đặc trưng của trẻ nhỏ.

Lục Trình Dương mỉm cười cọ trán vào trán con trai: “Ngoan ngoan ở nhà chơi với mẹ.”

Tô Tiểu Tông trượt xuống từ trên người anh, chờ lúc Lục Trình Dương chuẩn bị đóng cửa thì cu cậu nhào người trên ngưỡng cửa, vẫy vẫy bàn tay nhỏ bé: “Bố ơi ... tạm biệt.”

“Tạm biệt.” Lục Trình Dương cũng học theo con trai vẫy vẫy tay.

...

Lục Trình Dương trực tiếp lái xe đến đồn cảnh sát, Trình Nhiễm đã được cảnh sát mang đến đồn để thẩm vấn nhưng sắc mặt cô ta không đổi nói: “Không phải tôi bắt cóc đứa nhỏ đó, nếu như người là do tôi bắt thì tại sao tôi phải gọi cho Lục Trình Dương đến đón nó chứ? Tôi bị khờ sao? Hơn nữa, tôi là thiên kim của Trình gia ở thành phố S nên không hề thiếu tiền, chẳng lẽ các người cho rằng tôi bắt cóc đứa nhỏ là vì tiền ư?”

Cảnh sát thẩm vấn tiếp tục truy hỏi: “Nếu như vậy thì tại sao Tô Tiểu Tông lại ở trong nhà của cô? Cô tìm được bé ở đâu? Sau khi tìm được bé thì tại sao lại không đưa tới đồn công an hoặc là liên lạc cho bố mẹ của bé, cô cũng biết bố mẹ của đứa nhỏ là ai mà.”

Trình Nhiễm cười: “Tôi nhìn thấy đứa nhỏ bị người ta bắt nạt thì thuận tay dẫn đi theo mà thôi, lúc đó đã muộn rồi nên tôi muốn về nhà nghỉ ngơi, không có nghĩa vụ vì một đứa bé không quen biết mà hơn nửa đêm phải đi đến đồn công an. Tôi đã trả lại đứa nhỏ bị mất tích cho bố mẹ của nó nhưng bố mẹ của nó đối xử với tôi như thế nào chứ?” Cô ta chỉ vào dấu đỏ trên mặt mình, ánh mắt lộ ra oán hận nồng đậm.

Cảnh sát rất không vui đối với thái độ lạnh lùng cao ngạo này của Trình Nhiễm nhưng lại không thể nói gì, đúng là bọn họ không có bằng chứng chứng minh Tô Tiểu Tông là do cô ta bắt đi.

Thấy Lục Trình Dương đến thì cảnh sát liền nói rõ tình huống với anh: “Hiển nhiên là Trình Nhiễm không có nói thật nhưng bây giờ chúng ta không có

bằng chứng nên không thể nào làm gì cô ta được, đành phải thả người thôi.”

Lục Trình Dương nhúm mi: “Tôi hiểu rồi, làm phiền các anh rồi.”

Trình Nhiễm đi ra khỏi Cục cảnh sát, hưng hăng lờm Lục Trình Dương đang đứng dựa vào xe rồi bước đi về phía anh: “Lục Trình Dương, anh thật là độc ác mà, dám báo cảnh sát đến bắt em!”

Lục Trình Dương gõ gõ tàn thuốc, nhìn về phía cô ta: “Bất cớ trẻ em là phạm pháp, người bị bắt là con tôi, cô nghĩ là tìm được người rồi thì tôi sẽ không so đo tính toán nữa sao?”

Anh phun ra một vòng khói thuốc, giọng điệu đậm bạc: “Không thể nào!”

“Sớm biết thế thì em đã không thêm đề ý, con anh bị người ta đánh cho tàn phế hay là đánh chết đều không liên quan đến em!” Trình Nhiễm tức giận nói.

Lục Trình Dương nhìn về phía cô ta, ánh mắt u ám: “Cô nói cái gì?”

Trình Nhiễm nhìn anh, giọng nói đột nhiên nhỏ lại, sâu kín nói: “Lục Trình Dương, anh không phải là ý vào việc em thích anh sao? Nếu như không phải vì anh thì đứa bé kia bị đánh, sống hay chết thì có liên quan gì đến em chứ?”

Lục Trình Dương im lặng nhìn cô ta, có vài người lạnh lùng là sự lạnh lùng vô tình phát ra nội tâm, người anh yêu vĩnh viễn là Tô Tầm, là sự mềm mại phát ra từ tận đáy lòng.

Vành mắt Trình Nhiễm đỏ hồng, đợi mãi không thấy Lục Trình Dương nói một lời cho đến khi xe của anh biến mất trong tầm mắt.

Trình Nhiễm lau nước mắt, xoay người gọi xe rồi đi.

Về đến nhà, Trình Nhiễm vừa mới mở cửa ra thì liền bị một cái tát, mạnh đến nỗi mặt cô ta lệch qua một bên.

Người đến nắm lấy cổ áo của Trình Nhiễm, điên cuồng lắc cô ta, tức giận phần nộ chửi ầm lên: “Trình Nhiễm, cô thế nhưng dám lừa tôi! Đứa bé kia đâu? Có phải cô trả về cho Lục Trình Dương rồi không? Vì để nịnh nọt thằng đó mà cô cứ bi ối như vậy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Chương 47

Trình Nhiễm để mặc bà ta lác mình trong chốc lát, sắc mặt càng ngày càng lạnh, cắn răng chịu đựng tức giận đẩy bà ta ra: “Dì à, dì bình tĩnh lại một chút đi.”

Từ Cẩm không tỉnh táo được, bà ta không ngờ Trình Nhiễm lại trả đứa bé kia về cho Lục Trình Dương, lại tóm lấy Trình Nhiễm, khuôn mặt có chút vận vẹo: “Trình Nhiễm, giữa cô và tiểu Hằng chỉ là có hôn ước, sau khi nó chết rồi thì coi như Giang gia chúng ta đã giải trừ hôn ước này, cô thích ai cũng được nhưng tại sao hết lần này đến lần khác lại thích Lục Trình Dương chứ? Cô đừng quên là em trai thằng đó đã giết chết vị hôn phu của cô!”

Tại sao mọi người đều lấy lý do này để nói cô ta chứ? Giang Hằng đúng là hôn phu của cô nhưng Giang Hằng là kẻ phong lưu, cô không yêu hắn mà hắn cũng không yêu cô. Giữa bọn họ bất quá chỉ là đính hôn thương mại, sau khi đính hôn thì hai người không ai can thiệp vào chuyện của ai, cô ta chỉ không ngờ là Lục Trình Uy lại giết chết Giang Hằng cũng không ngờ là mình sẽ yêu Lục Trình Dương.

Tất cả mọi người đều cảm thấy chuyện cô yêu Lục Trình Dương là tội ác tày trời bởi vì anh là anh trai của Lục Trình Uy nhưng tại sao Lục Trình Uy lại nảy sinh xung đột với Giang Hằng thì trong lòng mỗi người bọn họ đều hiểu rõ. Bất quá là dựa vào quyền thế để ức hiếp người khác mà cô ta cũng vì muốn Lục Trình Dương cúi đầu với cô ta, ở cùng với cô ta.

“Dì à, cháu đã gọi điện cho bác Giang rồi, chút nữa sẽ có người tới đưa dì về.” Trình Nhiễm lướt qua Từ Cẩm đi vào nhà. Từ Cẩm là mẹ của Giang Hằng, sau khi Giang Hằng chết thì tinh thần bà ta không ổn định. Đầu năm, bố Giang Hằng đưa về nhà một bé trai khoảng chừng ba, bốn tuổi, là em trai của Giang Hằng, ông Giang có con riêng ở bên ngoài.

Chuyện này đã dấy kích rất lớn đến Từ Cẩm, bà ta không ngờ chồng mình sau cái chết của con trai thế mà lại có con riêng. Bởi vì chuyện này mà tinh thần bà ta lại càng không ổn định, sau mấy tháng náo loạn thì mắc chứng rối loạn thần kinh trầm trọng. Sau này phát hiện ra Lục Trình Dương cũng có con trai, độ tuổi không khác mấy so với đứa con riêng của ông Giang thì liền phát tiết hết toàn bộ tâm tình lên người Tô Tiểu Tông.

Tối hôm qua Từ Cẩm vốn muốn bắt Tô Tầm và Tô Tiểu Tông nhưng không ngờ Tô Tầm có liên hoan, toàn bộ người trong công ty đều ở chung với nhau, nhiều người nên không thể nào ra tay được, cuối cùng chỉ bắt có mỗi mình Tô Tiểu Tông.

Ngoại hình Tô Tiểu Tông rất giống Lục Trình Dương nên lúc cô ta nhìn thấy Từ Cẩm đánh Tô Tiểu Tông thì nhất thời mềm lòng, lừa Từ Cẩm dẫn Tô Tiểu Tông đi. Nếu không, không biết Tô Tiểu Tông sẽ bị đánh thành dáng vẻ gì.

Từ Cẩm vừa nghe Trình Nhiễm nói vậy thì tinh thần càng không ổn định, hất tay ném bình hoa trước cửa: “Tôi không về, kẻ bạc tình kia đã dẫn con riêng và tiểu tam vào cửa rồi.”

Trình Nhiễm liếc qua đồng hồ trên mặt đất. Nếu không phải do những năm gần đây Trình gia phải dựa vào Giang gia thì chắc chắn cô ta sẽ không ăn nói khép nép sau khi phải chịu một cái tát như vậy.

...

Lúc Lục Trình Dương đến bộ phận PR của Khai Sâm thì thấy Mục Viễn và Tần Sâm đã có mặt ở đó. Toàn bộ bộ phận PR gấp rút đến gà bay chó sủa, Lục Trình Dương bước vào, vừa trông thấy anh thì Tần Sâm liền nói: “Tin tức trên diễn đàn đã xử lý tương đối ổn thỏa rồi, trên blog cũng sẽ nhanh chóng được xử lý thôi.”

“Cảm ơn.” Lục Trình Dương thành khẩn nói.

“Không có gì, ai cũng biết bộ phận PR của Khai Sâm chúng ta là mạnh nhất trong ngành, ngay cả Mục Viễn cũng đến cầu xin mình thì mình có thể khoanh tay đứng nhìn sao?” Tần Sâm kiêu ngạo nói, mắt liếc qua đám nhân viên đang bận rộn như cầu nói, “Hắn là không có vấn đề gì.”

Lúc này đột nhiên có người la lên: “Không hay rồi, lại có tin tức mới được đăng lên, những người này như muốn đối đầu với chúng ta.”

Tần Sâm đen mặt, có cảm giác rất mất mặt.

Một tiếng sau, cuối cùng không còn tin tức mới được đăng lên nữa, quản lý bộ phận PR nói: “Chuyện này cơ bản đã kiểm soát được rồi nhưng ... ông chủ, không phải tôi qua ngại và Cảnh Tâm đi chơi sao? Có thể tung ra tin tổng tài một công ty nào đó công khai tình yêu với một nữ diễn viên bình hoa, mọi người sẽ rồi rít suy đoán là ngại. Sau khi chuyện này được đưa lên thì sẽ lập tức ngăn chặn được chuyện của Tô Tầm và Mục Viễn.” Dù sao Tô Tầm cũng chỉ là một phụ nữ bình thường, còn Mục Viễn chỉ xuất hiện trên tạp chí tài chính kinh tế nên loại chuyện này đương nhiên không thể so được với chuyện nữ minh tinh ở thế giới giải trí có quan hệ tình cảm với Tổng giám đốc của Khai Sâm.

Mặt Tần Sâm vừa đen vừa ảm: “Liên lạc với người kia cho tôi, tôi không đồng ý!”

Quản lý bộ phận PR nhìn anh rồi nói: “Người ta không ra mặt, trước tiên chỉ đành phải quan sát tiếp thôi.”

Chuyện của Tô Tầm đến đây coi như chấm dứt, mấy người đi ra khỏi bộ phận PR, Tần Sâm nói: “Hai người thiếu mình một ân tình đấy.”

Lục Trình Dương nhìn Mục Viễn một cái: “Chỉ có một mình mình nợ cậu thôi.”

Mục Viễn chưa kịp nói cái gì thì điện thoại đổ chuông, anh nhìn Tần Sâm: “Mình đi trước, hôm nào cùng nhau ăn cơm.”

Tần Sâm nhìn theo bóng lưng Mục Viễn nói: “Đoán chừng lần này Mục Viễn cũng ... nhưng mà chuyện xảy ra hôm nay cũng không hẳn là xấu, Mục gia rất chú trọng đến danh tiếng và môn đăng hộ đối nên lộ ra chuyện lần này, cho dù Mục Viễn có thích Tô Tầm thế nào đi chăng nữa thì rất khó để Mục gia có thể chấp nhận cô ấy. Hơn nữa, Mục Viễn cũng không hề nói Tô Tầm đã con với bố mẹ cậu ấy, lần này trên dưới Mục gia chắc đã rồi như canh hẹ rồi nên thời gian này Mục Viễn cũng không rảnh để tranh đoạt người với cậu đâu.”

Lục Trình Dương nhàn nhạt nói: “Cậu ta không tranh được với mình đâu.”

Chắc, cái giọng điệu ung dung thản nhiên này.

...

Rất nhanh Trình Nhiễm đã nhận được điện thoại gọi đến, đối phương nói: “Toàn bộ tin tức đã bị xóa bỏ, bây giờ chúng ta không thể đăng tin lên được nữa, toàn bộ IP đã bị phong tỏa rồi. Đối phương quá mạnh, chúng ta không đấu lại bọn họ, làm sao bây giờ? Còn muốn tiếp tục không?”

Trình Nhiễm cắn răng: “Tạm thời dừng lại nhưng những người giả làm phóng viên kia không được rút đi, cứ tiếp tục canh chừng.”

Lục Trình Dương đối xử lạnh lùng vô tình với cô ta thì cô ta sẽ trút giận lên người Tô Tầm.

Lục Trình Dương bận rộn cả một buổi chiều, đúng sáu giờ đến giờ tan làm thì anh mới trở về, ở dưới chung cư mua đồ ăn.

Vừa mới mở cửa nhà ra thì Tô Tiểu Tông liền bình bịch chạy đến ôm lấy đùi anh, đưa tay lên miệng ‘Suyt’ một tiếng: “Mẹ còn đang ngủ ...”

Còn đang ngủ? Ngủ từ sáng đến giờ sao? Lục Trình Dương nhìn đồng hồ, gần bảy giờ rồi, khom lưng bế con trai, đem đồ ăn vào phòng bếp: “Trưa hôm nay con ăn cái gì?”

Tô Tiểu Tông nói cho bố mình biết: “Buổi trưa mẹ nấu mì, xế chiều mẹ và con đều ngủ trưa, sau đó con thức dậy nhưng mẹ không có dậy, con chờ mẹ lâu thật là lâu nhưng mẹ còn đang ngủ.” Nói xong thì thở dài, “Nhà của bố thật là rộng nhưng mà không có đồ chơi gì cả, một mình con thật là chán.”

Lục Trình Dương bóp cái cằm của con trai, sửa lại lời nói của cu cậu: “Nơi này cũng là nhà của con và mẹ, sau này phải nói là nhà chúng ta, hiểu chưa?”

Tô Tiểu Tông mở to hai mắt: “Vậy sau này mẹ và con cũng ở đây hay sao?”

Đương nhiên là Lục Trình Dương hy vọng như vậy nhưng bây giờ chắc chắn Tô Tầm sẽ không đồng ý: “Bây giờ mẹ còn đang giận bố, đợi khi mẹ hết giận rồi thì hai mẹ con dọn qua đây ở cùng bố được không?”

Đôi mắt Tô Tiểu Tông sáng long lanh, dùng sức gật đầu: “Được!” Như vậy thì bé cũng giống như các bạn khác, có thể ở cùng với bố mẹ.

Lục Trình Dương bế Tô Tiểu Tông đi vào thư phòng lấy cái ipad đưa cho con trai chơi: “Bố đi nấu cơm, con nói nhỏ thôi đừng làm ồn đến mẹ.”

Tô Tiểu Tông khoan khoái ôm lấy ipad chạy đi.

Tô Tầm là do đói mà tỉnh dậy, mở mắt ra liền thấy Tô Tiểu Tông đang nằm sấp trên giường, giống như là đã đợi cô rất lâu rồi: “Mẹ ơi, bố đang nấu cơm.” Sau đó cu cậu lè lưỡi liếm môi, vừa rồi Lục Trình Dương đã dứt cho cậu nhóc một miếng cánh gà nhỏ, “Rất thơm”

Tô Tầm đưa tay sờ bụng, sáng hôm nay sau khi Lục Trình Dương ra khỏi nhà thì cô lại dùng điện thoại xem những tin tức kia, sau lại bị Tô Tiểu Tông quăn lấy hỏi rất nhiều chuyện nên một buổi sáng cứ như vậy trôi qua, buổi trưa ăn gì cũng không xua tan được cơn buồn ngủ nên liền nằm ở phòng khách ngủ luôn.

Không ngờ khi tỉnh tại thì trời đã tối rồi.

Đất Tô Tiểu Tông đi ra cửa phòng, vừa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Lục Trình Dương đang đi về phía này, mỉm cười nói với cô: “Có thể ăn cơm rồi.”

Tô Tầm gật đầu: “Tôi đi rửa tay, anh và Tiểu Tông ăn trước đi.”

Xoay người đi vào phòng vệ sinh, nhìn chăm chăm chính mình trong gương, đột nhiên Tô Tầm có chút dao động, cô biết rõ bản thân đã mềm lòng với Lục Trình Dương. Kể từ khi xem đoạn video kia của Trình Nhiễm thì trong đầu cô thường xuyên nghĩ đến anh, nghĩ đến mấy năm nay rốt cuộc anh đã xảy ra những chuyện gì, việc Lục Trình Uy giết người ... còn cả chuyện sáng nay anh nói ‘người xấu’ là để dỗ Tô Tiểu Tông hay là sự thật.

Nhưng là mặc kệ giả hay thật, sau khi cô nghe những lời đó thì cô đã dao động.

Lục Trình Dương gấp cánh gà cho Tô Tiểu Tông, cu cậu vui vẻ vùi đầu gặm, giờ bàn tay nhỏ bé đầy dầu mỡ lên, khen bố: “Thật là ngon.”

Xoay người nhìn thì thấy Tô Tầm còn chưa vào, cu cậu nhảy xuống khỏi ghế, đến bên cạnh Lục Trình Dương, Lục Trình Dương phối hợp cúi người đưa tai đến sát miệng con trai thì nghe thấy cậu nhóc nhỏ giọng nói: “So với mẹ thì ... bố nấu ngon hơn nhiều lắm!”

Lục Trình Dương cười, sau đó nghiêm túc nói cho con trai biết: “Ở trước mặt mẹ không được nói như vậy, biết chưa?”

Tài nấu nướng của Tô Tầm như thế nào thì anh là người hiểu nhất. Thời gian đầu bọn họ mới kết hôn, cô đã mua rất nhiều sách dạy nấu ăn, cuối tuần liền kéo anh đi chợ mua thức ăn về nấu. Có đôi khi nấu cơm cũng cần phải có thiên phú, Tô Tầm lại vừa vận thiếu cái thiên phú kia. Cuối cùng người luyện được một thân tài năng nấu nướng ngược lại là anh, những món cô nấu cũng chỉ có thể ăn được.

Tô Tiểu Tông gật đầu: “Vâng ạ.”

Tô Tầm đi đến trước bàn ăn liền nhìn thấy Tô Tiểu Tông đang dính vào Lục Trình Dương. Lục Trình Dương dứt khoát bế con trai lên để ngồi trên đùi mình, loại tình cảnh này trước đây có nghĩ thì cô cũng không dám nghĩ đến, bây giờ cứ chân thật xuất hiện ở trước mắt như vậy thì trong lòng cô cũng có chút chua xót.

Tô Tiểu Tông ngồi ở trên đùi Lục Trình Dương, cười rất vui vẻ: “Mẹ ăn cơm đi, bố nói ăn cơm xong sẽ dẫn con đi mua đồ chơi.”

Lục Trình Dương bổ sung thêm: “Trong tiểu khu có một cái siêu thị, rất lớn, bên trong có bán rất nhiều đồ chơi cho trẻ em.”

Dưới con mắt mong đợi của Tô Tiểu Tông, Tô Tầm có chút nhần tâm: “Vậy anh dẫn con đi, tôi không đi.”

Mẹ nói không đi nên Tô Tiểu Tông có chút đau lòng, bé rất muốn bố mẹ cùng đi mà, Lục Trình Dương sờ mái tóc xoăn của con trai: “Mẹ mệt, bố dẫn con đi là được rồi.”

Lục Trình Dương dẫn Tô Tiểu Tông ra ngoài, Tô Tầm cũng về phòng thay quần áo rồi ra khỏi nhà.

Xe Tô Thâm đã chờ ở ngoài cửa chung cư, thấy một mình Tô Tầm lên xe thì có chút nghi hoặc: “Đầu xoăn nhỏ đâu?”

“Lục Trình Dương dẫn ra ngoài rồi, đêm nay để cu cậu ở đây đi.” Tô Tầm đóng cửa xe, “Chỗ nhà em có còn phóng viên không?”

Tô Thâm nhìn về phía cách đó không xa, hất cái cằm ý bảo Tô Tầm nhìn theo: “Vừa rồi anh đã phát hiện ra, cũng đã nói với bảo vệ là bên kia có người lên là lên lút, bảo vệ đã xua đuổi một lần rồi, bây giờ lại bắt đầu tụ tập.”

Tô Tầm nhú mày: “Vậy bây giờ đi ra ngoài, bọn họ đuổi theo thì làm thế nào?”

Tô Thâm cười: “Bọn họ không đuổi kịp được anh đâu.”

Tô Tầm: “Anh đưa em đến nhà Chu Hiểu Tình đi, tạm thời em ở đó hai ngày.”

Chương 48

Siêu thị chung cư có khu chuyên bán đồ chơi trẻ em, Lục Trình Dương cơ hồ mua hết toàn bộ những đồ chơi mà bé trai thích chơi; bởi vì quá nhiều đồ nên nhân viên siêu thị muốn giao hàng tận nơi. Lục Trình Dương trả tiền rồi dắt Tô Tiểu Tông đi ra khỏi siêu thị.

Tô Tiểu Tông đang mãi ăn kem, ra sức nện đôi chân ngắn ngủn nhằm đuổi kịp đôi chân dài của bố, trên tay còn cầm theo một túi đồ ăn vặt.

Bố đã nói, đồ ăn vặt của mình thì tự mình phải xách.

Đi được một chút, Lục Trình Dương cảm thấy Tô Tiểu Tông vừa đi vừa ăn nên đi quá chậm, anh khom lưng bế con trai lên. Đột nhiên bị bế lên như vậy nên tay Tô Tiểu Tông run lên, vội vàng hô lên: “A! Kem của con...” rồi rồi.

Cây kem từ trong tay Tô Tiểu Tông rơi xuống, theo áo của Lục Trình Dương trượt xuống ngực khiến cái áo màu trắng từ ngực đến eo biến thành màu xanh.

Tô Tiểu Tông vô tội ngẩng đầu lên: “Bố ơi... sau khi về nhà có thể nói người ăn kem là bố không?” Lần trước cu cậu bị đau họng nên mẹ đã nói là mắy ngày nay không được ăn kem.

Lục Trình Dương cúi đầu nhìn ‘bằng chứng’ trên áo sơ mi, anh nên khen con trai thông minh hay là đánh cho cu cậu một trận đây?

“Không được.” Lục Trình Dương trực tiếp từ chối yêu cầu của Tô Tiểu Tông. Kem là cái gì? Nhiều năm rồi anh không hề ăn cho nên cho dù nói với Tô Tầm là anh ăn thì cô cũng không tin.

Tô Tiểu Tông tiếc nuối nhìn cây kem trên mặt đất: “Bố ơi, con mới ăn có vài miếng thôi...” thì đã rơi rồi.

Lục Trình Dương cũng biết trẻ con ăn nhiều kem không tốt nhưng anh vừa mới được làm bố, thấy khát vọng trong mắt Tô Tiểu Tông nên không nhận được muốn thỏa mãn yêu cầu của con trai.

Nhéo lên khuôn mặt mềm nhũn của con trai: “Lần sau sẽ mua cho con, hôm nay về nhà đã, mẹ ở nhà một mình sẽ rất buồn.”

Nhưng khi bọn họ về đến nhà, Tô Tiểu Tông gọi mẹ vài tiếng cũng không được đáp lại.

Đôi chân ngắn ngủn chạy đi tìm ở lần lượt các phòng, cuối cùng vò đầu bứt tai đi ra phòng khách, buồn bã ôm đùi Lục Trình Dương: “Bố ơi, không thấy mẹ đâu...”

Lục Trình Dương cầm trên tay tờ giấy ghi chú, bất đắc dĩ giật giật khóe miệng, đưa điện thoại cho con trai: “Gọi điện thoại cho mẹ đi.”

Tô Tiểu Tông cầm lấy di động thuần thục bấm số gọi cho Tô Tầm, cái miệng nhỏ nhắn mím lại chờ đợi, điện thoại vừa được kết nối liền kêu lên: “Mẹ ơi!”

Tô Tầm đang ở nhà Chu Hiểu Tình, cô biết Lục Trình Dương sẽ phốt lờ tờ giấy ghi chú kia, dịu dàng kiên nhẫn nói: “Mẹ đang ở nhà di Hiểu Tình, tối nay con ở cùng với bố được không?”

Tô Tiểu Tông rất buồn, có chút muốn khóc, tại sao bố và mẹ của bé không thể ở cùng một chỗ chứ? Cu cậu mím chặt cái miệng nhỏ nhắn lại, nói không ra lời.

Không nghe thấy tiếng con trai trả lời thì Tô Tầm cũng có chút đau lòng, cô cũng biết mình trốn tránh bỏ lại một mình Tô Tiểu Tông là không đúng, dù sao thì hôm nay Tô Tiểu Tông cũng mới bắt đầu chấp nhận Lục Trình Dương.

“Con trai khóc.” Trong điện thoại đột nhiên truyền đến giọng nói của Lục Trình Dương.

“Bố...” Tô Tiểu Tông hít cái mũi, nghĩ đến bản thân đâu có khóc thì liền bị bố bụm lấy cái miệng rồi được bế lên ngồi trên đùi bố.

Tô Tiểu Tông muốn cướp lại điện thoại, bé mới không phải là đứa nhó hay khóc, bố nói lung tung! Lục Trình Dương vừa tránh bàn tay của con trai vừa nói: “Anh tới đón em về, con trai nhớ em”

Tô Tầm vừa muốn nói chuyện thì liền nghe thấy Lục Trình Dương nói thêm: “Anh cũng nhớ em!” Trái tim của cô bỗng nhiên chậm nửa nhịp.

Tô Tầm hít sâu một hơi mới nói: “Anh có biện pháp dụ dỗ con gọi anh là bố vậy thì anh nhất định có cách dỗ con không khóc. Trước đó chúng ta đã nói rồi, cuối tuần anh có thể dẫn con về nhà anh ở nên mấy ngày nay để con ở với anh đi, đến ngày tôi sẽ đến đón con.”

Nói xong thì cúp điện thoại, Lục Trình Dương cũng không có cách nào, chỉ có thể nói với Tô Tiểu Tông: “Tối nay ở với bố được không? Mẹ có việc nên không thể về được.”

Tô Tiểu Tông cúi đầu, vẫn cảm thấy buồn, bé biết bố mẹ là vì ly hôn nên mới không ở cùng một chỗ.

Đáng vẻ cu cậu vò đầu bứt tai hết sức đáng thương, đúng lúc nhân viên siêu thị đưa hàng đến, Lục Trình Dương đi mở cửa, khiêng vào một cái thùng lớn vào phòng khách. Lục Trình Dương mở thùng ra, lôi một đồng đồ chơi từ trong đó ra, mắt Tô Tiểu Tông sáng rực lên, lúc này mới tươi tỉnh được một chút.

Lục Trình Dương lấy hết đồ chơi ra, phòng khách to như thế lập tức bị chiếm lấy không ít không gian, anh bước qua những món đồ chơi kia đến bế Tô Tiểu Tông lên: “Vẫn chưa trả lời câu hỏi của bố, tối nay con ở cùng với bố được không?”

Tô Tiểu Tông nhìn những món đồ chơi đang bày la liệt trên đất, gật đầu: “Vâng ạ.”

Lục Trình Dương xoa trán, anh mua nhiều đồ chơi như vậy đích thực là muốn dỗ con trai, anh cho rằng chỉ cần Tô Tiểu Tông ở chỗ của anh thì Tô Tầm cũng sẽ không đi.

Nhưng mà cô đã đi rồi, cô so với tưởng tượng của anh còn kiên quyết hơn rất nhiều, có đôi khi anh không thể không nghĩ, nếu như cô biết tất cả mọi chuyện thì còn có thể đối xử lạnh lùng với anh như vậy hay không?

Tô Tiểu Tông dường như có chút sợ khi ở một mình nên giống cái đuôi nhỏ đi theo Lục Trình Dương, chỉ cần anh ra khỏi phòng khách thì cu cậu liền bỏ món đồ chơi trong tay xuống đi theo sau.

Sau khi tắm cho Tô Tiểu Tông xong, Lục Trình Dương đi tắm, để một mình cậu nhóc ở trong phòng khách chơi đồ chơi.

Lục Trình Dương tắm rất nhanh bởi vì lo lắng cho con trai một mình ở phòng khách nên không dám rê rà, nơi này đối với con trai mà nói thì vẫn còn là một nơi xa lạ.

Quả nhiên, vừa mới mở cửa phòng tắm ra thì liền nhìn thấy một thân ảnh nhỏ nhỏ đang ngồi bên cạnh cửa, Tô Tiểu Tông nghe thấy tiếng động thì liền ngẩng đầu lên, gọi một tiếng: “Bố!”

Buộc áo choàng tắm lại, Lục Trình Dương khom lưng bế Tô Tiểu Tông lên, vỗ vỗ lưng con trai: “Sao không chơi đồ chơi nữa?”

Tô Tiểu Tông lắc đầu, Lục Trình Dương biết là con trai nhớ Tô Tầm, con trai là do một tay Tô Tầm nuôi lớn nên cu cậu có sự ỷ lại vào cô rất lớn so với người mới nhậm chức bố là anh đây; hơn nữa, chuyện hôm qua bị bắt cóc lại còn bị đánh đập không biết có để lại bóng ma trong tâm lý của con trai hay không?

Bé Tô Tiểu Tông vào phòng ngủ, Lục Trình Dương nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ rồi.

Kéo chăn ra, ôm con trai cùng nhau nằm trên giường, vuốt mái tóc quăn mềm mại của con trai: “Chúng ta đi ngủ nhé?”

Tô Tiểu Tông ngoan ngoãn gật đầu, nằm trên người Lục Trình Dương, mái tóc xoăn cọ cọ trên ngực anh, nhỏ giọng nói: “Bố ơi ... bố và mẹ ly hôn cho nên mẹ mới không đồng ý ở cùng bố phải không? Bố mẹ của các bạn nhỏ khác đều ngủ cùng với nhau.”

Lục Trình Dương lập tức ngây ngẩn cả người, không ngờ một đứa nhỏ mới bốn tuổi sẽ nói đến hai chữ ‘ly hôn’, đột nhiên ngực anh trầm xuống, con trai sử dụng cả tay cả chân, cả thân thể nhỏ nhỏ nằm trên người anh, giống như con rùa nhỏ đang nằm trên ngực anh vậy.

Đưa tay vuốt ve dọc theo sống lưng nhỏ bé của con trai, Lục Trình Dương nói: “Yên tâm đi, bố sẽ tái hôn với mẹ con.”

Mắt Tô Tiểu Tông sáng lên, cu cậu ngẩng đầu: “Thật không?”

Lục Trình Dương cười nói: “Thật.”

Tô Tiểu Tông yên tâm, Lục Trình Dương đỡ cu cậu ngủ thì cậu nhóc cũng ngoan ngoãn nhắm mắt lại, lúc kể chuyện được một nửa thì Tô Tiểu Tông nắm lấy áo choàng của anh ngủ thiếp đi.

Sau khi xác định con trai đã ngủ say thì Lục Trình Dương nhẹ nhàng đặt con trai xuống giường, chân mày của cu cậu nhíu lại lầm bầm, trở mình rồi ngủ tiếp.

Lục Trình Dương đem máy tính vào phòng ngủ làm thêm giờ, thỉnh thoảng liếc nhìn cái chăn nhô lên thành một gò nhỏ ở trên giường thì khóe miệng nhẹ nhàng cong lên.

Lúc rạng sáng, Lục Trình Dương chuẩn bị vào thư phòng lấy tài liệu, mới đi ra đến cửa phòng thì nghe phía sau có tiếng Tô Tiểu Tông đang sợ hãi lắm bầm: “Mẹ ... mẹ ơi ... bố ...”

Lục Trình Dương lập tức bước lại giường, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Tiểu Tông trắng bệch, trên mặt đầy mồ hôi, giống như là mơ thấy ác mộng đáng sợ, tay nhỏ thò ra khỏi chăn quờ quờ, liên tục gọi bố mẹ ...

Sắc mặt Lục Trình Dương ngưng trọng, kéo chăn ra nằm lên giường ôm con trai, Tô Tiểu Tông vừa được anh ôm thì liền yên tĩnh lại, thò từng hơi từng hơi, bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy quần áo của anh. Lục Trình Dương vỗ vỗ vào lưng con trai, cu cậu từ từ an tĩnh lại nhưng bàn tay vẫn níu lấy quần áo

của anh không buông.

Lục Trình Dương nhủ mi, chuyện xảy ra tối qua đã lưu lại không ít bóng ma trong tâm lý của con trai nếu không thì tại sao lại mơ thấy ác mộng như vậy.

Cúi đầu nhìn Tô Tiểu Tông đã co lại thành một cục ở trong lòng mình, không trách được tối nay thời thời khắc khắc con trai đều đi theo sau lưng anh, thì ra là do thiếu hụt cảm giác an toàn.

Lục Trình Dương không khỏi lại tự trách bản thân một lần nữa, may mắn là lần này con trai không chịu nhiều tổn thương nếu không ... đời này anh sẽ không tha thứ cho chính mình mà đời này Tô Tầm cũng sẽ hận anh.

Đưa tay xoa mái tóc xoăn của con trai, đẩy tóc mái ướt đầm mồ hôi của bé ra, anh cúi đầu hôn lên mái tóc mượt mà mềm mại của con.

Rất lâu sau, Lục Trình Dương giống như là tự nói với chính mình: “Bố sẽ tái hôn với mẹ, sau này một nhà ba người chúng ta sẽ không chia cách nữa.”

Ngày hôm sau Lục Trình Dương thức dậy rất sớm, Tô Tiểu Tông vênh cái mông lên ngủ rất ngon, Lục Trình Dương khẽ cười; không ngờ mấy năm sau, người đầu tiên ngủ cùng anh không phải Tô Tầm mà là tiểu gia hỏa.

Lúc trước ngay cả bản thân anh cũng không nghĩ tới là mình sẽ có con trai.

Vỗ vào cái mông nhỏ của con trai, sớm có một ngày, anh muốn tay trái ôm con trai, tay phải ôm bà xã ngủ!

Tô Tiểu Tông tỉnh lại do mắc tiểu, chạy vội vào phòng vệ sinh sau đó tròn tròn mắt.

Lạch bạch chạy đi tìm Lục Trình Dương: “Bố, bố ơi ...”

Lục Trình Dương vội vàng từ phòng bếp đi ra: “Sao vậy con?”

“Con, con muốn đi tiểu nhưng mà không có ghế nhỏ ...” Bé chưa đủ cao nên không thể với tới bồn cầu được.

Lục Trình Dương nhin cười không được, nhớ tới lần đầu tiên ngủ lại nhà Tô Tầm thì thấy cậu nhóc tự mình bắc ghế nhỏ trong phòng vệ sinh, là sơ sót của anh.

Bé lấy con trai đang mắc tiểu đi vào phòng vệ sinh, giúp con trai giải quyết vấn đề sinh lý.

Tô Tiểu Tông đỏ mặt.

Lục Trình Dương nghĩ hôm nay sẽ dẫn con trai đi mua đồ, anh muốn đặt một cái bồn cầu dùng cho trẻ nhỏ, còn muốn mua quần áo cho con trai nữa, trước đó anh chỉ mua đồ ngủ và dép đi trong nhà thôi.

Ăn sáng xong, Lục Trình Dương nói: “Buổi trưa chúng ta ăn ở bên ngoài, sau đó đi mua quần áo.”

Tô Tiểu Tông lập tức vỗ tay: “Hay quá, chúng ta có thể đi tìm mẹ không? Con nhớ mẹ.”

Cửa tiểu khu đang còn có phóng viên nhìn chằm chằm, Lục Trình Dương không biết rốt cuộc những phóng viên kia còn chực chờ đến bao giờ, cũng không biết là có theo dõi anh hay không, nếu anh đi tìm Tô Tầm ... phải suy nghĩ kỹ mới được.

Đưa tay vuốt mái tóc xoăn của con trai: “Hai ngày nữa chúng ta mới đi tìm mẹ được không?”

Tô Tiểu Tông buồn buồn múc một muỗng canh trứng gà: “Được ạ ...”

Lúc ra cửa, Tô Tiểu Tông được Lục Trình Dương để ngồi trên vai, nhớ tới lời bố nói tối qua trước khi ngủ, cu cậu hỏi lại: “Bố ơi, bố thực sự đem mẹ trở về sao?”

Lục Trình Dương gật đầu: “Thật.”

Đợi chút, ‘đem’ là cái quái gì chứ? Rõ ràng là anh nói ‘cưới’ mà.

“À...” Tô Tiểu Tông gật đầu, “Vậy bố ơi, bố có thể mau mau đem mẹ về được không?”

Được rồi, Lục Trình Dương đã nghe rõ, anh kiên nhẫn giải thích cho con trai: “Là cưới chứ không phải đem, chính là ý kết hôn đó.” Suy nghĩ một chút lại hỏi con trai: “Con hiểu kết hôn là sao không?”

Bố xem thường mình! Tô Tiểu Tông không vui, “Con biết rồi! Mẹ đã từng dẫn con đi ăn tiệc cưới, chính là bạn của mẹ kết hôn, con còn làm hoa đồng nữa đó.”

Lục Trình Dương cười: “Vậy lúc bố mẹ kết hôn thì con làm hoa đồng có được không?”

Tô Tiểu Tông hết sức vui mừng, ở trên vai của Lục Trình Dương quơ quơ cái chân, Lục Trình Dương lập tức dè chân cu cậu lại: “Đàng hoàng một chút!”

Ryta Xem hồ sơ Gửi nhận tin tới Ryta Tối trang web của Ryta Tìm bài gửi bởi Ryta function addLink(){ var body_element = document.getElementsByTagName('body')[0]; var selection; selection = window.getSelection(); var pagelink = “

Link nguồn : “+document.location.href+””; var copytext = selection + pagelink; var newdiv = document.createElement('div'); newdiv.style.position='absolute'; newdiv.style.left='-99999px'; body_element.appendChild(newdiv); newdiv.innerHTML = copytext; selection.selectAllChildren(newdiv); window.setTimeout(function() { body_element.removeChild(newdiv); },0); } document.oncopy = addLink; // var myevent = (isNS) ? e : event; var eventbutton = (isNS) ? myevent.which : myevent.button; if((eventbutton == 2) || (eventbutton == 3)) return false; } document.oncontextmenu = contentprotector; document.onmouseup = contentprotector; var isCtrl = false; window.onkeyup = function(e) { if(e.which == 17) isCtrl = false; } window.onkeydown = function(e) { if(e.which == 17) isCtrl = true; if(((e.which == 85) || (e.which == 65) || (e.which == 88) || (e.which == 67) || (e.which == 86) || (e.which == 83)) && isCtrl == true) { return false; } } isCtrl = false; document.ondragstart = contentprotector; //]=] => * { display: none; } Ảnh trước

nhấn phím trái Ảnh sau

nhấn phím phải Đóng Di chuyển Trang 9/9 « First < 5678 9

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36

Chương 49

Lần đầu tiên Lục Trình Dương dẫn đứa nhỏ đi dạo phố, phải nói là sau khi anh và Tô Tầm chia tay thì anh không hề đi dạo phố nữa, cần gì thì trực tiếp mua xong liền rời khỏi.

Tô Tiểu Tông còn quen thuộc với trung tâm thương mại hơn cả anh, cu cậu chỉ vào một cửa hàng thời trang trẻ em: “Bố ơi, mẹ hay đưa con đến đây mua quần áo.”

Thật sao? Lục Trình Dương dắt Tô Tiểu Tông đi vào, nhân viên cửa hàng liền đèn gần, cười híp mắt hỏi: “Tiên sinh, tôi có thể giúp gì không?” Nhìn dáng vẻ tuấn tú của ông bố này chắc chắn không biết chọn đồ, chỉ cần giới thiệu vài bộ đẹp mắt đắt tiền thì đôi phượng sẽ mua ngay.

Lục Trình Dương liếc người nhân viên một cái: “Không cần.”

Sau khi quan sát chiều cao của Tô Tiểu Tông, Lục Trình Dương lấy một bộ quần áo nhìn có chút thuận mắt rồi dẫn con trai đi vào phòng thử đồ; áo sơ mi nhỏ ngắn tay màu trắng, quần ngắn màu đen, giống như áo trắng quần đen mà Lục Trình Dương đang mặc trên người. Tô Tiểu Tông nhìn hình dáng bé nhỏ của mình và thân hình cao lớn của bố ở trong gương, vui vẻ chỉ vào bộ quần áo mới trên người: “Bố ơi, con thích bộ này.”

Xem ra ánh mắt của mình cũng rất chuẩn, Lục Trình Dương nhún mày rồi chọn thêm mấy kiểu khác có cùng số đo nữa, vuốt mái tóc xoắn của con trai: “Đi thôi.”

Tô Tiểu Tông sợ ngây người, đây là lần đầu tiên mua quần áo nhanh như vậy.

Chỉ mất mười mấy phút, Tô Tiểu Tông mặc quần áo mới được Lục Trình Dương bế ra khỏi cửa hàng quần áo. Tô Tiểu Tông cúi đầu nhìn túi mua hàng trên tay bố mình rồi ôm cổ Lục Trình Dương, hôn lên cái cằm của anh một cái: “Bố thật là giỏi, mẹ mua đồ lâu hơn bố rất nhiều.”

Thình thoảng Tô Tầm có chút rối rắm khi mua đồ, Lục Trình Dương vỗ đầu con trai nói: “Không được chê mẹ.”

Tô Tiểu Tông: “...” Bé không có chê mẹ mà!

Cả ngày chủ nhật, Lục Trình Dương đều dẫn Tô Tiểu Tông đi mua đồ, trong nhà có con nít nên cần rất nhiều thứ, lúc trước mua nhà là do Tần Sâm giúp, trang hoàng theo phong cách Tô Tầm thích, trong phòng trẻ em ngoại trừ có một bức tranh đầy màu sắc thì không còn gì cả.

Nếu sau này Tô Tầm và con trai dọn đến đây thì Tô Tiểu Tông chắc chắn sẽ ngủ ở phòng trẻ em; trước đây Tô Tiểu Tông ngủ chung với Tô Tầm nhưng sau này cu cậu phải ngủ một mình.

Khi Tô Tiểu Tông biết bố muốn mua giường nhỏ, chăn nhỏ, bàn nhỏ ... cho mình thì rất vui, cu cậu càng ngày càng thích bố, càng ngày càng tin tưởng bố không giống như lời người dì xấu xa kia đã nói là bố không thích mình; ngược lại, cu cậu cảm thấy bố giống như lời mẹ đã nói là bố thích bé nhất.

Trên đường về nhà, Tô Tiểu Tông ngồi trên ghế an toàn ở ghế sau, vừa chơi gậy phép thuật mới mua vừa gọi một tiếng: “Bố ơi.”

Lục Trình Dương nhìn chằm chằm vào kính chiếu hậu, đôi mắt sắc thâm trầm, không chút để ý trả lời: “Sao con?” Chiếc xe phía sau đi theo anh từ trưa đến giờ, may là Tô Tầm không ở cùng với anh.

“Bố ơi.” Tô Tiểu Tông lại gọi thêm một tiếng, “Bố thích con không?”

“Thích.” Trong mắt Lục Trình Dương là ý cười, từ hôm qua đến giờ con trai đã hỏi vấn đề này rất nhiều lần rồi.

Tô Tiểu Tông nghe được câu trả lời thì hài lòng thỏa mãn, cúi đầu chơi gậy phép thuật.

...

Tô Tầm liên tục ở nhà Chu Hiểu Tinh. Chu Hiểu Tinh vừa mới chuyển nhà nên có rất ít người biết chỗ này, cho dù có người muốn tra nhưng ngay lập tức cũng không tra ra được.

Không biết Lục Trình Dương đã dùng cách gì để dỗ Tô Tiểu Tông, cô ở nhà Chu Hiểu Tinh mấy ngày nhưng Tô Tiểu Tông cũng không khóc lóc muốn cô về, chỉ là mỗi lần gọi điện cho cô đều có chút ủy khuất, xem ra Lục Trình Dương đã hoàn toàn dỗ được con trai rồi.

Những bài viết trên mạng và blog đã hoàn toàn biến mất, mấy ngày nay coi như sóng yên biển lặng nên Tô Tầm cho là mình đã có thể khôi phục lại cuộc sống bình thường rồi.

Tuy nhiên trên mạng lại có bài viết mới, còn khốc liệt hơn rất nhiều so với lần trước. Lần này trực tiếp đăng lên tờ đơn cô ký tên muốn phá thai năm xưa, thời gian địa điểm rõ ràng, còn nói Tô Tầm lăng lơ ong bướm, một mình sinh con nuôi con. Tô Tiểu Tông lại trở thành con riêng của một đại gia, lúc Tô Tầm học đại học được đại gia kia bao dưỡng.

Phần lớn mọi người đều bình luận là Mục Viễn bị mù hay sao mà lại đề ý đến một người phụ nữ dâm đẳng như vậy?

Lục Trình Dương nhìn thấy bài viết này thì tức giận đến nỗi thiếu chút nữa là đập luôn máy tính. Anh đi đến bộ phận PR tìm quản lý, vài ngày rồi không có động tĩnh gì nên tất cả mọi người đều nghĩ là chuyện này đã qua, không ngờ lại xuất hiện. Lần này quản lý PR đã trực tiếp để cho nhân viên kỹ thuật hack máy tính của những người kia.

Quản lý bộ phận PR nói: “Những bài viết này đều có IP ở thành phố S.”

Lục Trình Dương biết việc này đại khái do anh mà ra, anh chợt nhớ tới ngày đó Trình Nhiễm gào lên với anh: “Lục Trình Dương, anh sẽ hối hận.”

“Nơi này nhờ anh, tôi phải đi ra ngoài một chuyến.” Lục Trình Dương nói xong liền xoay người xuống lầu.

Lục Trình Dương đi đến nhà của Trình Nhiễm. Đường như Trình Nhiễm đã đoán là anh sẽ đến, chuông cửa vừa vang lên mấy giây thì cô ta đã mở cửa, khiêu khích nhìn anh: “Thế nào? Anh đến để xin lỗi em sao?”

Lục Trình Dương nhìn chằm chằm vào gương mặt tinh xảo của Trình Nhiễm, hơn một lần cô ta đã nói là yêu anh nhưng anh quả thật không biết cô ta yêu anh cái gì, cô ta đã làm rất nhiều chuyện phải nói là rất điên cuồng với anh. Lúc anh thê thảm nhất, thậm chí ngay cả chỗ để ngủ cũng không có, giống như kẻ lang thang ngủ bờ ngủ bụi ở công viên thì Trình Nhiễm lại gọi đến một đám người đến đánh anh, cuối cùng cô ta xuất hiện trước mặt anh, cao ngạo nói với anh: “Lục Trình Dương, chỉ cần anh ở cùng với em thì người Giang gia nể tình bố mẹ em sẽ không hành hạ anh nữa, anh có thể đi làm giống như trước.”

Khi đó có hai bên muốn chà đạp anh, một bên là người của Giang gia, bên còn lại là của Trình Nhiễm. Cô ta cho là anh không biết nhưng ngay từ khi bắt đầu thì anh đã biết rõ; nếu người Giang gia muốn đánh anh, muốn nhục mạ anh thì sẽ ra tay không lưu tình nhưng người của Trình Nhiễm chỉ làm đáng một chút mà thôi.

Ngoài ra Giang Hằng là hôn phu của Trình Nhiễm mà Trình Nhiễm lại nói thích anh khiến cho cuộc sống những năm đó của anh lại càng khó khăn hơn bởi vì bất kể Giang gia hay Trình gia đều không cho phép chuyện này xảy ra.

Cái kiểu thích người ta mà giẫm đạp dưới chân như vậy thì không có ai chấp nhận nổi, chỉ có chán ghét mà thôi.

Lục Trình Dương lạnh lùng nhìn cô ta, anh chỉ hỏi một câu: “Trình Nhiễm, cô không biết mệt sao?”

Không ngờ là anh sẽ nói lời này, Trình Nhiễm thất thần nhưng rất nhanh đã hiểu được, xoay người đi vào: “Em cho rằng anh đến đây không phải là để đàm phán.” Xoay người nhìn Lục Trình Dương đi phía sau, cười lạnh: “Lục Trình Dương, em có thể hao tổn tâm sức lâu như vậy với anh là vì mấy năm nay anh không nhắc đến Tô Tầm, em cho rằng anh đã quên cô ta. Mấy năm nay, ngoại trừ em thì bên cạnh anh không có người phụ nữ nào khác, em từng cho rằng, qua vài năm nữa, cho dù anh không yêu em thì cũng sẽ ở cùng với em.”

Lục Trình Dương nhếch miệng: “Cô sai rồi, cho dù bị các người áp chế cả đời thì tôi sẽ không ở cùng với cô.”

Trình Nhiễm đột nhiên nổi giận, hung hăng lườm anh: “Vậy anh tới đây làm gì?”

“Cô biết tôi đến để làm gì.” Lục Trình Dương lạnh lùng nhìn cô ta.

Trình Nhiễm cười giận dữ: “Tôi có tiền, tôi có thể sai khiến người khác ...” Đột nhiên cô ta lại gần anh, ngược khuôn mặt tươi cười lên nói: “Anh biết không? Em cho rằng đời này anh không thể thoát khỏi áp chế của Giang gia. Bác Giang có con riêng nên giảm đi oán hận với anh, cũng giảm đi áp chế với anh. Em biết rõ anh đã âm thầm chuẩn bị, bất kỳ lúc nào cũng có thể vận sức chờ phát động, em chỉ không ngờ là xuất hiện sau khi biến mất vài tháng

thì anh giống như trở thành con người khác. Cai nghiện sau khi nghiện vài năm lại trở về đáng về khi em mới biết anh, đâu còn cái đáng về chán nản của vài năm kia nữa.”

“Lục Trình Dương, quả nhiên em đã không nhìn lầm anh.”

“Anh đã không yêu em vậy thì đành phải để cho anh hận em vậy, chúng ta cứ đấu như vậy đi.”

Nếu như có thể, Lục Trình Dương thật sự muốn bóp chết người đàn bà điên này, anh hung hăng nắm chặt quả đấm để không chế tay mình lại, anh sợ bản thân không khống chế nổi mà đánh chết cô ta.

Cuộc sống đen tối trong vài năm đã từng kích thích suy nghĩ u ám trong lòng anh, thậm chí khi lên cơn nghiện anh đã không thể kiểm soát nổi bản thân, sự đau đớn giày giụa khi sống dưới đáy xã hội đó đã cách anh rất xa rồi nhưng quả thật có nhiều chuyện không nằm trong tầm kiểm soát của anh, sức của anh còn chưa đủ mạnh.

...

Để giải quyết chuyện này thì cuối cùng Lục Trình Dương đăng ảnh chụp giấy chứng nhận kết hôn và ảnh hai người yêu nhau thời kỳ đại học, thậm chí ngay cả giấy ly hôn lên diễn đàn, viết một bài chứng minh Tô Tầm không phải là người như lời đồn. Tô Tầm là vợ của anh, Tô Tiểu Tông là con trai anh, anh và Tô Tầm vì có nguyên nhân bất đắc dĩ nên mới chia tay, Tô Tầm và thái tử Mục thị chi là bạn đại học, những bức ảnh kia là có người cố ý chụp lại nhằm tung tin đồn, quan hệ giữa hai người đó là trong sáng.

Lục Trình Dương còn đăng mấy tấm ảnh anh chụp chung với Tô Tiểu Tông. Ngoại hình của Tô Tiểu Tông rất giống anh, vừa nhìn là biết hai bố con; hơn nữa tóc của Tô Tiểu Tông là tóc xoăn, có khuôn mặt đáng yêu nhìn rất là dễ thương, được mọi người yêu mến; bố của đứa nhỏ cũng rất là đẹp trai ...

Sau khi bộ phận PR đăng những tấm hình này lên thì rất nhanh đám người trên mạng đều phát hiện, bọn họ phân tích những bài viết lần trước và tính cầu huyết của nó thì bài viết lần này sinh động, có tính chân thực hơn, mỗi tấm ảnh đều rất rõ ràng, lời nói cũng hết sức thành khẩn.

Tầng 3790: “Chủ tầng nhìn ảnh mắt Tô Tầm hết sức dịu dàng, trên khuôn mặt ngập tràn tình yêu, giám định xong!”

Tầng 3791: “Tầng cao nhất đây, tôi cũng cảm thấy như vậy, máu chốt là đầu xoăn nhỏ quá đáng yêu! Mẹ nó, tôi chịu không nổi nhất chính sinh vật nhỏ tóc xoăn đáng yêu này!”

Tầng 19989: “Không có người thích chủ tầng sao? Tôi xin xếp hàng (mặt háo sặc).”

Phía dưới là hàng loạt các bình luận tương tự.

Tầng 21893: “Các chủ tầng, tôi không muốn làm người một nhà với các người đâu.”

...

Đầu xoăn nhỏ đang cầm điện thoại của bố vui vẻ xem ảnh chụp, cu cậu và bố chụp rất nhiều hình nha! Thật là thích.

“Bố ơi, con muốn gửi cho mẹ xem!” Tô Tiểu Tông ôm điện thoại chạy lạch bạch vào thư phòng, giờ điện thoại đến trước mặt Lục Trình Dương.

Lục Trình Dương bế con trai ngồi lên đùi mình, mắt vẫn chăm chú nhìn vào bài viết kia, đã vài ngày rồi, cũng có rất nhiều phản hồi. Bên Trình Nhiễm cũng không thấy đăng bài mới, toàn bộ bài cũ đã được dọn sạch rồi.

Mở vi kênh, Lục Trình Dương gửi ảnh qua cho Tô Tầm, Tô Tiểu Tông hô vào điện thoại: “Mẹ mau xem đi! Là ảnh của con và bố.”

Kể từ mấy hôm trước Lục Trình Dương chụp hình Tô Tiểu Tông thì cu cậu đã cầm điện thoại của anh xem mấy ngày rồi.

Mấy ngày nay Tô Tầm đều chú ý đến bài viết kia, lần nào cũng nhìn không được ngán người nhìn mấy tính. Sau khi cô và Lục Trình Dương ly hôn, trong lúc tức giận cô đã ném hết toàn bộ những tấm ảnh chụp giữa hai người thế nên mỗi lần Tô Tiểu Tông hỏi về bố thì cô ngay cả một tấm ảnh cũng không lấy ra được, mặc dù cô cũng không có ý định lấy ra.

Tô Tầm nghe con trai nói chuyện, cô đã sớm nhìn thấy ảnh chụp, ngay ngày đầu tiên Lục Trình Dương đăng hình thì cô đã xem rồi.

Lại có giọng nói nhắc nhở, Tô Tầm mở ra nghe, giọng nói của Tô Tiểu Tông nhỏ hơn vài phần: “Mẹ ơi, khi nào mẹ mới đến chỗ của bố, con rất nhớ mẹ.”

Lại một tin thoại mới: “Bố nói bố cũng rất nhớ mẹ.”

Lại một tin thoại mới: “Mẹ ơi, bố nói bố muốn đi đón mẹ, không phải, là con và bố cùng đi đón mẹ.”

Lại một tin thoại mới: “Mẹ ơi, con và bố đang ra khỏi nhà ...”

Lại một tin thoại mới: “Mẹ ơi, con và bố đang ở trên xe, bố đang lái xe ...”

Lại một tin thoại mới: “Mẹ ơi, con thích bố ... mẹ có thể cũng thích bố hay không? Bố nói bố đã làm mẹ giận cho nên mẹ mới không muốn ở cùng với bố

...”

Lại một tin thoại mới: “Mẹ ơi, tại sao mẹ lại không nói chuyện với con ...”

Nhìn màn hình máy tính, Tô Tầm không biết mình đã đọc bao nhiêu lần bài viết của Lục Trình Dương rồi, cô chỉ biết mỗi lần cô nhìn bài viết và những tấm hình kia thì tim cô lại mềm hơn một phần cho nên những ngày qua cô đều chịu đựng không đi gặp Tô Tiểu Tông bởi vì cô biết rõ, chỉ cần thấy Tô Tiểu Tông, thấy bố của con trai thì cô không khống chế nổi lại mềm lòng, cô sợ mình không cẩn thận sẽ đầu hàng.

Nửa tiếng sau lại có một tin nhắn thoại nữa, là giọng nói vui mừng của Tô Tiểu Tông: “Mẹ ơi, con và bố đến rồi.”

Không đến nửa phút sau, điện thoại của Tô Tầm vang lên.

“Tầm Tầm ...” Lục Trình Dương thì thầm gọi tên cô.

Chương 50

Giọng nói của Lục Trình Dương rất trầm thấp từ tính, rất dễ thu hút người nghe, trước kia Tô Tầm cũng rất thích nghe giọng của anh, cô cảm thấy hai chữ “Tầm Tầm” từ trong miệng anh nghe rất kiều diễm. Anh không cho cô thời gian để suy nghĩ mà nói thẳng: “Bố con anh lên đón em hay là em tự đi xuống?”

“Mẹ ơi!” Tô Tiểu Tông lớn tiếng thúc giục, “Mẹ nhanh xuống đi nha!”

Tô Tầm im lặng mấy giây, nhìn lướt qua màn hình máy tính, là tấm hình cô chụp chung với Lục Trình Dương sau khi hết năm nhất, lúc đó cô để tóc ngắn, mềm mại dặt bên tai, cười một cách tinh nghịch, sáng lạn đến ngay cả bản thân cô cũng quên mất mình đã từng cười như thế. Thì ra thực sự có một người như vậy, khi bạn ở bên cạnh người đó thì ngay cả nụ cười cũng khác đi.

“Tôi thu dọn một chút rồi xuống ngay.” Cô nói.

Lục Trình Dương cúp điện thoại, xoa mái tóc xoăn mềm mại của con trai, Tô Tiểu Tông hết sức hưởng thụ, híp híp mắt: “Bố ơi, mẹ sẽ về nhà với chúng ta sao?”

“Ừ.” Lục Trình Dương chỉ nói một từ.

“Quá tuyệt vời.” Tô Tiểu Tông lắc lắc cái đầu nhỏ của mình, tóc xoăn cọ vào lòng bàn tay của Lục Trình Dương.

Đồ của Tô Tầm không nhiều, chỉ có vài bộ quần áo và cái máy tính nên rất nhanh đã xuống lầu. Thân hình Lục Trình Dương cao ngất đang đứng dựa vào xe còn Tô Tiểu Tông ngồi xổm dưới chân anh thành một cục. Không biết cu cậu đang nhìn cái gì, đột nhiên bị Lục Trình Dương bế bổng lên, cu cậu nhìn về phía cô: “Mẹ xuống rồi.”

Tô Tiểu Tông lập tức giãy giụa trượt xuống từ trên người Lục Trình Dương, chạy lịch bà lịch bạch, toàn bộ thân thể nhỏ bé đụng vào đùi Tô Tầm, cu cậu ôm chân mẹ nói: “Mẹ ơi, con rất nhớ mẹ!”

“Mẹ cũng nhớ con.” Tô Tầm bị con trai chọc cười, hơn mười ngày không được gặp con nên cô cũng rất nhớ.

“Mẹ, bố cũng rất nhớ mẹ đó!” Tô Tiểu Tông kéo tay Tô Tầm, thông minh bổ sung cho bố mình một câu.

“...” Mới được Lục Trình Dương nuôi hơn mười ngày thôi mà đã tình thâm ý thiết như vậy rồi sao?

Lục Trình Dương nhướn mày cười, thật là xứng đáng khi bỏ ra hơn nửa tháng bồi dưỡng tình cảm, con trai đã biết nói tốt cho anh rồi.

Cầm lấy túi hành lý nhỏ trong tay Tô Tầm, Tô Tầm lại nói: “Dưới lầu nhà tôi không còn phóng viên nữa cho nên anh đưa tôi và Tô Tiểu Tông về nhà đi, con đã ở cùng với anh hơn mười ngày rồi.”

Lục Trình Dương cứng đờ, rũ mắt xuống nhìn cô, anh cho rằng cô đồng ý trở về cùng với anh.

Tô Tiểu Tông cũng ngây người, cu cậu cho rằng mẹ sẽ về nhà cùng bố và mình, bé có chút u buồn cúi đầu, thì ra mẹ vẫn còn giận bố ...

Bố mẹ của bé vẫn không thể ở cùng nhau sao? Tiểu móng vuốt kéo ống quần của Lục Trình Dương, nhỏ giọng gọi một tiếng xin giúp đỡ: “Bố ơi ...”

Lục Trình Dương trấn an vuốt má con trai, anh nhìn Tô Tầm cười: “Được, anh đưa hai mẹ con về.”

Tô Tiểu Tông: “...” Cứ như vậy thôi sao? Cu cậu còn tưởng rằng bố có cách nữa chứ ...

Tô Tầm cũng không ngờ Lục Trình Dương lại sáng khoái đồng ý như vậy, từ sau khi tin tức giữa hai người được tung ra thì hơn một lần cô cho là Lục Trình Dương cố ý. Dù sao không nhất thiết phải dùng cách này để giải quyết chuyện đó nhưng anh đã lựa chọn cách này làm cho cô có cảm giác mình bị ép buộc.

Trước khi ra khỏi nhà Tô Tiểu Tông còn hết sức vui vẻ nhưng bây giờ lại ngồi yên. Tuy nhiên, do lâu rồi không gặp mẹ nên chỉ cần Tô Tầm trêu chọc

một chút là cu cậu đã phục hồi lại nguyên khí.

“Tô Tiểu Tông, hình như con mập hơn.” Tô Tầm bóp khuôn mặt mềm nhũn của con trai, cảm giác tròn hơn so với trước.

“Không có đâu!” Tô Tiểu Tông lập tức lắc đầu, cu cậu sẽ không nói cho mẹ biết là do bố nấu quá ngon cho nên bé ăn nhiều hơn bình thường!

“Mập hơn một chút.” Lục Trình Dương cười nhẹ một tiếng, “Điều đó chứng tỏ anh nuôi con trai rất tốt.”

“Vâng.” Tô Tiểu Tông hết sức cố vũ gật đầu, tiểu móng vuốt kéo đầu ngón tay Tô Tầm: “Con cũng thích như vậy, thích được bố nuôi, càng thích bố mẹ cùng nhau nuôi con hơn...”

Tô Tầm nhìn Tô Tiểu Tông, cô nghi ngờ Lục Trình Dương đã cho con trai uống thuốc mê.

Tô Tiểu Tông bị cho uống thuốc mê đột nhiên hỏi: “Mẹ ơi, mẹ sẽ gả cho bố sao? Bố nói lúc hai người kết hôn thì con có thể làm hoa đồng.”

Lúc trước bọn họ kết hôn thì Tô Tầm còn đang học nên không tổ chức hôn lễ, cho đến khi chia tay cũng chưa kịp làm. Đây là sự tiếc nuối trong lòng Lục Trình Dương, mấy năm nay anh liên tục suy nghĩ, nếu như có thể quay về thì anh nhất định sẽ tổ chức cho cô một hôn lễ thật lớn.

Anh còn chưa thấy đáng về của cô khi mặc áo cưới.

Trong xe chợt rơi vào trầm lặng, Tô Tầm yên lặng xoa đầu con trai, cô không biết phải trả lời vấn đề này như thế nào, cô đã từng gả cho anh, là đã từng.

Từ khi trên mạng xuất hiện những bài viết kia, bất kể dựa vào chuyện ngày trước để mắng chửi cô hay là chuyện Lục Trình Dương đứng ra thanh minh cho cô thì cô chỉ để bụng một chút rồi cũng quên đi. Cảm giác tức giận do không cam lòng từ từ tan biến, cô giống như một khán giả, nhìn cuộc sống của mình bị người khác tùy ý sắp xếp, về sau lại chứng kiến Lục Trình Dương đăng bài viết chứng thực kia thì cô mới có cảm giác đây mới thực sự là chuyện về cuộc đời của mình. Những điều Lục Trình Dương viết là tình cảm và cuộc sống mà cô đã từng trải qua, cô cũng không biết tại sao mình lại thích Lục Trình Dương. Cô chỉ gặp anh một lần trong sân trường rộng lớn như vậy, mỗi lần trên đường đi nhện không được cũng hết nhìn Đông tới Tây xem có nhìn thấy thân ảnh của người đó hay không; đương nhiên tỷ lệ gặp mặt là rất ít, có đôi khi hơn nửa tháng mà cô cũng không nhìn thấy anh.

Khi đó Lục Trình Dương đã dọn ra khỏi trường, có ký hợp đồng với một công ty nên thường xuyên đi đến đó. Lúc Tô Tầm không có chuyện gì làm thì đi theo anh trên cùng một chuyến xe bus; sau khi nhìn thấy anh đi vào công ty thì lại một mình ngây ngốc bắt xe bus quay về trường học.

Sau này cô và anh cũng dần dần quen thuộc, có một ngày cô cố làm ra vẻ thâm trầm hỏi Lục Trình Dương: “Anh cảm thấy lý tưởng cách thực tế bao nhiêu?”

Khó có khi được cô hỏi vấn đề cao thâm như vậy nhưng Lục Trình Dương chỉ nói: “Còn tùy thuộc vào điều em muốn nữa.”

Tô Tầm nhìn chằm chằm vào đôi mắt anh, hỏi anh: “Em muốn anh làm bạn trai của em, vậy cái lý tưởng này còn cách thực tế xa không?”

Anh nhìn cô cười, vỗ vỗ đầu cô: “Đi nào, đi ăn cơm.”

Đây là đồng ý hay không đồng ý vậy? Cô không hiểu nhưng hình như cũng không giống như lời từ chối, tâm tình của Tô Tầm rất sa sút nhưng vẫn đi theo anh ra ngoài cổng trường. Lục Trình Dương đưa cô đến một nhà hàng khá sang trọng, còn khui một chai rượu đỏ nữa, động tác này... cô có chút u mê nhìn anh: “Tại sao lại uống rượu?”

Lục Trình Dương lại cười.

Bình thường Lục Trình Dương không phải là người thích cười nhưng hôm nay anh cười đủ nhiều, sau đó anh nói: “Hôm nay anh có bạn gái nên phải ăn mừng.”

Cô mở to mắt: “Hà?”

Anh dùng thực tế để hiện thực lý tưởng của cô làm trái tim thiếu nữ của cô đập thình thịch.

Đèn đỏ, xe dừng lại, Lục Trình Dương xoay người nhìn Tô Tầm: “Mẹ con sẽ gả cho bố, con nít không cần quan tâm.”

Tô Tầm nhàn nhạt liếc anh một cái, cô không có ý định ở trước mặt trẻ con nói với anh những chuyện này.

Tô Tiểu Tông hết nhìn Tô Tầm lại nhìn Lục Trình Dương, thấy mẹ không nói lời nào thì cảm thấy lời nói của bố có thể tin được, ngồi ở trên ghế trẻ em vẫy vẫy tay, Lục Trình Dương vươn tay qua nhéo bàn tay nhỏ của con trai một cái.

Sau khi về đến nhà, rốt cuộc Tô Tầm cũng biết tại sao Lục Trình Dương lại sáng khoái đồng ý như vậy. Tắm cho con trai xong, ngồi xem tivi cùng với con một chút rồi chuyển qua chơi đồ chơi cho đến khi Tô Tầm nói Tô Tiểu Tông phải đi ngủ thì anh mới đứng dậy chuẩn bị ra về.

Nhưng Tô Tiểu Tông lại không buông, ôm lấy chân bố nhìn Tô Tầm: “Mẹ ơi, có thể cho bố ở lại nhà chúng ta hay không?”

Lục Trình Dương nhìn Tô Tầm, Tô Tiểu Tông lại bồi thêm một câu: “Bố ơi, bố đừng đi.”

Lục Trình Dương bế vật nhỏ đang dùng sức ôm lấy chân anh lên, nhìn về phía Tô Tầm nhỏ giọng nói: “Những ngày qua Tiểu Tông đều ngủ cùng với anh, ban đêm con còn hay mơ thấy ác mộng nữa, anh ở lại đây ngủ cùng con vậy.”

Tô Tầm vừa định nói là cô có thể ngủ cùng với con trai thì Lục Trình Dương lại nói: “Tầm Tầm, em đang sợ cái gì vậy?”

“Không có.” Tô Tầm nhìn Tô Tiểu Tông đang ôm chặt cổ Lục Trình Dương, nói thêm: “Giường của Tiểu Tông chỉ có một mét hai.”

“Không sao.” Lục Trình Dương biết là Tô Tầm đã đồng ý, anh vươn tay xoa mái tóc xoăn của con trai.

Giường của Tô Tiểu Tông chính là giường trẻ em, rất nhỏ, ngay cả chân nền cũng đều nhỏ, Tô Tầm lấy ra một cái chăn lớn cho Lục Trình Dương rồi xoay người đi tắm.

Tắm xong, Tô Tầm vừa cầm khăn lông lau tóc vừa đi ra, cửa căn phòng nhỏ đang mở nên Tô Tầm có thể nghe thấy tiếng Lục Trình Dương đang nhỏ nhẹ kể chuyện cho con trai. Tô Tầm cẩn thận nghe một chút, cô cảm thấy chuyện anh kể cô chưa từng nghe bao giờ, chẳng lẽ do anh tự nghĩ ra?

Cuối cùng cô nghe được một câu: “Kết quả tiểu Cương chết, được rồi, hết chuyện, đi ngủ.”

Tô Tầm “...” Chuyện quái quỷ gì vậy? Tại sao con trai cô lại thích nghe loại chuyện này chứ? Tại sao cô lại không biết chứ?

Nghĩ lại một chút thì trước đây cô kể chuyện cho Tô Tiểu Tông đều là công chúa Bạch Tuyết, nàng tiên cá các loại. Dù sao đó cũng là những câu chuyện trước đây cô hay nghe hoặc là kể chuyện trong sách cho con nghe.

Vài phút sau, Lục Trình Dương đi ra khỏi căn phòng nhỏ, thuận tay đóng cửa lại rồi nhìn về phía Tô Tầm vừa mới lau khô tóc: “Ngày mai bắt đầu đi làm lại sao?”

Tô Tầm gật đầu, nhìn áo sơ mi và quần tây trên người anh: “Anh quyết định ngủ ở đây sao? Ở chỗ tôi không có quần áo anh có thể mặc được đâu.”

Ý của cô là anh không thể nào mặc nguyên bộ đồ này mà ngủ được, hơn nữa anh ngủ cùng với Tô Tiểu Tông nên không thể nào ngủ trần được ... Ai ngờ lông mày của đối phương lại nhíu lại, anh cố ý nói: “Ở đây mà em còn đòi có quần áo của đàn ông, em muốn anh phải đau khổ à.”

Tô Tầm nghẹn họng, xoay người trở về phòng: “Tôi đi ngủ đây, anh cứ tự nhiên.”

Lục Trình Dương giữ chặt tay cô, nhỏ giọng nói: “Tầm Tầm, em không muốn hỏi anh gì sao? Hoặc là nghe anh nói một chút gì đó?”

Tô Tầm nhìn chằm chằm vào mũi chân mình, sau đó quay người: “Được, anh nói đi.”

Tóc của cô mới chỉ được lau khô một nửa, mái tóc dài mềm mại đen nhánh phủ ở trước ngực mang theo một chút hơi nước, quần áo ở nhà màu xanh nhạt càng làm nổi bật lên làn da trắng nõn của cô, lúc trước cô cũng rất thích màu xanh lá cây, các loại màu xanh khác nhau, nước da của cô rất trắng nên mặc màu xanh càng tôn lên vẻ non mềm.

Lục Trình Dương kéo cô ngồi trên sofa, đêm khuya tĩnh lặng nên dường như hơi thở cũng trở nên rất rõ ràng.

“Năm đó Trình Uy lỡ tay giết chết một người gọi là Giang Hằng, con một của chủ tịch Giang thị ở thành phố S, anh không biết tại sao hai người lại nảy sinh xung đột, chuyện kia xảy ra vô cùng bất ngờ. Đêm Trình Uy bị bắt đó anh đã gọi điện cho em, gọi bằng điện thoại công cộng bởi vì điện thoại của anh bị hư.” Lục Trình Dương bình tĩnh nói, thật ra anh là người không am hiểu giải thích, nhất là chuyện đã qua nhiều năm như vậy, bây giờ kể lại quả thật không dễ dàng, đặc biệt người nghe lại là Tô Tầm.

Tô Tầm thất thần, cô không nghĩ tới chuyện sẽ là như thế, Lục Trình Uy bị phán tử hình đúng là do đã giết Giang Hằng sao? Cô biết Giang thị ở thành phố S là công ty lớn số một số hai, bối cảnh của Giang gia lại không tầm thường, nếu đúng là Lục Trình Uy đã lỡ tay giết chết con trai độc nhất của Giang gia ... thì có thể nghĩ cũng biết là đối phương tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Cô chợt nhớ tới chuyện đêm hôm đó, cô gọi cho anh vài lần nhưng đều không liên lạc được, lúc sau lại nhận được điện thoại từ một dãy số xa lạ, là do anh gọi tới. Nếu lúc ấy cô để ý một chút thì có lẽ đã nghe ra sự bất thường của anh.

Sau này lúc cô về căn nhà nhỏ của bọn họ, Lục Trình Dương đột nhiên lại đòi hỏi vô độ so với trước kia, giống như là muốn đem hết nhiệt tình của quãng đời còn lại dùng hết trên người cô vậy, cuồng nhiệt làm cho cô có chút sợ hãi nhưng lúc đó cô cũng không nghĩ tới anh đã có ý định ly hôn với cô.

“Giang Hằng là hôn phu của Trình Nhiễm, anh và Trình Nhiễm không có phát sinh bất kỳ chuyện gì. Giang Hằng chết, Trình Uy bị phán tử hình nhưng không đủ để làm giảm con tức giận của Giang gia, anh không muốn em phải đi theo anh chịu khổ.” Lục Trình Dương cầm tay cô, “Anh cho rằng chuyện này không mất bao nhiêu thời gian là có thể dàn xếp ôn hòa, một năm hai năm anh sẽ quay lại tìm em nhưng không ngờ anh lại mất nhiều năm như vậy mới có thể quay về được. Anh xin lỗi, anh đã về muộn, hại em một mình phải đối mặt với nhiều chuyện như vậy, lúc em mang thai cũng không chăm sóc cho em được, lúc em sinh con cũng vậy. Anh không có trách nhiệm của một người làm chồng cũng như một người làm cha, những điều này đều là do anh không đúng.”

Lục Trình Dương không hề đề cập đến những chuyện anh đã trải qua, anh hy vọng Tô Tầm tha thứ cho anh nhưng anh không muốn cô có một chút xú nào gánh nặng trong lòng cả, anh nghiêng đầu nhìn cô, cười nói: “Nhưng thật là may mắn, lúc anh trở về, em còn chưa đi theo người khác.”

Tô Tầm cúi đầu thật lâu cũng không lên tiếng bởi vì cô không biết mình phải nói cái gì, anh nói những chuyện này rất trôi chảy nhưng mà ... Cô không thể

nào tưởng tượng được đến cùng đã xảy ra bao nhiêu chuyện khiến cho anh phải mất năm năm mới thoát được, hít thuốc phiện ... còn chuyện hít thuốc phiện thì sao? Cũng là bị ép buộc sao? Hay là do không chịu nổi áp lực nên muốn tìm kiếm sự giải thoát cho tinh thần?

“Vậy tại sao lúc trước anh không trực tiếp nói cho tôi biết? Nếu anh nói cho tôi biết là anh gặp phải rắc rối rất lớn, sẽ liên lụy đến tôi, biết đâu tôi sẽ vì sợ hãi mà rời khỏi anh? Không phải mọi người đều nói vợ chồng vốn là chim cùng rừng nhưng gặp chuyện từng con đều bay đi hay sao?” Đột nhiên Tô Tầm xoay người nhìn Lục Trình Dương, ánh mắt trong suốt như nước.

“Em sẽ không.” Lục Trình Dương nhẹ nhàng mở miệng, nhìn vào đôi mắt cô, “Anh không thể.”

Em yêu anh như vậy nên em sẽ không rời bỏ anh, cho dù em biết xảy ra chuyện gì thì em vẫn cố chấp muốn ở bên cạnh anh thôi ...

Anh yêu em như vậy nên anh không thể để em đi theo anh chịu bất kỳ tổn thương nào được, huống hồ tình huống lúc đó lại bết bát như vậy. Đã có thể đoán trước được sự việc thì sao anh có thể trở mặt nhìn nó nảy sinh được chứ ...

Tô Tầm rũ mắt xuống, lông mi nhẹ nhàng rung động, đột nhiên cô hiểu rõ ý nghĩa của sáu từ ngắn ngủi kia, anh nói không sai, nếu như lúc ấy cô biết chuyện thì chắc chắn cô sẽ không đồng ý ly hôn, càng không rời khỏi anh, quả thật anh rất hiểu cô.

Cô không thể không thừa nhận lúc anh nói câu ‘anh không thể’ thì phòng tuyến trong lòng cô gần như sụp đổ, nói không cảm động là gạt người.

“Cho nên anh tự quyết định thay tôi? Anh không hỏi qua ý của tôi hoặc là nói cho tôi biết?” Nhưng cô không cam tâm, vì cái gì mà anh đặt hết toàn bộ quyết định vào trong tay mình mà cô lại dần dần cái gì cũng không biết? Cô còn cho là anh cùng với người khác, làm cho cô vì mỗi lần nhớ tới anh mà mấy năm nay trôi qua một cách khó khăn, cuối cùng lại biết được sự thật không phải anh không cần cô nữa mà tất cả chỉ vì muốn tốt cho cô.

Loại cảm giác là người không biết gì hết nên khi biết được chân tướng khác hoàn toàn với suy nghĩ của mình thì cũng không thể làm cho người ta tung tăng như chim sẽ được.

Huống hồ mấy năm nay cô rất cố gắng để quên đi tất cả mọi chuyện về anh, bây giờ anh đã quay lại, nói cho cô biết rõ mọi chuyện, sau đó cô cứ như vậy liên tục cho anh sao?

“Tầm Tầm.” Lục Trình Dương đột nhiên dựa người tới, hai tay nâng khuôn mặt cô lên, giọng nói ép tới cực thấp, “Cho dù tình cảm tốt như thế nào đi nữa cũng sẽ bị thực tế cuộc sống bào mòn, anh không muốn em đi theo anh ... sau đó dần dần sẽ đánh mất tình cảm của em đối với anh.”

Hơn nữa lúc ấy anh cũng không có lựa chọn nào khác, cũng may mắn là lúc đó anh đã lựa chọn để cô rời đi nếu không sau này xảy ra những chuyện kia ... anh không thể nào tưởng tượng được, nghĩ cũng không dám nghĩ tới. [right]Trích từ(^•_• (NghiepDu.Net) •_• ^)[/right]

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Chương 51

Tô Tầm lặng lẽ nhìn vào mắt Lục Trình Dương, nhìn một chút thì vành mắt liền đỏ lên, sau đó cô mở to mắt cố gắng chớp chớp, nước mắt sắp tràn ra ngoài miễn cưỡng bị ép chảy vào, giống như từ trong đáy lòng cô đột nhiên dâng lên sự xúc động muốn tha thứ cho anh nhưng lại bị miễn cưỡng ép xuống.

Ngón tay cái của Lục Trình Dương vuốt ve đôi mắt của cô, làn da dưới ngón tay bóng loáng nhẵn nhụi làm anh đột nhiên nhận không được muốn hôn, còn cách môi Tô Tầm khoảng ba cm thì cô đột nhiên đẩy anh ra, hơi lộ ra vẻ hoảng loạn đứng lên: “Tôi đi ngủ.”

Tô Tầm bước nhanh trở về phòng, đóng cửa phòng ‘rầm’ một tiếng rồi dựa lưng vào cửa phòng, cô đưa tay dụi mắt rồi đi lại giường, nặng nề ngã xuống, mở to mắt nhìn trần nhà.

Lục Trình Dương trở lại căn phòng nhỏ, Tô Tiểu Tông nằm nghiêng vênh cái mông lên ngủ say như chết, trẻ con rất bé nên chỉ chiếm một khoảng không nho nhỏ. Lục Trình Dương nhìn qua quần áo trên người, xoay người đi ra ngoài cầm lấy chìa khóa Tô Tầm để trên bàn trà rồi đi ra ngoài.

Tô Tầm nghe thấy tiếng đóng cửa thì có chút nghi hoặc, anh đi rồi sao?

Mở cửa ra một khe nhỏ nhìn bên ngoài, trong phòng khách trống rỗng, chỉ mỗi chiếc đèn màu quất nhạ còn sáng ở trên mặt thảm.

Không thể nói tâm trạng của Tô Tầm là mất mát hay thờ phào nhẹ nhõm, đứng dựa vào khung cửa một chút rồi xoay người đi ngủ.

Sáng hôm sau tỉnh lại, Tô Tầm theo thói quen đi vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng thì thấy bóng lưng cao ngất của một người mặc quần áo ở nhà màu xám đang đứng trước cái bếp của cô, Tô Tầm còn tưởng là mình bị ảo giác ...

Lục Trình Dương xoay người nhìn cô nói: “Đi rửa mặt đi, đồ ăn sáng đã chuẩn bị xong rồi.”

Tô Tầm lấy lại bình tĩnh: “Không phải tối hôm qua anh đã đi rồi sao?”

Lục Trình Dương gật đầu: “Quay về dọn ít đồ đến.”

“!!!” Tô Tầm mở to mắt nhìn anh, sau đó không vui nói, “Tôi có nói là cho anh ở đây sao?”

Lục Trình Dương không thêm nói lý: “Không có.”

“Vậy anh dọn đồ đến đây làm gì?” Tô Tầm hoàn toàn không thích ứng được với hành vi vô sỉ này của Lục Trình Dương, trước đây anh không có mặt dày như vậy.

Lục Trình Dương đi về phía cô, ánh mắt nhẹ nhàng quét một vòng trước ngực cô, không trả lời câu chất vấn của cô: “Mau đi rửa mặt đi, anh gọi Tô Tiểu Tông dậy.”

Nói xong thì xoay người rời đi, Tô Tầm lờm theo bóng lưng anh, muốn tiến lên đá cho anh một cước ... nhưng mà cô nhịn được.

Sáng hôm sau Tô Tiểu Tông tỉnh lại thấy bố vẫn còn ở đây thì vô cùng vui vẻ; cu cậu tự mình thay quần áo, còn học theo Lục Trình Dương gấp chăn nhỏ của mình, mặc dù không được gọn gàng nhưng cũng không đến nỗi nào. Dưới con mắt chờ đợi của con trai, Lục Trình Dương trái lương tâm khen một câu: “Ngoan lắm”

Tô Tiểu Tông kêu ngạo nâng cao vòm ngực nhỏ bé đi ra ngoài, vừa đi vừa gọi: “Mẹ ơi.”

Tô Tầm vừa rửa mặt xong đi ngang qua vuốt mái tóc xoăn của con trai: “Tự mình đánh răng đi, mẹ đã bôi kem cho con rồi đấy.”

Không nhìn Lục Trình Dương, hai tay Tô Tầm che ngực bước nhanh vào phòng thay quần áo bởi vì cô không mặc nội y, bên tai cảm thấy có chút nóng, vừa rồi cứ như vậy mà lắc lư trước mặt anh ... không trách được lúc này cô cảm thấy ánh mắt của anh có chút thâm trầm.

Thay quần áo xong, trang điểm nhẹ nhàng rồi đi ra; Tô Tiểu Tông đã ngoan ngoãn ngồi ở trên bàn cơm, Lục Trình Dương cũng đã thay xong quần áo, hai bố con bày ra dáng vẻ đang đợi cô.

Đến cửa nhà trẻ, Tô Tiểu Tông nhìn Lục Trình Dương hỏi: “Bố ơi, chiều nay bố có thể đến đón con được không?”

Lục Trình Dương gật đầu: “Được, con phải ngoan đó.”

Tô Tiểu Tông yên tâm, ngoan ngoãn vươn bàn tay nhỏ bé của mình cầm tay Tô Tầm, vẫy vẫy tay còn lại, vừa lòng thỏa mãn đeo cặp đi vào nhà trẻ.

Lúc Tô Tầm quay ra thì xe Lục Trình Dương vẫn đang dừng ở chỗ cũ, lần này cô không có ngượng ngùng nữa, mở cửa lên xe.

Đến dưới lầu công ty, Lục Trình Dương nói: “Hôm nay thứ hai, buổi chiều anh đến đón em rồi cùng nhau đi đón con trai, sau đó ăn cơm ở bên ngoài luôn.”

Tô Tầm suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Vâng.”

Hơn nửa tháng không đi làm nên trong lòng Tô Tầm có chút lo lắng. Những lời đồn đãi huyền ảo ồn ào kia trên mạng chắc chắn các đồng nghiệp cũng biết, cũng không biết mọi người sẽ nghĩ về cô như thế nào ... Tô Tầm không tính là thân quen với bọn họ, mặc dù những bài đăng trên mạng đều là giả nhưng cô cũng không muốn bởi vì những chuyện này mà ảnh hưởng đến quan hệ giữa mình và đồng nghiệp, từ đó ảnh hưởng đến công việc.

Trong chuyện này Lâm Đan hết sức chiều cô Tô Tầm. Cô vừa đến làm không bao lâu liền xảy ra loại chuyện như vậy, bình thường ông chủ có khả năng sẽ sa thải cô nhưng Lâm Đan không làm vậy, ngược lại còn cho cô nghỉ phép, đợi sự việc lắng xuống rồi mới đi làm lại. Điều này cũng có thể do Mục Viễn nhưng cũng có thể đơn thuần là bản tính muốn che chở cho cấp dưới. Trước đây khi còn ở Khải Sâm thì Lâm Đan cũng là người rất bao che khuyết điểm, lúc bộ phận quảng cáo có tranh chấp với các bộ phận khác thì phần lớn cô sẽ ra mặt.

Thình thoảng da mặt Tô Tầm có chút mông, giống như bây giờ, ra khỏi thang máy cô liền đi rất chậm, đột nhiên trên vai trầm xuống: “Tô Tầm, cuối cùng cô đã đi làm lại rồi!”

Tô Tầm xoay người nhìn lại, là cô bé Chu Oánh ngồi đối diện bàn làm việc với cô, đối phương cười thật ngọt ngào: “Em đã thấy hình trên mạng rồi, con trai chị thật là đáng yêu! Mái tóc xoăn siêu cấp dễ thương, lần sau tụ họp nhất định phải dẫn bé đến đấy, đồng nghiệp nữ trong phòng đều bị hạ gục rồi.”

Lại một cô bé nữa đến gần, đẩy bả vai Chu Oánh ra chen về phía Tô Tầm: “Đứa nhỏ còn thiếu mẹ nuôi không?”

“Thiếu chị gái không?”

Từ thang máy sau lưng có một nhóm người đi ra, trùng hợp đều là đồng nghiệp của Tô Tầm, phần lớn là các cô gái, bọn họ cũng đang nói về Tô Tiểu Tông.

Tô Tầm: “...” Tình huống này không giống với tưởng tượng của cô.

Chu Oánh đẩy cô gái đang bám vào Tô Tầm ra, ghét bỏ nói: “Tự mình sinh một đứa đi! Đừng có tranh giành với tôi.”

Tô Tầm ho khan vài tiếng, thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Lần sau liên hoan chị sẽ dẫn bé đi cùng, đến lúc đó mọi người tự mình hỏi bé đi.”

“Tốt!” Chu Oánh cười nói, mấy cô gái cười đùa cùng nhau đi vào công ty.

Mới vừa ngồi xuống vài phút thì Lâm Đan từ trong phòng của mình đi ra, ngoắc tay với Tô Tầm, Tô Tầm đứng dậy đi theo Lâm Đan vào phòng.

Trên tay Lâm Đan bung hai ly cà phê, đặt xuống bàn trà: “Ngồi đi.”

Tô Tầm gật đầu, sau khi ngồi xuống nói lời từ đáy lòng: “Chị Đan, cảm ơn chị.”

Lâm Đan cười: “Cảm ơn chị làm cái gì? Mặc dù em không tới công ty nhưng những chuyện nên làm không phải đều đã làm được hay sao, cũng không làm trễ nải công việc; đại khái chị cũng biết chuyện xảy ra với em, đồng nghiệp trong công ty cũng đều biết nhưng em yên tâm, bọn họ sẽ không nói gì đâu.” Toàn bộ người trong công ty là do Lâm Đan tự mình phỏng vấn chọn lựa, cô không thích trong công ty có người ngấm ngầm giờ trò sau lưng nên cuối cùng chọn người vào làm không phải là giỏi nhất nhưng là người biết chú trọng công việc.

Tô Tầm cũng cười, cô không nói thêm lời cảm ơn nào nữa, hành động cảm ơn sếp thiết thực nhất chính là làm tốt công việc của mình.

Mấy ngày kế tiếp, nếu Lục Trình Dương không có xã giao thì đối với Tô Tầm có thể nói là ân cần, đưa đón đi làm, sau khi về đến nhà thì nấu cơm, chăm sóc con trai, toàn bộ sinh hoạt hàng ngày của con trai đều ôm vào mình. Về phần tại sao anh có thể tự do ra vào nhà của cô là do một lần Tô Tầm quên mang theo chìa khóa, trông nhìn người nào đó móc chìa khóa ra mở cửa vào nhà, cô mở to mắt nhìn anh: “Tại sao anh lại có chìa khóa nhà của tôi?”

Lục Trình Dương nhìn cô: “Tại sao em lại có thể bỏ chìa khóa nhà vào trong cặp của Tiểu Tông chứ? Anh sợ chẳng may con làm mất nên tạm thời anh giữ hộ.”

Tô Tiểu Tông vô tội ngẩng đầu lên, bỏ lấy mất chìa khóa của mình lúc nào vậy? Mới vừa muốn nói chuyện thì liền bị Lục Trình Dương bế lên: “Tối nay bố nấu sườn và tôm càng mà con thích.”

Sau đó Tô Tiểu Tông liền lập tức quên đi chuyện này, vui vẻ ôm cổ Lục Trình Dương, cảm thấy trẻ con có bố thật là hạnh phúc, cu cậu cảm thấy bây giờ mình cũng rất hạnh phúc!

Tô Tầm ở phía sau bị chọc tức chịu không nổi, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn bóng lưng Lục Trình Dương.

Cơm nước xong, Tô Thập gọi điện tới, điện thoại vừa thông liền vội vàng nói: “Tầm Tầm, bố đã về rồi, ông cũng đã biết chuyện trên mạng rồi, là do những bác gái hàng xóm nói ra, bố rất tức giận, hơn nữa bố còn biết Lục Trình Dương cũng đã trở lại.”

Khi trên mạng xuất hiện những bài viết mắng chửi Tô Tầm thì Tô Thập lo lắng sau khi bố biết được sẽ tức giận, đúng lúc một người bạn đã về hưu của ông tổ chức đi du lịch nên Tô Thập thuyết phục Tô Lập Quân cùng đi, vé xe lửa cũng đã chuẩn bị chu đáo nên Tô Lập Quân liền đi cùng bạn.

Lúc tin tức liên quan đến Mục Viễn vừa mới đăng, cũng không chỉ rõ là Tô Tầm, huống hồ Tô Lập Quân căn bản không lên mạng nên loại chuyện như vậy ông cũng không hề biết.

Sau khi tin tức cụ thể về Tô Tầm được đăng lên thì Tô Lập Quân đã ngồi trên xe lửa đi du lịch rồi, đi liền hơn mười ngày. Khi Lục Trình Dương đăng bài và hình ảnh chính thì con gái nhà hàng xóm đọc được, nói cho bố mẹ mình biết nên chuyện này liền truyền khắp, thì ra con gái của lão Tô không phải là không chồng có con mà là ly hôn.

Khi Tô Lập Quân trở lại, nghe thấy những chuyện này liền tức giận gọi điện thoại bắt Tô Thập về nhà, bắt anh mở hết những bài viết kia ra cho ông xem, may mắn những bài viết mắng chửi Tô Tầm trước kia đã bị xóa bỏ, chỉ còn bài viết Lục Trình Dương làm sáng tỏ mọi chuyện mà thôi.

Tô Thập nói: “Thừa dịp bố còn chưa tìm tới cửa thì em nên chủ động về nhà nói rõ mọi chuyện với bố đi ... Lúc trước bố có tra hỏi như thế nào thì em cũng không chịu nói, bây giờ từ miệng người khác và trên mạng thấy được Lục Trình Dương, bố đọc hết bài viết cũng không nói gì nhưng anh cảm thấy ... đây là sự bình yên trước cơn bão. Nếu em và Lục Trình Dương muốn sống cùng với nhau thì nên về nhà một chuyến đi.”

Tô Thập nói một tràng dài nhưng đầu dây bên kia không có âm thanh gì cả.

“Sao vậy? Không nghe thấy sao?”

Lục Trình Dương trầm giọng nói: “Tôi biết rồi, tôi sẽ tìm thời gian đến nhà giải thích rõ ràng với bố.”

Tô Thập bị giọng nói bất thình lình của Lục Trình Dương làm kinh hãi, ngây ngốc trong chốc lát mới hỏi: “Tại sao cậu lại nghe điện thoại?”

“Tầm Tầm đang tắm” Tô Tầm để di động trên bàn trà, Lục Trình Dương nghe điện thoại đổ chuông, thấy người gọi là Tô Thập nên thuận tay tiếp nhận cuộc gọi.

“Đợi chút, cậu đang ở nhà Tầm Tầm hay là Tầm Tầm ở nhà cậu?” Tô Thập lập tức hỏi, nghĩ lại cảm thấy không đúng, “Cậu vừa gọi ai là bố đấy?” Ai

đồng ý cho cậu ta gọi bố chứ?

Chương 52

“Tôi và Tầm Tầm từng kết hôn nên gọi bố không đúng sao?” Lục Trình Dương lạnh nhạt trả lời, “Bây giờ tôi đang ở nhà Tầm Tầm, chút nữa tôi sẽ nói chuyện này với cô ấy.”

Ngày thứ ba sau đêm Tô Tiểu Tông mất tích, Tô Thập đi tìm Lục Trình Dương, sau khi biết chuyện năm đó thì anh không phản đối chuyện Lục Trình Dương và Tô Tầm tái hợp. Theo anh, Tô Tầm hoàn toàn không quên Lục Trình Dương, hơn nữa giữa hai người còn có đầu xoăn nhỏ nhưng vẫn thành khăn đề nghị: “Tạm thời cậu không nên ở nhà Tầm Tầm, nếu như bố tôi đến đó thấy cậu chỉ càng tức giận hơn thôi.”

Lục Trình Dương im lặng một lát rồi nói: “Tôi biết rồi.”

Kể từ khi anh đăng bài làm sáng tỏ mọi chuyện thì đám người do Trình Nhiễm thuê đã rút lui, ngày đó cô ta nói muốn đầu tiếp với anh; Lục Trình Dương lo lắng cô ta sẽ lại làm ra chuyện gì làm Tô Tầm và Tô Tiểu Tông bị tổn thương nên anh dứt khoát ở bên cạnh hai mẹ con, mỗi ngày đưa đón; hơn nữa, anh không muốn cho Tô Tầm thêm cơ hội để do dự.

Tô Thập lại nhắc nhở thêm một câu: “Có thể bố tôi sẽ đánh cậu.”

Lục Trình Dương nói: “Tôi biết.”

Người này thật không thú vị, Tô Thập cười trêu chọc nói: “Cậu cũng đã gọi bố tôi là bố rồi, nào, gọi anh một tiếng xem nào.”

Lục Trình Dương: “...” Kéo Tô Tiểu Tông đang nằm sấp trên thảm chơi đồ chơi qua, để điện thoại kề vào tai cu cậu, Tô Tiểu Tông nghe thấy Tô Thập nói: “Gọi anh thế nào?”

Tô Tiểu Tông khoan khoái kêu một tiếng: “Anh!” Cậu nhóc cho rằng cậu đang trêu mình nên hoàn toàn phối hợp.

Tô Thập: “...”

Sau khi Tô Tầm tắm xong, Lục Trình Dương vỗ cái mông của Tô Tiểu Tông: “Đi tắm, sau đó đi ngủ.”

Tô Tiểu Tông ngoan ngoãn đặt đồ chơi xuống, vui mừng đi theo sau lưng Lục Trình Dương vào phòng tắm, giơ tay cởi áo và quần ngắn ra rồi ném vào trong giỏ; thân thể non mềm tròn bóng ngồi xôm trên mặt sàn vươn tay lấy dầu gội đầu, Lục Trình Dương chỉnh nước ấm xong thì kéo cu cậu lên, giơ vòi hoa sen ra: “Tốt lắm, nào.”

Cu cậu mặc kệ nước làm ướt nhẹp mái tóc xoăn của mình, bàn tay nhỏ bé xoa mái tóc, thoáng một cái trên đầu đã có một đồng bọ, “Bố ơi, ngày mai ... bố có thể dẫn con đi chơi không?”

Lục Trình Dương thấy đáng về con trai nhắm mắt nín thở thì cầm lấy khăn lông lau nước trên mặt bé, đồng ý: “Có thể.”

Cất xong vòi hoa sen, Lục Trình Dương đi ra khỏi phòng tắm để cho Tô Tiểu Tông tự mình tắm.

Mấy ngày nay Tô Tầm có vẻ nhàn rỗi nên cô theo dõi một bộ phim truyền hình, Lục Trình Dương ngồi xuống bên cạnh cô, nói nhỏ: “Lúc này anh em gọi điện thoại cho em.”

“Vậy sao?” Lúc này cô có nhìn qua điện thoại nhưng không thấy có cuộc gọi nhờ nào.

“Anh đã nghe giúp em rồi.” Lục Trình Dương nói, nghiêng đầu nhìn cô, Tô Tầm cầm lấy điện thoại định gọi lại cho Tô Thập, “Không cần gọi lại đâu, anh ấy nói bố em đã biết chuyện anh đang ở thành phố B, cũng đã xem những bài viết ở trên mạng rồi.”

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, mở to mắt nhìn anh: “Anh nói cái gì?”

Lục Trình Dương biết cô đã nghe rõ, ánh mắt sáng rực nhìn cô một lát rồi nói: “Tầm Tầm, ngày mai chúng ta đi gặp bố em đi.”

Tô Tầm cúi đầu xuống, sắc mặt có chút khó coi, bố cô rất ít khi lên mạng, lần này lại đi du lịch hơn mười ngày nên cô tưởng rằng chuyện này ông không biết nhưng không ngờ còn biết rõ là đăng khác ... Cô có thể tưởng tượng bố cô có bao nhiêu tức giận, không khỏi lại lườm Lục Trình Dương: “Anh không được ở đây nữa, lẽ như bố tôi đến, thấy anh lại càng tức giận hơn.” Rất có thể còn đánh người nữa mà cô không hy vọng anh lại bị đánh một trận nữa.

“Em lo lắng cho anh?” Lục Trình Dương nhướn mày.

“Tôi lo lắng cho chính mình!” Tô Tầm xoay mặt đi, giận dữ nói.

“Xin lỗi.” Lục Trình Dương ôm cô vào lòng, nhớ tới chuyện cô từng bị đánh thì trong lòng anh lại giống như bị kim đâm, càng thương cô hơn.

Tô Tầm đẩy anh một cái, không hiểu tại sao đột nhiên anh lại nói xin lỗi, “Anh biết lúc trước một mình em trở lại, bố đã rất tức giận, người nên bị đánh là anh.” Trong nháy mắt người trong ngực liền yên lại, “Ngày mai anh về với em, anh nợ bố em một lời giải thích, anh lên cưới con gái của ông lại để cho

một mình em trở về, lại còn mang thai nữa ... Mặc kệ là nguyên nhân gì thì anh không thể trốn tránh, những việc này đều là trách nhiệm của anh.”

Tò Tầm im lặng một lúc, cũng không đẩy anh ra nữa, chỉ là anh lấy thân phận gì để trở về cùng cô để gặp bố đây?

Yết hầu Lục Trình Dương bỗng nhiên cử động, nhiều năm rồi anh không được ôm Tò Tầm ngoan ngoãn mềm mại như vậy vào trong ngực, anh hạ thấp giọng nói: “Anh biết mỗi cuối tuần em đều đưa Tiểu Tông về nhà bố ăn cơm, ngày mai để anh về cùng hai mẹ con, sự tức giận của bố nên nhắm vào anh mà không phải bắt em một mình thừa nhận.”

Cửa phòng tắm đột nhiên truyền đến tiếng bước chân chạy lịch bạch, Tò Tiểu Tông bị lãng quên bóng loáng đi ra, thấy bố mẹ đang ôm nhau, cu cậu do dự một chút rồi liền xông lên: “Bố mẹ, con cũng muốn được ôm như vậy.”

Nghe thấy tiếng của Tò Tiểu Tông thì Tò Tầm liền đẩy Lục Trình Dương ra, sắc mặt đỏ bừng. Lục Trình Dương xách Tò Tiểu Tông toàn thân ướt nhep đang muốn chen giữa hai người đi vào phòng ngủ, bị con trai phá rối như vậy nên Lục Trình Dương có chút khó chịu vỗ vào cái mông nhỏ tròn bóng của bé, Tò Tiểu Tông hừ một tiếng: “Bố lưu manh!”

Cầm lấy khăn tắm lớn bao quanh con trai, Lục Trình Dương nhàu mày: “Vậy con chính là tiểu lưu manh.”

“Con mới không phải!” Tò Tiểu Tông từ trong cái khăn lớn lộ đầu ra, rồi đến hai cánh tay nhỏ ôm lấy cái cổ của bố.

Lau khô tóc cho Tò Tiểu Tông, cu cậu tự mình mặc đồ ngủ hình ô vuông bảy màu, sau đó chân không chạy ra khỏi phòng đi tìm Tò Tầm.

Sắc đỏ trên mặt Tò Tầm còn chưa có tản đi, Tò Tiểu Tông nhón chân sờ mặt cô: “Mẹ ơi, mặt của mẹ thật là đỏ nha.” Nói xong liền bò lên sofa, hai tay nâng mặt mẹ lên hôn một cái: “Mẹ ơi, đêm nay có thể cho con ngủ cùng mẹ không?”

Tò Tầm liếc Lục Trình Dương một cái, chẳng lẽ anh chiếm hết giường của con trai nên bị ghét bỏ? Cô gật đầu: “Có thể.”

Sau đó Tò Tiểu Tông lại nói thêm một câu: “Vậy bố cũng có thể ngủ cùng sao? Giường của con nhỏ quá mà bố lại cao như vậy nên không chứa nổi.”

“!!!” Tò Tầm thiếu chút nữa bị sặc, lời này không phải là Lục Trình Dương dạy đó chứ? Mặc dù cái giường kia chỉ rộng một mét hai nhưng chiều dài một mét chín, không phải mấy tối nay anh đều ngủ trên đó sao? Tại sao đêm nay lại không chứa nổi chứ?

Lục Trình Dương bị lườm nhưng khổ mà không nói được, lời này không phải là anh dạy Tò Tiểu Tông, anh không ngờ con trai lại suy nghĩ vì anh như vậy.

Tò Tầm cắn môi, nói với Tò Tiểu Tông: “Không được.”

Tò Tiểu Tông tiếc hận nhìn Lục Trình Dương, nói rõ ràng: “Vậy tối nay bố đánh ngủ một mình rồi ...”

Tò Tầm trầm nghĩ điều này không đáng để con trai nuôi tiếc như vậy, có được không?

Lục Trình Dương nhìn Tò Tầm, mặc dù anh rất muốn ... ngủ cùng với cô, tất nhiên không chỉ là ngủ nhưng trước mặt xác thực không được; tuy nhiên bị con trai cứ như vậy hồn nhiên nói ra làm cho lửa nóng bị anh đè nén bấy lâu bùng lên, dù sao cũng đã hơn năm năm rồi.

Đêm hôm đó, nằm một mình khó ngủ Lục Trình Dương không thể không đứng lên đi vào phòng tắm tắm nước lạnh.

...

Hôm sau là chủ nhật, sáng sớm Lục Trình Dương đã đi ra ngoài, Tò Tầm và Tò Tiểu Tông ngủ nướng nên căn bản không biết anh ra cửa lúc nào, sau khi thức dậy thì thấy trên bàn đã có sẵn đồ ăn sáng và một tờ giấy. Chuyển đầu tiên sau khi Tò Tiểu Tông thức dậy chính là đi tìm bố, ở căn phòng nhỏ tìm không thấy, sau đó phát hiện ra valy của Lục Trình Dương ở trong tủ cũng không thấy đâu thì lập tức luống cuống, lịch bạch chạy ra ngoài: “Mẹ, mẹ, mẹ, bố ... bố ... con không tìm thấy bố! Valy cũng không có ...” Bé rất sợ bố đột nhiên lại đi mất.

Tò Tầm nhìn dáng vẻ sợ hãi của con trai thì vội vàng nói: “Bố con không đi đâu, con yên tâm, bố đi công chuyện rồi.” Giơ tờ giấy trong tay lên: “Bố con có để lại lời nhắn, chiều bố sẽ về.”

Tò Tiểu Tông còn rất nhỏ nên chưa biết nhiều chữ nhưng chỉ cần bố không đi là cu cậu yên tâm rồi.

Ba giờ chiều Lục Trình Dương mới trở lại, Tò Tầm và Tò Tiểu Tông đã thay xong quần áo chuẩn bị ra ngoài, Tò Tiểu Tông nhìn thấy bố thì vội vàng chạy lại, Lục Trình Dương bế con trai bằng một tay, cu cậu ôm lấy cổ anh: “Bố ơi, con và mẹ đến nhà ông ngoại.”

Lục Trình Dương gật đầu: “Bố biết, bố đi cùng hai người.”

Mắt Tò Tiểu Tông sáng lên: “Thật sao? Bố ơi, con đã nói với bố rồi, ông ngoại có nuôi một con chó, rất béo.” Vừa nói hai cánh tay bé nhỏ vừa vòng thành một cái hình tròn lớn, bày tỏ là rất rất béo.

“Phải không?” Lục Trình Dương nhàn nhạt hỏi, điều anh quan tâm bây giờ là con chó kia có cắn người hay không?

“Đúng ạ, trước đây không có béo như vậy nhưng mà bây giờ càng ngày càng béo, nhất định là do ông ngoại cho nó ăn quá nhiều rồi.” Tò Tiểu Tông nói

sinh động như thật, “Tên nó là Xe Tăng, lâu rồi con không gặp nó bởi vì ông ngoại đi chơi nên lâu nay mẹ và con không đến nhà ông ngoại.”

Lục Trình Dương ứng phó với con trai vài câu rồi nhìn Tô Tầm: “Muốn dẫn đi sao?” Ý anh là Tô Tiểu Tông, không may lão gia tử nổi giận, hù dọa đến con trẻ thì không hay.

Tô Tầm nhìn lại anh: “Tôi lại cảm thấy người không nên đi là anh mới đúng.”

“Không được.” Lục Trình Dương để Tô Tiểu Tông xuống, “Anh nhất định phải đi cùng em, bất kể là vì trước kia hay vì hiện tại thì anh đều phải đối mặt, đây đều là lỗi của anh.”

Nếu như lúc này mà anh còn không ra mặt, để cô một mình đối diện thì có còn là đàn ông nữa không?

Tô Tầm có chút kinh ngạc nhìn Lục Trình Dương. Không cần hỏi đường nhưng anh thuận thực lái xe vào trong tiểu khu, lúc đến dưới lầu thì xe của Tô Thập đã đợi ở đó nhưng người vẫn ngồi bên trong, hình như là đang chờ bọn họ nên vừa thấy họ tới một cái liền mở cửa xuống xe.

“Cậu ơi!” Tô Tiểu Tông vừa bước xuống từ trên xe lập tức chạy tới bên cạnh Tô Thập, lâu rồi bé cũng không gặp cậu.

Tô Thập vuốt mái tóc xoăn của bé: “Tại sao không gọi ‘anh’ nữa?” Anh cố ý trêu đùa xoăn nhỏ.

Tô Tiểu Tông cười thẹn thùng, ngón tay chỉ về phía Tô Tầm, nói rõ ràng: “Cậu là anh của mẹ.”

Lục Trình Dương lấy lễ vật từ trong cốp xe, bác gái hàng xóm đi ngang qua thấy Tô Tầm và Tô Thập, còn thấy một người đàn ông anh tuổi trâm ỏn, dáng vẻ còn rất giống Tô Tiểu Tông nữa thì đứng nhìn một chút, cười híp mắt hỏi Tô Tầm: “Tiểu Tầm à, đây là ...”

Tô Tầm nhìn Lục Trình Dương, Tô Tiểu Tông cũng nhìn anh, thấy mẹ không nói gì thì liền trả lời: “Bố cháu ạ!”

Bác gái hàng xóm lại nhìn Lục Trình Dương đánh giá, nói: “Thật sự là bố Tiểu Tông rồi nhưng ngoài đời nhìn đẹp hơn so với trong hình.”

Tô Tiểu Tông đột nhiên giãy giụa, muốn từ trên người Tô Thập đứng xuống, khoan khoái hô lên: “Xe Tăng!”

Một con husky béo tròn đang chạy như bay về phía bên này, Tô Tiểu Tông vừa mới đứng xuống thì con husky vừa to vừa béo kia liền vui vẻ vẫy đuôi lè lưỡi nhào lên, giống như muốn dùng hành động để bày tỏ rằng nó hoan nghênh Tô Tiểu Tông như thế nào.

Lục Trình Dương nhìn con chó to béo kia rồi lại nhìn con trai, nhanh tay lẹ mắt bế Tô Tiểu Tông lên trước khi Xe Tăng nhào tới. Con chó này to như vậy, không may làm con trai ngã bị thương thì làm thế nào?

Chương 53

Xe Tăng chụp huyệt, cái đầu của nó ngẩng lên nhìn Tô Tiểu Tông đang treo ở không trung, thân thể béo tốt nhảy mạnh lên. Lục Trình Dương lui về sau một bước đặt Tô Tiểu Tông lên vai mình, Tô Tiểu Tông cảm thấy chơi rất vui, hưng phấn đưa chân nhò: “Bố thật lợi hại mà!” Xe Tăng nhảy cao như thế nhưng cũng không chạm vào cu cậu được.

Bây giờ Lục Trình Dương chỉ có một cảm giác, đó chính là con chó này quả thực rất béo, phải nói là béo tốt.

Xe Tăng là một con chó béo ú cứng đầu, không bỏ nhào được vào người Tô Tiểu Tông thì không cam lòng nên liên tục nhảy lên, Tô Thập thấy vậy thì không vui, huyết sáo: “Xe Tăng, lại đây.” Những ngày ông Tô đi du lịch thì con chó béo này vẫn do anh chăm, bây giờ thấy anh đến cũng không thèm chạy tới chào đón nữa!

Xe Tăng không nhào được vào người Tô Tiểu Tông nên đổi lại nhào vào người Tô Thập và Tô Tầm, vui mừng vẫy cái đuôi to của mình, nếu Xe Tăng đã ở đây thì Tô Lập Quân cũng đang ở gần đây.

Quả nhiên, Tô Lập Quân đang từ từ đến gần, ánh mắt dừng trên người Lục Trình Dương, sắc mặt thâm trầm, lớn tiếng nói: “Xe Tăng, lại đây!”

Xe Tăng không hổ là do Tô Lập Quân nuôi lớn, vừa nghe thấy tiếng gọi liền chạy như bay đến.

Lục Trình Dương nhìn vị lão nhân cao gầy trước mặt này, mái tóc hoa râm, khuôn mặt nghiêm túc, đôi môi mím chặt, nếp nhăn nơi khóe mắt lộ ra vẻ tức giận thâm trầm nhưng đang cố gắng kìm chế, hai bên quai hàm run lên nhẹ nhẹ.

Lục Trình Dương có thể hiểu được sự tức giận của Tô Lập Quân. Anh đã làm cho đứa con gái mà ông nâng niu chiều chuộng từ nhỏ đến lớn tốt nghiệp đại học trở về còn mang theo giấy chứng nhận ly hôn và một đứa con không cha trong bụng. Sự tức giận ề nên đó bắt đầu từ năm năm trước đến hiện tại, bây giờ nhìn thấy anh đứng ở ngay trước mặt thì ông nhịn không có xống tới đánh một trận đã là tốt lắm rồi.

Tô Thập nghiêng đầu nhìn Tô Tầm, quả nhiên cô đang căng thẳng bóp ngón tay. Trước đây, bất luận anh hay ông Tô hỏi như thế nào thì cô không chịu nói bất cứ chuyện gì liên quan đến Lục Trình Dương cả, chỉ im lặng cam chịu, chờ cho những điều đó qua đi, dần dần rơi vào quên lãng rồi mục nát.

Bây giờ hẳn là cô không muốn đối mặt với tình hình này rồi.

Lục Trình Dương thả Tô Tiểu Tông từ trên vai xuống, bế con trai đi đến trước mặt Tô Lập Quân, nhỏ giọng nói: “Chào bác, cháu là Lục Trình Dương.”

Tô Tiểu Tông nhìn ông ngoại, cũng không phát hiện ra ông ngoại đang tức giận bởi vì bình thường ông ngoại cũng rất nghiêm túc, cu cậu vui vẻ nói: “Ông ơi, bố cháu đã về rồi, đây là bố cháu.” Nói xong liền giãy giụa, muốn từ trên người Lục Trình Dương đứng xuống, cu cậu muốn chơi với Xe Tăng.

Cho dù Tô Lập Quân tức giận cỡ nào cũng sẽ không phát tác dưới lầu tiểu khu, ở trước mặt cháu ngoại, ông lạnh nhạt ‘ừ’ một tiếng rồi trực tiếp bế Tô Tiểu Tông xuống để cho cậu nhóc chơi cùng với Xe Tăng.

Hiển nhiên Xe Tăng rất thích Tô Tiểu Tông. Tô Tiểu Tông vừa đứng xuống thì nó liền chạy tới liếm mặt bé, cái đuôi vẫy vẫy rất vui vẻ, một chân nâng lên đụng vào lòng bàn tay nhỏ bé của Tô Tiểu Tông, lại tiếp tục liếm cằm của người bạn nhỏ chơi cùng.

Tô Tiểu Tông xòe bàn tay bé nhỏ ra nhẹ nhàng sờ đầu của con chó béo, Xe Tăng thoải mái híp mắt lại, cái tai hơi run rẩy, trong miệng phát ra âm thanh ‘gru gru’ vui vẻ, ba cái chân còn lại vẫn đứng yên không hề nhúc nhích để Tô Tiểu Tông vuốt lông cho mình.

Nhưng Tô Tiểu Tông thích nhất là cái đuôi của Xe Tăng, rất nhanh liền đi vòng ra phía sau sờ cái đuôi của nó, cười đến vô cùng vui vẻ.

Xe Tăng đứng thẳng người, cộng thêm cái đầu thì cao gần bằng Tô Tiểu Tông nhưng thân thể béo tốt nên nhìn nó rất to. Tô Tiểu Tông đứng bên cạnh nó trở nên rất nhỏ bé, hình ảnh đối lập đó đánh mạnh lên thị giác khiến Lục Trình Dương nhìn không được nhìn liên tục, trong đôi mắt là vẻ dịu dàng.

Tô Lập Quân thu hết vào trong mắt nhưng sắc mặt vẫn nghiêm túc như cũ, quay người nói với Tô Thập: “Con và Tầm Tầm dẫn Tô Tiểu Tông và Xe Tăng đi chơi một chút đi, bố có lời muốn nói với vị Lục tiên sinh này.”

“Bố...” Tô Tầm có chút bất an nhìn ông, cô rất hiểu tính của bố mình, bảo cô và Tô Thập tránh mặt thì chỉ có một khả năng, đó chính là xả giận thay cô.

Tô Thập đã trút giận thay Tô Tầm rồi, bây giờ hai người đó có dấu hiệu làm lành nên anh không muốn cục diện trở nên rối rắm hơn nên khuyên nhủ: “Bố à, việc này để cho hai người bọn họ tự mình giải quyết đi, cũng đã mấy năm rồi, bố cũng đừng tức giận nữa...”

Lời còn chưa nói xong thì Tô Lập Quân đã dùng ánh mắt nghiêm nghị nhìn Tô Thập. Anh thức thời ngậm miệng, từ nhỏ đến lớn anh chưa hề sợ ai cả nhưng lại rất sợ ánh mắt đó của bố. Ông già nhà anh rất cổ chấp, không phải anh nói vài lời là có thể giải quyết được, nếu Lục Trình Dương muốn có được sự thông cảm của ông già thì nhất định phải tự chính bản thân anh ta thuyết phục được. Đối với ông bố già của mình thì đây là vấn đề mà một người đàn ông nên đương đầu, nếu như dựa vào sự giúp sức của anh và Tô Tầm thì ông già cũng sẽ xem thường thái độ rụt rè sợ hãi của Lục Trình Dương.

Tô Tiểu Tông đã bị Xe Tăng đuổi theo chạy đến phía trước nên không để ý đến bên này, Tô Thập đi tới một tay thuận thế bế lấy cu cậu còn một tay cầm lấy dây thừng dắt Xe Tăng đi: “Đi nào, cậu dẫn cháu đi chơi một lát, chút nữa chúng ta sẽ về nhà.”

“A?” Tô Tiểu Tông kinh ngạc nhìn anh, sau đó nghiêng đầu nhìn phía sau: “Vậy bố mẹ cháu thì sao?”

“Bọn họ về nhà nấu cơm còn chúng ta đi chơi.” Tô Thập vươn tay xoa mái tóc xoăn của Tô Tiểu Tông, cố làm ra vẻ tức giận, “Cháu không vui khi cậu dẫn cháu đi chơi sao? Có bố rồi nên không thèm để ý đến cậu nữa phải không?” Nói xong còn đánh vài cái lên cái mông nhỏ của cu cậu.

Tô Tiểu Tông đuôi bàn tay bé nhỏ che cái mông của mình lại, vội vàng nói: “Không có! Cháu cũng thích cậu mà! Cậu và bố không giống nhau.”

Tô Thập cười nhìn Tô Tiểu Tông, ngay cả điều đó cũng biết cơ đấy, cho dù đều thích như nhau nhưng thân phận mỗi người mỗi khác; đối với Tô Tiểu Tông cho dù có nhiều người thương yêu cu cậu thì cũng không thể bù đắp được việc thiếu hụt tình thương của người bố; mà điều này chỉ có một mình Lục Trình Dương có thể làm được thôi.

Trước đây Tô Tầm thấy mình không có mẹ thì khóc lóc hỏi Tô Lập Quân là mẹ của bọn họ đâu? Cô không biết là mẹ của bọn họ đã chết rồi, Tô Lập Quân bế cô dỗ dành: “Bố vừa có thể làm một người bố nhưng nếu Tầm Tầm muốn mẹ thì bố sẽ giả làm mẹ cho con.”

Tô Lập Quân vừa làm bố lại vừa làm mẹ nuôi dưỡng hai anh em bọn họ lớn lên, đặt Tô Tầm vào lòng bàn tay mà nâng niu, chiều chuộng. Tô Tầm phải chịu ủy khuất lớn như vậy nên ông không thể nào nhìn nổi con tức giận kia được.

Bàn tay lại xoa rối bởi mái tóc của Tô Tiểu Tông, anh nói với bé: “Được rồi, cậu biết cháu rất thích bố mà.”

“Cháu thích bố cháu mà.” Tô Tiểu Tông đắc ý lắc lắc cái đầu nhỏ rồi tự mình đưa tay lên vuốt lại mái tóc, cậu thật là xấu, làm loạn kiểu tóc của mình.

Tô Lập Quân thấy Tô Tầm đứng yên không đi thì bực mình, nhìn Lục Trình Dương: “Cậu theo tôi lên lầu.” Nói xong xoay người đi trước.

Lục Trình Dương nhìn Tô Tầm, cho cô một ánh mắt yên tâm: “Em đi chơi với con đi, anh không sao.”

Tô Tầm không lên tiếng, nhìn theo bóng lưng của bọn họ rồi từ từ đi theo; Tô Lập Quân xoay người nhìn cô, khẽ quát một tiếng: “Bây giờ không cần con đi theo, bố cũng có vài lời muốn nói với con nhưng chưa đến lượt con đâu.” Nói xong thì xoay người đi lên lầu.

“Không sao đâu, em đi chơi với Tiểu Tông đi.” Lục Trình Dương nói lại một lần nữa, giọng nói dịu dàng mang theo sự an ủi, sau đó cũng xoay người đi theo.

Cho dù biết rõ Tô Lập Quân sẽ ra tay đánh người nhưng anh không hề sợ hãi, ngược lại có cảm giác như trút được gánh nặng. Anh muốn giải quyết từng chuyện từng chuyện một, chỉ cần giải quyết xong chuyện này thì anh và Tô Tầm có thể xích lại gần nhau thêm một bước nữa.

Lần này Tô Tầm không đi theo nữa nhưng trong lòng vẫn có chút lo lắng mơ hồ. Nếu bố cô muốn ra tay thì cô khẳng định Lục Trình Dương sẽ đứng yên chịu trận, cô chỉ sợ bố quá tức giận mà nặng tay, lỡ như ... chút nữa Tô Tiểu Tông về, thấy bố bị thương thì con trai sẽ rất buồn.

Tô Lập Quân nhìn Lục Trình Dương đã đi theo vào nhà, cười lạnh một tiếng, nói: “Tô Thập nói cậu có chuyện khổ tâm bất đắc dĩ, cậu nói cho tôi nghe một chút xem rốt cuộc cậu có bao nhiêu khổ tâm? Tầm Tầm là một đứa con gái vừa mới tốt nghiệp, lúc quay về lại mang theo giấy chứng nhận ly hôn cùng với cái thai trong bụng, lúc đó cậu đi đâu? Từ nhỏ Tầm Tầm đã được tôi nâng niu chiều chuộng trong lòng bàn tay, cậu có biết không hả? Nó còn trẻ như vậy nhưng vẫn kiên trì sinh đứa nhỏ ra, người làm bố như tôi lo lắng cho cuộc sống vất vả sau này của nó. Nếu như cuộc sống của nó trở nên khó khăn vất vả thì tôi phải đối mặt với lời dằn dò của người mẹ đã mất của nó như thế nào đây? Cậu chỉ cần nói một câu là có nỗi khổ tâm thì có thể rũ bỏ trách nhiệm sao? Bỏ đi một cái liên năm năm ...”

Ông càng nói càng kích động, bởi vì phần nộ mà cánh tay run rẩy, cầm lấy gậy gỗ treo ở trên tường đánh lên người Lục Trình Dương. Là một người bố, ông đã nhìn con tức này nhiều năm rồi, nhiều năm như vậy con gái cũng không quen người bạn trai nào, ông chỉ có thể đứng nhìn mà đau lòng thôi ...

Cây gậy gỗ kia rất thô to, đánh mạnh vào người rất đau, Lục Trình Dương khó chịu ‘hừ’ một tiếng, trong lòng lại nghĩ năm đó Tầm Tầm là bị đánh như vậy sao? Một người đàn ông cao lớn cứ đứng yên như vậy chịu mấy cây gậy, không kêu rên một tiếng nào.

Tô Tầm chỉ ở dưới lầu đi qua đi lại một chút rồi quyết định lên nhà nhìn xem tình hình thế nào, đứng ở ngoài cửa nghe rõ tiếng gậy gỗ mà từ nhỏ đến lớn cô đã rất quen thuộc thì sắc mặt liền thay đổi, đứng nghe ở ngoài cửa một chút, nhìn không được nữa liền móc chìa khóa ra mở cửa.

“Bố, đừng đánh nữa ...” Tô Tầm chạy lại muốn ôm Lục Trình Dương nhưng Tô Lập Quân đang vô cùng tức giận đã vung gậy, không dừng lại được. Lục Trình Dương ôm lấy Tô Tầm xoay người, dùng chính thân thể của mình che chắn cho cô, một gậy đánh xuống, đau đến tê tâm liệt phế. Lục Trình Dương cúi đầu u ‘hừ’ một tiếng, thân thể trong nháy mắt cứng đờ; Tô Tầm cảm giác được, ngẩng đầu nhìn anh: “Anh sao rồi?”

Tô Lập Quân cũng không ngờ Tô Tầm lại bất ngờ xông tới như vậy, ông dừng tay, ngực phập phồng thở phì phò, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của con gái liền ném gậy gỗ xuống đất: “Bố đánh cậu ta một trận thì đã sao chứ? Con nhìn lại mình trong mấy năm nay đi, ngay cả bạn trai cũng không có, bố bảo con dẫn bạn trai về nhà thì con có làm theo không? Bố bảo anh trai con giới thiệu người cho con xem mắt thì con cũng không đi. Bây giờ con dẫn cậu ta về nhà, có phải nếu như người đàn ông này không trở lại thì đời này con cũng chỉ sống một mình?”

“Anh không sao.” Trên trán Lục Trình Dương toàn là mồ hôi, anh đưa tay vuốt tóc Tô Tầm, sau đó cầm lấy tay cô, xoay người về phía Tô Lập Quân: “Thưa bác, cháu biết năm đó bất kể vì nguyên nhân gì thì việc cháu để một mình Tầm Tầm trở lại, bị người khác hiểu lầm bàn luận ở sau lưng là không đúng; cháu cũng không có một chút trách nhiệm nào từ lúc cô ấy mang thai cho đến khi sinh con; tất cả những điều này đều là lỗi của cháu nhưng cháu không muốn kết thúc chuyện tình này. Nếu như ... cô ấy đồng ý tái hợp với cháu thì cháu sẽ tốt với cô ấy gấp bội, đền bù những năm cháu thiếu sót. Cháu hiểu rõ tâm tình của bác, cháu cũng thương Tô Tầm như vậy, cháu hy vọng bác sẽ cho cháu thêm một cơ hội, cháu muốn nửa đời còn lại sẽ chăm sóc cho cô ấy thật tốt, cùng nhau nuôi dưỡng Tô Tiểu Tông trưởng thành.”

Tô Tầm nghe thấy những lời này thì đầu ngón tay khẽ run rẩy, từ từ rút tay ra khỏi lòng bàn tay anh.

Thái độ của Lục Trình Dương thành khẩn khiêm tốn, Tô Lập Quân nhìn anh chằm chằm, đột nhiên thở dài, ngồi xuống sofa: “Vậy cậu nói cho tôi nghe một chút rốt cuộc cậu có bao nhiêu nỗi khổ tâm. Nếu như không thuyết phục được người nghe thì sau này cậu cũng đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, cho dù Tầm Tầm có tha thứ cho cậu thì tôi cũng sẽ không đồng ý cho hai người ở chung một chỗ.”

Lục Trình Dương nhìn Tô Tầm, cô cũng đang nhìn lại anh, thấy trên trán anh vẫn còn rịn mồ hôi, sắc mặt trắng nhợt thì hiểu rằng anh bị đánh không nhẹ nhưng anh không muốn cô đứng ở đây, cô mấp máy môi: “Con xuống lầu tìm Tiểu Tông.”

...

Tô Tầm tìm được Tô Thập và Tô Tiểu Tông ở công viên của tiểu khu, Tô Tiểu Tông đang chơi cầu trượt cùng với một vài người bạn nhỏ, mấy đứa con nít đang đứng xếp hàng chờ tới lượt mình rồi từng đứa từng đứa trượt xuống, cười rất vui vẻ. Tô Tiểu Tông nhìn thấy Tô Tầm thì từ trong đám con nít chạy tới: “Mẹ ơi!”

Tô Thập cũng dắt Xe Tăng đi lại: “Thế nào rồi?”

Tô Tầm cúi đầu, nhìn mũi chân: “Anh cũng không phải là không biết tính của bố, trước đây chỉ cần anh bắt nạt em thì bố cũng đã đánh anh một trận rồi ... huống chi là người ngoài.”

“Chắc, không cần nói đến chuyện trước đây, anh bị bố đánh đến chai lì rồi.” Tô Thập biết Lục Trình Dương tránh không khỏi bữa tiệc gây hôm nay mà.

“Mẹ, mẹ!” Đôi chân ngắn ngủn của Tô Tiểu Tông cuối cùng cũng chạy đến bên cạnh, tiểu móng vuốt lăm lăm cầm lấy bàn tay Tô Tầm, “Mẹ tới gọi con về sao?”

Tô Tầm cúi người vỗ bụi bặm trên người con trai: “Chúng ta đi chợ mua ít thức ăn.”

Tô Tiểu Tông rất vui: “Hay quá, vậy cậu thì sao? Cả Xe Tăng nữa?”

Không thể dắt theo một con chó to như vậy vào chợ được, Tô Thập đành nói: “Chúng ta đến chợ bán ven đường, hai người đi vào mua là được.”

Trên đường đi Tô Tiểu Tông hỏi: “Mẹ ơi, bố con đâu?” Cu cậu cảm thấy có chút kỳ lạ, bé, mẹ và cậu đều ở cùng nhau, vậy thì bố đâu?

Quả nhiên lúc nào cũng nhớ đến bố mà! Tô Tầm nói thật: “Bố đang ở nhà nói chuyện với ông ngoại.” Nếu như biết bố bị đánh, liệu Tô Tiểu Tông có khóc không?

“Vâng.” Tô Tiểu Tông không tiếp tục hỏi nữa bởi vì đi ngang qua một tiệm bánh ngọt, cu cậu liền đứng yên nhìn vào trong.

Gần đây sức ăn của con trai rất lớn, khuôn mặt cũng tròn hơn một chút, điều này tuyệt đối không phải là ảo giác của Tô Tầm, cô gãi vào lòng bàn tay con trai: “Đói bụng sao?”

“Vâng ạ.” Tô Tiểu Tông gật đầu, bé muốn ăn bánh ngọt.

Tô Tầm dắt con trai đi vào tiệm bánh, mua một phần bánh ô mai cho bé. Tô Tiểu Tông cầm cái bánh cắn một miếng, bơ dính đầy miệng; Tô Thập khom lưng bế cậu nhóc lên bằng một tay, ước lượng cân nặng: “Đầu xoắn nhỏ nặng lên không ít nha, cẩn thận kéo biến thành đầu xoắn mập.”

Đầu xoắn nhỏ đang cắn bánh ngọt: “...” Bé không thích cậu!

Gần sáu giờ thì bọn họ về đến nhà, Lục Trình Dương và Tô Lập Quân mỗi người ngồi một bên sofa. Bởi vì Tô Lập Quân hút thuốc nên trong nhà có ít khói lượn lờ, Tô Tiểu Tông lạch bạch chạy tới, lấy điều thuốc còn chưa hút được một nửa ra khỏi tay Tô Lập Quân, nói rõ ràng: “Ông ngoại, mẹ và cậu đã nói, ông không được hút thuốc.” Nói xong thì đường đường chính chính ném nửa điều thuốc còn lại vào thùng rác, cũng biết dụi tắt đầu thuốc đi.

Thế này Lục Trình Dương mới nhớ ra dạo gần đây mình rất ít khi hút thuốc, mấy năm nay anh nghiện thuốc nặng nhưng kể từ khi Tô Tiểu Tông ở chung với anh thì hút rất ít, thỉnh thoảng thêm thuốc, nghĩ đến đứa nhỏ và Tô Tầm nên anh kìm chế.

Tô Thập nhìn sắc mặt cha già nhà mình thì hiểu hai người ắt đã nói chuyện rõ ràng rồi, cầm đồ ăn đi vào trong bếp. Tô Tầm cũng xoay người đi vào bếp nấu cơm.

“Bố ơi!” Tô Tiểu Tông nhào vào lòng Lục Trình Dương, Lục Trình Dương sờ đầu con trai rồi đứng lên: “Bố đi vào bếp giúp mẹ, con tự mình chơi đi.”

Tô Tiểu Tông ngoan ngoãn gật đầu, chạy tới nghịch cái đuôi của Xe Tăng.

Tô Tầm và Tô Thập đều ở trong bếp, bình thường khi tới đây ăn cơm thì anh em bọn họ đều bận rộn ở đây. Sau khi Lục Trình Dương đi vào thì Tô Thập liền đi ra ngoài.

“Đề anh.” Lục Trình Dương cầm lấy con dao trong tay Tô Tầm, cắt ớt xanh.

“Trên người ... anh không bị thương ở đâu chứ?” Tô Tầm nhìn không được hỏi, nhiều năm trước cô đã thử qua cây gậy kia của bố rồi ... vừa cứng vừa thô, đánh vào người rất đau mà khi đó bố cô còn không dùng hết sức. Nghĩ tới một gậy cuối kia, Tô Tầm lặng lẽ đi ra phía sau nhón chân lên nhìn nhưng cổ áo đã bị người ta đè lại.

“Không sao, chỉ bị thương một chút ngoài da mà thôi, trước đây ...” Lục Trình Dương vội vàng ngừng lại, xoay người nhìn cô, hạ thấp giọng hỏi, “Em lo lắng cho anh sao?” Lúc này khi cô xông tới thì anh thấy rõ sự lo lắng và hoảng sợ trên mặt cô.

Anh dựa vào quá gần, hơi thở ấm áp phả vào mặt, Tô Tầm thấy không được tự nhiên xoay mặt đi: “Tôi sợ con biết anh bị đánh thì sẽ đau lòng.”

Lục Trình Dương cũng không vạch trần cô, nhỏ giọng cười.

Còn có thể cười được thì có lẽ anh cũng không đau thật, trong lòng Tô Tầm nghĩ như vậy.

Bữa cơm này coi như yên bình, Tô Lập Quân cũng không nói thêm gì nữa, ngược lại là Tô Thập ngạc nhiên nhìn Lục Trình Dương: “Cuối cùng nhà chúng ta cũng có người nấu ăn ngon rồi.”

Lời này vừa thốt ra thì trên bàn cơm hoàn toàn rơi vào tĩnh lặng, chỉ có mình Tô Tiểu Tông kiêu ngạo hát cầm lên: “Bố cháu nấu cơm ngon nhất!”

Thật là mèo khen mèo dài đuôi, Tô Thập không khỏi trêu cu cậu một phen.

Tô Lập Quân nhìn Tô Tầm, cuối cùng là nhìn Lục Trình Dương nói: “Chuyện của hai đứa tự mình xem thế nào rồi quyết định, bố mặc kệ hai đứa nhưng mà bố không hy vọng sau này lại xảy ra những chuyện như vậy nữa, nếu Tầm Tầm không đồng ý thì cậu cũng không thể ép nó được.”

Lục Trình Dương đề đứa xuống: “Cháu cảm ơn bác.”

...

Tô Lập Quân đã ngầm cho phép anh theo đuổi lại Tô Tầm cho nên lúc trở về liền trực tiếp lái xe đến chỗ ở của Tô Tầm.

Tô Tầm lấy ra thuốc mỡ tiêu sưng giảm đau, cô nhìn Lục Trình Dương: “Anh có muốn lau người trước ...”

Lục Trình Dương cầm lấy tuýp thuốc: “Ừ, em tắm cho Tiểu Tông đi.” Nói xong liền xoay người đi vào căn phòng nhỏ, trên người anh toàn là vết thương cũ có mới có, nhìn có chút dữ tợn, anh không muốn dọa cô.

Tô Tầm có chút nghi ngờ nhìn chăm chăm vào bóng lưng của anh, anh có thể tự mình bôi thuốc sau lưng sao? Những lúc thế này ... không phải là anh mặt dày làm ra vẻ đáng thương bảo cô bôi thuốc cho hay sao?

Tô Tiểu Tông kéo tay Tô Tầm: “Mẹ ơi, bố làm sao vậy? Tại sao phải bôi thuốc?”

“Không sao đâu.” Tô Tầm sợ con trai khóc, dắt bé đi đến phòng tắm, “Đi tắm đi.”

Điều chỉnh nước cho Tô Tiểu Tông xong, Tô Tầm có một chút do dự rồi đẩy cửa căn phòng nhỏ ra, liếc mắt liền thấy Lục Trình Dương để trần quay lưng về phía cô, đang cúi đầu đổ thuốc vào tay, căn phòng nhỏ tràn ngập mùi thuốc nhưng những thứ này không phải là điều quan trọng, quan trọng là ...

Cô nhìn không được đưa tay che miệng, kính hải nhìn chăm chăm vào những vết thương lớn nhỏ khắp trên lưng anh; ngoài trừ vết thương mới còn ứa máu thì những vết cắt xấu xí cùng những vết bỏng được khâu lại thành những vết sẹo nhỏ ra như những con rết, từ vai trái kéo dài đến ngang lưng, dài ngắn có đủ ... So sánh với những vết thương kia thì vết thương mới chẳng là cái gì cả ...

Lục Trình Dương nghe thấy tiếng mở cửa thì tay run rẩy một cái, thuốc nước rơi xuống đất, xoay người nhìn Tô Tầm. Tô Tầm thấy trên bụng và trên cánh tay anh cũng không hề thiếu sẹo, nhìn vào những vết thương cũ có mới có kia thì trái tim cô giống như bị người ta hung hăng đâm một cái, đau đến hít thở không thông.

“Anh ... Trên người anh ... tại sao lại có nhiều vết thương như vậy ...” Cổ họng Tô Tầm khàn đặc, chột nhót tới cái video mà Trình Nhiễm đã cho cô xem, “Trình Nhiễm đã cho tôi xem một đoạn video của anh, cô ta nói anh nghiện ma túy ...”

Chương 54

Thân thể Lục Trình Dương cứng đờ, đặt lọ thuốc lên bàn rồi đứng dậy đi về phía Tô Tầm.

Vết sẹo nghiêm trọng nhất trên người là do năm năm trước lưu lại, anh là một người đàn ông nên anh không để ý việc trên người có những vết sẹo kia, mặc quần áo vào rồi thì cũng không nhìn thấy. Tuy nhiên, Tô Tầm là người sau này sẽ thân cận nhất với anh, cũng sẽ làm chuyện thân mật nên sớm hay muộn gì cũng sẽ thấy những vết sẹo này.

Anh chỉ sợ là cô nhìn thấy sẽ cảm thấy khó chịu, cũng sẽ hù dọa đến Tô Tiểu Tông; còn chuyện anh đã từng nghiện ma túy kia thì anh không muốn nhắc tới trước mặt cô, thứ thuốc độc này có thể khiến cho người ta rơi vào địa ngục, hết lần này tới lần khác có người cố tình không để cho anh từ bỏ như ý nguyện. Trong vài năm đó, anh cảm thấy bản thân mình như một con rối, khi con nghiện kéo đến làm anh còn khó chịu hơn so với bất cứ vết thương nào trên da thịt.

“Là ... thật sao?” Tô Tầm ngửa đầu nhìn anh, cuối cùng cũng thốt ra câu hỏi mà trong suốt thời gian này cô vẫn luôn canh cánh trong lòng. Việc ly hôn lúc trước là bất đắc dĩ, như vậy những vết thương trên người anh thì do đâu mà có? Còn việc hít ma túy cũng là do bị ép buộc sao?

“Đúng, là thật.” Lục Trình Dương nhỏ giọng nói, đưa tay lau nước mắt đang lã lã chảy trên mặt cô, giọng nói khàn khàn, “Đừng khóc.”

Tô Tầm mở to hai mắt, từng cái từng cái lông mi thật rõ ràng, nước mắt lại trào ra, cô khàn giọng hỏi: “Vậy ... anh đã bỏ?”

Lục Trình Dương bất chấp thuốc nước màu nâu còn chưa khô vừa mới bôi trên người, vươn tay ôm Tô Tầm vào lòng thật chặt, cảm để ở đỉnh đầu cô, nhỏ giọng nói: “Em yên tâm, anh đã bỏ rồi nếu không sao anh dám trở về chứ? Hơn nửa năm mới cai nghiện được, khi đã hoàn toàn tiêu trừ hết chất độc trong người thì anh liền trở về tìm em.” Thời gian nghiện quá dài nên quá trình cai nghiện hết sức thống khổ và mất thời gian.

Trên người Lục Trình Dương toàn là mùi thuốc, lồng ngực kiên cố rộng lớn, kẻ sát anh mới chân thật cảm giác được anh cường tráng hơn so với mấy năm trước. Mặt Tô Tầm dán vào lồng ngực của Lục Trình Dương, trong lòng sinh ra cảm xúc không nói rõ được thành lời, cô cảm thấy rất khó chịu; mặc dù không muốn thừa nhận nhưng bây giờ cô thấy đau lòng cho anh ...

Vào lúc cô không biết, ở nơi cô không thấy được thì anh đã bị dày vò thành ra như vậy. Mấy năm dài đằng dặc, cô đang cố gắng quên đi những ký ức về anh thì anh lại liều mạng chạy đến bên cô, chẳng lẽ anh không lo rằng nếu như anh đến chậm một bước nữa thì cô ...

Nếu như chậm một chút thì hoặc cô đã nói chuyện yêu đương với người khác hoặc là đã lập gia đình, vậy thì quả thực không còn đường lui cho hai người rồi.

Nếu như đến bước đường đó, có một ngày cô biết rõ mọi chuyện thì anh bảo cô lúc đó phải làm thế nào? Làm cho cô mang theo hối hận mà sống cả đời cùng với người khác sao? Hay là ... cô không dám tưởng tượng, nghĩ đến chỉ càng làm cho cô khó chịu hơn thôi.

Cuối cùng Tô Tầm chịu không nổi nữa khóc òa lên, hai tay để ở trước ngực anh khóc như một đứa nhỏ, cái loại tình cảm vừa yêu vừa hận đan xen làm cho cô cảm thấy khó chịu muốn nắm bắt một cái gì đó nhưng anh đang ở trần nên cô không núm được cái gì cả; cuối cùng khó chịu đánh một cái lên người anh, giống như là muốn phát tiết lại đánh thêm vài cái nữa, thút tha thút thít nói: “Anh ... anh quá đáng ghét ... rất quá đáng, nếu như ... nếu như ...”

Lục Trình Dương thấy Tô Tầm khóc thì ngược lại cảm thấy thả lỏng, anh cười vỗ nhẹ sau lưng cô, nhỏ giọng dỗ: “Đều là anh không đúng, đều là do anh ...”

Tô Tiểu Tông đã tắm xong từ lâu nhưng cũng không thấy có người gọi mình, cuối cùng đành phải tự mình chạy ra, mới vừa đi ra liền nghe thấy hình như

mẹ đang khóc ... nên vội vàng chạy tới. Sau đó bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ ngây người, mẹ đang khóc còn mắng bố nữa; còn bố thì lại không mặc áo, còn cười nói xin lỗi, hình như ... Cu cậu nghiêng đầu suy nghĩ một chút liền nghĩ ra được. Bố đang giả trò lưu manh!

Tô Tiểu Tông lập tức xông tới, cực kỳ tức giận: “Bố! Tại sao bố lại bắt nạt mẹ?”

Tô Tầm cứng đờ, vội vàng tránh ra khỏi lòng Lục Trình Dương, vội vàng đưa tay lau mặt, cô có chút thẹn khi khóc trước mặt con trai ...

Lục Trình Dương có chút đau đầu, tại sao con trai anh lúc nào cũng xuất hiện vào đúng lúc then chốt như thế này chứ, thật là đúng với cái danh hiệu bóng đèn mờ, cu cậu có còn muốn làm hoa đồng nữa không đây?

Lục Trình Dương muốn lấy áo sơ mi đang ném trên giường để mặc vào nhưng không kịp, Tô Tiểu Tông như viên đạn nhỏ chạy đến bám vào đùi anh: “Bố lưu manh! Bố bắt nạt ...” Tô Tiểu Tông bị dọa mà ngừng lại bởi vì cu cậu thấy trên bụng bố có một vết sẹo vừa dài lại vừa xấu, bé có chút sợ hãi nhìn chăm chăm vào bụng của bố mình, cu cậu rất nhỏ bé khi đứng bên cạnh bố, thân thể nhỏ bé lui lại phía sau, phải ngửa đầu hết cỡ mới thấy được mặt bố, nhỏ giọng gọi một tiếng, “Bố ơi!”

Lục Trình Dương cầm lấy khăn tắm bọc con trai lại rồi bế lên giường, Tô Tiểu Tông bò ra từ trong cái khăn tắm lớn, đứng ở trên giường nhìn cơ thể của bố, có rất nhiều vết thương. Bé cảm thấy rất sợ, hàng mày nhỏ nhú chặt lại, dè dặt vờn tay muốn chạm vào những vết sẹo nhìn rất đáng sợ kia: “Bố đau ...”

“Bố không đau.” Lục Trình Dương thở dài, mặc áo ngủ vào cho bé, “Bố không bắt nạt mẹ, mẹ nhìn thấy vết thương trên người bố, cảm thấy đau lòng nên mới khóc.”

Tô Tiểu Tông giống như tượng gỗ để mặc bố mặc quần áo cho mình, sau đó lại quan sát những vết thương trên người bố, khi bàn tay bé nhỏ mềm mại sờ lên những vết sẹo kia thì có chút muốn khóc, cũng bị cảm động lây: “Bố đau ...” Lại lặp lại một lần nữa, cuối cùng vẫn nhịn không được khóc lên, thút tha thút thút hỏi: “Bố ơi, người xấu ... đánh bố sao?”

Cu cậu còn nhớ rõ bố đã nói qua về người xấu, người xấu không những bắt bé đi mà còn đánh bé nữa, có phải ... người xấu cũng đánh bố?

Lục Trình Dương cầm tay con trai, tay của bé hết sức mềm mại lại rất ấm áp, anh thấy tiếc khi không được chứng kiến con trai từ khi còn là trẻ sơ sinh cho đến giai đoạn bốn tuổi nhưng anh lại cảm thấy may mắn vì lúc trước anh rời xa Tô Tầm thì bây giờ mới có được Tô Tầm và Tô Tiểu Tông.

“Không phải, là do bố không cẩn thận, bây giờ đã hết đau rồi.” Lục Trình Dương mặc áo vào, ôm lấy con trai nhìn về phía Tô Tầm, một lớn một nhỏ đều khóc đến con mắt ướt nhẹp, lông mi người nào người nấy thật dài đều trở nên rõ ràng từng cái từng cái, con ngươi đen như ngọc lưu ly sáng trong. Lục Trình Dương cúi đầu hôn trán Tô Tiểu Tông một cái, cúi người muốn hôn Tô Tầm thì cô đã kinh hoàng lui về phía sau một bước, bỏ lại một câu ‘tôi đi tắm’ rồi chạy trốn chết.

“Thật vậy sao?” Tô Tiểu Tông từ từ ngừng khóc, cu cậu vẫn còn quan tâm đến vết thương trên người bố.

“Thật.” Lục Trình Dương vờn tay lau nước mắt cho con trai, lại dịu dàng hôn lên mắt của bé.

Tô Tiểu Tông có chút ngượng ngùng nhưng cu cậu cũng rướn người lên hôn cằm Lục Trình Dương một cái.

...

Tô Tiểu Tông nhất quyết đòi bôi thuốc cho Lục Trình Dương, cuối cùng đổ được nước thuốc ra thì drap giường cũng bị làm bẩn. Lục Trình Dương chỉ có thể đuổi Tô Tiểu Tông ra phòng khách, thay drap giường rồi lau sàn nhà.

“Bố ơi, phòng của con thật là hôi nha.” Tô Tiểu Tông nằm ở cửa nói, còn dùng sức hít vào nữa chứ.

Cũng không biết là do ai gây nên? Lục Trình Dương không rảnh nhìn con trai, “Chút nữa sẽ không còn mùi nữa.” Cửa sổ đã được mở ra, bọn họ ở trên tầng cao, tầm nhìn tương đối rộng, cũng sẽ bay mùi đi rất nhanh.

Tô Tiểu Tông nghiêm mặt suy tư rồi lạch bạch xoay người chạy đi: “Đêm nay con muốn ngủ cùng với mẹ.”

Lục Trình Dương: “...”

Vốn Lục Trình Dương cho là phải trường kỳ kháng chiến với Tô Lập Quân cho nên anh mới dọn hành lý đi. Trên người anh bây giờ toàn là mùi thuốc, áo sơ mi cũng bị dính thuốc rồi nên nhất định phải quay về nhà một chuyến rồi nhưng anh cũng không có ý định đi một mình.

“Tầm Tầm, tối nay về nhà với anh đi.” Lục Trình Dương ngồi xuống bên cạnh Tô Tầm, nghiêng đầu nhìn cô.

“...” Tô Tầm cảm thấy mình không hề bày ra vẻ mặt muốn về nhà cùng anh mà, tại sao anh có thể tự tin nói ra như vậy chứ?

Tô Tiểu Tông đang nằm sấp trên thảm chơi một mình ngẩng đầu lên: “Mẹ ơi, chúng ta đến nhà bố sao?” Nói xong thì chợt nhớ ra điều gì đó liền vội vàng che miệng lại bởi vì cu cậu đã biết mình nói sai rồi, nhà của bố cũng chính là nhà của bé và của mẹ mà.

“Không đi.” Tô Tầm trực tiếp từ chối; tuy rằng cô đã mềm lòng nhưng không có nghĩa lúc này cô có thể cùng anh về nhà được.

Lục Trình Dương chăm chú nhìn vào gò má cô trong chốc lát, đành phải đứng lên nói: “Anh về nhà một chuyến.”

“Vâng.” Về mặt của Tô Tầm không hề thay đổi, châm chọc mở miệng, “Tôi đã lấy lại chìa khóa nhà rồi, đêm nay anh hãy ở nhà mình nghỉ ngơi thật tốt đi.”

Lục Trình Dương nhìn sâu chìa khóa trên bàn, quả nhiên là thiếu mất một cái, anh đưa tay xoa mái tóc xoăn của con trai: “Sáng mai anh qua đón hai mẹ con.”

Có đôi khi thời gian quả thật đáng sợ. Tô Tầm biết rõ mình còn thích Lục Trình Dương nhưng có lẽ từ lâu rồi, trong lòng cô đã tha thứ cho anh; tuy nhiên cô vẫn còn có chút ít không cam lòng. Cô không biết phải làm như thế nào để tiêu hóa hết thời gian năm năm này trong mấy ngày ngắn ngủi như vậy, sau đó không còn khúc mắc gì chung sống với anh như trước đây.

Cô có cảm giác mình trở nên không được tự nhiên nhưng lại không không chế nổi chính mình.

Lục Trình Dương biết rõ Tô Tầm cần thời gian để chấp nhận; dù sao anh cũng đã chờ vài năm rồi, bây giờ cô cũng không bài xích anh nữa nên anh sẽ cho cô thời gian.

...

Giữa trưa hôm sau, Tô Tầm và đồng nghiệp xuống lầu ăn cơm thì chạm mặt một quý bà trung niên tao nhã đang đi tới rồi dừng lại ở trước mặt cô: “Cô là Tô Tầm phải không?”

Tô Tầm ngẩn người một chút, có chút nghi hoặc gật đầu: “Vâng, bác là?”

Quá bà trung niên cười một tiếng: “Có thể đi đến quán cà phê đối diện ngồi một chút không?”

Tô Tầm nghiêm túc nhìn bà, bất luận đối phương ăn hay mặc đều lộ ra khí chất của người quyền quý; hơn nữa, rõ ràng là bà đặc biệt đến tìm cô nên cô liền đồng ý: “Được ạ.”

Trong quán cà phê, sau khi hai người ngồi xuống thì phục vụ bưng đến hai ly nước lọc, đối phương mở miệng: “Bác là mẹ của Mục Viễn, cháu có thể gọi bác là dì cũng được.”

Tô Tầm khẽ nhủ mảy nhưng vẫn nhỏ giọng gọi một tiếng: “Dì ạ, dì tìm cháu có việc gì sao?”

Mẹ Mục cười: “Cháu không cần khẩn trương, đi đến không phải là để trách cháu đâu, dì chỉ muốn hiểu rõ một số chuyện mà thôi.”

“Dì cứ nói đi ...”

Mẹ Mục uống một ngụm nước rồi nhìn Tô Tầm: “Mục Viễn thích cháu, trước đó nó cũng đã đề cập với người trong nhà là muốn dẫn một cô gái về ra mắt nhưng cô gái kia đã trải qua một lần hôn nhân thất bại. Nó hy vọng người trong nhà có thể tiếp nhận cô gái đó, không được làm khó cô ấy bởi vì chuyện này nhưng mà bố nó và ông bà nội đều cực lực phản đối. Cháu cũng biết đấy, sự nghiệp nhà họ Mục rất lớn, tốt nhất là Mục Viễn nên lấy một người có gia thế môn đăng hộ đối nhưng Mục Viễn rất kiên trì, sau này chúng ta đồng ý cho nó dẫn cháu về nhà cho chúng ta gặp mặt ... kết quả trên mạng lại xuất hiện những bài viết và hình ảnh kia thì chúng ta mới biết được là cháu còn có một đứa con trai bốn tuổi nữa.”

Lúc bà nói những lời này thì giọng điệu rất lạnh nhạt, giống như đang kể lại một câu chuyện không liên quan gì đến bà vậy, Tô Tầm chịu đựng không có cất ngang lời nói của bà nhưng cô cảm thấy có chút hoang đường. Lúc trước Mục Viễn theo đuổi cô thì cô đã lo sợ sẽ có ngày xảy ra tình huống cầu huyết giống như trong các bộ phim truyền hình.

Sau khi những chuyện kia được giải quyết thì Mục Viễn có gọi điện tới nói xin lỗi cô, anh cũng gửi tin nhắn đến nói muốn gặp cô nhưng cô đều từ chối. Những hình ảnh và bài viết kia đều là do Lục Trình Dương gây nên, không liên quan gì đến anh cả.

Tô Tầm cười, thân nhiên nhìn về phía mẹ Mục nói: “Trước kia cháu cũng cảm thấy cuộc hôn nhân của cháu là thất bại nhưng bây giờ cháu không còn nghĩ như vậy nữa. Cháu cũng không muốn qua lại với Mục Viễn nên dì không cần phải lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì đâu ạ.”

Cô nghĩ Lục Trình Dương chỉ nhớ đến việc bảo vệ cô mà thôi, còn anh gánh tất cả mọi chuyện; chính vì thế sao cô có thể nói là anh thất bại được chứ?

Mẹ Mục chăm chú nhìn vào khuôn mặt điềm tĩnh của Tô Tầm, sau đó nói: “Cháu hiểu lầm ý của dì rồi, dì không có xem thường cháu hay là ghét bỏ cháu, thật ra mấy năm trước dì đã biết Mục Viễn thích cháu rồi; lần đó dì giúp nó dọn dẹp phòng thì tình cờ phát hiện ra ảnh của cháu. Nếu như sau này cháu và Lục Trình Dương giữ khoảng cách, hai người không gặp nhau nữa, quyền nuôi dưỡng đứa nhỏ cũng giao cho đối phương thì chúng ta sẽ không phản đối cháu lui tới với Mục Viễn, thậm chí là kết hôn.”

Tô Tầm không thể tưởng tượng nổi nhìn bà, cô không hiểu rốt cuộc Mục Viễn đã làm cái gì mà có thể làm cho Mục gia thỏa hiệp đến mức này, “Dì à, cháu nghĩ dì hiểu lầm ý của cháu rồi, cháu không thích Mục Viễn càng không qua lại với anh ấy, cháu và Lục Trình Dương cũng sẽ không tách ra, chúng cháu sẽ kết hôn.”

Ra khỏi quán cà phê, Tô Tầm nhìn về phía mặt trời đang chiếu rọi, tia nắng rọi vào mắt có chút đau, đột nhiên điện thoại đổ chuông, là Lục Trình Dương gọi đến.

Tô Tầm cười nhận điện thoại, Lục Trình Dương nói: “Tối nay anh phải họp nên không đón em và con được, em cẩn thận một chút, nếu có chuyện gì hoặc thấy cái gì khả nghi thì phải gọi ngay cho anh. Không cần phải ăn cơm ở bên ngoài, để anh gọi cho anh trai em bảo anh ấy đến đón hai người.”

Tô Tầm đứng dưới ánh mặt trời cười ra tiếng, cô cười rất lâu, cô cảm giác được ở đầu bên kia điện thoại Lục Trình Dương đang ngẩn người, anh có chút không được tự nhiên hỏi: “Làm sao vậy?”

Cô nói: “Lục Trình Dương, em phát hiện anh càng ngày càng đông dài nhưng mà em lại thích anh như vậy.”

Sau đó Tô Tầm liền cúp điện thoại.

Trong quán cà phê, Mục Viễn ngồi ở ghế sau đứng lên, ngồi vào vị trí Tô Tầm vừa ngồi lúc nãy, sắc mặt vừa mệt mỏi lại vừa khó coi.

“Tiểu Viễn, con đã nghe thấy đấy, mẹ không có ép cô ấy cũng không nói gì khiến cô ấy khó chịu, cô ấy tự mình nói không muốn có quan hệ gì với con, con đừng có hy vọng nữa.” Mẹ Mục có chút đau lòng nhìn con trai, thật lòng bà cũng không thích Tô Tầm làm con dâu của bà nhưng là một người mẹ, bà chỉ mong con mình được vui vẻ. Thông qua Lâm Đan bà biết được Tô Tầm không thích Mục Viễn, cũng không muốn gả vào Mục gia cho nên bà và chồng mới đề ra chủ ý như vậy.

Lúc bà nói với Tô Tầm bà là mẹ của Mục Viễn thì vẻ mặt của Tô Tầm đã nói cho bà biết đích thực là cô không quan tâm đến Mục Viễn cũng như không quan tâm đến việc người Mục gia nhìn nhận cô thế nào.

Mục Viễn nhìn ra ngoài cửa sổ, thân ảnh Tô Tầm càng lúc càng xa, khẽ sờ cười một tiếng: “Con biết.”

Lục Trình Dương bận rộn nguyên một buổi chiều, buổi tối lại phải họp thêm hai tiếng nữa, khi xong việc đã là mười giờ đêm. Từ xế chiều đến bây giờ trong đầu anh đều nghĩ đến câu nói của Tô Tầm, hận không thể chạy tới bên cạnh cô ngay lập tức.

Lục Trình Dương lái xe như bay đến nhà Tô Tầm, ấn chuông cửa.

Qua mắt mèo Tô Tầm đã nhìn thấy gò má anh tuần của Lục Trình Dương, do dự một chút nhưng cũng vẫn mở cửa ra, đôi mắt của Lục Trình Dương sáng quắc nhìn chăm chăm vào cô rồi nhỏ giọng hỏi: “Tô Tiểu Tông đã ngủ chưa?” [right]Trích từ(^•_• (NghiepDu.Net) •_• ^)[/right]

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Chương 55

Lời này quá ái muội! Cách vài năm, Tô Tầm vẫn rất quen thuộc với ánh mắt đầy sắc dục của anh, mặt cô khẽ nóng lên. Cô biết rõ tại sao Lục Trình Dương lại đột nhiên hỏi vấn đề này, đều là do xế chiều hôm nay cô nói câu nói kia, đại khái là người đàn ông này quá cao hứng đi ...

“Bố!” Tô Tiểu Tông bình bịch chạy từ trong phòng nhỏ ra, vui vẻ ôm lấy chân Lục Trình Dương: “Con tưởng rằng bố không đến chứ.”

Lục Trình Dương đang ngập tràn nhiệt huyết bỗng phai nhạt đi ít nhiều, có chút ý tứ hàm xúc không rõ nhìn Tô Tầm một cái, không trách được cô lại trăn trăn như vậy. Tô Tầm che miệng ho hai tiếng: “Em vừa mới dỗ con ngủ, tối nay em và anh trai, còn có Cần Cần ăn cơm ở bên ngoài nên về hơi muộn, vốn con cũng đã ngủ thiếp đi rồi nhưng nghe thấy tiếng chuông cửa thì liền mở mắt ra.”

Tô Thập và Triệu Cần Cần đã làm lành rồi. Đêm Tô Tiểu Tông mất tích, Triệu Cần Cần rất oán trách bản thân mình, đêm đó hai người một tổ đi ra ngoài tìm người. Sau đêm đó, Triệu Cần Cần cũng không né tránh Tô Thập nữa.

Tô Tầm rất thích điều này; dù sao anh trai cũng không có bạn gái, Triệu Cần Cần cũng là một cô gái tốt, hai người có thể ở cùng một chỗ đương nhiên là rất tốt rồi.

Lục Trình Dương xoa trán, cho nên đây là cô đang trách anh đến quá sớm sao? Đột nhiên anh kéo cô qua, nâng cằm cô lên cúi đầu hôn lên môi cô một cái, sau đó bế lấy Tô Tiểu Tông đang treo trên đùi mình rồi nói với Tô Tầm: “Anh dỗ con ngủ.”

Động tác của anh quá nhanh nên Tô Tầm vẫn còn chút mê man, ngẩn ra vài giây rồi mới phản ứng: “À ... được.”

Tô Tiểu Tông thấy bố hôn mẹ thì cũng lắc người qua, bàn tay nhỏ bé nâng mặt Tô Tầm hôn lên mặt cô một cái: “Chúc mẹ ngủ ngon.” Cu cậu cho rằng bố muốn ngủ cùng với mình.

Lục Trình Dương lấy tay che mặt con trai lại: “Được rồi, có trẻ con nhà ai mà ngủ muộn như vậy không?”

“Nhà bố nha.” Tô Tiểu Tông cơ trí trả lời, “Bố ơi, con rất yêu bố.”

“Ừ, bố cũng yêu con cho nên mau đi ngủ thôi.” Lục Trình Dương ném con trai lên giường, kéo chăn, tối nay anh không muốn kể chuyện cho con nghe.

Tô Tầm tắm xong đi ra, đúng lúc thấy Lục Trình Dương đóng cửa phòng đi ra, cô mở to hai mắt, thuận miệng hỏi: “Tiểu Tông ngủ rồi sao?” Hỏi xong thì cô muốn cắn đứt lưỡi của mình, hỏi cái gì không hỏi lại hỏi đúng vấn đề mà vừa vào cửa anh đã hỏi lúc nãy.

Anh sẽ không hiểu lầm là cô muốn dụ dỗ anh chứ? Tô Tầm thề, cô tuyệt đối không có!

Quả nhiên, Lục Trình Dương vừa nghe thấy những lời này liền nhìn cô rồi từ từ đi lại gần. Tô Tầm căng thẳng tay chân luống cuống, đứng ở trước sofa chờ anh dần dần tiến lại gần cho đến khi có một bóng ma kề sát người mình thì mới vội vàng nói: “Em chỉ đơn thuần hỏi con ngủ hay chưa mà thôi, tuyệt đối không có ý tứ gì khác ...”

Một tay Lục Trình Dương chống ở trên sofa, tay kia đỡ cô ngồi lên ghế, dựa sát vào người cô, giọng nói khàn khàn: “Nhưng anh có ...”

Mặt Tô Tầm bỗng chốc đỏ bừng, quá lưu manh mà, liền sau đó đôi môi nóng bỏng của người đàn ông liền áp lên, ngậm lấy môi cô trần trụi hôn – mút, vừa mạnh mẽ lại vừa có chút vội vàng. Dần dần cả người anh đều ép cô nằm lên sofa, cánh tay vòng qua eo của cô, dính sát vào lưng kéo cô hoàn toàn vào trong ngực anh. Lục Trình Dương vừa dán sát vào cô liền không kiềm chế nữa, rất nhanh đã làm nụ hôn trở nên sâu hơn, bàn tay anh thuận theo vật áo cô chui vào bên trong; da thịt Tô Tầm mịn màng hơi lạnh còn lòng bàn tay anh lại rất nóng, anh vuốt ve một đường từ eo đến ngực; anh hơi dùng sức nên Tô Tầm có chút khó thừa nhận phương thức nhiệt tình kịch liệt này của anh, cô bèn đề tay anh lại: “Đừng ...”

Nơi này là phòng khách, lỡ như Tô Tiểu Tông đột nhiên tỉnh lại ... hoặc là ... màn cửa còn chưa có kéo nha?!

Lục Trình Dương nghe thấy giọng nói của cô thì tỉnh táo lại một chút, ngồi dậy khỏi người cô, cả khuôn mặt cô đều biến thành màu đỏ ửng xinh đẹp, đột nhiên anh bế ngang người cô lên sải bước đi vào phòng ngủ.

Đột nhiên Tô Tầm có chút sợ, lúc Lục Trình Dương ném cô lên giường thì vội vàng vươn tay chống trước ngực anh: “Anh, anh còn chưa tắm.”

“Làm xong rồi tắm.” Lục Trình Dương đề người lên, Tô Tầm tránh nụ hôn của anh: “Đừng ... Lục Trình Dương, anh quá vội rồi, em còn chưa chuẩn bị tốt ...” Cô vẫn còn có chút sợ hãi mấy ngày trước khi ly hôn lúc trước nên trong lòng vẫn còn bóng ma. Nhiều năm đã trôi qua, hôm qua bọn họ mới làm lành, hôm nay cô vừa mới chuẩn bị một lần nữa đón nhận anh ...

Nghe thấy vậy thì Lục Trình Dương dừng lại, khuỷu tay chống hai bên cúi đầu nhìn Tô Tầm, trong đôi mắt vẫn còn nồng đậm tình dục, anh chăm chú nhìn vào đôi mắt cô một lúc rồi đột nhiên cả người lại đề xuống, tay vòng qua bên người cô ôm lấy cô vào lòng. Tô Tầm cho là anh lại muốn tiếp tục nhưng không ngờ anh chỉ là đơn thuần ôm cô mà thôi.

Lục Trình Dương rúc đầu vào gáy Tô Tầm, hít lấy hương thơm nhàn nhạt trên cơ thể cô, khàn khàn nói: “Để cho anh ôm một lát.”

Tô Tầm không dám lên tiếng trả lời anh, cô rất quen thuộc với thứ cứng rắn đang chống trên người mình kia nên cũng không dám cử động.

Rất lâu Lục Trình Dương mới đứng dậy, khẽ hôn lên môi cô một cái: “Anh đi tắm, em ngủ sớm một chút đi.”

Tô Tầm kéo chăn qua che kín thân thể, chỉ lộ ra hai con mắt, nhỏ giọng nói: “Vâng.”

Lục Trình Dương tắm nước lạnh xong đi ra thì thấy trên bàn trà có một chai thuốc, phía dưới có một tờ giấy: “Nhớ bôi thuốc.”

Nhìn cửa phòng đóng chặt thì Lục Trình Dương có một loại xúc động muốn cô thức dậy bôi thuốc cho anh.

...

Sáng hôm sau, Lục Trình Dương dậy sớm nấu đồ ăn sáng xong thì Tô Tầm mới rời giường, quảng thâm dưới mắt rất rõ, Lục Trình Dương nhìn cô một lúc sau đó cười lên, biết rõ còn có hỏi: “Ngủ không ngon sao?”

Tô Tầm lờ anh một cái, hỏi thừa, tối qua xảy ra chuyện như vậy vốn đã có chút không ngủ được rồi, đã thế anh còn cầm chai thuốc vào bắt cô bôi cho anh. Bôi thuốc xong cũng không chịu đi, ôm cô ngủ một đêm; mặc dù anh không làm gì nhưng cô cũng không thể ngủ ngon được.

Tô Tiểu Tông đang uống sữa liền hỏi: “Tại sao mẹ lại không ngủ ngon ạ?”

Lục Trình Dương nhét một cái bánh bao vào trong miệng cu cậu, nhìn Tô Tầm nói: “Bởi vì mẹ không ngoan.”

Miệng Tô Tiểu Tông cắn bánh bao nên nói không ra lời, Tô Tầm liền xoay người đi đánh răng rửa mặt.

Buổi trưa, Lâm Đan gõ lên bàn Tô Tầm: “Đi ăn cơm với chị.”

Tô Tầm cất vãn kiện đi, sau đó đứng lên cười nói: “Vâng ạ, để em mời.”

Lâm Đan bật cười: “Làm gì có bà chủ nào để nhân viên của mình mời khách chứ, đi thôi, chị đã đặt chỗ rồi.”

Sau khi cùng Lâm Đan đi vào phòng thì Tô Tầm mới hiểu tại sao Lâm Đan lại cố ý lái xe đến nơi này ăn cơm bởi vì Mục Viễn và Trương Uy đã đợi từ

trước rồi. Tô Tầm nghi ngờ nhìn về phía Lâm Đan, không phải là chị ấy muốn tác hợp cho cô và Mục Viễn chứ?

Mục Viễn và Tô Tầm đã không gặp nhau khoảng một tháng rồi, lúc Tô Tầm bước vào cửa thì anh đứng dậy cười với cô: “Tầm Tầm, đã lâu không gặp.”

Tô Tầm có chút không được tự nhiên, cười nói: “Vâng, thật ra cũng không bao lâu.”

Trên bàn cơm Tô Tầm nói ít nhất, Tường Uy và Mục Viễn nói chút chuyện công việc, thỉnh thoảng Lâm Đan chen vào vài câu nên bầu không khí cũng không quá lúng túng gượng gạo.

Ăn xong, Lâm Đan lấy cớ muốn đến quán bên cạnh mua chút đồ uống mang về làm trà chiều cho mọi người nên kéo Tường Uy đi cùng, chỉ để lại hai người Tô Tầm và Mục Viễn.

“Mẹ anh đã đến tìm em” Tô Tầm mở miệng trước, nhìn về phía Mục Viễn, “Mẹ anh nói nếu như em và Lục Trình Dương không gặp lại nhau, em giao Tiểu Tông cho anh ấy nuôi dưỡng thì liền đồng ý cho em và anh ở cùng một chỗ. Em biết anh đã vì em mà làm rất nhiều chuyện, em cảm ơn anh nhưng mà ... em không thể tiếp nhận anh được, em xin lỗi.”

Mục Viễn lẳng lặng nhìn cô, đột nhiên cười khỏ một cái: “Anh biết rõ nhưng anh làm những điều này không phải chỉ vì một mình em, anh cũng muốn vì bản thân mình mà tranh thủ lần cuối ... Tầm Tầm, cho dù em không chấp nhận anh thì anh vẫn hy vọng em luôn luôn được vui vẻ.”

Nói cho cùng thì anh vẫn có chút không cam lòng.

Sắp ra khỏi phòng thì Tô Tầm mới nhớ ra lần trước anh mua cho cô đôi giày kia, lúc ấy đồng nghiệp trong phòng đều nhìn cô chăm chăm nên căn bản cô không chú ý đến cái hộp đựng, đương nhiên cũng không biết được giá của đôi giày đó phải tốn hết một tháng lương của cô mới mua được, đôi giày kia cô chỉ đi đúng một lần đó thôi rồi để ở trong tầng chót của tủ giày.

Cô lấy điện thoại ra, cân nhắc mở miệng: “Em muốn ... trả tiền đôi giày lần trước, nó quá đắt nên em ngại ...”

Mục Viễn hít một hơi thật sâu mới nói: “Sau khi bức ảnh kia được đăng lên thì Lục Trình Dương đã chuyển tiền cho anh rồi.” Không thiếu một đồng nào cả, nghe nói là có được số tài khoản của anh thông qua Tần Sâm.

Tô Tầm sững sốt, không biết nên nói như thế nào nữa, Lục Trình Dương làm như vậy có thể hiểu là ghen không?

Mục Viễn nhìn cô, nhỏ giọng hỏi: “Em và Lục Trình Dương ...”

“Em đã làm lành với anh ấy rồi.” Tô Tầm cũng nhìn Mục Viễn, “Chúng em tốt lắm.”

Mục Viễn gật đầu, không hỏi thêm gì nữa, “Anh đưa em về công ty, Lâm Đan đã về trước rồi.”

Tô Tầm suy nghĩ một chút: “Vâng, đã làm phiền anh rồi.”

Đưa Tô Tầm về xong, Mục Viễn lái xe về công ty, sự nghiệp của Mục gia rất lớn nên từ nhỏ hoàn cảnh sinh hoạt của anh đã không giống những người khác. Từ khi anh bắt đầu đi nhà trẻ thì đã có người vì muốn bầu vùi quan hệ với Mục gia đã sắp xếp cho con gái của họ học cùng lớp hoặc cùng trường với anh, có đôi khi anh không phân biệt rõ cô gái nào thật lòng thích anh hay là thích Mục gia. Sau này anh dần dần hiểu chuyện nên không để ý đến tình cảm nam nữ nữa, dù sao sau này có kết hôn thì cũng tìm đối tượng có hoàn cảnh thích hợp. Nếu như không yêu Tô Tầm thì anh còn có thể nghĩ như vậy.

Anh chợt nhớ tới những lời Lâm Đan nói tới qua, đại khái là từ Tường Uy nghe được chuyện về Lục Trình Dương, có lẽ nhìn từ góc độ của một người phụ nữ thì Lục Trình Dương giống như là anh hùng còn anh thì ... coi như là kẻ phá hoại sao? Mặc dù anh không có làm ra chuyện gì nhưng sự hiện hữu của anh đã ngăn trở Lục Trình Dương.

Lâm Đan nói: “Tình tình của Tô Tầm rất tốt, nếu như Lục Trình Dương đúng là kẻ cạnh bà thì chị rất ủng hộ em đoạt lấy cô ấy nhưng mà anh ta không phải là người như vậy. Nếu như Tô Tầm biết rõ chuyện năm đó thì cô ấy nhất định sẽ tha thứ cho Lục Trình Dương. Nếu chị là Tô Tầm thì chị cũng tha thứ cho anh ta bởi vì bản thân anh ta không có lỗi gì cả, chuyện giữa hai người bọn họ giống như một bức tường vững chắc, ngay cả gió cũng không thổi vào được; cho dù em đụng vào đến đâu rồi máu chảy cũng không thể phá hư được. Tuy hai người bọn họ trải qua nỗi đau không giống nhau, Lục Trình Dương là bị cuộc sống và vận mệnh áp bức, Tô Tầm lại bị chính tình yêu của cô ấy và Lục Trình Dương gây thương tổn nhưng anh ta là một người đàn ông có trách nhiệm, còn Tô Tầm xứng đáng có được tình thương. Giữa bọn họ không ai phụ ai cả, còn có rất nhiều kỷ niệm, còn có một đứa con ...”

Lâm Đan nói: “Buông tay đi, Tô Tầm yêu Lục Trình Dương, Lục Trình Dương lại coi cô ấy như mạng của mình, Tô Tiểu Tông vừa muốn có mẹ lại muốn có bố.”

Mà anh, chỉ là một người ngoài mà thôi, là một người hết sức xa lạ.

Tối thứ sáu, sau khi cơm nước xong xuôi, Lục Trình Dương hỏi Tô Tầm: “Ngày mai có muốn đi xem phim không?”

“Con muốn!” Tô Tiểu Tông lạch bạch chạy đến, leo lên đùi Lục Trình Dương, “Bố ơi, lớp con có rất nhiều bạn nhỏ đều được bố mẹ dẫn đi xem phim nhưng con không có. Con cũng muốn đi xem phim với bố và mẹ.”

Tô Tầm không có ý kiến, gần đây có chiếu một bộ phim hoạt hình nên rất thích hợp cho các bạn nhỏ đi xem, cô lấy điện thoại ra, hỏi: “Đặt suất chiếu lúc mấy giờ?”

Lục Trình Dương nghiêng đầu nhìn vào màn hình điện thoại của cô, sau đó để điện thoại của cô xuống rồi cầm lấy điện thoại của chính mình, nhìn lịch chiếu sau đó đặt suất chiếu lúc tám giờ rưỡi. Lúc Tô Tầm nhìn sang thì anh đã đặt chỗ rồi, thấy là suất tám giờ rưỡi nên không khỏi hỏi: “Có muộn quá hay không? Có suất chiếu lúc bảy giờ rưỡi.”

“Không đâu, xem suất này đi.” Lục Trình Dương nói.

Tô Tầm cầm lấy di động của anh kiểm tra thì phát hiện ra anh đặt vé ở rạp chiếu gần nhà anh.

Chương 56

Chỗ ở của Lục Trình Dương cách quảng trường Vạn Đạt chỉ có mười mấy phút đi xe nhưng từ quảng trường Vạn Đạt về chỗ cô thì mất ít nhất bốn mươi phút. Tô Tầm liếc anh: “Trung tâm thương mại gần đây không phải là cũng có rạp chiếu phim sao, tại sao nhất định phải chạy đến Vạn Đạt chứ?”

“Bên kia tuy xa nhưng bình thường hai mẹ con ít đi đến đó nên hôm nay thay đổi một chút.” Lục Trình Dương bình thản nói, đưa tay vuốt mái tóc xoăn của Tô Tiểu Tông, “Tóc Tiểu Tông dài rồi, ngày mai tiện thể đưa con đi cắt tóc luôn.”

Về mặt Tô Tiểu Tông hoảng sợ nhìn anh: “Bố ơi, không cần đâu!” Bé không cần cắt tóc.

Lục Trình Dương gõ nhẹ lên đầu con trai, không hề có ý định nhượng bộ: “Nhất định phải cắt.”

Tô Tầm nhìn hai bố con đang nói chuyện, đề tài đã được chuyển dời thành công.

Bình thường vào cuối tuần, Tô Tầm đều cho phép Tô Tiểu Tông ngủ muộn nhưng Lục Trình Dương lại không đồng ý, vừa đến mười giờ thì anh liền bế con trai vào phòng để cho con ngủ. Kết quả là tiểu gia hỏa này vẫn nhớ kỹ chuyện ngày mai phải cắt tóc nên không ngủ được, chờ Lục Trình Dương cho cu cậu ngủ xong đi ra thì Tô Tầm đã tắm rửa xong, đóng cửa phòng lại rồi.

Lục Trình Dương đứng ở cửa, nghe thấy bên trong truyền ra tiếng tivi thì xoay người đi vào phòng tắm tắm rửa, tắm xong muốn mở cửa phòng thì phát hiện ra Tô Tầm đã khóa trái cửa bên trong rồi.

“Tầm Tầm, mở cửa được không?” Lục Trình Dương gõ vào cửa hai lần, nhỏ giọng nói.

Bên trong truyền ra tiếng nói rất rõ ràng: “Không được.”

Tô Tầm tắt tivi rồi nằm lên giường, người này có được cơ hội sẽ chiếm lấy giường của cô, còn động tay động chân nữa chứ, cũng không hỏi cô có đồng ý hay không, trêu chọc cô đến toàn thân khó chịu liền dừng tay lại, vỗ vỗ sau lưng cô: “Ngoan nào, ngủ đi.” Ngủ cái quý á ... mỗi đêm đều như cái lò nhiệt dán vào người cô ...

Người ở bên trong kiên quyết không mở cửa, Lục Trình Dương không có cách nào đành phải quay lại cái giường rộng một mét hai của Tô Tiểu Tông ngủ. Tô Tiểu Tông ngủ rất ngon, Lục Trình Dương vừa nằm xuống thì cu cậu liền trờ mình, tay nhỏ nắm lấy áo của bố rồi tiếp tục ngủ say như chết.

Lục Trình Dương điều chỉnh nhiệt độ của điều hòa lên cao một chút rồi ôm con trai ngủ.

...

Buổi chiều ngày hôm sau, Tô Tiểu Tông vẫn bị Lục Trình Dương đưa đi cắt tóc, thợ cắt tóc nhìn Tô Tiểu Tông đang ôm chặt chân Lục Trình Dương với vẻ mặt không tình nguyện thì cảm thấy buồn cười, có chút do dự hỏi: “Xin hỏi là người bạn nhỏ này cắt tóc sao?”

Tô Tiểu Tông dùng sức lắc đầu: “Không phải.” Tóc của mình chưa có dài mà, tại sao phải cắt đi chứ? Tại sao ... hừ, bé không thích bố nữa.

Lục Trình Dương bế Tô Tiểu Tông đang bám chặt vào đùi mình để lên ghế: “Cắt tóc cho bé ngắn một chút.”

“Mẹ ơi!” Tô Tiểu Tông lắc lắc thân mình bé nhỏ nhìn về phía Tô Tầm, Tô Tầm cảm thấy tóc của Tô Tiểu Tông quả thật có chút dài nên xoay mặt đi, cô giả vờ như mình không nghe thấy gì hết.

Tô Tiểu Tông bĩu môi, bố mẹ hợp tác cùng nhau bắt nạt mình, thật là đáng ghét mà.

Lúc cắt tóc, Tô Tiểu Tông không dám lộn xộn, ngồi thẳng lưng. Thợ cắt tóc hỏi Lục Trình Dương muốn cắt ngắn bao nhiêu thì Tô Tiểu Tông liền nói: “Chú ơi, không được cắt quá ngắn nha.” Nhưng mà cu cậu cũng không xoay người, không nhìn vào trong gương cho nên không thấy được Lục Trình Dương chỉ vào tóc của chính mình, ý là cắt ngắn như tóc của anh.

Kết quả khi Tô Tiểu Tông nhìn thấy tóc của mình bị cắt đi rất nhiều, không còn nhìn thấy tóc xoăn nữa thì vội vàng nói: “Chú ơi, chú, chú cắt từ từ thôi ...”

Bình thường thợ cắt tóc đều cắt cho các bạn nhỏ theo ý của bố mẹ bọn chúng, cũng rất ít khi gặp bạn nhỏ ‘có chủ kiến’ như vậy, thời thời khắc khắc nhắc nhở anh không được cắt quá ngắn, kết quả là ảnh hưởng nghiêm trọng đến phát huy của anh, không cẩn thận liền cắt tóc Tô Tiểu Tông thành đầu húi cua. Đương nhiên cậu nhóc vẫn còn tóc xoăn cho dù là đầu húi cua đi chăng nữa, vẫn còn quần một chút.

Lần đầu tiên tóc bị cắt ngắn như vậy nên Tô Tiểu Tông nhìn mình trong gương có chút xa lạ, đưa tay sờ cái đầu nhỏ, không vui trượt từ trên ghế xuống nhào vào trong lòng Tô Tầm: “Mẹ ơi, tóc con quá ngắn...”

Tô Tầm ho khan hai tiếng, đưa tay sờ đầu con trai, an ủi: “Vẫn còn tóc xoăn mà, mấy ngày nữa sẽ mọc dài ra thôi.”

Lục Trình Dương đi trả tiền, sau khi từ tiệm cắt tóc đi ra, Tô Tiểu Tông chỉ ngẩng đầu nhìn bố một cái rồi xoay người đi trước.

Biết rõ con trai giận dữ nên Lục Trình Dương cười bất đắc dĩ nhìn về phía Tô Tầm, cô nói cho anh biết: “Từ nhỏ con đã thích mái tóc xoăn của mình rồi, không thích tóc bị cắt quá ngắn.” Cho nên, anh tự đi mà thôi.

Một bước dài đã đi đến sau lưng Tô Tiểu Tông, anh khom người kéo lấy quần yếm của cậu nhóc. Tô Tiểu Tông đi không nổi nên dậm chân một cái: “Bố thật là hư!”

Lục Trình Dương kéo quần yếm của con trai, nhìn cu cậu dậm chân tại chỗ thì cảm thấy rất thú vị, cười hỏi: “Bố hư như thế nào chứ?”

Tô Tiểu Tông không giãy giụa nữa, sờ lên cái đầu húi cua của mình, không lên tiếng rồi lại tiếp tục nhào người về phía trước.

Lục Trình Dương thấy con trai giãy giụa một hồi, toàn thân đều là mồ hôi thì buông tay đứng thẳng người lên không có trêu con trai nữa, kết quả là Tô Tiểu Tông bị mất đà, cả người lao về phía trước. Mặc dù Lục Trình Dương nhanh tay lẹ mắt tóm được dây yếm của con trai nhưng cu cậu vẫn bị ngã, Tô Tiểu Tông bẹt cái miệng ra, bé... bé không muốn bố nữa!

Lục Trình Dương bế Tô Tiểu Tông lên, xoa cái cằm của con trai: “Được rồi, sau này bố sẽ không để cho người ta cắt tóc con ngắn như vậy nữa.” Nói xong thì vò mái tóc ngắn ngủn của cu cậu một phen, “Thật ra cũng không phải là quá ngắn, vẫn còn tóc xoăn mà.”

“Thật vậy sao?” Tô Tiểu Tông để tiểu móng vuốt đầy bụi của mình ở trên vai của bố, tạo thành dấu một bàn tay, phát hiện ra mình đã làm bẩn áo của bố thì cu cậu dùng sức phồng má lên để thôi.

“Thật, còn dài hơn so với tóc của Chu Minh Thần nữa.” Lục Trình Dương đưa tay phui vết bẩn trên vai rồi nhìn về phía Tô Tầm, anh cảm thấy những năm này đúng là khó cho cô mà, chỉ có cắt tóc thôi mà cũng đã mất nhiều công sức để dỗ như vậy.

Tô Tầm nhìn Lục Trình Dương, cô cảm thấy anh đã gạt Tô Tiểu Tông quá dễ dàng mà bình thường Tô Tiểu Tông cũng không ngốc như vậy, ở cùng với Lục Trình Dương thì chỉ số thông minh liền giảm xuống.

Chỉ trong vài phút Lục Trình Dương đã dỗ xong Tô Tiểu Tông, khi lái xe đến quảng trường Vạn Đạt đã là hơn năm giờ, ăn tối xong thì đi dạo xung quanh một lát, sắp đến giờ chiếu phim mới đi đến rạp, Lục Trình Dương mua cho một lớn một nhỏ hai hộp bắp rang và ba ly nước.

Tô Tầm và Tô Tiểu Tông mỗi người ôm một hộp bắp rang ngồi ở hai bên Lục Trình Dương nhưng do Tô Tiểu Tông còn nhỏ, ngồi phía trước lại là một người đàn ông có vóc dáng cao lớn nên cu cậu không nhìn thấy màn hình được, bàn tay nhỏ bé kéo tay áo của bố: “Bố ơi, con không nhìn thấy...”

Lục Trình Dương bế con trai để lên đùi mình, Tô Tiểu Tông ôm chặt hộp bắp rang, sợ bị rơi mất. Lục Trình Dương hỏi: “Nhìn thấy không?”

“Thấy rồi ạ!” Tô Tiểu Tông dùng sức gật đầu, ngồi ở trên đùi bố rất thoải mái, thân thể bé nhỏ dựa vào phía sau giống như là đang ngồi trên ghế vậy, còn quơ quơ cái chân, bốc một nắm bắp rang cho vào miệng.

Tô Tầm nhìn thấy vậy thì khẽ cười ra tiếng, Lục Trình Dương nghiêng đầu nhìn cô, bốn mắt nhìn nhau, anh thấy trong mắt cô tràn đầy sự vui vẻ, rơi vào trong mắt anh rất động lòng người; hành động của thân thể còn nhanh hơn suy nghĩ, anh đưa tay nâng cằm cô lên rồi cúi đầu hôn cô một cái.

Tô Tiểu Tông đang vui vẻ ăn bắp rang quay đầu nhìn thoáng qua rồi đưa tay phui mặt mình, cu cậu cũng muốn hôn mẹ một cái nên một tay Tô Tiểu Tông vịn vào cánh tay của bố, tay kia thì ôm hộp bắp rang quý trên đùi của bố. Lục Trình Dương vỗ vào cái mông nhỏ của con trai một cái, cu cậu làm như là đang leo cây vậy? Cứ tùy tiện bò tới bò lui.

Tô Tiểu Tông không thèm để ý, chống lên tay vịn ghế ngồi nhào người hôn Tô Tầm một cái, hài lòng thỏa mãn chuẩn bị ngồi xuống thì đầu gối vốn đang quỳ trên đùi của Lục Trình Dương đột nhiên bị trượt xuống, sau đó liền nghe thấy bố kêu lên một tiếng đau đớn, hình như là rất đau, tiếp đó cu cậu liền bị bố xách lên đặt lại vào ghế ngồi.

Tô Tiểu Tông rất sợ, vội vàng trượt khỏi ghế, bắp rang bị vung vãi ra một ít nhưng cu cậu chẳng quan tâm, xoay người nằm trên đầu gối của Lục Trình Dương, nhỏ giọng hỏi: “Bố ơi, bố bị làm sao vậy?”

Lục Trình Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Không bị làm sao cả!”

Mặt Tô Tầm đỏ bừng, đương nhiên cô biết tại sao lại thế, liếc mắt nhìn anh một cái, cảm thấy... đáng đời!

Phim bắt đầu chiếu, Tô Tiểu Tông ôm hộp bắp rang đứng trước người Lục Trình Dương, một lát sau mới được bố bế ngồi lên đùi một lần nữa.

Tô Tầm cũng thường đưa Tô Tiểu Tông đến rạp xem phim cho nên cô rất thích thể loại phim hoạt hình. Tô Tầm ngồi xem mê mẩn nên không chú ý đã ăn hết hơn một nửa hộp bắp rang, đột nhiên bên môi có nhiều hơn một cái ống hút, cô nghiêng đầu nhìn lại thì thấy Tô Tiểu Tông đang ngồi trong lòng Lục Trình Dương quơ chân, ghé đầu sát vào ly nước trái cây mà tay trái Lục Trình Dương đang cầm uống rất khoan khoái.

Tô Tầm đưa tay nhận lấy ly nước bên tay phải của anh rồi cúi đầu uống một ngụm.

Còn gần nửa tiếng nữa là bộ phim kết thúc, lần đầu tiên Tô Tiểu Tông được đi xem phim cùng với bố và mẹ, mặc dù cu cậu xem có chút không hiểu nội dung của bộ phim, cũng có rất nhiều từ bé không hiểu nhưng Tô Tiểu Tông vẫn rất vui nên lúc được Lục Trình Dương bế ra thì lên hôn lên má của anh một cái.

Gần mười một giờ, trên đường đi lấy xe ở dưới tầng hầm, Lục Trình Dương nhỏ giọng hỏi Tô Tiểu Tông: “Đêm nay chúng ta ngủ ở nhà khác được không?”

Ánh mắt Tô Tiểu Tông sáng lên: “Đến nhà của bố sao? Không phải, là đến nhà của chúng ta sao?” Cu cậu kịp thời sửa lại bởi vì đã nhớ ra những lời bố đã nói.

Lục Trình Dương xoa đầu con trai khen ngợi: “Giỏi.”

“Vậy ... mẹ thì sao?” Tô Tiểu Tông lo lắng nhìn về phía Tô Tầm, lần trước mẹ chỉ ở nhà của bố có một chút rồi đi mất, vừa đi một cái liền đi rất nhiều ngày, bé cảm thấy có khả năng mẹ không thích nhà của bố ...

Lục Trình Dương không trả lời, dù sao sau khi lên xe rồi thì mọi việc đều do anh quyết định.

Ban đêm có ít xe nên Lục Trình Dương chỉ cần lái mười lăm phút là đến chung cư, trên mặt Tô Tầm không có gì thay đổi bởi vì cô đã sớm biết anh sẽ làm như vậy ...

Tô Tiểu Tông lên nhìn mẹ, hình như mẹ không hề tức giận nha ...

Chương 57

Từ lúc bắt đầu xuống xe thình thoảng Lục Trình Dương nhìn về phía Tô Tầm, xác định cô vẫn bình thường thì mới yên tâm, ngay cả Tô Tiểu Tông đang gục đầu trên vai anh cũng thời thời khắc khắc nhìn mẹ. Cuối cùng, Tô Tầm chịu không nổi trước cái nhìn chăm chăm của hai bố con thì dừng chân, quay đầu nhìn lại: “Hai người muốn nhìn đến khi trên người em có một cái lỗ mới chịu sao?”

Về mặt Tô Tiểu Tông mờ mịt, bé nghe không hiểu.

Lục Trình Dương cười nhẹ một tiếng: “Không đâu, làm sao có thể.”

Tô Tầm mấp máy môi, lườm anh một cái rồi đi trước.

“Bố ơi, mẹ không vui sao?” Tô Tiểu Tông ôm cổ Lục Trình Dương, kê vào tai anh nói nhỏ.

“Không có.” Lục Trình Dương nhìn bóng lưng Tô Tầm, kéo tai con trai: “Tốt lắm, về nhà thôi.”

Tô Tiểu Tông đã ở chỗ này hơn mười ngày nên trong nhà có rất nhiều đồ chơi, rất nhiều món cu cậu còn chưa có chơi qua cho nên lúc Lục Trình Dương bảo về nhà khác thì cu cậu rất vui.

Vừa bước vào cửa thì Tô Tiểu Tông liền đá giày ra, chân không chạy lạch bạch về phía sofa trong phòng khách nhìn đồ chơi của mình, sau đó lại chạy kéo Tô Tầm qua, ngón tay mấp mấp chỉ vào cái rương cực lớn kia, vui vẻ nói: “Mẹ ơi mẹ nhìn xem, bố mua cho con rất nhiều đồ chơi, thích ơi là thích.”

Lục Trình Dương đi lại gần, kẹp cu cậu dưới cánh tay bước vào phòng tắm: “Thích thì cũng phải ngày mai mới chơi được, bây giờ đi tắm rồi đi ngủ.”

Trong phòng tắm, Tô Tiểu Tông nhắm mắt xoa bọt xà bông trên đầu mình, chao ôi, tóc quá ngắn nên không có nhiều bọt ... Cu cậu không vui cong cái môi lên cho đến khi bọt xà bông bị Lục Trình Dương xối sạch thì mới nhỏ giọng hỏi: “Bố ơi, đêm nay con ngủ cùng với mẹ hay ngủ với bố?”

Lục Trình Dương không trả lời mà hỏi ngược lại con trai: “Vậy con muốn ngủ với ai?”

Tô Tiểu Tông nghiêm túc trả lời: “Con muốn ngủ cùng với bố mẹ.”

Lục Trình Dương không đáp lại, nhanh chóng xối sạch bọt xà bông trên người con trai, cầm lấy khăn tắm bọc Tô Tiểu Tông lại rồi bế ra khỏi phòng tắm, lúc đi ra thì nghe thấy tiếng nước chảy từ phòng tắm bên ngoài.

Tô Tiểu Tông mặc áo ngủ nhảy nhót ở trên giường một lúc rồi chân không chạy ra ngoài tìm Tô Tầm, ngồi trong phòng khách chơi đồ chơi một lát thì Tô Tầm mới từ trong phòng tắm đi ra, cô không biết máy sấy để ở đâu, thấy Tô Tiểu Tông đang ngồi trên thảm chơi đồ chơi trong phòng khách liền hỏi: “Báo bố, con biết máy sấy để ở đâu không?”

“Biết ạ!” Tô Tiểu Tông để đồ chơi trong tay xuống, lạch bạch chạy đi, không đầy một phút sau liền ôm máy sấy chạy lại: “Mẹ ơi, đây này.”

Tô Tầm hôn con trai một cái, Tô Tiểu Tông vui vẻ chạy đi. Sấy tóc xong Tô Tầm xoay người lại thì thấy Lục Trình Dương vừa buộc dây áo choàng tắm vừa đi ra, thân hình cao lớn, bắp chân thon dài cân xứng, lồng ngực nở nang, nhìn rất là ... khiêu gợi.

Lục Trình Dương nhìn qua cô rồi nhìn về phía Tô Tiểu Tông, ánh mắt của cu cậu đã trở nên đờ đẫn nên anh đoán con trai đã mệt rồi.

Lục Trình Dương đi đến sofa ngồi xuống, Tô Tiểu Tông cất đồ chơi chạy lại nằm úp sấp trên đùi anh, chân nhấc lên còn tay thì túm lấy áo choàng của Lục Trình Dương treo lên người bố. Lục Trình Dương đưa tay kéo con trai lên, Tô Tiểu Tông hài lòng thỏa mãn giạng chân ngồi trên đùi bố, cái đầu nhỏ dúi vào trong ngực Lục Trình Dương, thân mật cọ cọ: “Bố ơi, con muốn ngủ.”

Lục Trình Dương ôm vật nhỏ mềm mại đang ngồi trong lòng mình, nâng cái mông nhỏ của con trai rồi đứng lên, nhìn về phía Tô Tầm, giọng nói ảm áp: “Đêm nay em và Tiểu Tông ngủ trong phòng ngủ chính.”

Tô Tiểu Tông giống như con rùa đen nhỏ đang rúc trong lòng Lục Trình Dương bỗng nhiên ngẩng đầu lên: “Bố ơi, bố không ngủ cùng con và mẹ sao?” Bé cho rằng mẹ không còn tức giận nữa thì bé có thể ngủ cùng với bố mẹ.

Lục Trình Dương dừng bước, cùng Tô Tiểu Tông đồng thời nhìn về phía Tô Tầm, hỏi: “Được không?”

Ánh mắt mong đợi của Tô Tiểu Tông làm cho cô không nỡ nói lời từ chối, lại tin rằng có con trai ngủ cùng thì Lục Trình Dương chắc chắn sẽ không dám làm gì, dưới ánh mắt mong đợi của hai bố con thì Tô Tầm chậm rãi gật đầu.

Tô Tiểu Tông rất vui mừng nằm ở trên giường lớn, cu cậu vỗ phía bên trái giường: “Mẹ ngủ bên này!” Lại vỗ phía bên phải, “Bố ngủ bên này!” Rồi chỉ vào mình, “Con ngủ ở giữa!” Sau khi phân chỗ xong thì cu cậu thỏa mãn nằm xuống.

Tô Tầm biết rõ Tô Tiểu Tông rất mong chờ được ngủ cùng bố mẹ nên đi tới, Lục Trình Dương nhìn cô rồi chau mày nói: “Ngủ đi.”

Vén chăn mỏng nằm lên giường, Tô Tiểu Tông lập tức nằm lại gần, cọ cọ lên cái cổ của Lục Trình Dương: “Bố ơi, bố kể chuyện đi.”

Tô Tầm thuận tay tắt đèn, trong bóng đêm không nhìn thấy ánh mắt vô cùng thâm trầm của Lục Trình Dương nữa mới kéo chăn nằm xuống, Tô Tiểu Tông xích lại gần hơn cô một cái rồi nằm lại gần bố bảo bố kể chuyện cho mình.

Giọng nói của Lục Trình Dương đè ép nhỏ nhất đến mức có thể thê nhưng trong bóng tối lại rất dễ nghe; có thể là do một môi nên Tô Tiểu Tông nghe chưa được ba phút đã ngủ thiếp đi, ngay cả Tô Tầm cũng bị giọng nói từ tính trầm thấp của Lục Trình Dương làm cho muốn ngủ. Cho đến khi anh chuyển vị trí của Tô Tiểu Tông đang ngủ say thì cô mới đột nhiên tỉnh lại.

“Anh, anh muốn làm gì...?” Cô khản trương hỏi, Tô Tiểu Tông còn đang ở bên cạnh đấy!

“Suyt.” Hơi thở ảm áp phả sau gáy Tô Tầm, giọng nói của Lục Trình Dương càng đè ép hơn, trong giọng nói nghiêm nhiên mang theo vài phần trêu chọc, “Anh muốn làm gì ư? Em nói thử xem?”

Tô Tầm không nói nhưng trong lòng căng thẳng, tim đập thình thịch, nụ hôn của Lục Trình Dương đã ép tới, rất lâu mới buông cô ra, khàn khàn nói bên tai cô: “Tầm Tầm, chuyển qua đây ở cùng với anh đi.”

Anh nói: “Anh biết trong lòng em còn có chút vướng mắc nên ở cùng với anh sẽ từ từ giải quyết được.”

Nếu như cô không đồng ý thì có phải anh sẽ liên tục đến ở trong nhà cô, mỗi đêm lại chen chúc với Tô Tiểu Tông trên chiếc giường cho trẻ con kia hoặc là chơi xấu tranh giường với cô sao?

Giống như lúc này thì cũng không khác nhau gì mấy, có khác chăng ở nhà cô thì anh phải ngủ trên chiếc giường của Tô Tiểu Tông, quả thật như vậy cũng làm khó anh rồi. Không phải trong lòng Tô Tầm còn vướng mắc, thật ra lúc cô nghe những lời giải thích và nhìn thấy những vết sẹo trên người anh thì cô đã tha thứ cho anh rồi.

Trước kia cô cho rằng Lục Trình Dương đã phụ bạc cô, phải có quên đi một người mà mình từng yêu sâu đậm quả thật rất khó, mỗi lần cô nhớ tới anh đều là vừa yêu vừa hận, rất không cam tâm nhưng cũng không thể làm gì được. Tô Tầm vẫn luôn cho rằng mình là người bị hại lớn nhất nhưng sự thật lại nói cho cô biết, mặc kệ anh đã từng gặp phải chuyện gì, mặc kệ anh có đủ mạnh hay không thì cô đều được bảo hộ trong đôi cánh của anh.

Nhưng mà cách anh yêu quá thâm trầm, cách hơn năm năm trước thì tình yêu ấy càng trở nên sâu sắc hơn.

Giữa bọn họ đã không còn giống như trước kia nữa, cô cũng đã thay đổi rất nhiều, anh cũng vậy.

Trong bóng tối tĩnh lặng chỉ nghe thấy giọng nói của nhau, Tô Tầm im lặng rất lâu đột nhiên xoay người ôm lấy eo anh, gò má dán vào ngực anh, buồn rầu nói: “Trong lòng em không có vướng mắc gì cả, em không biết làm thế nào để có thể trở về là em của trước đây, sau đó em phát hiện ra không thể như trước được nữa, em không biết người anh thích là Tô Tầm năm năm trước hay là Tô Tầm của hiện tại...”

Lục Trình Dương cúi đầu thờ dài, nhỏ giọng hỏi cô: “Em do dự lâu như vậy chính là vì lo lắng điều này sao?”

“Cũng không phải hoàn toàn... nhưng phần lớn nguyên nhân là như vậy. Dù sao chúng ta không hề gặp nhau trong năm năm, ngay cả một câu nói cũng không nói qua, sự thật khác hoàn toàn với những điều em đã biết; điều quan trọng nhất là chúng ta đã không giống như trước nữa, có thể sau này anh sẽ phát hiện ra em đã thay đổi rất nhiều.” Giọng nói của cô vẫn rầu rĩ như cũ, giống như là rất hoang mang.

“Vậy em có yêu anh không?” Lục Trình Dương cúi đầu hôn cô.

Sau khi thích ứng với bóng tối thì nhìn mọi thứ rõ ràng hơn, Tô Tầm ngẩng đầu nhìn vào mắt anh, mở miệng nhưng lại không nói nên lời, cúi đầu cọ trong

ngực anh, yêu.

Lục Trình Dương ôm chặt cô, giọng khàn khàn: “Anh hiểu, Tầm Tầm, anh yêu em, bất kể là em của trước kia, hiện tại hay tương lai.”

Tô Tầm cố gắng mở to hai mắt, lông mi cong dài như bàn chải nhỏ quét qua lồng ngực trần của anh. Lục Trình Dương biết rõ là cô muốn khóc nhưng trước ngực không bị ướt thì anh hiểu cô đã cố gắng nuốt nước mắt trở vào. Tô Tầm có chút đau lòng, người luôn để tiếng yêu trên bờ môi là cô, rõ ràng là yêu sâu đậm như vậy nhưng bây giờ ngay cả một câu ‘em yêu anh’ mà cô cũng không nói ra được.

Đôi môi ẩm áp thuận theo cái trán của Tô Tầm trượt xuống, anh nhẹ nhàng ngậm lấy môi cô, giọng nói của anh tràn đầy nhu tình: “Tầm Tầm, có những điều không phải nhất định nói thành lời thì mới có thể hiểu được, chúng ta còn rất nhiều thời gian, từ từ sẽ đến thôi.”

Tim Tô Tầm đập trật một nhịp, từ từ đáp lại nụ hôn của anh nhưng không ngờ chỉ một động tác nhỏ như vậy đã nhanh chóng làm bùng lên ngọn lửa của người đàn ông này, có một thân mình vừa nóng vừa nặng đè lên người cô, dọa cô thiếu chút nữa kêu ra tiếng: “Anh ... điên à? Tiểu Tông ...” còn đang ở bên cạnh đó!

Lục Trình Dương cúi đầu hôn cô một cái: “Anh không điên, anh bế con đến phòng trẻ em hoặc là bế em qua phòng khác cũng được ...” Nói xong thì chống tay hai bên người cô, thâm trầm nhìn cô, giống như đang chờ câu trả lời của cô vậy. Tô Tầm cảm thấy rất thẹn, như vậy đã quá sức chịu đựng của cô rồi, quá thật cô rất xấu hổ, cô không thể nào mở miệng nói ‘được’ được, ngay cả hô hấp cũng như muốn ngừng lại: “Anh không thể đợi sao ... lần sau ...”

“Anh đã chờ quá lâu rồi ...” Một lần nữa Lục Trình Dương cúi đầu hôn cô, sau vài giây liền bước xuống giường, khom người bế lấy cô đi ra ngoài, anh không đợi nổi nữa rồi.

Cả khuôn mặt của Tô Tầm như lửa đốt, còn chưa kịp phản ứng thì cả người đã bị Lục Trình Dương ném lên giường trong phòng cho khách, rất nhanh liền bị anh đè lên, nụ hôn ác liệt hơn sâu hơn ép tới, không cho cô cơ hội để từ chối, hai tay thuần thục giắt quần áo của cô ra rồi đưa tay đến bên hông kéo dây buộc ra, áo choàng tằm trên người anh nhanh chóng bị ném xuống đất, hai người cứ như vậy thăng thiên đối diện. Tô Tầm không nghĩ mọi việc sẽ phát triển thành như vậy, bị dục vọng vô cùng kịch liệt nhiệt tình của anh hù dọa; lúc tay phải đụng vào vết sẹo trên eo, phía sau lưng anh thì thân thể và trái tim đồng thời cùng mềm nhũn, đầu ngón tay nhẹ nhàng mon trón trên lưng anh, giống như là muốn xoa dịu đi những vết thương kia. Chỉ cần nghĩ đến những vết sẹo này sẽ đi theo anh cả đời thì cô cảm thấy rất khó chịu, chắc chắn lúc đây anh rất đau.

Dường như Lục Trình Dương cảm nhận được tâm tình của cô nên động tác từ từ chậm lại, vòng tay ra sau lưng cầm lấy tay cô, giọng nói khàn khàn: “Đã không còn đau nữa rồi, em đừng đau lòng ...”

Tô Tầm rầu rĩ: “Vâng.” Sau đó tay cô liền bị dẫn đến nơi nào đó ... Lục Trình Dương hôn cô, áp chế cô, không cho cô bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

Cảm thấy cô đã có thể tiếp nhận anh, Lục Trình Dương liền tiến vào, động tác vừa nhanh vừa mạnh, Tô Tầm cảm thấy rất khó chịu, lâu rồi hai người không quan hệ, trong từng ấy năm, hai người chỉ có những hành động thân mật với đối phương mà thôi. Nhưng nhớ đến cực hạn, yêu đến cực hạn, đây là phương thức trực tiếp nhất có thể biểu đạt tâm tình của hai người. Lục Trình Dương hôn cô, có một loại khao khát mãnh liệt muốn khám cô vào trong thân thể mình, Tô Tầm đã bị nhiệt tình của anh làm tan rã, dần dần chìm vào trầm luân cùng với anh ...

Sáng hôm sau Tô Tiểu Tông tỉnh lại thì phát hiện ra trên giường lớn chỉ còn một mình mình thì dụi mắt, vĩnh viễn lên bờ từ trên giường xuống, đi ra ngoài tìm bố và mẹ.

Chân trần chạy bình bịch đến phòng khách, không có ai cả, lại chạy đến phòng bếp, chắc chắn bố đang ở phòng bếp làm bữa sáng.

“Bố ơi!” Cu cậu vừa chạy đến cửa đã kêu to một tiếng, kết quả là tròn mắt lên, trong phòng bếp cũng không thấy bố đâu cả.

“Bố ơi!” Tiếng gọi của Tô Tiểu Tông càng lớn hơn, liên tục gọi vài tiếng bố mẹ, chạy đến trước cửa thư phòng, đang lúc muốn nhón chân mở cửa thì cánh cửa phòng cách vách đột nhiên mở ra, Lục Trình Dương từ bên trong đi ra, còn thuận tay đóng cửa lại, Tô Tiểu Tông mê mẩn nhìn anh, gọi ‘bố’ rồi đưa tay xoa mặt, “Con không thấy mẹ đâu cả ...”

Tối hôm qua rõ ràng là ba người ngủ cùng nhau, tại sao buổi sáng thức dậy lại không thấy bố mẹ đâu.

Lục Trình Dương khom người bế con trai đang mờ mịt không hiểu, đi vào phòng vệ sinh kéo ghế nhỏ ra rồi để Tô Tiểu Tông đứng xuống, lúc này anh mới nói: “Mẹ đang ngủ, con đừng làm ồn.” Sau đó, anh lấy kem đánh răng và nước cho con trai.

Tô Tiểu Tông cầm bàn chải đánh răng, rất không hiểu hỏi: “Bố ơi, mẹ không có trong phòng ... mẹ ngủ ở đâu ...” Rõ ràng tối hôm qua bố mẹ ngủ cùng với bé mà.

Lục Trình Dương được ăn no nên tâm tình rất tốt, cầm bàn tay nhỏ bé của Tô Tiểu Tông để bàn chải lên miệng con trai, cu cậu phối hợp mở miệng để lộ ra hàm răng trắng tinh, vừa lắc lắc cái đầu nhỏ đánh răng vừa chăm chăm nhìn bố ở trong gương, Lục Trình Dương cũng đang cầm bàn chải đánh răng.

Tô Tiểu Tông nhìn trong gương thì thấy miệng của mình và bố dính đầy bọt nên rất vui, chỉ cần có người cùng đánh răng với cu cậu thì cu cậu sẽ đánh rất nghiêm túc.

Đánh răng rửa mặt xong, Lục Trình Dương dắt Tô Tiểu Tông đến trước cửa thư phòng, chỉ vào cửa phòng cách vách nói: “Mẹ đang ngủ ở bên trong. Con không được làm ồn, sẽ đánh thức mẹ dậy, biết chưa?”

“Bố ơi, tại sao mẹ lại qua phòng này ngủ vậy ạ?” Tô Tiểu Tông muốn đi vào nhìn mẹ nhưng lại bị Lục Trình Dương bế đi vào phòng bếp.

Lục Trình Dương thuận miệng nói: “Bởi vì mẹ thích căn phòng này.”

“Vậy à ...” Tô Tiểu Tông gật đầu, “Vậy tối nay chúng ta cùng nhau ngủ ở căn phòng này đi! Nhưng mà con thấy phòng của bố lớn hơn, con vẫn thích phòng đó hơn.”

Lục Trình Dương liếc con trai một cái, trong đầu tính toán, trước tiên cứ thỏa mãn ước vọng muốn ngủ cùng bố mẹ của con trai, cùng lắm thì buổi tối anh làm công tác vận chuyển cũng được.

Chương 58

Ăn sáng xong, Lục Trình Dương dẫn Tô Tiểu Tông đi siêu thị, mua rất nhiều đồ ăn về làm cơm trưa, Tô Tiểu Tông hài lòng thỏa mãn xách túi đồ ăn vặt và ly kem đi về nhà.

Thời gian còn sớm nên Lục Trình Dương để Tô Tiểu Tông chơi ở phòng khách còn anh vào thư phòng làm việc, Tô Tầm vẫn còn đang ngủ.

Tô Tiểu Tông mới chơi được một lát đã cảm thấy chán bèn chạy đến cửa thư phòng, che miệng hỏi nhỏ: “Bố ơi, con có thể vào gặp mẹ được chưa?” Bởi vì Lục Trình Dương đã dặn là không được nói lớn tiếng cho nên giọng nói của cu cậu rất nhỏ, Lục Trình Dương không nghe rõ nên vẫy tay ý bảo con trai đi vào.

Tô Tiểu Tông chạy tới, Lục Trình Dương bế con trai ngồi lên đùi mình, trả lời xong cái email cuối cùng rồi mở phim hoạt hình cho cậu nhóc xem: “Nào, bố và con cùng nhau xem phim, để cho mẹ ngủ.”

Có bố ngồi xem cùng nên Tô Tiểu Tông không đòi đi tìm mẹ nữa nhưng mà cu cậu nghĩ mãi cũng không hiểu bèn ngẩng đầu hỏi Lục Trình Dương: “Bố ơi, sao hôm nay mẹ lại ngủ đến giờ còn chưa dậy nữa? Bình thường mẹ không như vậy mà!”

Lục Trình Dương cảm thấy hôm nay con trai thắc mắc quá nhiều, đưa tay捏 má cu cậu một cái, sau đó bóp miệng của cu cậu chu lên cho đến khi không nói rõ lời được nữa.

Bố hư quá! Tô Tiểu Tông vươn tay chụp lấy tay của bố mình.

Lục Trình Dương trêu con trai một chút, thấy đã đến giờ bèn đứng dậy đi nấu cơm, Tô Tiểu Tông quỳ nằm trên ghế, vênh cái mông lên nghịch máy tính một lát rồi chạy ra phòng khách vẽ tranh.

Mười hai giờ rồi, Lục Trình Dương đã nấu cơm xong, nhìn về phía căn phòng vẫn đang đóng chặt thì khẽ nhíu mày, thật ... mệt như vậy sao?

Tô Tiểu Tông đã sớm rửa tay sạch sẽ đang đứng chờ cạnh bàn ăn, Lục Trình Dương bế con trai ngồi lên ghế, thuận tay gấp cho cu cậu một cái đuôi gà: “Ngao ngao ngồi ăn, không được chạy lung tung.” Thấy con trai gật đầu đồng ý thì anh mới đi vào phòng cho khách.

Cửa nhẹ nhàng được mở ra, Tô Tầm nghe thấy tiếng động nên mơ mơ màng màng mở mắt ra nhìn anh sau đó lại nhắm mắt chuẩn bị ngủ tiếp.

Lục Trình Dương đóng cửa lại rồi đi tới, ôm lấy Tô Tầm để cho cô dựa vào ngực mình, giọng nói trầm thấp mang theo vui vẻ: “Trước ăn cơm đã rồi sau đó ngủ tiếp, được không?”

Tô Tầm mở to hai mắt, trong phòng không bật đèn, rèm cửa sổ cũng không kéo ra nên trong phòng mờ tối, nhớ tới chuyện tối qua thì vẫn có chút ngượng ngùng: “Mấy giờ rồi ...” Tối hôm qua cô không biết mình ngủ lúc nào, đàn ông cầm dục vài năm quả thật rất đáng sợ, cô có cảm giác bị anh rút hết sức lực, toàn thân giống như là bị nghiền nát, hai chân mỏi nhừ cứ như không phải là của mình nữa vậy.

“Mười hai giờ rồi rồi, Tiểu Tông đòi em từ sáng đến giờ, thật mệt đến vậy sao? Muốn anh bế em đi rửa mặt không?” Lục Trình Dương nhỏ giọng nói vào tai cô, âm thanh vừa từ tính lại vừa gợi cảm, rõ ràng là cố ý chọc người mà.

“Mẹ mẹ mẹ!” Tô Tiểu Tông ở bên ngoài gõ cửa, vừa rồi cu cậu đã thấy bố đi vào, bố thật xấu mà, không cho bé đi vào thế nhưng chính mình lại lên đi tìm mẹ!

Tô Tầm vừa nghe thấy thì vội càng giãy giụa, muốn tránh thoát khỏi vòng ôm của Lục Trình Dương, “Em thay quần áo, anh dẫn con đi ăn trước đi ...” Trên mặt cô bắt đầu nóng lên, tối qua rõ ràng là ba người cùng nhau ngủ, cuối cùng lại bị bế đến một căn phòng khác, cô sợ Tô Tiểu Tông ... biết cô làm chuyện xấu.

Lục Trình Dương vuốt tóc Tô Tầm rồi xoay người đi mở cửa, Tô Tiểu Tông liền bổ nhào vào trong đùi của anh, qua khe cửa thấy Tô Tầm đang ngồi ở trên giường thì vui vẻ la lên: “Mẹ ơi!”

Chen vài lần nhưng cũng không vào được phòng thì Tô Tiểu Tông không vui, đột nhiên cả người cu cậu bị Lục Trình Dương xách lên, gục đầu ở trên vai bố mới nhìn thấy mẹ - người mà cu cậu đã nhớ suốt từ sáng sớm tinh mơ đến giờ, Tô Tầm ho khan vài tiếng, sắc mặt có chút không được tự nhiên dỗ dành con trai: “Con và bố đi ăn cơm trước đi, được không?”

Không đợi cậu nhóc trả lời, Lục Trình Dương đã trả lời thay: “Được.” Sau đó liền bế Tô Tiểu Tông đi.

Tô Tiểu Tông ngây người, đi ra khỏi cửa phòng mới đưa hai tay ra vẫy vẫy: “Mẹ”

Lục Trình Dương vỗ cái mông nhỏ của con trai, dụ dỗ: “Mẹ cảm thấy không thoải mái nên con đừng quấy mẹ nữa.”

“Mẹ bị bệnh sao?” Tô Tiểu Tông an tĩnh lại, lo lắng nín lấy cổ áo Lục Trình Dương, đôi mắt nhìn chăm chăm phía sau.

Tô Tầm thay quần áo, đánh răng rửa mặt xong mới đi ra bàn ăn, mới vừa ngồi xuống thì Tô Tiểu Tông đã chạy tới, nhón chân lấy tay sờ lên trán cô rồi nhưn mảy lên nhìn cô: “Mẹ ... bị bệnh sao?”

“...” Tô Tầm nhìn Lục Trình Dương, cô bị bệnh lúc nào chứ?

Lục Trình Dương chau mày: “Tô Tiểu Tông, mau về chỗ ăn cơm.”

Tô Tiểu Tông không để ý đến anh, vẫn đứng bên cạnh mẹ, Tô Tầm sờ đầu con trai, dịu dàng nói: “Mẹ không sao, con ngồi ở bên cạnh mẹ ăn cơm đi.” Người được mùi thơm của thức ăn thì lúc này Tô Tầm mới cảm thấy đói, bụng sôi lên.

“Thật sao?” Tô Tiểu Tông hỏi lại, Tô Tầm gật đầu nói ‘thật’ thì lúc này cu cậu mới vui vẻ nhấc chân lên, bò lên cái ghế bên cạnh Tô Tầm.

Lục Trình Dương chuyển chén nhỏ đến trước mặt con trai rồi múc canh cho Tô Tầm.

Tô Tầm quả thật rất đói, cô uống hết một chén canh lớn, lại ăn hai chén cơm, lượng cơm ăn của cô lúc trước tuyệt đối không có nhiều như vậy. Tô Tiểu Tông thấy cô ăn nhiều như vậy thì há to miệng, cu cậu đã hoàn toàn tin tưởng mẹ không bị bệnh, chỉ là quá đói thôi!

Tô Tiểu Tông thấy mẹ ăn nhiều như vậy thì chính mình cũng phồng má lên ăn, kết quả là hai người ăn đến no căng bụng ...

Lục Trình Dương nhìn hình ảnh một lớn một nhỏ ngồi trên sofa xoa bụng thì bật cười, rửa chén xong đi đến bế Tô Tiểu Tông ngồi lên đùi mình, một tay xoa bụng cho con trai, tay còn lại vòng qua thắt lưng Tô Tầm đưa đến phía trước xoa bụng cho cô. Tô Tầm vừa no vừa mệt lại được anh xoa như vậy nên cảm thấy rất thoải mái, dút khoát tựa vào bờ vai của anh.

“Cảm thấy đỡ hơn chút nào chưa?” Cầm Lục Trình Dương để trên đỉnh đầu cô, nhỏ giọng hỏi.

“Rồi ạ!” Tô Tiểu Tông trả lời vang dội, một tay ôm bé một tay ôm mẹ làm cho bé cảm thấy rất vui vẻ, bé thích bố làm như vậy.

Lục Trình Dương vỗ nhẹ vào cái bụng của con trai, Tô Tầm cười nhưng không trả lời anh.

Tô Tiểu Tông thấy mẹ cười thì vui vẻ lắc chân, ngẩng đầu nhỏ giọng gọi một tiếng: “Bố ơi.” Lục Trình Dương phối hợp cúi đầu, khẽ sát tai vào miệng con trai, “Bố ơi, có phải bố và mẹ sắp kết hôn phải không?”

Cu cậu cho là giọng nói của mình rất nhỏ nhưng Tô Tầm dựa vào người Lục Trình Dương gần như vậy nên nghe thấy rõ ràng. Cái tay đang xoa bụng Tô Tầm của Lục Trình Dương dừng lại một chút, sau đó cô nghe anh nói: “Sắp rồi.”

Tô Tiểu Tông vui mừng vỗ tay: “Bố mẹ nhanh kết hôn đi, con sẽ làm hoa đồng cho hai người.”

Lục Trình Dương cũng muốn nhanh chóng tái hôn với cô, anh cười một cái, cúi đầu hôn lên mắt Tô Tầm.

Buổi chiều Tô Tầm và Tô Tiểu Tông cùng nhau nằm ngủ trên giường lớn của Lục Trình Dương. Lục Trình Dương nhận một cuộc điện thoại gọi đến, sau đó sắc mặt liền thay đổi.

Cúi đầu nói bên tai Tô Tầm: “Anh có việc phải đi ra ngoài, buổi tối nếu như anh không kịp về nấu cơm thì anh sẽ gọi cơm cho hai mẹ con, em không cần phải nấu đâu.”

Tô Tầm gật đầu: “Vâng.”

...

Lúc Lục Trình Dương chạy tới địa điểm mà trợ lý của Tần Sâm là Cao Nham đã nói thì không thấy người kia, anh gọi cho Cao Nham: “Cậu xác định người cậu nhìn thấy trước đó đúng là Lạc Thiên Thiên? Bây giờ cậu đang ở đâu?”

Cao Nham không quá chắc chắn: “Sẽ không nhầm đâu, tôi định đi lại gần nhưng hình như cô ấy rất ghét có đàn ông đến gần mình, cau mày rồi đi ra ngoài, tôi đi theo phía sau cô ấy đến quán cà phê đã nói với anh trước đó, sau đó liền gọi điện cho anh, tôi sợ cô ấy đi mất nên vẫn luôn đứng chờ ở bên ngoài.”

“Bây giờ cậu đang ở đâu?” Lục Trình Dương bắt lấy trọng điểm.

“Vừa rồi có một người đẹp nhờ tôi cầm đồ giúp, tôi vừa mới đi có một phút ...” Cao Nham lúc này mới phản ứng kịp, “Cô ấy ... đi rồi?”

“Ừ, vậy người phụ nữ nhờ cậu giúp đâu?” Lục Trình Dương đứng tại chỗ quan sát xung quanh nhưng không nhìn thấy người, kết quả là nghe thấy Cao Nham ừ ừ nói: “Cũng không thấy cô ta đâu cả ...”

Lục Trình Dương đưa tay xoa ấn đường: “Được rồi, cậu về trước đi, tôi đi loanh quanh một chút xem có nhìn thấy cô ta không.”

Cúp điện thoại, Lục Trình Dương ngồi trong quán cà phê một chút, thấy Lạc Thiên Thiên không xuất hiện nữa thì anh đứng dậy rời đi.

Vốn anh định trực tiếp lái xe về nhà nhưng suy nghĩ một chút rồi quay đầu xe đi đến nhà Tô Tầm, thu dọn đồ đạc cho Tô Tầm và Tô Tiểu Tông, bỏ vào vali rồi mang đi.

Lúc về đến nhà thì Tô Tầm đã dậy, sau khi ngủ một giấc thì tinh thần của cô đã tốt hơn rất nhiều, khuôn mặt trắng nõn mềm mịn, nhìn thấy anh đã về thì cười với anh: “Sao anh về sớm vậy?” Nhìn vali hành lý trên tay anh, Tô Tầm tự hỏi đó không phải là vali của cô sao?

Lục Trình Dương để vali xuống, đi tới ôm cô, ngón trỏ gãi vào má Tô Tầm, có tâm tư hỏi: “Nghỉ ngơi đủ rồi?”

“...” Lời này ám chỉ cái gì chứ? Tô Tầm quyết đoán lắc đầu: “Không có! Anh đi ra ngoài không phải chỉ là để lấy hành lý cho em chứ?” Người đàn ông này ... không phải là quá vội rồi chứ?

Lục Trình Dương cười: “Không có, vốn định chiều nay anh đưa em và Tô Tiểu Tông về một chuyến nhưng nhìn em có vẻ mệt chết đi được nên anh thuận tiện về mang đồ cho hai người luôn.”

Mặt Tô Tầm có chút đỏ, là ai hại cô mệt mỏi như vậy chứ?

Buổi tối Tô Tiểu Tông vẫn phân chia giường như tối hôm qua, cu cậu vui vẻ nằm ở giữa giường lớn, sau khi ngủ say lại bị bố chuyển chỗ.

Hơi thở ấm áp phả vào phía sau cổ, Tô Tầm có chút luống cuống, nhỏ giọng cầu xin anh: “Lục Trình Dương, ngày mai em phải đi làm, tối qua anh đã ...” đã làm nhiều lần rồi! Cho dù cách xa nhau nhiều năm cũng không thể không tiết chế như vậy chứ! Thời gian còn dài mà, có hiểu hay không?

Tô Tầm kéo chăn lên che đầu kín mít, rầu rĩ nói: “Em muốn đi ngủ.”

Lục Trình Dương ôm chặt cả người và chấn vào lòng, kéo chăn xuống khỏi mặt cô, nhỏ giọng nói: “Anh không chạm vào em đâu, để anh ôm em một chút.”

Tô Tầm không nói lời nào, để mặc cho anh ôm, rất nhanh liền ngủ mất.

...

Mấy ngày nay Lục Trình Dương mơ hồ cảm giác có người đang theo dõi anh nhưng mỗi lần xoay người thì lại không nhìn thấy ai cả nên anh cho rằng mình bị ảo giác bởi vì Trình Nhiễm đã bị người của Trình gia đưa về thành phố S, trong khoảng thời gian này cũng không thấy cô ta xuất hiện nên không thể là cô ta, lấy tính cách của cô ta mà nói thì sẽ trực tiếp vọt đến đầu xe anh cản người rồi.

Cho đến một ngày, Lục Trình Dương đưa Tô Tầm và Tô Tiểu Tông ra ngoài ăn cơm. Trên đường đi từ nhà hàng đi ra, Tô Tầm kéo tay áo anh, cau mày nói: “Hình như có một cô gái đi theo chúng ta, sẽ không phải là do anh trêu chọc đấy chứ?” Một Trình Nhiễm đã đủ rồi, nếu như lại thêm một người nữa ... thì cô sẽ đưa con trai rời khỏi.

Trước đó Lục Trình Dương liên tục bị Tô Tiểu Tông quấy rối, gần đây tiểu tử này có rất nhiều vấn đề thắc mắc nhưng lại chỉ thích hỏi anh nên anh không chú ý phía sau, sau khi nghe Tô Tầm nói cũng không xoay người lại mà chỉ nhỏ giọng hỏi: “Bây giờ cô ấy ở đâu?”

Tô Tầm liếc anh một cái, Lục Trình Dương để Tô Tiểu Tông xuống rồi lấy điện thoại mở một tấm ảnh ra, nói nhỏ vào tai Tô Tầm: “Có phải là người này không?”

Lại còn có ảnh chụp ở trong điện thoại nữa chứ, là một cô gái thanh thuần xinh đẹp, đáng vẻ ở trong hình vào khoảng mười mấy tuổi. Nếu là bình thường thì Tô Tầm đã ghen rồi nhưng lúc này sắc mặt của Lục Trình Dương rất nghiêm túc, giống như đang muốn xác nhận thì cô không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

“Em nhìn không rõ ...” Tô Tầm có chút nghi hoặc, cô xác định anh và cô bé này không có quan hệ ái muội.

Lục Trình Dương nói nhỏ một câu vào tai cô, Tô Tầm lại nghi ngờ liếc anh một cái nhưng không có hành động nào khác, Lục Trình Dương cười bất đắc dĩ: “Anh bảo đảm anh không có bất kỳ quan hệ nam nữ nào với cô ta cả, Tầm Tầm, anh cần sự giúp đỡ của em, anh sẽ giải thích với em sau.”

Được rồi, Tô Tầm dắt Tô Tiểu Tông vẫy tay với anh, Tô Tiểu Tông không hiểu ngẩng đầu lên, lo lắng nhìn về phía Lục Trình Dương: “Mẹ ơi, chúng ta đi đâu vậy? Bố không cùng đi với chúng ta sao?”

Tô Tầm đặt ngón trỏ lên môi: “Suyt! Mẹ dẫn con đến một nơi, bố cũng sẽ đến.”

Thế này Tô Tiểu Tông mới yên tâm đi cùng với Tô Tầm.

Tô Tầm phát hiện cô gái kia né tránh hai mẹ con cô, xoay người giả vờ nhìn về nơi khác, Tô Tầm nhân cơ hội dắt Tô Tiểu Tông đi ra phía sau cô gái, giữ chặt lấy tay cô ta: “Xin hỏi ...”

Cô gái kia rõ ràng luống cuống, tay run lên, vội vàng muốn thoát khỏi tay Tô Tầm nhưng Tô Tầm đã sớm có chuẩn bị, cầm chặt lấy tay cô gái không buông.

Lúc cô gái quay mặt sang thì Tô Tầm mới nhìn thấy rõ dung mạo, mặc dù nhìn có chút tiêu tụy nhưng vẫn rất xinh đẹp, đúng là cô gái trong ảnh chụp trong điện thoại của Lục Trình Dương.

“Cô chính là Lạc Thiên Thiên.” Tô Tầm nhìn chăm chú vào vẻ mặt kinh hoàng của cô gái, khẳng định nói.

“Tôi, tôi không phải! Cô nhận lầm người rồi ... thả tôi ra!” Cô gái nóng lòng muốn thoát khỏi Tô Tầm nên đẩy cô ra.

Tô Tầm không ngờ sức lực của cô ta lại lớn như vậy nên lao đảo lui về phía sau hai bước, ngay sau đó Tô Tiểu Tông cũng lui về sau mấy bước nhưng cu cậu nhanh chóng đứng vững lại: “Mẹ!”

“Không sao chứ?” Lục Trình Dương chạy tới đỡ Tô Tầm từ phía sau, ánh mắt lạnh lùng nhìn về Lạc Thiên Thiên phía đối diện.

Lạc Thiên Thiên nhìn thấy anh thì vội vàng xoay người muốn đi, Lục Trình Dương không đuổi theo nhưng chỉ trầm giọng nói một câu: “Cô muốn trốn tránh tới khi nào? Trình Uy đã chết được năm năm rồi.”

Thân thể mảnh mai của Lạc Thiên Thiên khựng lại, không xoay người lại cũng không đi thêm một bước nào nữa.

“Cô không tìm thấy mộ của Trình Uy cho nên mới theo dõi tôi đúng không? Tôi đoán cô xem trên mạng thấy những bài viết kia cho nên mới tìm đến nơi này. Ở mộ Trình Uy tôi đã thấy bảy bông hoa bách hợp trắng, là của cô đúng không, bảy bông hoa bách hợp trắng có ý nghĩa là nhung nhớ, cô rất nhớ nó, đã vậy thì tại sao cô lại trốn?” Lục Trình Dương ôm lấy bả vai của Tô Tầm, tay kia thì bế Tô Tiểu Tông.

Tô Tầm ngẩng đầu nhìn anh, chẳng lẽ là anh có ý đăng những bài viết và ảnh chụp kia lên mạng? Tại sao chứ?

Tại sao cô có cảm giác Lục Trình Dương làm việc này không đơn giản một chút nào cả.

Lạc Thiên Thiên từ từ xoay người lại, đưa tay lau nước mắt, không dám nhìn Lục Trình Dương, cô ta cúi đầu nhìn chăm chăm dưới chân, bàn tay nắm chặt, giọng nói rất nhỏ: “Em biết anh là anh trai của Trình Uy, mộ của Trình Uy đột nhiên bị người ta đào lên, em đã nghĩ là người của Giang gia làm ... nhưng người của Giang gia cũng không biết mộ của Trình Uy ở đâu; hơn nữa, làm chuyện như vậy đối với một người đã chết quả thật là không có đức nên bọn họ không cần phải làm đến mức ấy. Sau này, em đọc những bài viết kia trên mạng thì biết được anh đang ở thành phố B, biết anh bây giờ đã thoát khỏi sự khống chế của Giang gia ... Em chỉ muốn biết bây giờ mộ của Trình Uy ở đâu ... cầu xin anh nói cho em biết ...” Nói xong thì ngẩng đầu lên nhìn Lục Trình Dương, trong mắt cô ta là sự khẩn cầu.

“Cô nên hiểu là tôi muốn biết chuyện năm đó.” Sắc mặt Lục Trình Dương không đổi, mục đích của anh đúng là chuyện này.

Lạc Thiên Thiên im lặng một lúc, hít một hơi thật dài rồi nhìn anh: “Được, em sẽ nói hết mọi chuyện cho anh ... nhưng anh phải đưa em đến mộ của Trình Uy.”

Lục Trình Dương đưa Tô Tiểu Tông vào trong khu vui chơi thiếu nhi trong trung tâm thương mại rồi vào một phòng nhỏ trong quán cà phê kế bên.

Sau khi ba người ngồi xuống, Lục Trình Dương trực tiếp hỏi: “Tại sao Trình Uy lại giết người? Lúc ấy cô cũng có mặt ở đó đúng không?”

Tô Tầm có chút khản trương, cô biết rõ Lục Trình Uy bị kết án tội cố ý giết người, chỉ trong một thời gian ngắn đã bị tử hình, người chết là con trai độc nhất của Giang gia – Giang Hằng. Giang gia có quyền có thế, Giang Hằng lại là huyết mạch duy nhất nên cái chết của hắn khiến cho người Giang gia bị thương phần hận. Bởi vì chuyện này mà Lục Trình Dương bị liên lụy, những vết sẹo trên người anh, những tháng năm anh phải chịu khổ ... tất cả đều là vì việc Lục Trình Uy giết người.

Nhưng bây giờ sự việc so với cô tưởng tượng dường như phức tạp hơn rất nhiều, ngay cả Lục Trình Dương cũng không biết được tại sao năm đó Lục Trình Uy lại giết người nhưng bây giờ xem ra có liên quan đến cô gái đang ngồi trước mặt này.

Lục Trình Dương không nói nhiều về chuyện năm đó cho cô biết mà chỉ nói đại khái, cô biết anh không muốn cô biết quá nhiều, sợ cô có gánh nặng về tâm lý.

Nhưng mà cô muốn biết, rất muốn biết.

Lạc Thiên Thiên nắm chặt lấy vạt áo của mình, đây là những ký ức mà cô không muốn nhớ lại nhất nhưng lại là những ký ức khắc sâu, không thể nào quên được; nó giống như một ma trận, vây khốn cô ở bên trong, nãy năm nay cho dù cô có cố gắng thế nào đi chăng nữa nhưng cũng không thể quên được ...

Lục Trình Dương cũng không giục cô ta, anh nắm tay Tô Tầm thật chặt, ngón tay xoa lên mu bàn tay cô, Tô Tầm ngẩng đầu nhìn anh, anh cho cô một ánh mắt yên tâm.

Im lặng một lúc lâu Lạc Thiên Thiên mới mở miệng, giọng nói đầy bi thương và áy náy: “Trình Uy là vì em nên mới chết, anh và bố mẹ anh bị liên lụy đều do em hại ... Em có lỗi với Trình Uy, cũng có lỗi với các người ...” Đang nói thì đưa tay lau nước mắt rồi nghẹn ngào không nói tiếp được nữa.

Sắc mặt Lục Trình Dương không đổi, nhìn có chút lạnh lùng. Tô Tầm mấp máy môi, rút vạt tờ khăn giấy đưa cho Lạc Thiên Thiên, “Em cứ bình tĩnh lại

trước đã, có lời gì nói sau.”

Trong phòng nhỏ chỉ còn tiếng khóc của Lạc Thiên Thiên.

Mười mấy phút sau, Lạc Thiên Thiên khóc đến đỏ mắt, giống như cuối cùng cũng hạ quyết tâm muốn nói ra mọi chuyện, ngược mắt nhìn Lục Trình Dương: “Giang Hằng là tên khốn kiếp ... em, là do em quá nhu nhược, nếu như lúc đầu em nghe theo lời khuyên của Trình Uy thì anh ấy cũng sẽ không đến tìm Giang Hằng, cũng sẽ không xảy ra những chuyện sau này ... anh ấy cũng sẽ không lỡ tay giết người, sẽ không bị cảnh sát bắt đi ... cũng sẽ không bị tử hình ...” [right]Trích từ: (•_• (NghiepDu.Net) •_•[/right]

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Chương 59

Lạc Thiên Thiên và Lục Trình Uy là sinh viên cùng trường, năm ấy Lục Trình Uy hai mươi tuổi, là sinh viên năm ba, Lạc Thiên Thiên mười chín tuổi, học kém hơn Lục Trình Uy một khóa.

Lạc Thiên Thiên rất xinh đẹp, thành tích học tập cũng rất tốt nhưng gia cảnh lại không tốt; mỗi ngày ngoại trừ lên lớp thì cô còn đi làm thêm. Trong một lần tình cờ, Lục Trình Uy phát hiện ra cô làm nhân viên phục vụ ở hộp đêm nên liền kéo cô đi, mặt đen lại chất vấn cô: “Tại sao lại đi làm ở nơi như thế này chứ? Em thiếu tiền như vậy sao?”

Cô không lên tiếng bởi vì cô thật sự rất thiếu tiền.

Lục Trình Uy thấy cô im lặng như vậy thì rất tức giận, anh đã theo đuổi cô mấy tháng nhưng cô cũng không đồng ý, kết quả là làm nhân viên phục vụ ở nơi ăn chơi trụy lạc kia, cô không biết nơi đó là nơi nào hay sao chứ? Anh nhìn quần áo mất vẻ trên người cô thì bưng bưng nổi giận kéo cô đi về phía quán bar: “Bây giờ anh đưa em đi xin nghỉ việc, em cần bao nhiêu tiền thì anh sẽ giúp em.”

Bị anh thấy dáng vẻ này của mình nên Lạc Thiên Thiên rất khó xử, thoát ra khỏi tay anh: “Em không nghỉ việc cũng không cần anh giúp đỡ, cảm ơn ý tốt của anh.”

Từ sau lần đó, mỗi lần cô đi làm thì Lục Trình Uy đều xuất hiện trong quán bar, thấy cô bị khách hàng lôi kéo thì đen mặt đứng ra, kỳ thật trong lòng Lạc Thiên Thiên rất thích anh nhưng sự mặc cảm tự ti làm cho cô có cảm giác mình không xứng với anh, trong một lần cuối cùng anh hỏi cô: “Rốt cuộc em có muốn ở cạnh anh hay không?” Dưới cái nhìn thâm trầm của anh thì cô liền gật đầu.

Lục Trình Uy bảo cô nghỉ việc, Lạc Thiên Thiên đồng ý với anh là đến cuối tháng sẽ xin nghỉ.

Khi đó Giang Hằng thường xuyên đến quán bar kia, mỗi lần đều gọi cô vào phòng bao. Lục Trình Uy nói không sai, cho dù cô có thanh cao cỡ nào thì khi đi làm ở những nơi đó, ở trong mắt người khác, nhất là ở trong mắt những người đàn ông có tiền thì đều sẽ bị coi thường, lúc cô cự tuyệt thì liền bị người khác nói là mềm nắn rắn buông hoặc nghĩ là cô muốn nâng giá.

Ở đó dường như không có ai tôn trọng cô cả, có vài người càng không chiếm được lại càng muốn chinh phục, Giang Hằng chính là một người như vậy. Mấy lần bị cô từ chối nên hắn càng ngày càng để ý đến cô, Lục Trình Uy đã nảy sinh hai lần xung đột không lớn không nhỏ với hắn; đối phương có tiền có thế, ở nơi đó chính là phát sống nên không ai dám đắc tội.

Ngày hôm đó Lục Trình Uy được thầy giáo gọi đi hỗ trợ, Lạc Thiên Thiên lại một lần nữa bị Giang Hằng gọi vào phòng bao nhưng không ngờ khi cô vừa đi vào thì mấy người ở trong phòng liền đi ra hết, chỉ còn mình cô và Giang Hằng. Lúc này cô mới cảm thấy sợ hãi, hối hận là tại sao mình lại đến nơi này làm thêm ...

Giang Hằng giữ chặt Lạc Thiên Thiên, tay chỉ về phía những chai rượu tây quý giá ở trên bàn: “Nghe nói em muốn nghỉ việc, đêm nay hãy bồi tôi uống rượu.”

Lạc Thiên Thiên không đồng ý, gầy gầy nói: “Tôi chỉ là nhân viên phục vụ, không tiếp rượu.”

Giang Hằng cười: “Ồ nơi này, có nữ nhân viên phục vụ nào mà không tiếp rượu chứ? Rất nhiều người lúc đầu cũng giống em, qua một thời gian đều không thể không nhập gia tùy tục. Nếu đã làm ở đây thì phải thích ứng với quy tắc của nơi này, lúc em quyết định đến đây làm thì nên hiểu điều này.”

“Hôm nay em nhất định phải uống rượu với tôi nếu không em đừng hòng bước ra khỏi căn phòng này.” Giang Hằng nhét một ly rượu vào trong tay cô, lạnh lùng nói.

Lúc ấy Lạc Thiên Thiên rất sợ nhưng không nghĩ là Giang Hằng sẽ làm việc gì xấu với cô, hắn muốn dạng phụ nữ thế nào mà chẳng được; huống hồ nếu hắn gây ra chuyện gì làm ảnh hưởng đến danh tiếng của Giang gia cũng không tốt nên cô cố gắng kéo cửa phòng bao ra nhưng đã bị người ta khóa trái ở

bên ngoài rồi.

Sự sợ hãi hoàn toàn bao phủ lấy cô, cách âm trong phòng bao rất tốt nên cho dù cô có la to hay gõ cửa cỡ nào thì cũng không có người đến ...

Giang Hằng nhìn thấy cô sợ đến sắc mặt trắng bệch thì khẽ cười một tiếng: “Sợ cái gì chứ? Tôi cũng không phải ăn em, chỉ muốn cùng em uống mấy ly rượu thôi. Tôi đến đây nhiều lần như vậy nhưng em không hề nề mặt lấy một lần, khiến tôi mất mặt trước đám anh em. Em đã muốn nghỉ việc rồi thì có cần tôi phải nói xin lỗi trước không? Uống xong những ly rượu này thì tôi sẽ để em đi.”

Lạc Thiên Thiên đứng yên ở cửa, Giang Hằng cũng không vội, tùy ý dựa vào sofa lắc lắc ly rượu trong tay, sau khi uống ba ly thì ánh mắt bỗng nhiên nhìn về phía cô.

Lạc Thiên Thiên kiên trì đi tới, cầm ly rượu thật chặt: “Anh nói lời phải giữ lời.”

Rượu này có nồng độ rất cao, sau khi Lạc Thiên Thiên uống mấy ly liền cảm thấy hoảng hốt, toàn thân vô lực, lúc Giang Hằng lại gần thì ngay cả sức để phản kháng cô cũng không có ...

Di động của Lạc Thiên Thiên đã tắt máy hai ngày, cô cũng không đến chỗ làm, Lục Trình Uy giống như kẻ điên điên cuồng tìm cô hai ngày như thế. Rốt cuộc khi tìm được cô thì cô lại nói chia tay, Lục Trình Uy không đồng ý, con người đen sâu thẳm nhìn cô, ép hỏi: “Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?”

Cô lắc đầu: “Không có, chỉ là em cảm thấy giữa em và anh không hợp, sớm chia tay thì sớm giải thoát.”

Lục Trình Uy phẫn nộ nhìn cô, giận dữ hét lên: “Không hợp? Lạc Thiên Thiên, tốt nhất em nên nói thật cho anh biết, tối qua anh đã đến quán bar, có người nói đêm đó em ở trong phòng bao với Giang Hằng cả đêm! Em đã nói em sẽ không đánh mất bản thân ư? Hắn đã cho em bao nhiêu tiền để khiến em cúi đầu, bán rẻ thân thể của chính mình như thế?”

Sắc mặt Lạc Thiên Thiên trắng bệch, ai cũng có thể nói cô như vậy nhưng duy chỉ có ... anh, cô không hy vọng anh coi thường cô ...

“Em nói đi! Tại sao chứ? Em rõ ràng đã đồng ý với anh là cuối tháng sẽ nghỉ việc, tại sao?!” Hiển nhiên Lục Trình Uy đã hoàn toàn suy sụp, hai tay nắm lấy bả vai cô dùng sức mà lắc.

“Hắn cưỡng bức em! Em không chống lại được! Em cũng đắc tội không được ... Em có cách nào sao, sai là sai ở chỗ em không nên đến nơi đó làm việc, không nghe lời anh nói ...” Lạc Thiên Thiên ngồi sụp xuống đất khóc òa lên, trong tiếng khóc là sự tuyệt vọng, khó xử và bất lực ...

Lục Trình Uy đứng yên tại chỗ ngăn người ra rất lâu, sắc mặt cũng trắng bệch, nhìn Lạc Thiên Thiên đang ngồi chồm hổm trên đất khóc đến run rẩy thì nắm chặt quả đấm, sau một khắc thì kéo mạnh cô đi ra ngoài: “Đi báo cảnh sát với anh!”

“Không ...” Lạc Thiên Thiên bối rối giữa chặt anh lại, “Không thể báo cảnh sát, nếu như bố em biết được ... sẽ tức chết, sức khỏe của ông ấy không tốt ... hơn nữa, hơn nữa ...”

“Hơn nữa cái gì?!” Lục Trình Uy đột nhiên dùng sức đẩy cô vào tường, tức giận rống lên: “Là cưỡng hiếp! Hắn ta cưỡng hiếp em, em có hiểu hay không? Có tiền có thế thì thế nào? Phạm pháp thì phải chịu trừng phạt. Lạc Thiên Thiên, chẳng lẽ em cứ để yên như vậy? Vậy anh thì sao? Em coi anh là gì? Bạn gái anh bị người khác khi dễ, em bảo anh cứ bấm bụng bấm dạ coi như không có việc gì sao?”

Những từ ngữ khó nghe được thốt ra từ trong miệng của Lục Trình Uy làm Lạc Thiên Thiên cảm thấy đau lòng đến cực điểm, “Lúc này em đã nói chia tay rồi, bây giờ em không còn là bạn gái của anh nữa ... anh không cần phải vì em mà chọc đến Giang Hằng.” Ngay sau khi tỉnh lại vào buổi sáng hôm đó thì cô đã muốn báo cảnh sát rồi nhưng Giang Hằng làm sao có thể để cho cô đạt được ý nguyện chứ. Nếu hắn đã dám làm chuyện như vậy thì hắn có thừa sức để trốn tội, cô không muốn làm Lục Trình Uy bị liên lụy.

“Em nói cái gì?” Lục Trình Uy bị chọc giận điên lên rồi, ngay cả lời nói cũng cần rống nghiêng lợi mà thốt ra, anh vốn cho rằng lòng tự trọng của Lạc Thiên Thiên lớn nhưng không ngờ lại tự ti nhu nhược, “Lúc em bị hắn ta xâm phạm thì vẫn còn là bạn gái của anh cho nên chuyện này do anh quyết định, muốn chia tay thì phải đợi chuyện này giải quyết xong rồi nói tiếp.”

Lục Trình Uy kéo cô đến đồn công an, ghi xong lời khai cũng không thấy cảnh sát có hành động gì.

Kể từ sau đêm đó tâm tình của Lạc Thiên Thiên không tốt, không muốn gặp Lục Trình Uy, báo cảnh sát cũng không giải quyết được gì nên cô đành cam chịu ... bao nhiêu đau khổ đều nuốt vào bụng. Từ trong đáy lòng cô cũng cho rằng mình cũng có chỗ sai, không nên đi làm ở nơi đó, nói cho cùng một phần cũng là tự ti, nhu nhược.

Lục Trình Uy tuổi trẻ khí thịnh, anh không có ý định bỏ qua chuyện này. Đêm đó anh kéo Lạc Thiên Thiên đến quán bar tìm Giang Hằng. Năm đó Giang Hằng hai mươi lăm tuổi, đang chuẩn bị kế thừa công ty của gia tộc nên mỗi ngày đều đối mặt với nhiều loại tình huống khác nhau. Từ nhỏ đã sống trong hoàn cảnh giàu sang, ưu việt hơn người khác nên hắn không để Lục Trình Uy vào mắt, chỉ là một tên sinh viên có bề ngoài để nhìn một chút, có tư cách gì mà so với hắn chứ.

“Giang Hằng, mày đừng tưởng mày có tiền có thế thì chuyện này coi như xong!” Lục Trình Uy nắm chặt quả đấm hung hăng nhìn Giang Hằng.

“Chuyện gì đây?” Giang Hằng giễu cợt, “Chuyện bạn gái của mày câu dẫn tao sao? Tất cả mọi người ở đây đều có thể chứng minh tao không có cưỡng ép cô ta, là do cô ta tự nguyện nhưng mà tao cũng không ngờ cô ta lại còn là xử nữ. Nếu như đã là người của tao rồi thì tao sẽ đối xử thật tốt với cô ấy,

mày có thể đi rồi.” Nói xong liền đi tới kéo Lạc Thiên Thiên về phía sau.

Lạc Thiên Thiên rất phẫn nộ với việc hấn đoidi trắng thay đen như vậy, cô dùng sức giãy giụa, vội vàng giải thích với Lạc Trình Uy: “Không phải em tự nguyện ... em không có câu dẫn anh ta ...”

Cảm giác bị người ta làm nhục rồi bị dẫm dưới chân mà nghiền nát quả thật rất khó chịu, Lạc Trình Uy bất ngờ nổi giận đùng đùng, nắm chặt quả đấm đánh mạnh lên mặt Giang Hằng. Giang Hằng không ngờ sức của Lạc Trình Uy lại lớn như vậy, bị đánh nghiêng mặt về một bên, lao đảo đụng vào bàn.

Rất nhanh, đấm người trong phòng Giang Hằng vội vàng xông lên nhưng Giang Hằng đưa tay ra ngăn bọn họ lại: “Không sao, việc này mọi người không cần nhúng tay vào, không phải chỉ là một tên nhóc vất mũi chưa sạch thôi sao? Tôi cũng không tin tôi không đối phó được.” Vừa nói xong thì dẫm vào mặt Lạc Trình Uy một quyền.

Thấy hai người lao vào đánh nhau như vậy thì Lạc Thiên Thiên rất sợ, không ai tiến lên ngăn cản bởi vì Giang Hằng tự tin chính mình có thể giải quyết Lạc Trình Uy cho nên tất cả mọi người đều khoanh tay đứng nhìn. Lạc Trình Uy bị Giang Hằng đánh ngã, những người đứng xem đều hô lên hưởng ứng, Lạc Thiên Thiên tiến lên kéo Giang Hằng.

Giang Hằng lạnh lùng đẩy cô ra, người phụ nữ này rõ ràng đã là người của hắn rồi mà còn không biết điều như vậy.

Lạc Thiên Thiên bị Giang Hằng đẩy ra, lưng đụng vào bàn trà, đau đến chảy cả nước mắt.

Một màn này rơi vào trong mắt Lạc Trình Uy, anh vốn đang quỳ trên mặt đất đột nhiên giật mạnh hai chân của Giang Hằng. Giang Hằng mất cân bằng ngã mạnh về phía sau, đúng lúc cái ót đập mạnh vào góc nhọn của cái bàn, lập tức máu chảy đầy đất, cơ thể Giang Hằng co giật vài cái rồi rơi vào hôn mê bất tỉnh ...

Sự việc xảy ra ngoài ý muốn này khiến mọi người trong phòng ngây ngẩn cả người, sau khi kịp phản ứng thì có người tiến lên chế trụ Lạc Trình Uy lại, Giang Hằng rất nhanh đã được xe cấp cứu chở đi.

Cùng lúc đó, Lạc Trình Uy và Lạc Thiên Thiên bị cảnh sát dẫn đi.

Tất cả cứ giống như một giấc mơ, thế giới của bọn họ đã thay đổi đến long trời lở đất, chỉ cần sai một ly đi một dặm, tất cả mọi chuyện đều không giống như trước nữa ...

Việc khiến Lạc Thiên Thiên hối hận nhất trong cuộc đời này chính là không kiên trì bảo vệ chính mình. Nếu như lúc trước cô nghe theo lời của Lạc Trình Uy hoặc là lý trí tỉnh táo một chút, tố cáo Giang Hằng ra tòa; cho dù kết quả không như ý muốn của mình thì Lạc Trình Uy cũng không xúc động tìm Giang Hằng đánh nhau, cũng sẽ không lỡ tay giết người.

Sau khi Lạc Thiên Thiên nói rõ mọi chuyện thì phát hiện ra gánh nặng đeo trên lưng mình bao năm đã nhẹ đi không ít. Cô là người nhu nhược, lúc bị bắt nạt đã không mạnh mẽ đứng lên để bảo vệ quyền lợi cho mình; sau khi Lạc Trình Uy bị phản tử hình thì cô không dám đối diện với người nhà của anh; lúc bị Giang gia uy hiếp thì cô đã không dám nói ra chân tướng. “Mọi việc xảy ra đều là vì em, em đã hại Trình Uy và gia đình anh ... Trình Uy còn trẻ như vậy ... cuộc đời này em không thể quên anh ấy được, mỗi lần nhớ tới anh ấy thì em đều cảm thấy rất áy náy.”

Lạc Trình Dương siết chặt bàn tay, cầm lấy tay Tô Tầm thật chặt. Tô Tầm có thể cảm nhận được tâm trạng lúc này của anh, biết rõ anh đang rất tức giận, thực ra cô cũng vậy ...

Vốn dĩ bi kịch này đã có thể tránh được nhưng không ngờ lại phát triển thành như vậy, liên lụy đến nhiều người như vậy. Hại Lạc Trình Dương mấy năm nay phải chịu nhiều đau khổ, hại cô và anh phải cách xa nhau nhiều năm, lúc Tô Tiểu Tông muốn bỏ thì anh không có cách nào xuất hiện được ...

Tô Tầm cho rằng Lạc Trình Dương sẽ nói một điều gì đó nhưng sau khi im lặng vài phút, anh cúi đầu nhìn đồng hồ rồi kéo cô đứng lên, đưa cho Lạc Thiên Thiên một tấm danh thiếp: “Đây là số điện thoại của tôi, trưa mai cô gọi cho tôi, tôi sẽ dẫn cô đi đến mộ của Trình Uy.”

Không cho Tô Tầm thời gian ngạc nhiên, Lạc Trình Dương kéo cô ra khỏi quán cà phê, ở trước cửa thở dài một hơi, ánh mắt hồ hững nhìn người qua người lại trong trung tâm thương mại.

Không biết tại sao nhìn anh bình tĩnh như vậy lại làm cho Tô Tầm cảm thấy có chút bất bình, cầm lấy tay anh, ngẩng đầu nhìn anh: “Em cho rằng ít nhất anh cũng sẽ mắng cô ấy một trận, dù sao ... chuyện này cũng là từ cô ấy mà ra. Nếu như cô ấy nghe lời Trình Uy, đi báo cảnh sát tố cáo Giang Hằng thì có lẽ kết quả đã không như vậy ... chúng ta cũng sẽ không ...” Không lãng phí thời gian năm năm một cách vô ích như thế.

Lạc Trình Dương rũ mắt xuống nhìn cô, ánh mắt thâm trầm: “Tầm Tầm, bất luận là khi người ta quyết định làm chuyện gì đó thì đều sẽ phải chịu trách nhiệm với quyết định của mình. Lạc Thiên Thiên không đủ dũng cảm, đã quá coi nhẹ bản thân mình cho nên khi bị xâm phạm đã không dám đứng ra tố cáo. Trình Uy thích cô ấy nhưng khi đó nó còn trẻ, không đủ lý trí ... nên lỡ tay giết người. Cho dù là ngộ sát không đến mức bị tử hình nhưng dù sao cũng đã phạm tội; kết quả là bị phán cố ý giết người nên bị tử hình. Giang Hằng cũng đã chết nhưng không phải chịu sự trừng phạt của pháp luật. Có lẽ ngoại trừ những người trong cuộc là chúng ta thì không ai biết được hắn là tội phạm cường hiếp, Trình Uy chết đi liền mang theo tội danh giết người, thế giới này có rất nhiều chuyện không công bằng ...”

“Vậy còn anh thì sao? Không thấy phẫn nộ sao?” Tô Tầm có chút ngoài ý muốn nhưng lại mơ hồ có chút hạnh diện vì anh. Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm bởi chính hành động của mình, thế giới này thật sự có quá nhiều chuyện không công bằng nên mỗi người đều phải tự nắm vận mệnh của mình trong tay.

“Phần hận chứ nhưng anh không đầu hàng, anh đã trở về.” Lục Trình Dương cúi đầu khẽ hôn cô một cái, “Em đã sinh cho anh một đứa con trai đáng yêu như vậy, anh muốn trở về chịu trách nhiệm với hai mẹ con.”

Tô Tầm mỉm cười: “Anh muốn nói em là nơi để anh ủy thác tinh thần sao?”

Lục Trình Dương gật đầu: “Đúng vậy.”

Trung tâm thương mại sắp đóng cửa, nhân viên trong khu vui chơi thiếu nhi gọi điện thoại tới, tiếng Tô Tiểu Tông truyền ra từ trong điện thoại rất không vui: “Bố ơi, bố nhanh lên một chút ... nơi này chỉ còn một mình con thôi, chú và dì nói trung tâm phải đóng cửa rồi, bố mẹ mau đến đây nếu không con không về được đâu!”

Lục Trình Dương cầm tay Tô Tầm đi về khu thiếu nhi, nhỏ giọng đáp ứng: “Được, bây giờ bố qua liền.”

Cúp điện thoại, Lục Trình Dương nắm tay Tô Tầm chạy trong trung tâm thương mại; để đuổi kịp theo bước chân của anh, Tô Tầm chạy đến mặt đồ bùng.

Tô Tiểu Tông đang đứng trước cửa, nhón chân hết nhìn đông lại nhìn tây, vừa nhìn thấy bố mẹ đang chạy tới thì liền sải đôi chân ngắn ngủn ra chạy về phía bố mẹ.

Chương 60

Cô gái đang đứng chờ cùng với cậu nhóc vội vàng hô lên: “Đầu xoắn nhỏ, đừng chạy lung tung!” Nhìn lại phương hướng cậu đang chạy tới thì mới phát hiện ra là bố mẹ của người bạn nhỏ này đã đến, lúc này cô gái mới thở phào nhẹ nhõm.

Tô Tiểu Tông vui vẻ nhào tới, bố mẹ đều ở đây, cậu phân vân không biết nên nhào vào lòng ai đây ... đang còn do dự thì hai người ở phía trước đột nhiên đi chậm lại. Lục Trình Dương không cho con trai cơ hội để lựa chọn, sải dài bước chân vươn cánh tay bế cậu lên.

“Bố!” Tô Tiểu Tông vui vẻ ôm cổ Lục Trình Dương, quay cái đầu nhỏ nhìn Tô Tầm, giang hai cánh tay về phía cô, “Mẹ!”

Tô Tầm đang chuẩn bị vươn tay đón lấy con trai thì Lục Trình Dương bèn bế Tô Tiểu Tông xoay người, Tô Tầm đang duỗi cánh tay ra lập tức biến thành từ phía sau ôm lấy anh.

Tô Tầm: “...”

Tô Tiểu Tông: “...” Bố thật là xấu mà!

Cô gái đang đứng cách đó không xa cười một tiếng, mặt Tô Tầm đỏ bừng, vội vàng thu tay lại. Tô Tiểu Tông vẫn mong muốn được ôm mẹ một cái nhưng lúc này chỉ có thể gục đầu trên bờ vai của bố nhìn mẹ đầy lưu luyến. Tô Tầm đứng phía sau thân hình cao lớn của Lục Trình Dương, nhón chân hôn lên mặt Tô Tiểu Tông một cái.

Tô Tiểu Tông rất vui, gục đầu trên vai Lục Trình Dương che miệng cười trộm, đưa ra hai ngón tay đầy thịt làm dấu hiệu chiến thắng về phía Tô Tầm. Chắc chắn bố không biết vừa rồi mẹ đã hôn bé, Tô Tầm cười học theo tư thế chiến thắng của con trai, thấy vậy người bạn nhỏ cười đến khuôn mặt sáng bừng.

Lục Trình Dương vỗ vào bả vai đang run rẩy vì cười của con trai, xoay người rũ mắt nhìn Tô Tầm một cái.

Tô Tầm hiểu được điều Lục Trình Dương muốn nói trong đôi mắt anh ‘Anh cũng muốn như vậy’, muốn cái đầu anh á! So đo với con trai việc này đúng là quá ngây thơ rồi, cô quay mặt đi làm như không nhìn thấy, xoay người đi lên phía trước.

Khoe miệng Lục Trình Dương khẽ cong lên, chậm chậm đi theo phía sau cô.

Nói cảm ơn với cô gái trẻ xong, hai người đưa Tô Tiểu Tông rời khỏi trước khi trung tâm thương mại đóng cửa.

Lúc xe rời đi, Tô Tầm thấy Lục Thiển Thiển đang ôm đầu gối ngồi ở bồn hoa bên đường, cô nói cho Lục Trình Dương nghe, sau đó hỏi: “Cô ấy ... sẽ không phải là nghĩ không thông chứ?”

Lục Trình Dương giảm tốc độ xe xuống, quay đầu nhìn thoáng qua, nhàn nhạt nói: “Cho tới bây giờ cô ấy cũng nghĩ chưa thông, yên tâm đi, cô ấy không sao đâu.”

Tô Tầm cảm thấy anh nói có lý, Lục Thiển Thiển vẫn luôn sống trong thế giới nội tâm của mình, cô ấy chưa thể thoát ra được mà cô ấy cũng không muốn thoát ra.

Buổi tối sau khi Tô Tiểu Tông đã ngủ, Lục Trình Dương ngoài ý muốn không bế cậu đến phòng trẻ cũng không bế Tô Tầm đi. Tô Tầm âm thầm thở phào, gần đây anh luôn đòi hỏi vô độ, khó có khi được nghỉ ngơi một đêm nên cô muốn nói chuyện phiếm với anh.

Bởi vì dạo này Tô Tiểu Tông muốn ngủ cùng bố mẹ nên tiết tấu câu chuyện Lục Trình Dương kể cho con trai trước khi đi ngủ có nhanh hơn một chút. Cuối cùng, kết thúc câu chuyện không phải là nhân vật này chết thì có ai đó chết hoặc là toàn bộ mọi người bị kẻ xấu bắt được, khoa trương nhất là tất cả mọi người đều bị tiêu diệt ...

Tóm lại, kết cục lúc nào cũng là bước chuyển ngoặt ngoài ý muốn, có đôi khi cô nằm ở bên cạnh nghe mà trợn mắt há miệng nhưng hết lần này đến lần khác Tô Tiểu Tông lại có vẻ rất thích, gối đầu trên cánh tay bố hoặc là trực tiếp nằm lên ngực bố chờ bố thông báo: “Được rồi, câu chuyện đến đây là kết thúc, ngủ thôi.”

Sau đó cu cậu liền ngoan ngoãn nằm xuống, chỉ một lát sau là đã ngủ say ... thật là ảo diệu.

Lần đầu tiên cô nghe được kết thúc câu chuyện là ‘Cuối cùng, tiểu Cương chết, được rồi, ngủ thôi’. Có lúc cô rất muốn hỏi, anh đều kể chuyện xưa cho con trai như vậy sao?

Lục Trình Dương vươn tay bật công tắc đèn được đặt ở dưới đất, căn phòng vốn mờ tối trở nên ấm áp hơn trong ánh đèn màu cam, anh cúi đầu nhìn vào đôi mắt tròn đầy tò mò của cô: “Bởi vì câu chuyện còn chưa kết thúc thì con trai sẽ không chịu ngủ, nếu như câu chuyện kết thúc hoàn mỹ thì con trai cảm thấy nhất định còn có phía sau nữa nên sẽ không chịu ngủ yên.” Thấy cô trợn mắt há miệng thì Lục Trình Dương cảm thấy có chút buồn cười, cúi đầu hôn lên trán cô.

Phải mất một thời gian Tô Tầm mới tiêu hóa được tin tức này nhưng cô vẫn cảm thấy có chút kỳ lạ: “Trước kia em kể chuyện thì con vẫn ngủ như thường mà, tại sao sau khi ở cùng anh trong một thời gian ngắn thì thay đổi khẩu vị rồi, chẳng lẽ đã bị anh tẩy não sao?” Hình như tam quan (1) của con trai cô có chút sai lệch rồi thì phải!

(1) Tam quan: Thế giới quan, nhân sinh quan, giá trị quan.

Lục Trình Dương vừa thỏa mãn vừa buồn cười: “Con trai có thái độ với bố và mẹ khác nhau, điều này rất bình thường mà; hơn nữa, mấy năm trước em mở cửa hàng với Chu Hiểu Tình, khi đó vây quanh con trai đều là phụ nữ. Bây giờ anh đã về nên con trai có sự thay đổi là điều hết sức hiển nhiên. Em yên tâm đi, tam quan của con trai không thay đổi không được, là di truyền rồi.”

Tô Tầm: “...” Được rồi, mặc dù lời này có chút tự cao tự đại nhưng cô tin tưởng anh.

Xoay người nhìn Tô Tiểu Tông đang vênh cái miệng nhỏ lên ngủ say sưa, cô đưa tay sờ lên mặt con trai, con trai đáng yêu như thế này thì làm sao tam quan có thể sai lệch được chứ. Là do cô suy nghĩ quá nhiều rồi.

“Không ngủ được?” Lục Trình Dương đột nhiên áp người lên, giọng nói khàn khàn.

“...” Tô Tầm vội vàng nhắm mắt lại, xoay người ôm Tô Tiểu Tông.

Đột nhiên cả người bị bế bổng lên, Tô Tầm sợ hãi thiếu chút nữa kêu ra tiếng. Lục Trình Dương khẽ cười, bế cô đi ra khỏi phòng, lúc đi qua cửa thư phòng thì bước chân bỗng ngừng lại, sau đó dứt khoát đẩy cửa đi vào. Tô Tầm vừa then thùng vừa lúng túng, vội vàng kéo anh: “Khoan ... đây là thư phòng, là thư phòng đó ...” Cô cho là anh vào nhầm.

“Thư phòng thì sao? Thỉnh thoảng đổi chỗ cũng không tệ.” Lục Trình Dương vẫn bước vào.

Thì ra không phải là đi nhầm ... Tô Tầm hoàn toàn quần bách ...

Lúc anh bắt đầu bước vào thư phòng thì cô nhắm mắt lại bảo đi ra: “Thư phòng là nơi thiêng liêng cao quý như vậy! Không thích hợp ...” Hai người đã vài năm không gặp, Lục Trình Dương cũng đã thay đổi không ít; có đôi khi cô cảm thấy anh như biến thành một người khác. Rõ ràng là cùng một người nhưng ở trên phương diện này lại làm cho cô cảm thấy ngượng ngùng hơn trước ...

Lục Trình Dương đá chân đóng cửa lại, đề cô lên bàn sách rộng lớn, hơi thở nóng rực phả vào xương quai xanh tinh xảo của cô, giọng nói của anh cực kỳ mê người: “Thư phòng nhà chúng ta không phải là nơi thiêng liêng cao quý ...”

“...” Cuối cùng Tô Tầm được anh đưa lên cực hạn của sự thống khổ cùng vui vẻ nhưng trong đầu vẫn nghĩ nếu như sáng mai Tô Tiểu Tông phát hiện ra cô ngủ ở thư phòng thì không biết phải giải thích với con trai như thế nào!

Hoàn hảo, sáng hôm sau cô tỉnh dậy ở trên giường. Tô Tiểu Tông chạy vào từ bên ngoài, vui vẻ gọi cô: “Mẹ ơi, nhanh dậy thôi, bố nói mẹ sắp muộn giờ đi làm rồi!”

Tô Tầm vội vàng đứng lên, ngang sống lưng đau nhức khiến cô thiếu chút nữa nằm lại xuống giường, mặt bàn thư phòng quá cứng mà! Cô muốn kháng nghị! Tô Tiểu Tông nhắc chân lên ra sức bò lên giường, chui ra phía sau đẩy cô, miệng thúc giục: “Mẹ nhanh lên nào.”

“Xong ngay, mẹ dậy ngay đây.” Tô Tầm từ trên giường bước xuống, sau khi hoàn thành nhiệm vụ Tô Tiểu Tông lại chạy ra ngoài báo cáo với Lục Trình Dương.

...

Lục Trình Dương đưa Tô Tầm đến dưới lầu công ty, lúc này Tô Tầm mới nhớ ra trưa nay anh sẽ đưa Lạc Thiên Thiên đến mộ của Lục Trình Uy, suy nghĩ một chút rồi nói: “Buổi trưa anh đưa Lạc Thiên Thiên đến mộ Trình Uy thì đến đón em luôn, em muốn đi cùng.”

“Được.” Lục Trình Dương không có dị nghị gì, anh cũng hy vọng cô có thể đi. Lần trước ở thành phố S bởi vì đường xá xa xôi nên cô không đi được; bây giờ cô đã ở cùng một chỗ với anh thì cũng nên đi một chuyến.

“Vậy ... Tiểu Tông thì sao?” Tô Tầm có chút do dự hỏi, dù sao Trình Uy cũng là chú của Tiểu Tông, cũng nên đến tế bái.

Lục Trình Dương nhìn cô nói: “Để lần sau đưa con đi.”

Tô Tầm gật đầu: “Được rồi, vậy em lên lầu đây.” Tô Tầm đang muốn mở cửa xe thì đột nhiên bị anh kéo ngược về phía sau, Lục Trình Dương cúi đầu hôn cô một cái, sau cùng còn lấy ngón tay lau khóe môi cô: “Đi đi.”

Tô Tầm “...”

Sắc mặt Tô Tầm trở nên đỏ bừng, mới đi được vài bước thì đột nhiên trên vai trầm xuống, xoay người thì nhìn thấy Chu Oánh và một người đồng nghiệp khác đang cười híp mắt nhìn cô, cười trừ ghẹo: “Bố của đầu xoắn nhỏ rất tuần tú nha, lúc chia tay còn hôn một cái, rất ngọt ngào!”

Các cô ấy thấy được ... Tô Tầm quần bách, có chút thẹn thùng, mặt lại đỏ thêm vài phần, không ngờ hai cô bé này còn không kiêng kị gì mà nói tiếp: “Em cảm thấy dạo này trông chị đẹp hơn rất nhiều, làn da cũng mượt mà hơn so với trước.”

“Đúng vậy, rõ ràng đầu xoắn nhỏ đã hơn bốn tuổi rồi, tại sao chị nhìn còn trẻ hơn cả em chứ, thật không công bằng mà, rõ ràng em còn nhỏ hơn chị ba tuổi!”

“Ráng chịu đi, ai bảo cô còn chưa có bạn trai chưa có chồng chứ ... phụ nữ phải được thoải mái chứ, biết chưa?”

“...” Tô Tầm cảm thấy có chút không nói nên lời, gần đây cô quả thật là ... thoải mái quá độ!

Còn chưa tới trưa thì Lục Trình Dương đã nhận được điện thoại của Lạc Thiên Thiên, sau đó anh liền gọi cho Tô Tầm để xác định thời gian.

Ăn trưa xong, Tô Tầm cầm dù che nắng đứng chờ ở ven đường, xe của Lục Trình Dương rất nhanh đã dừng trước mặt cô, sau khi lên xe mới phát hiện ra Lạc Thiên Thiên đang ngồi ở ghế sau, trong lòng cô ta ôm bảy bông hoa bách hợp trắng đang nở rộ. Lục Trình Dương đã nói cho cô biết, hàng năm anh đi thăm mộ Trình Uy đều thấy bảy bông hoa bách hợp trắng, đây cũng là lần đầu tiên cô biết bảy bông hoa bách hợp trắng tượng trưng cho sự nhung nhớ.

Lục Trình Dương đưa bình nước cho cô: “Hôm nay trời có chút nóng, em uống nhiều nước một chút.”

Sau khi ăn xong Tô Tầm không nghe theo lời anh lâu lâu ngồi đợi mà trực tiếp đứng ở ven đường chờ anh nên bây giờ rất khát nước, nắp bình đã được anh vặn ra.

Lạc Thiên Thiên nắm chặt bình nước trong tay, có chút hâm mộ nhìn Tô Tầm. Trước kia Lục Trình Uy cũng rất tốt với cô nhưng cô lại hại anh, anh nhất định hết sức hối hận vì đã yêu cô. Nếu như có thể làm lại thì chắc anh hẳn sẽ chọn không bao giờ dây dưa với cô nữa?

Tô Tầm nhìn tấm ảnh được khắc trên bia mộ, dáng vẻ của Lục Trình Uy y như trong trí nhớ của cô, là một cậu thanh niên trẻ tuổi anh tuấn, sinh mạng đã mãi mãi dừng lại ở tuổi hai mươi, còn quá trẻ ...

Nhớ tới mấy năm dài đằng đẵng đầy phong ba kia thì Tô Tầm khó tránh khỏi có chút đau buồn và cảm khái. Khi đó cô không biết bất cứ chuyện gì hết, Lục Trình Dương đều tự mình gánh vác tất cả. Tô Tầm vươn tay cầm lấy tay anh, nghiêng đầu tựa vào vai anh, nhìn Lạc Thiên Thiên đang ngồi xỏm đặt bảy bông hoa bách hợp trắng lên mộ, nhìn khuôn mặt cô ta đọng đầy nước mắt khi nhìn ảnh của Trình Uy trên bia. Cô ấy hẳn là đã sống trong sự áy náy cùng ân hận trong suốt những năm qua ...

Cúi đầu đặt tay mình vào bàn tay rộng lớn của người kia, bàn tay cô rất nhanh được một lòng bàn tay ấm áp bao lại. Tô Tầm ngẩng đầu lên nhìn anh, anh cũng đang rũ mắt xuống nhìn cô.

Tô Tầm nghĩ thật là tốt khi bọn họ còn có thể ở cùng với nhau ...

Đột nhiên Tô Tầm cảm thấy thời gian năm năm cũng không phải là quá dài, bọn họ còn rất nhiều năm năm nữa.

Lúc rời đi, Lục Trình Dương nhìn Lạc Thiên Thiên, nhàn nhạt nói: “Tôi biết cô luôn cảm thấy áy náy, cảm thấy ân hận nhưng chuyện cũng đã qua hơn năm năm rồi, cô nên nhìn về phía trước, hãy để Trình Uy ngủ yên trong ký ức đi.”

Nói xong những lời này thì anh liền ôm Tô Tầm rời đi. Đây là tâm nguyện của Lục Trình Uy. Bởi vì Giang gia dùng thủ đoạn nên sau khi Lục Trình Uy bị kết án tử hình, anh không có cách nào gặp em trai được, cuối cùng chỉ có thể có được một đoạn di chúc từ quản ngục: “Anh, em xin lỗi ... Sau này bố mẹ đánh phải trông cậy cả vào anh rồi; anh khuyên bố mẹ đừng quá đau lòng, giữ gìn sức khỏe, em là một kẻ bất hiếu ... Ngoài ra, anh giúp em nói với Thiên Thiên là đừng tự trách bản thân, hãy sống thật vui vẻ, hãy coi em như là một hồi ức đi.”

Lạc Thiên ngày người tại chỗ rất lâu, xoay người nhìn vào khuôn mặt tươi cười của Lục Trình Uy đang được ánh nắng chiếu vào, cô thật sự rất muốn biết rằng anh có hận cô hay không ...

Cho tới bây giờ chỉ có áy náy và tự trách mới có thể làm tâm lý của cô cảm thấy dễ chịu một chút. Cô không dám bắt đầu cuộc sống mới, cô sợ mình sẽ quên mất anh, cô cho rằng Lục Trình Dương sẽ hận cô nên không ngờ anh lại nói như vậy. Đến bây giờ cô mới hiểu được thì ra bản thân cô vẫn luôn hy vọng mình được tha thứ ...

Lục Trình Uy đã vĩnh viễn không có cách nào mở miệng nói chuyện được nữa nhưng cô đối với anh không chỉ có áy náy và tự trách mà còn có yếu, còn có sự đau khổ khi mất anh ...

Tô Tầm quay đầu lại nhìn thì thấy Lục Thiển Thiển đang nằm trên mộ Lục Trình Uy khóc đến run rẩy cả người. Khi vào trong xe, trong lòng cô dâng lên một niềm xúc động, mạnh mẽ nghiêng người, bỏ nhào vào trong ngực Lục Trình Dương ôm lấy anh.

Lục Trình Dương cho rằng cô đau buồn vì chuyện của Lục Trình Uy nên vỗ nhẹ lên lưng cô: “Không sao, tất cả đã qua rồi.”

Người trong lòng nắm chặt lấy áo sơ mi của anh, thì thầm: “Lục Trình Dương, thật là tốt khi anh có thể trở về.” Thật là tốt khi anh có thể trở về bên cạnh em.

Lục Trình Dương siết chặt vòng tay ôm lấy cô: “Ừ.”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Chương 61

Học kỳ mới của Tô Tiểu Tông khai giảng chưa được bao lâu thì Lục Trình Dương đã chuyển toàn bộ đồ đạc của Tô Tầm và con trai về nhà của mình. Thời gian này Tô Tầm đều ở bên này nên cũng không phản đối việc ở cùng anh, để tùy anh sắp xếp còn chính bản thân mình thì vui vẻ thoải mái, cùng với Tô Tiểu Tông và Triệu Cần Cần đi dạo phố.

Kể từ sau khi Tô Tầm nghỉ việc ở Khải Sâm thì rất ít có cơ hội gặp mặt Triệu Cần Cần.

Từ xa Tô Tiểu Tông đã nhìn thấy Triệu Cần Cần nên lớn tiếng gọi: “Mợ!” Lần trước cậu đã dặn bé phải gọi như vậy, bé rất nghe lời cậu nha.

Triệu Cần Cần: “...” Nghĩ tới mợ cô là một phụ nữ hơn sáu mươi tuổi thì cô không thể nào thích ứng nổi với danh xưng này. Tên khốn Tô Thập kia dám dạy bậy dạy bạ, cô còn chưa đồng ý gả cho anh đâu.

Tô Tầm cười, dắt tay Tô Tiểu Tông đi tới.

Sau khi đến gần, Tô Tiểu Tông lại lên tiếng: “Mợ!”

Mặt mũi mợ Triệu Cần Cần đầy khó xử, xoa cái trán ngồi xổm xuống, sờ đầu cu cậu nói: “Tiểu Tông, mẹ nuôi còn chưa phải là ... mợ của con đâu.”

Tô Tiểu Tông mở to hai mắt, đưa tay vuốt mặt, khó xử nói: “Nhưng mà cậu nói đi là bạn gái của cậu, sau này sẽ gả cho cậu nên đi chính là mợ của con nha.”

Triệu Cần Cần: “...” Cô lại không thể nói là cô sẽ không gả cho Tô Thập!

Tô Tầm đứng bên cạnh cũng cười: “Gọi mợ thì cứ chấp nhận đi, chỉ là gọi sớm một chút thôi mà, mợ chỉ thua mẹ nuôi có một chữ thôi, chị cũng đừng so đo điều này mà làm gì.” Dù sao Tô Tầm cũng rất thích việc Triệu Cần Cần làm chị dâu của cô.

Vài phút sau, Triệu Cần Cần đầu hàng, cô nghĩ so đo với một đứa nhỏ làm gì cho mệt ...

Từ mẹ nuôi đến mợ cũng bớt đi một chữ mà thôi. Sai, đâu chỉ là ít hơn một chữ đâu chứ mà là khác nhau một trời một vực!

Tô Tầm cảm một bộ quần áo đi vào phòng thử đồ, Triệu Cần Cần trông chừng Tô Tiểu Tông không dám rời nửa bước. Chuyện cu cậu lần trước bị bắt mất từ trong tay cô đã thật sự làm cô sợ. Mặc dù Lục Trình Dương đã nói là do anh nhưng cô vẫn có chút lo lắng, nếu như những người đó lại ra tay một lần nữa thì cô sẽ phát điên mất thôi.

Tô Tầm từ phòng thử đồ đi ra, ngắm mình ở trong gương rồi hỏi Triệu Cần Cần: “Chị thấy sao?”

Triệu Cần Cần còn chưa kịp mở miệng thì Tô Tiểu Tông đã chạy tới, vỗ hai bàn tay nhỏ bé: “Mẹ ơi, rất đẹp!”

Cu cậu cảm thấy mẹ mặc cái gì cũng đẹp, mẹ là người đẹp nhất!

Triệu Cần Cần từ phía sau nheo lên khuôn mặt đầy thịt của cu cậu, cố ý trêu chọc: “Sao lúc này ... mẹ nuôi mặc quần áo mới thì con không khen đẹp hả?” Vốn cô muốn xưng mợ nhưng quả thật lúc này không thể thốt ra lời được.

Bình thường Tô Tiểu Tông không biết khen ai khác ngoài mẹ mình.

Cu cậu đoán Triệu Cần Cần rất muốn được mình khen nên khuôn mặt nhỏ nhắn đành lại, nghiêm túc khen một câu: “Mẹ cũng đẹp.”

Triệu Cần Cần coi như hài lòng ngoại trừ tiếng ‘mẹ’ kia. Vốn cô chỉ nhiều hơn Tô Tầm có một tuổi, bây giờ bị cậu nhóc gọi mẹ như vậy làm cho cô có cảm giác chỉ trong phút chốc mà mình đã già thêm mấy tuổi ...

Tô Tầm vẫn đang đợi cô cho ý kiến về bộ đồ mới nên trêu chọc: “Người đẹp thì mặc cái gì cũng đẹp.”

Tô Tầm cười xoay người: “Em cũng thấy rất đẹp, chị cũng đi chọn hai bộ đi.”

Lúc Tô Tầm đang chuẩn bị quẹt thẻ trả tiền thì đột nhiên Tô Tiểu Tông móc ra một cái thẻ từ trong cái túi nhỏ của mình ra, đưa cho Tô Tầm giống như hiến vật quý: “Mẹ ơi, cho mẹ cái này, bỏ cho con, bảo con dùng cái này trả tiền cho mẹ.” Cánh tay nhỏ giờ cao, cái thẻ bị cu cậu bóp trong tay.

Tô Tầm cúi đầu nhìn con trai, nhân viên bán hàng vui vẻ cười ra tiếng, bị đầu xoắn nhỏ đáng yêu như vậy chọc cười thì cho dù muốn nhin cũng không thể nhin cười được, quả thật là rất muốn sờ vào mái tóc xoắn của cậu nhóc, người bạn nhỏ dễ thương như vậy, mẹ lại xinh đẹp thế kia, ắt hẳn là bố cũng rất đẹp trai ...

Tô Tiểu Tông che mặt, bị nhân viên bán hàng cười như vậy nên có chút thẹn: “Mẹ ơi, mẹ không cần sao?”

Con trai dường như rất mong chờ cô sử dụng cái thẻ này nên Tô Tầm cười nhận lấy cái thẻ, cầm tay bé đi về quầy thu ngân: “Đương nhiên là muốn rồi nhưng mà mẹ không biết mặt mã.”

Tô Tiểu Tông vẫy vẫy tay với cô, Tô Tầm ngồi xổm xuống bên cạnh con trai, hơi thở nóng hằm hập của đứa nhỏ đến gần, nhỏ giọng nói vào tai cô: “Bố nói mặt mã giống như trước kia, mẹ biết rõ mà.” Lúc cu cậu nói những lời này thì nói rất nhỏ, quả thật là cẩn thận mà.

Tô Tầm tưởng là con trai muốn nói mặt mã nên mới ngồi xổm xuống phối hợp với cu cậu.

Hôn một cái lên khuôn mặt đầy thịt của con trai, Tô Tầm cười híp mắt nói: “Mẹ biết rồi.”

Trên mặt Tô Tầm không giấu được sự vui vẻ khi nhập dãy số quen thuộc vào máy quẹt thẻ, trong lòng cô cảm thấy rất ngọt ngào. Lúc trước khi cô bắt đầu quen Lục Trình Dương thì anh đã tốt nghiệp rồi, đã có việc làm nên đã có lương, lại còn có thể tín dụng nữa; bởi vì cô cảm thấy các con số rất phức tạp nên tất cả các thẻ của anh đều có cùng một mặt mã nên cô nhớ rất kỹ.

Lúc còn chưa kết hôn thì Lục Trình Dương cũng làm cho cô một cái thẻ, bên trong luôn luôn có sẵn tiền cho cô; sau khi kết hôn thì anh liền trực tiếp giao thẻ lương của mình cho cô.

Lục Trình Dương ở nhà sắp xếp lại đồ đạc cho Tô Tầm và Tô Tiểu Tông, lúc nhận được tin nhắn báo có người dùng thẻ thì cười, gọi điện thoại cho cô.

Điện thoại đổ chuông trong chốc lát liền nghe thấy giọng nói hưng phấn của Tô Tiểu Tông: “Bố ơi, mẹ đã dùng cái thẻ mà con đưa cho mẹ rồi!”

Loading...

Lục Trình Dương nhướn mày cười, treo từng bộ đồ của Tô Tầm vào tủ trong phòng ngủ chính, tâm trạng rất vui vẻ: “Ừ, bố biết rồi, nếu như lát nữa mẹ còn muốn mua đồ hay là đi ăn cơm thì con nhớ phải trả tiền cho mẹ đấy, biết chưa?”

“Vâng ạ!” Tô Tiểu Tông nhanh chóng đồng ý, cu cậu rất vui. Trước đây toàn là mẹ mua đồ cho bé, bây giờ cu cậu đã có thể bỏ cho rồi nên bé cũng có thể mua đồ cho mẹ. Cu cậu có cảm giác mình càng ngày càng thích bố, bàn tay nhỏ bé đầy thịt nắm chặt hàng rào chắn bằng thủy tinh của trung tâm thương mại, “Bố ơi, buổi tối bố đến đón con và mẹ nha!” Bé nhớ bố rồi.

“Được, lúc nào hai mẹ con chuẩn bị ra về thì con gọi điện cho bố.” Giọng nói của Lục Trình Dương tràn đầy vui sướng.

“Vâng ạ!” Tô Tiểu Tông đồng ý trả lời.

“Mẹ ơi, bố muốn nói chuyện với mẹ.” Tô Tiểu Tông giờ điện thoại ra, ngẩng đầu nhìn Tô Tầm.

Tô Tầm cất thẻ vào trong túi nhỏ của con trai. Cái túi này là lần trước Lục Trình Dương đưa Tô Tiểu Tông đi ăn cơm bị cu cậu nhìn trúng; là kiểu túi lệch vai màu đen, là một nhãn hiệu thời trang trẻ em rất nổi tiếng, với mức lương của mình thì cô không thể nào trả nổi giá của chiếc túi này; ngoài ra bình thường cô sẽ không bao giờ mua mấy thứ đồ mắc tiền cho con trai.

Sau khi Lục Trình Dương trở lại, giống như anh muốn đền bù sự thiếu vắng tình thương của bố mấy năm trước nên anh rất thích mua đồ cho cô và Tô Tiểu Tông, tình cờ thấy một thứ đồ nào thích hợp thì anh liền mua về nhà. Không giống trước kia, anh không có hứng thú với việc mua sắm ngoài việc đưa cô đi dạo phố.

Tô Tầm cầm lấy điện thoại: “Buổi tối lúc chuẩn bị về thì em sẽ gọi cho anh.”

Tiếng cười của Lục Trình Dương trầm thấp: “Được, con trai thay anh giúp em, buổi tối về nhà đến lượt em giúp anh.”

Người này đang dùng lời nói để biện hộ sao? Nếu như Tô Tầm không nghe lầm thì anh cố ý nhấn mạnh chữ ‘giúp’ kia, cô giả vờ như nghe không hiểu:

“Em cúp máy đây, còn nhiều thứ chưa mua nữa, có người thanh toán nên nhân cơ hội này em muốn mua nhiều một chút.”

Tô Tiểu Tông đang ôm túi nhỏ của mình, bây giờ cu cậu mới biết cái thẻ bố cho mình có thể mua được rất nhiều thứ, có rất nhiều tiền nha! Bé muốn bảo vệ túi nhỏ thật cẩn thận, nghe thấy Tô Tầm nói còn mua rất nhiều đồ nữa thì hai mắt Tô Tiểu Tông sáng ngời, giờ túi xách nhỏ lên, kêu ngạo nói: “Mẹ ơi, mua đi! Con có tiền!”

Triệu Cần Cần bị cậu nhóc chọc cười, xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cu cậu: “Con có bao nhiêu tiền nào, tiểu phú ông?”

Tiểu phú ông kêu ngạo ngửa cái cằm lên: “Có rất nhiều tiền!” Kỳ thật cu cậu không biết trong thẻ có bao nhiêu tiền nhưng cái thẻ kia là do bố cho nên bé nghĩ trong đó hẳn có rất nhiều.

Triệu Cần Cần ôm bụng cười, muốn hỏi tiểu phú ông có thể mua đồ cho cô hay không thì tiểu phú ông liền thốt lên: “Mẹ ơi, sau khi mẹ và cậu kết hôn sinh tiểu bảo bối xong thì bảo cậu đưa thẻ cho tiểu bảo bối...”

“Sau đó để cho tiểu bảo bối trả tiền cho mẹ nuôi phải không?” Triệu Cần Cần vò tóc Tô Tiểu Tông, tiểu bảo bối sao ... nếu như cô sinh con gái thì sao? Để cho con gái trả tiền không tốt, phải đáng yêu giống như Tô Tiểu Tông vậy, lúc mọc thẻ ra kêu ngạo như thế nào!

“Đúng à!” Tô Tiểu Tông gật đầu thật mạnh, thấy Tô Tầm đã cúp điện thoại thì vội vàng chạy tới: “Mẹ ơi, chúng ta mau đi mua đồ thôi!”

Con trai tiểu phú ông thích quẹt thẻ cho cô như vậy nên tâm tình của Tô Tầm rất vui, dặt bàn tay nhỏ bé của con trai xuống lâu, cô quyết định mua túi.

Buổi tối Lục Trình Dương tới đón người, Tô Tiểu Tông vui vẻ chạy tới ôm đùi của anh, vẻ mặt như muốn được khen ngợi: “Bố ơi, con mua cho mẹ rất nhiều đồ nha!” Nói xong thì túm lấy túi nhỏ của mình, bày tỏ là thẻ của mình nên tiền là do bé bỏ ra.

Một tay Lục Trình Dương bế con trai lên, khen ngợi: “Làm tốt lắm!”

Tô Tiểu Tông ôm túi nhỏ của mình thật chặt, có chút bận tâm hỏi: “Bố ơi, cái thẻ này phải trả lại cho bố sao?” Mẹ nói bé là tiểu phú ông, phú ông nghĩa là có tiền, có tiền thì có thể mua đồ cho mẹ, bé muốn tiếp tục làm tiểu phú ông.

“Không cần trả lại.” Lục Trình Dương vừa nói xong thì ánh mắt Tô Tiểu Tông nhất thời sáng lên, “Nhưng mà bình thường phải ở nhà, lúc ra ngoài cùng với bố mẹ thì mới có thể mang theo.”

“Vâng à!” Tiểu phú ông ôm túi gật đầu, không có ý kiến gì cả, bình thường bé cũng không dùng nha, bé chỉ muốn làm tiểu phú ông mua đồ cho mẹ mà thôi.

Cầm lấy túi mua hàng trong tay Tô Tầm, Lục Trình Dương nhìn lướt qua: “Mua cho anh sao?”

Tô Tầm mỉm cười, có chút hả hê cười nói: “Mua cho anh cái áo sơ mi, là do con trai chọn...”

Tiểu phú ông ôm cổ anh, vội vàng bổ sung: “Còn nữa, còn nữa, là do con quẹt thẻ đó.”

Đúng là đã coi mình là tiểu phú ông rồi sao? Lục Trình Dương liếc con trai một cái, tiểu phú ông vui vẻ cong miệng cười, cu cậu cảm thấy rất là vui.

Sau khi về đến nhà, Lục Trình Dương liền biết lúc này tại sao Tô Tầm lại cười, con trai tiểu phú ông của anh, chọn áo sơ mi cho anh ... là một cái áo có màu hồng!

Ngẩng đầu nhìn một lớn một nhỏ đang ngồi trên sofa, một lớn thì làm như không nhìn thấy ánh mắt bất mãn của anh, thúc giục: “Mau mặc thử vào xem có vừa hay không!”

Tô Tiểu Tông cũng thúc giục theo: “Đúng vậy, bố mau mặc vào đi, con đã từng thấy chú Mục Viễn mặc qua màu này rồi, con thấy rất đẹp trai! Bố cũng không có cái áo nào có màu này cả!” Bố chỉ toàn mặc đồ màu trắng, màu xám hoặc là màu đen mà thôi.

“Em đã từng nhìn thấy anh mặc qua màu hồng sao?” Lục Trình Dương nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Tô Tầm, anh không cảm thấy vui vẻ một chút nào cả ... khi bị con trai so sánh với tình địch của mình.

Tô Tầm cũng không ngờ Tô Tiểu Tông lại đề cập đến Mục Viễn nên nhất thời có hơi lúng túng nhưng rất nhanh cô đã khôi phục lại nét mặt vui vẻ: “Chưa từng thấy cho nên em muốn nhìn một chút.”

Lục Trình Dương nhìn cái áo sơ mi màu hồng thì cảm thấy đau đầu, anh không nên đưa thẻ cho con trai; cuối cùng lại bị con trai chọc cho một phen.

Tô Tiểu Tông hoàn toàn không biết mình đã bị hố, chạy lạch bạch qua cầm lấy cái áo sơ mi rồi kéo tay bố: “Bố ơi, mau thử áo đi!”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Chương 62

Lục Trình Dương cúi đầu nhìn mặt mũi đang tràn đầy hưng phấn của con trai thì thật sự rất muốn thu cái thê kia lại.

“Bố không thích màu hồng.” Lục Trình Dương nhét cái áo lại vào trong túi, không có ý định mặc cái áo có màu sắc như vậy; hơn nữa, anh cảm thấy cần phải chỉnh đốn lại thẩm mỹ của Tô Tiểu Tông mới được.

“A?” Tô Tiểu Tông có hơi thất vọng, bố không thích áo mà bé đã chọn ...

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thất vọng của con trai thì Lục Trình Dương có chút không đành lòng, bẻ lấy con trai nhỏ giọng dỗ dành: “Ngày mai bố dẫn con đi chọn, ngoài màu hồng ra thì màu nào cũng được, bố đều thích hết, con quyết thê mua cho bố được không?”

Ngày mai còn được đi chơi nữa sao? Trong chớp mắt đôi mắt của Tô Tiểu Tông sáng bừng lên, vươn cánh tay ôm lấy cổ Lục Trình Dương, gật đầu thật mạnh: “Vâng ạ!”

Tiểu tử thật là dễ dụ mà, Lục Trình Dương bế con trai xoay người: “Được rồi, tắm rồi đi ngủ thôi.”

Tô Tiểu Tông tắm xong nằm lăn qua lăn lại trên giường lớn một mình, cu cậu phải đợi bố mẹ tắm xong rồi cùng nhau ngủ.

Tô Tầm tắm xong vào phòng liền nhìn thấy Tô Tiểu Tông đang gác chân lên lắc lắc thì đi tới vỗ vào cái lưng của con trai, thấy vậy Tô Tiểu Tông liền lật người lại: “Mẹ!”

Tô Tầm trải chăn xong thì Tô Tiểu Tông bò từ bên kia giường lại, “Mẹ ơi, tối nay mẹ kể chuyện cho con nghe được không?”

Nhưng ... cô không biết cách chuyển ngoặt câu chuyện nha! Chẳng lẽ con trai đã chán nghe Lục Trình Dương kể chuyện rồi? Tô Tầm cười: “Được.”
Mấy hôm trước cô mới mua mấy quyển truyện, đúng lúc cần dùng đến rồi.

Lục Trình Dương tắm xong thì tới thư phòng giải quyết một ít tài liệu, khi trở về phòng thì Tô Tiểu Tông đã ngủ rồi.

Tô Tầm đặt quyển truyện vào ngăn tủ đầu giường, nói thầm với anh: “Em phải kể rất nhiều chuyện thì con mới chịu đi ngủ, đúng là anh dỗ con ngủ nhanh hơn.”

Lục Trình Dương trực tiếp bế Tô Tiểu Tông đang ngủ say lên, cu cậu ngủ rất sâu, bị lôi ra từ trong chăn cũng không ừ hử gì cả, nhướn mày nói với Tô Tầm: “Ngủ rồi mới tốt.” Nói xong thì xoay người bế Tô Tiểu Tông đến phòng cho trẻ.

Tô Tầm “...”

Sau khi Lục Trình Dương về phòng ngủ chính thì lại không thấy Tô Tầm đâu cả, anh đi ra phòng khách tìm người thì thấy Tô Tầm đang cầm một hũ sữa chua từ phòng bếp đi ra: “Đói bụng?”

Uống một ngụm lớn sữa chua xong Tô Tầm mới liếm môi nói: “Vâng ... hôm nay ăn cơm tối có hơi sớm, sau đó lại đi dạo một lúc lâu nữa.” Trong tủ lạnh ngoài một chút đồ ăn đông lạnh thì chỉ còn mỗi hũ sữa chua này.

Buổi trưa hôm nay Tô Tầm dẫn Tô Tiểu Tông đi ra ngoài; còn Lục Trình Dương bận rộn dọn dẹp nhà cửa nên đều ăn ở bên ngoài, tủ lạnh đã sớm hết sạch đồ ăn rồi.

Nhìn đồng hồ, mười giờ năm mươi, Lục Trình Dương đi tới cầm tay cô dắt vào phòng ngủ, “Anh đưa em ra ngoài ăn chút gì đó.”

“Bây giờ sao?” Tô Tầm có chút kinh ngạc. Mấy năm nay cô rất ít khi ra ngoài ăn khuya bởi vì sợ Tô Tiểu Tông đang ngủ đột nhiên tỉnh lại không thấy cô nên cô không dám đi. Thình thoảng Tô Tầm cũng sẽ mua đồ nướng đem đến cho cô.

Lục Trình Dương lấy ra từ trong tủ một bộ quần áo thoải mái cho Tô Tầm, chính mình cũng thay một bộ quần áo thể thao màu xám sẫm, thay xong xoay người nhìn Tô Tầm đang đứng thất thần không động.

Lúc trước khi đói bụng thì cô sẽ năn nỉ Lục Trình Dương đưa cô đến khu vực gần đó ăn xiên nướng. Tô Tầm nghĩ đến chuyện trước kia thì có chút hoảng hốt cho đến khi Lục Trình Dương cầm lấy quần áo của cô, đứng trước mặt cô trêu: “Cần anh giúp em sao?”

“Không cần!” Tô Tầm đoạt lại quần áo trong tay anh rồi chạy vào phòng tắm thay đồ, nếu như để cho anh giúp đỡ ... thì cô khỏi cần ăn khuya luôn, ngược lại cô sẽ bị ăn sạch sẽ ...

Trước khi ra ngoài Tô Tầm còn có chút lo lắng: “Nếu như Tiểu Tông tỉnh lại thì làm sao?”

Buổi tối khi ngủ Tô Tiểu Tông rất ít khi tỉnh lại, Lục Trình Dương suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Chúng ta ăn ở gần đây thôi, rất nhanh sẽ về.”

Tô Tầm sờ vào cái bụng đang sôi lên vì đói của mình rồi theo Lục Trình Dương ra cửa.

Lâu rồi không ăn khuya ở bên ngoài như vậy nên Tô Tầm rất vui, gọi rất nhiều đồ ăn. Lục Trình Dương không có thói quen ăn khuya nên chỉ ăn một chút vì thế hầu như tất cả đồ ăn đều vào bụng Tô Tầm, cuối cùng là cô ôm bụng ngồi lên xe về nhà.

Một tay Lục Trình Dương ôm Tô Tầm, một tay cầm chìa khóa mở cửa. Sợ Tô Tiểu Tông tỉnh lại nên trước khi ra ngoài anh để đèn sáng trong phòng khách; lúc này trong phòng thật là yên tĩnh, xem ra Tô Tiểu Tông ngủ rất sâu.

“Uống cái này vào đi.” Lục Trình Dương đưa cho Tô Tầm một viên thuốc tiêu thực, cô ngoan ngoãn uống vài ngụm nước ấm trong tay anh sau đó nuốt viên thuốc xuống.

Thấy cô nghe lời như vậy nên Lục Trình Dương cúi đầu hôn cô một cái nhưng càng hôn thì thân thể càng phát hỏa. Lục Trình Dương bế cô đi về phòng ngủ, Tô Tầm bị anh đặt dưới thân, phản kháng một lần cuối: “Lục Trình Dương ... em rất no, không thích hợp làm vận động kịch liệt đâu ...”

Lục Trình Dương đè cái tay đang làm loạn của cô lại, dịu dàng hôn cô: “Vậy thì không kịch liệt là được rồi ...”

...

Sáng hôm sau Tô Tiểu Tông tỉnh lại từ trên giường trẻ em, mơ mơ màng màng xoa mặt rồi chạy lạch bạch ra khỏi phòng, đúng lúc ở cửa đụng vào Lục Trình Dương đang đi vào gọi con trai dậy, cu cậu ngửa đầu gọi một tiếng: “Bố ơi!”

Lục Trình Dương bế con trai lên, Tô Tiểu Tông nhướn mày lên hỏi: “Bố ơi, tối hôm qua con ngủ cùng với mẹ mà!”

Đây là lần đầu tiên cu cậu bị đuổi về phòng trẻ nên Lục Trình Dương biết nhất định con trai sẽ thắc mắc: “Con mấy tuổi rồi?”

Tô Tiểu Tông nghiêm túc trả lời: “Bốn tuổi rưỡi.”

Lục Trình Dương gật đầu, xoa đầu con trai: “Cho nên sau này con phải ngủ một mình, các bạn nhỏ khác cũng đều như thế.”

“A?” Mặt Tô Tiểu Tông mở to, bóp bàn tay nhỏ bé của mình lại, chân mày nhíu lại sâu hơn, có chút ủy khuất nói: “Nhưng ... con muốn ngủ cùng với bố mẹ mà ...”

Lục Trình Dương biết rõ Tô Tiểu Tông muốn ngủ cùng bố mẹ nhưng dù sao con trai cũng hơn bốn tuổi rồi; hơn nữa, lúc anh còn chưa trở lại thì con trai cũng ngủ một mình ở phòng trẻ.

Loading...

Thời gian gần một tháng nay đều để cho con trai ngủ ở phòng chính, đã đến lúc để cậu nhóc ngủ ở phòng trẻ rồi, tránh hình thành thói quen không tốt nếu không sau này cu cậu sẽ lại làm loạn.

“Trước kia lúc bố chưa về không phải con cũng ngủ một mình hay sao?” Lục Trình Dương bế con trai đến ghế sofa ngồi xuống, nhỏ giọng hỏi.

“Vâng.” Tô Tiểu Tông gật đầu.

“Con thật là giỏi, sau này con cũng ngủ một mình được không?” Lục Trình Dương tiếp tục dỗ dành, vuốt mái tóc xoăn lại bắt đầu dài ra của con trai.

Đầu xoăn nhỏ suy nghĩ một chút, cảm thấy lời của bố rất có lý; hơn nữa, Chu Minh Thần cũng ngủ một mình. Nếu bạn ấy biết được mình ngủ cùng bố mẹ thì nhất định sẽ cười bé cho coi, Tô Tiểu Tông ôm cô Lục Trình Dương nhỏ giọng hỏi: “Vậy ... con không được ngủ cùng bố mẹ nữa sao?”

Lục Trình Dương nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đầy u sầu của con trai thì cười nói: “Thỉnh thoảng có thể ngủ cùng.”

Đôi mắt của Tô Tiểu Tông lập tức sáng lên: “Thật sao?”

Lục Trình Dương gật đầu: “Thật.”

Tô Tiểu Tông đưa bàn tay nhỏ bé ra muốn ghé tay với bố, Lục Trình Dương phối hợp ghé tay với con trai, một lát sau cu cậu lại hỏi: “Bố ơi, vậy chừng nào bố và mẹ mới kết hôn ạ?”

“Nhanh thôi.” Lục Trình Dương so với bất kỳ ai đều nôn nóng hơn nhưng ngày hôm qua Tô Tầm mới chuyển vào nên việc kết hôn ... Mấy năm nay anh đều muốn tổ chức cho cô một hôn lễ thật là hoàn mỹ, đây là do anh nợ cô.

Đương nhiên là không thể thiếu việc cầu hôn được, cầu hôn ... nhìn con trai một đầu tóc xoăn, Lục Trình Dương nở nụ cười.

Đầu xoăn nhỏ nghĩ đến việc bố mẹ sắp kết hôn liền cười theo: “Bố ơi, bố phải nhanh lên đó.” Cu cậu đang háo hức làm hoa đồng cho bố mẹ đó!

“Được.” Tô Tiểu Tông bế con trai từ trên đùi mình xuống, đứng dậy đi làm bữa sáng.

Một lúc sau, Tô Tiểu Tông ôm chặt điện thoại của anh chạy vào: “Bố ơi, có điện thoại!”

Khi Lục Trình Dương nhìn số điện thoại gọi đến thì sắc mặt thay đổi, vội vàng nhấn nút trả lời, nghe xong lời nói của đối phương thì kim không được con giận, hét lên một tiếng: “Cậu nói cái gì?”

Tô Tiểu Tông đang nhón chân lên muốn ăn trộm sùi cảo trên bàn bếp bị dọa đến tay run lên, miếng sùi cảo liền rơi xuống sàn nhà, cu cậu có chút lo lắng nhìn Lục Trình Dương, nhỏ giọng nói: “Bố ơi ...”

Lục Trình Dương hít vào một hơi thật sâu, biết mình đã làm con trai sợ nên âm lượng giảm xuống vài phần: “Tôi biết rồi, tôi sẽ lập tức đến đó.”

Cúp điện thoại, Lục Trình Dương khom người bế Tô Tiểu Tông đang không biết phải làm như thế nào lên, sắc mặt của anh đã khôi phục lại vẻ bình thường, nhỏ giọng dỗ con trai: “Không phải bố tức giận với con.”

Tay nhỏ của Tô Tiểu Tông đặt lên chân mày đang nhíu lại của Lục Trình Dương, nhỏ giọng an ủi: “Bố không nên tức giận ...”

“Ừ, không tức giận.” Lục Trình Dương cầm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của con trai, bế con trai về phòng ngủ, Tô Tiểu Tông ngoan ngoãn nằm trên vai anh.

“Ngao nào, đi gọi mẹ dậy đi.” Lục Trình Dương đặt Tô Tiểu Tông lên giường rồi xoay người đi thu dọn hành lý.

Tô Tiểu Tông thấy Lục Trình Dương thu dọn hành lý thì có chút sợ hãi ... Cậu nhóc cho rằng bố muốn bỏ đi nên vội vàng gọi: “Mẹ, mẹ ơi ...”

Tô Tầm ngủ không sâu giấc nên vừa nghe thấy tiếng gọi thì liền tỉnh lại, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đang hoảng loạn của Tô Tiểu Tông thì hoàn toàn tỉnh ngủ, lập tức ngồi dậy sờ mặt con trai: “Sao vậy con?”

Lục Trình Dương nhìn sang, nhỏ giọng nói: “Bây giờ anh phải về thành phố S một chuyến.”

“Đã xảy ra chuyện gì sao?” Tô Tầm cảm thấy nhất định là đã có chuyện xảy ra.

Lục Trình Dương im lặng mấy giây, sau đó đi lại giường ngồi xuống, bế Tô Tiểu Tông lên đùi mình: “Bố anh xảy ra chút chuyện nên anh muốn đến đó một chuyến. Em yên tâm, anh sẽ mau chóng quay lại mà, không sao đâu, em đừng lo ...”

Lần đó cha Lục bị kết án sáu năm vì tội cố ý gây thương tích; mặc dù Lục Trình Dương không nói nhưng Tô Tầm cũng biết chuyện này là do Giang gia thao túng đằng sau; còn mấy tháng nữa là cha Lục có thể ra tù rồi, đúng lúc này lại gặp chuyện không may ...

“Em đi với anh.” Tô Tầm nói ra suy nghĩ của mình, lần này cô muốn ở bên cạnh anh; cho dù không giúp được gì nhưng cô cũng muốn ủng hộ anh về mặt tinh thần.

“Không được.” Lục Trình Dương cự tuyệt, cố làm ra vẻ thoải mái, “Con trai cần có người chăm sóc, nếu em cũng đi thì con trai phải làm sao bây giờ? Yên tâm đi, chuyện không phải là quá nghiêm trọng, anh sẽ mau trở về thôi.”

“Nhưng ...” Tô Tầm có chút nóng ruột, “Anh trai em có thể chăm sóc cho Tiểu Tông mà.”

Lục Trình Dương hôn nhẹ lên trán cô, mang theo trấn an nói: “Tầm Tầm, nghe lời anh.”

Cuối cùng, Tô Tầm cũng không đi cùng Lục Trình Dương. Anh cũng không kịp ăn bữa sáng nên trên bàn ăn chỉ có mình cô và Tô Tiểu Tông, căn phòng trở nên vắng vẻ khi thiếu bóng anh.

Mặc dù trước khi đi Lục Trình Dương đã giải thích qua với Tô Tiểu Tông, cũng dỗ dành rất nhiều nhưng dù sao cu cậu vẫn còn nhỏ nên rất lo lắng, cầm lấy ngón tay Tô Tầm hỏi: “Mẹ ơi, bố đi gặp ông nội sao? Chờ nào bố về?”

Tô Tầm gấp một cái sùi cảo vào trong chén nhỏ của con trai, cô cũng lo lắng nhưng Lục Trình Dương đã nói: “Những năm gian khổ kia anh còn sống được, chuyện này cũng không tính là nghiêm trọng, tin tưởng anh được hay không?”

Cô tin tưởng anh.

Tô Tầm cũng gãi nhẹ vào bàn tay nhỏ bé của con trai, mỉm cười nói: “Yên tâm đi, bố sẽ nhanh về thôi, chờ khi máy bay hạ cánh thì chúng ta có thể gọi điện thoại cho bố.”

Tô Tiểu Tông nhìn Tô Tầm, gật đầu thật mạnh: “Vâng ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Thành phố S.

Từ sân bay Lục Trình Dương đi thẳng đến phòng làm việc của nhà giam để làm thủ tục gặp mặt, sau khi làm xong thủ tục thì anh được quản ngục dẫn đến bệnh viện trong nhà giam.

Cha Lục đang nhắm mắt nằm trên giường bệnh, trên đùi bó thạch cao, có thể nhìn thấy được trên làn da là các vết bầm tím, mái tóc hoa râm gương mặt tiêu tụy, nhìn ông già hơn khoảng mười tuổi so với tuổi thật. Lục Trình Dương đứng ở cửa nắm chặt quả đấm, cổ họng như bị cái gì đó chặn lại thở không được, bước chân nặng nề đi tới, nhỏ giọng gọi một tiếng: “Bố ...”

Cơ hồ là vừa nghe thấy tiếng gọi thì hai mắt của cha Lục liền mở ra, đôi mắt vốn âm u chợt trở nên bừng sáng, khoe miệng tươi cười muốn ngồi dậy, Lục Trình Dương vội vàng đi tới đè bả vai ông lại: “Bố, bố còn đang bị thương, đừng cử động.”

Cha Lục thở dài: “Đã nằm mấy tiếng rồi, đỡ bố ngồi dậy một chút.”

Lục Trình Dương nhét hai cái gối phía sau lưng ông rồi mới đỡ ông ngồi lên sau đó anh ngồi xuống ở một bên, quan sát cái đùi bị bó thạch cao cùng mấy vết thương trên người ông.

Người gọi điện báo tin cho anh là bạn học cấp ba của Lục Trình Uy, bốn năm trước đã thi đậu làm cảnh ngục. Thời gian thăm tù có hạn nên những năm này tình huống của cha Lục ở trong tù đều thông qua cậu ta Lục Trình Dương mới biết được. Hôm nay, trời vừa sáng đã có người cố ý đến khiêu khích, cha Lục không thêm đề ý nhưng không ngờ vô duyên vô cớ lại bị đánh; hai kẻ ra tay mạnh nhất còn quay lại cắn ngược, bảo là do cha Lục động thủ trước.

Trừ năm đầu khi mới vào tù, mấy năm này cha Lục ở trong tù rất ít khi bị bắt nạt, lần này bị thương như thế này nhất định là có người cố ý gây nên.

Có thể tưởng tượng được ở nơi đen tối như nơi này, người tốt chỉ biết một mắt mờ một mắt nhắm cho qua; so sánh với người chết thì quản ngục sợ nhất là những tù nhân muốn vượt ngục ...

Lục Trình Dương nhủ thầm nói: “Bố, con đi làm đơn xin thả bố ra.” Từ lúc lên máy bay anh đã bắt đầu suy tính đến chuyện này, còn mấy tháng nữa là cha Lục sẽ mãn hạn tù. Nếu như thành công xin được thả ra thì có thể cung cấp cho ông điều kiện điều dưỡng tốt hơn, cũng không cần phải ở trong tù nữa.

Cha Lục vỗ tay anh, lắc đầu nói: “Bây giờ bố cũng không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, mấy tháng nữa là đã có thể ra tù rồi, làm mấy cái thủ tục đó rất phiền toái; hơn nữa ... người ta có đề yên cho con làm chuyện này hay không. Bây giờ con đã thoát khỏi cái thành phố này trải qua cuộc sống yên bình là bố đã rất vui mừng rồi ...”

Điều cha Lục nói là sự thật nên cánh môi của Lục Trình Dương khẽ mím lại. Giang gia có tiền có quyền, nơi này lại là thành phố S, nếu như ở thành phố B thì còn có thể.

Tuy biết là thế nhưng Lục Trình Dương vẫn muốn thử một lần nhưng anh sẽ không nói cho cha Lục biết, anh mỉm cười chuyển sang chuyện khác: “Bố, con có con trai rồi.” Vốn anh muốn tìm một cơ hội thích hợp nói cho ông biết hoặc là để cho ông tận mắt nhìn thấy Tô Tiểu Tông nhưng bây giờ anh muốn cho ông được vui về.

Cha Lục nhìn anh thật lâu mới phản ứng lại được, ông hỏi: “Con ... vừa nói cái gì?”

Lục Trình Dương nói lại một lần nữa: “Con nói là con có con trai, bố có cháu nội rồi.”

Lần này cha Lục ngây người thật lâu, dường như là cuối cùng cũng tiêu hóa được tin tức này thì trên mặt tươi cười như một đứa trẻ nhưng đôi mắt lại đỏ lên, kích động cầm chặt tay Lục Trình Dương, giọng nói khề run: “Con, con nói thật sao ... lúc nào thì sinh? Lúc bố ra ngoài là có thể thấy được cháu nội phải không? Chao ôi ... cuối cùng con cũng kết hôn với con gái nhà người ta sao? Con mới đi khỏi đây được mấy tháng thôi mà ...” Cha Lục vì quá vui mừng nên nói năng có chút lộn xộn, ông cho rằng sau khi rời khỏi thành phố S thì Lục Trình Dương mới bắt đầu cuộc sống mới. Đối với người làm bố như ông mà nói thì con trai một lần nữa có thể trải qua cuộc sống bình thường là điều an ủi lớn nhất. Sai lầm của Lục Trình Uy là đã kích trí mạng với nhà bọn họ, cả gia đình đều phân ly, bây giờ cuối cùng cũng có cái để hy vọng ...

Lục Trình Dương giữ chặt bàn tay đang run rẩy của cha Lục lại, đưa màn hình điện thoại đến trước mặt ông: “Bố, là Tầm Tầm sinh con trai cho con, đã được bốn tuổi rưỡi rồi.”

Mấy năm nay nhà bọn họ liên tục xảy ra chuyện không may, đầu tiên là Lục Trình Uy chết, bỏ lại vào tù, bản thân anh vừa thất nghiệp vừa nghiện hút mưu sinh trong bóng tối, còn mẹ anh không chấp nhận được đã kích trầm trọng như vậy nên sức khỏe yếu dần, hai năm trước cũng qua đời.

Cha Lục nhìn Lục Trình Dương nhưng ánh mắt rất nhanh đã rơi vào màn hình điện thoại, hai mắt chăm chú nhìn ảnh chụp trong điện thoại, trong ảnh là một bé trai trắng trắng mềm mềm, đầu tóc xoăn tít, nhìn ông kính cười rất vui vẻ, cha Lục đưa tay sờ khuôn mặt bé trai trên màn hình điện thoại, khoe mắt từ từ trở nên ướt át: “Giống y như con lúc còn nhỏ ...”

Lục Trình Dương ôm cha Lục một cái: “Vâng, Tầm Tầm cũng nói con trai giống con, lần sau con sẽ đưa cháu tới thăm bố.”

Cha Lục dùng vạt áo lau nước mắt, vội vàng nói: “Đừng ... trẻ nhỏ không nên đến những chỗ như thế này, chờ bố ra ngoài là gặp được rồi ...”

Lục Trình Dương không lên tiếng, mở từng ảnh chụp Tô Tiểu Tông trong điện thoại ra cho cha Lục xem, bên trong có một ít ảnh Tô Tầm và Tô Tiểu Tông chụp chung; cha Lục rất vui vẻ, sắc mặt cũng tốt lên vài phần, cuối cùng ông cảm khái nói: “Tầm Tầm là một cô gái tốt, lúc trước khi con dẫn con bé về nhà thì bố vừa nhìn đã biết; những năm này chắc con bé cũng chịu không ít khổ ... con đó ... phải đối xử tốt với con bé một chút ...”

“Con biết rõ.” Lục Trình Dương gật đầu đáp lại.

Lục Trình Dương gọi điện cho Tô Tầm, nói với cô tình hình ở bên này cho cô yên tâm, sau đó nghe thấy Tô Tiểu Tông lớn tiếng gọi: “Bố ơi!”

Tô Tầm mở chế độ handsfree, đưa điện thoại cho Tô Tiểu Tông đang ngồi xôm ở một bên mỗi mắt trông chờ. Tô Tiểu Tông vui vẻ nhận lấy, hai tay cầm điện thoại nói với đầu bên kia: “Bố!”

Lục Trình Dương cười: “Ở nhà có nghe lời mẹ hay không?”

Loading...

“Có ại!” Tô Tiểu Tông lớn tiếng trả lời, còn gật đầu thật mạnh nữa chứ, Tô Tầm ở bên cạnh thấy vậy thì cảm thấy đau đầu, Lục Trình Dương cũng không có ở đây thì con trai gật đầu mạnh như vậy làm gì chứ ...

Cha Lục biết Lục Trình Dương đang nói chuyện với cháu nội thì ánh mắt nhìn chăm chăm vào điện thoại, trên khuôn mặt là vẻ hiền từ, giống như có thể nhìn thấu cháu nội qua cái điện thoại kia vậy. Lục Trình Dương thấy được sự mong đợi trong mắt của cha Lục liền nói với Tô Tiểu Tông: “Tiểu Tông, con nói vài lời với ông nội được không?”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc, cha Lục cũng có chút ngáy ngẩn cả người, vừa khản trương lại vừa mong đợi.

Tô Tiểu Tông chưa từng nghe nói qua ông nội cũng chưa từng gặp mặt, cu cậu vẫn luôn cho rằng mình chỉ có ông ngoại cho nên cu cậu không biết phải nói với ông nội cái gì ... Lục Trình Dương nghe thấy giọng nói trầm thấp của Tô Tầm: “Con gọi ông nội đi, bảo ông giữ gìn sức khỏe, sau này con và bố mẹ sẽ đến thăm ông ...”

Một phút sau, Lục Trình Dương đưa điện thoại cho cha Lục, cha Lục do dự cầm lấy để điện thoại bên tai, nghe thấy đứa nhỏ trong điện thoại rõ ràng gọi một tiếng ‘ông nội’. Mẹ đã bảo phải gọi mấy tiếng nên không nghe thấy bên kia nói gì thì cu cậu lại gọi thêm vài tiếng ‘ông nội’ nữa.

Nghe thấy Tô Tiểu Tông gọi liền mấy tiếng ‘ông nội’ thì tâm tình cha Lục kích động khó có thể hình dung được, một lúc sau mới nghẹn ngào đáp lại: “Chao ôi ... ông nội nghe thấy rồi, cháu ngoan ...”

Tô Tiểu Tông nhớ lời mẹ đã dặn nên nói thêm: “Ông nội, ông giữ gìn sức khỏe nha, lần sau bố đến thăm ông thì cháu cũng muốn đi theo, a ... còn mẹ nữa, mẹ cũng muốn đi cùng, chúng cháu đến thăm ông ...” Sau khi nói xong, cu cậu lại gọi thêm vài lần ‘ông nội’ nữa.

Lục Trình Dương nhìn đáng vẻ vui mừng của cha Lục thì nhẹ nhàng cong khóe miệng, lần này về nhà phải thưởng cho Tô Tiểu Tông thật tốt.

Lúc rời đi, ở cửa Lục Trình Dương nhìn thấy Trình Nhiễm đang đứng dựa vào gốc cây.

Lạnh lùng nhìn cô ta một cái rồi sai bước về chỗ đậu xe.

Trình Nhiễm đã đứng đợi ở bên ngoài rất lâu rồi. Lần trước cô ta dựng chuyện của Tô Tầm và Mục Viễn rồi tung lên mạng; mặc dù cuối cùng mũi nhọn cũng hoàn toàn chia vào Tô Tầm nhưng vẫn đắc tội với Mục gia, cộng thêm chuyện Lục Trình Dương dựa vào khả năng PR của Khải Sâm đã áp chế cô ta đến cùng, còn tung lên ảnh chụp thời kỳ yêu đương của anh và Tô Tầm. Những bức đó trước kia rõ ràng đã bị cô ta tiêu hủy, cô ta cho rằng mình đã xóa sạch hết rồi nhưng không ngờ Lục Trình Dương đã chuẩn bị từ trước, lúc thấy những tấm ảnh kia trên mạng thì cô ta đã tức giận đến ném cả máy tính đi ...

Cô ta đã hoàn toàn thất bại trong chuyện này, còn vì chuyện này mà đắc tội với Mục gia. Mấy tháng nay Mục gia có quan hệ làm ăn với Giang gia mà từ trước đến giờ quan hệ giữa Giang gia và Trình gia rất mật thiết, Trình gia còn phải dựa vào Giang gia. Lúc Mục Viễn muốn ngưng hẳn việc làm ăn với Giang gia thì Giang gia muốn biết nguyên nhân, Mục Viễn mới mơ mơ hồ hồ đưa ra một cái đáp án. Đương nhiên Giang gia vẫn muốn tiếp tục hợp tác với Mục gia nên trực tiếp cho người điều tra; Giang gia vốn cho là thủ đoạn của đối thủ nhưng không ngờ người đứng phía sau lại là Trình Nhiễm. Người Giang gia rất tức giận, thiếu chút nữa là cắt đứt quan hệ với Trình gia, Trình Nhiễm liền bị anh trai cưỡng chế đưa về thành phố S, thu hết toàn bộ giấy tờ và đóng băng tất cả các thẻ ngân hàng của cô ta nên cô ta muốn đi đâu cũng không đi được.

Trình Nhiễm bị anh trai cầm tù hơn một tháng chỉ mới được tự do mấy ngày nay thôi nhưng tất cả giấy tờ của cô ta đều bị thu giữ nên cô ta chỉ đành nghĩ cách làm cho Lục Trình Dương đến thành phố S.

Lục Trình Dương vẫn giống như trước kia, ngay cả việc nhìn cô ta một cái cũng toàn là vẻ chán ghét, Trình Nhiễm chạy tới dang hai tay ngăn anh lại, gương mặt tràn đầy tức giận nhìn anh: “Lục Trình Dương, anh không được phép đi!”

“Tránh ra!” Mối mong của Lục Trình Dương bật ra hai chữ.

“Em không thể để cho anh đi được, thật vất vả em mới làm cho anh đến được đây ...” Trình Nhiễm bị thái độ lạnh lùng của anh làm cho tức giận nên nhất thời lỡ miệng ... Cô ta kinh hoàng khi nhìn thấy sắc mặt của Lục Trình Dương thay đổi trong nháy mắt.

“Cô nói cái gì?” Lục Trình Dương nhìn về phía cô ta, ánh mắt lạnh lùng từng bước ép sát, vốn anh cho rằng chuyện này là do Giang gia gây nên, không ngờ lại là cô ta.

Lục Trình Dương từ trên cao nhìn xuống cô ta, giọng nói lạnh như băng: “Là cô Trình Nhiễm, cô là một kẻ điên tâm địa độc ác, bố tôi bị các người hại phải ăn cơm tù mấy năm, cô cảm thấy cô làm tổn thương người bên cạnh tôi thì tôi sẽ không có lương tâm hay là không có đầu óc ... sẽ thích cô?” Anh đi một bước nói một câu, ánh mắt lạnh như băng đến kinh người, anh tiến một bước thì Trình Nhiễm lại lùi một bước. Nếu như ánh mắt có thể giết người thì cô ta đã chết mấy trăm lần rồi ...

“Hay nói cách khác, cô có tâm lý biến thái, lấy việc giày vò người khác là thú vui của mình sao?” Lục Trình Dương đột nhiên đứng lại, Trình Nhiễm sợ hãi che ngực há miệng thở dốc, trước đây cô vẫn luôn cảm thấy anh trai mình là người đàn ông đáng sợ nhưng bây giờ cô mới biết Lục Trình Dương mới là người đáng sợ nhất.

Sở dĩ Trình Nhiễm bị Lục Trình Dương hấp dẫn là do thâm tình của anh đối với Tô Tầm, sau này lại nhìn anh giãy giụa muốn thoát ra khỏi bóng tối; một người đàn ông vừa có thâm tình lại kiên nghị như vậy vốn đã có lực hấp dẫn trí mạng rồi nên chuyện cô ta yêu anh không có gì bất ngờ cả.

Xe và người lui tới tương đối ít trên con đường này nên hai người đứng ở ven đường cũng không gây chú ý cho người khác. Cây đại thụ ở hai bên đường bị gió thổi văng lên xào xạc, lá cây vàng úa theo con gió bay xuống, Lục Trình Dương nói một câu cuối cùng rồi vòng qua Trình Nhiễm, sai bước rồi đi.

Trình Nhiễm đứng yên tại chỗ, một chiếc lá cây vàng úa bay xuống trước mặt cô ta, Lục Trình Dương vừa nói là anh chán ghét cô ta đến nỗi muốn cô ta biến mất, biến mất sao? Biến mất đi đâu chứ? Anh nói là hận cô ta đến nỗi muốn cô ta chết đi sao?

“Nếu như cô dám đụng vào cô ấy thì tôi sẽ bóp chết cô.”

Đúng vậy, anh đã từng nói như thế. Nếu như giết người không phạm pháp thì anh đã sớm giết cô ta rồi, trước kia Trình Nhiễm chỉ cho là anh không thích cô ta nhưng không ngờ anh lại chán ghét cô ta đến thế. Dù sao thì có người đàn ông nào có thể chán ghét một người phụ nữ xinh đẹp được chứ? Lục Trình Dương có thể.

Trình Nhiễm xoay người, nhìn thấy Lục Trình Dương đóng cửa xe lại, chiếc xe nhanh chóng đi mất.

Hai mắt trống rỗng nhìn theo chiếc xe đã sớm không còn bóng dáng kia, một lúc sau, khóe miệng cô ta đột nhiên hiện ra một nụ cười vắn vẹo, cô ta đột nhiên muốn biết nếu như cô ta đụng đến người trong tim anh thì liệu anh có bóp chết cô ta hay không?

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

Chương 64

Lục Trình Dương ở thành phố S mấy ngày, việc xin thả cha Lục trước thời hạn không ngoài dự đoán đã bị bác bỏ, sức khỏe của cha Lục phục hồi tương đối tốt, biết Lục Trình Dương đang còn phải bôn ba vì chuyện phóng thích của mình thì liền khuyên như: “Đừng có lo lắng vì chuyện của bố nữa, cũng chỉ còn vài tháng nữa thôi mà, nháy mắt một cái liền qua.” Ông không hy vọng bởi vì chuyện này mà con trai lại đương đầu với Giang gia một lần nữa, Giang gia ở thành phố S có căn cơ sâu đậm, dường như là không có người nào dám đối nghịch, ai cũng phải nhìn sắc mặt của bọn họ.

“Vâng, con biết rồi.” Mặc dù Lục Trình Dương không phục nhưng bây giờ quả thật không có cách nào cả, mấy năm trước và cho đến tận bây giờ Giang gia đã thông đồng với quân ngục nên tất cả các thủ tục liên quan đến cha Lục đều bị giám sát hết sức chặt chẽ, “Bố, tối mai con phải về rồi, bố tự mình chú ý một chút, có chuyện gì thì bố cứ nói với Chu Minh, cậu ấy sẽ gọi báo cho con.” Chu Minh chính là người bạn học hồi cấp ba của Lục Trình Uy.

Ở thành phố B có nghi thức ký hợp đồng vào sáng thứ sáu nên tối thứ năm anh phải quay về.

Cha Lục gật đầu: “Con yên tâm đi, bố đâu phải là con nít chứ, con nên trở về giành nhiều thời gian cho Tiểu Tông và Tầm Tầm mới đúng.”

Lục Trình Dương gật đầu đáp ứng rồi dặn dò thêm mấy câu rồi mới rời đi.

Lúc đi ra bên ngoài anh lại nhìn thấy Trình Nhiễm, mấy ngày nay chỉ cần anh xuất hiện ở chỗ này là cô ta đều đợi ở bên ngoài nhưng không đến gần anh, Lục Trình Dương đều coi như không nhìn thấy cô ta.

Trình Nhiễm nhìn khuôn mặt lãnh khốc của Lục Trình Dương đi ngang qua cô ta thì biết một lần nữa anh đã coi cô ta là không khí rồi, nhếch môi cười tự giễu nhưng đột nhiên cô ta nhìn theo bóng lưng anh cười ra tiếng.

Có thể là do tiếng cười của cô ta quá đột ngột nên bước chân của Lục Trình Dương hơi ngừng lại nhưng anh cũng không quay đầu, tiếp tục bước về phía trước.

Lục Trình Dương sắp về nên Tô Tầm lái xe của anh đưa Tô Tiểu Tông đến sân bay đón. Đã một tuần rồi Tô Tiểu Tông không gặp bố nên cu cậu rất nhớ, muốn tối nay bỏ nấu đồ ăn ngon cho mình!

“Mẹ ơi, con hát cho mẹ nghe.” Tô Tiểu Tông ngồi trên ghế trẻ em, vui vẻ đong đưa cái chân.

“Được, con hát đi.” Tô Tầm cũng vui giống như Tô Tiểu Tông, cô cũng rất nhớ Lục Trình Dương.

“Bố ơi, bố sẽ hát ngôi sao nhỏ sao?” Tô Tiểu Tông vừa vỗ tay vừa hát một câu sau đó ngừng một lát; bởi vì đây là bài song ca nên sau vài giây, cu cậu lại mở miệng, “wonder what you are.”

“Trong nhà mình có một người rất mạnh mẽ, ba đầu sáu tay, đao thương bất nhập, người ấy có một bàn tay to, hay dắt mình đến trường.”

“Bố ơi chúng ta đi đâu thế, có bố con không sợ bất kỳ điều gì nữa ...”

Tô Tầm nghe con trai hát cảm thấy có chút buồn cười, rất ít khi con trai hát cả bài này; không phải là không thuộc lời mà Tiểu Tông chỉ hát phần lời của bạn nhỏ hát thôi, đến phần của người bố hát thì cu cậu dừng lại mấy giây sau đó lại hát tiếp nên nghe có vẻ không suông ...

“Mẹ ơi, con hát hay không?” Tô Tiểu Tông hát xong liền lấy hai bàn tay che mặt lại, nghiêm túc hỏi Tô Tầm.

“Hát rất hay.” Tô Tầm đang lái xe nên không thể quay đầu lại, chỉ khen con trai một câu.

Tô Tiểu Tông vui vẻ xoa mặt mình, cu cậu mong được hát cùng bố bài hát này.

Đến sân bay, sau khi đậu xe xong thì đã quá giờ Lục Trình Dương xuống máy bay nên Tô Tầm kéo tay nhỏ của Tô Tiểu Tông chạy tới, đúng lúc đó điện thoại đổ chuông, là Lục Trình Dương gọi, cô vội vã nhấn nút nhận: “Vâng?”

“Anh thấy hai người rồi, đứng yên ở đó đi.” Lục Trình Dương đứng ở chỗ cao cộng thêm ưu thế về chiều cao nên từ xa đã nhìn thấy cô kéo Tô Tiểu Tông chạy qua đám người. Tô Tiểu Tông chân ngắn, bị vấp một cái suýt chút nữa là té nên anh vội vàng bước tới vừa gọi điện cho cô.

“A ...” Tô Tầm quay đầu nhìn bốn phía, mới hơn tám giờ nhưng hôm nay sân bay rất đông người, ở bên ngoài còn tụ tập rất nhiều đám đông, còn có người giờ biểu diễn, hoa tươi và quà tặng. Tô Tầm nhìn một chút mới phát hiện ra mọi người tụ tập ở đây để đón một ngôi sao điện ảnh đang rất nổi tiếng.

Đám đông càng ngày càng chen chúc, những người mới vừa đứng phía sau đột nhiên hét lên rồi ào lên phía trước; Tô Tiểu Tông bị giật mình, vội vàng ôm chặt lấy đùi Tô Tầm, nói câu gì đó mà Tô Tầm nghe không rõ vì quá ồn.

Sợ Tô Tiểu Tông bị chen lấn xô đẩy nên Tô Tầm muốn bế con trai lên nhưng không ngờ vừa mới khom lưng liền bị người phía sau đụng phải, thân thể Tô Tầm lao đảo, suýt nữa thì ngã.

Tô Tiểu Tông quá bé nhỏ khi đứng trong đám người, nhìn những người lớn kia vừa hét chói tai vừa lao về phía trước thì quả thật cậu nhóc đã bị giật mình; có vài người vì muốn nhanh chóng nhìn thấy thần tượng nên căn bản không chú ý dưới chân đang có một đứa nhỏ nên vội vàng lao tới, có người đi giày cao gót giẫm một cái thật mạnh lên mu bàn chân của Tô Tiểu Tông. Tô Tiểu Tông đau đớn khóc thét lên, Tô Tầm vừa tức vừa giận, lớn tiếng la lên ‘không được chen lấn’ mấy lần nhưng không có ai để ý hoặc là trực tiếp bị người xô đẩy, cô chỉ có thể cố gắng hết sức để đẩy mấy người đó ra, sau đó dùng thân thể của mình để che chở cho Tô Tiểu Tông.

Lục Trình Dương nghe thấy tiếng khóc của Tô Tiểu Tông ở giữa đám đông; do quá nhiều người nên anh không nhìn thấy hai mẹ con, chỉ đành chen giữa đám người đi về phía trước, càng đến gần thì càng nghe được tiếng khóc rõ ràng. Sắc mặt Lục Trình Dương không khỏi đen lại, chân mày nhíu lại dùng sức đẩy đám người ra, giận dữ hét lên: “Không được chen lấn nữa! Các người đang chen ép một đứa bé đó có biết hay không?” Đám fan đang muốn chen lên phía trước để đi gặp thần tượng vừa nghe thấy anh hét lên như vậy liền đứng yên tại chỗ, rồi rít ngàng đầu nhìn người đàn ông cao lớn đang đứng trước mặt, không biết có ai đó đột nhiên la lên: “A, anh ấy chính là bố của đầu xoắn nhỏ! Mọi người có nhớ bài viết và ảnh chụp trước đây không?”

Trong đám đông có không ít người đã xem qua bài viết kia nên rất nhiều người nhanh chóng nhận ra nhưng lúc này sắc mặt của Lục Trình Dương có chút đáng sợ nên nhất thời không ai dám nói gì.

Lúc này không khí hơi yên tĩnh lại một chút thì có người mới phát hiện ra phía sau có tiếng con nít đang khóc.

“A ... là đầu xoắn nhỏ!”

“Hình như là có người giẫm trúng cậu bé rồi!”

Mọi người cũng không biết là ai giẫm nhưng chen lấn một đứa nhỏ, còn là một đứa nhỏ đáng yêu như vậy – lúc trước khi nhìn thấy ảnh chụp bọn họ đã rất thích đầu xoắn nhỏ - bây giờ với tình huống như thế này mọi người đều cảm thấy thẹn trong lòng, một cô gái trẻ tuổi nhỏ giọng nói: “Ngại quá, vừa rồi chúng tôi không để ý ...”

Mọi người tụ tập ở sân bay đều là vì muốn gặp thần tượng nên tất cả đều muốn chen lên phía trước để được gần thần tượng hơn, căn bản không có ai chú ý đến tình huống kể bên.

Sắc mặt Lục Trình Dương bình tĩnh, anh không nói gì, sai bước đi về phía Tô Tầm. Tô Tầm đang bế Tô Tiểu Tông, đang cúi đầu sờ vào đôi giày thể thao

nhỏ của con trai, cô định cởi giày của con trai ra thì trên vai đột nhiên trằm xuống; Tô Tầm ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Lục Trình Dương đã đến, trong nháy mắt sợ lo lắng trong lòng cô liền tan biến.

Lục Trình Dương cong khoe môi lên, một tay bế Tô Tiểu Tông, một tay ôm Tô Tầm.

Tô Tiểu Tông nâng bàn tay mập mập lên lau nước mắt, vừa nhìn thấy Lục Trình Dương thì liền ngừng khóc, nấc lên một cái: “Bố, bố ơi ...”

Loading...

Lục Trình Dương lau nước mắt cho Tô Tiểu Tông, cúi đầu hôn lên mắt con trai một cái rồi nhỏ giọng hỏi: “Đau ở đâu?”

“Chân ...” Tô Tiểu Tông chỉ vào cái chân của mình rồi lập tức ôm chặt cái cổ của bố, cu cậu đến đây là để đón bố; mặc dù vừa rồi bị dọa sợ, bị giẫm chân rất đau nhưng khi nhìn thấy bố thì cu cậu cũng rất vui vẻ.

Tô Tầm cẩn thận cởi giày và tất của con trai ra, bàn chân vốn mập mập bây giờ bị sưng lên đỏ au, ở giữa bàn chân đặc biệt nghiêm trọng, vừa nhìn thì biết là do giày cao gót giẫm lên, xem ra rất đau. Tô Tầm đau lòng, cảm thấy áy náy tự trách: “Xin lỗi bảo bối, mẹ không bảo vệ được con ...”

“Không đau, không đau!” Tô Tiểu Tông vội vàng lắc đầu, vươn tay sờ lên mặt Tô Tầm, giọng nói mang theo âm mũi nghiêm túc nói: “Mẹ là tốt nhất ...”

Bàn tay ấm áp của Lục Trình Dương áp lên gò má Tô Tầm, sửa sang lại tóc tai bị rối mù do bị chen lấn, nhỏ giọng nói: “Anh không nên để cho hai mẹ con đến đón anh, sau này ngoan ngoãn ở nhà chờ anh là được rồi.” Nhìn đáng vẻ ủy khuất tự trách của cô khiến chân mày Lục Trình Dương nhíu lại sâu hơn, con trai lại bị thương như vậy nên anh cảm thấy rất đau lòng.

“Không được đâu ...” Tô Tiểu Tông nhỏ giọng phản đối.

“Việc xảy ra hôm nay là ngoài ý muốn ... không phải mỗi ngày đều có tình huống như thế này ...” Tô Tầm cũng nhỏ giọng thanh minh, “Lần sau em cẩn thận một chút là được mà.”

“Không có lần sau.” Lục Trình Dương bác bỏ không có một chút lưu tình nào, một tay bế con trai một tay dắt Tô Tầm đi về bãi đậu xe.

Về đến nhà, Lục Trình Dương lấy hòm thuốc ra bôi thuốc cho Tô Tiểu Tông, cu cậu ngồi trong lòng Tô Tầm, nghiêm túc cúi đầu nhìn chân nhỏ của mình, sau đó mặt mũi liền nhăn lại, thật là đau mà ...

Lục Trình Dương cảm bàn chân bị thương của Tô Tiểu Tông ở trong tay mình, chân của con trai rất mềm mại, để trong lòng bàn tay chỉ bé con con.

Tô Tiểu Tông vốn đang nhướn mày, đột nhiên có chút kinh ngạc nói: “Bố ơi, tay bố thật là lớn nha, chân con ... nhỏ ...” Nói xong thì lấy đệm thịt ở đầu ngón chân cọ cọ, cảm thấy có chút thú vị nên cu cậu cười vang.

Tô Tầm nhìn thoáng qua, bàn tay của Lục Trình Dương vừa rộng vừa dài, đừng nói là chân nhỏ của Tô Tiểu Tông, ngay cả khi chân của cô bị anh nắm trong tay nhìn cũng rất nhỏ ...

“Không đau nữa?” Lục Trình Dương nhìn thấy con trai cười thì nhịn không được véo mũi của cu cậu một cái.

Tô Tiểu Tông lắc đầu tránh cái tay của bố, ngón trỏ và ngón cái xoa vào nhau, bày tỏ: “Còn hơi đau một chút ...”

Sưng to như vậy không đau mới là lạ, Lục Trình Dương cúi đầu xoa thuốc cho con trai.

Bôi thuốc xong Lục Trình Dương đưa Tô Tiểu Tông đi tắm, Tô Tầm đi vào bếp nấu mì cho anh.

Tô Tiểu Tông bị đau chân nên khi tắm được bố bế, tắm xong cũng được bố bế thẳng vào phòng bếp. Tô Tầm cũng nấu cho Tô Tiểu Tông một phần, hai cái chén một lớn một nhỏ được bày ở trên bàn.

Lục Trình Dương đặt Tô Tiểu Tông lên ghế, trước mặt cu cậu là cái chén nhỏ: “Ăn xong, đánh răng rồi đi ngủ.”

“Bố ơi!” Tô Tiểu Tông có chút lăm lăm nhìn Lục Trình Dương, nói rõ ràng: “Bố ơi, bố dứt cho con ăn nha.”

Lục Trình Dương: “... Tô Tiểu Tông, con mấy tuổi rồi?”

Tô Tiểu Tông chớp mắt mấy cái: “Bốn tuổi rưỡi rồi nhưng mà chân con đau, muốn bố dứt cơ ...”

Tô Tầm: “...” Tô Tiểu Tông biết lăm lăm như vậy từ khi nào chứ?

Đau chân chứ không phải đau tay! Lục Trình Dương vốn không muốn để ý đến con trai nhưng hôm nay thấy con trai vui vẻ như vậy đi đón mình, còn bị người ta giẫm trúng chân nữa nên anh cảm thấy, bẻ chén lên bắt đầu dứt cho con trai ăn. Tô Tiểu Tông há to miệng, ngậm lấy sợi mì hút vào trong miệng, ăn một cách vui vẻ và thỏa mãn.

“Dứt cho anh.” Lục Trình Dương đột nhiên quay đầu nhìn Tô Tầm đang ngồi đối diện nhìn hai bố con anh.

“... Anh cũng không phải là con nít.” Tô Tầm bị đáng vẻ mặt dày của anh làm cho sợ hãi, cô lườm anh một cái, cô vẫn ngồi yên không động đậy.

“Anh cũng đói vậy, từ xế chiều đến giờ vẫn chưa ăn uống gì cả.” Lục Trình Dương vừa cho con trai ăn vừa mở to mắt nhìn vào chén lớn, “Đói lắm rồi.”

Tô Tiểu Tông đang ăn mì vừa nghe thấy bố nói vậy thì vội vàng đưa tay ra muốn cầm lấy chén nhỏ của mình: “Bố ơi, con tự mình ăn ... không cần bố dứt nữa ...”

Tô Tầm hất cái cầm lên nhìn anh cười, lập tức đứng dậy: “Em đi tắm đây, hai bố con cứ từ từ ăn, ăn xong nhớ rửa chén và rửa nồi đó.”

Ánh mắt Lục Trình Dương sâu thẳm nhìn theo bóng lưng của cô.

Sau khi Tô Tiểu Tông ngủ thì Tô Tầm liền bị Lục Trình Dương bế đến phòng cho khách, đề lên thân thể mềm mại của cô, hôn một cái lên cổ cô. Trong bóng tối, các giác quan nhạy cảm hơn so với bình thường, Tô Tầm ở dưới người anh rất nhanh đã tan thành một vũng nước, giọng nói của anh trầm thấp: “Nhớ anh không?”

Tính ám hiệu của câu nói này quá mạnh, cô nín thở không nói lời nào, bất chợt Tô Tầm bị anh cắn một cái, thân thể run rẩy nhưng cô vẫn mím môi không nói, nếu cô mở miệng nói ra thì anh sẽ không không chế được ...

Lục Trình Dương cúi đầu nói: “Anh nhớ em.”

Tô Tầm không dứt mì cho anh ăn nhưng lại dâng bản thân mình đến tận miệng anh. Bây giờ cô mới phát hiện ra anh còn có thể mang thù như vậy ...

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44

chương 65

Vốn Lục Trình Dương định ký hợp đồng xong sẽ tới thành phố S một chuyến nhưng sáng hôm sau vết thương trên chân Tô Tiểu Tông sưng hơn rất nhiều nên Tô Tầm không yên tâm, xin nghỉ dẫn con trai đến bệnh viện kiểm tra.

Sau khi ký hợp đồng xong lúc mười một giờ trưa, Lục Trình Dương trực tiếp đi đến bệnh viện đón người, tiểu gia hỏa đang bị thương được Tô Tầm dắt tay nhảy lò cò về phía anh, xem ra cu cậu rất vui vẻ: “Bố ơi!”

Lục Trình Dương khom lưng bế Tô Tiểu Tông lên, nhìn vào chân con trai rồi hỏi Tô Tầm “Không có việc gì chứ?”

Tô Tầm lắc đầu: “May là không bị thương đến xương cốt, chỉ bị sưng thôi, mấy ngày nữa sẽ hết.”

Tô Tiểu Tông quơ quơ cái chân nhỏ đang bị thương của mình, có chút kiêu ngạo nói: “Bố ơi, mẹ nói con đã lớn rồi nên không bế nổi con nữa.”

“Là do con tăng cân.” Lục Trình Dương không chút lưu tình nói ra sự thật, ngón tay chọc nhẹ vào ót của cậu nhóc. Thật ra Tô Tiểu Tông vốn không mập nhưng sau khi anh trở lại thì quả thật cu cậu đã cao và nặng lên không ít, so sánh với những đứa nhỏ khác thì cũng không hẳn là mập.

“Con cũng cao lên rồi mà!” Tiểu gia hỏa bị thương ở chân không phục hất cằm lên.

“Đúng vậy, cao lên hai cm.” Lục Trình Dương nhéo lên khuôn mặt mềm nhũn của con trai, thuận theo ý của cu cậu khen một câu, đầu xoắn nhỏ vì cao lên được hai cm kiêu ngạo nằm trên vai của Lục Trình Dương.

Trên đường về, Tô Tầm dùng di động lên mạng, thấy lượng tìm kiếm ngôi sao điện ảnh tối qua được mọi người ra sân bay đón đứng đầu bảng, Tô Tầm mở ra xem thì cũng thấy hình bọn họ ... Tìm kiếm nhiều nhất chính là mấy tấm ảnh chụp Tô Tiểu Tông đang khóc, ảnh Tô Tầm cời giày cu cậu ra kiểm tra vết thương trên chân, ánh sáng ở sân bay rất tốt nên chất lượng ảnh chụp rất rõ nét, chỉ cần liếc mắt liền nhìn thấy vết thương sưng đỏ trên chân đứa nhỏ. Bên cạnh đó còn có ảnh chụp một bên mặt của Lục Trình Dương khi anh bế Tô Tiểu Tông, cùng với bóng lưng một tay Lục Trình Dương bế con trai một tay dắt Tô Tầm rồi đi; ngay cả bài viết thanh minh trước kia cũng được lôi ra nên nhất thời cả nhà bọn họ có lượng tìm kiếm ngang ngửa với ngôi sao điện ảnh kia.

Nguyên nhân là do vị ngôi sao điện ảnh kia biết được tối hôm qua có một người bạn nhỏ vì mình mà bị thương nên đăng một bài viết lên trang blog của mình, nội dung đại khái là hy vọng sau này các fan không cần đến sân bay đón mình nữa, vừa tốn thời gian vừa lo lắng sẽ có người bị thương. Nghe nói lần này là mọi người chen chúc xô đẩy nhau nên giẫm lên chân một người bạn nhỏ vì thế anh cảm thấy cực kỳ áy náy, gửi lời xin lỗi đến người bạn nhỏ và gia đình của người bạn nhỏ ấy.

Lúc trước mọi người đã khắc sâu bài viết thanh minh của Lục Trình Dương, trên mạng cũng rất náo nhiệt; mặc dù sau này anh đã xóa bài viết kia rồi nhưng vẫn có người lưu lại, bây giờ lại tung lên mạng một lần nữa nên càng ngày càng có nhiều bình luận, không ít người bày tỏ muốn đến thăm đầu xoắn

nhỏ.

Không thể chống cự lại đầu xoắn nhỏ: So với XXX thì càng thích đầu xoắn nhỏ và bố của bé hơn ... đừng đánh tôi!

Mặt quá to nên không muốn nhìn: Nhìn thấy đầu xoắn nhỏ khóc làm trái tim tôi tan nát ... F*ck! Kẽ nào đi giày cao gót giẫm ác như vậy chứ? Thật là bức mình mà! Vết thương còn trầm trọng như thế kia nữa chứ! Em gái giảm cân đi! Thật là thương đầu xoắn nhỏ mà, để chị lau nước mắt cho em (chảy nước miếng).

Tôi cũng muốn sinh một đầu xoắn nhỏ như vậy: Thật là tức mà! Các chị em, tránh làm người khác bị thương thì các chị em nên giảm cân đi, thương đầu xoắn nhỏ của tôi quá ...

Mỗi ngày một chuyện phiền não: Tổ chức đi thăm đầu xoắn nhỏ đi nhưng sườn mặt của bố đầu xoắn nhỏ nhìn rất nghiêm túc lạnh lùng làm cho tôi hơi chùn bước! Nhưng mà về mặt của soái ca ... tôi muốn trở thành fan của cả nhà bọn họ!

...

Bởi vậy mới dẫn tới đề tài tìm kiếm nhiều nhất là “Giày cao gót giẫm người” – các chị em, hy vọng mọi người không lặp lại việc giẫm người khác bị thương như thế này nữa nên từ hôm nay bắt đầu giảm cân đi, đỡ phải một ngày nào đó ở trên tàu điện ngầm lại giẫm người khác thành như vậy, Tô Tiểu Tông bị giẫm khiến chân nhỏ bị sưng đỏ hết cả lên rồi ...

Lúc vừa mới thấy hình của nhà mình trên mạng thì Tô Tầm rất tức giận, không có sự đồng ý của bọn họ mà dám tung hình lên mạng rồi; như thế là không tôn trọng bọn họ. Nhưng khi nhìn thấy những người trên mạng bình luận rất vui vẻ, còn có những bình luận rất ấm áp thì cảm giác tức giận cũng dần tan biến.

Sau khi Lục Trình Dương dừng xe thì nghiêng đầu nhìn cô: “Xem gì mà mê mẩn vậy?”

Tô Tầm đưa di động cho anh: “Tự anh xem đi.” Hy vọng những người trên mạng sẽ không tổ chức thành đoàn đến thăm Tô Tiểu Tông thật.

Lục Trình Dương cầm lấy di động, càng xem thì chân mày anh càng nhíu chặt, sắc mặt cũng trầm xuống. Tô Tầm im lặng chờ anh nói chuyện ví dụ như chuyện này nên xử lý thế nào? Chờ một thời gian cho chủ đề này hạ nhiệt xuống? Hoặc là liên lạc với người đăng bài để gỡ bỏ?

Vài phút sau, sắc mặt của Lục Trình Dương đã khôi phục lại bình thường, trả điện thoại lại cho Tô Tầm rồi nhàn nhạt nói: “Về nhà trước đã, đến giờ hai mẹ con nên ăn cơm trưa rồi.”

Tô Tầm nhìn đồng hồ, quả thật đã đến thời gian ăn trưa nhưng mà ... Lục tiên sinh à, không phải là anh nên có một chút ý kiến hay sao? Anh cảm thấy cô và Tô Tiểu Tông ăn cơm trưa đúng giờ quan trọng hơn sao? Tô Tầm nhìn không được hỏi: “Có phải là anh không thêm đề ý đến chuyện này hay không?”

Lục Trình Dương mở cửa xuống xe, đi vòng qua bên kia mở cửa cho Tô Tầm, hai tay chống lên cửa phụ, con ngươi đen nhìn cô trên tức: “Đương nhiên không phải rồi nhưng bây giờ trước hết phải cho em ăn no bụng đã rồi tính sau, anh vừa mới nghe thấy bụng em sôi đó.”

“...” Tô Tầm đỏ mặt, đẩy anh ra rồi bước xuống xe.

Lục Trình Dương cười nhẹ một tiếng, bế Tô Tiểu Tông từ ghế ngồi trẻ em phía sau ra. Tô Tiểu Tông đề ý lúc này bố mẹ chỉ chăm chú nhìn điện thoại mà không đề ý đến mình nên cu cậu rất tò mò muốn biết hai người đã xem cái gì nên lách qua lách lại ở trong lòng Lục Trình Dương nói với Tô Tầm: “Mẹ ơi, mẹ đang xem gì vậy, con cũng muốn xem ...”

Tô Tầm mấp máy môi nói: “Đang xem ảnh chụp.”

“Con có thể xem được không?” Tô Tiểu Tông mong chờ nhìn di động trong tay Tô Tầm nhưng liền bị Lục Trình Dương vỗ vào cái mông nhỏ: “Còn lộn xộn nữa thì bố sẽ để cho con nhảy lò cò về nhà đó.”

“...” Tô Tiểu Tông vội vàng ôm chặt cổ Lục Trình Dương, bé không muốn nhảy lò cò về nhà đâu!

“...” Tô Tầm đồng tình nhìn về phía Tô Tiểu Tông, lúc trước cô còn lo lắng rằng Lục Trình Dương quá nuông chiều con trai nhưng bây giờ cô cảm thấy điều cô lo lắng hoàn toàn là dư thừa.

Tô Tiểu Tông nằm ở trên đầu vai Lục Trình Dương nhìn cô. Tô Tầm mở album hình trong điện thoại ra, mở hình tối hôm qua Lục Trình Dương bôi thuốc và đút mì cho Tô Tiểu Tông: “Cho con xem này.”

“Mẹ là tốt nhất!” Tô Tiểu Tông vội vàng cầm lấy di động, vui vẻ nhìn vào màn hình, cu cậu lập tức cao hứng kêu lên: “A, là hình của con và bố.”

Loading...

Lục Trình Dương cho rằng Tô Tầm cho con trai xem ảnh chụp trên mạng nên nghiêng đầu nhìn cô một cái. Tô Tầm sợ anh biết là cô đã chụp anh nên nhỏ giọng thúc giục Tô Tiểu Tông: “Xem xong thì trả điện thoại lại cho mẹ, mẹ muốn gọi điện thoại.”

“Vâng ạ.” Tô Tiểu Tông gật đầu, điện thoại trong tay đột nhiên đổ chuông, cu cậu hưng phấn nhìn Tô Tầm: “Mẹ ơi, là cậu gọi.”

Tô Tầm cầm lấy điện thoại: “Vâng?” Phỏng đoán là Tô Thập đã nhìn thấy những hình ảnh kia trên mạng rồi.

Quả nhiên ngay câu đầu tiên Tô Thập đã hỏi: “Đầu xoắn nhỏ không sao chứ?”

“Không sao, mới đưa cu cậu từ bệnh viện về, mấy ngày nữa là ổn rồi.”

“Buổi tối anh và Cần Cần đến thăm cậu nhóc một chút.”

“Vâng...”

Cúp điện thoại, Tô Tầm đưa điện thoại lại cho Tô Tiểu Tông, nói cho con trai biết: “Tối nay cậu sẽ đến thăm con.”

Mắt Tô Tiểu Tông sáng lên, cười rất vui vẻ: “Thật sao ạ? Con rất nhớ cậu.” Mấy ngày rồi bé chưa gặp cậu.

Đối với Tô Tiểu Tông mà nói thì Tô Thập không chỉ đơn thuần là một người cậu. Trước kia lúc Lục Trình Dương chưa trở lại, Tô Tầm bận rộn công việc nên không có thời gian đi đón con trai thì đều là Tô Thập giúp cô. Nếu Tô Tầm bận đi công tác hoặc làm thêm giờ thì Tô Thập sẽ đón Tô Tiểu Tông về nhà mình chăm sóc. Tô Thập đối xử với Tô Tiểu Tông như là con ruột của mình vậy nên người Tô Tiểu Tông thích ý lại sau cô và Lục Trình Dương chính là Tô Thập.

“Thật.” Tô Tầm cười gật đầu.

Tô Tiểu Tông vui mừng vỗ tay, đúng lúc này thang máy đi lên nên điện thoại di động trên tay Tô Tiểu Tông đụng vào cánh cửa thang máy đang mở ra. Bàn tay của Tô Tiểu Tông rất nhỏ, không thể cầm chắc điện thoại được nên đột nhiên ‘păng’ một tiếng, điện thoại rơi xuống đất. Tô Tiểu Tông ngờ ngác nhìn điện thoại nằm yên trên mặt đất, màn hình đã có hai đường nứt.

Lục Trình Dương cúi đầu nhìn, trên màn hình là ảnh chụp anh đang cúi mặt cho Tô Tiểu Tông, hiển nhiên là được chụp trong tình huống anh không hề hay biết gì. Lục Trình Dương âm thầm nhìn Tô Tầm một cái, Tô Tầm cảm thấy mặt mình hơi nóng, khom lưng nhặt điện thoại lên. Anh là người đàn ông của cô, bố của con trai cô thì cô chụp mấy tấm ảnh có tính là gì chứ? Làm như cô giống như ăn trộm vậy đó ...

“Mẹ ơi, điện thoại bị con làm rơi bể rồi...” Tô Tiểu Tông nhướn mày lên nhìn chằm chằm vào điện thoại của Tô Tầm, bé làm hư điện thoại của mẹ rồi nên vừa sốt ruột vừa buồn rầu.

“Không sao đâu, mẹ biết không phải là con cố ý nên mẹ không trách con đâu.” Tô Tầm vuốt vết nứt trên màn hình, cái điện thoại này cô đã sử dụng được hai năm rồi, cũng đã bị rơi mấy lần nhưng không sao; có trách thì trách Lục Trình Dương quá cao ... Tô Tiểu Tông bị anh bế gục đầu vào đầu vai như vậy nên điện thoại từ độ cao kia rơi xuống đã anh dùng hy sinh ...

Thấy Tô Tiểu Tông vẫn còn nhướn mày lên thì Tô Tầm đưa tay xoa tóc con trai, nghiêm túc nói: “Mẹ không trách con thật mà.”

Đầu xoắn nhỏ mím cái miệng nhỏ lại, qua mấy giây mới hỏi tiếp: “Vậy bố...” Bố sẽ trách bé sao? Sẽ không cảm thấy bé không ngoan chứ ...

Lục Trình Dương bế Tô Tiểu Tông lên trước mặt mình, bàn tay nâng cái mông nhỏ của con trai lên để cho cậu nhóc đối diện với mình, làm hư một cái điện thoại không phải là chuyện lớn gì nhưng cho dù Tô Tiểu Tông không làm sai chuyện gì trước mặt anh thì cu cậu cũng sẽ lo lắng anh trách bé.

Tô Tiểu Tông ngửa đầu nhìn Lục Trình Dương, anh đưa tay véo cái cằm nhỏ của con trai: “Bố cũng không trách con.”

“Thật sao ạ?” Lông mày nhỏ bé của Tô Tiểu Tông cuối cùng cũng giãn ra, mắt mở to nhìn Lục Trình Dương.

Thấy con trai có vẻ còn chưa tin nên Lục Trình Dương cúi đầu hôn lên trán bé: “Không trách con thật mà nhưng lần sau con phải cẩn thận một chút.”

Thấy bố hôn mình nên Tô Tiểu Tông vui vẻ đưa tay xoa mặt, sau đó toàn bộ gương mặt nhỏ nhấn cọ vào trong lồng ngực rộng rãi của bố, ngoan ngoãn trả lời: “Vâng ạ.”

Ăn bữa trưa đơn giản xong, Tô Tầm chơi với Tô Tiểu Tông một chút, Lục Trình Dương từ trong phòng bếp đi ra: “Anh phải quay lại công ty, buổi tối còn có một bữa tiệc xã giao nữa nên sẽ về khá muộn. Để anh trai em đưa hai người ra ngoài ăn cơm hay là anh gọi đồ ăn cho hai người?”

Tô Tầm cảm thấy Lục Trình Dương có chút chiều hư cô rồi. Tại sao anh lại nghĩ khi anh không có nhà thì cô sẽ không nấu cơm mà ăn cơm ở bên ngoài chứ? Mặc dù tài nấu nướng của cô thua xa anh nhưng dù gì thì cô cũng đã tự mình nấu cơm nuôi Tô Tiểu Tông trong mấy năm mà ...

“Anh không cần phải lo lắng, em cũng không phải là con nít mà.” Tô Tầm đứng dậy đẩy anh ra ngoài cửa: “Mau đến công ty kiếm tiền đi.”

Lục Trình Dương bật cười, cầm lấy tay cô, cúi đầu hôn cô một cái: “Yên tâm đi, bây giờ anh có khả năng nuôi hai mẹ con mà, sẽ không để cho hai người đi theo anh chịu khổ đâu.”

Rõ ràng cô không có ý này, rút tay ra khỏi tay anh, cố ý nói: “Vậy thì anh mau đi đi.”

Lục Trình Dương đi rồi, sau khi Tô Tầm dỗ Tô Tiểu Tông ngủ trưa thì đi vào thư phòng dùng máy tính của Lục Trình Dương làm việc. Gần đây công ty tiếp nhận không ít dự án quảng cáo nên dạo này cô rất bận; hôm nay cô lại xin nghỉ nên phòng chừng mấy hôm nữa cô sẽ phải làm thêm giờ.

Bữa tiệc xã giao tối nay rất đơn giản do đối phương không uống rượu cũng không thích đi nhiều chỗ. Việc hợp tác chỉ cần nhìn vào thực lực của công ty đối phương, không cần phải hòa vào đón ý đối phương nên việc hợp tác không có vấn đề gì.

Hơn tám giờ Lục Trình Dương kết thúc bữa tiệc, sớm hơn so với dự tính rất nhiều nên anh không trực tiếp về nhà mà đi mua cho Tô Tầm cái điện thoại giống của anh đang dùng; điểm khác nhau là cái của anh màu đen còn cái của Tô Tầm là màu trắng.

Lúc lấy xe ở bãi đậu xe thì đột nhiên anh cảm thấy sau lưng có một ánh mắt mãnh liệt đang nhìn mình, anh xoay người nhìn lại thì thấy một bóng lưng quen thuộc đi giày cao gót nhanh chóng mở cửa xe ngồi vào ghế lái, chiếc xe Ferrari màu đỏ lao ra ngoài rất nhanh.

Lông mày Lục Trình Dương nhăn lại thật sâu, con người đen kịt nhìn chăm chăm vào chiếc xe đã không còn bóng dáng phía trước, qua một lúc anh mới lên xe lái xe rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45

Chương 66

Mở cửa nhà ra, phòng khách đang sáng đèn nhưng không có người, Lục Trình Dương tìm thấy Tô Tầm ở phòng cho trẻ, Tô Tiểu Tông giống như là vừa mới ngủ, trong giấc mơ còn đưa tay lên xoa mặt. Tô Tầm ngẩng đầu nhìn anh, đứng lên nói nhỏ: “Con vừa mới ngủ.”

“Ừ.” Lục Trình Dương nhỏ giọng đáp lại, dắt tay cô đi ra ngoài, thuận tiện đóng cửa phòng lại, cúi đầu cười nhìn cô: “Sao hôm nay tiểu tử này lại ngoan như vậy chứ, ngủ một mình sao?”

“Tướng ngủ của con không ngoan, em sợ buổi tối đụng phải chân con nên để con ngủ một mình.” Tô Tầm thấy trong mắt Lục Trình Dương có ý cười thì vội vàng giải thích, “Em sợ đụng phải chân con nên mới để con ngủ một mình, anh, anh đừng có hiểu lầm...” Nói xong thì Tô Tầm cảm thấy càng tỏ càng đen ... còn không bằng không nói gì ...

Trước đó Tô Tiểu Tông còn muốn ngủ cùng bố mẹ, cô thuận miệng hỏi: “Buổi tối không may mẹ đụng trúng chân con thì sao?”

Tô Tiểu Tông vừa nghe vậy thì lập tức nhìn vào bàn chân nhỏ đang sưng tấy của mình, kiên định nói: “Vậy con ngủ một mình.”

Lục Trình Dương chỉ cười nhưng không nói gì, vuốt tóc Tô Tầm rồi dắt tay cô ngồi xuống sofa, nhét di động vừa mới mua vào tay cô: “Nhìn xem có thích hay không?”

Tô Tầm cầm hộp điện thoại ngăn người một chút rồi nhìn anh: “Anh mua điện thoại cho em sao?”

“Ừ, nếu không em đang cầm trên tay cái gì vậy?” Lục Trình Dương cười, “Lấy điện thoại cũ ra đây cho anh.”

“Vâng...” Tô Tầm chu miệng lên chạy vào thư phòng lấy cái điện thoại cũ, lúc quay lưng về phía Lục Trình Dương thì khóe miệng cô không tự chủ cong lên.

Đưa điện thoại cũ cho anh rồi Tô Tầm mới mở hộp điện thoại ra, bên trong là một cái điện thoại màu trắng y như kiểu của anh.

Lục Trình Dương tháo sim ra lắp vào điện thoại mới, giúp cô cài đặt các ứng dụng. Tô Tầm ngồi ở bên cạnh nhìn, chợt thấy anh cài một ứng dụng mà cô không biết thì nhin không được hỏi: “Cái này là phần mềm máy tính sao? Em không biết sử dụng.”

“Đây là phần mềm định vị.” Lục Trình Dương cầm lấy điện thoại của mình thiết lập định vị với điện thoại của Tô Tầm.

Tô Tầm có chút mơ hồ: “Em cũng không phải là con nít, cái cái này làm gì chứ...” Anh coi cô là Tô Tiểu Tông sao? Hay là anh không tin cô, muốn bắt ngờ kiểm tra cô?

Lục Trình Dương nhớ tới người mình đã thấy ở bãi đậu xe, cùng với tiếng cười rộn người của cô ta ở thành phố S nên anh cảm thấy có chút lo lắng. Trình Nhiễm là một người cố chấp đến cực đoan, anh không đoán được cô ta sẽ làm ra chuyện gì; trực giác nói cho anh biết, nếu như cô ta muốn làm tổn thương người bên cạnh anh thì Tô Tầm có nguy cơ gặp nguy hiểm cao nhất.

Anh không thể thời thời khắc khắc ở bên cạnh cô được, cũng không thể nào hạn chế tự do của cô, bắt cô ở nhà không cho đi làm được.

Chống lại đôi mắt nghi hoặc của Tô Tầm, Lục Trình Dương nghiêng người ôm lấy cô, nhìn cô nghiêm túc nói: “Tầm Tầm, tối nay anh đã nhìn thấy Trình Nhiễm, anh sợ cô ta lại gây ra chuyện gì làm tổn hại đến em. Nếu như cô ta đến tìm em thì em phải nói cho anh biết ngay, sau đó cách xa cô ta một chút, biết chưa?”

Tô Tầm rất ít khi thấy vẻ mặt nghiêm túc như vậy của Lục Trình Dương, cô gật đầu dưới cái nhìn thâm trầm của anh: “Vâng...” Cô vốn muốn nói anh không cần quá lo lắng, Trình Nhiễm sẽ không thể nào xuất hiện trước mặt cô nữa. Sau khi cô biết rõ chuyện năm đó đơn thuần chỉ là hiểu lầm thì không thấy Trình Nhiễm đâu nữa; cho dù cô ta có đứng trước mặt cô thì cô cũng sẽ không thêm để ý đến.

Lục Trình Dương vẫn không yên lòng, anh cho người điều tra tình hình gần đây của Trình Nhiễm. Trước mắt cô ta đang ở trong một khách sạn năm sao cao cấp, mỗi tối cô ta đều ở trong khách sạn, không có hành động gì khác thường.

...

Sáng thứ Hai, Lục Trình Dương và Tô Tầm đưa Tô Tiểu Tông đi nhà trẻ. Tô Tiểu Tông được Tô Tầm bế vào cửa, đúng lúc Chu Minh Thần cũng vừa đến, cậu nhóc chạy đến quan tâm hỏi: “Tô Tiểu Tông, bạn không sao chứ?” Cậu nhóc cúi đầu nhìn bàn chân đi dép của Tô Tiểu Tông, “Chân bạn sưng lên nhìn thật béo nha! Rất đau có phải không?”

Tô Tầm bị câu ‘Chân bạn sưng lên nhìn thật béo nha!’ chọc cười, đôi khi trẻ nhỏ nói ra những từ ngữ thật đáng yêu.

Tô Tiểu Tông dùng cảm khoát tay: “Không sao, chỉ là không tiện đi lại mà thôi.”

Tô Tầm cười bất đắc dĩ, con trai rất lạc quan nha. Để Tô Tiểu Tông đứng xuống, Tô Tầm ngồi xổm trước mặt hai người bạn nhỏ, mỉm cười nhìn Chu Minh Thần: “Tiểu Minh Thần để ý Tô Tiểu Tông một chút có được không nào? Bạn đi lại không tiện nên cháu đỡ bạn được không?”

Chu Minh Thần gật đầu thật mạnh, nói rõ ràng: “Được ạ, di yên tâm đi.” Nói xong cậu nhóc còn vỗ vỗ vào bộ ngực nhỏ làm bảo đảm.

Tô Tầm sờ mái tóc mềm mại của cậu nhóc: “Cảm ơn cháu.”

Sau khi nói vài lời với cô giáo Trương, Tô Tầm đưa thuốc mà Tô Tiểu Tông cần phải thoa cho cô giáo, nhìn Chu Minh Thần đỡ Tô Tiểu Tông từ từ đi vào lớp học xong mới rời đi.

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Sau khi Tô Tầm lên xe thì thúc giục. Buổi sáng bởi vì Tô Tiểu Tông nên chậm trễ một chút, cô sợ Lục Trình Dương sẽ trễ giờ đến công ty.

“Được.” Lục Trình Dương đạp chân ga lái xe ra ngoài, nghiêng đầu nhìn cô một cái, “Tầm Tầm, hay là anh mua cho em một chiếc xe.”

Lúc học đại học, anh đã đăng ký cho cô thi bằng lái; khi cầm được bằng lái xe thì cô cũng không dám lái xe ra đường. Bây giờ kỹ thuật lái xe của cô không tồi, anh không thể lúc nào cũng đưa cô đi làm được nên cô có thể tự mình lái xe, anh cũng đã xem qua xe rồi.

“A?” Tô Tầm có chút không theo kịp lời nói của anh, tối hôm trước vừa mới mua điện thoại cho cô, sáng hôm nay liền nói muốn mua xe cho cô rồi, lần sau cô phải là sẽ nói mua nhà hay không?

“Anh nói muốn mua cho em một chiếc xe, nếu anh bận việc thì em có thể tự mình lái.” Lục Trình Dương lặp lại một lần nữa, “Anh đã xem qua chiếc xe rồi, buổi trưa nếu em rảnh thì anh sẽ đến đón em đi xem, sau này em có muốn đi đâu cũng thuận tiện.”

Tô Tầm im lặng một lúc mới nói: “Sau đó trên xe sẽ cài thiết bị lần theo dấu vết đúng không?” Đột nhiên anh nói muốn mua xe cho cô thì cô chỉ có thể nghĩ đến điểm này. Có phải là anh lo lắng hơi thái quá rồi không? Dù thế nào đi nữa thì Trình Nhiễm cũng chỉ là một người phụ nữ, cô cũng sẽ không đi đến những nơi vắng người, Trình Nhiễm có thể làm gì cô chứ?

Khóe miệng Lục Trình Dương giật giật: “Lắp vào cũng tốt.”

Tô Tầm: “...”

Qua một lát cô nói: “Buổi trưa hôm nay em không có thời gian. Hôm trước em đã xin nghỉ rồi nên hôm nay sẽ rất bận, mấy ngày tới cũng sẽ như vậy, có thể buổi tối em sẽ phải làm thêm giờ.”

Lục Trình Dương gật đầu: “Buổi tối anh đến đón em.”

...

Mấy ngày nay Tô Tầm rất bận, buổi tối đều phải ở lại làm thêm. Trước đó mấy dự án quảng cáo mới ký bây giờ cũng đã bắt đầu bước vào giai đoạn quay phim chụp ảnh, trong đó có cả sản phẩm quảng cáo của Mục thị. Bởi vì khi còn làm ở Khải Sâm, Tô Tầm đã phụ trách sản phẩm quảng cáo của Mục thị nên cuối cùng ý tưởng của cô đã được chọn cho nên cô cần phải có mặt lúc tiến hành quay chụp.

Ăn trưa xong Tô Tầm đứng ở ven đường bắt xe, chờ một lúc cũng không thấy có chiếc xe nào; đúng lúc này điện thoại đổ chuông, Tô Tầm vừa đưa tay vào túi lấy điện thoại vừa nhìn ra đường xem có chiếc xe nào đi qua không; vừa thấy có một chiếc xe tới gần thì cô vội vàng vẫy tay, rất nhanh xe đã dừng lại ở trước mặt, Tô Tầm vội vàng mở cửa rồi khom người chui vào.

Điện thoại di động vẫn không ngừng đổ chuông, trong túi có quá nhiều đồ, có máy chụp hình, có máy tính xách tay, có các loại tài liệu nên nhất thời cô không sờ thấy điện thoại.

Đóng cửa xe, nói cho lái xe biết địa chỉ xong thì cô mới cúi đầu nghiêm túc tìm điện thoại trong túi, xe rất nhanh đã lái đi.

Thời gian quá lâu nên điện thoại đã ngừng đổ chuông, Tô Tầm vừa mới lấy được điện thoại ra thì chuông lại vang lên một lần nữa, cô nhìn lướt qua tên người gọi đến rồi nhanh chóng ấn nút trả lời: “Alo.”

Nghe thấy có tiếng còi xe nên Lục Trình Dương nhú mồm hỏi: “Em đang ở bên ngoài sao?”

Tô Tầm: “Vâng, dự án quảng cáo mới ký hôm nay bắt đầu quay chụp, em đi đến hiện trường nhìn một chút.”

“Bây giờ em đang ở đâu?” Lục Trình Dương vừa mới nghe cô phải đi ra ngoài liền cảm thấy không yên tâm.

“Em vừa mới lên taxi, lúc nào đến nơi em sẽ gọi cho anh.” Tô Tầm biết anh không yên tâm nhưng cô cảm thấy anh đã lo lắng thái quá rồi, cũng bảo vệ cô quá mức; mấy ngày nay anh đều đưa đi đón về, ngoài thời gian làm việc thì anh không rời cô nửa bước, “Ồ bên kia có rất nhiều người, anh không cần phải lo lắng đâu.”

“Nói địa chỉ cho anh biết.” Lục Trình Dương khẽ nhú mồm, giọng nói trầm thấp nghiêm túc, “Anh đi cùng với em, nếu không có vấn đề gì thì anh sẽ đưa em về.”

Tô Tầm vốn muốn từ chối nhưng suy nghĩ một chút vẫn nói ra địa chỉ cho anh biết.

Lục Trình Dương đang muốn nói chuyện tiếp thì có người gõ cửa, sau đó Tần Sâm đẩy cửa đi vào, trực tiếp đi đến sofa ngồi xuống, tiện tay ném văn kiện lên bàn, dáng vẻ hình như có chuyện muốn nói.

“Anh sẽ đến tìm em, tới nơi nhớ gọi cho anh.” Lục Trình Dương dặn dò vài câu rồi cúp điện thoại, đứng lên đi tới ngồi xuống trước mặt Tần Sâm, “Sao thế?”

Tần Sâm nhướn mày nhìn anh, nhàn nhạt nói: “Mình nói này Giám đốc Lục, mặc dù tối ưu hóa mạng lưới tìm kiếm là sáng kiến của cậu nhưng nói như thế nào thì mình cũng là nhà đầu tư lớn nhất đi? Một dự án quảng cáo lớn như vậy lại không để cho công ty mình được hưởng lợi mà lại giao quyền đại lý quảng cáo cho công ty của Lâm Đan, có phải là cậu đã không quá tỉnh táo hay không?”

Lục Trình Dương cười nhạt: “Người đầu tư là mình. Không phải chỉ là một trang web tìm kiếm thôi sao, mặc kệ mình làm cái gì thì người nắm lợi nhuận nhiều nhất là cậu, thế này còn không được sao?”

Tần Sâm ‘xùy’ một tiếng: “Thương nhân mà chê cơ hội kiếm được nhiều tiền sao?”

Khuôn mặt Lục Trình Dương trở nên tươi cười: “Không phải là mình không muốn bộ phận quảng cáo làm dự án này ... chỉ là bộ phận quảng cáo bên Khải Sâm không có sáng ý nào hay cả. Cậu biết năng lực làm việc của Lâm Đan rồi đấy, đưa cho cô ấy thì kết quả sẽ tốt hơn.” Chuyện này anh đã suy tính rất kỹ rồi, “Trước đó mình đã nói rồi, sau khi kết thúc dự án quảng cáo của Hoa Thụy, tìm được người thích hợp thì mình không làm chức giám đốc này nữa.”

“Ừ, nhưng mà cậu tìm được người thích hợp sao?” Tần Sâm hỏi ngược lại.

Lục Trình Dương đang cúi đầu kiểm tra vị trí của Tô Tầm, đốm nhỏ trên màn hình điện thoại đang di về đúng hướng địa chỉ mà cô đã nói, anh ngẩng đầu nhìn Tần Sâm một cái: “Tìm được rồi, để xem cô ấy có đồng ý hay không?”

“Tô Tầm?” Tần Sâm nhướn mày nói, trước khi từ chức Lâm Đan cũng đã đề cử Tô Tầm, nói là mặc dù thời gian cô làm ở Khải Sâm không lâu nhưng rất có thiên phú ở lĩnh vực này, năm ngoái cô cũng chính là người ký được nhiều dự án nhất. Tuy nhiên, lúc ấy Lục Trình Dương vào Khải Sâm, trong tay lại nắm được dự án quảng cáo bất động sản Hoa Thụy nên tạm thời để cho anh giữ chức Giám đốc. Điều Tần Sâm không ngờ là Tô Tầm lại là vợ cũ của Lục Trình Dương, cuối cùng cô ấy lại cũng nghỉ việc; sau đó Lâm Đan liền kéo người về phía mình. Lúc này theo ý của Lục Trình Dương là phải đoạt người trở lại sao?

Lục Trình Dương đang muốn nói chuyện thì chợt thấy đốm nhỏ trên màn hình điện thoại thay đổi phương hướng, sắc mặt anh liền thay đổi, lập tức gọi điện thoại cho Tô Tầm, trong điện thoại là giọng nói của nhân viên tổng đài: “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được ...”

Loading...

Gọi lại hai lần đều là như thế, Lục Trình Dương lại nhìn vào cái đốm đỏ đang từ từ di chuyển ...

“Mình phải đi ra ngoài một chuyến.”

Sắc mặt Lục Trình Dương hoàn toàn thay đổi, vội vàng đứng dậy, cầm lấy chìa khóa xe rồi lao ra khỏi phòng làm việc. Tần Sâm thấy sắc mặt của anh không tốt, biết rõ đã có chuyện xảy ra nên bước nhanh theo sau: “Đợi chút, mình đi với cậu.”

...

Sau khi cúp điện thoại Tô Tầm liền cúi đầu xem tài liệu cho đến khi xe đột nhiên lắc mạnh một cái, thân thể chao đảo thì cô mới ngẩng đầu lên, cau mày hỏi: “Sao thế?” Suy nghĩ đầu tiên của cô là xảy ra tai nạn giao thông.

“Không sao, chỉ va chạm nhẹ một cái mà thôi.” Mặc dù tài xế đã cố gắng đè thấp âm thanh nhưng Tô Tầm vẫn nghe ra là nữ. Lúc mới lên xe cô chỉ nhìn thoáng qua, thấy tài xế mang khẩu trang và đội mũ lưỡi trai, quần áo nam, ngay cả tóc cũng để ngắn nên nhìn từ phía sau, cô tưởng đó là một tài xế nam cao gầy.

Vừa rời xe lái lư mạnh như vậy là do đột ngột bẻ lái, bánh xe đụng vào ổ gà, tài xế phải nhấn mạnh ga xe nên bánh xe mới không bị lết vào, Tô Tầm nhìn ra ngoài cửa sổ, nghi ngờ nói: “Có phải là cô đi lầm đường rồi không?” Nơi này không giống như đường đi đến công viên Thiên Lam.

Giọng nói của nữ vẫn đề thấp xuống như cũ đáp lại: “Nghe đồng nghiệp nói phía trước xảy ra tai nạn giao thông rất nghiêm trọng nên tôi tạm thời đổi qua đường khác.” Sau khi quay đầu, chiếc xe nhanh chóng lao đi.

“Phải không?” Tô Tầm nhìn đồng hồ, đã qua hơn nửa tiếng rồi, đáng lẽ phải đến nơi rồi mới đúng.

“Đúng vậy, đi đường này có hơi xa một chút, xin lỗi vì đã làm trễ thời gian của cô.”

Tô Tầm khẽ nhíu mi, mặc dù tài xế đang nói xin lỗi nhưng cô không hề nghe ra một chút áy náy nào trong giọng nói của đối phương cả mà ngược lại khiến trong lòng cô dâng lên một cảm giác không thoải mái. Cái loại cảm giác không thoải mái đó càng ngày càng dâng cao theo tốc độ của chiếc xe, cô tự an ủi mình sẽ không có chuyện gì đâu, trên đường có rất nhiều xe đang lưu thông nhưng lòng bàn tay đã đổ đầy mồ hôi.

Tô Tầm lấy điện thoại ra định gọi cho Lục Trình Dương, đột nhiên cô nhìn vào cột sóng, hoàn toàn không có một chút tín hiệu nào ... Trên đường đi còn có các cửa hàng thì làm sao có thể không có tín hiệu được chứ? Trong đáy lòng Tô Tầm dâng lên một sự lo lắng bất an, cố gắng cường chế lo lắng trong đáy lòng xuống, cô trấn định nói: “Tôi không đi đến chỗ đó nữa, cô tắt xe vào lề cho tôi xuống.”

Đã đến tháng mười rồi, không cần mở điều hòa nữa nên lúc này lên xe cô đã hạ thấp cửa sổ xuống một nửa nhưng bây giờ trong xe hoàn toàn kín mít, tín hiệu điện thoại cũng không có ...

Đối phương làm như không nghe thấy lời nói của cô, tăng tốc quẹo xe về tay phải, chạy vào một con đường nhỏ. Thân thể Tô Tầm bị lay mạnh, trán đụng vào cửa xe, đầu đến đom đóm nổ đầy mắt; sau một trận điên đảo, hai tay Tô Tầm vội vàng vịn vào thành ghế phía trước, la lớn: “Dừng xe! Tôi bảo cô dừng lại cô có nghe hay không?!”

Trong lòng Tô Tầm càng ngày càng sợ hãi, mặc dù chiếc xe này là xe taxi nhưng lái xe tuyệt đối không phải là tài xế taxi; tài xế taxi sẽ không không để ý đến nguyện vọng của hành khách như vậy, bọn họ sợ bị trách cứ. Đằng này, đối phương lại hoàn toàn không để ý đến cô, tăng tốc xe rồi rẽ vào hẻm nhỏ ...

Tô Tầm vỗ vào cửa sổ xe nhưng không có kết quả, hai bên đường rất hẹp không có người qua lại; cô chỉ biết mình không thể cứ như vậy bị người lái xe này đưa đi mất. Nếu dừng xe ở chỗ này, cô lớn tiếng kêu lên thì người đi lại ngoài đường lớn có thể sẽ nghe thấy.

Đột nhiên Tô Tầm duỗi tay về phía trước, xuyên qua ghế lái đè cái mũ của tài xế xuống, che mắt của cô ta lại. Tài xế không ngờ Tô Tầm sẽ làm như vậy, kinh hãi la lên: “Cô làm cái gì vậy? Mau buông tay ra!” Một tay cô ta tóm lấy tay Tô Tầm, tay kia thì giữ tay lái, Tô Tầm nghe được giọng nói của tài xế thì ngăn người một chút nhưng càng không có ý buông tay. Tầm nhìn của Trình Nhiễm hoàn toàn bị che lại nên xe bị đụng mạnh vào tường, cô ta vội vàng đập thắng, chiếc xe hoàn toàn dừng lại.

Cổ tay Tô Tầm bị kẹt giữa hai ống sắt nên không thể nào xê dịch được, đầu tiên là thân thể bị kéo về phía sau, sau đó lại bị hất mạnh về phía trước. Sau một trận điên đảo như vậy thì trên cổ tay của cô truyền đến một cơn đau thấu xương, sắc mặt trắng bệch nhưng cô đã đạt được mục đích. Tô Tầm hít sâu một hơi, nhin đau rút tay ra đồng thời người ngồi ở ghế lái kéo khẩu trang ra, xoay mặt lại lườm Tô Tầm.

Quả nhiên là Trình Nhiễm, mái tóc vốn xoắn dài đã được cắt ngắn, một mái đầu tóc ngắn gọn gàng linh hoạt nhưng ánh mắt lại lạnh lùng nhìn Tô Tầm.

Tô Tầm không lên tiếng, đưa tay muốn mở cửa xe nhưng lại mở không được, lúc này cô mới nhìn Trình Nhiễm, trấn tĩnh nói: “Thả tôi xuống!”

“Cô cảm thấy có khả năng đó sao?” Trình Nhiễm cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên cô ta khởi động xe, nhanh chóng lái đi.

Đầu xe và bên trái xe đã bị hư tổn nặng nề, Tô Tầm không ngờ cô ta thể nhưng lại tiếp tục lái xe chạy đi, đang muốn đưa tay ngăn cô ta lại thì điện thoại đổ chuông.

Tô Tầm ngẩn người một chút, trong lòng cảm thấy rất mừng, nhất định là Lục Trình Dương gọi tới.

Điện thoại di động ... điện thoại di động ...

Không biết lúc này điện thoại bị rơi ở chỗ nào rồi, Tô Tầm xoay người tìm điện thoại, nhìn thấy trên màn hình điện thoại bị rơi ở dưới chỗ ngồi hiện lên một dãy số xa lạ thì cô cảm thấy có chút thất vọng nhưng vẫn rất nhanh tay chụp lấy.

Đại khái là do vừa nãy xe bị đụng mạnh nên thiết bị quỹ nhiễu tín hiệu điện thoại đã bị hư. Trình Nhiễm nghĩ rằng, lúc Tô Tầm chuẩn bị ấn nút trả lời thì lái xe đâm mạnh vào tường, thân xe bị rung lắc mạnh. Tô Tầm còn chưa kịp nói chuyện thì điện thoại di động một lần nữa rơi mất, thân thể của cô cũng chao đảo theo chiếc xe. Tô Tầm la lên một tiếng, đầu đập mạnh vào cửa sổ, sau một trận đau đầu hoa mắt thì cô liền mất đi ý thức ...

Lục Trình Dương vừa lái xe vừa nhìn cái đốm nhỏ trên điện thoại càng ngày càng xa, anh cho xe chạy nhanh theo hướng cái đốm đó kia. Tàn Sâm ngồi ở ghế phụ gọi điện cho Cao Nham, báo cậu ta báo cảnh sát dẫn người tới. Lục Trình Dương đọc một dãy số, trầm giọng nói: “Số điện thoại của Tô Tầm, cậu gọi cho cô ấy thử xem có liên lạc được không.”

Không bao lâu, cái đóm nhỏ kia đột nhiên dừng lại, Lục Trình Dương cho rằng Tô Tầm đã bị đưa đến nơi nên trái tim giống như bị người ta hung hăng bóp chặt, không thể nào thở nổi, hai tay anh nắm lấy tay lái thật chặt ...

Tần Sâm nghiêng đầu nhìn anh một cái: “Cậu bình tĩnh một chút.”

Lục Trình Dương mím môi mông của mình thật chặt, không nói gì, tốc độ xe vẫn như cũ lao đi, Tần Sâm đột nhiên nói: “Điện thoại đã kết nối được rồi.”

Lục Trình Dương vội vàng đoạt lấy di động của anh, vội vàng nói: “Tầm Tầm? Tầm Tầm, nói chuyện đi! Nghe thấy anh nói không? Tầm Tầm ...” Không có bất kỳ tiếng trả lời nào, đột nhiên bên kia truyền đến ‘âm’ một tiếng cùng với tiếng kêu sợ hãi, vừa nghe một cái anh liền nhận ra đó là giọng của Tô Tầm.

Sau đó liền không có bất kỳ âm thanh nào nữa.

Lục Trình Dương như muốn phát điên, gọi vài tiếng vào điện thoại cũng không thấy bất kỳ tiếng phản hồi nào; đột nhiên trong điện thoại truyền đến một tiếng cười lạnh lùng, sắc mặt Lục Trình Dương bỗng chốc thay đổi, nghiêm nghị nói: “Trình Nhiễm, có chuyện gì thì cô cứ nhắm vào tôi, thả cô ấy ra.”

Trình Nhiễm nhìn về phía Tô Tầm đã ngắt đi, cười lạnh: “Cô ta chỉ ngắt đi mà thôi, anh yên tâm đi, tôi chỉ muốn hoàn thành một việc mà thôi.”

Lục Trình Dương nói ngay lập tức: “Chuyện gì? Chỉ cần không làm tổn hại đến cô ấy thì chuyện gì tôi cũng đồng ý với cô.”

Trình Nhiễm im lặng một lát: “Vậy nếu em muốn anh cưới em thì sao?”

“Được.” Lục Trình Dương không hề do dự trả lời.

Trình Nhiễm cười to vài tiếng: “Nếu như trước đây thì có lẽ tôi sẽ tin nhưng bây giờ anh cảm thấy tôi còn tin lời nói của anh sao? Cho dù anh có giơ nhẫn quý trước mặt tôi thì tôi cũng sẽ không tin anh. Bây giờ, tôi chỉ muốn làm chuyện mà ... năm năm trước tôi đã ngăn chặn lại, chuyện này là do anh nợ tôi, cũng là do cô ta thiếu tôi, tôi muốn các người phải trả lại cho tôi, tôi muốn cho anh biết, hết lần này tới lần khác anh cũng không cứu được cô ta ...”

Năm năm trước ... một cảnh tượng nào đó lập tức hiện lên trong đầu. Lục Trình Dương đạp mạnh thắng xe lại, hoàn toàn nổi điên, hai mắt đỏ quạch, ngón tay nắm chặt điện thoại gần từng chữ một: “Trình Nhiễm! Cô điên à, lúc đầu tôi nên giết chết cô mới phải ...” Trái tim của anh giống như bị đâm từng nhát từng nhát một, máu tươi chảy đầm đìa. Cho đến tận bây giờ anh cũng chưa hề nghĩ tới năm đó anh liều chết bảo vệ Tô Tầm nhưng lại xảy ra một lần nữa vào năm năm sau ... Anh không dám nghĩ nếu như Tô Tầm rơi vào tuyệt cảnh như vậy ...

Trình Nhiễm làm như không nghe thấy lời anh nói, cười khê một tiếng rồi cúp điện thoại.

Vốn Trình Nhiễm muốn mở điện thoại của Tô Tầm ra nhưng di động có cài mật mã nên cô ta mở không được bèn quăng điện thoại đi; điện thoại lập tức bị vỡ, cô ta cũng đem sim phá hủy.

Vừa rồi bị đụng mạnh hai lần nên chân cô ta cũng bị thương nhưng dường như cô ta không thèm để ý, kéo một cái chân bị thương vào trong xe nhưng xe lại không thể khởi động được.

Mắng khê một câu, cô ta lấy điện thoại ra gọi, nơi này rất gần địa điểm cô ta cần tới.

...

Sau khi Tần Sâm lấy lại điện thoại trong tay Lục Trình Dương liền hỏi: “Sao rồi?”

Mắt Lục Trình Dương đỏ bừng, vội vàng phóng xe đi, từ trong đáy lòng anh chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như vậy, cổ họng giống như có gai, khàn khàn: “Cô ấy gặp nguy hiểm ... Trình Nhiễm ... Cao Nham bên kia thế nào rồi, đã đưa người đến chưa?”

Trước đó Cao Nham đã vận dụng quan hệ, cảnh sát khu vực đã sớm xuất phát nên bọn họ phải đến trước mới đúng. Nếu Trình Nhiễm ném điện thoại đi hoặc là phá hủy thì bọn họ sẽ khó mà tìm được người.

“Nên đến rồi.” Tần Sâm gọi điện cho Cao Nham.

Lục Trình Dương thấy cái đóm nhỏ trên màn hình điện thoại vẫn đứng yên một chỗ thì anh không biết liệu Tô Tầm có còn ở chỗ đó hay không nên chỉ có thể lý trí lái xe về hướng đó.

Cao Nham nói trong điện thoại: “Tôi đã đến bên này rồi, cảnh sát cũng đã xuất phát, chỉ cần người vẫn còn ở đó thì không có vấn đề gì cả.”

...

Tô Tầm tỉnh lại là do bị nước lạnh dội vào người, mở mắt ra mới phát hiện mình đang ở trong một căn phòng cũ kỹ mờ tối. Trình Nhiễm đang đứng ở trước mặt cô, tiện tay ném chậu nước đi, từ trên cao nhìn xuống Tô Tầm.

Tô Tầm cảm thấy đầu rất đau, tay cũng đau nhưng trên người lại lạnh buốt làm cho cô có chút phát run. Tô Tầm ngẩng đầu nhìn Trình Nhiễm, cô ta cũng

không tốt hơn bao nhiêu, trán cô ta cũng bị thương; Tô Tầm lạnh giọng hỏi: “Cô bắt tôi đến đây rốt cuộc là muốn làm gì?”

Trình Nhiễm không nói gì, khập khiễng đi ra phía sau ngòai xuống salon, cúi đầu nhìn tay mình rồi đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tô Tầm, cười có chút quỷ dị: “Tôi muốn làm chuyện mà năm năm trước tôi đã ngăn cản.”

Tô Tầm không hiểu: “Chuyện gì?”

Trình Nhiễm cười nhạo một tiếng, đi đến trước mặt Tô Tầm, nhìn chăm chăm vào gương mặt sạch sẽ, thanh tú của cô, hai mắt trong suốt sáng ngời, đáng vẻ y hệt như năm năm trước.

“Đúng là Lục Trình Dương yêu cô rất sâu đậm ... không muốn cho cô phải chịu chút ủy khuất hoặc tổn thương nào. Bây giờ cô đã tha thứ cho anh ta nên tôi cho là anh ta đã sớm nói rõ mọi chuyện với cô rồi chứ; không ngờ có một việc mà anh ta đòi này đều không muốn để cho cô biết. Tô Tầm, cô có biết mình may mắn cỡ nào hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Chương 67

Tô Tầm biết rõ có một số việc Lục Trình Dương không nói cho cô biết, cũng biết dù anh có nói ra thì cũng là tránh nặng tìm nhẹ nhưng cô cũng không truy hỏi đến cùng bởi vì cô biết rõ cho dù cô có hỏi thì anh cũng sẽ không nói ra.

Lục Trình Dương hy vọng cô không có gánh nặng trong lòng. Bất luận trong năm năm qua đã xảy ra những chuyện gì thì cũng đều là quá khứ rồi, sau khi anh trở về chỉ hy vọng cô có thể thoải mái vui vẻ sống cùng anh.

Tô Tầm không hiểu rốt cuộc là Trình Nhiễm muốn nói đến chuyện gì mà phải hao hết tâm tư để bắt cô đến đây; Tô Tầm chống một tay đứng lên nhìn Trình Nhiễm: “Tôi không biết cô muốn nói chuyện gì và tôi cũng không muốn biết. Nếu anh ấy đã lựa chọn không nói cho tôi biết thì anh ấy có lý do làm vậy.”

Bây giờ mặc kệ là nguyên nhân gì thì Tô Tầm đều tin tưởng Lục Trình Dương, anh vĩnh viễn sẽ không làm ra chuyện gì gây tổn hại đến cô.

Một người là liều chết che chở, còn một người là tin tưởng vô điều kiện.

Trình Nhiễm nhìn khuôn mặt lạnh lùng và đôi mắt trong suốt của Tô Tầm, giống như đang cười nhạo cô ta bởi vì ghen tị mà nội tâm trở nên dữ tợn vậy, khóe miệng cô ta nhẹ nhàng kéo ra một nụ cười lạnh: “Cô cứ chờ rồi sẽ biết, lần này sẽ không có ai ngăn cản giúp cô đâu. Tôi muốn Lục Trình Dương phải khó chịu, muốn anh ta cả đời phải sống trong sự tự trách mà biện pháp tốt nhất chính là ...”

Cô ta dừng một lát, chăm chú nhìn Tô Tầm: “Phá hủy cô ...”

Tô Tầm bị sự điên cuồng trong mắt cô ta dọa sợ, lui về phía sau một bước, cảnh giác nói: “Cô muốn làm cái gì?” Cô không trả lời điện thoại của Lục Trình Dương nên chắc chắn anh biết cô đã xảy ra chuyện, trong điện thoại của cô còn được anh cài đặt phần mềm định vị nữa nên anh nhất định sẽ tìm thấy cô.

Nhưng di động của cô đâu rồi? Tô Tầm cúi đầu nhìn quanh bốn phía nhưng không thấy túi của mình đâu cả, cô cũng không biết đây là đâu ...

Trình Nhiễm cười lạnh nói: “Đừng tìm, điện thoại của cô đã bị tôi hủy rồi, tôi phải tốn rất nhiều tâm tư mới tìm được một nơi kín đáo như thế này nên cho dù Lục Trình Dương muốn tìm đến thì cũng không nhanh như vậy được; chờ anh ta tìm được đến đây thì có lẽ mọi chuyện đã kết thúc ... hoặc là đứng vào lúc đặc sắc nhất.”

Tô Tầm không biết đến cùng Trình Nhiễm muốn làm cái gì nhưng sự điên cuồng trong mắt cô ta khiến trong lòng Tô Tầm dâng lên một sự sợ hãi mãnh liệt. Cô rất sợ, nhìn không được suy đoán Trình Nhiễm muốn làm cái gì, giết cô sao? Hoặc là tàn nhẫn hơn ...

Tô Tầm lùi về phía sau mấy bước, cô muốn kéo dài thời gian, từ từ mở miệng nói: “Trình Nhiễm, cô đừng có ngu ngốc như vậy. Nếu như tôi xảy ra chuyện gì thì cô cũng phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, người cô hủy diệt không phải chỉ mình tôi mà còn có chính bản thân cô nữa, như vậy ... cô cảm thấy đáng sao? Cô thả tôi ra đi, tôi sẽ không tra cứu chuyện hôm nay nữa ...”

Trình Nhiễm chợt cười to đứng lên, đỏ mắt nhìn Tô Tầm: “Cái gì mà có đáng giá hay không chứ? Tôi biết tôi muốn làm gì, tôi muốn cả đời này Lục Trình Dương phải sống trong hối hận.”

Đây chính là vì yêu sinh hận sao? Tô Tầm nhìn Trình Nhiễm đang đứng trước mặt, cảm thấy cô ta đã hoàn toàn mất trí rồi, y như người điên vậy ...

Tô Tầm ngẩng đầu nhìn chăm chăm vào cánh cửa đang đóng chặt kia. Chân Trình Nhiễm bị thương nên nếu như cô chạy đi thì chưa chắc cô ta đã đuổi theo kịp.

Đã có dự tính như vậy nên Tô Tầm lựa đúng thời cơ chạy ra cửa, dùng sức kéo cửa chạy ra ngoài nhưng lại đụng phải người đang đứng bên ngoài. Có ba, bốn người đàn ông đang đứng ở ngoài cửa, vây quanh người vừa xuất hiện là cô; bọn họ cúi đầu nhìn cô, cười rất tà ác, nói ra những lời làm cho tâm của cô hoàn toàn rơi xuống vực, toàn thân như rơi vào hầm băng, lạnh thấu xương. Cuối cùng Tô Tầm cũng đã hiểu được Trình Nhiễm nói muốn hủy cô là có ý gì ...

...

Lúc Lục Trình Dương và Tần Sâm chạy tới thì Cao Nham và hai cảnh sát đang đứng bên cạnh chiếc taxi bị hư hại chờ bọn họ. Nơi này là một khu nhà xưởng cũ nát, phần lớn đều là nhà dân cũ kỹ hoặc là nhà xưởng bị bỏ hoang đã được xếp vào diện dỡ bỏ. Tất cả các hộ gia đình cũng đã rời đi, nói cách khác, nơi này có rất nhiều nhà cũ, căn nhà cao nhất cũng có mười hai tầng nhưng không có người nhìn thấy Trình Nhiễm bắt Tô Tầm tới đây.

Người cảnh sát đứng bên cạnh Cao Nham nói: “Mọi người đang tìm kiếm trong khu vực rồi.”

Tay Lục Trình Dương nắm thật chặt, anh không nói gì chỉ bước nhanh về phía những căn nhà cũ kỹ kia. Anh không dám nghĩ nhiều, anh chỉ muốn tìm được Tô Tầm, muốn bảo đảm rằng cô vẫn ổn ...

Tần Sâm nhìn về phía bóng lưng gần như điên cuồng của Lục Trình Dương, vội vã dặn dò một câu: “Các người cũng chia nhau ra tìm đi, tôi đi theo Lục Trình Dương.” Anh sợ nếu như Lục Trình Dương tìm thấy người, nhện không được con giện thì sẽ gây ra án mạng thật.

Hai mắt Lục Trình Dương đỏ tươi, bắt đầu tìm kiếm trong từng phòng từng phòng, tìm hết tầng này không có lại chạy lên tầng trên, đã có mấy lần anh ngã khụy nhưng lại nhanh chóng đứng lên; anh hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, không thấy mệt mỏi, anh chỉ muốn tìm Tô Tầm mà thôi.

Đột nhiên Lục Trình Dương nghĩ đến điều gì, xoay người giữ chặt Tần Sâm, đôi mắt đỏ bừng gương mặt vằn vẹo: “Tầng hầm, nơi này có tầng hầm hay không?”

Tần Sâm thở hổn hển: “Tầng hầm ... dân cư bình thường sẽ không có nhưng nhà xưởng cần phải chứa đồ ...”

Lời anh còn chưa dứt thì Lục Trình Dương đã chạy đi, chỉ lưu lại một câu: “Bảo bọn họ tìm tầng hầm!”

Tần Sâm gọi điện thoại cho Cao Nham, bảo anh ta thông báo cho cảnh sát lưu ý nhà xưởng nào có tầng hầm. Sau khi anh cúp điện thoại thì Lục Trình Dương đã chạy mất dạng nên anh đành đi theo hướng mà Lục Trình Dương đã chạy đi.

Lục Trình Dương chạy đến một nhà xưởng bỏ hoang, vội vàng tìm kiếm cửa ra vào của tầng hầm; đột nhiên anh nghe thấy một tiếng thét thê lương, thân thể anh thoáng chốc cứng đờ, máu nóng toàn thân chạy ngược lên não. Anh điên cuồng tìm cửa ra vào, anh nghe được, anh nghe tiếng Tô Tầm thét lên ‘tránh ra’, ‘cút’, anh nghe thấy cô gọi tên anh ...

Âm thanh kia khiến anh cảm thấy khó chịu còn hơn cái chết ...

Khi Tần Sâm tìm tới nơi thì thấy Lục Trình Dương đang chạy xuống dưới, là cửa ra vào của tầng hầm nên anh vội vàng đuổi theo, anh cũng nghe thấy tiếng thét của Tô Tầm.

Cách một cánh cửa, Lục Trình Dương càng nghe thấy tiếng thét của Tô Tầm rõ ràng hơn, anh điên cuồng liều mạng xô vào cửa; Tần Sâm thấy vậy cũng vội vàng chạy tới hỗ trợ.

‘Rầm, rầm, rầm’. Nghe thấy tiếng va chạm vào cánh cửa thì những người bên trong biến sắc, sắc mặt của Trình Nhiễm hoàn toàn thay đổi, nhìn về mấy người đàn ông đang sưng người, giận dữ kêu lên: “Thất thân cái gì chứ? Tiếp tục cho tôi!”

Đúng lúc này, khung cửa hoàn toàn bị tróc ra rơi trên mặt đất tạo thành một tiếng vang thật lớn.

Lục Trình Dương giống như một con sói đang nổi điên, toàn thân tản ra lệ khí làm người ta sợ hãi, con mắt đỏ bừng xông lên đánh ngã mấy người đàn ông đang vây quanh Tô Tầm, rất nhanh anh gạt áo sơ mi trên người mình xuống, từng chiếc cúc áo bởi vì sức lực của anh mà đứt hết. Tay áo sơ mi của Tô Tầm đã bị kéo rách, nút áo trước ngực cũng bị gạt mất mấy cái, cô đang nhắm mắt liều mạng chống đỡ, nước mắt đầy mặt, giọng đã khàn. Lục Trình Dương phủ áo sơ mi lên người cô, bao bọc kín người cô lại, quỳ trước mặt cô nắm chặt hai tay đang quơ qua quơ lại của cô. Anh ôm chặt lấy cô, giọng nói khàn khàn: “Không sao, không sao ... chưa xảy ra chuyện gì cả, anh đến rồi ...” Cầm anh đề lên đầu cô, hai cánh tay ôm cô càng ngày càng chặt nhưng người trong ngực vẫn còn giãy giụa, cả người run rẩy.

Lục Trình Dương ôm cô, không ngừng dỗ dành: “Không sao, không sao, anh đến rồi ...” Có lẽ ngay cả chính bản thân anh cũng không phát hiện ra thân mình cao lớn của mình cũng đang run lên, có trời mới biết lúc này anh có bao nhiêu sợ hãi. Sau khi xác định cô không sao thì đôi mắt chưa xót không kiềm chế được rơi nước mắt ...

May mắn, may mắn là anh đã đến kịp thời ... nếu không so với việc chết đi còn khiến anh cảm thấy khó chịu hơn, đời này anh cũng sẽ không tha thứ cho mình, cũng không biết phải làm như thế nào mới xóa đi vết thương trong lòng của cô ...

Đột nhiên có một người thoát ra, mấy kẻ kia bị đánh mấy cái mới có phản ứng đánh trả. Tần Sâm giữ chặt một tên từ phía sau, đánh mạnh một quyền lên mặt hắn, lạnh lùng nói: “Cảnh sát sẽ đến ngay thôi, các người đừng hòng chạy trốn.”

Mấy tên kia vừa nghe thấy vậy thì lập tức luống cuống. Vốn bọn họ chỉ nhận tiền làm việc, người phụ nữ kia ra tay rất hào phóng, cô ta nói không có vấn đề gì cả. Trên thế giới này, có tiền là có thể giải quyết tất cả mọi chuyện, chỉ cần làm xong việc thì cô ta sẽ cho bọn họ nhiều tiền hơn nữa, cũng không cần lo lắng bị bắt ngồi tù ...

“Là ý của người phụ nữ kia, không phải là chúng tôi ...”

“Đúng vậy ... không liên quan gì đến chúng tôi cả ...”

Bọn họ nhìn Tần Sâm, dáng vẻ của đôi phương cao lớn anh tuấn, từ cách ăn mặc đến vẻ bề ngoài đều lộ ra một sự cao ngạo; bất luận nhìn như thế nào cũng không phải là người bình thường, bọn họ sợ đã chọc phải phiền phức lớn rồi ...

Cũng chỉ là vài tên lưu manh thiếu tiền nên nhất thời bị tiền làm mờ mắt; khi xảy ra chuyện mới biết sợ nhưng người phụ nữ kia cũng không nhìn bọn họ lấy một cái cũng không nói lời nào; cô ta chỉ nhìn chằm chằm vào người đàn ông đang ôm người phụ nữ kia ở trong góc.

...

Nhiệt độ quen thuộc, âm thanh quen thuộc, Tô Tầm dần dần không còn giãy giụa nữa, cô từ từ mở mắt ra, nhìn thấy hai mắt tràn đầy đau lòng và tự trách của Lục Trình Dương thì nhỏ giọng khàn khàn gọi tên anh: “Lục Trình Dương ...”

Lục Trình Dương ôm chặt Tô Tầm, giọng nói cũng khàn: “Là anh, không sao cả, chưa xảy ra chuyện gì cả, anh đưa em về ...”

Loading...

“Lục Trình Dương ...” Cô nhỏ giọng gọi lại tên anh, thân thể cô vẫn còn run, cô vốn rất sợ hãi nhưng nhờ có giọng nói và nhiệt độ của anh mà nội tâm của cô từ từ an tĩnh lại.

“Là anh, anh là Lục Trình Dương.” Anh bế cô đứng lên, người trong ngực vẫn không ngừng gọi tên anh, từng tiếng từng tiếng yếu ớt. Cho dù cô có gọi bao nhiêu lần thì anh cũng đều nhỏ giọng trả lời ‘là anh, anh là Lục Trình Dương’, dần dần người trong ngực không còn lên tiếng nữa, mềm nhũn nằm trong lòng anh.

Lục Trình Dương ôm Tô Tầm thật chặt, con mắt đỏ tươi phút chốc nhìn về phía Trình Nhiễm, từng bước từng bước một đi qua cô ta.

Trình Nhiễm đứng lên, hét về phía Lục Trình Dương: “Năm năm trước là tôi ngăn cản bọn họ, chẳng qua là bây giờ tôi đem chuyện năm đó trả lại cho cô ta mà thôi ... Anh muốn làm gì?” Bị ánh mắt lạnh lùng của Lục Trình Dương làm cho sợ hãi, Trình Nhiễm lùi về phía sau. Lục Trình Dương không nói gì cả nhưng sắc mặt của anh chưa bao giờ âm u như thế, Trình Nhiễm bị ánh mắt của anh hù dọa làm trượt chân, cả người cô ta chật vật ngã trên đất.

Lục Trình Dương cúi đầu nhìn mắt cá chân sưng đỏ của cô ta, đột nhiên anh nhấc chân lên đạp mạnh xuống một cái, nghe thấy cô ta phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết thì trong lòng anh mới cảm thấy thoải mái một chút.

Tần Sâm nghe thấy tiếng Trình Nhiễm kêu la thảm thiết thì mới nhắc nhở một câu: “Đừng làm tổn hại đến mạng người.”

Lục Trình Dương nghe vậy thì bên môi bật ra một tiếng cười lạnh, đồng thời dưới chân đạp càng mạnh hơn. Khi nghe thấy một tiếng ‘rắc’ vang lên thì anh mới lấy chân ra, Trình Nhiễm đã ngất đi rồi.

Lúc này một nhóm cảnh sát đi vào, Lục Trình Dương bế Tô Tầm đến trước mặt Tần Sâm: “Nơi này đánh nhờ cậu rồi.”

Tần Sâm gật đầu: “Ừ.”

Lục Trình Dương đặt Tô Tầm vào xe, từ trong cốp xe lấy ra hai bộ quần áo. Sau khi mặc quần áo, thay áo sơ mi cho Tô Tầm xong thì Lục Trình Dương gọi điện cho Tô Thâm: “Anh, Tầm Tầm xảy ra chút chuyện, bây giờ em đưa cô ấy đi bệnh viện, buổi tối nhờ anh đến nhà trẻ đón Tô Tiểu Tông.”

Tô Thâm vừa nghe vậy thì sốt ruột: “Tầm Tầm làm sao vậy?”

Lục Trình Dương nhìn thoáng qua người đang nằm trong ngực, nhỏ giọng nói: “Bây giờ thì không sao rồi, chỉ bị thương một chút thôi. Chuyện này nói qua điện thoại không tiện, buổi tối anh đưa Tô Tiểu Tông về nhà ăn cơm rồi nói tiếp.”

Cúp điện thoại, Lục Trình Dương đưa Tô Tầm đến bệnh viện.

Cổ tay phải của Tô Tầm bị thương rất nặng. Lúc Trình Nhiễm đâm xe vào tường đã bị thương rồi, sau đó lại giãy giụa mạnh làm vết thương càng nặng hơn, xương cổ tay bị nứt, trên người còn rất nhiều vết sưng đỏ và trầy xước, trên đầu cũng bị sưng một cục, may mắn là không có chấn động đến não.

Lục Trình Dương chạy tới chạy lui, làm thủ tục các loại kiểm tra cho Tô Tầm, quay qua quay lại thì trời đã tối. Sau khi xác định ngoài xương cổ tay bị nứt ra, những cái khác không sao thì anh mới ngồi xuống trước giường bệnh, hai tay nâng khuôn mặt đang ngủ say sưa của Tô Tầm lên, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô, trong lòng vẫn cảm thấy tự trách khôn nguôi.

Chắc chắn là cô rất sợ hãi, Lục Trình Dương cõng giầy nằm ở bên cạnh Tô Tầm, nhẹ nhàng ôm lấy cô vào trong ngực.

Tô Tầm mở mắt ra, thứ đầu tiên cô nhìn thấy là con người đen tuyền thâm trầm si mê của Lục Trình Dương; ký ức chợt hiện lên trong đầu, là loại sợ hãi vẫn còn quanh quẩn dưới đáy lòng, lòng mi thật dài run rẩy. Tô Tầm cảm nhận được trong nháy mắt có người đang nắm chặt hai tay mình, giọng nói khàn khàn nói bên tai cô: “Tầm Tầm, đừng sợ, không sao rồi, sau này sẽ không bao giờ xảy ra chuyện như thế nữa ...” Mặc dù chưa xảy ra chuyện kia nhưng điều anh sợ nhất là chuyện này sẽ trở thành ác mộng của cô, sau này mỗi lần nhớ lại sẽ sợ hãi. Đây là điều anh không muốn nhìn thấy nhất cũng như sợ nhất, cho tới bây giờ anh cũng không muốn nói những chuyện đen tối kia cho cô biết. Đối với anh mà nói, cô chính là ánh sáng thuần khiết nhất trong sinh mệnh của anh, những điều đen tối kia để một mình anh chôn giấu trong đáy lòng là được rồi ...

Tô Tầm có thể cảm nhận được sự sợ hãi của Lục Trình Dương, cũng không kém hơn so với cô bao nhiêu, cổ họng khô khốc gọi anh: “Lục Trình Dương ...”

Lục Trình Dương nhỏ giọng nói: “Anh ở đây ...”

Đột nhiên Tô Tầm cảm thấy rất đau lòng, có một số việc chỉ khi bản thân mình trải qua mới biết được trong đó có bao nhiêu đáng sợ; cô biết có rất nhiều chuyện Lục Trình Dương không nói cho cô biết, có đôi khi cô cảm thấy anh có rất nhiều bí mật nhưng bây giờ cô mới biết được thì ra những bí mật của anh lại kinh khủng đến vậy ...

“Lục Trình Dương, anh yêu em nhiều không?” Đột nhiên cô muốn biết, trong lòng anh cô có bao nhiêu phân lượng.

Lục Trình Dương ngăn người một chút, không ngờ đột nhiên cô lại hỏi vấn đề này, anh trả lời: “Anh yêu em như mạng sống của mình.” Đến chết cũng không thay đổi.

Trong nháy mắt lệ rơi đầy mặt, Tô Tầm nhẹ giọng nức nở trong lòng Lục Trình Dương; tất cả sợ hãi, ủy khuất và cảm động ... nhiều loại tâm trạng từ đáy lòng tuôn trào, núp ở trong lòng anh khóc như một đứa trẻ ...

“Anh, tại sao anh lại không nói cho em biết ... thiếu chút nữa cũng đã từng xảy ra chuyện như hôm nay ...?” Tô Tầm vừa khóc vừa hỏi, nếu như không phải hôm nay xảy ra chuyện thì đời này cô cũng không biết được phần lớn những vết thương trên người Lục Trình Dương đều là vì bảo vệ cô nên mới có.

Lục Trình Dương đưa tay lau nước mắt cho Tô Tầm thì thấy cô càng khóc lợi hại hơn, không biết là khóc do sợ hãi hay đau lòng vì những gì anh phải chịu trước đây hoặc là cả hai nhưng những thứ này không phải là điều anh muốn. Thấy cô khóc không dừng lại được, anh cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên nước mắt của cô, từ mắt đến môi – dịu dàng triền miên ...

Môi của Lục Trình Dương rất lạnh, Tô Tầm từ từ ngừng khóc trong nụ hôn của anh nhưng vẫn còn thút thít, giống như Tô Tiểu Tông lúc khóc bị nấc lên, không dừng lại được ...

Lục Trình Dương cầm lấy khăn giấy lau sạch sẽ nước mắt cho Tô Tầm, nhỏ giọng nói: “Tầm Tầm, quên chuyện này đi được không? Sau này cũng đừng nhớ đến nữa, chưa xảy ra bất kỳ chuyện gì hết, em vẫn ổn, trước kia không xảy ra bây giờ cũng vậy. Anh chỉ hy vọng sau này em có thể vui vẻ sống cùng với anh, chúng ta cùng nhau nuôi dưỡng Tô Tiểu Tông trưởng thành, cùng nhau già đi, quên hết những chuyện trong quá khứ đi được không? Trình Nhiễm sẽ phải chịu sự trừng phạt của pháp luật, sau này sẽ không còn ai làm tổn thương đến em nữa, anh sẽ cố gắng để trở nên lớn mạnh hơn, sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào làm tổn thương đến em và con nữa.”

Tô Tầm nấc lên, lúc này cô đang khóc thì bị anh hôn nên bây giờ có chút thở không ra hơi; nghe anh nói xong những lời này thì cô lại muốn khóc. Cô biết rõ chưa xảy ra chuyện gì cả, anh đến rất kịp thời nhưng cái nỗi sợ hãi ấy quả thật ... Cô muốn đồng ý với anh, muốn nói chuyện với anh nhưng cổ họng như bị cái gì đó chặn lại, làm thế nào cũng không nói nên lời.

“Đừng khóc, nhìn thấy em khóc anh rất khó chịu.” Lục Trình Dương cúi đầu nói, “Đồng ý với anh được không, không cần nhớ tới nữa, ngoan nào, em gạt đầu đi ...”

Tô Tầm lại nấc thêm một cái, sau đó từ từ gạt đầu, giọng nói mang theo âm mũi nồng đậm: “Được ...”

Lục Trình Dương thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu hôn cô một cái: “Đói bụng không? Anh đã mua cháo rồi, để anh đi hâm lại.”

Thấy Tô Tầm gạt đầu Lục Trình Dương mới bước xuống khỏi giường bệnh, bưng lấy bát cháo định cầm ra ngoài thì cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra, là Tô Thập đang bế Tô Tiểu Tông, theo sau là Triệu Cần Cần, ba người cùng nhau đi vào.

Tô Tiểu Tông giẫy giụa trượt từ trên người Tô Thập xuống, vội vàng chạy tới trước giường bệnh, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy lo lắng: “Mẹ ơi ... mẹ bị làm sao vậy?” Cu cậu thấy trên tay Tô Tầm bị bó thạch cao, thấy đôi mắt đỏ hồng của Tô Tầm thì cái miệng nhỏ liền mếu đi, hít mũi một cái, muốn khóc: “Mẹ ơi ...”

Tô Tầm rất ít khi khóc trước mặt Tô Tiểu Tông, bây giờ cô không cần soi gương cũng biết mình hết sức chật vật, nhìn chân mày của Tô Tiểu Tông nhíu lại thật chặt, đáng về đau lòng muốn khóc thì cô dường như thấy được bóng dáng của Lục Trình Dương; Tô Tầm chống một tay xuống giường muốn ngồi dậy sờ mặt con trai thì Lục Trình Dương vội vàng đặt chén cháo xuống, vội vàng đi tới đỡ lấy cô, kê hai cái gối phía sau lưng cho cô.

Tô Tiểu Tông bước lên phía trước, dè dặt muốn sờ thạch cao trên cánh tay của Tô Tầm nhưng lại sợ làm đau cô nên bàn tay nhỏ bé do dự trước chỗ bó thạch cao không dám chạm vào, chân mày của cu cậu nhíu lại, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ ơi, có phải là rất đau hay không?”

Tô Tầm đưa tay sờ mặt con trai, giọng nói khàn khàn: “Mẹ không sao ... bây giờ đã hết đau rồi.”

Tô Tiểu Tông khụt khịt cái mũi nhỏ, mu bàn tay đầy thịt giờ lên lên lau nước mắt: “Thật sao ạ?” Nhưng mẹ khóc đỏ cả mắt rồi nên chắc chắn là rất đau

... trước đây bé bị giẫm vào chân cũng cảm thấy rất đau, nay tay mẹ lại bị bó thành như vậy nên chắc chắn còn đau hơn ...

“Thật ...” Tô Tầm không muốn làm cho Tô Tiểu Tông lo lắng và đau lòng nên giật giật khóe miệng, cười một cái.

Tô Tiểu Tông nhón chân lên, vươn bàn tay nhỏ mập mập ầm ập nhẹ nhàng sờ lên đôi mắt sưng đỏ của Tô Tầm, nhỏ giọng nói: “Mẹ đừng khóc.”

Tô Tầm gạt đầu: “Được, mẹ không khóc, con cũng đừng khóc ...”

Lục Trình Dương đưa tay vuốt mái tóc xoăn của con trai, nhỏ giọng nói: “Con nói chuyện với mẹ đi, đỡ cho mẹ vui vẻ, không được khóc nữa biết chưa? Con mà khóc thì mẹ cũng khóc theo đấy.”

Tô Tiểu Tông gạt đầu thật lại, cái miệng nhỏ mím lại hít vào một hơi thật sâu, nước mắt và nước mũi đều nén trở vào, kiên định nói: “Con không khóc.”

“Ngoan lắm” Lục Trình Dương bung chén cháo đi ra ngoài, Tô Thâm cũng đi theo; Triệu Cần Cần và Tô Tiểu Tông ở lại trong phòng với Tô Tầm.

Vừa ra khỏi phòng, Tô Thâm liền đi lên trước mặt Lục Trình Dương, sắc mặt ngưng trọng hỏi: “Rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Lục Trình Dương đi đến cuối hành lang, xác định không có ai đi qua nơi này mới nói ra mọi chuyện. Tô Thâm nghe xong thì vung tay đánh một quyền vào bụng Lục Trình Dương, tức giận nói: “Lục Trình Dương, rốt cuộc cậu còn bao nhiêu bí mật nữa? Đầu tiên là Tô Tiểu Tông bị bắt cóc, bây giờ đến lượt Tô Tầm bị người ta bắt đi, thiếu chút nữa ... Cậu bảo tôi làm sao có thể yên tâm giao nó cho cậu đây? Cậu có thể bảo đảm sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa không!”

Lục Trình Dương bị đánh một trận khiến dạ dày co rút, khó chịu hừ một tiếng; mấy năm nay dạ dày của anh không tốt, nguyên ngày hôm nay lại chưa ăn gì, bây giờ lại bị đánh như vậy khiến anh cảm thấy đau đớn, một lúc sau mới đứng thẳng người lên được, nhìn về phía Tô Thâm đang nói giận đùng đùng, trầm giọng nói: “Em bảo đảm, đây là lần cuối cùng.”

Tô Thâm cười lạnh: “Cậu lấy cái gì ra bảo đảm?”

Lục Trình Dương: “Lấy mạng.”

Tô Thâm nhìn anh một cái, hừ một tiếng rồi xoay người đi vào phòng bệnh xem tình hình của Tô Tầm như thế nào.

Trong phòng bệnh, Tô Tiểu Tông đã cởi giày ra, leo lên giường ngồi trước mặt Tô Tầm nói chuyện với cô, thỉnh thoảng lại rướn người lên hôn cô một cái, Tô Tầm cũng cúi người xuống hôn lên má con trai.

Triệu Cần Cần không biết rõ Tô Tầm đã xảy ra chuyện gì, hơn nữa đang có mặt Tô Tiểu Tông nên cô cũng không tiện hỏi nhưng nhìn thấy hai mẹ con tình cảm, tâm tình của Tô Tầm giống như cũng đã bình thường trở lại thì cô cũng không có ý định hỏi nữa; Triệu Cần Cần đưa tay vỗ vào cái mông nhỏ của Tô Tiểu Tông: “Cẩn thận kéo dề lên người mẹ con bây giờ, tránh cho bố con thấy được lại đánh cho một trận.”

Tô Tiểu Tông vừa nghe vậy thì lập tức điều chỉnh lại tư thế ngồi, cũng dựa vào gối giống như Tô Tầm, chưa ngồi yên được mấy giây thì cu cậu chợt nhớ tới cái gì đó, từ trên giường trượt xuống, mang giày vào rồi lạch bạch chạy đi lấy một ly nước, giong lên trước mặt Tô Tầm: “Mẹ ơi, mẹ uống nước đi.”

Tô Tầm cầm lấy bàn tay nhỏ bé của con trai, cúi đầu uống vài ngụm.

Tô Thâm đi vào, ngồi xuống bên cạnh Triệu Cần Cần, nhìn Tô Tầm nói: “Không sao chứ?”

Tô Tầm mím môi lắc đầu: “Em không sao, anh, anh đừng nói chuyện này cho bố biết, mấy ngày nữa em xuất viện rồi.”

“Anh biết.” Không cần cô nhắc nhở thì Tô Thâm cũng không định nói cho bố biết. Nếu ông mà biết chuyện này thì thế nào cũng tức giận, đến lúc đó Lục Trình Dương cũng đừng mong kết hôn với Tô Tầm.

Lục Trình Dương bung cháo đi vào, dứt từng muỗng từng muỗng cho Tô Tầm, Tô Tiểu Tông bên cạnh nghiêm túc đứng nhìn, Lục Trình Dương cho là con trai muốn ăn nên chuẩn bị dứt cho cu cậu nhưng khi cái muỗng đưa đến bên miệng Tô Tiểu Tông thì cu cậu cười vui vẻ, bàn tay nhỏ bé nhận lấy cái muỗng, Lục Trình Dương thấy vậy thì nhủ mảy nhưng cũng thả tay ra.

Tô Tiểu Tông giong cái muỗng lên nhưng không phải tự mình ăn mà cu cậu nhón chân lên muốn dứt cho Tô Tầm: “Mẹ ơi, đến lượt con, con dứt cho mẹ ăn ...”

Lục Trình Dương liếc con trai một cái nhưng thấy khóe miệng Tô Tầm khẽ cong lên thì anh để mặc cu cậu.

Cho Tô Tầm ăn no xong, Tô Tiểu Tông liền bị Tô Thâm đưa về nhà.

Tô Tầm uống thuốc xong rất nhanh liền ngủ mất, Lục Trình Dương đi ra ngoài gọi điện cho Cao Nham, mấy người kia bị đưa đi thẩm vấn, bọn họ đều khai là bị Trình Nhiễm mua chuộc. Trong tầng hầm đó, cảnh sát còn phát hiện ra thuốc phiện, thông qua xét nghiệm thì mấy người kia đều nghiện hút. Nói cách khác, Trình Nhiễm lợi dụng tiền và thuốc phiện để mua chuộc mấy tên côn đồ nghiện hút không có tiền mua thuốc gây án. Đây là vụ án liên quan đến buôn bán ma túy, là tội lớn nên lúc này không ai có thể cứu được cô ta, Trình gia cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ. Nếu như họ có động tĩnh gì thì trong quá trình cảnh sát thẩm vấn Trình Nhiễm, dựa vào manh mối này thì có lẽ sẽ câu được một con cá lớn.”

Trải qua chuyện lần trước, quan hệ giữa Giang gia và Trình gia đã có vết nứt nên chắc chắn Giang gia sẽ không để ý đến chuyện này; hơn nữa, cho dù quyền thế của Giang gia có lớn đến đâu đi chăng nữa thì cũng không dám làm loạn ở thành phố B.

Lần này xem như chuyện Trình Nhiễm đã hoàn toàn được giải quyết.

...

Tô Tầm ở lại bệnh viện hơn nửa tháng, ngoài cổ tay thì những nơi khác không sao. Tô Tầm vốn muốn xuất viện sớm một chút nhưng Lục Trình Dương không cho nên cô cũng không kiên quyết muốn về nữa. Trong thời gian đó, Mục Viễn và Lâm Đan cũng đến thăm cô mấy lần, Mục Viễn nhìn gầy đi không ít nhưng tinh thần có vẻ rất tốt, ngồi cùng với Lâm Đan nói chuyện với Tô Tầm một chút rồi đi, cũng không ở lại một mình.

Ở ngoài cửa đựng phải Lục Trình Dương, Mục Viễn nhìn anh, trầm giọng nói: “Lục Trình Dương, mặc dù tôi đã buông tay nhưng tôi không hy vọng cô ấy phải chịu bất kỳ thương tổn nào nữa.”

Lục Trình Dương thâm trầm nhìn Mục Viễn: “Tôi sẽ không để cô ấy bị thương nữa đâu, điều này không cần cậu quan tâm.” Nói xong thì cất bước rời đi.

Mục Viễn xoay người nói với bóng lưng của Lục Trình Dương: “Tôi biết anh muốn gặp ông lão Giang nhưng đều bị bố mẹ của Giang Hằng ngăn cản nên mấy năm nay cũng không gặp được. Hiện nay Mục gia và Giang gia có quan hệ làm ăn, lần trước tôi đến thành phố S cũng đã đến chào hỏi ông lão Giang.”

Nghe vậy Lục Trình Dương xoay người nhìn Mục Viễn, Mục Viễn cười khê một tiếng: “Tôi là vì Tô Tầm.”

Lục Trình Dương im lặng một lát rồi nói: “Cảm ơn.” Đây là lời cảm ơn thật lòng.

Thật ra nếu không có Mục Viễn giúp đỡ thì anh cũng có cách để gặp ông lão Giang nhưng bây giờ Tô Tầm đang nằm viện nên anh không an tâm rời khỏi.

Lúc trở lại phòng bệnh thì Tô Tầm đang ngồi trên giường chờ anh, cô giờ cao cánh tay bị bó thạch cao, rầu rĩ nói: “Cuối cùng có thể xuất viện rồi, em buồn sắp chết rồi đây.” Buồn nhất là cô đã bỏ lỡ kỳ nghỉ Quốc khánh, mấy hôm trước cô nghe Lục Trình Dương gọi điện hủy vé máy bay thì cô mới biết được, vốn anh định đưa cô và Tô Tiểu Tông đi du lịch nước ngoài.

Vì thế nên cô càng buồn bực hơn.

Lục Trình Dương đi đến bên cạnh Tô Tầm, xách valy dưới chân cô lên, ôm lấy cô khê cười nói: “Được rồi, bây giờ chúng ta sẽ về nhà.”

Tô Tầm chu miệng: “Tiểu Tông đâu rồi? Ngày hôm qua còn nói là muốn đón em về nhà cùng với anh mà; anh không dẫn con theo, không sợ cu cậu sẽ làm loạn à?”

Lục Trình Dương khí định thần nhàn nói: “Anh là bố của nó, nó dám làm loạn như thế nào chứ? Anh đến đón em trước rồi đến nhà trẻ, đúng lúc vào giờ tan học, sau đó cả nhà cùng nhau về nhà ăn cơm không phải tốt hơn sao?”

Tô Tầm gật đầu: “Cũng đúng.” Bọn họ cùng đi đón Tô Tiểu Tông thì cu cậu phải vui vẻ hơn mới đúng chứ.

Tô Tiểu Tông đứng trước cửa nhà trẻ, trong lòng đầy mong chờ bố sẽ đến đón mình đi bệnh viện, kết quả là sau khi lên xe liền bị Lục Trình Dương nhét vào ghế ngồi cho trẻ em, Tô Tầm ngồi ở bên cạnh. Tiểu tử mờ to hai mắt, há to miệng: “Mẹ ...” Bố thật là xấu mà! Âm thầm đi đón mẹ một mình!

Tô Tầm ngồi xích lại gần hôn con trai một cái, cười tủm tỉm hỏi: “Gặp mẹ không vui sao?”

Tô Tiểu Tông lén le lưỡi với cái ót của bố mình một cái rồi cũng tới gần hôn lên mặt Tô Tầm một cái: “Vui ạ, con nhìn thấy mẹ liền rất vui.”

Từ trong kính chiếu hậu Lục Trình Dương nhìn thấy vẻ mặt bất mãn của Tô Tiểu Tông thì nhỏ giọng nói: “Ngồi yên, về nhà nào.” Nói xong thì lái xe ra ngoài.

Trong khoảng thời gian này Lục Trình Dương vừa đi làm vừa đưa đón Tô Tiểu Tông, còn phải chăm sóc Tô Tầm đang nằm viện nữa nên thật sự không thể phân thân ra được, đành phải thuê một người giúp việc.

Về đến nhà, di giúp việc đã nấu com xong, Tô Tầm vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi canh xương quen thuộc. Trong khoảng thời gian này, cô ăn nhiều nhất chính là canh xương, Lục Trình Dương lấy lý do tay cô không tiện nên toàn dứt cô ăn com, canh nhất định cũng phải uống hết. Ở bệnh viện một thời gian, cô cảm giác như mình đã béo ra.

Trên bàn com, Tô Tầm và Tô Tiểu Tông cùng uống canh xương. Hai tay Tô Tiểu Tông nâng chén nhỏ lên uống rất khoan khoái bởi vì cu cậu rất thích. Mấy ngày qua, ngày nào cu cậu cũng uống mà không cảm thấy ngán; ngược lại với Tô Tầm, vẻ mặt ghét bỏ nhìn chén canh xương, sau đó lại liếc Lục Trình Dương ... ai bảo anh mỗi ngày đều bắt cô uống canh xương chứ!

Tô Tiểu Tông uống xong canh của mình, le lưỡi ra liếm xung quanh cái miệng rồi trượt xuống khỏi ghế của mình chạy đến bên cạnh Tô Tầm: “Mẹ ơi, con dứt cho mẹ ăn.”

Tô Tầm nhìn khuôn mặt trắng non mềm mại của Tô Tiểu Tông, nhỏ giọng nói: “Con muốn uống nữa không?”

Tô Tiểu Tông nhìn chén canh thơm đượm mùi xương thì rất muốn uống nhưng bố đã nói là không thể giành với mẹ được nên cu cậu kiên định lắc đầu: “Con, con đã uống rất nhiều rồi! Mẹ nhanh uống đi.” Nói xong thì đưa tay sờ cái bụng nhỏ của mình.

Lục Trình Dương nhìn vẻ mặt ghét bỏ của Tô Tầm thì bất đắc dĩ xoa đầu cô, xoay người nói với di giúp việc: “Tối mai đổi qua loại canh khác đi.”

Tô Tầm vừa nghe vậy thì nhin không được, cong cong khóe miệng lên: “Thật tốt quá!”

Tô Tiểu Tông im lặng cúi đầu, bé thích canh xương nha!

Loading...

Sau khi ở nhà nghỉ ngơi hơn một tuần, Lục Trình Dương đưa Tô Tầm đến bệnh viện tái khám, tiện thể tháo bỏ thạch cao. Cổ tay của Tô Tầm phục hồi rất tốt, trong khoảng thời gian này cần chú ý nghỉ ngơi, không sử dụng nhiều đến tay phải là được, cần một hoặc hai tháng nữa mới khôi phục hoàn toàn được.

Lục Trình Dương vốn định giúp cô xin nghỉ hai tháng nhưng Tô Tầm cảm thấy thời gian quá dài nên cuối cùng mỗi người lùi một bước, chuyển thành nghỉ một tháng.

Thạch cao đã tháo nên Tô Tầm cũng thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm buổi tối cũng có thể tự mình tắm rửa rồi ... Trước đây Lục Trình Dương lấy lý do tay cô không tiện nên ngay cả việc tắm rửa của cô anh cũng làm giúp. Mỗi lần tắm rửa đối với cô mà nói là một loại hành hạ, ngón tay thô ráp của anh xoa sữa tắm lên người cô khiến toàn thân cô đều nổi da gà. Anh hành hạ cô đồng thời cũng tra tấn chính mình, có lẽ là để ý đến suy nghĩ của cô nên từ sau khi cô bị thương, Lục Trình Dương không chạm vào cô.

Trong thời gian này Tô Tiểu Tông đều ngủ một mình ở phòng trẻ em. Bởi vì tay Tô Tầm bị thương nên khi Lục Trình Dương bảo cu cậu ngủ một mình thì cu cậu lập tức đồng ý, cu cậu sợ mình sẽ đụng phải cánh tay bị thương của mẹ.

Đêm nay thấy thạch cao trên tay Tô Tầm đã được tháo bỏ thì cu cậu cho rằng đêm nay mình sẽ được ngủ cùng bố mẹ nên sau khi tắm xong liền leo lên nằm ở giữa giường lớn chò, vừa rung chân vừa ngêu ngao hát.

Lục Trình Dương tắm xong đi ra chính là thấy cảnh tượng như vậy, giữa giường lớn nhô lên một đống nho nhỏ, Tô Tiểu Tông đang trốn ở bên trong không biết đang hát cái gì, ngay cả đầu cũng rúc vào trong chăn.

Lục Trình Dương đi tới vén chăn lên, Tô Tiểu Tông đang nằm vênh mông vui mặt ở trên giường, anh xoa trán: “Tô Tiểu Tông, sao con lại ở đây?”

Tô Tiểu Tông nghe thấy âm thanh liền lập tức đứng lên, giẫm đạp trên chiếc giường mềm mại chạy đến mép giường, hai tay ôm lấy Lục Trình Dương: “Bố ơi, tối nay con có thể ngủ ở đây không?”

Lục Trình Dương kiên quyết từ chối: “Không được, tay của mẹ con còn chưa khỏi hẳn.” Vừa nói vừa nhấc tay lên, kẹp Tô Tiểu Tông đưa cu cậu ra khỏi phòng.

“A? Tại sao ạ?” Tô Tiểu Tông không vui đá chân, “Trên tay mẹ không phải là không còn ... thạch cao nữa sao?”

“Không còn thạch cao không có nghĩa là đã khỏi.” Lục Trình Dương đưa Tô Tiểu Tông về phòng trẻ, nhét cu cậu vào trong chăn.

Thật vậy sao? Tô Tiểu Tông lấy tay che mặt, cu cậu có chút không vui, đã lâu rồi cu cậu không được ngủ cùng bố mẹ rồi, cu cậu lại chui từ trong chăn ra: “Bố ơi, con muốn đi hỏi mẹ ...”

Tô Tầm thừa dịp lúc Lục Trình Dương giúp Tô Tiểu Tông tắm rửa thì lên cầm quần áo đi qua phòng tắm khác tắm, lúc anh tắm rửa xong đi ra thì cô còn chưa tắm xong.

Lục Trình Dương nhét Tô Tiểu Tông vào trong chăn một lần nữa, nghiêm túc nói: “Tay mẹ còn chưa có khỏi hẳn mà, chỉ mới tháo thạch cao thôi. Nếu như con không cẩn thận đụng vào tay của mẹ thì mẹ có thể sẽ phải đến bệnh viện đắp thạch cao lại đấy.”

Tô Tiểu Tông bị dọa sợ, hai cánh tay kéo chăn lên che mặt, chỉ để lộ ra hai con mắt đen lung liếng: “A ... vậy con ngủ một mình vậy.” Cu cậu có chút phiền não, gần đây hình như bố cũng không quan tâm nhiều đến bé nữa.

Lục Trình Dương cúi đầu hôn lên mặt con trai một cái, nhỏ giọng nói: “Chờ tay mẹ khỏi rồi thì bố sẽ cho con ngủ cùng bố mẹ.” So với Tô Tiểu Tông thì bây giờ anh càng phải quan tâm đến Tô Tầm hơn; mặc dù cô đã đồng ý sẽ quên đi chuyện kia nhưng buổi tối khi ngủ thỉnh thoảng cô vẫn còn gặp ác mộng.

Mỗi khi nhìn thấy cô khóc trong mơ thì tim Lục Trình Dương đau như dao cắt, anh sợ Tô Tiểu Tông sẽ bị hù sợ cho nên trong thời gian này anh đều dỗ con trai ngủ một mình nhưng mà anh đã quên mất một điều là Tô Tiểu Tông vẫn chỉ là một đứa trẻ hơn bốn tuổi, anh mới về được có mấy tháng, vẫn chưa có đền bù được mấy năm con trai thiếu vắng tình thương của bố ...

Gần đây tâm tư của anh hầu như đặt hết lên người Tô Tầm nên không có để ý đến cảm giác của Tô Tiểu Tông, bé muốn có bố, muốn ở cùng với bố mẹ, muốn có bố mẹ chơi cùng giống như các bạn nhỏ khác. Trước đây anh không ngờ là mình sẽ có con trai nên trong những tháng năm đen tối đó, trong ký ức của anh chỉ toàn là hình ảnh của Tô Tầm, chuyện gì cũng đặt Tô Tầm ở vị trí đầu tiên.

Lục Trình Dương ôm Tô Tiểu Tông từ trong chăn ra, nhỏ giọng dịu dàng dỗ dành: “Tối mai, bố đưa con và mẹ đi xem phim nhé?”

Nghe bố nói vậy thì đôi mắt Tô Tiểu Tông sáng bừng: “Thật sao ạ?” Bé cảm thấy gần đây bố không thích mình, chỉ thích mình mẹ mà thôi cho nên bé có chút buồn.

“Thật, bố hứa với con.” Lục Trình Dương học theo con trai, đưa ngón tay út ra, Tô Tiểu Tông cũng lập tức duỗi tay ra ngoắc lại một cách vui vẻ.

Đỡ Tô Tiểu Tông xong, Lục Trình Dương đi ra ngoài tìm Tô Tầm nhưng cô còn chưa tắm xong.

Anh gõ cửa phòng tắm, nhỏ giọng hỏi: “Tầm Tầm, có ổn không? Có cần anh giúp không?”

Tô Tầm đang mặc quần áo, chợt nghe thấy tiếng động thì giật mình, vội vàng nói: “Xong ngay đây ...” Vừa rồi cô gội đầu, tay phải không dám dùng sức nên có chút mệt, cô cũng không biết mình đã ở trong phòng tắm bao lâu rồi ...

Lục Trình Dương không yên tâm nên vẫn đứng chờ ở cửa, một phút sau cửa phòng tắm mới mở ra.

Tay trái Tô Tầm cầm khăn lông lau tóc, Lục Trình Dương cầm lấy khăn trong tay cô, tỉ mỉ lau bọt nước trên tóc cho cô sau đó tiện tay ném khăn lông vào trong giỏ sau đó kéo cô đến phòng khách, tìm máy sấy sấy tóc cho cô.

Luồng gió ấm áp thổi qua mặt nên Tô Tầm nhắm mắt lại, để mặc tay anh luồn qua mái tóc của mình; ngón tay thon dài của anh xoa nhẹ trên da đầu Tô Tầm làm cô cảm thấy rất thoải mái nên có chút buồn ngủ.

Một lát sau, Lục Trình Dương lấy máy sấy ra thì phát hiện Tô Tầm đã nhắm mắt ngủ gà ngủ gật rồi, anh cười bất đắc dĩ, rút ổ cắm máy sấy rồi khom lưng bế cô đi vào phòng.

Lúc này Tô Tầm mới tỉnh lại, cô ngẩng đầu nhìn anh, cảm dưới kiên nghị hoàn mỹ, môi mỏng nhẹ nhàng mím lại, nhìn vừa anh tuấn vừa mê người.

Tô Tầm nhìn không được gọi anh: “Lục Trình Dương.”

Lục Trình Dương dừng bước, cúi đầu nhìn cô: “Ừ, anh ở đây.”

Từ sau chuyện lần trước, Tô Tầm liền thích gọi tên anh, cho dù không có chuyện gì thì cô vẫn thích gọi anh, mỗi lần anh đều trả lời: “Ừ, anh ở đây.”

Cô nghĩ trên thế giới này không còn điều gì có thể làm cho cô an lòng hơn khi nghe thấy những chữ này.

Tô Tầm được Lục Trình Dương đặt lên trên giường, anh bắt đầu hôn cô, đầu lưỡi hơi lạnh thăm dò vào giữa răng và môi cô, hấp thu hơi thở của cô; hơi thở của anh dần dần trở nên nặng nề, những ngày nay anh liên tục kiểm chế, anh lo lắng Tô Tầm sẽ sợ, anh quá để ý đến cảm nhận của cô.

Trên cổ đột nhiên có một cánh tay quấn lấy, người dưới thân bắt đầu đáp lại nụ hôn của anh, thấy vậy anh càng ra sức hôn cô, bàn tay theo vạt áo ngủ đi vào thăm dò, nhẹ nhàng vuốt ve trên eo cô ...

Thật là nhột ... Tô Tầm né tránh bàn tay của anh, nhẹ ngậm lên một tiếng yêu kiều.

Lục Trình Dương nhỏ giọng nói bên tai cô: “Tầm Tầm, muốn anh không?”

Vấn đề này khó mà mở miệng trả lời được, Tô Tầm mím môi không trả lời. Cô biết cô kỳ và lo lắng của anh, bản thân cô cũng đang cố gắng quên đi, sau mấy giây im lặng thì cô cũng học theo cách anh đã trêu chọc mình, cắn vào tai anh một cái; Lục Trình Dương ngậy người, con ngươi đen thâm trầm nhìn cô.

Tô Tầm biết là cô đang đùa với lửa nhưng anh chính là Lục Trình Dương, anh tốt như vậy ... nên cô phải dừng cảm một chút.

Rất nhanh, Lục Trình Dương đè lên người Tô Tầm một lần nữa.

...

Tối hôm sau, Lục Trình Dương đưa Tô Tầm và Tô Tiểu Tông đến rạp xem phim. Tô Tiểu Tông ôm một hộp bắp rang to đùng ngồi ở trên đùi Lục Trình Dương, ăn đến mặt mũi tèm lem, ngay cả quần của Lục Trình Dương cũng bị dính bắp rang.

Lục Trình Dương cúi đầu nhìn Tô Tiểu Tông đang nghiêm túc xem phim, mặt mũi của cậu nhóc đều chôn vào hộp bắp rang rồi, anh nghĩ con trai hẳn là rất vui.

Tô Tầm nghiêng đầu nhìn Lục Trình Dương, cầm hai hạt bắp rang đưa đến bên miệng anh, trong ánh sáng mờ ảo Lục Trình Dương chăm chú nhìn vào mắt cô, sau đó cắn cả bắp rang lẫn ngón tay cô vào trong miệng.

Tô Tiểu Tông thấy Tô Tầm đút cho Lục Trình Dương thì cu cậu cũng muốn đút, nắm một tay bắp rang xoay người đút cho Lục Trình Dương.

Lục Trình Dương chỉ nhìn thấy một bàn tay nhỏ bé đầy dầu, trong bàn tay đó toàn là bắp rang ...

Dưới con mắt đầy mong đợi của Tô Tiểu Tông, Lục Trình Dương lấy mấy hạt bắp rang từ trong hộp đút cho con trai ăn. Tô Tiểu Tông vui vẻ há miệng, đôi vôi cu cậu mà nói thì bố đút bé ăn cũng như bé đút bố ăn vậy ...

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Chương 47 - end

Chương 68 - end

Lục Trình Dương đi đến thành phố S, đây không phải là lần đầu tiên anh đứng trước cửa nhà Giang gia nhưng là lần đầu tiên được mời vào nhà.

Ông lão Giang đã sớm chờ ở phòng trà nhưng Lục Trình Dương không phải đến một mình, đi cùng với anh còn có Lạc Thiên Thiên. Có thể nói năm đó do Lạc Thiên Thiên nhu nhược không làm rõ mọi chuyện dẫn đến việc xảy ra không thể văn hồi được nhưng dù sao cô cũng là người bị hại nên về lý cũng nên có mặt ở đây.

Lúc bố của Giang Hằng thấy Lục Trình Dương và Lạc Thiên Thiên thì sắc mặt liền thay đổi, ông lão Giang nhìn ông ta nói: “Con đi ra ngoài đi.”

Ông Giang đi rồi, trong phòng chỉ còn lại ba người.

Sau khi ngồi xuống, Lục Trình Dương trực tiếp mở miệng: “Àt hửn bây giờ ông đã biết sự thật chuyện xảy ra năm đó rồi?” Anh nhìn vị lão nhân nghiêm túc đang ngồi trước mặt, mặc dù ông lão Giang là người bao che khuyết điểm nhưng không phải là người không biết phân biệt tốt xấu.

Ông lão Giang nhìn người đàn ông thành thực trầm ổn trước mặt. Nếu như Giang Hằng không chết thì tuổi bây giờ cũng tương đương người đàn ông này nhưng tạo hóa trêu ngươi; đến bây giờ ông mới biết được đứa cháu đích tôn mà ông yêu thương nhất lại là một kẻ hiệp dâm. Bố mẹ Giang Hằng hoàn toàn che giấu sự thật chuyện năm đó nên ông cũng không biết Giang Hằng đã cưỡng ép Lạc Thiên Thiên. Dù sao người chết là đứa cháu duy nhất của mình nên ông vừa đau thương vừa phẫn nộ do đó ông biết việc Trình gia, Giang gia hợp sức đối phó với Lục gia và người đàn ông trước mặt này thì ông cũng mắt nhắm mắt mở, căn bản không muốn điều tra rõ sự việc.

Cho đến gần đây Trình Nhiễm gặp chuyện không may thì ông mới biết được thì ra chuyện năm đó không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

Lão nhân hơn tám mươi tuổi thở dài một hơi, nhìn Lục Trình Dương: “Ta biết, chuyện này là thiếu sót của Giang gia chúng ta.”

Lục Trình Dương cũng không muốn truy cứu lại chuyện năm đó nữa, anh nhìn ông lão Giang: “Cháu hy vọng chuyện này đến đây là chấm dứt.” Giang Hằng đã chết rồi, Lục Trình Uy cũng bởi vì chuyện này mà mất mạng nhưng bản thân Giang Hằng cũng đã phạm tội. Tuy nhiên, trong thực tế rất khó truy cứu tội ác của người đã qua đời.

Tất cả mọi chuyện nên đặt dấu chấm ở đây thôi, là kết quả tốt nhất đối với mọi người.

Ông lão Giang thở phào nhẹ nhõm, thở dài nói: “Đây cũng là điều ta hy vọng.”

Ông nhìn về phía Lạc Thiên Thiên này giờ vẫn im lặng không nói gì, đang căng thẳng nắm chặt ngón tay: “Nha đầu, Giang gia chúng ta nợ cháu một lời xin lỗi.”

Lạc Thiên Thiên không nói lời nào. Lúc đầu người bị hại là cô nhưng sau này mọi chuyện càng trở nên nghiêm trọng hơn, so với hai mạng người thì trình tiết của cô chẳng là cái gì cả. Mẹ của Giang Hằng – Từ Cẩm – còn cho rằng con trai bà ta chỉ chơi gái thôi mà, tại sao lại phải chết chứ? Chính vì thế, bà ta đã đem tất cả phần nộ phát tiết lên người cô và người Lục gia.

Cho đến hôm nay Lạc Thiên Thiên vẫn tự hỏi mình tại sao mọi chuyện lại xảy ra như vậy chứ nhưng cuối cùng điều cô nhận được cũng chỉ là một câu xin lỗi mà thôi ...

Ra khỏi Giang gia, Lạc Thiên Thiên gọi Lục Trình Dương lại, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn anh.”

Lục Trình Dương chỉ nhìn cô một cái nhưng không nói gì rồi xoay người rời đi.

Anh muốn ra sân bay, Tô Tầm và Tô Tiểu Tông còn đang đợi anh.

...

Mùa thu ở thành phố B rất ngắn, tháng mười vừa qua thì mùa đông liền đến. Tô Tầm còn được nghỉ hai tuần nữa, tay cô hồi phục rất tốt nên muốn đi làm lại nhưng Lục Trình Dương không đồng ý. Tuy nhiên, bản thân anh ngày ngày đi làm, Tô Tiểu Tông lại đi nhà trẻ để cô một mình ở nhà buồn chán; mỗi ngày ngoài đọc sách xem phim thì chính là ăn ngủ, lúc sau thật là rảnh rỗi đến phát điên nên cô mua len về, bắt đầu đan khăn quàng cổ.

Lúc còn học đại học, thời gian trước lễ Giáng sinh bao giờ cũng dậy lên một đợt sóng đan khăn quảng cổ nên trong ký túc xá có rất nhiều cô gái đan khăn, cô cũng đã từng đan cho Lục Trình Dương một cái.

Bây giờ không thấy đâu nữa nên cô muốn đan lại một cái.

Buổi tối, Lục Trình Dương đưa Tô Tiểu Tông về thì thấy Tô Tầm đang ngồi trong đồng len trên thảm trải sàn. Mặt mũi Tô Tiểu Tông tràn đầy kinh ngạc ngồi xuống bên cạnh nhìn Tô Tầm: “Mẹ ơi, mẹ đang làm gì vậy ạ?”

Lục Trình Dương đứng ở bên cạnh; mặc dù anh không nói gì nhưng khóe miệng lại cong lên, lảng lảng nhìn cô.

Tô Tầm ngửa đầu nhìn Lục Trình Dương lại nhìn Tô Tiểu Tông đang hiếu kỳ bên cạnh. Quả thật bây giờ cô không thể nói là mình vốn định đan khăn quảng cổ nhưng lại quên mất cách đan, kết quả là rối tung rối mù, hết tháo ra lại đan vào, hết đan vào lại tháo ra ... cuối cùng, liền biến thành hình dáng hiên tại.

Lục Trình Dương ngồi xổm trước mặt Tô Tầm, gỡ mấy sợi len đang quấn vào ngón tay cô ra, mây trôi nước chảy nói: “Mẹ quá buồn chán nên lấy len ra nghịch.”

Tô Tiểu Tông: “(◕◕)...” Quả thật là mẹ rất buồn chán.

Tô Tầm: “...” Nói hươu nói vượn!

Buổi tối Tô Tiểu Tông nằm trên giường lớn ngủ thiếp đi, Lục Trình Dương bế con trai đến phòng cho trẻ, sau khi về phòng hôn Tô Tầm rồi hỏi: “Ở nhà rất chán sao?”

Tô Tầm nghịch dây buộc áo choàng tắm của anh, gật đầu: “Quá chán!”

Lục Trình Dương cúi đầu, nhìn dây buộc bên hông mình đã bị Tô Tầm tháo ra mà cô hoàn toàn không phát giác ra, vẫn còn đang lải nhải muốn đi làm thì anh cúi đầu che kín môi cô lại, bá đạo nuốt hết những câu chữ của cô. Tô Tầm không còn nói được bất kỳ điều gì nữa, khắp phòng là một màn kiểu diêm ...

...

Giữa trưa hôm sau, Lục Trình Dương đến nhà trẻ đón Tô Tiểu Tông về sớm. Tô Tiểu Tông không biết tại sao bố lại đến đón mình sớm như vậy nhưng cu cậu rất vui, ngồi trên ghế trẻ em nhích tới nhích lui: “Bố ơi, chúng ta về nhà chơi với mẹ sao ạ?” Hôm qua mẹ ở nhà buồn chán nghịch len nên cu cậu cho rằng bố đón về sớm để chơi với mẹ.

Lục Trình Dương nhìn đáng vẻ vui mừng của con trai thì cong môi cười: “Không phải.”

“Vậy chúng ta đi đâu ạ?” Tô Tiểu Tông vui vẻ hỏi, đột nhiên ánh mắt của cu cậu sáng lên, cất giọng hát: “Bố ơi, chúng ta đi đâu vậy, có bố đi cùng, con không sợ gì cả ...”

“Bố ơi, bố là cây đại thụ của con sao?” Cu cậu vẫn nhớ rõ lời bài hát, bố của bé cao to, đứng bên cạnh bé giống như một cái cây đại thụ nên bé không sợ gì cả.

“Đúng vậy.” Lục Trình Dương phôi hạp nói.

Tô Tiểu Tông rất vui, trên đường đi hát rất nhiều bài cho bố nghe.

Lục Trình Dương đưa Tô Tiểu Tông đến một cửa hàng thời trang trẻ em cao cấp, chọn một bộ lễ phục mặc cho con trai.

Tô Tiểu Tông cúi đầu nhìn Lục Trình Dương đang thất nơ cổ áo cho mình, cu cậu có chút không hiểu nhưng lại rất vui: “Bố ơi, con mặc đẹp như vậy có phải là bố muốn đưa con đến chỗ nào không?” Chợt nhớ tới điều gì, cu cậu ‘a’ lên một tiếng, lớn tiếng nói: “Bố ơi, có phải bố sắp kết hôn với mẹ nên con được làm hoa đồng?”

Trước đây cu cậu đã từng làm hoa đồng rồi, cũng được mặc đẹp, cũng được thất nơ nhỏ xinh.

Lục Trình Dương bị con trai chọc cười, sau khi thất nơ xong thì néo vào má cu cậu: “Không phải, đâu có nhanh như vậy.”

Tô Tiểu Tông có chút thất vọng: “Vậy phải đợi tới khi nào chứ, con không chờ được nữa rồi!”

“Còn làm gì mà không chờ được chứ?” Lục Trình Dương có chút dở khóc dở cười, chẳng lẽ con trai còn gấp hơn so với anh sao?

Loading...

“Rất gấp, đặc biệt gấp!” Tô Tiểu Tông nghiêm túc trả lời, cu cậu có thể tưởng tượng ra cảnh mình làm hoa đồng cho bố mẹ.

“Được rồi, biết con gấp rồi.” Lục Trình Dương vỗ đầu cu cậu, bảo con trai xoay một vòng, sau đó bảo nhân viên bán hàng dẫn cu cậu đi thay đồ ra,

“Lấy bộ này.”

Nhân viên bán hàng phải nén cười từ nãy đến giờ, đứa bé này thật là dễ thương.

...

Buổi tối ăn cơm xong thì Lục Trình Dương bắt đầu thu dọn hành lý, Tô Tầm có chút mê man hỏi: “Anh phải đi công tác sao?” Nhưng tại sao cũng gấp quần áo của cô vào luôn chứ? Thấy cô ở nhà buồn chán nên muốn dẫn cô đi cùng sao? Đương nhiên là cô đồng ý rồi!

Lục Trình Dương liếc cô một cái, nhướn mày nói: “Ừ, đưa em và Tiểu Tông đi cùng luôn.”

A? Cả Tô Tiểu Tông cũng đi cùng? Có phải là quá tùy hứng hay không?

Tô Tầm nhìn quần áo anh bỏ vào valy, là muốn đi đến phương Nam sao? Cô nhìn anh: “Anh xác định?”

Lục Trình Dương: “Chắc chắn.” Thu dọn xong quần áo của bọn họ xong sau đó là đến quần áo của Tô Tiểu Tông.

Lúc đến sân bay Tô Tầm mới biết được thì ra là bọn họ đi du lịch; cô lên nhìn Lục Trình Dương đang ngồi ở bên cạnh, cô có cảm giác, chuyến đi này không chỉ đơn giản là đi du lịch đơn thuần bởi vì ngay cả Tô Tiểu Tông cũng biết là bọn họ đi du lịch, chỉ có mình cô là không biết.

So sánh với cái rét lạnh của mùa đông ở thành phố B thì tháng mười một ở New Zealand lúc này là cuối xuân đầu hè. Trước kia Tô Tầm rất thích được tới đất nước này, cô hy vọng có thể đến đây du lịch một chuyến với Lục Trình Dương nhưng không ngờ chờ đợi nhiều năm như vậy, khi đi lại có thêm một người nữa.

Lục Trình Dương đã chuẩn bị cho chuyến đi này từ lâu, những gì cần cho chuyến đi hay lộ trình du lịch không cần Tô Tầm phải quan tâm. Sau khi bay từ Auckland tới Christchurch, bọn họ liền thuê một chiếc xe để tự mình khám phá thành phố này.

Bất luận là Tô Tầm hay Tô Tiểu Tông đều rất hào hứng, nhất là Tô Tiểu Tông bởi vì đây là lần đầu tiên cậu được đi du lịch nước ngoài nên cái gì cũng cảm thấy rất mới lạ.

Phong cảnh nơi đây rất đẹp, bầu trời cao thăm, mây trắng, màu xanh của cây cỏ, màu trắng của núi tuyết, thỉnh thoảng còn có thể nhìn thấy cừu, cả đất nước nhìn giống như một khu vườn rộng lớn. Chỉ sau vài ngày du lịch, những gì cần quên thì Tô Tầm cũng đã quên; những đau khổ và ủy khuất, những kinh sợ khi gặp ác mộng nửa đêm đã hoàn toàn biến mất khi cô đặt chân lên máy bay với Lục Trình Dương và những suy đoán về chuyến đi này.

Đến ngày cuối cùng của chuyến đi, ngày hôm đó trời rất đẹp, ngay cả buổi tối bầu trời cũng rất trong. Tô Tầm đứng dưới tàng cây đại thụ trước công ty du lịch ngắm sao. Tô Tiểu Tông vốn đang đứng bên cạnh cô bỗng nhiên muốn đi vệ sinh nên Lục Trình Dương dẫn cậu đi.

Tô Tầm đợi rất lâu nhưng cũng thấy thấy hai bố con đi ra, đang chuẩn bị đi tìm bọn họ thì đột nhiên trên đỉnh đầu tỏa ra ánh sáng rực rỡ sắc màu. Tô Tầm ngẩng đầu lên nhìn mới phát hiện ra trên nhánh cây có treo rất nhiều chuỗi đèn, cây đại thụ kia giống như là đang phát quang, thấp sáng toàn bộ khu vực xung quanh Tô Tầm, có chút giống như nằm mơ.

Tô Tầm ngây ngốc nhìn về phía trước, Lục Trình Dương trong bộ lễ phục, thân hình cao lớn anh tuấn, con người sáng ngời nhìn cô, từng bước từng bước đi về phía cô; sau lưng anh là Tô Tiểu Tông đang ôm một bó hoa to đùng, nhắm mắt theo sau, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, rất nghiêm túc.

Bất giác Tô Tầm cũng cảm thấy hồi hộp, khẽ vận ngón tay mình, hai mắt mở to nhìn Lục Trình Dương, chờ anh mở lời.

Kết quả ... do bó hoa quá to nên Tô Tiểu Tông không nhìn thấy đường, bỗng chốc ngã nhào.

Lục Trình Dương hít sâu một hơi, lúc này nhất định là não anh bị úng nước nên mới cảm thấy Tô Tiểu Tông có thể cầm được bó hoa to như vậy ...

“Bố ơi ...” Tô Tiểu Tông bất mãn gọi bố, thật là bố cũng không thềm đất tay mình nữa chứ, bó hoa to như vậy cơ mà ...

Sau khi Lục Trình Dương kéo Tô Tiểu Tông đứng lên thì Tô Tầm mới phát hiện ra con trai cũng mặc lễ phục, nhìn thấy khuôn mặt căng thẳng của con trai thì Tô Tầm nhin không được, cong miệng cười.

Hắn là anh muốn cầu hôn? Vậy nhẫn đâu?

Vốn là bó hoa xinh đẹp nhưng bị Tô Tiểu Tông ngã nằm đè lên nên có chút biến dạng, Lục Trình Dương cảm thấy may mà anh không mua hoa hồng ... nếu không con trai bị gai đâm vào mặt thì lúc đó anh chỉ còn nước khóc mà thôi.

Màn dạo đầu hoàn mỹ đã bị một cái sẩy chân của Tô Tiểu Tông phá hư. Tô Tiểu Tông cũng không cảm thấy đau, sau khi được Lục Trình Dương kéo lên thì lập tức ôm lấy bó hoa, sẩy chân thì có thể nhưng không thể ném hoa đi được, đây là hoa bố muốn tặng cho mẹ.

Lúc trước kết hôn là do Tô Tầm đề nghị, hai người trực tiếp đi đến Cục dân chính đăng ký nên Lục Trình Dương chưa từng trải qua việc cầu hôn. Lần này anh đã chuẩn bị rất lâu nhưng vẫn rất hồi hộp, giờ chiếc nhẫn về phía Tô Tầm đang mỉm cười dịu dàng, một chân anh quỳ xuống, lúc đang muốn mở miệng thì trước mặt anh đột nhiên vươn ra một cái tay.

Lục Trình Dương ngẩng đầu nhìn Tô Tầm, cô cũng đang nhìn anh, hai người nhìn nhau cười. Lục Trình Dương lấy nhẫn ra đeo vào ngón tay áp út của Tô

Tầm

Tô Tầm rút tay về gờ trước mặt mình ngắm nhìn rồi kinh ngạc nhìn anh: “Cái nhẫn này ...” lúc trước rõ ràng cô đã ném đi rồi mà.

Lục Trình Dương cầm tay Tô Tầm kéo cô vào lòng mình: “Anh đã tìm lại.”

Tô Tầm ôm lấy eo Lục Trình Dương, ngửa đầu hỏi: “Tìm bao lâu? Lúc đó em vừa xuống lầu thì trời bắt đầu mưa ...” Ngày đó sấm chớp ùng ùng, mưa như trút nước, chiếc nhẫn bị cô ném từ trên lầu xuống nên căn bản không biết chỗ rơi, bị nước mưa cuốn đi cũng không biết chừng ... Rốt cuộc anh phải mất bao nhiêu thời gian mới tìm thấy được

“Số anh may mắn, mất hơn nửa tiếng liền tìm thấy, em ném rất chuẩn, rơi đúng vào hõn đá bên trong cống thoát nước nên không bị nước cuốn đi.” Lục Trình Dương cười nhẹ nói, cánh tay càng ôm cô chặt hơn, “Anh nạy lưới sắt của cống thoát nước ra.”

Tô Tầm có thể tưởng tượng ra dáng vẻ anh điên cuồng tìm chiếc nhẫn trong cơn mưa như trút nước ấy ... Mặc dù mọi chuyện đã qua rồi, bây giờ bọn họ rất ổn nhưng nghĩ đến hình ảnh thì cô cảm thấy rất khó chịu, nhìn không được nói: “Em xin lỗi.”

Lục Trình Dương cúi đầu hôn cô, bàn tay anh ấn chặt cái ót của cô, đầu lưỡi nhanh chóng cạy hàm răng cô ra tham lam tiến vào, thỏa thích gặm nuốt ...

Tô Tiểu Tông ôm bó hoa đứng một bên vui vẻ nhìn bố mẹ mình, thật là tốt, bố mẹ cuối cùng cũng sắp kết hôn rồi, cu cậu cuối cùng cũng có thể làm hoa đồng rồi!

Nhưng mà ... bố mẹ cũng hôn nhau lâu quá rồi đó ... không chịu cô đơn một mình, Tô Tiểu Tông đi đến bên cạnh hai người, dùng sức ngẩng đầu nhắc nhở bố mình: “Bố ơi ... còn bó hoa nữa ...”

Kết quả ... không có người để ý đến cu cậu ...

Tô Tiểu Tông vứt bó hoa qua một bên, đi đến ôm đùi Lục Trình Dương: “Bố bố bố!”

Cuối cùng Lục Trình Dương cũng dùng nụ hôn kéo dài này lại, khom lưng bế Tô Tiểu Tông vẫn đang chứng minh sự tồn tại của mình lên.

Tô Tầm vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón tay mình, ngẩng đầu nhìn gò má Lục Trình Dương. Đây là năm thứ chín cô biết anh, bọn họ đã xa nhau năm năm nhưng cuối cùng cũng đã đoàn tụ.

Đột nhiên Tô Tầm rất tin tưởng vào số mệnh. Lục Trình Dương là của cô, mặc kệ xảy ra chuyện gì, cho dù bọn họ cách xa bao nhiêu năm thì anh cũng sẽ trở về bên cạnh cô.

Bởi vì tình yêu của bọn họ bắt đầu từ cô nhưng người bảo vệ tình yêu đó chính là Lục Trình Dương.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Nơi Cuối Con Đường Anh Và Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.